नवम खण्डम् ।

MAHABHARATAM

VANA PARVA

TEXT

PUBLISHED AND DISTRIBUTED GRATIS

BY

PRATAP CHANDRA ROY, C. I. E.

श्रीमहाभारतम् ।

श्रीमन्महर्षिवेदव्यासविरचितम् ।

वनपर्व्व ।

सि, आइ, इ, उपाधिधारिणा

रायः श्रीप्रतापचन्द्रेण

प्रकाशितम्

मूल्यं विना वितीर्णञ्च ।

“ इंपतपादादिषअपण्णा युय किमवशीदम ’

तृतीयसंस्करणम् ।

कलिकाता बीडन् ष्ट्रीटान्तर्गत

१ नं राजा गुरुदास ष्ट्रीट् भारतयन्त्रे

श्रीकालिदास सेनेन मुद्रितम् ।

शकाब्दाः १८१० ।

९म खण्ड ।

Gt Sohach an

नूनमद्यासि संपक्को यथा ते मतिरीदृशी। दत्तः कृष्णापहरणे
कालेनाद्भुतकर्मणा ॥ ४३ ॥ वड़िशोऽयं त्वया ग्रस्तः कालसूत्रेण
लम्बितः। मत्स्योऽम्भसीव स्यूतास्यः कथमद्य भविष्यति ॥ ४४ ॥
यत्रासि प्रस्थितो देशं मनःपूर्वगतञ्च ते। गतं गन्तासि गन्तासि
मार्गं वकहिड़िम्बयोः ॥ ४५ ॥ एवमुक्तस्तु भीमेन राक्षसः काल-
चोदितः। भीत उत्सृज्य तान् सर्वान् युद्धाय समुपस्थितः
॥ ४६ ॥ अब्रवीच्च पुनर्भीमं रोषात् प्रस्फुरिताधरः। न मे मूढा
दिशः पाप त्वदर्थं मे विलम्बितम् ॥ ४७ ॥ श्रुता मे राक्षसा ये
ये त्वया विनिहता रणे। तेषामद्य करिष्यामि तवास्रेणोदक-
क्रियाम् ॥ ४८ ॥ एवमुक्तस्ततो भीमः सृक्किणी परिसंलिहन्।
स्मयमान इव क्रोधात् साक्षात् कालान्तकोपमः ॥ ४९ ॥ बाहु-
संरम्भमेवेच्छन्नभिदुद्राव राक्षसम्। राक्षसोऽपि तदा भीमं युद्धा-
र्थिनमवस्थितम् ॥ ५० ॥ मुहुर्मुहुर्व्याददानः सृक्किणी परि-
संलिहन्। अभिदुद्राव संरब्धो बलिर्वज्रधरं यथा ॥ ५१ ॥
वर्त्तमाने तदा ताभ्यां बाहुयुद्धे सुदारुणे। माद्रीपुत्रावभिक्रुद्धा-
वुभावप्यभ्यधावताम् ॥ ५२ ॥ न्यवारयत्तौ प्रहसन् कुन्तीपुत्रो
वृकोदरः। शक्तोऽहं राक्षसस्येति प्रेक्षध्वमिति चाब्रवीत् ॥ ५३ ॥
आत्मना भ्रातृभिश्चैव धर्मेण सुकृतेन च। इष्टेन च शपे राजन्
सूदयिष्यामि राक्षसम् ॥ ५४ ॥ इत्येवमुक्त्वा तौ वीरौ स्पर्द्धमानौ
परस्परम्। बाहुभ्यां समसज्जेतामुभौ रक्षोवृकोदरौ ॥ ५५ ॥
तयोरासीत् संप्रहारः क्रुद्धयोर्भीमरक्षसोः। अमृष्यमाणयोः संख्ये
देवदानवयोरिव ॥ ५६ ॥ आरुज्यारुज्य तौ वृक्षानन्योन्यमभि-
जघ्नतुः। जीमूताविव गर्जन्तौ निनदन्तौ महाबलौ ॥ ५७ ॥
बभञ्जतुर्महावृक्षानूरुभिर्बलिनाम्वरौ। अन्योन्येनातिसंरब्धौ पर-
स्परवधैषिणौ ॥ ५८ ॥ तद्वृक्षयुद्धमभवन्महीरुहविनाशनम्।
वालिसुग्रीवयोर्भ्रात्रोः पुरा स्त्रीकाङ्क्षिणोर्यथा ॥ ५९ ॥ आवि-

ध्याविध्य तौ वृक्षान्मुहूर्त्तमितरेतरम्। ताड़यामासतुरुभौ विनदन्तौ मुहुर्मुहुः॥ ६०॥ तस्मिन् देशे यदा वृक्षाः सर्व एव निपातिताः। पुञ्जीकृताश्च शतशः परस्परवधेप्सया॥ ६१॥ ततः शिलाः समादाय मुहूर्त्तमिव भारत। महाभ्रैरिव शैलेन्द्रौ युयुधाते महाबलौ॥ ६२॥ शिलाभिरुग्ररूपाभिर्वृहतीभिः परस्परम्। वज्रैरिव महावेगैराजघ्नतुरमर्षणौ॥ ६३॥ अभिद्रुत्य तु भूयस्तावन्योन्यबलदर्पितौ। भुजाभ्यां परिगृह्याथ चकर्षाते गजाविव॥ ६४॥ मुष्टिभिश्च महाघोरैरन्योन्यमभिजघ्नतुः। ततः कटकटाशब्दो बभूव सुमहात्मनोः॥ ६५॥ ततः संहृत्य मुष्टिन्तु पञ्चशीर्षमिवोरगम्। वेगेनाभ्यहनद्भीमो राक्षसस्य शिरोधराम्॥ ६६॥ ततः श्रान्तन्तु तद्रक्षो भीमसेनभुजाहतम्। सुपरिश्रान्तमालक्ष्य भीमसेनोऽभ्यवर्त्तत॥ ६७॥ तत एनं महाबाहुर्बाहुभ्याममरोपमः। समुत्क्षिप्य बलाद्भीमो विनिष्पिष्य महीतले॥ ६८॥ तस्य गात्राणि सर्वाणि चूर्णयामास पाण्डवः। अरत्निना चाभिहत्य शिरः कायादपाहरत्॥ ६९॥ सन्दष्टौष्ठं विवृत्ताक्षं फलं वृन्तादिव च्युतम्। जटासुरस्य तु शिरो भीमसेनबलाद्धृतम्॥ ७०॥ पपात रुधिरादिग्धं सन्दष्टदशनच्छदम्। तं निहत्य महेष्वासो युधिष्ठिरमुपागमत्। स्तूयमानो द्विजाग्र्यैस्तु मरुद्भिरिव वासवः॥ ७१॥

इति आरण्यपर्वणि जटासुरवधपर्वणि जटासुरवधो नाम सप्तपञ्चाशदधिकशतोऽध्यायः समाप्तञ्च जटासुरवधपर्व॥ १५७॥

वैशम्पायन उवाच। निहते राक्षसे तस्मिन् पुनर्नारायणाश्रमम्। अभ्येत्य राजा कौन्तेयो निवासमकरोत् प्रभुः॥ १॥

स समानीय तान् सर्वान् भ्रातृनित्यब्रवीद्वचः । द्रौपद्या सहि-
तान् काले संस्मरन् भ्रातरं जयम् ॥ २ ॥ समाश्वतस्रोऽभिगताः
शिवेन चरतां वने । कृतोद्देशस्तु वीभत्सुः पञ्चमीमभितः समाम्
॥ ३ ॥ प्राप्य पर्वतराजानं श्वेतं शिखरिणाम्वरम् । पुष्पितै-
र्द्रुमषण्डैश्च मत्तकोकिलषट्पदैः ॥ ४ ॥ मयूरैश्चातकैश्चापि नित्यो
त्सवविभूषितम् । व्याघ्रैर्वराहैर्महिषैर्गवयैर्हरिणैस्तथा ॥ ५ ॥
श्वापदैर्व्यालरूपैश्च रुरुभिश्च निषेवितम् । फुल्लैः सहस्रपत्रैश्च
शतपत्रैस्तथोत्पलैः ॥ ६ ॥ प्रफुल्लैः कमलैश्चैव तथा नीलोत्पलै-
रपि । महापुण्यं पवित्रञ्च सुरासुरनिषेवितम् ॥ ७ ॥ तत्रापि
च कृतोद्देशः समागमदिदृक्षुभिः । कृतश्च समयस्तेन पार्थेना-
मिततेजसा ॥ ८ ॥ पञ्चवर्षाणि वत्स्यामि विद्यार्थीति पुरा मयि ।
तत्र गाण्डीवधन्वानमवाप्तास्त्रमरिन्दमम् ॥ ९ ॥ देवलोकसमं
लोकं द्रक्ष्यामः पुनरागतम् । इत्युक्त्वा ब्राह्मणान् सर्वानामन्त्रयत
पाण्डवः ॥ १० ॥ कारणञ्चैव तत्तेषामाचचक्षे तपस्विनाम् ।
तानुग्रतपसः प्रीतान् कृत्वा पार्थाः प्रदक्षिणम् ॥ ११ ॥ ब्राह्म-
णास्तेऽन्वमोदन्त शिवेन कुशलेन च । सुखोदर्कमिदं क्लेश-
मचिराद्भरतर्षभ ॥ १२ ॥ क्षत्रधर्मेण धर्मज्ञ तीर्त्वा गां पालयि-
ष्यसि । तत्तु राजा वचस्तेषां प्रतिगृह्य तपस्विनाम् ॥ १३ ॥
प्रतस्थे सह विप्रैस्तैर्भ्रातृभिश्च परन्तपः । राक्षसैरनुयातो वै
लोमशेनाभिरक्षितः ॥ १४ ॥ क्वचित् पद्भ्यां ततोऽगच्छद्राक्षसै
रुह्यते क्वचित् । तत्र तत्र महातेजा भ्रातृभिः सह सुव्रतः ॥ १५ ॥
ततो युधिष्ठिरो राजा बहून् क्लेशान् विचिन्तयन् । सिंहव्याघ्रैः
गजाकीर्णामुदीचीं प्रययौ दिशम् ॥ १६ ॥ अवेक्षमाणः कैलासं
मैनाकञ्चैव पर्वतम् । गन्धमादनपादांश्च श्वेतञ्चापि शिलोच्चयम्
॥ ॥ १७ ॥ उपर्य्युपरि शैलस्य बह्वीश्च सरितः शिवाः । पृष्ठं हिम-
वतः पुण्यं ययौ सप्तदशेऽहनि ॥ १८ ॥ ददृशुः पाण्डवा राजन्

गन्धमादनमन्तिकात्। पृष्ठे हिमवतः पुण्ये नानाद्रुमलतावृते
॥ १९ ॥ सलिलावर्त्तसञ्जातैः पुष्पितैश्च महीरुहैः। समावृतं
पुण्यतममाश्रमं वृषपर्व्वणः ॥ २० ॥ तमुपागम्य राजर्षिं धर्मा-
त्मानमरिन्दमाः। पाण्डवा वृषपर्व्वाणमवन्दन्त गतक्लमाः ॥ २१ ॥
अभ्यनन्दत राजर्षिः पुत्रवद्भरतर्षभान्। पूजितास्चावसंस्तत्र सप्तरात्र
मरिन्दमाः ॥ २२ ॥ अष्टमेऽहनि संप्राप्ते तमृषिं लोकविश्रुतम्।
आमन्त्र्य वृषपर्व्वाणं प्रस्थानं प्रत्यरोचयन् ॥ २३ ॥ एकैकशश्च
तान् विप्रान्निवेद्य वृषपर्व्वणे। न्यासभूतान् यथाकालं बन्धूनिव
सुसत्कृतान् ॥ २४ ॥ परिवार्हञ्च तं शेषं परिदाय महात्मने।
ततस्ते यज्ञपात्राणि रत्नान्याभरणानि च ॥ २५ ॥ न्यदधुः
पाण्डवा राजन्नाश्रमे वृषपर्व्वणः। अतीतानागते विद्वान् कुशलः
सर्व्वधर्मवित् ॥ २६ ॥ अन्वशासत स धर्मज्ञः पुत्रवद्भरतर्षभान्।
तेऽनुज्ञाता महात्मान प्रययुर्दिशमुत्तराम् ॥ २७ ॥ तान् प्रस्थि-
तानभ्यगच्छद्वृषपर्व्वा महामतिः। उपन्यस्य महातेजा विप्रेभ्यः
पाण्डवांस्तदा ॥ २८ ॥ अनुसंसाध्य कौन्तेयानाशीर्भिरभिनन्द्य
च। वृषपर्व्वा निववृते पन्थानमुपदिश्य च ॥ २९ ॥ नानामृग-
गणैर्जुष्टं कौन्तेयः सत्यविक्रमः। पदातिर्भ्रातृभिः सार्द्धं प्राति-
ष्ठत युधिष्ठिरः ॥ ३० ॥ नानाद्रुमनिरोधेषु वसन्तः शैलसानुषु।
पर्व्वतं विविशुः श्वेतं चतुर्थेऽहनि पाण्डवाः ॥ ३१ ॥ महाभ्र-
घनसङ्काशं सलिलोपहितं शुभम्। मणिकाञ्चनरम्यस्य शिला
नाञ्च समुच्चयम् ॥ ३२ ॥ ते समासाद्य पन्थानं यथोक्तं वृष-
पर्व्वणा। अनुसस्रुर्यथोद्देशं पश्यन्तो विविधान्नगान् ॥ ३३ ॥
उपर्य्युपरि शैलस्य गुहाः परमदुर्गमाः। सुदुर्गमांस्तेषु बहून्
सुखेनैवाभिचक्रमुः ॥ ३४ ॥ धौम्यः कृष्णा च पार्थाश्च लोमशश्च
महानृषिः। अगच्छन् सहितास्तत्र न कश्चिदवहीयते ॥ ३५ ॥
ते मृगद्विजसंघुष्टं ननाद्रुमलतायुतम्। शाखामृगगणैश्चैव सेवितं

सुमनोरमम् ॥ ३६ ॥ पुण्यं पद्मसरोयुक्तं सपल्वलमहावनम्।
उपतस्थुर्महाभागा माल्यवन्तं महागिरिम् ॥ ३७ ॥ ततः किम्पु-
रुषावासं सिद्धचारणसेवितम्। ददृशुर्हृष्टरोमाणः पर्व्वतं गन्ध-
मादनम् ॥ ३८ ॥ विद्याधरानुचरितं किन्नरीभिस्तथैव च। गज-
संघसमावासं सिंहव्याघ्रगणायुतम् ॥ ३९ ॥ शरभोन्नादसंघुष्टं
नानामृगनिषेवितम्। ते गन्धमादनवनं तन्नन्दनवनोपमम् ॥ ४० ॥
मुदिताः पाण्डुतनया मनोहृदयनन्दनम्। विविशुः क्रमशो
वीराः शरण्यं शुभकाननम् ॥ ४१ ॥ द्रौपदीसहिता वीरास्तैश्च
विप्रैर्महात्मभिः। शृण्वन्तः प्रीतिजननान् वल्गून्मदकलाञ्छुभान्
॥ ४२ ॥ श्रोत्ररम्यान् सुमधुरान् शब्दान् खगमुखेरितान्। सर्व्व-
र्त्तुफलभाराढ्यान् सर्व्वर्त्तुकुसुमोज्ज्वलान् ॥ ४३ ॥ पश्यन्तः पाद-
पांश्चापि फलभारावनामितान्। आम्रानाम्रातकान् भव्यान्
नारिकेलान् सतिन्दुकान् ॥ ४४ ॥ मुञ्जातकांस्तथाजीरान् दाड़ि-
मान् वीजपूरकान्। पनसान् लकुचान् मोचान् खर्ज्जुरानम्ल-
वेतसान् ॥ ४५ ॥ पारावतांस्तथा चौद्रान्नीपांश्चापि मनोरमान्।
विल्वान् कपित्थान् जम्बूंश्च काश्मरीर्वदरीस्तथा ॥ ४६ ॥ प्लचा-
नुडुम्बरवटानश्वत्थान् चीरिकांस्तथ। भल्लातकानामलकीर्हरी-
तकविभीतकान् ॥ ४७ ॥ इङ्गुदान् करमर्दांश्च तिन्दुकांश्च महा-
फलान्। एतानन्यांश्च विविधान् गन्धमादनसानुषु ॥ ४८ ॥ फलै-
रमृतकल्पैस्तानाचितान् स्वादुभिस्तरून्। तथैव चम्पकाशोकान्
केतकान् वकुलांस्तथा ॥ ४९ ॥ पुन्नगान् सप्तपर्णांश्च कर्णिकारान्
सकेतकान्। पाटलाः कुटजान् रम्यान् मन्दारेन्दीवरांस्तथा
॥ ५० ॥ पारिजातान् कोविदारान् देवदारुद्रुमांस्तथा। शालां-
स्तालांस्तमालांश्च पिप्पलानिङ्गुदांस्तथा ॥ ५१ ॥ शाल्मलीः
किंशुकाशोकान् शिंशपाः सरलांस्तथा। चकोरैः शतपत्रैश्च भृङ्ग-
राजैस्तथा शुकैः ॥ ५२ ॥ कोकिलैः कलविङ्कैश्च हारीतैर्जीव-

जीवकैः। प्रियकैश्चातकैश्चैव तथान्यैर्विविधैः खगैः ॥ ५३ ॥ श्रोत्र-
रम्यं सुमधुरं कूजद्भिस्ताप्यधिष्ठितान्। सरांसि च मनोज्ञानि
समन्ताज्जलचारिभिः ॥ ५४ ॥ कुमुदैः पुण्डरीकैश्च तथा कोक-
नदोत्पलैः। कह्लारैः कमलैश्चैव आचितानि समन्ततः ॥ ५५ ॥
कादम्बैश्चक्रवाकैश्च कुररैर्जलकुक्कुटैः। कारण्डवैः प्लवैर्हंसैर्बकैर्म-
द्गुभिरेव च ॥ ५६ ॥ एतैश्चान्यैश्च कीर्णानि समन्ताज्जल-
चारिभिः। हृष्टैस्तथा तामरससासवमदालसैः ॥ ५७ ॥ पद्मो-
दरच्युतरजःकिञ्जल्कारुणरञ्जितैः। मञ्जुस्वरैर्मधुकरैर्विरुतान्
कमलाकरान् ॥ ५८ ॥ अपश्यंस्ते नरव्याघ्रा गन्धमादनसानुषु।
तथैव पद्मषण्डैश्च मण्डितांश्च समन्ततः ॥ ५९ ॥ शिखण्डिनीभिः
सहितान् लतामण्डपकेषु च। मेघतूर्यरवोद्दाममदनाकुलितान्
भृशम् ॥ ६० ॥ कृत्वैव केकामधुरं सङ्गीतं मधुरस्वरम्। चित्रान्
कलापान् विस्तीर्य सविलासान्मदालसान् ॥ ६१ ॥ मयूरान्
ददृशुर्हृष्टान्नृत्यतो वनलालसान्। कांश्चित् प्रियाभिः सहितान्
रममाणान् कलापिनः ॥ ६२ ॥ वल्लीलतासङ्कटेषु कुटजेषु
स्थितांस्तथा। कांश्चिच्च कुटजानान्ते विटपेषूत्कटानिव ॥ ६३ ॥
कलापरुचिराटोपनिचितान्मुकुटानिव। विवरेषु तरूणाञ्च रुचिरं
ददृशुश्च ते ॥ ६४ ॥ सिन्धुवारांस्तथोदारान् मन्मथस्येव तोम-
रान्। सुवर्णवर्णकुसुमान् गिरीणां शिखरेषु च ॥ ६५ ॥ कर्णि-
कारान् विकसितान् कर्णपूरानिवोत्तमान्। तथापश्यन् कुरु-
बकान् वनराजिषु पुष्पितान् ॥ ६६ ॥ कामवश्योत्सुककरान्
कामस्येव शरोत्करान्। तथैव वनराजीनामुदारान्रचितानिव
॥ ६७ ॥ विराजमानांस्तेऽपश्यंस्तिलकांस्तिलकानिव। तथानङ्ग-
शराकारान् सहकारान्मनोरमान् ॥ ६८ ॥ अपश्यन् भ्रमरा-
रावान् मञ्जरीभिर्विराजितान्। हिरण्यसदृशैः पुष्पैर्दावाग्नि-
सदृशैरपि ॥ ६९ ॥ लोहितैरञ्जनाभैश्च वैदूर्यसदृशैरपि। अतीव

वृक्षा राजन्ते पुष्पिताः शैलसानुषु ॥ ७० ॥ तथा शालांस्तमालांश्च पाटलान् बकुलानपि । माला इव समासक्ताः शैलानां शिखरेषु च ॥ ७१ ॥ विमलस्फाटिकाभानि पाण्डरच्छदनैर्द्विजैः । कलहंसैरुपेतानि सारसाभिरुतानि च ॥ ७२ ॥ सरांसि बहुशः पार्थाः पश्यन्तः शैलसानुषु । पद्मोत्पलविमिश्राणि सुखशीतजलानि च ॥ ७३ ॥ एवं क्रमेण ते वीरा वीक्षमाणाः समन्ततः । गन्धवन्त्यथ माल्यानि रसवन्ति फलानि च ॥ ७४ ॥ सरांसि च मनोज्ञानि वृक्षांश्चातिमनोरमान् । विविशुः पाण्डवाः सर्वे विस्मयोत्फुल्ललोचनाः ॥ ७५ ॥ कमलोत्पलकह्लारपुण्डरीकसुगन्धिना । सेव्यमाना वने तस्मिन् सुखस्पर्शेन वायुना ॥ ७६ ॥ ततो युधिष्ठिरो भीममाहेदं प्रीतिमद्वचः । अहो श्रीमदिदं भीम गन्धमादनकाननम् ॥ ७७ ॥ वने ह्यस्मिन् मनोरम्ये दिव्याः काननजा द्रुमाः । लताश्च विविधाकाराः पत्रपुष्पफलोपगाः ॥ ७८ ॥ भान्त्येते पुष्पविकचाः पुंस्कोकिलकुलाकुलाः । नात्र कण्टकिनः केचिन्न च विद्यन्त्यपुष्पिताः ॥ ७९ ॥ स्निग्धपत्रफला वृक्षा गन्धमादनसानुषु । भ्रमरारावमधुरा नलिनीः फुल्लपङ्कजाः ॥ ८० ॥ विलोड्यमानाः पश्येमाः करिभिः सकरेणुभिः । पश्येमां नलिनीं चान्यां कमलोत्पलमालिनीम् ॥ ८१ ॥ स्रग्धरां विग्रहवतीं साक्षाच्छ्रियमिवापराम् । नानाकुसुमगन्धाढ्यास्तस्येमाः काननोत्तमे ॥ ८२ ॥ उपगीयमाना भ्रमरैराजन्ते वनराजयः । पश्य भीम शुभान् देशान् देवाक्रीड़ान् समन्ततः ॥ ८३ ॥ अमानुषगतिं प्राप्ताः संसिद्धाः स्म वृकोदर । लताभिः पुष्पिताग्राभिः पुष्पिताः पादपोत्तमाः ॥ ८४ ॥ संश्लिष्टाः पार्थ शोभन्ते गन्धमादनसानुषु । शिखण्डिनीभिश्चरतां सहितानां शिखण्डिनाम् ॥ ८५ ॥ नदतां शृणु निर्घोषं भीम पर्वतसानुषु । चकोराः शतपत्राश्च मत्तकोकिलसारिकाः ॥ ८६ ॥ पत्रिणः पुष्पितानेतान् सम्पतन्ति

महाद्रुमान्। रक्तपीतारुणाः पार्थ पादपाग्रगताः खगा ॥ ८७ ॥ परस्परमुदीक्षन्ते बहवो जीवजीवकाः। हरितारुणवर्णानां शाद्वलानां समीपतः ॥ ८८ ॥ सारसाः प्रतिदृश्यन्ते शैलप्रस्रवणेष्वपि। वदन्ति मधुरा वाचः सर्वभूतमनोरमाः ॥ ८९ ॥ भृङ्गराजोपचक्राश्च लोहपृष्ठा पतत्रिणः। चतुर्विषाणाः पद्माभाः कुञ्जराः मकरेणवः ॥ ९० ॥ एते वैदूर्य्यवर्णाभं क्षोभयन्ति महत्सरः। बहुतालसमुत्सेधाः शैलशृङ्गपरिच्युताः ॥ ९१ ॥ नानाप्रस्रवणेभ्यश्च वारिधाराः पतन्ति च। भास्कराभप्रभा भीमाः शारदाभ्रघनोपमाः ॥ ९२ ॥ शोभयन्ति महाशैलं नानारजतधातवः। क्वचिदञ्जनवर्णाभाः क्वचित्काञ्चनसन्निभाः ॥ ९३ ॥ धातवो हरितालस्य क्वचिद्धिङ्गुलकस्य च। मनःशिलागुहाश्चैव सन्ध्याभ्रनिकरोपमाः ॥ ९४ ॥ शोभयन्ति महाशैलं नानारजतधातवः। शशलोहितवर्णाभाः क्वचिद्गैरिकधातवः ॥ ९५ ॥ सितासिताभ्रप्रतिमाः बालसूर्य्यसमप्रभाः। ऐते बहुविधाः शैला शोभयन्ति महाप्रभाः ॥ ९६ ॥ गन्धर्वाः सह कान्ताभिर्यथोक्तं वृषपर्वणा। दृश्यन्त शैलशृङ्गेषु पार्थ किम्पुरुषैः सह ॥ ९७ ॥ गीतानां समतालानां तथा साम्नाञ्च निस्वनः। श्रूयते बहुधा भीम सर्वभूतमनोहरः ॥ ९८ ॥ महागङ्गामुदीक्षस्व पुण्या देवनदीं शुभाम्। कलहंसगणैर्जुष्टामृषिकिन्नरसेविताम् ॥ ९९ ॥ धातुभिश्च सरिद्भिश्च किन्नरैर्मृगपक्षिभिः। गन्धर्वैरप्सरोभिश्च काननैश्च मनोरमैः ॥ १०० ॥ व्यालैश्च विविधाकारैः शतशीर्षैः समन्ततः। उपेतं पश्य कौन्तेय शैलराजमरिन्दम ॥ १०१ ॥

वैशम्पायन उवाच। ते प्रीतमनसः शूराः प्राप्ता गतिमनुत्तमाम्। नातृप्यन् पवनेन्द्रस्य दर्शनेन परन्तपाः ॥ १०२ ॥ उपेतमथ माल्यैश्च फलवद्भिश्च पादपैः। आर्ष्टिषेणस्य राजर्षि-

राश्रमं ददृशुस्तदा ॥ १०३ ॥ ततस्ते तिग्मतपसं कृशमन्धमनि-
सन्ततम्। पारगं सर्व्वधर्म्माणामार्ष्टिषेणमुपागमन् ॥ १०४ ॥

इति आरण्यपर्व्वणि यक्षयुद्धपर्व्वणि गन्धमादनशोभादर्शनं
नामाष्टपञ्चाशदधिकशततोऽध्यायः ॥ १५८ ॥

वैशम्पायन उवाच। युधिष्ठिरस्तमासाद्य तपसा दग्धकिल्वि-
षम्। अभ्यवादयत प्रीतः शिरसा नाम कीर्त्तयन् ॥ १ ॥ ततः
कृष्णा च भीमश्च यमौ च सुतपस्विनौ। शिरोभिः प्राप्य राजर्षिं
परिवार्य्योपतस्थिरे ॥ २ ॥ तथैव धौम्यो धर्म्मज्ञः पाण्डवानां
पुरोहितः। यथान्यायमुपाक्रान्तस्तमृषिं संशितव्रतम् ॥ ३ ॥
अन्वजानात् स धर्म्मज्ञो मुनिर्दिव्येन चक्षुषा। पाण्डोः पुत्रान्
कुरुश्रेष्ठानास्यतामिति चाब्रवीत् ॥ ४ ॥ कुरूणामृषभं प्राज्ञं
पूजयित्वा महातपाः। सह भ्रातृभिरासीनं पर्य्यपृच्छदनामयम्
॥ ५ ॥ नानृते कुरुषे भावं कच्चिद्धर्म्मे प्रवर्त्तसे। मातापित्रोश्च ते
वृत्तिः कच्चित् पार्थ न सीदति ॥ ६ ॥ कच्चित्ते गुरवः सर्व्वे वृद्धा
वैद्याश्च पूजिताः। कच्चिन्न कुरुषे भावं पार्थ पापेषु कर्म्मसु ॥ ७ ॥
सुकृतं प्रतिकर्त्तुञ्च कच्चिद्धातुञ्च दुष्कृतम्। यथान्यायं कुरुश्रेष्ठ
जानासि न विकत्थसे ॥ ८ ॥ यथार्हं मानिताः कच्चित्त्वया नन्दन्ति
साधवः। वनेष्वपि वसन् कच्चिद्धर्म्ममेवानुवर्त्तसे ॥ ९ ॥ कच्चि-
द्धौम्यस्त्वदाचारैर्न पार्थ परितप्यते। दानधर्म्मतपःशौचैरार्जवेन
तितिक्षया ॥ १० ॥ पितृपैतामहं वृत्तं कच्चित् पार्थानुवर्त्तसे।
कच्चिद्राजर्षियातेन पथा गच्छस्यरिन्दम ॥ ११ ॥ स्वे स्वे किल
कुले जाते पुत्रे नप्तरि वा पुनः। पितरः पितृलोकस्थाः शोचन्ति
च हसन्ति च ॥ १२ ॥ किन्त्वस्य दुष्कृतेऽस्माभिः सम्प्राप्तव्यं भवि-
ष्यति। किञ्चास्य सुकृतेऽस्माभिः प्राप्तव्यमिति शोभनम् ॥ १३ ॥

पिता माता तथैवाग्निर्गुरुरात्मा च पञ्चमः। यस्यैते पूजिताः पार्थ तस्य लोकावुभौ जितौ ॥ १४ ॥

युधिष्ठिर उवाच। भगवन्नार्ष्टिमार्हैतद्यथावद्धर्मनिश्चयम्। यथार्शक्ति यथान्यायं क्रियते विधिवन्मया ॥ १५ ॥

आर्ष्टिषेण उवाच। अब्भक्षा वायुभक्षाश्च प्लवमाना विहायसा। जुषन्ते पर्वतश्रेष्ठमृषयः पर्वसन्धिषु ॥ १६ ॥ कामिनः सह कान्ताभिः परस्परमनुव्रताः। दृश्यन्ते शैलशृङ्गस्था यथा किम्पुरुषा नृप ॥ १७ ॥ अरजांसि च वासांसि वसानाः कौशिकानि च। दृश्यन्ते बहवः पार्थ गन्धर्वाप्सरसां गणाः ॥ १८ ॥ विद्याधरगणाश्चैव स्रग्विणः प्रियदर्शनाः। महोरगगणाश्चैव सुपर्णाश्चोरगादयः ॥ १९ ॥ अस्य चोपरि शैलस्य श्रूयते पर्वसन्धिषु। भेरीपणवशङ्खानां मृदङ्गानाञ्च निःस्वनः ॥ २० ॥ इहस्थैरेव तत् सर्वं श्रोतव्यं भरतर्षभाः। न कार्य्या वः कथञ्चित्स्यात्तत्राभिगमने मतिः ॥ २१ ॥ न चाप्यतः परं शक्यं गन्तुं भरतसत्तमाः। विहारो ह्यत्र देवानाममानुषगतिस्तु सा ॥ २२ ॥ ईषच्चपलकर्माणं मनुष्यमिह भारत। द्विषन्ति सर्वभूतानि ताड़यन्ति च राक्षसाः ॥ २३ ॥ अस्यातिक्रम्य शिखरं कैलासस्य युधिष्ठिर। गतिः परमसिद्धानां देवर्षीणां प्रकाशते ॥ २४ ॥ चापल्यादिव गच्छन्तं पार्थ यानमतः परम्। अयःशूलादिभिर्घ्नन्ति राक्षसाः शत्रुसूदन ॥ २५ ॥ अप्सरोभिः परिवृतः समृद्ध्या नरवाहनः। इह वैश्रवणस्तात पर्वसन्धिषु दृश्यते ॥ २६ ॥ शिखरस्थं समासीनमधिपं यक्षरक्षसाम्। प्रेक्षन्ते सर्वभूतानि भानुमन्तमिवोदितम् ॥ २७ ॥ देवदानवसिद्धानां तथा वैश्रवणस्य च। गिरेः शिखरमुद्यानमिदं भरतसत्तम ॥ २८ ॥ उपासीनस्य धनदं तुम्बुरोः पर्वसन्धिषु। गीतसामस्वनस्तात श्रूयते गन्धमादने ॥ २९ ॥ एतदेवंविधञ्चित्रमिह तात युधिष्ठिर। प्रेक्षन्ते सर्वभूतानि बहुशः

पर्वसन्धिषु ॥ ३० ॥ भुञ्जाना मुनिभोज्यानि रसवन्ति फलानि च। वसध्वं पाण्डवश्रेष्ठा यावदर्जुनदर्शनात् ॥ ३१ ॥ न तात चपलैर्भाव्यमिह प्राप्तैः कथञ्चन। उषित्वेह यथाकामं यथाश्रद्ध विहृत्य च। ततः शस्त्रजितां तात पृथिवीं पालयिष्यसि ॥ ३२ ॥

इति आरण्यपर्वणि यक्षयुद्धपर्वणि आर्ष्टिषेणयुधिष्ठिर-
संवादे एकोनषष्ट्यधिकशततोऽध्यायः ॥ १५९ ॥

जनमेजय उवाच। आर्ष्टिषेणाश्रमे तस्मिन् मम पूर्व्वपितामहाः। पाण्डोः पुत्रा महात्मानः सर्व्वे दिव्यपराक्रमाः ॥ १ ॥ कियन्तं कालमवसन् पर्वते गन्धमादने। किञ्च चक्रुर्महावीर्य्याः सर्व्वेऽतिबलपौरुषाः ॥ २ ॥ कानि चाभ्यवहार्य्याणि तत्र तेषां महात्मनाम्। वसतां लोकवीराणामासंस्तद्ब्रूहि सत्तम ॥ ३ ॥ विस्तरेण च मे शंस भीमसेनपराक्रमम्। यद्यच्चक्रे महाबाहुस्तस्मिन् हैमवते गिरौ ॥ ४ ॥ न खल्वासीत् पुनर्युद्धं तस्य यक्षैर्द्विजोत्तम। कच्चित्समागमस्तेषामासीद्वैश्रवणेन च ॥ ५ ॥ तत्र ह्यायाति धनद आर्ष्टिषेणो यथाब्रवीत्। एतदिच्छाम्यहं श्रोतुं विस्तरेण तपोधन। न हि मे शृण्वतस्तृप्तिरस्ति तेषां विचेष्टितम् ॥ ६ ॥

वैशम्पायन उवाच। एतदात्महितं श्रुत्वा तस्याप्रमिततेजसः। शासनं सततञ्चक्रुस्तथैव भरतर्षभाः। भुञ्जाना मुनिभोज्यानि रसवन्ति फलानि च ॥ ७ ॥ शुद्धबाणहतानाञ्च मृगाणां पिशितान्यपि। मेध्यानि हिमवत्पृष्ठे मधूनि विविधानि च ॥ ८ ॥ एवं ते न्यवसंस्तत्र पाण्डवा भरतर्षभ। तथा निवसतां तेषां पञ्चमं वर्षमभ्यगात् ॥ ९ ॥ शृण्वतां लोमशोक्तानि वाक्यानि विविधान्युत। कृत्यकाल उपस्थास्य इति चोक्त्वा घटोत्कचः ॥ १० ॥

राक्षसैः सह सर्वैश्च पूर्वमेव गतः प्रभो। आर्ष्टिषेणाश्रमे तेषां वसतां वै महात्मनाम् ॥ ११ ॥ अगच्छन् बहवो मासाः पश्यतां महदद्भुतम्। तैस्तत्र विहरद्भिश्च रममाणैश्च पाण्डवैः ॥ १२ ॥ प्रीतिमन्तो महाभागा मुनयश्चारणास्तथा। आजग्मुः पाण्डवान् द्रष्टुं शुद्धात्मानो यतव्रताः ॥ १३ ॥ ते तैः सह कथाश्चक्रुर्दिव्यां भरतसत्तमाः। ततः कतिपयाहस्य महाह्रदनिवासिनम् ॥ १४ ॥ ऋद्धिमन्तं महानागं सुपर्णः सहसाहरत्। प्राकम्पत महाशैलः प्रामृद्यन्त महाद्रुमाः ॥ १५ ॥ ददृशुः सर्वभूतानि पाण्डवाश्च तदद्भुतम्। ततः शैलोत्तमस्याग्रात् पाण्डवान् प्रति मारुतः ॥ १६ ॥ अवहत् सर्वमाल्यानि गन्धवन्ति शुभानि च। तत्र पुष्पाणि दिव्यानि सुहृद्भिः सह पाण्डवाः ॥ १७ ॥ ददृशुः पञ्चवर्णानि द्रौपदी च यशस्विनी। भीमसेनं ततः कृष्णा काले वचनमब्रवीत् ॥ १८ ॥ विविक्ते पर्वतोद्देशे सुखासीनं महाभुजम्। सुपर्णानिलवेगेन श्वसनेन महाबलात् ॥ १९ ॥ पञ्चवर्णानि पात्यन्ते पुष्पाणि भरतर्षभ। प्रत्यक्षं सर्वभूतानां नदीमश्वरथां प्रति ॥ २० ॥ खाण्डवे सत्यसन्धेन भ्रात्रा तव महात्मना। गन्धर्वोरगरक्षांसि वासवश्च निवारितः ॥ २१ ॥ हता मायाविनश्चोग्रा धनुः प्राप्तञ्च गाण्डिवम्। तवापि सुमहत्तेजो महद्बाहुबलञ्च ते ॥ २२ ॥ अविषह्यमनाधृष्यं शक्रतुल्यबलोपमम्। त्वद्बाहुबलवेगेन त्रासिताः सर्वराक्षसाः ॥ २३ ॥ हित्वा शैलं प्रपद्यन्तां भीमसेन दिशो दश। ततः शैलोत्तमस्याग्रं चित्रमाल्यधरं शिवम् ॥ २४ ॥ व्यपेतभयसम्मोहाः पश्यन्तु सुहृदस्तव। एवं प्रणिहितं भीम चिरात् प्रभृति मे मनः ॥ २५ ॥ द्रष्टुमिच्छामि शैलाग्रं त्वद्बाहुबलपालिता। ततः क्षिप्तमिवात्मानं द्रौपद्या स परन्तपः ॥ २६ ॥ नामृष्यत महाबाहुः प्रहारमिव सद्गवः। सिंहर्षभगतिः श्रीमाननुदारकनकप्रभः ॥ २७ ॥ मनस्वी बलवान् दृप्तो मानी शूरश्च

पाण्डवः । लोहिताक्षः पृथुव्यंसो मत्तवारणविक्रमः ॥ २८ ॥ सिंहदंष्ट्रो बृहत्स्कन्धः शालपोत इवोद्गतः । महात्मा चारु-सर्वाङ्गः कम्बुग्रीवो महाभुजः ॥ २९ ॥ रुक्मपृष्ठं धनुः खड्गं तूणांश्चापि परामृषत् । स केशरीव चोत्सिक्तः प्रभिन्न इव वारणः ॥ ३० ॥ व्यपेतभयसम्मोहः शैलमभ्यपतद्बली । तं मृगेन्द्रमिवायान्तं प्रभिन्नमिव वारणम् ॥ ३१ ॥ ददृशुः सर्वभूतानि बाण-कार्मुकधारिणम् । द्रौपद्या वर्द्धयन् हर्षं गदामादाय पाण्डवः ॥ ३२ ॥ व्यपेतभयसम्मोहः शैलराजं समाश्रितः । न ग्लानिर्न च कातर्य्यं न वैक्लव्यं न मत्सरः ॥ ३३ ॥ कदाचिज्जुषते पार्थमात्मजं मातरिश्वनः । तदेकायनमासाद्य विषमं भीमदर्शनम् ॥ ३४ ॥ बहुतालोच्छ्रयं शृङ्गमारुरोह महाबलः । स किन्नरमहानाग-मुनिगन्धर्वराक्षसान् ॥ ३५ ॥ हर्षयन् पर्वतस्याग्रमारुह्य सु-महाबलः । ततो वैश्रवणावासं ददर्श भरतर्षभः ॥ ३६ ॥ काञ्चनैः स्फाटिकैश्चैव वेश्मभिः समलंकृतम् । प्राकारेण परिक्षिप्तं सौवर्णेन समन्ततः ॥ ३७ ॥ सर्वरत्नद्युतिमता सर्वोद्यानवता तथा । शैलादभ्युच्छ्रयवता चयाट्टालकशोभिना ॥ ३८ ॥ द्वारतोरण-निर्व्यूहध्वजसंवाहशोभिना । विलासिनीभिरत्यर्थं नृत्यन्तीभिः समन्ततः ॥ ३९ ॥ वायुना धूयमानाभिः पताकाभिरलंकृतम् । धनुष्कोटिमवष्टभ्य वक्रभावेन बाहुना ॥ ४० ॥ पश्यमानः स खेदेन द्रविणाधिपतेः पुरम् । मोदयन् सर्वभूतानि गन्धमादन-सम्भवः ॥ ४१ ॥ सर्वगन्धवहस्तत्र मारुतः सुसुखो ववौ । चित्रा विविधवर्णाभाश्चित्रमञ्जरिधारिणः ॥ ४२ ॥ अचिन्त्या विविधा-स्तत्र द्रुमाः परमशोभिनः । रत्नजालपरिक्षिप्तं चित्रमाल्यविभूषितम् ॥ ४३ ॥ राक्षसाधिपतेः स्थानं ददृशे भरतर्षभः । गदा-खड्गधनुष्पाणिः समभित्यक्तजीवितः ॥ ४४ ॥ भीमसेनो महा-बाहुस्तस्थौ गिरिरिवाचलः । ततः शङ्खमुपाध्मासीद्द्विषतां लोम-

हर्षणम् ॥ ४५ ॥ ज्याघोषतलशब्दञ्च कृत्वा भूतान्यमोहयत्। ततः प्रहृष्टरोमाणस्तं शब्दमभिदुद्रुवुः ॥ ४६ ॥ यक्षराक्षसगन्धर्वाः पाण्डवस्य समीपतः। गदापरिघनिस्त्रिंशशूलशक्तिपरश्वधाः ॥ ४७ ॥ प्रगृहीता व्यरोचन्त यक्षराक्षसबाहुभिः। ततः प्रववृते युद्धं तेषां तस्य च भारत ॥ ४८ ॥ तैः प्रयुक्तान्महामायैः शूलशक्तिपरश्वधान्। भल्लैर्भीमः प्रचिच्छेद भीमवेगतरैस्ततः ॥ ४९ ॥ अन्तरीक्षगतानाञ्च भूमिष्ठानाञ्च गर्जताम्। शरैर्विव्याध गात्राणि राक्षसानां महाबलः ॥ ५० ॥ सा लोहितमहावृष्टिरभ्यवर्षन्महाबलम्। गदापरिघपाणीनां रक्षसां कायसम्भवा ॥ ५१ ॥ कायेभ्यः प्रच्युता धारा राक्षसानां समन्ततः। भीमबाहुबलोत्सृष्टैरायुधैर्यक्षरक्षसाम् ॥ ५२ ॥ विनिकृत्तानि दृश्यन्ते शरीराणि शिरांसि च। प्रच्छाद्यमानं रक्षोभिः पाण्डवं प्रियदर्शनम् ॥ ५३ ॥ ददृशुः सर्वभूतानि सूर्यमभ्रगणैरिव। स रश्मिभिरिवादित्यः शरैररिनिघातिभिः ॥ ५४ ॥ सर्वानार्च्छन्महाबाहुर्बलवान् सत्यविक्रमः। अभितर्जयमानाश्च रुवन्तश्च महारवान् ॥ ५५ ॥ न मोहं भीमसेनस्य ददृशुः सर्वराक्षसाः। यक्षा विकृतसर्वाङ्गा भीमसेनभयार्दिताः ॥ ५६ ॥ भीममार्त्तस्वरञ्चक्रुर्विप्रकीर्णमहायुधाः। उत्सृज्य ते गदाशूलानसिशक्तिपरश्वधान् ॥ ५७ ॥ दक्षिणां दिशमाजग्मुस्त्रासिता दृढधन्वना। तत्र शूलगदापाणिर्व्यूढोरस्को महाभुजः ॥ ५८ ॥ सखा वैश्रवणस्यासीन्मणिमान्नाम राक्षसः। अदर्शयदधीकारं पौरुषञ्च महाबलः ॥ ५९ ॥ स तान् दृष्ट्वा परावृत्तान् स्मयमान इवाब्रवीत्। एकेन बहवः संख्ये मानुषेण पराजिताः ॥ ६० ॥ प्राप्य वैश्रवणावासं किं वक्ष्यथ धनेश्वरम्। एवमाभाष्य तान् सर्वानभ्यवर्त्तत राक्षसः ॥ ६१ ॥ शक्तिशूलगदापाणिरभ्यधावत् स पाण्डवम्। तमापतन्तं वेगेन प्रभिन्नमिव वारणम् ॥ ६२ ॥ वत्सदन्तैस्त्रिभिः पार्श्वे भीम-

सेनः समार्दयत्। मणिमानपि संक्रुद्धः प्रगृह्य महतीं गदाम् ॥ ६३॥ प्राहिणोद्भीमसेनाय परिगृह्य महाबलः। विद्युद्रूपां महाघोरामाकाशे महतीं गदाम् ॥ ६४॥ शरैर्बहुभिरभ्यार्च्छद्भीमसेनः शिलाशितैः। प्रत्यहन्यन्त ते सर्व्वे गदामासाद्य सायकाः ॥ ६५॥ न वेगं धारयामासुर्गदावेगस्य वेगिताः। गदायुद्धसमाचारं बुद्धमानः स वीर्य्यवान् ॥ ६६॥ व्यंसयामास तं तस्य प्रहारं भीमविक्रमः। ततः शक्तिं महाघोरां रुक्मदण्डामयस्मयीम् ॥ ६७॥ तस्मिन्नेवान्तरे धीमान् प्रजहाराथ राक्षसः। सा भुजं भीमनिर्ह्रादा भित्त्वा भीमस्य दक्षिणम् ॥ ६८॥ साग्निज्वाला महारौद्रा पपात सहसा भुवि। सोऽतिविद्धो महेष्वासः शक्त्यामितपराक्रमः ॥ ६९॥ गदां जग्राह कौन्तेयः क्रोधपर्य्याकुलेक्षणः। रुक्मपट्टपिनद्धान्तां शत्रूणां भयवर्द्धिनीम् ॥ ७०॥ प्रगृह्याथ नदन् भीमः शैक्यां सर्व्वायसीं गदाम्। तरसा चाभिदुद्राव मणिमन्तं महाबलम् ॥ ७१॥ दीप्यमानं महाशूलं प्रगृह्य मणिमानपि। प्राहिणोद्भीमसेनाय वेगेन महता नदन् ॥ ७२॥ भङ्क्त्वा शूलं गदाग्रेण गदायुद्धविशारदः। अभिदुद्राव तं हन्तुं गरुत्मानिव पन्नगम् ॥ ७३॥ सोऽन्तरीक्षमवप्लुत्य विधूय सहसा गदाम्। प्रचिक्षेप महाबाहुर्विनद्य रणमूर्द्धनि ॥ ७४॥ सेन्द्राशनिरिवेन्द्रेण विसृष्टा वातरंहसा। हत्वा रक्षः क्षितिं प्राप्य कृत्येव निपपात ह ॥ ७५॥ तं राक्षसं भीमबलं भीमसेनेन पातितम्। ददृशुः सर्व्वभूतानि सिंहेनेव गवाम्पतिम् ॥ ७६॥ तं प्रेक्ष्य निहतं भूमौ हतशेषा निशाचराः। भीममार्त्तस्वरं कृत्वा जग्मुः प्राचीं दिशं प्रति ॥ ७७॥

इति आरण्यपर्व्वणि यक्षयुद्धपर्व्वणि मणिमद्वधो नाम षष्ट्यधिकशततोऽध्यायः ॥ १६०॥

वैशम्पायन उवाच। श्रुत्वा बहुविधैः शब्दैर्नाद्यमानां गिरे-
र्गुहाम्। अजातशत्रुः कौन्तेयो माद्रीपुत्रावुभावपि ॥ १ ॥ धौम्यः
कृष्णा च विप्राश्च सर्वे च सुहृदस्तथा। भीमसेनमपश्यन्तः सर्वे
विमनसोऽभवन् ॥ २ ॥ द्रौपदीमार्ष्टिषेणाय सम्प्रधार्य महा-
रथाः। सहिताः सायुधाः शूराः शैलमारुरुहुस्तदा ॥ ३ ॥ ततः
संप्राप्य शैलाग्रं वीक्षमाणा महारथाः। ददृशुस्ते महेष्वासा
भीमसेनमरिन्दमाः ॥ ४ ॥ स्फुरतश्च महाकायान् गतसत्त्वांश्च
राक्षसान्। महाबलान् महासत्त्वान् भीमसेनेन पातितान् ॥ ५ ॥
शुशुभे स महाबाहुर्गदाखड्गधनुर्द्धरः। निहत्य समरे सर्वान्
दानवान् मघवानिव ॥ ६ ॥ ततस्ते भ्रातरं दृष्ट्वा परिष्वज्य महा-
रथाः। तत्रोपविविशुः पार्थाः प्राप्ता गतिमनुत्तमाम् ॥ ७ ॥
तैश्चतुर्भिर्महेष्वासैर्गिरिशृङ्गमशोभत। लोकपालैर्महाभागैर्दिवं
देववरैरिव ॥ ८ ॥ कुवेरसदनं दृष्ट्वा राक्षसांश्च निपातितान्।
भ्राता भ्रातरमासीनमब्रवीत् पृथिवीपतिः ॥ ९ ॥

युधिष्ठिर उवाच। साहसाद्यदि वा मोहाद्भीम पापमिदं
कृतम्। नैतत्ते सदृशं वीर मुनेरिव मृषा वचः ॥ १० ॥ राज-
द्विष्टं न कर्त्तव्यमिति धर्मविदो विदुः। त्रिदशानामिदं द्विष्टं
भीमसेन त्वया कृतम् ॥ ११ ॥ अर्थधर्मावनादृत्य यः पापे
कुरुते मनः। कर्मणां पार्थ पापानां स फलं विन्दते ध्रुवम्।
पुनरेवं न कर्त्तव्यं मम चेदिच्छसि प्रियम् ॥ १२॥

वैशम्पायन उवाच। एवमुक्त्वा स धर्मात्मा भ्राता भ्रातर-
मच्युतम्। अर्थतत्त्वविभागज्ञः कुन्तीपुत्रो युधिष्ठिरः। विरराम
महातेजास्तमेवार्थं विचिन्तयन् ॥ १३ ॥ ततस्ते हतशिष्टा ये
भीमसेनेन राक्षसाः। सहिताः प्रत्यपद्यन्त कुवेरसदनं प्रति
॥ १४ ॥ ते जवेन महावेगाः प्राप्य वैश्रवणालयम्। भीममार्त्त-
स्वरञ्चक्रुर्भीमसेनभयार्दिताः ॥ १५ ॥ न्यस्तशस्त्रायुधाः क्लान्ताः

शोणितात्ततनुच्छदाः । प्रकीर्णमूर्द्धजा राजन् यक्षाधिपतिमब्रु-
वन् ॥ १६ ॥ गदापरिघनिस्त्रिंशतोमरप्रासयोधिनः । राक्षसा
निहताः सर्व्वे तव देव पुरःसराः ॥ १७ ॥ प्रमृद्य तरसा शैलं
मानुषेण धनेश्वर । एकेन सहिताः संख्ये रणे क्रोधवशा गणाः
॥ १८ ॥ प्रवरा राक्षसेन्द्राणां यक्षाणाञ्च नराधिप । शेरते
निहता देव गतसत्त्वाः परासवः ॥ १९ ॥ लब्धशेषा वयं मुक्ता
मणिमांस्ते सखा हतः । मानुषेण कृतं कर्म्म विधत्स्व यदन-
न्तरम् ॥ २० ॥ एतच्छ्रुत्वा सुसंक्रुद्धः सर्व्वयक्षगणाधिपः । कोप-
संरक्तनयनः कथमित्यब्रवीद्वचः ॥ २१ ॥ द्वितीयमपराध्यन्तं भीमं
श्रुत्वा धनेश्वरः । चुक्रोध यक्षाधिपतिर्युज्यतामिति चाब्रवीत्
॥ २२ ॥ अथाभ्रघनसङ्काशं गिरिशृङ्गमिवोच्छ्रितम् । रथं सं-
योजयामासुर्गन्धर्व्वैर्हेममालिभिः ॥ २३ ॥ तस्य सर्व्वगुणोपेता
विमलाक्षा हयोत्तमाः । तेजोबलगुणोपेता नानारत्नविभूषिताः
॥ २४ ॥ शोभमाना रथे युक्तास्तरिष्यन्त इवाशुगाः । ह्रेषया-
मासुरन्योन्यं ह्रेषितैर्विजयावहैः ॥ २५ ॥ स समास्थाय भगवान्
राजराजो महारथम् । प्रययौ देवगन्धर्व्वैः स्तूयमानो महा-
द्युतिः ॥ २६ ॥ तं प्रयान्तं महात्मानं सर्व्वे यक्षा धनाधिपम् ।
रक्ताक्षा हेमसङ्काशा महाकाया महाबलाः ॥ २७ ॥ सायुधा
बद्धनिस्त्रिंशा यक्षा दशशता वराः । ते जवेन महावेगाः प्लवमाना
विहायसा ॥ २८ ॥ गन्धमादनमाजग्मुः प्रकर्षन्त इवाम्बरम् ।
तत् केशरिमहाजालं धनाधिपतिपालितम् ॥ २९ ॥ कुवेरञ्च
महात्मानं यक्षरक्षोगणावृतम् । ददृशुर्हृष्टरोमाणः पाण्डवाः
प्रियदर्शनम् ॥ ३० ॥ कुवेरस्तु महासत्त्वान् पाण्डोः पुत्रान् महा-
रथान् । आत्तकार्म्मुकनिस्त्रिंशान् दृष्ट्वा प्रीतोऽभवत्तदा ॥ ३१ ॥
देवकार्य्यं चिकीर्षन् स हृदयेन तुतोष ह । ते पक्षिण इवापेतु-
र्गिरिशृङ्गं महाजवाः ॥ ३२ ॥ तस्थुस्तेषां समभ्यासे धनेश्वरपुरः-

चराः। ततस्तं हृष्टमनसं पाण्डवान् प्रति भारत ॥ ३३ ॥
समीक्ष्य यक्षगन्धर्वा निर्विकारमवस्थिताः। पाण्डवाश्च महा-
त्मानः प्रणम्य धनदं प्रभुम् ॥ ३४ ॥ नकुलः सहदेवश्च धर्मपुत्रश्च
धर्मवित्। अपराद्धमिवात्मानं मन्यमाना महारथाः ॥ ३५ ॥
तस्थुः प्राञ्जलयः सर्वे परिवार्य्य धनेश्वरम्। स ह्यासनवरं श्रीमत्-
पुष्पकं विश्वकर्मणा ॥ ३६ ॥ विहितञ्चित्रपर्य्यन्तमातिष्ठत धना-
धिपः। तमासीनं महाकायाः शङ्कुकर्णा महाजवाः ॥ ३७ ॥
उपोपविविशुर्यक्षा राक्षसाश्च सहस्रशः। शतशश्चापि गन्धर्वा-
स्तथैवाप्सरसां गणाः ॥ ३८ ॥ परिवार्य्योपतिष्ठन्त यथा देवाः
शतक्रतुम्। काञ्चनीं शिरसा बिभ्रद्भीमसेनः स्रजं शुभाम् ॥ ३९ ॥
पाशखड्‌गधनुष्पाणिरुदैक्षत धनाधिपम्। भीमसेनस्य न ग्लानि-
र्विक्षतस्यापि राक्षसैः ॥ ४० ॥ आसीत्तस्यामवस्थायां कुवेरमपि
पश्यतः। आददानं शितान् वाणान् योद्धुकाममवस्थितम् ॥ ४१ ॥
दृष्ट्वा भीमं धर्मसुतमब्रवीन्नरवाहनः। विदुस्त्वां सर्वभूतानि पार्थ
भूतहिते रतम् ॥ ४२ ॥ निर्भयश्चापि शैलाग्रे वस त्वं भ्रातृभिः
सह। न च मन्युस्त्वया कार्य्यो भीमसेनस्य पाण्डव ॥ ४३ ॥
कालेनैते हताः पूर्वं निमित्तमनुजस्तव। व्रीड़ा चात्र न कर्त्तव्या
साहसं यदिदं कृतम् ॥ ४४ ॥ दृष्टश्चापि सुरैः पूर्वं विनाशो यक्ष-
रक्षसाम्। न भीमसेने कोपो मे प्रीतोऽस्मि भरतर्षभ। कर्मणा
भीमसेनस्य मम तुष्टिरभूत् परा ॥ ४५ ॥

वैशम्पायन उवाच। एवमुक्त्वा तु राजानं भीमसेनमभाषत।
नैतन्मनसि मे तात वर्त्तते कुरुसत्तम ॥ ४६ ॥ यदिदं साहसं
भीम कृष्णार्थे कृतवानसि। मामनादृत्य देवांश्च विनाशं यक्ष-
रक्षसाम् ॥ ४७ ॥ स्वबाहुबलमाश्रित्य तेनाहं प्रीतिमांस्त्वयि।
शापादद्य विनिर्मुक्तो घोरादस्मि वृकोदर ॥ ४८ ॥ अहं पूर्व-
मगस्त्येन क्रुद्धेन परमर्षिणा। शप्तोऽपराधे कस्मिंश्चित्तस्यैषा

निष्कृतिः कृता ॥४९॥ दिष्टो हि मम संक्लेशः पुरा पाण्डवनन्दन । न तवात्रापराधोऽस्ति कथञ्चिदपि पाण्डव ॥ ५० ॥

युधिष्ठिर उवाच । कथं शप्तोऽसि भगवन्नगस्त्येन महात्मना । श्रोतुमिच्छाम्यहं देव तवैतच्छापकारणम् ॥ ५१ ॥ इदञ्चाश्चर्य्य-भूतं मे यत् क्रोधात्तस्य धीमतः । तदैव त्वं न निर्दग्धः सबलः सपदानुगः ॥ ५२ ॥

धनेश्वर उवाच । देवतानामभून्मन्त्रः कुशवत्यां नरेश्वर । वृतस्तत्राहमगमं महापद्मशतैस्त्रिभिः । यक्षाणां घोररूपाणां विविधायुधधारिणाम् ॥ ५३ ॥ अध्वन्यहमथापश्यमगस्त्यमृषि-सत्तमम् । उग्रं तपस्तप्यमानं यमुनातीरमाश्रितम् ॥ ५४ ॥ नानापक्षिगणाकीर्णे पुष्पितद्रुमशोभितम् । तमूर्द्ध्ववाहुं दृष्ट्वा वै सूर्य्यस्याभिमुखे स्थितम् ॥ ५५ ॥ तेजोराशिं दीप्यमानं हुता-शनमिवैधितम् । राक्षसाधिपतिः श्रीमान्मणिमान्नाम मे सखा ॥ ५६ ॥ मौर्ख्यादज्ञानभावाच्च दर्पान्मोहाच्च पार्थिव । न्यष्ठीव-दाकाशगतो महर्षेस्तस्य मूर्द्धनि ॥ ५७ ॥ स कोपान्मामुवाचेदं दिशः सर्वा दहन्निव । मामवज्ञाय दुष्टात्मा यस्मादेष सखा तव ॥ ५८ ॥ धर्षणां कृतवानेतां पश्यतस्ते धनेश्वर । तस्मात् सहैभिः सैन्यैस्ते वधं प्राप्स्यति मानुषात् ॥ ५९ ॥ त्वञ्चाप्येभिर्हतैः सैन्यैः क्लेशं प्राप्येह दुर्मतिः । तमेव मानुषं दृष्ट्वा किल्बिषाद्विप्रमोक्ष्यसे ॥ ६० ॥ सैन्यानान्तु तवैतेषां पुत्रपौत्रं बलान्वितम् । न शापं प्राप्स्यते घोरं तत्तवाज्ञां करिष्यति ॥ ६१ ॥ एष शापो मया प्राप्तः प्राक् तस्मादृषिसत्तमात् । स भीमेन महाराज भ्रात्रा तव विमोचितः ॥ ६२ ॥

इति आरण्यपर्व्वणि यक्षयुद्धपर्व्वणि कुवेरदर्शने
एकषष्ट्यधिकशततोऽध्यायः ॥ १६१ ॥

धनद उवाच। युधिष्ठिर धृतिर्दाक्ष्यं देशकालपराक्रमाः।
लोकतन्त्रविधानानामेष पञ्चविधो विधिः ॥ १ ॥ धृतिमन्तश्च
दक्षाश्च स्वे स्वे कर्म्मणि भारत। पराक्रमविधानज्ञा नराः कृत-
युगेऽभवन् ॥ २ ॥ धृतिमान् देशकालज्ञः सर्व्वधर्म्मविधानवित्।
क्षत्रियः क्षत्रियश्रेष्ठ प्रशास्ति पृथिवीं चिरम् ॥ ३ ॥ य एवं वर्त्तते
पार्थ पुरुषः सर्व्वकर्म्मसु। स लोके लभते वीर यशः प्रेत्य च
सद्गतिम् ॥ ४ ॥ देशकालान्तरप्रेप्सुः कृत्वा शक्रः पराक्रमम्।
सम्प्राप्तस्त्रिदिवे राज्यं वृत्रहा वसुभिः सह ॥ ५ ॥ यस्तु केवल-
संरम्भात् प्रपातं न निरीक्षते। पापात्मा पापबुद्धिर्यः पापमेवा-
नुवर्त्तते ॥ ६ ॥ कर्म्मणामविभागज्ञः प्रेत्य चेह विनश्यति।
अकालज्ञः सुदुर्म्मेधाः कार्य्याणामविशेषवित् ॥ ७ ॥ वृथाचार-
समारम्भः प्रेत्य चेह विनश्यति। साहसे वर्त्तमानानां निकृतीनां
दुरात्मनाम् ॥ ८ ॥ सर्व्वसामर्थ्यलिप्सूनां पापो भवति निश्चयः।
अधर्म्मज्ञोऽवलिप्तश्च बालबुद्धिरमर्षणः ॥ ९ ॥ निर्भयो भीमसेनो-
ऽयं तं शाधि पुरुषर्षभ। आर्ष्टिषेणस्य राजर्षेः प्राप्य भूयस्त्वमा-
श्रमम् ॥ १० ॥ तामिस्रं प्रथमं पक्षं वीतशोकभयो वस।
अलकाः सह गन्धर्व्वैर्यक्षाश्च सह किन्नरैः ॥ ११ ॥ मन्नियुक्ता
मनुजेन्द्र सर्व्वे च गिरिवासिनः। रक्षिष्यन्ति महाबाहो सहितं
द्विजसत्तमैः ॥ १२ ॥ साहसादनुसम्प्राप्तः प्रतिबुध्य वृकोदरः।
वार्य्यतां साध्वयं राजंस्त्वया धर्म्मभृताम्वर ॥ १३ ॥ अतः परञ्च
वो राजन् द्रक्ष्यन्ति वनगोचराः। उपस्थास्यन्ति वो राजन्
रक्षिष्यन्ते च वः सदा ॥ १४ ॥ तथैव चान्नपानानि स्वादूनि
च बहूनि च। आहरिष्यन्ति मत्प्रेष्याः सदा वः पुरुषर्षभाः ॥ १५ ॥
यथा जिष्णुर्म्महेन्द्रस्य यथा वायोर्वृकोदरः। धर्म्मस्य त्वं यथा
तात योगोत्पन्नो निजः सुतः ॥ १६ ॥ आत्मजावात्मसम्पन्नौ यमौ
चोभौ यथाश्विनोः रक्ष्यास्तद्वन्ममापीह यूयं सर्व्वे युधिष्ठिर ॥ १७ ॥

अर्थतत्त्वविधानज्ञः सर्व्वधर्मविधानवित्। भीमसेनादवरजः फाल्गुनः कुशली दिवि॥ १८॥ याः काञ्चन मता लोके स्वर्ग्याः परमसम्पदः। जन्मप्रभृति ताः सर्व्वाः स्थितास्तात धनञ्जये॥१९॥ दमो दानं बलं बुद्धिर्ह्रीर्धृतिस्तेज उत्तमम्। एतान्यपि महासत्त्वे स्थितान्यमिततेजसि॥ २०॥ न मोहात् कुरुते जिष्णुः कर्म पाण्डव गर्हितम्। न पार्थस्य मृषोक्तानि कथयन्ति नरा नृषु॥ २१॥ स देवपितृगन्धर्व्वैः कुरूणां कीर्त्तिबर्द्धनः। मानितः कुरुतेऽस्त्राणि शक्रसद्मनि भारत॥ २२॥ योऽसौ सर्व्वान्महीपालान् धर्म्मेण वशमानयत्। स शान्तनुर्महातेजाः पितुस्तव पितामहः॥ २३॥ प्रीयते पार्थ पार्थेन दिवि गाण्डीवधन्वना। सम्यक् चासौ महावीर्य्यः कुलधूर्य्येण पार्थिवः॥ २४॥ पितृन् देवानृषीन् विप्रान् पूजयित्वा महातपाः। सप्त मुख्यान्महामेधानाहरद्यमुनां प्रति॥ २५॥ अधिराजः स राजंस्त्वां शान्तनुः प्रपितामहः। स्वर्गजित् शक्रलोकस्थः कुशलं परिपृच्छति॥२६॥

वैशम्पायन उवाच। एतच्छ्रुत्वा तु वचनं धनदेन प्रभाषितम्। पाण्डवाश्च ततस्तेन बभूवुः संप्रहर्षिताः॥ २७॥ ततः शक्तिं गदां खड्गं धनुश्च भरतर्षभः। प्राध्वं कृत्वा नमश्चक्रे कुवेराय वृकोदरः॥ २८॥ ततोऽब्रवीद्धनाध्यक्षः शरण्यः शरणागतम्। मानहा भव शत्रूणां सुहृदां नन्दिवर्द्धनः॥ २९॥ स्वेषु वेश्मसु रम्येषु वसतामित्रतापनाः। कामान्न परिहास्यन्ति यक्षा वो भरतर्षभाः॥ ३०॥ शीघ्रमेव गुड़ाकेशः कृतास्त्रः पुनरेष्यति। साक्षान्मघवता सृष्टः संप्राप्स्यसि धनञ्जयः॥ ३१॥ एवमुत्तमकर्म्माणमनुशिष्य युधिष्ठिरम्। अस्तं गिरिवरश्रेष्ठं प्रययौ गुह्यकाधिपः॥ ३२॥ तं परिस्तोमसङ्कीर्णैर्नानारत्नविभूषितैः। यानैरनुययुर्यक्षा राक्षसाश्च सहस्रशः॥ ३३॥ पक्षिणामिव निर्घोषो कुवेरसदनं प्रति। बभूव परमाश्वानामैरावतपथे यथा॥ ३४॥

ते जग्मुस्तूर्णमाकाशं धनाधिपतिवाजिनः । प्रकर्षन्त इवाभ्राणि पिबन्त इव मारुतम् ॥ ३५ ॥ ततस्तानि शरीराणि गतसत्त्वानि रक्षसाम् । अपाकृष्यन्त शैलाग्राद्धनाधिपतिशासनात् ॥ ३६ ॥ तेषां हि शापकालः स कृतोऽगस्त्येन धीमता । समरे निहता-स्तस्माच्छापस्यान्तोऽभवत्तदा ॥ ३७ ॥ पाण्डवाश्च महात्मानस्तेषु वेश्मसु ताः क्षपाः । सुखमूषुर्गतोद्वेगाः पूजिताः सर्वराक्षसैः ॥३८॥

इति आरण्यपर्वणि यक्षयुद्धपर्वणि कुवेरवाक्ये
द्विषष्ट्यधिकशततोऽध्यायः ॥ १६२ ॥

वैशम्पायन उवाच । ततः सूर्य्योदये धौम्यः कृताह्निककमरि-न्दम । आर्ष्टिषेणेन सहितः पाण्डवानभ्यवर्त्तत ॥ १ ॥ तेऽभि-वाद्यार्ष्टिषेणस्य पादौ धौम्यस्य चैव ह । ततः प्राञ्जलयः सर्वे ब्राह्मणांस्तानपूजयन् ॥ २ ॥ ततो युधिष्ठिरं धौम्यो गृहीत्वा दक्षिणे करे । प्राचीं दिशमभिप्रेक्ष्य महर्षिरिदमब्रवीत् ॥ ३ ॥ असौ सागरपर्य्यन्तां भूमिमावृत्य तिष्ठति । शैलराजो महाराज मन्दरोऽतिविराजते ॥ ४ ॥ इन्द्रवैश्रवणावेतां दिशं पाण्डव रक्षतः । पर्वतैश्च वनान्तैश्च काननैश्चैव शोभिताम् ॥ ५ ॥ एत-दाहुर्महेन्द्रस्य राज्ञो वैश्रवणस्य च । ऋषयः सर्वधर्मज्ञाः सद्म तात मनीषिणः ॥ ६ ॥ ततश्चोद्यन्तमादित्यमुपतिष्ठन्ति वै द्विजाः । ऋषयश्चापि धर्मज्ञाः सिद्धाः साध्याश्च देवताः ॥ ७ ॥ यमस्तु राजा धर्मज्ञः सर्वप्राणभृतां प्रभुः । प्रेतसत्त्वगतिं ह्येनां दक्षिणा-माश्रितो दिशम् ॥ ८ ॥ एतत् संयमनं पुण्यमतीवाद्भुतदर्शनम् । प्रेतराजस्य भवनमृद्ध्या परमया युतम् ॥ ९ ॥ तं प्राप्य सविता राजन् सत्येन प्रतितिष्ठति । अस्तं पर्वतराजानमेतमाहुर्मनी-षिणः ॥ १० ॥ एनं पर्वतराजानं समुद्रञ्च महोदधिम् । आव-

सन् वरुणो राजा भूतानि परिरक्षति ॥ ११ ॥ उदीचीं दीपय-
न्नेष दिशं तिष्ठति वीर्य्यवान्। महामेरुर्महाभागः शिवो ब्रह्म-
विदां गतिः ॥ १२ ॥ यस्मिन् ब्रह्मसदश्चैव भूतात्मा चावतिष्ठते।
प्रजापतिः सृजन् सर्वं यत्किञ्चिज्जङ्गमागमम् ॥ १३ ॥ यानाहु-
र्ब्रह्मणः पुत्रान् मानसान् दक्षसप्तमान्। तेषामपि महामेरुः
शिवं स्थानमनामयम् ॥ १४ ॥ अत्रैव प्रतितिष्ठन्ति पुनरत्रोद-
यन्ति च। सप्त देवर्षयस्तात वशिष्ठप्रमुखास्तदा ॥ १५ ॥ देशं
विरजसं पश्य मेरोः शिखरमुत्तमम्। यत्रात्मतृप्तैरध्यास्ते देवैः
सह पितामहः ॥ १६ ॥ यमाहुः सर्वभूतानां प्रकृतेः प्रकृतिं ध्रुवाम्।
अनादिनिधनं देवं प्रभुं नारायणं परम् ॥ १७ ॥ ब्रह्मणः सद-
नात्तस्य परं स्थानं प्रकाशते। देवापि यं न पश्यन्ति सर्वतेजो-
मयं शुभम् ॥ १८ ॥ अत्यर्कानलदीप्तन्तत् स्थानं विष्णोर्महा-
त्मनः। स्वयैव प्रभया राजन् दुष्प्रेक्ष्यं देवदानवैः ॥ २९ ॥
प्राच्यां नारायणस्थानं मेरावति विराजते। यत्र भुतेश्वरस्तात
सर्वप्रकृतिरात्मभूः ॥ ३० च भासयन् सर्वभूतानि सुश्रियाभि-
विराजते। नात्र ब्रह्मर्षयस्तात कुत एव महर्षयः ॥ ३१ ॥ प्राप्नु-
वन्ति गतिं ह्येतां यतीनां कुरुसत्तम। न तं ज्योतींषि सर्वाणि
प्राप्य भासन्ति पाण्डव ॥ ३२ ॥ स्वयं प्रभुरचिन्त्यात्मा तत्र ह्यति-
विराजते। यतयस्तत्र गच्छन्ति भक्त्या नारायणं हरिम् ॥ ३३ ॥
परेण तपसा युक्ता भाविताः कर्मभिः शुभैः। योगसिद्धा महा-
त्मानस्तमोमोहविवर्जिताः ॥ ३४ ॥ तत्र गत्वा पुनर्नेमं लोक-
मायान्ति भारत। स्वयम्भुवं महात्मानं देवदेवं सनातनम् ॥ ३५ ॥
स्थानमेतन्महाभाग ध्रुवमक्षयमव्ययम्। ईश्वरस्य सदा ह्येतत्
प्रणमात्र युधिष्ठिर ॥ ३६ ॥ एनं त्वहरहर्मेरुं सूर्य्याचन्द्रमसौ
ध्रुवम्। प्रदक्षिणमुपावृत्य कुरुतः कुरुनन्दन ॥ ३७ ॥ ज्योतींषि
चाप्यशेषेण सर्वाण्यनघ सर्वतः। परियान्ति महाराज गिरि-

राजं प्रदक्षिणम् ॥ ३८ ॥ एवं ज्योतींषि सर्वाणि प्रकर्षन् भगवानपि । कुरुते वितमस्कर्मा आदित्योऽपि प्रदक्षिणम् ॥ ३९ ॥ अस्तं प्राप्य ततः सन्ध्यामतिक्रम्य दिवाकरः । उदीचीं भजते काष्ठां दिशमेष विभावसुः ॥ ४० ॥ स मेरुमनुवृत्तः सन् पुनर्गच्छति पाण्डव । प्राङ्मुखः सविता देवः सर्वभूतहिते रतः ॥ ४१ ॥ स मासं विभजन् काले बहुधा पर्वसन्धिषु । तथैव भगवान् सोमो नक्षत्रैः सह गच्छति ॥ ४२ ॥ एवमेष त्वतिक्रम्य महामेरुमतन्द्रितः । भावयन् सर्वभूतानि पुनर्गच्छति मन्दरम् ॥ ४३ ॥ तथा तमिस्रहा देवो मयूखैर्भासयन् जगत् । मार्गमेतमसम्बाधमादित्यः परिवर्त्तते ॥ ४४ ॥ सिसृक्षुः शिशिराण्येष दक्षिणां भजते दिशम् । ततः सर्वाणि भूतानि कालोऽभ्यर्च्छति शैशिरः ॥ ४५ ॥ स्थावराणाञ्च भूतानां जङ्गमानाञ्च तेजसा । तेजांसि समुपादत्ते निवृत्तः स विभावसुः ॥ ४६ ॥ ततः स्वेदक्लमौ तन्द्रीग्लानिश्च भजते नरान् । प्राणिभिः सततं स्वप्नो ह्यभीक्ष्णञ्च निषेव्यते ॥ ४७ ॥ एवमेतमनिर्देश्यं मार्गमावृत्य भानुमान् । पुनः सृजति वर्षाणि भगवान् भावयन् प्रजाः ॥ ४८ ॥ वृष्टिमारुतसन्तापैः सुखैः स्थावरजङ्गमान् । वर्द्धयन् सुमहातेजाः पुनः प्रतिनिवर्त्तते ॥ ४९ ॥ एवमेष चरन् पार्थ कालचक्रमतन्द्रितः । प्रकर्षन् सर्वभूतानि सविता परिवर्त्तते ॥ ५० ॥ सन्तता गतिरेतस्य नैष तिष्ठति पाण्डव । आदायैव तु भूतानां तेजो विसृजते पुनः ॥ ५१ ॥ विभजन् सर्वभूतानामायुः कर्म च भारत । अहोरात्रं कलाः काष्ठाः सृजत्येष सदा विभुः ॥ ५२ ॥

इति आरण्यपर्वणि यक्षयुद्धपर्वणि मेरुदर्शने
त्रिषष्ट्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १६३ ॥

वैशम्पायन उवाच। तस्मिन्नगेन्द्रे वसताञ्च तेषां महात्मनां
सद्व्रतमास्थितानाम् । रतिः प्रमोदश्च बभूव तेषामाकांक्षतां
दर्शनमर्जुनस्य ॥ १ ॥ तान् वीर्य्ययुक्तान् सुविशुद्धकामांस्तेज-
स्विनः सत्यधृतिप्रधानान्। संप्रीयमाणा बहवोऽभिजग्मुर्गन्धर्व-
सङ्घाश्च महर्षयश्च ॥ २ ॥ तं पादपैः पुष्पधरैरुपेतं नगोत्तमं
प्राप्य महारथानाम् । मनःप्रसादः परमो बभूव यथा दिवं
प्राप्य मरुद्गणानाम् ॥ ३ ॥ मयूरहंसस्वननादितानि पुष्पोप-
कीर्णानि महाचलस्य। शृङ्गाणि सानूनि च पश्यमाना गिरेः
परं हर्षमवाप्य तस्थुः ॥ ४ ॥ साक्षात् कुवेरेण कृताश्च तस्मि-
न्नगोत्तमे संवृतकूलरोधसः । कादम्बकारण्डवहंसजुष्टाः पद्मा-
कुलाः पुष्करिणीरपश्यन् ॥ ५ ॥ क्रीड़ाप्रदेशांश्च समृद्धरूपान्
सुचित्रमाल्यावृतजातशोभान् । मणिप्रकीर्णांश्च मनोरमांश्च यथा
भवेयुर्धनदस्य राज्ञः ॥ ६ ॥ अनेकवर्णैश्च सुगन्धिभिश्च महाद्रुमैः
सन्ततमभ्रजालैः। तपःप्रधानाः सततं चरन्तः शृङ्गं गिरेश्चिन्त-
यितुं न शेकुः ॥ ७ ॥ स्वतेजसा तस्य नगोत्तमस्य महौषधीनाञ्च
तथा प्रभावात्। विभक्तभावो न बभूव कश्चिदहो निशानां पुरुष-
प्रवीर ॥ ८ ॥ यमास्थितः स्थावरजङ्गमानि विभावसुर्भावयते-
ऽमितौजाः । तस्योदयञ्चास्तमनञ्च वीरास्तत्र स्थितास्ते ददृशु-
र्नृसिंहाः ॥ ९ ॥ रवेस्तमिस्रागमनिर्गमांस्ते तथोदयञ्चास्तमनञ्च
वीराः । समावृताः प्रेक्ष्य तमोनुदस्य गभस्तिजालैः प्रदिशो
दिशश्च ॥ १० ॥ स्वाध्यायवन्तः सततक्रियाश्च धर्मप्रधानाश्च शुचि-
व्रताश्च। सत्ये स्थितास्तस्य महारथस्य सत्यव्रतस्यागमनप्रतीक्षाः
॥ ११ ॥ इहैव हर्षोऽस्तु समागतानां क्षिप्रं कृतास्त्रेण धनञ्जयेन।
इति ब्रुवन्तः परमाशिषस्ते पार्थास्तपोयोगपरा बभुवुः ॥ १२ ॥
दृष्ट्वा विचित्राणि गिरौ वनानि किरीटिनं चिन्तयतामभीक्ष्णम्।
बभूव रात्रिर्दिवसश्च तेषां सम्वत्सरेणैव समानरूपः ॥ १३ ॥

यदैव धौम्यानुमते महात्मा कृत्वा जटां प्रव्रजितः स जिष्णुः।
तदैव तेषां न बभूव हर्षः कुतो रतिस्तद्गतमानसानाम् ॥ १४ ॥
भ्रातुर्नियोगात्तु युधिष्ठिरस्य वनादसौ वारणमत्तगामी। यत्
काम्यकात् प्रव्रजितः स जिष्णुस्तदैव ते शोकहता बभूवुः ॥ १५ ॥
तथैव तं चिन्तयतां सिताश्वमस्त्रार्थिनं वासवमभ्युपेतम्। मासोऽथ
कृच्छ्रेण तदा व्यतीतस्तस्मिन्नगे भारत भारतानाम् ॥ १६ ॥
उषित्वा पञ्चवर्षाणि सहस्राक्षनिवेशने। अवाप्य दिव्यान्यस्त्राणि
सर्वाणि विबुधेश्वरात् ॥ १७ ॥ आग्नेयं वारुणं सौम्यं वायव्य-
मथ वैष्णवम्। ऐन्द्रं पाशुपतं ब्राह्मं पारमेष्ठ्यं प्रजापतेः ॥ १८ ॥
यमस्य धातुः सवितुस्त्वष्टुर्वैश्रवणस्य च। तानि प्राप्य सहस्राक्षा-
दभिवाद्य शतक्रतुम् ॥ १९ ॥ अनुज्ञातस्तदा तेन कृत्वा चापि
प्रदक्षिणम्। आगच्छदर्जुनः प्रीतः प्रहृष्टो गन्धमादनम् ॥ २० ॥

इति आरण्यपर्वणि यक्षयुद्धपर्वणि महर्षिगणदर्शने
चतुःषष्ट्यधिकशततोऽध्यायः ॥ १६४ ॥

वैशम्पायन उवाच। ततः कदाचिद्धरिसंप्रयुक्तं महेन्द्रवाहं
सहसोपयातम्। विद्युत्प्रभं प्रेक्ष्य महारथानां हर्षोऽर्जुनं चिन्त-
यतां बभूव ॥ १ ॥ स दीप्यमानः सहसान्तरीक्षं प्रकाशयन्
मातलिसंगृहीतः। बभौ महोल्केव घनान्तरस्था शिखेव चाग्ने-
र्ज्वलिता विधूमा ॥ २ ॥ तमास्थितः संददृशे किरीटी स्रग्वी
नवान्याभरणानि बिभ्रत्। धनञ्जयो वज्रधरप्रभावः श्रिया
ज्वलन् पर्वतमाजगाम ॥ ३ ॥ स शैलमासाद्य किरीटमाली महे-
न्द्रवाहादवरुह्य तस्मात्। धौम्यस्य पादावभिवाद्य धीमानजात-
शत्रोस्तदनन्तरञ्च ॥ ४ ॥ वृकोदरस्यापि च वन्द्य पादौ माद्री-

सुताभ्यामभिवादितश्च । समेत्य कृष्णां परिसान्त्व्य चैनां प्रह्वोऽभवद्भ्रातुरुपह्वरे सः ॥ ५ ॥ बभूव तेषां परमप्रहर्षस्तेनाप्रमेयेण समागतानाम् । स चापि तान् प्रेक्ष्य किरीटमाली ननन्द राजानमभिप्रशंसन् ॥ ६ ॥ यमास्थितः सप्त जघान पूगान् दितेः सुतानां नमुचेर्निहन्ता । तमिन्द्रवाहं समुपेत्य पार्थाः प्रदक्षिणञ्चक्रुरदीनसत्त्वाः ॥ ७ ॥ ते मातलेश्चक्रुरतीव हृष्टा सत्कारमग्र्यं सुरराजतुल्यम् । सर्व्वान् यथावच्च दिवौकसस्ते पप्रच्छुरेनं कुरुराजपुत्राः ॥ ८ ॥ तानप्यसौ मातलिरभ्यनन्दत् पितेव पुत्राननुशिष्य पार्थान् । ययौ रथेनाप्रतिमप्रभेण पुनः सकाशं त्रिदिवेश्वरस्य ॥ ९ ॥ गते तु तस्मिन्नरदेववर्य्यः शक्रात्मजः शक्ररिपुप्रमाथी। शक्रेण दत्तानि ददौ महात्मा महाधनान्युत्तमरूपवन्ति ॥ १० ॥ दिवाकराभाणि विभूषणानि प्रियः प्रियायै सुतसोममात्रे। ततः स तेषां कुरुपुङ्गवानां तेषाञ्च सूर्य्याग्निसमप्रभाणाम् ॥ ११ ॥ विप्रर्षभाणामुपविश्य मध्ये सर्व्वं यथावत् कथयाम्बभूव । एवं मयास्त्राण्युपशिक्षितानि शक्राच्च वाताच्च शिवाच्च साक्षात् ॥ १२ ॥ तथैव शीलेन समाधिनाथ प्रीताः सुरा मे सहिताः सहेन्द्राः । संक्षेपतो वै स विशुद्धकर्म्मा तेभ्यः समाख्याय दिवि प्रवासम् । माद्रीसुताभ्यां सहितः किरीटी सुष्वाप तामावसतिं प्रतीतः ॥ १३ ॥

इति आरण्यपर्व्वणि निवातकवचयुद्धपर्व्वणि अर्जुनागमने
पञ्चषष्ट्यधिकशततोऽध्यायः ॥ १६५ ॥

वैशम्पायन उवाच । ततो रजन्यां व्युष्टायां धर्म्मराजं युधिष्ठिरम् । भ्रातृभिः सहितः सर्व्वैरवन्दत धनञ्जयः ॥ १ ॥ एतस्मिन्नेव काले तु सर्व्ववादित्रनिस्वनः । बभूव तुमुलः शब्दस्त्वन्त-

रीचि दिवौकसाम् ॥ २ ॥ रथनेमिस्वनश्चैव घण्टाशब्दश्च भारत। पृथग्व्यालमृगाणाञ्च पक्षिणामिव सर्वशः ॥ ३ ॥ तं समन्तादनुययुर्गन्धर्वाप्सरसां गणाः। विमानैः सूर्य्यसङ्काशैर्देवराजमरिन्दमम् ॥ ४ ॥ ततः स हरिभिर्युक्तं जाम्बूनदपरिष्कृतम्। मेघनादिनमारुह्य श्रिया परमया ज्वलन् ॥ ५ ॥ पार्थानभ्याजगामाथ देवराजः पुरन्दरः। आगत्य च सहस्राक्षो रथादवरुरोह वै ॥ ६ ॥ तं दृष्ट्वैव महात्मानं धर्मराजो युधिष्ठिरः। भ्रातृभिः सहितः श्रीमान् देवराजमुपागमत् ॥ ७ ॥ पूजयामास वै चाथ विधिवद्भूरिदक्षिणः। यथार्हममितात्मानं विधिदृष्टेन कर्मणा ॥ ८ ॥ धनञ्जयश्च तेजस्वी प्रणिपत्य पुरन्दरम्। भृत्यवत् प्रणतस्तस्थौ देवराजसमीपतः ॥ ९ ॥ आघ्राय तं महातेजाः कुन्तीपुत्रो युधिष्ठिरः। धनञ्जयमभिप्रेक्ष्य विनीतं स्थितमन्तिके ॥ १० ॥ जटिलं देवराजस्य तपोयुक्तमकल्मषम्। हर्षेण महताविष्टः फाल्गुनस्याथ दर्शनात् ॥ ११ ॥ बभूव परमप्रीतो देवराजञ्च पूजयन्। तं तथादीनमनसं राजानं हर्षसंप्लुतम् ॥ १२ ॥ उवाच वचनं धीमान् देवराजः पुरन्दरः। त्वमिमां पृथिवीं राजन् प्रशासिष्यसि पाण्डव। स्वस्ति प्राप्नुहि कौन्तेय काम्यकं पुनराश्रमम् ॥ १३ ॥ अस्त्राणि लब्धानि च पाण्डवेन सर्वाणि मत्तः प्रयतेन राजन्। कृतप्रियश्चास्मि धनञ्जयेन जेतुं न शक्यस्त्रिभिरेष लोकैः ॥ १४ ॥ एवमुक्त्वा सहस्राक्षः कुन्तीपुत्रं युधिष्ठिरम्। जगाम त्रिदिवं हृष्टः स्तूयमानो महर्षिभिः ॥ १५ ॥ धनेश्वरगृहस्थानां पाण्डवानां समागमम्। शक्रेण य इदं विद्वानधीयीत समाहितः ॥ १६ ॥ सम्वत्सरं ब्रह्मचारी नियतः संशितव्रतः। स जीवेद्धि निराबाधः सुसुखी शरदां शतम् ॥ १७ ॥

इति आरण्यपर्वणि निवातकवचयुद्धपर्वणि इन्द्रागमने षट्षष्ट्यधिकशततोऽध्यायः ॥ १६६ ॥

वैशम्पायन उवाच । यथागतं गते शक्रे भ्रातृभिः सह सङ्गतः । कृष्णया चैव वीभत्सुर्धर्म्मपुत्रमपूजयत् ॥ १ ॥ अभिवादयमानं तं मूर्द्ध्न्युपाघ्राय पाण्डवम् । हर्षगद्गदया वाचा प्रहृष्टोऽर्जुनमब्रवीत् ॥ २ ॥ कथमर्जुन कालोऽयं स्वर्गे व्यतिगतस्तव । कथञ्चास्त्राण्यवाप्तानि देवराजश्च तोषितः ॥ ३ ॥ सम्यग्वा ते गृहीतानि कच्चिदस्त्राणि पाण्डव । कच्चित् सुराधिपः प्रीतो रुद्रो वास्त्राण्यदात्तव ॥ ४ ॥ यथा दृष्टश्च ते शक्रो भगवान् वा पिनाकधृक् । यथैवास्त्राण्यवाप्तानि यथैवाराधितश्च ते ॥ ५ ॥ यथोक्तवांस्त्वां भगवाञ्छतक्रतुररिन्दम । कृतप्रियस्त्वयास्मीति तस्य ते किं प्रियं कृतम् ॥ ६ ॥ एतदिच्छाम्यहं श्रोतुं विस्तरेण महाद्युते । यथा तुष्टो महादेवो देवराजस्तथानघ ॥ ७ ॥ यच्चापि वज्रपाणेस्तु प्रियं कृतमरिन्दम । एतदाख्याहि मे सर्व्वमखिलेन धनञ्जय ॥ ८ ॥

अर्जुन उवाच । शृणु हन्त महाराज विधिना येन दृष्टवान् । शतक्रतुमहं देवं भगवन्तञ्च शङ्करम् ॥ ९ ॥ विद्यामधीत्य तां राजंस्त्वयोक्तामरिमर्द्दन । भवता च समादिष्टस्तपसे प्रस्थितो वनम् ॥ १० ॥ भृगुतुङ्गमथो गत्वा काम्यकादास्थितस्तपः । एकरात्रोषितः कञ्चिदपश्यं ब्राह्मणं पथि ॥ ११ ॥ स मामपृच्छत् कौन्तेय क्वासि गन्ता ब्रवीहि मे । तस्मा अवितथं सर्व्वमब्रवं कुरुनन्दन ॥ १२ ॥ स तथ्यं मम तच्छ्रुत्वा ब्राह्मणो राजसत्तम । अपूजयत मां राजन् प्रीतिमांश्चाभवन्मयि ॥ १३ ॥ ततो मामब्रवीत् प्रीतस्तप आतिष्ठ भारत । तपस्यन्नचिरेण त्वं द्रक्ष्यसे विबुधाधिपम् ॥ १४ ॥ ततोऽहं वचनात्तस्य गिरिमारुह्य शैशिरम् । ततोऽतप्यं महाराज मासं मूलफलाशनः ॥ १५ ॥ द्वितीयश्चापि मे मासो जलं भक्षयतो गतः । निराहारस्तृतीयेऽथ मासे पाण्डवनन्दन ॥ ॥ १६ ॥ ऊर्द्ध्ववाहुश्चतुर्थन्तु मासमस्मि स्थितस्तदा ।

न च मे हीयते प्राणस्तदद्भुतमिवाभवत् ॥ १७ ॥ पञ्चमे त्वथ संप्राप्ते प्रथमे दिवसे गते । वराहसंस्थितं भूतं मत्समीपं समागमत् ॥ १८ ॥ निघ्नन् प्रोथेन पृथिवीं विलिखंश्चरणैरपि । संमार्जन् जठरेणोर्वीं विवर्त्तंश्च मुहुर्मुहुः ॥ १९ ॥ अनु तस्यापरं भूतं महत् कैरातसंस्थितम् । धनुर्बाणासिमत् प्राप्तं स्त्रीगणानुगतं तदा ॥ २० ॥ ततोऽहं धनुरादाय तथाक्षय्ये महेषुधी । अताड़यं शरेणाथ तद्भूतं लोमहर्षणम् ॥ २१ ॥ युगपत्तं किरातस्तु विकृष्य बलवद्धनुः । अभ्याजघ्ने दृढतरं कम्पयन्निव मे मनः ॥ २२ ॥ स तु मामब्रवीद्राजन् मम पूर्वपरिग्रहः । मृगयाधर्ममुत्सृज्य किमर्थं ताड़ितस्त्वया ॥ २३ ॥ एष ते निशितैर्बाणैर्दर्पं हन्मि स्थिरो भव । स धनुष्मान् महाकायस्ततो मामभ्यभाषत ॥ २४ ॥ ततो गिरिमिवात्यर्थमावृणोन्मां महाशरैः । तञ्चाहं शरवर्षेण महता समवाकिरम् ॥ २५ ॥ ततः शरैर्दीप्तमुखैर्यन्त्रितैरनुमन्त्रितैः । प्रत्यविध्यमहं तन्तु वज्रैरिव शिलोच्चयम् ॥ २६ ॥ तस्य तच्छतधा रूपमभवच्च सहस्रधा । तानि चास्य शरीराणि शरैरहमताड़यम् ॥ २७ ॥ पुनस्तानि शरीराणि एकीभूतानि भारत । अदृश्यन्त महाराज तान्यहं व्यधमं पुनः ॥ २७ ॥ अणुर्बृहच्छिरा भूत्वा बृहच्चाणुशिराः पुनः । एकीभूतस्तदा राजन् सोऽभ्यवर्त्तत मां युधि ॥ २८ ॥ यदाभिभवितुं बाणैर्न च शक्नोमि तं रणे । ततो महास्त्रमातिष्ठं वायव्यं भरतर्षभ ॥ २९ ॥ न चैनमशकं हन्तुं तदद्भुतमिवाभवत् । तस्मिन् प्रतिहते चास्त्रे विस्मयो मे महानभूत् ॥ ३० ॥ भूय एव महाराज सविशेषमहन्ततः । अस्त्रपूगेन महता रणे भूतमवाकिरम् ॥ ३१ ॥ स्थूणाकर्णमथो जालं शरवर्षमयोल्बणम् । शलभास्त्रमश्मवर्षं समास्थायाहमभ्ययाम् ॥ ३२ ॥ जग्रास प्रसभं तानि सर्वाण्यस्त्राणि मे नृप । तेषु सर्वेषु जग्धेषु ब्रह्मास्त्रमहमादिशं ॥३३॥

ततः प्रज्वलितैर्वाणैः सर्वतः सोपचियते। उपचीयमानश्च मया महास्त्रेण व्यवर्द्धत ॥ ३४ ॥ ततः सन्तापिता लोका मत्प्रसूतेन तेजसा। क्षणेन हि दिशः खञ्च सर्वतो हि विदीपितम् ॥ ३५ ॥ तदप्यस्त्रं महातेजाः क्षणेनैव व्यशातयत्। ब्रह्मास्त्रे तु हते राजन् भयं मां महदाविशत् ॥ ३६ ॥ ततोऽहं धनुरादाय तथाक्षय्ये महेषुधी। सहसाभ्यहनं भूतं तान्यप्यस्त्राण्यभक्षयत् ॥ ३७ ॥ हतेष्वस्त्रेषु सर्वेषु भक्षितेष्वायुधेषु च। मम तस्य च भूतस्य बाहुयुद्धमवर्त्तत ॥ ३८ ॥ व्यायामं मुष्टिभिः कृत्वा तलैरपि समागतैः। अपारयंश्च तद्भूतं निश्चेष्टमगमं महीम् ॥ ३९ ॥ ततः प्रहस्य तद्भूतं तत्रैवान्तरधीयत। सह स्त्रीभिर्महाराज पश्यतो मेऽद्भुतोपमम् ॥ ४० ॥ एवं कृत्वा स भगवांस्ततोऽन्यद्रूपमास्थितः। दिव्यमेव महाराज वसानोऽद्भुतमम्बरम् ॥ ४१ ॥ हित्वा किरातरूपञ्च भगवान् त्रिदशेश्वरः। स्वरूपं दिव्यमास्थाय तस्थौ तत्र महेश्वरः ॥ ४२ ॥ अदृश्यत ततः साक्षाद्भगवान् गोवृषध्वजः। उमासहायो व्यालभृद्बहुरूपः पिनाकधृक् ॥ ४३ ॥ स मामभ्येत्य समरे तथैवाभिमुखं स्थितम्। शूलपाणिरथोवाच तुष्टोऽस्मीति परन्तपः ॥ ४४ ॥ ततस्तद्धनुरादाय तूणौ चाक्षय्यसायकौ। प्रादान्ममैव भगवान् धारयस्वेति चाब्रवीत् ॥ ४५ ॥ तुष्टोऽस्मि तव कौन्तेय ब्रूहि किं करवाणि ते। मनोगतं वीर यत्ते तद्ब्रूहि वितराम्यहम् ॥ ४६ ॥ अमरत्वमपाहाय ब्रूहि यत्ते मनोगतम्। ततः प्राञ्जलिरेवाहमस्त्रेषु गतमानसः ॥ ४७ ॥ प्रणम्य मनसा शर्वं ततो वचनमाददे। भगवन्मे प्रसन्नश्चेदीप्सितोऽयं वरो मम ॥ ४८ ॥ अस्त्राणीच्छाम्यहं ज्ञातुं यानि देवेषु कानिचित्। ददानीत्येव भगवानब्रवीत्त्र्यम्बकश्च माम् ॥ ४९ ॥ रौद्रमस्त्रं मदीयं त्वामुपस्थास्यति पाण्डव। प्रददौ च मम प्रीतः सोऽस्त्रं पाशुपतं महत् ॥ ५० ॥ उवाच च महादेवो दत्त्वा मेऽस्त्रं

सनातनम्। न प्रयोज्यं भवेदेतन्मानुषेषु कथञ्चन॥ ५१॥ जगद्विनिर्द्दहेदेवमल्पतेजसि पातितम्। पीड्यमानेन बलवत् प्रयोज्यं स्याद्धनञ्जय॥ ५२॥ अस्त्राणां प्रतिघाते च सर्व्वथैव प्रयोजयेत्। तदप्रतिहतं दिव्यं सर्व्वास्त्रप्रतिषेधनम्॥ ५३॥ मूर्त्तिमन्मे स्थितं पार्श्वे प्रसन्ने गोवृषध्वजे। उत्सादनममित्राणां परसेनानिकर्त्तनम्॥ ५४॥ दुरासदं दुष्प्रसहं सुरदानवराक्षसैः। अनुज्ञातस्त्वहं तेन तत्रैव समुपाविशम्। प्रेक्षतश्चैव मे देवस्तत्रैवान्तरधीयत॥ ५५॥

इति आरण्यपर्व्वणि निवातकवचयुद्धपर्व्वणि अर्ज्जुनयुधिष्ठिरसंवादे सप्तषष्ट्यधिकशततोऽध्यायः॥ १६७॥

अर्ज्जुन उवाच। ततस्तामवसं प्रीतो रजनीं तत्र भारत। प्रसादाद्देवदेवस्य त्र्यम्बकस्य महात्मनः॥ १॥ व्युषितो रजनीञ्चाहं कृत्वा पौर्व्वाह्णिकीः क्रियाः। अपश्यन्तं द्विजश्रेष्ठं दृष्टवानस्मि यं पुरा॥ २॥ तस्मै चाहं यथावृत्तं सर्व्वमेव न्यवेदयम्। भगवन्तं महादेवं समेतोऽस्मीति भारत॥ ३॥ स मामुवाच राजेन्द्र प्रीयमाणो द्विजोत्तमः। दृष्टस्त्वया महादेवो यथा नान्येन केनचित्॥ ४॥ समेत्य लोकपालैस्तु सर्व्वैर्वैवस्वतादिभिः। द्रष्टास्यनघ देवेन्द्रं स च तेऽस्त्राणि दास्यति॥ ५॥ एवमुक्त्वा स मां राजन्नाश्लिष्य च पुनः पुनः। अागच्छत् स यथाकामं ब्राह्मणः सूर्य्यसन्निभः॥ ६॥ अथापराह्णे तस्याह्नः प्रावात् पुण्यः समीरणः। पुनर्नवमिमं लोकं कुर्व्वन्निव सपत्नहन्॥ ७॥ दिव्यानि चैव माल्यानि सुगन्धीनि नवानि च। शैशिरस्य गिरेः पादे प्रादुरासन् समीपतः॥ ८॥ वादित्राणि च दिव्यानि सुघोषाणि समन्ततः। स्तुतयश्चेन्द्रसंयुक्ता अश्रूयन्त मनोहराः॥ ९॥

गणाश्चाप्सरसां तत्र गन्धर्व्वाणां तथैव च। पुरस्ताद्देवदेवस्य जगुर्गीतानि सर्व्वशः ॥ १० ॥ मरुताञ्च गणास्तत्र देवयानैरुपागमन्। महेन्द्रानुचरा ये च ये च सद्मनिवासिनः ॥ ११ ॥ ततो मरुत्वान् हरिभिर्युक्तैर्वाहैः स्वलंकृतैः। शचीसहायस्तत्रायात् सह सर्व्वैस्तदामरैः ॥ १२ ॥ एतस्मिन्नेव काले तु कुवेरो नरवाहनः। दर्शयामास मां राजलक्ष्म्या परमया युतः ॥ १३ ॥ दक्षिणस्यां दिशि यमं प्रत्यपश्यं व्यवस्थितम्। वरुणं देवराजञ्च यथास्थानमवस्थितम् ॥ १४ ॥ ते मामूचुर्महाराज सान्त्वयित्वा नरर्षभ। सव्यसाचिन्निरीक्षास्मांल्लोकपालानवस्थितान् ॥ १५ ॥ सुरकार्य्यार्थसिद्ध्यर्थं दृष्टवानसि शङ्करम्। अस्मत्तोऽपि गृहाण त्वमस्त्राणीति समन्ततः ॥ १६ ॥ ततोऽहं प्रयतो भूत्वा प्रणिपत्य सुरर्षभान्। प्रत्यगृह्णं तदास्त्राणि महान्ति विधिवद्विभो ॥ १७ ॥ गृहीतास्त्रस्ततो देवैरनुज्ञातोऽस्मि भारत। अथ देवा ययुः सर्व्वे यथागतमरिन्दम ॥ १८ ॥ मघवानपि देवेशो रथमारुह्य सुप्रभम्। उवाच भगवान् स्वर्गं गन्तव्यं फाल्गुन त्वया ॥ १९ ॥ पुरैवागमनादस्माद्वेदाहं त्वां धनञ्जय। अतः परं त्वहं वै त्वां दर्शये भरतर्षभ ॥ २० ॥ त्वया हि तीर्थेषु पुरा समाप्लवाः कृतोऽसकृत्। तपश्चेदं महत्तप्तं स्वर्गं गन्तासि पाण्डव ॥ २१ ॥ भूयश्चैव च तप्तव्यं तपश्चरणमुत्तमम्। स्वर्गं त्ववश्यं गन्तव्यं त्वया शत्रुनिसूदन ॥ २२ ॥ मातलिर्मन्नियोगात्त्वां त्रिदिवं प्रापयिष्यति। विदितस्त्वं हि देवानां मुनीनाञ्च महात्मनाम् ॥ २३ ॥ ततोऽहमब्रुवं शक्रं प्रसीद भगवन्मम। आचार्य्यं वरयेयं त्वामस्त्रार्थं त्रिदशेश्वर ॥ २४ ॥

इन्द्र उवाच। क्रूरकर्म्मास्त्रवित्तात भविष्यसि परन्तप। यदर्थमस्त्राणीप्सुस्त्वं तं कामं पाण्डवाप्नुहि ॥ २५ ॥ ततोऽहमब्रुवन्नाहं दिव्यान्यस्त्राणि शत्रुहन्। मानुषेषु प्रयोक्ष्यामि विनास्त्र-

प्रतिघातनात् ॥ २६ ॥ तानि दिव्यानि मेऽस्त्राणि प्रयच्छ विबुधाधिप। लोकांस्तांस्त्वजितान् पश्याल्लभेयं सुरपुङ्गव ॥ २७ ॥

इन्द्र उवाच। परीक्षार्थं मयैतत्ते वाक्यमुक्तं धनञ्जय। ममात्मजस्य वचनं सूपपन्नमिदं तव ॥ २८ ॥ शिक्ष मे भवनं गत्वा सर्वाण्यस्त्राणि भारत। वायोरग्नेर्वसुभ्योऽपि वरुणात् समरुद्गणात् ॥ २९ ॥ साध्यं पैतामहञ्चैव गन्धर्वोरगरक्षसाम्। वैष्णवानि च सर्वाणि नैर्ऋतानि तथैव च ॥ ३० ॥ मद्गतानि च जानीहि सर्वास्त्राणि कुरूद्वह। एवमुक्त्वा तु मां शक्रस्तत्रैवान्तरधीयत ॥ ३१ ॥ अथापश्यं हरियुजं रथमैन्द्रमुपस्थितम्। दिव्यं मायामयं पुण्यं यत्तं मातलिना नृप ॥ ३२ ॥ लोकपालेषु यातेषु मामुवाचाथ मातलिः। द्रष्टुमिच्छति शक्रस्त्वां देवराजो महाद्युते ॥ ३३ ॥ संसिध्यस्व महाबाहो कुरु कार्य्यमनन्तरम्। पश्य पुण्यकृतांल्लोकान् सशरीरो दिवं व्रज ॥ ३४ ॥ देवराजः सहस्राक्षस्त्वां दिदृक्षति भारत। इत्युक्तोऽहं मातलिना गिरिमामन्त्र्य शैशिरम् ॥ ३५ ॥ प्रदक्षिणमुपावृत्य समारोहं रथोत्तमम्। चोदयामास स हयान् मनोमारुतरंहसः ॥ ३६ ॥ मातलिर्हयतत्त्वज्ञो यथावद्भूरिदक्षिणः। अवैक्षत च मे वक्त्रं स्थितस्याथ स सारथिः ॥ ३७ ॥ तथा भ्रान्ते रथे राजन् विस्मितश्चेदमब्रवीत्। अत्यद्भुतमिदं त्वद्य विचित्रम्प्रतिभाति मे ॥ ३८ ॥ यदास्थितो रथं दिव्यं पदान्न चलितः पदम्। देवराजोऽपि हि मया नित्यमत्रोपलक्षितः ॥ ३९ ॥ विचलन् प्रथमोत्पाते हयानां भरतर्षभ। त्वं पुनः स्थित एवात्र रथे भ्रान्ते कुरूद्वह ॥ ४० ॥ अतिशक्रमिदं सर्वं तवेति प्रतिभाति मे। इत्युक्त्वाकाशमाविश्य मातलिर्विबुधालयान् ॥ ४१ ॥ दर्शयामास मे राजन् विमानानि च भारत। स रथो हरिभिर्युक्तो ह्यूर्द्ध्वमाचक्रमे ततः ॥ ४२ ॥ ऋषयो देवताश्चैव पूजयन्ति नरोत्तम। ततः

कामगमाल्लोकानपश्यं वै सुरर्षिणाम् ॥ ४३ ॥ गन्धर्वाप्सरसा-
श्चैव प्रभावममितौजसाम् । नन्दनादीनि देवानां वनान्युपवनानि
च ॥ ४४ ॥ दर्शयामास मे शीघ्रं मातलि शक्रसारथिः । ततः
शक्रस्य भवनमपश्यममरावतीम् ॥ ४५ ॥ दिव्यैः कामफलैर्वृक्षै-
रत्नैश्च समलंकृताम् । न तत्र सूर्य्यस्तपति न शीतोष्णे न च
क्लमः ॥ ४६ ॥ न बाधते तत्र रजस्तत्रास्ति न जरा नृप । न तत्र
शोको दैन्यं वा दौर्बल्यञ्चोपलक्ष्यते ॥ ४७ ॥ दिवौकसां महा-
राज न ग्लानिररिमर्दन । न क्रोधलोभौ तत्रास्तां सुरादीनां
विशाम्पते ॥ ४८ ॥ नित्यं तुष्टाश्च ते राजन् प्राणिनः सुरवेश्मनि ।
नित्यपुष्पफलास्तत्र पादपा हरितच्छदाः ॥ ४९ ॥ पुष्करिण्यश्च
विविधाः पद्मसौगन्धिकायुताः । शीतस्तत्र ववौ वायुः सुगन्धी
जीवनः शुचिः ॥ ५० ॥ सर्वरत्नविचित्रा च भूमिः पुष्पविभू-
षिता । मृगद्विजाश्च बहवो रुचिरा मधुरस्वराः ॥ ५१ ॥ विमान-
गामिनश्चात्र दृश्यन्ते बहवोऽम्बरे । ततोऽपश्यं वसून् रुद्रान्
साध्यांश्च समरुद्गणान् ॥ ५२ ॥ आदित्यानश्विनौ चैव तान्
सर्वान् प्रत्यपूजयम् । ते मां वीर्य्येण यशसा तेजसा च बलेन
च ॥ ५३ ॥ अस्त्रैश्चाप्यन्वजानन्त संग्रामे विजयेन च । प्रविश्य
तां पुरीं दिव्यां देवगन्धर्वपूजिताम् ॥ ५४ ॥ देवराजं सहस्राक्ष-
मुपातिष्ठं कृताञ्जलिः । ददावर्द्धासनं प्रीतः शक्रो मे ददता-
म्बरः ॥ ५५ ॥ बहुमानाच्च गात्राणि पस्पर्श मम वासवः । तत्राहं
देवगन्धर्वैः सहितो भूरिदक्षिणैः ॥ ५६ ॥ अस्त्रार्थमवसं स्वर्गे
शिक्षाणोऽस्त्राणि भारत । विश्वावसोश्च वै पुत्रश्चित्रसेनोऽभवत्
सखा ॥ ५७ ॥ स च गान्धर्वमखिलं ग्राहयामास मां नृप ।
तत्राहमवसं राजन् गृहीतास्त्रः सुपूजितः ॥ ५८ ॥ सुखं शक्रस्य
भवने सर्वकामसमन्वितः । शृण्वन् वै गीतशब्दञ्च तूर्य्यशब्दञ्च
पुष्कलम् ॥ ५९ ॥ पश्यंश्चाप्सरसः श्रेष्ठा नृत्यन्तीर्भरतर्षभ ।

तत् सर्वमनवज्ञाय तथ्यं विज्ञाय भारत ॥ ६० ॥ अत्यर्थं प्रतिगृह्याहमस्त्रेष्वेव व्यवस्थितः। ततोऽतुष्यत् सहस्राक्षस्तेन कामेन मे विभुः ॥ ६१ ॥ एवं मे वसतो राजन्नेष कालोऽत्यगाद्दिवि। कृतास्त्रमतिविश्वस्तमथ मां हरिवाहनः ॥ ६२ ॥ संस्पृश्य मूर्द्धि पाणिभ्यामिदं वचनमब्रवीत्। न त्वमद्य युधा जेतुं शक्यः सुरगणैरपि ॥ ६३ ॥ किं पुनर्मानुषे लोके मानुषैरकृतात्मभिः। अप्रमेयोऽप्रधृष्यश्च युद्धेष्वप्रतिमस्तथा ॥ ६४ ॥ अथाब्रवीत् पुनर्देवः संप्रहृष्टतनूरुहः। अस्त्रयुद्धे समो वीर न ते कश्चिद्भविष्यति ॥ ६५ ॥ अप्रमत्तः सदा दक्षः सत्यवादी जितेन्द्रियः। ब्रह्मण्यश्चास्त्रविच्चासि शूरश्चासि कुरूद्वह ॥ ६६ ॥ अस्त्राणि समवाप्तानि त्वया दश च पञ्च च। पञ्चभिर्विधिभिः पार्थ विद्यते न त्वया समः ॥ ६७ ॥ प्रयोगमुपसंहारमावृत्तिञ्च धनञ्जय। प्रायश्चित्तञ्च वेत्थ त्वं प्रतिघातञ्च सर्वशः ॥ ६८ ॥ तव गुर्वर्थकालोऽयं समुत्पन्नः परन्तप। प्रतिजानीष्व तं कर्त्तुं ततो वेत्स्याम्यहं परम् ॥ ६९ ॥ ततोऽहमब्रवं राजन् देवराजमिदं वचः। विषह्यं यन्मया कर्त्तुं कृतमेव निबोध तत् ॥ ७० ॥ ततो मामब्रवीद्राजन् प्रहसन् बलवृत्रहा। नाविषह्यं तवाद्यास्ति त्रिषु लोकेषु किञ्चन ॥ ७१ ॥ निवातकवचा नाम दानवा मम शत्रवः। समुद्रकुक्षिमाश्रित्य दुर्गं प्रतिवसन्त्युत ॥ ७२ ॥ तिस्रः कोट्यः समाख्यातास्तुल्यरूपबलप्रभाः। तांस्तत्र जहि कौन्तेय गुर्वर्थस्ते भविष्यति ॥ ७३ ॥ ततो मातलिसंयुक्तं मयूरसमरोमभिः। हयैरुपेतं प्रादान्मे रथं दिव्यं महाप्रभम् ॥ ७४ ॥ बबन्ध चैव मे मूर्द्धि किरीटमिदमुत्तमम्। स्वरूपसदृशञ्चैव प्रादादङ्गविभूषणम् ॥ ७५ ॥ अभेद्यं कवचञ्चेदं स्पर्शरूपवदुत्तमम्। अजरां ज्यामिमाञ्चापि गाण्डीवे समयोजयत् ॥ ७६ ॥ ततः प्रायामहन्तेन स्यन्दनेन विराजता। येनाजयद्देवपतिर्बलिं

वैरोचनिं पुरा ॥ ७७ ॥ ततो देवाः सर्व्वं एव तेन घोषेण बोधिताः । मन्वाना देवराजं मां समाजग्मुर्विशाम्पते ॥ ७८ ॥ दृष्ट्वा च मामपृच्छन्त किङ्करिष्यसि फाल्गुन । तानब्रुवं यथाभूतमिदं कर्त्तास्मि संयुगे ॥ ७९ ॥ निवातकवचानान्तु प्रस्थितं मां बधैषिणम् । निबोधत महाभागाः शिवञ्चाशास्त मेऽनघाः ॥ ८० ॥ तुष्टुवुर्मां प्रसन्नास्ते यथा देवं पुरन्दरम् । रथेनानेन मघवान् जितवान् शम्बरं युधि ॥ ८१ ॥ नमुचिं बलवृत्रौ च प्रह्लादनरकावपि । बहूनि च सहस्राणि प्रयुतान्यर्व्वुदान्यपि ॥ ८२ ॥ रथेनानेन दैत्यानां जितवान्मघवान् युधि । तमप्यनेन कौन्तेय निवातकवचान्रणे ॥ ८३ ॥ विजेता युधि विक्रम्य पुरेव मघवान् वशी । अयञ्च शङ्खप्रवरो येन जेतासि दानवान् ॥ ८४ ॥ अनेन विजिता लोकाः शक्रेणापि महात्मना । प्रदीयमानं देवैस्तं देवदत्तं जलोद्भवम् ॥ ८५ ॥ प्रत्यगृह्णं जयायैनं स्तूयमानस्तदामरैः । सशङ्खी कवची वाणी प्रगृहीतशरासनः । दानवालयमत्युग्रं प्रयातोऽस्मि युयुत्सया ॥ ८६ ॥

इति आरण्यपर्व्वणि निवातकवचयुद्धपर्व्वणि अर्जुनवाक्ये अष्टषष्ट्यधिकशतोऽध्यायः ॥ १६८ ॥

अर्जुन उवाच । ततोऽहं स्तूयमानस्तु तत्र तत्र महर्षिभिः । अपश्यमुदधिं भीममपाम्पतिमथाव्ययम् ॥ १ ॥ फेनवत्यः प्रकीर्णाश्च संहताश्च समुत्थिता । ऊर्मयश्चात्र दृश्यन्ते वल्गन्त इव पर्व्वताः ॥ २ ॥ नावः सहस्रशस्तत्र रत्नपूर्णाः समन्ततः । तिमिङ्गिलाः कच्छपाश्च तथा तिमितिमिङ्गिलाः ॥ ३ ॥ मकराश्चात्र दृश्यन्ते जले मग्ना इवाद्रयः । शङ्खानाञ्च सहस्राणि मग्नान्यप्सु समन्ततः ॥ ४ ॥ दृश्यन्ते स्म यथा रात्रौ तारास्तन्वभ्रसंवृताः ।

तथा सहस्रशस्तत्र रत्नसंघाः प्लवन्त्युत ॥ ५ ॥ वायुश्च घूर्णते भीमस्तदद्भुतमिवाभवत्। तमुदीक्ष्य महावेगं सर्वाम्भोनिधिमुत्तमम् ॥ ६ ॥ अपश्यं दानवाकीर्णं तद्दैत्यपुरमन्तिकात्। तत्रैव मातलिस्तूर्णं निपत्य पृथिवीतले ॥ ७॥ रथं तन्तु समाश्लिष्य प्राद्रवद्रथयोगवित्। वासवन्रथघोषेण तत् पुरं समुपाद्रवत् ॥ ८॥ रथघोषन्तु तं श्रुत्वा स्तनयित्नोरिवाम्बरे मन्वाना देवराजं मामाविग्ना दानवाभवन् ॥ ९ ॥ सर्वे संभ्रान्तमनसः शरचापधराः स्थिताः। तथासिशूलपरशुगदामुषलपाणयः ॥१०॥ ततो द्वाराणि पिदधुर्दानवास्त्रस्तचेतसः। संविधाय पुरे रक्षां न स्म कश्चन दृश्यते ॥ ११ ॥ ततः शङ्खमुपादाय देवदत्तं महास्वनम्। परमां मुदमाश्रित्य प्राधमन्तं शनैरहम् ॥ १२ ॥ स तु शब्दो दिवं स्तब्ध्वा प्रतिशब्दमजीजनत्। वित्रेसुश्च निलिल्युश्च भूतानि सुमहान्त्यपि ॥ १३ ॥ ततो निवातकवचाः सर्व एव स्वलंकृताः। दंशिता विविधैस्त्राणैर्विचित्रायुधपाणयः ॥ १४ ॥ आयसैश्च महाशूलैर्गदाभिर्मुषलैरपि। पट्टिशैः करवालैश्च रथचक्रैश्च भारत ॥ १५ ॥ शतघ्नीभिर्भुशुण्डीभिः खड्गैश्चित्रैः स्वलंकृतैः। प्रगृहीतैर्दितेः पुत्राः प्रादुरासन् सहस्रशः ॥ १६ ॥ ततो विचार्य्य बहुशो रथमार्गेषु तान् हयान्। प्राचोदयत् समे देशे मातलिर्भरतर्षभ ॥ १७ ॥ तेन तेषां प्रणुन्नानामाशुत्वाच्छीघ्रगामिनाम्। नान्वपश्यं तदा किञ्चित्तन्मेऽद्भुतमिवाभवत् ॥ १८ ॥ ततस्ते दानवास्तत्र वादित्राणि सहस्रशः। विकृतस्वररूपाणि भृशं सर्वाण्यवादयन् ॥ १९ ॥ तेन शब्देन सहसा समुद्रे पर्वतोपमाः। आप्लवन्त गतैः सत्त्वैर्मत्स्याः शतसहस्रशः ॥ २० ॥ ततो वेगेन महता दानवा मामुपाद्रवन्। विमुञ्चन्तः शितान् बाणान् शतशोऽथ सहस्रशः ॥ २१ ॥ स संप्रहारस्तुमुलस्तेषाञ्च मम भारत। आवर्त्तत महाघोरो निवातकवचान्तकः ॥ २२ ॥ ततो देवर्षय-

श्चैव दानवर्षिगणाश्च ये । ब्रह्मर्षयश्च सिद्धाश्च समाजग्मुर्महा-
मृधे ॥ २३ ॥ ते वै मामनुरूपाभिर्मधुराभिर्जयैषिणः । अस्तुवन्
मुनयो वाग्भिर्यथेन्द्रं तारकामये ॥ २४ ॥

इति आरण्यपर्वणि निवातकवचयुद्धपर्वणि निवातकवचवधे
एकोनसप्तत्यधिकशततोऽध्यायः ॥ १६९ ॥

अर्जुन उवाच । ततो निवातकवचाः सर्व्वे वेगेन भारत ।
अभ्यद्रवन्मां सहिताः प्रगृहीतायुधा रणे ॥ १ ॥ आच्छाद्य रथ-
पन्थानमुत्क्रोशन्तो महारथाः । आवृत्य सर्वतस्ते मां शरवर्षै-
रवाकिरन् ॥ २ ॥ ततोऽपरे महावीर्य्याः शूलपट्टिशपाणयः ।
शूलानि च भुशुण्डीश्च मुमुचुर्दानवा मयि ॥ ३ ॥ तच्छूलवर्षं
सुमहत् गदाशक्तिसमाकुलम् । अनिशं सृज्यमानं तैरपतन्म-
द्रथोपरि ॥ ४ ॥ अन्ये मामभ्यधावन्त निवातकवचा युधि । शित-
शस्त्रायुधा रौद्राः कालरूपाः प्रहारिणः ॥ ५ ॥ तानहं विविधै-
र्बाणैर्वेगवद्भिरजिह्मगैः । गाण्डीवमुक्तैरभ्यघ्नमेकैकं दशभिर्मृधे
॥ ६ ॥ ते कृता विमुखाः सर्व्वे मत्प्रयुक्तैः शिलाशितैः । ततो
मातलिना तूर्णं हयास्ते संप्रचोदिताः ॥ ७ ॥ मार्गान् बहु-
विधांस्तत्र विचेरुर्वातरंहसः । सुसंयता मातलिना प्रामथ्नन्त
दितेः सुतान् ॥ ८ ॥ शतंशतास्ते हरयस्तस्मिन् युक्ता महारथे ।
तदा मातलिना यत्ता व्यचरन्नल्पका इव ॥ ९ ॥ तेषाञ्चरण-
पातेन रथनेमिस्वनेन च । मम बाणनिपातैश्च हतास्ते शतशो-
ऽसुराः ॥ १० ॥ गतासवस्तथैवान्ये प्रगृहीतशरासनाः । हत-
सारथयस्तत्र व्यकृष्यन्त तुरङ्गमैः ॥ ११ ॥ ते दिशो विदिशः सर्व्वे
प्रतिरुध्य प्रहारिणः । अभ्यघ्नन् विविधैः शस्त्रैस्ततो मे व्यथितं
मनः ॥ १२ ॥ ततोऽहं मातलेर्वीर्य्यमपश्यं परमाद्भुतम् । अश्वां-
स्तथा वेगवतो यदयत्नादधारयत् ॥ १३ ॥ ततोऽहं लघुभिश्चित्रै-

रस्तैस्तानसुरान्रणे। चिच्छेद शायुधान्राजञ्छतशोऽथ सहस्रशः ॥ १४ ॥ एवं मे चरतस्तत्र सर्वयत्नेन शत्रुहन्। प्रीतिमानभवद्वीरो मातलिः शक्रसारथिः ॥ १५ ॥ बध्यमानास्ततस्तैस्तु हयैस्तेन रथेन च। अगमन् प्रक्षयं केचिन्न्यवर्त्तन्त तथापरे ॥ १६ ॥ स्पर्द्धमाना इवास्माभिर्निवातकवचा रणे। शरवर्षैः शरार्त्ता मां महद्भिः प्रत्यवारयन् ॥ १७ ॥ ततोऽहं लघुभिश्चित्रैर्ब्रह्मास्त्रपरिमन्त्रितैः। व्यधमं सायकैराशु शतशोऽथ सहस्रशः ॥ १८ ॥ ततः संपीड्यमानास्ते क्रोधाविष्टा महासुराः। अपीड़यन्मां सहिताः शक्तिशूलासिवृष्टिभिः ॥ १९ ॥ ततोऽहमस्त्रमातिष्ठं परमं तिग्मतेजसम्। दयितं देवराजस्य माधवं नाम भारत ॥ २० ॥ ततःखड़्गत्रिशूलेन तोमरांश्च सहस्रशः। अस्त्रवीर्य्येण शतधा तैर्मुक्तानहमच्छिनम् ॥ २१ ॥ छित्वा प्रहरणान्येषां ततस्तानपि सर्वशः। प्रत्यविध्यमहं रोषाद्दशभिर्दशभिः शरैः ॥ २२ ॥ गाण्डीवाद्धि तदा संख्ये यथा भ्रमरपङ्क्तयः। निष्पतन्ति महावाणास्तन्मातलिरपूजयत् ॥ २३ ॥ तेषामपि तु वाणास्ते बहुत्वाच्छलभा इव। अवाकिरन्मां बलवत्तानहं व्यधमं शरैः ॥ २४ ॥ बध्यमानास्ततस्ते तु निवातकवचाः पुनः। शरवर्षैर्महद्भिर्मां समन्तात् पर्य्यवारयन् ॥ २५ ॥ शरवेगान्निहत्याहमस्त्रैरस्त्रविघातिभिः ज्वलद्भिः परमैः शीघ्रैस्तानविध्यं सहस्रशः ॥ २६ ॥ तेषां छिन्नानि गात्राणि विसृजन्ति स्म शोणितम्। प्रावृषीवाभिवृष्टानि शृङ्गाण्यथ धराभृताम् ॥ २७ ॥ इन्द्राशनिसमस्पर्शैर्वेगवद्भिरजिह्मगैः। मद्बाणैर्बध्यमानास्ते समुद्विग्नाः स्म दानवाः ॥ २८ ॥ शतधा भिन्नदेहास्ते क्षीणप्रहरणौजसः। ततो निवातकवचा मामयुध्यन्त मायया ॥ २९ ॥

इति आरण्यपर्वणि निवातकवचयुद्धपर्वणि निवातकवचयुद्धे सप्तत्यधिकशततोऽध्यायः॥ १७० ॥

अर्जुन उवाच। ततोऽश्मवर्षं सुमहत् प्रादुरासीत् समन्ततः।
नगमात्रैः शिलाखण्डैस्तन्मां दृढमपीड़यत् ॥ १ ॥ तदहं वज्र-
सङ्काशैर्महेन्द्रास्त्रप्रचोदितैः। अचूर्णयं वेगवद्भिः शरजालैर्महा-
हवे ॥ २ ॥ चूर्ण्यमानेऽश्मवर्षे तु पावकः समजायत। तत्राश्म-
चूर्णान्यपतन् पावकप्रकरा इव ॥ ३ ॥ ततोऽश्मवर्षे विहते जल-
वर्षं महत्तरम्। धाराभिरक्षमात्राभिः प्रादुरासीन्ममान्तिके ॥ ४ ॥
नभसः प्रच्युता धारास्तिग्मवीर्य्याः सहस्रशः। आवृण्वन् सर्वतो
व्योम दिशश्चोपदिशस्तथा ॥ ५ ॥ धाराणाञ्च निपातेन वायो-
र्विस्फूर्जितेन च। गर्जितेन च दैत्यानां न प्राज्ञायत किञ्चन ॥ ६ ॥
धारा दिवि च सम्बद्धा वसुधायाञ्च सर्वशः। व्यामोहयन्त मां
तत्र निपतन्त्योऽनिशं भुवि ॥ ७ ॥ तत्रोपदिष्टमिन्द्रेण दिव्यमस्त्रं
विशोषणम्। दीप्तं प्राहिणवं घोरमशुष्यत्तेन तज्जलम् ॥ ८ ॥
हतेऽश्मवर्षे च मया जलवर्षे च शोषिते। मुमुचुर्दानवा मया-
मग्निं वायुञ्च भारत ॥ ९ ॥ ततोऽहमग्निं व्यधमं सलिलास्त्रेण
सर्वशः। शैलेन च महास्त्रेण वायोर्वेगमधारयम् ॥ १० ॥ तस्यां
प्रतिहतायान्ते दानवा युद्धदुर्मदाः। प्राकुर्वन् विविधां मायां
यौगपद्येन भारत ॥ ११ ॥ ततो वर्षं प्रादुरभूत् सुमहल्लोमहर्ष-
णम्। अस्त्राणां घोररूपाणामग्नेर्वायोस्तथाश्मनाम् ॥ १२ ॥
सा तु मायामयी वृष्टिः पीड़यामास मां युधि। अथ घोरं तम-
स्तीव्रं प्रादुरासीत् समन्ततः ॥ १३ ॥ तमसा संवृते लोके घोरेण
परुषेण च। हरयो विमुखाश्चासन् प्रास्खलच्चापि मातलिः ॥ १४ ॥
हस्ताद्धिरण्मयश्चास्य प्रतोदः प्रापतद्भुवि। असकृच्चाह मां भीतः
क्वासीति भरतर्षभ ॥ १५ ॥ माञ्च भीराविशत्तीव्रा तस्मिन् विगत-
चेतसि। स च मां विगतज्ञानः सन्त्रस्तमिदमब्रवीत् ॥ १६ ॥
सुराणामसुराणाञ्च संग्रामः सुमहानभूत्। अमृतार्थं पुरा पार्थ
स च दृष्टो मयानघ ॥ १७ ॥ शम्बरस्य वधे घोरः संग्रामः सुमहा-

नभूत् । सारथ्यं देवराजस्य तत्रापि कृतवानहम् ॥ १८ ॥ तथैव वृत्रस्य वधे संगृहीता हया मया । वैरोचनेर्महायुद्धं दृष्टञ्चापि सुदारुणम् । बलप्रह्लादयोश्चापि तथान्येषाञ्च पाण्डव ॥ १९ ॥ एते मया महाघोराः संग्रामाः पर्य्युपासिताः । न चापि विगतज्ञानो भूतपूर्वोऽस्मि पाण्डव ॥ २० ॥ पितामहेन संहारः प्रजानां विहितो ध्रुवम् । न हि युद्धमिदं युक्तमन्यत्र जगतः क्षयात् ॥ २१ ॥ तस्य तद्वचनं श्रुत्वा संस्तभ्यात्मानमात्मना । मोहयिष्यन् दानवानामहं मायाबलं महत् ॥ २२ ॥ अब्रुवं मातलिं भीतं पश्य मे भुजयोर्बलम् । अस्त्राणाञ्च प्रभावं वै धनुषो गाण्डीवस्य च ॥ २३ ॥ अद्यास्त्रमाययैतेषां मायामेतां सुदारुणाम् । विनिहन्मि तमश्चोग्रं मा भैः सूत स्थिरो भव ॥ २४ ॥ एवमुक्त्वाहमसृजमस्त्रमायां नराधिप । मोहनीं सर्वभूतानां हिताय त्रिदिवौकसाम् ॥ २५ ॥ पीड्यमानासु मायासु तासु तास्वसुरोत्तमाः । पुनर्बहुविधा मायाः प्राकुर्वन्नमितौजसः ॥२६॥ पुनः प्रकाशमभवत्तमसा ग्रस्यते पुनः । भवत्यदर्शनो लोकः पुनरप्सु निमज्जति ॥ २७ ॥ सुसंगृहीतैर्हरिभिः प्रकाशे सति मातलिः । व्यचरत् स्यन्दनाग्रेण संग्रामे लोमहर्षणे ॥२८॥ ततः पर्य्यपतन्नुग्रा निवातकवचा मयि । तानहं विवरं दृष्ट्वा प्राहिणुं यमसादनम् ॥ २९ ॥ वर्त्तमाने तथा युद्धे निवातकवचान्तके । नापश्यं सहसा सर्वान् दानवान् मायया वृतान् ॥ ३० ॥

इति आरण्यपर्वणि निवातकवचयुद्धपर्वणि मायायुद्धे एकसप्तत्यधिकशततोऽध्यायः ॥ १७१ ॥

अर्जुन उवाच । अदृश्यमानास्ते दैत्या योधयन्ति स्म मायया । अदृश्येनास्त्रवीर्य्येण तानप्यहमयोधयम् ॥ १ ॥ गाण्डीवमुक्ता

विशिखाः सम्यगस्त्रप्रचोदिताः । अच्छिन्दन्नुत्तमाङ्गानि यत्र तत्र
स्म तेऽभवन् ॥ २ ॥ ततो निवातकवचा वध्यमाना मया युधि ।
संहृत्य मायां सहसा प्राविशन् पुरमात्मनः ॥ ३ ॥ व्यपयातेषु
दैत्येषु प्रादुर्भूते च दर्शने । अपश्यं दानवांस्तत्र हताञ्छतसह-
स्रशः ॥ ४ ॥ विनिष्पिष्टानि तत्रैषां शस्त्राण्याभरणानि च ।
शतशः स्म प्रदृश्यन्ते गात्राणि कवचानि च ॥ ५ ॥ हयानां नान्तरं
ह्यासीत् पदाद्विचलितुं पदम् । उत्पत्य सहसा तस्थुरन्तरीक्ष-
गमास्ततः ॥ ६ ॥ ततो निवातकवचा व्योम संछाद्य केवलम् ।
अदृश्या ह्यभ्यवर्त्तन्त विसृजन्तः शिलोच्चयान् ॥ ७ ॥ अन्तर्भूमि-
गताश्चान्ये हयानां चरणान्यथ । व्यगृह्णन् दानवा घोरा रथ-
चक्रे च भारत ॥ ८ ॥ विनिगृह्य हरीनश्वान्रथञ्च मम युध्यतः ।
सर्वतो मामविध्यन्त सरथं धरणीधरैः ॥ ९ ॥ पर्वतैरुपचीयद्भिः
पतमानैस्तथापरैः । स देशो यत्र वर्त्ताम गुहेव समपद्यत ॥ १० ॥
पर्वतैश्छाद्यमानोऽहं निगृहीतैश्च वाजिभिः । अगच्छं परमा-
मार्त्तिं मातलिस्तदलक्षयत् ॥ ११ ॥ लक्षयित्वा च मां भीत-
मिदं वचनमब्रवीत् । अर्जुनार्जुन मा भैस्त्वं वज्रमस्त्रमुदीरय
॥ १२ ॥ ततोऽहं तस्य तद्वाक्यं श्रुत्वा वज्रमुदैरयम् । देवराजस्य
दयितं भीममस्त्रं नराधिप ॥ १३ ॥ अचलं स्थानमासाद्य गाण्डीव-
मनुमन्त्र्य च । अमुञ्चं वज्रसंस्पर्शानायसान्निशितान् शरान् ॥ १४ ॥
ततो मायाश्च ताः सर्वा निवातकवचांश्च तान् । ते वज्रचोदिता
बाणा वज्रभूताः समाविशन् ॥ १५ ॥ ते वज्रवेगविहता दानवाः
पर्वतोपमाः । इतरेतरमाश्लिष्य न्यपतन् पृथिवीतले ॥ १६ ॥
अन्तर्भूमौ च येऽगृह्णन् दानवा रथवाजिनः । अनुप्रविश्य तान्
बाणाः प्राहिण्वन् यमसादनम् ॥ १७ ॥ हतैर्निवातकवचैर्निरस्तैः
पर्वतोपमैः । समाच्छाद्यत देशः स विकीर्णैरिव पर्वतैः ॥ १८ ॥
न हयानां क्षतिः काचिन्न रथस्य न मातलेः । मम चादृश्यत

तदा तदद्भुतमिवाभवत् ॥ १९ ॥ ततो मां प्रहसन्राजन् मातलिः प्रत्यभाषत। नैतदर्जुन देवेषु त्वयि वीर्य्यं यदीक्ष्यते ॥ २० ॥ हतेष्वसुरसंघेषु दारास्तेषान्तु सर्वशः। प्राक्रोशन्नगरे तस्मिन् यथा शरदि सारसाः ॥ २१ ॥ ततो मातलिना सार्द्धमहन्तत् पुरमभ्ययाम्। त्रासयन्नथघोषेण निवातकवचस्त्रियः ॥ २२ ॥ तान् दृष्ट्वा दशसाहस्रान् मयूरसदृशान् हयान्। रथञ्च रविसङ्काशं प्राद्रवन् गणशः स्त्रियः ॥ २३ ॥ ताभिराभरणैः शब्दस्त्रासिताभिः समीरितः। शिलानामिव शैलेषु पतन्तीनाममूत्तदा ॥ २४ ॥ वित्रस्ता दैत्यनार्य्यस्ताः स्वानि वेश्मान्यथाविशन्। बहुरत्नविचित्राणि शातकुम्भमयानि च ॥ २५ ॥ तदद्भुताकारमहं दृष्ट्वा नगरमुत्तमम्। विशिष्टं देवनगरादपृच्छं मातलिं ततः ॥ २६ ॥ इदमेवंविधं कस्माद्देवा नावासयन्त्युत। पुरन्दरपुराद्धीदं विशिष्टमुपलक्षये ॥ २७ ॥

मातलिरुवाच। आसीदिदं पुरा पार्थ देवराजस्य नः पुरम्। ततो निवातकवचैरितः प्रच्याविताः सुराः ॥ २८ ॥ तपस्तप्त्वा महत्तीव्रं प्रसाद्य च पितामहम्। इदं वृतं निवासाय देवेभ्यश्चाभयं युधि ॥ २९ ॥ ततः शक्रेण भगवान् स्वयम्भूरिति चोदितः। विधत्तां भगवानत्रमात्मनो हितकाम्यया ॥ ३० ॥ तत उक्तो भगवता दिष्टमत्रेति भारत। भवितान्तस्त्वमप्येषां देहेनान्येन वृत्रहन् ॥ ३१ ॥ तत एषां वधार्थाय शक्रोऽस्त्राणि ददौ तव। न हि शक्याः सुरैर्हन्तुं य एते निहतास्त्वया ॥ ३२ ॥ कालस्य परिणामेन ततस्त्वमिह भारत। एषामन्तकरः प्राप्तस्त्वया च कृतं तथा ॥ ३३ ॥ दानवानां विनाशाय अस्त्राणां परमं बलम्। ग्राहितस्त्वं महेन्द्रेण पुरुषेन्द्र तदुत्तमम् ॥ ३४ ॥

अर्जुन उवाच । ततः प्रमाम्य नगरं दानवांश्च निहत्य तान्
पुनर्मातलिना सार्द्धमगच्छं देवसद्म तत् ॥ ३५ ॥

इति आरण्यपर्वणि निवातकवचयुद्धपर्वणि निवातकवचवधे
द्विसप्तत्यधिकशततोऽध्यायः ॥ १७२ ॥

अर्जुन उवाच । निवर्त्तमानेन मया महद्दृष्टं ततोऽपरम् ।
पुरं कामचरं दिव्यं पावकार्कसमप्रभम् ॥ १ ॥ रत्नद्रुममयैश्चित्रैः
सुस्वरैश्च पतत्रिभिः । पौलोमैः कालकञ्जैश्च नित्यहृष्टैरधिष्ठितम्
॥ २ ॥ गोपुराट्टालकोपेतं चतुर्द्वारं पुरासदम् । सर्वरत्नमयं
दिव्यमद्भुतोपमदर्शनम् ॥ ३ ॥ द्रुमैः पुष्पफलोपेतैः सर्वरत्नमयै-
र्वृतम् । तथा पतत्रिभिर्दिव्यैरुपेतं सुमनोहरैः ॥ ४ ॥ असुरै-
र्नित्यमुदितैः शूलर्ष्टिमुषलायुधैः । चापमुद्गरहस्तैश्च स्रग्विभिः
सर्वतो वृतम् ॥ ५ ॥ तदहं प्रेक्ष्य दैत्यानां पुरमद्भुतदर्शनम् ।
अपृच्छं मातलिं राजन् किमिदं वर्त्ततेऽद्भुतम् ॥ ६ ॥

मातलिरुवाच । पुलोमा नाम दैतेयी कालका च महासुरी ।
दिव्यं वर्षसहस्रन्ते चेरतुः परमं तपः ॥ ७ ॥ तपसोऽन्ते ततस्ताभ्यां
स्वयम्भूरददद्वरम् । अगृह्णीतां वरन्ते तु सुतानामल्पदुःखिताम्
॥ ८ ॥ अवध्यताञ्च राजेन्द्र सुरराक्षसपन्नगैः । पुरं सुरमणीयञ्च
खचरं सुमहाप्रभम् ॥ ९ ॥ सर्वरत्नैः समुदितं दुर्द्धर्षममरैरपि ।
महर्षियक्षगन्धर्वपन्नगासुरराक्षसैः ॥ १० ॥ सर्वकामगुणोपेतं
वीतशोकमनामयम् । ब्रह्मणा भरतश्रेष्ठ कालकेयकृते कृतम्
॥ ११ ॥ तदेतत् खपुरं दिव्यं चरत्यमरवर्जितम् । पौलोमा-
ध्युषितं वीर कालकञ्जैश्च दानवैः ॥ १२ ॥ हिरण्यपुरमित्येवं
ख्यायते नगरं महत् । रक्षितं कालकेयैश्च पौलोमैश्च महासुरैः
॥ १३ ॥ तत्र ते मुदिता राजन्नवध्याः सर्वदैवतैः । निवसन्त्यत्र

राजेन्द्र गतोद्वेगा निरुत्सुकाः ॥ १४ ॥ मानुषान्मृत्युरेतेषां निर्दिष्टो ब्रह्मणा पुरा। एतानपि रणे पार्थ कालकञ्जान् दुरासदान्। वज्रास्त्रेण नयस्वाशु विनाशं सुमहाबलान् ॥ १५ ॥

अर्जुन उवाच। सुरासुरैरवध्यांस्तदहं ज्ञात्वा विशाम्पते। अब्रुवं मातलिं हृष्टो याह्येतत् पुरमञ्जसा। त्रिदशेशद्विषो यावत् क्षयमस्त्रैर्नयाम्यहम् ॥ १६ ॥ न कथञ्चिद्धि मे पापा न वध्या ये सुरद्विषः। उवाह मां ततः शीघ्रं हिरण्यपुरमन्तिकात् ॥१७॥ रथेन तेन दिव्येन हरियुक्तेन मातलिः। ते मामालक्ष्य दैतेया विचित्राभरणाम्बराः ॥ १८ ॥ समुत्पेतुर्महावेगा रथानास्थाय दंशिताः। ततो नालीकनाराचैर्भल्लैः शक्त्यृष्टितोमरैः ॥ १९ ॥ प्रत्यघ्नन् दानवेन्द्रा मां क्रुद्धास्तीव्रपराक्रमाः। तदहं शरवर्षेण महता प्रत्यवारयम् ॥ २० ॥ शस्त्रवर्षं महद्राजन् विद्याबलमुपाश्रितः। व्यमोहयञ्च तान् सर्वान् रथमार्गैश्चरन् रणे ॥ २१ ॥ तेऽन्योन्यमभिसम्मूढाः पातयन्ति स्म दानवाः। तेषामेवं विमूढानामन्योन्यमभिधावताम् ॥ २२ ॥ शिरांसि विशिखैर्दीप्तैर्व्यहरं शतसङ्घशः। ते वध्यमाना दैतेयाः पुरमास्थाय तत् पुनः ॥ २३ ॥ समुत्पेतुः स्वनगरान्मायामास्थाय दानवीम्। ततोऽहं शरवर्षेण महता कुरुनन्दन ॥ २४ ॥ मार्गमावृत्य दैत्यानां गतिं चैषामवारयम्। तत् पुरं खेचरं दिव्यं कामगं सूर्य्यसप्रभम् ॥ २५ ॥ दैतेयैर्वरदानेन धार्य्यते स्म यथासुखम्। अन्तर्भूमौ निपतितं पुनरूर्द्धं प्रतिष्ठते ॥ २६ ॥ पुनस्तिर्य्यक् प्रयात्याशु पुनरप्सु निमज्जति। अमरावतिसङ्काशं तत् पुरं कामगं महत् ॥ २७ ॥ अहमस्त्रैर्बहुविधैः प्रत्यगृह्णं परन्तप। ततोऽहं शरजालेन दिव्यास्त्रमुदितेन च ॥ २८ ॥ न्यगृह्णं सह दैतेयैस्तत् पुरं पुरुषर्षभ। विक्षतं चायसैर्बाणैर्मत्प्रयुक्तैरजिह्मगैः ॥ २९ ॥ महीमभ्यपतद्राजन् प्रभग्नं पुरमासुरम्। ते वध्यमाना मद्बाणैर्व-

वैरैरयस्मयैः ॥ ३० ॥ पर्य्यभ्रमन्त वै राजन्नसुराः कालचोदिताः । ततो मातलिराशु पुरस्तान्निपतन्निव ॥ ३१ ॥ महीमवातरत् क्षिप्रं रथेनादित्यवर्च्चसा । ततो रथसहस्राणि षष्टिस्तेषाममर्षिणाम् ॥ ३२ ॥ युयुत्सूनां मया सार्द्धं पर्य्यवर्त्तन्त भारत । तान्यहं निशितैर्बाणैर्व्यधमङ्गार्द्धराजितैः ॥ ३३ ॥ ते युद्धे संन्यवर्त्तन्त समुद्रस्य यथोर्म्मयः । नेमे शक्या मनुष्येण युद्धेनेति प्रचिन्त्य तत् ॥ ३४ ॥ ततोऽहमानुपूर्व्येण दिव्यान्यस्त्राण्ययोजयम् । ततस्तानि सहस्राणि रथिनां चित्रयोधिनाम् ॥ ३५ ॥ अस्त्राणि मम दिव्यानि प्रत्यघ्नञ्छक्नकैरिव । रथमार्गान् विचित्रांस्ते विचरन्तो महाबलाः ॥ ३६ ॥ प्रत्यदृश्यन्त संग्रामे शतशोऽथ सहस्रशः । विचित्रमुकुटापीड़ा विचित्रकवचध्वजाः ॥ ३७ ॥ विचित्राभरणाश्चैव नन्दयन्तीव मे मनः । अहन्तु शरवर्षैस्तानस्त्रप्रचदितैरणे ॥ ३८ ॥ नाशक्नुवं पीड़यितुं ते तु मां प्रत्यपीड़यन् । तैः पीड्यमानो बहुभिः कृतास्त्रैः कुशलैर्युधि ॥ ३९ ॥ व्यथितोऽस्मि महायुद्धे भयं चागान्महन्मम । ततोऽहं देवदेवाय रुद्राय प्रयतो रणे ॥ ४० ॥ स्वस्ति भूतेभ्य इत्युक्त्वा महास्त्रं समचोदयम् । यत्तद्रौद्रमिति ख्यातं सर्व्वामित्रविनाशनम् ॥ ४१ ॥ ततोऽपश्यं त्रिशिरसं पुरुषं नवलोचनम् । त्रिमुखं षड्भुजं दीप्तमर्कज्वलनमूर्द्धजम् ॥ ४२ ॥ लेलिहानैर्म्महानागैः कृतापीड़ममित्रहन् । विभीस्ततस्तदस्त्रन्तु घोरं रौद्रं सनातनम् ॥ ४३ ॥ दृष्ट्वा गाण्डीवसंयोगमानीय भरतर्षभ । नमस्कृत्वा त्रिनेत्राय शर्व्वायामिततेजसे ॥ ४४ ॥ मुक्तवान् दानवेन्द्राणामभावाय परन्तप । मुक्तमात्रे ततस्तस्मिन् रूपाण्यासन् सहस्रशः ॥ ४५ ॥ मृगाणामथ सिंहानां व्याघ्राणाञ्च विशाम्पते । ऋक्षाणां महिषाणाञ्च पन्नगानां तथा गवाम् ॥ ४६ ॥ शरभाणां गजानाञ्च वानराणाञ्च सङ्घशः । ऋषभाणां वराहाणां मार्ज्जाराणां तथैव च ॥ ४७ ॥ शालावृकाणां प्रेतानां

सुरूण्डानाञ्च सर्व्वशः। गृध्राणां गरुड़ानाञ्च चमराणां तथैव च ॥ ४८॥ वृकाणां पर्व्वतानाञ्च समुद्राणां तथैव च। देवानाञ्च ऋषीणाञ्च गन्धर्व्वाणाञ्च सर्व्वश। पिशाचानां सयक्षाणां तथैव च सुरद्विषाम् ॥ ४९ ॥ गुह्यकानाञ्च संग्रामे नैऋतानां तथैव च। झषाणां गजवक्त्राणामुलूकानां तथैव च ॥ ५० ॥ मीनवाजिस्वरूपाणां नानाशस्त्रासिपाणिनाम्। तथैव यातुधानानां गदामुद्गरधारिणाम् ॥ ५१ ॥ एतैश्चान्यैश्च बहुभिर्नानारूपधरैस्तथा। सर्व्वमासीज्जगद्व्याप्तं तस्मिन्नस्त्रे विसर्जिते ॥ ५२ ॥ त्रिशिरोभिश्चतुर्दंष्ट्रैश्चतुरास्यैश्चतुर्भुजैः। अनेकरूपसंयुक्तैर्मांसमेदोवसास्थिभिः ॥ ५३ ॥ अभीक्ष्णं वध्यमानास्ते दानवा नाशमागताः। अर्कज्वलनतेजोभिर्वज्राशनिसमप्रभैः ॥ ५४ ॥ अद्रिसारमयैश्चान्यैर्वाणैरपि निवर्हणैः। न्यहनं दानवान् सर्व्वान् मुहूर्त्तेनैव भारत ॥ ५५ ॥ गाण्डीवास्त्रप्रणुन्नांस्तान् गतासून्नभसश्च्युतान्। दृष्ट्वाहं प्राणमं भूयस्त्रिपुरघ्नाय वेधसे ॥ ५६ ॥ तथा रौद्रास्त्रनिष्पिष्टान् दिव्याभरणभूषितान्। निशम्य परमं हर्षमगमद्देवसारथिः ॥ ५७ ॥ तदसह्यं कृतं कर्म देवैरपि दुरासदम्। दृष्ट्वा मां पूजयामास मातलिः शक्रसारथिः ॥ ५८ ॥ उवाच वचनञ्चेदं प्रीयमाणः कृताञ्जलिः। सुरासुरैरसह्यं हि कर्म यत् साधितं त्वया ॥ ५९ ॥ न ह्येतत् संयुगे कर्त्तुमपि शक्तः सुरेश्वरः। सुरासुरैरवध्यं हि पुरमेतत् खगं महत् ॥ ६० ॥ त्वया विमथितं वीर स्ववीर्य्यतपसो बलात्। विध्वस्तेऽथ पुरे तस्मिन् दानवेषु हतेषु च ॥ ६१ ॥ विनदन्त्यः स्त्रियः सर्व्वा निष्पेतुर्नगराद्बहिः। प्रकीर्णकेश्यो व्यथिताः कुरर्य्य इव दुःखिताः ॥ ६२ ॥ पेतुः पुत्रान् पितॄन् भ्रातॄन् शोचमाना महीतले। रुदन्त्यो दीनकण्ठास्ता निनदन्त्यो हतेश्वराः ॥ ६३ ॥ उरांसि पारिनिघ्नन्त्यो विस्रस्तस्रग्विभूषणाः। तच्छोकयुक्तमश्रीकं दुःख-

हन्यसमाहतम् ॥ ६४ ॥ न बभौ दानवपुरं हतत्विट्कं हतेश्वरम् । गन्धर्व्वनगराकारं हतनागमिव ह्रदम् ॥ ६५ ॥ शुष्कवृक्षमिवारण्यमदृश्यमभवत् पुरम् । मान्तु संहृष्टमनसं क्षिप्रं मातलिरानयत् ॥ ६६ ॥ देवराजस्य भवनं कृतकर्म्माणमाहवात् । हिरण्यपुरमुत्सृज्य निहत्य च महासुरान् ॥ ६७ ॥ निवातकवचांश्चैव ततोऽहं शक्रमागमम् । मम कर्म्म च देवेन्द्रं मातलिर्विस्तरेण तत् ॥ ६८ ॥ सर्व्वं विश्रावयामास यथाभूतं महाद्युते । हिरण्यपुरघातञ्च मायानाञ्च निवारणम् ॥ ६९ ॥ निवातकवचानाञ्च वधं संख्ये महौजसाम् । तच्छ्रुत्वा भगवान् प्रीतः सहस्राक्षः पुरन्दरः ॥ ७० ॥ मरुद्भिः सहितः श्रीमान् साधु साध्वित्यथाब्रवीत् । ततो मां देवराजो वै समाश्वास्य पुनः पुनः ॥ ७१ ॥ अब्रवीद्विबुधैः सार्द्धमिदं सुमधुरं वचः । अतिदेवासुरं कर्म्म कृतमेव त्वया रणे ॥ ७२ ॥ गुर्व्वर्थश्च कृतः पार्थ महाशत्रून् घ्नता मम । एवमेव सदा भाव्यं स्थिरेणाजौ धनञ्जय ॥ ७३ ॥ असंमूढेन चास्त्राणां कर्त्तव्यं प्रतिपादनम् । अविषह्यो रणे हि त्वं देवदानवराक्षसैः ॥ ७४ ॥ सयक्षासुरगन्धर्व्वैः सपक्षिगणपन्नगैः । वसुधाञ्चापि कौन्तेय त्वद्बाहुबलनिर्ज्जिताम् । पालयिष्यति धर्म्मात्मा कुन्तीपुत्रो युधिष्ठिरः ॥ ७५

इति आरण्यपर्व्वणि निवातकवचयुद्धपर्व्वणि हिरण्यपुरदैत्यवधे त्रिसप्तत्यधिकशततोऽध्यायः ॥ १७३ ॥

अर्ज्जुन उवाच । ततो मामतिविश्वस्तं संरूढशरविक्षतम् । देवराजो विगृह्येदं काले वचनमब्रवीत् ॥ १ ॥ दिव्यान्यस्त्राणि सर्व्वाणि त्वयि तिष्ठन्ति भारत । न त्वाभिभवितुं शक्तो मानुषो भुवि कश्चन ॥ २ ॥ भीष्मो द्रोणः कृपः कर्णः शकुनिः सह

राजभिः । संग्रामस्थस्य ते पुत्र कलां नार्हन्ति षोडशीम् ॥ ३ ॥ इदञ्च मे तनुत्राणं प्रायच्छन्मघवान् प्रभुः । अभेद्यं कवचं दिव्यं स्रजञ्चैव हिरण्मयीम् ॥ ४ ॥ देवदत्तञ्च मे शङ्खं पुनः प्रादान्महारवम् । दिव्यञ्चेदं किरीटं मे स्वयमिन्द्रो युयोज ह ॥ ५ ॥ ततो दिव्यानि वस्त्राणि दिव्यान्याभरणानि च । प्रादाच्छक्रो ममैतानि रुचिराणि बृहन्ति च ॥ ६ ॥ एवं संपूजितस्तत्र सुखमस्म्युषितो नृप । इन्द्रस्य भवने पुण्ये गन्धर्वशिशुभिः सह ॥ ७ ॥ ततो मामब्रवीच्छक्रः प्रीतिमानमरैः सह । समयोऽर्जुन गन्तुं ते भ्रातरो हि स्मरन्ति ते ॥ ८ ॥ एवमिन्द्रस्य भवने पञ्च वर्षाणि भारत । उषितानि मया राजन् स्मरता द्यूतजं कलिम् ॥ ९ ॥ ततो भवन्तमद्राक्षं भ्रातृभिः परिवारितम् । गन्धमादनपादस्य पर्वतस्यास्य मूर्द्धनि ॥ १० ॥

युधिष्ठिर उवाच । दिष्ट्या धनञ्जयास्त्राणि त्वया प्राप्तानि भारत । दिष्ट्या चाराधितो राजा देवानामीश्वरः प्रभुः ॥ ११ ॥ दिष्ट्या च भगवान् स्थाणुर्देव्या सह परन्तप । साक्षाद्दृष्टः स्वयुद्धेन तोषितश्च त्वयानघ ॥ १२ ॥ दिष्ट्या च लोकपालैस्त्वं समेतो भरतर्षभ । दिष्ट्या वर्द्धामहे पार्थ दिष्ट्यासि पुनरागतः ॥ १३ ॥ अद्य कृत्स्नां महीं देवीं विजितां पुरमालिनीम् । मन्ये च धृतराष्ट्रस्य पुत्रानपि वशीकृतान् ॥ १४ ॥ इच्छामि तानि चास्त्राणि द्रष्टुं दिव्यानि भारत । यैस्तथावीर्य्यवन्तस्ते निवातकवचा हताः ॥१५॥

अर्जुन उवाच । श्वः प्रभाते भवान् द्रष्टा दिव्यान्यस्त्राणि सर्वशः । निवातकवचा घोरा यैर्मया विनिपातिताः ॥ १६ ॥

वैशम्पायन उवाच । एवमागमनं तत्र कथयित्वा धनञ्जयः । भ्रातृभिः सहितः सर्वां रजनीं तामुवास ह ॥१७॥

इति आरण्यपर्वणि निवातकवचयुद्धपर्वणि अस्त्रदर्शने

चतुःसप्तत्यधिकशततोऽध्यायः ॥ १७४ ॥

वैशम्पायन उवाच। तस्यां रात्र्यां व्यतीतायां धर्म्मराजो युधिष्ठिरः। उत्थायावश्यकार्य्याणि कृतवान् भ्रातृभिः सह ॥ १ ॥ ततः सञ्चोदयामास सोऽर्जुनं मातृनन्दनम्। दर्शयास्त्राणि कौन्तेय यैर्जिता दानवास्त्वया ॥ २ ॥ ततो धनञ्जयो राजन् देवैर्दत्तानि पाण्डवः। अस्त्राणि तानि दिव्यानि दर्शयामास भारत ॥ ३ ॥ यथान्यायं महातेजाः शौचं परममास्थितः। गिरिकूवरपादाक्षं शुभवेणुत्रिवेणुमत् ॥ ४ ॥ पार्थिवं रथमास्थाय शोभमानो धनञ्जयः। दिव्येन संवृतस्तेन कवचेन सुवर्चसा ॥ ५ ॥ धनुरादाय गाण्डीवं देवदत्तं सवारिजम्। शोशुभ्यमानः कौन्तेय आनुपूर्व्या महाभुजः ॥ ६ ॥ अस्त्राणि तानि दिव्यानि दर्शना-योपचक्रमे। अथ प्रयोक्ष्यमाणेषु दिव्येष्वस्त्रेषु तेषु वै ॥ ७ ॥ समाक्रान्ता मही पद्भ्यां समाकम्पत सद्रुमा। क्षुभिताः सरितश्चैव तथैव च महोदधिः ॥ ८ ॥ शैलाश्चापि व्यदीर्य्यन्त न ववौ च समीरणः। न बभासे सहस्रांशुर्न जज्वाल च पावकः ॥ ९ ॥ न वेदाः प्रतिभान्ति स्म द्विजातीनां कथञ्चन। अन्तर्भूमिगता ये च प्राणिनो जनमेजय ॥ १० ॥ पीड्यमानाः समुत्थाय पाण्डवं पर्य्यवारयन्। वेपमानाः प्राञ्जलयस्ते सर्व्वे विकृताननाः ॥ ११ ॥ दह्यमानास्तदास्त्रैस्ते याचन्ति स्म धनञ्जयम्। ततो ब्रह्मर्षय-श्चैव सिद्धा ये च महर्षयः ॥ १२ ॥ जङ्गमानि च भूतानि सर्व्वा-ण्येवावतस्थिरे। देवर्षयश्च प्रवरास्तथैव च दिवौकसः ॥ १३ ॥ यक्षराक्षसगन्धर्व्वास्तथैव च पतत्रिणः। खेचराणि च भूतानि सर्व्वाण्येवावतस्थिरे ॥ १४ ॥ ततः पितामहश्चैव लोकपालाश्च सर्व्वशः। भगवांश्च महादेवः सगणोऽभ्याययौ तदा ॥ १५ ॥ ततो वायुर्म्महाराज दिव्यैर्माल्यैः समन्वितः। अभितः पाण्डवांश्चित्रै-रवचक्रे समन्ततः ॥ १६ ॥ जगुश्च गाथा विविधा गन्धर्व्वाः सुर-चोदिताः। ननृतुः संघशश्चैव राजन्नप्सरसां गणाः ॥ १७ ॥

तस्मिंश्च तादृशे काले नारदश्चोदितः सुरैः। आगम्याह वचः पार्थं श्रवणीयमिदं नृप ॥ १८ ॥ अर्जुनार्जुन मा युङ्क्ष्व दिव्यान्यस्त्राणि भारत। नैतानि निरधिष्ठाने प्रयुज्यन्ते कथञ्चन ॥१९॥ अधिष्ठाने न चानार्त्तः प्रयुञ्जीत कदाचन। प्रयोगेषु महान् दोषो ह्यस्त्राणां कुरुनन्दन ॥ २० ॥ एतानि रक्ष्यमाणानि धनञ्जय यथागमम्। बलवन्ति सुखार्हाणि भविष्यन्ति न संशयः ॥ २१ ॥ अरक्ष्यमाणान्येतानि त्रैलोक्यस्यापि पाण्डव। भवन्ति स्म विनाशाय मैवं भूयः कृथाः क्वचित् ॥ २२ ॥ अजातशत्रो त्वञ्चैव द्रक्ष्यसे तानि संयुगे। योज्यमानानि पार्थेन द्विषतामवमर्द्दने ॥ २३ ॥

वैशम्पायन उवाच। निवार्य्याथ ततः पार्थं सर्वे देवा यथागतम्। जग्मुरन्ये च ये तत्र समाजग्मुर्नरर्षभ ॥ २४ ॥ तेषु सर्वेषु कौरव्य प्रतियातेषु पाण्डवाः। तस्मिन्नेव वने हृष्टास्त ऊषुः सह कृष्णया ॥ २५ ॥

इति आरण्यपर्वणि निवातकवचयुद्धपर्वणि अस्त्रदर्शने पञ्चसप्तत्यधिकशतोऽध्यायः ॥ १७५ ॥

अथ आजगरपर्व ॥

जनमेजय उवाच। तस्मिन् कृतास्त्रे रथिनां प्रवीरे प्रत्यागते भवनाद्वृत्रहन्तुः। अतः परं किमकुर्वन्त पार्थाः समेत्य शूरेण धनञ्जयेन ॥ १ ॥

वैशम्पायन उवाच। वनेषु तेष्वेव तु ते नरेन्द्राः सहार्जुनेनेन्द्रसमेन वीराः। तस्मिंश्च शैलप्रवरे सुरम्ये धनेश्वराक्रीड़गता विजह्रुः ॥ २ ॥ वेश्मानि तान्यप्रतिमानि पश्यन् क्रीड़ांश्च नानाद्रुमसन्निवद्धाः। चचार धन्वी बहुधा नरेन्द्र सोऽस्त्रेषु यत्तः

सततं किरीटी ॥ ३ ॥ अवाप्य वासं नरदेवपुत्त्राः प्रसादजं
वैश्रवणस्य राज्ञः । न प्राणिनां ते स्पृहयन्ति राजञ्छिवश्च कालः
स बभूव तेषाम् ॥ ४ ॥ समेत्य पार्थेन यथैकरात्रमूषुः समास्तत्र
तदा चतस्रः । पूर्व्वाश्च षट् ता दश पाण्डवानां शिवा बभूवुर्व्वसतां
वनेषु ॥ ५ ॥ ततोऽब्रवीद्वायुसुतस्तरस्वी जिष्णुश्च राजानमुपोप-
विश्य । यमौ च वीरौ सुरराजकल्पावेकान्तमास्थाय हितं प्रियञ्च
॥ ६ ॥ तव प्रतिज्ञां कुरुराज सत्यां चिकीर्षमाणास्त्वदनुप्रियञ्च ।
ततो न गच्छाम वनान्यपास्य सुयोधनं सानुचरं निहन्तुम् ॥ ७ ॥
एकादशं वर्षमिदं वसामः सुयोधनेनात्तसुखाः सुखार्हाः । तं
वञ्चयित्वाधमबुद्धिशीलमज्ञातवासं सुखमाप्नुयामः ॥ ८ ॥ तवा-
ज्ञया पार्थिव निर्व्विशङ्का विहाय मानं विचरन् वनानि । समीप-
वासेन विलोभितास्ते ज्ञास्यन्ति नास्मानपकृष्टदेशान् ॥ ९ ॥ संवत्-
सरं तत्र विहृत्य गूढं नराधमं तं सुखमुद्धरेम । निर्य्यात्य वैरं
सफलं सपुष्पं तस्मै नरेन्द्राधमपूरुषाय ॥१०॥ सुयोधनायानुचरै-
र्वृताय ततो महीमावह धर्म्मराज । स्वर्गोपमं शैलमिमं चरद्भिः
शक्यो विहन्तुं नरदेव शोकः ॥ ११ ॥ कीर्त्तिस्तु ते भारत पुण्य-
गन्धा नश्येद्धि लोकेषु चराचरेषु । तत् प्राप्य राज्यं कुरुपुङ्गवानां
शक्यं महत् प्राप्तुमथ क्रियाश्च ॥ १२ ॥ इदन्तु शक्यं सततं नरेन्द्र
प्राप्तुं त्वया यल्लभसे कुवेरात् । कुरुष्व बुद्धिं द्विषतां वधाय कृता-
गसां भारत निग्रहे च ॥ १३ ॥ तेजस्तवोग्रं न सहेत राजन् समेत्य
साक्षादपि वज्रपाणिः । न हि व्यथां जातु करिष्यतस्तौ समेत्य
देवैरपि धर्म्मराज ॥ १४ ॥ त्वदर्थसिद्धार्थमभिप्रवृत्तौ सुपर्णकेतुश्च
शिनेश्च नप्ता । तथैव कृष्णोऽप्रतिमो बलेन तथैव चाहं नरदेववर्य्य
॥ १५ ॥ त्वदर्थसिद्धार्थमभिप्रपन्नो यथैव कृष्णः सह यादवैस्तैः ।
तथैव चाहं नरदेववर्य्य यमौ च वीरौ कृतिनौ प्रयोगे । त्वदर्थ-
योगप्रभवप्रधानाः शमं करिष्याम परान् समेत्य ॥ १६ ॥

वैशम्पायन उवाच। ततस्तदाज्ञाय मतं महात्मा तेषाञ्च धर्मस्य सुतो वरिष्ठः। प्रदक्षिणं वैश्रवणाधिवासं चकार धर्मार्थविदुत्तमौजाः। आमन्त्र्य वेश्मानि नदीः सरांसि सर्वाणि रक्षांसि च धर्मराजः ॥ १७ ॥ यथागतं मार्गमवेक्षमाणः पुनर्गिरिञ्चैव निरीक्षमाणः। ततो महात्मा स विशुद्धबुद्धिः संप्रार्थयामास नगेन्द्रवर्य्यम् ॥ १८ ॥ समाप्तकर्मा सहितः सुहृद्भिर्जित्वा सपत्नान् प्रतिलभ्य राज्यम्। शैलेन्द्र भूयस्तपसे जितात्मा द्रष्टा तवास्मीति मतिञ्चकार ॥ १९ ॥ वृतश्च सर्वैरनुजैर्द्विजैश्च तेनैव मार्गेण पतिः कुरूणाम्। उवाह चैतान् गणशस्तथैव घटोत्कचः पर्वतनिर्झरेषु ॥ २० ॥ तान् प्रस्थितान् प्रीतमना महर्षिः पितेव पुत्राननुशिष्य सर्वान्। स लोमशः प्रीतमना जगाम दिवौकसां पुण्यतमं निवासम् ॥ २१ ॥ तेनार्ष्टिषेणेन तथानुशिष्टास्तीर्थानि रम्याणि तपोवनानि। महान्ति चान्यानि सरांसि पार्थाः संपश्यमानाः प्रययुर्नराग्र्याः ॥ २२ ॥

इति आरण्यपर्वणि आजगरपर्वणि लोमशगमने
षट्सप्तत्यधिकशततोऽध्यायः ॥ १७६ ॥

वैशम्पायन उवाच। नगोत्तमं प्रस्रवणैरुपेतं दिशाङ्गजैः किन्नरपक्षिभिश्च। सुखं निवासं जहतां हि तेषां न प्रीतिरासीद्भरतर्षभाणाम् ॥ १ ॥ ततस्तु तेषां पुनरेव हर्षः कैलासमालोक्य महान् बभूव। कुवेरकान्तं भरतर्षभाणां महीधरं वारिधरप्रकाशम् ॥ २ ॥ समुच्छ्रयान् पर्वतसन्निरोधान् गोष्ठान् हरीणां गिरिसेतुमालाः। बहून् प्रपातांश्च समीक्ष्य वीराः स्थलानि निम्नानि च तत्र तत्र ॥ ३ ॥ तथैव चान्यानि महावनानि मृगद्विजानेकनिषेवितानि। आलोकयन्तोऽभिययुः प्रतीतास्ते धन्विनः

खड्गधरा नराग्र्याः ॥ ४ ॥ वनानि रम्याणि नदीः सरांसि गुहा गिरीणां गिरिगह्वराणि । एते निवासाः सततं बभूवुर्निशानिशं प्राप्य नरर्षभाणाम् ॥ ५ ॥ ते दुर्गवासं बहुधा निरुष्य व्यतीत्य कैलासमचिन्त्यरूपम् । आसेदुरत्यर्थमनोरमन्ते तमाश्रमाग्र्यं वृषपर्वणस्तु ॥ ६ ॥ समेत्य राज्ञा वृषपर्वणा ते प्रत्यर्च्चितास्तेन च वीतमोहाः । शशंसिरे विस्तरशः प्रवासं गिरौ यथावद्वृषपर्वणस्ते ॥ ७ ॥ सुखोषितास्तस्य त एकरात्रं पुण्याश्रमे देवमहर्षिजुष्टे । अभ्याययुस्ते वदरीं विशालां सुखेन वीराः पुनरेव वासम् ॥ ८ ॥ ऊषुस्ततस्तत्र महानुभावा नारायणस्थानगताः समग्राः । कुवेरकान्तां नलिनीं विशोकाः संपश्यमानाः सुरसिद्धजुष्टाम् ॥ ९ ॥ तान्चाथ दृष्ट्वा नलिनीं विशोकाः पण्डोः सुताः सर्व्वनरप्रधानाः । ते रेमिरे नन्दनवासमेत्य द्विजर्षयो वीतमला यथैव ॥ १० ॥ ततः क्रमेणोपययुर्नृवीरा यथागतेनैव पथा समग्राः । विहृत्य मासं सुखिनो वदर्य्यां किरातराज्ञो विषयं सुबाहोः ॥ ११ ॥ चीनांस्तुखारान् दरदांश्च सर्व्वान् देशान् कुलिन्दस्य च भूरिरत्नान् । अतीत्य दुर्गं हिमवत्प्रदेशं पुरं सुबाहोर्ददृशुर्नृवीराः ॥ १२ ॥ श्रुत्वा च तान् पार्थिवपुत्रपौत्रान् प्राप्तान् सुबाहुर्विषये समग्रान् । प्रत्युद्ययौ प्रीतियुतः स राजा तञ्चाभ्यनन्दन्नृषभाः कुरूणाम् ॥ १३ ॥ समेत्य राज्ञा तु सुबाहुना ते सूतैर्विशोकप्रमुखैश्च सर्व्वैः । सहेन्द्रसेनैः परिचारकैश्च पौरोगवैर्य्ये च महानसस्थाः ॥ १४ ॥ सुखोषितास्तत्र त एकरात्रं सूतान् समादाय रथांश्च सर्व्वान् । घटोत्कचं सानुचरं विसृज्य ततोऽभ्ययुर्यामुनमद्रिराजम् ॥ १५ ॥ तस्मिन् गिरौ प्रस्रवणोपपन्ने हिमोत्तरीयारुणपाण्डुसानौ । विशाखयूपं समुपेत्य चक्रुस्तदा निवासं पुरुषप्रवीराः ॥ १६ ॥ वराहनानामृगपक्षिजुष्टं महावनञ्चैत्ररथप्रकाशम् । शिवेन पार्था मृगयाप्रधानाः सम्वत्सरं तत्र वने विजह्रुः ॥ १७ ॥ तत्राससादा-

तिबलं भुजङ्गं चुधार्दितं मृत्युमिवोग्ररूपम्। वृकोदरः पर्वत-
कन्दरायां विषादमोहव्यथितान्तरात्मा ॥ १८ ॥ द्वीपोऽभवद्यत्र
वृकोदरस्य युधिष्ठिरो धर्मभृतां वरिष्ठः। अमोचयद्यस्तमनन्त-
तेजा ग्राहेण संवेष्टितसर्वगात्रम् ॥ १९ ॥ ते द्वादशं वर्षमुपोप-
यातं वने विहर्त्तुं कुरवः प्रतीताः। तस्माद्वनाच्चैत्ररथप्रकाशा-
च्छ्रिया ज्वलन्तस्तपसा च युक्ताः २० ॥ ततश्च यात्वा मरुधन्व-
पार्श्वं सदा धनुर्वेदरतिप्रधानाः। सरस्वतीमेत्य निवासकामाः
सरस्वतो द्वैतवनं प्रतीयुः ॥ २१ ॥ समीक्ष्य तान् द्वैतवने निवि-
ष्टान् निवासिनस्तत्र ततोऽभिजग्मुः। तपोदमाचारसमाधियुक्ता-
स्तृणोदपात्राहरणाश्मकुट्टाः ॥ २२ ॥ प्लक्षाक्षरौहीतकवेतसाश्च
तथा वदर्य्यः खदिराः शिरीषाः। विल्वेङ्गुदाः पीलुशमीकरीराः
सरस्वतीतीररुहा बभूवुः ॥ २३ ॥ तां यक्षगन्धर्वमहर्षिकान्ता-
मगारभूतामिव देवतानाम्। सरस्वतीं प्रीतियुताश्चरन्तः सुखं
विजह्रुर्नरदेवपुत्राः ॥ २४ ॥

इति आरण्यपर्वणि आजगरपर्वणि पुनर्द्वैतवनप्रवेशे
सप्तसप्तत्यधिकशततोऽध्यायः ॥ १७७ ॥

जनमेजय उवाच। कथं नागायुतप्राणो भीमो भीमपरा-
क्रमः। भयमाहारयत्तीव्रं तस्मादजगरान्मुने ॥ १ ॥ पौलस्त्यं
धनदं युद्धे य आह्वयति दर्पितः। नलिन्यां कदनं कृत्वा निहन्ता
यक्षरक्षसाम् ॥ २ ॥ तं शंससि भयाविष्टमापन्नमरिसूदनम्।
एतदिच्छाम्यहं श्रोतुं परं कौतूहलं हि मे ॥ ३ ॥

वैशम्पायन उवाच। बह्वाश्चर्य्ये वने तेषां वसतामुग्रधन्विनाम्।
प्राप्तानामाश्रमं राजन् राजर्षेर्वृषपर्वणः ॥ ४ ॥ यदृच्छया धनु-

पाणिर्बद्धखड्गो वृकोदरः । ददर्श तद्वनं रम्यं देवगन्धर्वसेवितम् ॥ ५ ॥ स ददर्श शुभान् देशान् गिरेर्हिमवतस्तदा । देवर्षिसिद्धचरितानप्सरोगणसेवितान् ॥ ६ ॥ चकोरैरुपचक्रैश्च पक्षिभिर्जीवजीवकैः । कोकिलैर्भृङ्गराजैश्च तत्र तत्र निनादितान् ॥ ७ ॥ नित्यपुष्पफलैर्वृक्षैर्हिमसंस्पर्शकोमलैः । उपेतान् बहुलच्छायैर्मनोनयननन्दनैः ॥ ८ ॥ स सम्पश्यन् गिरिनदीर्वैदूर्य्यमणिसन्निभैः । सलिलैर्हिमसङ्काशैर्हंसकारण्डवायुतैः ॥ ९ ॥ वनानि देवदारूणां मेघानामिव वागुराः । हरिचन्दनमिश्राणि तुङ्गकालीयकान्यपि ॥ १० ॥ मृगयां परिधावन् स समेषु मरुधन्वसु । विध्यन्मृगाञ्छरैः शुद्धैश्चचार सुमहाबलः ॥ ११ ॥ भीमसेनस्तु विख्यातो महान्तं दंष्ट्रिणं बलात् । निघ्नन्नागशतप्राणो वने तस्मिन्महाभुजः ॥ १२ ॥ मृगाणां स वराहाणां महिषाणां महाभुजः । विनिघ्नंस्तत्र तत्रैव भीमो भीमपराक्रमः ॥ १३ ॥ स मातङ्गशतप्राणो मनुष्यशतवारणः । सिंहशार्दूलविक्रान्तो वने तस्मिन् महाबलः ॥ १४ ॥ वृक्षानुत्पाटयामास तरसा वै बभञ्ज च । पृथिव्याश्च प्रदेशान् वै नादयंस्तु वनानि च ॥ १५ ॥ पर्वताग्राणि वै मृद्नन्नादयानश्च विज्वरः । प्रक्षिपन् पादपांश्चापि नादेनापूरयन्महीम् ॥ १६ ॥ वेगेन न्यपतद्भीमो निर्भयश्च पुनः पुनः । आस्फोटयन् क्ष्वेडयंश्च तलतालांश्च वादयन् ॥ १७ ॥ चिरसम्वृद्धदर्पस्तु भीमसेनो वने तदा । गजेन्द्राश्च महासत्त्वा मृगेन्द्राश्च महाबलाः ॥ १८ ॥ भीमसेनस्य नादेन व्यमुञ्चन्त गुहाभयात् । क्वचित् प्रधावंस्तिष्ठंश्च क्वचिच्चोपविशंस्तथा ॥ १९ ॥ मृगप्रेप्सुर्महारौद्रे वने चरति निर्भयः । स तत्र मनुजव्याघ्रो वने वनचरोपमः ॥ २० ॥ पद्भ्यामपि समापेदे भीमसेनो महाबलः । स प्रविष्टो महारण्ये नादान्नदति चाद्भुतान् ॥ २१ ॥ त्रासयन् सर्वभूतानि महासत्त्वपराक्रमः । ततो भीमस्य शब्देन

भीताः सर्पा गुहाशयाः ॥ २२ ॥ अतिक्रान्तस्तु वेगेन जगामानुसृतः शनैः । ततोऽमरवरप्रख्यो भीमसेनो महाबलः ॥ २३ ॥ स ददर्श महाकायं भुजङ्गं लोमहर्षणम् । गिरिदुर्गे समापन्नं कायेनावृत्य कन्दरम् ॥ २४ ॥ पर्वताभोगवर्ष्माणमतिकायं महाबलम् । चित्राङ्गमङ्गजैश्चित्रैर्हरिद्रासदृशच्छविम् ॥ २५ ॥ गुहाकारेण वक्त्रेण चतुर्दंष्ट्रेण राजता । दीप्ताक्षेणातिताम्रेण लिहानं सृक्कणी मुहुः ॥ २६ ॥ त्रासनं सर्वभूतानां कालान्तकयमोपमम् । निश्वासक्ष्वेड़नादेन भर्त्सयन्तमिव स्थितम् ॥ २७ ॥ स भीमं सहसाभ्येत्य पृदाकुः कुपितो भृशम् । जग्राहाजगरो ग्राहो भुजयोरुभयोर्बलात् ॥ २८ ॥ तेन संस्पृष्टगात्रस्य भीमसेनस्य वै तदा । संज्ञा मुमोह सहसा वरदानेन तस्य हि ॥ २९ ॥ दशनागसहस्राणि धारयन्ति हि यद्बलम् । तद्बलं भीमसेनस्य भुजयोरसमं परैः ॥ ३० ॥ स तेजस्वी तथा तेन भुजगेन वशीकृतः । विस्फुरन् शनकैर्भीमो न शशाक विचेष्टितुम् ॥ ३१ ॥ नागायुतसमप्राणः सिंहस्कन्धो महाभुजः । गृहीतो व्यजहात् सत्त्वं वरदानविमोहितः ॥ ३२ ॥ स हि प्रयत्नमकरोत्तीव्रमात्मविमोचने । न चैनमशकद्वीरः कथञ्चित् प्रतिबाधितुम् ॥ ३३ ॥

इति आरण्यपर्वणि आजगरपर्वणि भीमस्याजगरग्रहणे अष्टसप्तत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १७८ ॥

वैशम्पायन उवाच । स भीमसेनस्तेजस्वी तथा सर्पवशङ्गतः । चिन्तयामास सर्पस्य वीर्य्यमत्यद्भुतं महत् ॥ १ ॥ उवाच च महासर्पं कामया ब्रूहि पन्नग । कस्त्वं भो भुजगश्रेष्ठ किं मया स करिष्यसि ॥ २ ॥ पाण्डवो भीमसेनोऽहं धर्मराजादनन्तरः ।

नागायुतसमप्राणस्त्वया नीतः कथं वशम् ॥ ३ ॥ सिंहाः केश-
रिणो व्याघ्रा महिषा वारणास्तथा । समागताश्च बहुशो निह-
ताश्च मया युधि ॥ ४ ॥ राक्षसाश्च पिशाचाश्च पन्नगाश्च महाबलाः ।
भुजवेगमशक्ता मे सोढुं पन्नगसत्तम ॥ ५ ॥ किन्नु विद्याबलं
किन्नु वरदानमथो तव । उद्योगमपि कुर्व्वाणो वशगोऽस्मि कृत-
स्त्वया ॥ ६ ॥ असत्यो विक्रमो नृणामिति मे धीयते मतिः ।
यथेदं मे त्वया नाग बलं प्रतिहतं महत् ॥ ७ ॥

वैशम्पायन उवाच । इत्येवं वादिनं वीरं भीममक्लिष्टकारि-
णम् । भोगेन महता रुह्य समन्तात् पर्य्यवेष्टयत् ॥ ८ ॥ निगृ-
ह्यैनं महाबाहुं ततः स भुजगस्तदा । विमुच्यास्य भुजौ पीना-
विदं वचनमब्रवीत् ॥ ९ ॥ दिष्टस्त्वं क्षुधितस्याद्य देवैर्भक्ष्यो महा-
भुज । दिष्ट्या कालस्य महतः प्रियाः प्राणा हि देहिनाम् ॥ १० ॥
यथा त्विदं मया प्राप्तं सर्पत्वमरिन्दम । तथावश्यं मया ख्याप्यं
तवाद्य शृणु सत्तम ॥ ११ ॥ इमामवस्थां सम्प्राप्तो ह्यहं कोपा-
न्महर्षिणाम् । शापस्यान्तं परिप्रेप्सुः सर्वं तत् कथयामि ते
॥ १२ ॥ नहुषो नाम राजर्षिर्व्यक्तन्ते श्रोत्रमागतः । तवैव
पूर्व्वं पूर्व्वेषामायोर्व्वंशधरः सुतः ॥ १३ ॥ सोऽहं शापादगस्त्यस्य
ब्राह्मणानवमन्य च । इमामवस्थामापन्नः पश्य दैवमिदं मम ॥ १४ ॥
त्वाञ्चेदवध्यं दायादमतीवप्रियदर्शनम् । अहमद्योपयोक्ष्यामि
विधानं पश्य यादृशम् ॥ १५ ॥ न हि मे मुच्यते कश्चित् कथञ्चित्
ग्रहं गतः । गजो वा महिषो वापि षष्ठे काले नरोत्तम ॥ १६ ॥
नासि केवलवीर्य्येण तिर्य्यग्योनिषु वर्त्तता । गृहीतः कौरवश्रेष्ठ
वरदानमिदं मम ॥ १७ ॥ पतता हि विमानाग्रान्मया शक्रासनाद्-
द्रुतम् । कुरु शापान्तमित्युक्तो भगवान्मुनिसत्तमः ॥ १८ ॥ स
मामुवाच तेजस्वी कृपयाभिपरिप्लुतः । मोक्षस्ते भविता राजन्
कस्माच्चित् कालपर्य्ययात् ॥ १९ ॥ ततोऽस्मि पतितो भूमौ न

च मामजहात् स्मृतिः । स्मार्त्तमस्ति पुराणं मे यथैवाधिगतं तथा ॥ २० ॥ यस्तु ते व्याहृतान् प्रश्नान् प्रतिब्रूयाद्विभागवित्। स त्वां मोचयिता शापादिति मामब्रवीदृषिः ॥ २१ ॥ गृहीतस्य त्वया राजन् प्राणिनोऽपि बलीयसः । सत्त्वभ्रंशोऽधिकस्यापि सर्वस्याशु भविष्यति ॥ २२ ॥ इह चाप्यहमश्रौषं वचस्तेषां दयावताम् । मयि सञ्जातहार्द्दानामथ तेऽन्तर्हिता द्विजाः ॥ २३ ॥ सोऽहं परमदुष्कर्मा वसामि निरयेऽशुचौ । सर्पयोनिमिमां प्राप्य कालाकाङ्क्षी महाद्युते ॥ २४ ॥ तमुवाच महाबाहुर्भीमसेनो भुजङ्गमम् । न च कुप्ये महासर्प न चात्मानं विगर्हये ॥ २५ ॥ यस्मादभावि भावी वा मनुष्यः सुखदुःखयो । आगमे यदि वापाये न तत्र ग्लपयेन्मनः ॥ २६ ॥ दैवं पुरुषकारेण को वञ्चयितुमर्हति । दैवमेव परं मन्ये पुरुषार्थो निरर्थकः ॥ २७ ॥ पश्य दैवोपघाताद्धि भुजवीर्य्यव्यपाश्रयम् । इमामवस्थां सम्प्राप्तमनिमित्तमिहाद्य माम् ॥ २८ ॥ किन्तु नाद्यानुशोचामि तथात्मानं विनाशितम् । यथा तु विपिने न्यस्तान् भ्रातॄन् राज्यपरिच्युतान् ॥ २९ ॥ हिमवांश्च सुदुर्गोऽयं यक्षराक्षससङ्कुलः । मां समुद्वीक्षमाणास्ते प्रपतिष्यन्ति विह्वलाः ॥ ३० ॥ विनष्टमथ मां श्रुत्वा भविष्यन्ति निरुद्यमाः । धर्मशीला मया ते हि बाध्यन्ते राज्यगृद्धिना ॥ ३१ ॥ अथवा नार्जुनो धीमान् विषादमुपयास्यति । सर्वास्त्रविदनाधृष्यो देवगन्धर्वराक्षसैः ॥ ३२ ॥ समर्थः स महाबाहुरेकोऽपि सुमहाबलः । देवराजमपि स्थानात् प्रच्यावयितुमञ्जसा ॥ ३३ ॥ किं पुनर्धृतराष्ट्रस्य पुत्रं दुर्द्यूतदेविनम् । विद्विष्टं सर्वलोकस्य दम्भमोहपरायणम् ॥ ३४ ॥ मातरञ्चैव शोचामि कृपणां पुत्रगृद्धिनीम् । यास्माकं नित्यमाशास्ते महत्त्वमधिकं परैः ॥ ३५ ॥ तस्याः कथं त्वनाथाया मद्विनाशाद्भुजङ्गम । अफलास्ते भविष्यन्ति मयि सर्वे मनोरथाः ॥ ३६ ॥ नकुलः सह-

देवस्य यमौ च गुरुवर्त्तिनौ । महाङ्गबलसंगुप्तौ नित्यं पुरुषमानिनौ ॥ ३७ ॥ भविष्यतो निरुत्साहौ भ्रष्टवीर्य्यपराक्रमौ । मद्विनाशात् परिद्यूनाविति मे वर्त्तते मतिः ॥ ३८ ॥ एवंविधं बहु तदा विललाप वृकोदरः । भुजङ्गभोगसंरुद्धो नाशकच्च विचेष्टितुम् ॥ ३९ ॥ युधिष्ठिरस्तु कौन्तेयो बभूवास्वस्थचेतनः । अनिष्टदर्शनान् घोरानुत्पातान् परिचिन्तयन् ॥ ४० ॥ दारुणं ह्यशिवं नादं शिवा दक्षिणतः स्थिता । दीप्तायां दिशि वित्रस्ता रौति तस्याश्रमस्य ह ॥ ४१ ॥ एकपक्षाक्षिचरणा वर्त्तिका घोरदर्शना । रक्तं वमन्ती ददृशे प्रत्यादित्यमभास्वरा ॥ ४२ ॥ प्रववौ चानिलो रूक्षश्चण्डः शर्करकर्षणः । अपसव्यानि सर्वाणि मृगपक्षिरुतानि च ॥ ४३ ॥ पृष्ठतो वायसः कृष्णो याहि याहीति शंसति । मुहुर्मुहुः स्फुरति च दक्षिणोऽस्य भुजस्तदा ॥ ४४ ॥ हृदयं चरणश्चापि वामोऽस्य परिवर्त्तते । सव्यस्याक्ष्णो विकारश्चाप्यनिष्टः समपद्यत ॥ ४५ ॥ धर्मराजोऽपि मेधावी मन्यमानो महद्भयम् । द्रौपदीं परिपप्रच्छ क्व भीम इति भारत ॥ ४६ ॥ शशंस तस्मै पाञ्चाली चिरयातं वृकोदरम् । स प्रतस्थे महाबाहुर्धौम्येन सहितो नृप ॥ ४७ ॥ द्रौपद्या रक्षणं कार्य्यमित्युवाच धनञ्जयम् । नकुलं सहदेवञ्च व्यादिदेश द्विजान् प्रति ॥ ४८ ॥ स तस्य पदमुन्नीय तस्मादेवाश्रमात् प्रभुः । मृगयामास कौन्तेयो भीमसेनं महावने ॥ ४९ ॥ स प्राचीं दिशमास्थाय महतो गजयूथपान् । ददर्श पृथिवीं चिह्नैर्भीमस्य परिचिह्निताम् ॥ ५० ॥ ततो मृगसहस्राणि मृगेन्द्राणां शतानि च । पतितानि वने दृष्ट्वा मार्गं तस्याविदन्नृपः ॥ ५१ ॥ धावतस्तस्य वीरस्य मृगार्थं वातरंहसः । ऊरुवातविनिर्भग्ना द्रुमा व्यावर्त्तिताः पथि ॥ ५२ ॥ स गत्वा तैस्तदा चिह्नैर्ददर्श गिरिगह्वरे । रूक्षमारुतभूयिष्ठे निष्पत्रद्रुमसंकुले ॥ ५३ ॥ दुरिणे

निर्जने देशे कण्टकिद्रुमसंकुले। अश्मस्थाणुक्षुपाकीर्णे सुदुर्गे विषमोत्कटे। गृहीतं भुजगेन्द्रेण निश्चेष्टमनुजन्तदा॥ ५४॥

इति आरण्यपर्वणि अजगरपर्वणि युधिष्ठिरभीमदर्शने एकोनाशीत्यधिकशततोऽध्यायः॥ १७९॥

वैशम्पायन उवाच। युधिष्ठिरस्तमासाद्य सर्पभोगेन वेष्टितम्। दयितं भ्रातरं धीमानिदं वचनमब्रवीत्॥ १॥ कुन्तीमातः कथमिमामापदं त्वमवाप्तवान्। कश्चायं पर्वताभोगप्रतिमः पन्नगोत्तमः॥ २॥ स धर्मराजमालक्ष्य भ्राता भ्रातरमग्रजम्। कथयामास तत् सर्वं ग्रहणादिविचेष्टितम्॥ ३॥

भीमसेन उवाच। अयमार्य्य महासत्त्वो भक्ष्यार्थं मां गृहीतवान्। नहुषो नाम राजर्षिः प्राणवानिव संस्थितः॥ ४॥

युधिष्ठिर उवाच। मुच्यतामयमायुष्मन् भ्राता मेऽमितविक्रमः। वयमाहारमन्यन्ते दास्यामः क्षुन्निवारणम्॥ ५॥

सर्प उवाच। आहारो राजपुत्रोऽयं मया प्राप्तो मुखागतः। गम्यतां नेह स्थातव्यं श्वो भवानपि मे भवेत्॥ ६॥ व्रतमेतन्महाबाहो विषयं मम यो व्रजेत्। स मे भक्ष्यो भवेत्तात त्वञ्चापि विषये मम॥ ७॥ चिरेणाद्य मयाहारः प्राप्तोऽयमनुजस्तव। नाहमेनं विमोक्ष्यामि न चान्यमभिकाङ्क्षये॥ ८॥

युधिष्ठिर उवाच। देवो वा यदि वा दैत्य उरगो वा भगवान् यदि। सत्यं सर्प वचो ब्रूहि पृच्छति त्वां युधिष्ठिरः॥ ९॥ किमर्थञ्च त्वया ग्रस्तो भीमसेनो भुजङ्गम। किमाहृत्य विदित्वा वा प्रीतिस्ते स्याद्भुजङ्गम। किमाहारं प्रयच्छामि कथं मुञ्चेद्भवानिमम्॥ १०॥

सर्प उवाच। नहुषो नाम राजाहमासं पूर्वस्तवानघ।

प्रथितः पञ्चमः सोमादायोः पुत्रो नराधिप ॥ ११ ॥ क्रतुभिस्तपसा चैव स्वाध्यायेन दमेन च। त्रैलोक्यैश्वर्य्यमव्यग्रं प्राप्तोऽहं विक्रमेन च ॥ १२ ॥ तदैश्वर्य्यं समासाद्य दर्पो मामगमत्तदा। सहस्रं हि द्विजातीनामुवाह शिविकां मम ॥ १३ ॥ ऐश्वर्य्यमदमत्तोऽहमवमन्य ततो द्विजान्। इमामगस्त्येन दशामानीतः पृथिवीपते ॥ १४ ॥ न तु मामजहात् प्रज्ञा यावदद्येति पाण्डव। तस्यैवानुग्रहाद्राजन्नगस्त्यस्य महात्मनः ॥ १५ ॥ षष्ठे काले मयाहारः प्राप्तोऽयमनुजस्तव। नाहमेनं विमोच्यामि न चान्यदपि कामये ॥ १६ ॥ प्रश्नानुच्चारितानाद्य व्याहरिष्यसि चेन्मम। अथ पश्चाद्विमोच्यामि भ्रातरं ते वृकोदरम् ॥ १७ ॥

युधिष्ठिर उवाच। ब्रूहि सर्प यथाकामं प्रतिवच्यामि ते वचः। अपि चेच्छक्नुयां प्रीतिमाहर्त्तुं ते भुजङ्गम ॥ १८ ॥ वेद्यञ्च ब्राह्मणेनेह तद्भवान् वेत्ति केवलम्। सर्पराज ततः श्रुत्वा प्रतिवच्यामि ते वचः ॥ १९ ॥

सर्प उवाच। ब्राह्मणः को भवेद्राजन् वेद्यं किञ्च युधिष्ठिर। ब्रवीह्यतिमतिं त्वां हि वाक्यैरनुमिमीमहे ॥ २० ॥

युधिष्ठिर उवाच। सत्यं दानं क्षमा शीलमानृशंस्यन्तपो घृणा। दृश्यन्ते यत्र नागेन्द्र स ब्राह्मण इति स्मृतिः ॥ २१ ॥ वेद्यं सर्प परं ब्रह्म निर्दुःखमसुखञ्च यत्। यत्र गत्वा न शोचन्ति भवतः किं विवक्षितम् ॥ २२ ॥

सर्प उवाच। चातुर्वर्ण्यं प्रमाणञ्च सत्यञ्च ब्रह्म चैव हि। शूद्रेष्वपि च सत्यञ्च दानमक्रोध एव च ॥ २३ ॥ आनृशंस्यमहिंसा च घृणा चैव युधिष्ठिर। वेद्यं यच्चात्र निर्दुःखमसुखञ्च नराधिप। ताभ्यां हीनं पदञ्चान्यन्न तदस्तीति लक्षये ॥ २४ ॥

युधिष्ठिर उवाच। शूद्रे तु यद्भवेल्लक्ष्म द्विजे तच्च न विद्यते। न वै शूद्रो भवेच्छूद्रो ब्राह्मणो न च ब्राह्मणः ॥ २५ ॥

यत्रैतल्लक्ष्यते सर्प वृत्तं स ब्राह्मणः स्मृतः। यत्रैतन्न भवेत् सर्प तं शूद्रमिति निर्दिशेत् ॥ २६ ॥ यत् पुनर्भवता प्रोक्तं न वेद्यं विद्यतीति च। ताभ्यां हीनमतोऽन्यत्र पदं नास्तीति चेदपि ॥ २७ ॥ एवमेतन्मतं सर्प ताभ्यां हीनं न विद्यते। यथा शीतोष्णयोर्मध्ये भवेन्नोष्णं न शीतता ॥ २८ ॥ एवं वै सुखदुःखाभ्यां हीनं नास्ति पदं क्वचित्। एषा मम मतिः सर्प यथा वा मन्यते भवान् ॥ २९ ॥

सर्प उवाच। यदि ते वृत्ततो राजन् ब्राह्मणः प्रसमीक्षितः। वृथा जातिस्तदायुष्मन् कृतिर्यावन्न विद्यते ॥ ३० ॥

युधिष्ठिर उवाच। जातिरत्र महासर्प मनुष्यत्वे महामते। सङ्करात् सर्ववर्णानां दुष्परीक्ष्येति मे मतिः ॥ ३१ ॥ सर्वे सर्वास्वपत्यानि जनयन्ति सदा नराः। वाङ्मैथुनमथो जन्म मरणञ्च समं नृणाम् ॥ ३२ ॥ इदमार्षं प्रमाणञ्च ये यजामह इत्यपि। तस्माच्छीलं प्रधानेष्टं विदुर्ये तत्त्वदर्शिनः ॥ ३३ ॥ प्राङ्नाभिवर्द्धनात् पुंसो जातकर्म विधीयते। तदास्य माता सावित्री पिता त्वाचार्य्य उच्यते ॥ ३४ ॥ तावच्छूद्रसमो ह्येष यावद्वेदे न जायते। तस्मिन्नेवं मतिद्वैधे मनुः स्वायम्भुवोऽब्रवीत् ॥ ३५ ॥ कृतकृत्याः पुनर्वर्णा यदि वृत्तं न विद्यते। सङ्करस्तत्र नागेन्द्र बलवान् प्रसमीक्षितः ॥ ३६ ॥ यत्रेदानीं महासर्प संस्कृतं वृत्तमिष्यते। तं ब्राह्मणमहं पूर्वमुक्तवान् भुजगोत्तम ॥ ३७ ॥

सर्प उवाच। श्रुतं विदितवेद्यस्य तव वाक्यं युधिष्ठिर। भक्षयेयमहं कस्माद्भ्रातरं ते वृकोदरम् ॥ ३८ ॥

इति आरण्यपर्वणि आजगरपर्वणि अजगरयुधिष्ठिरसंवादे अशीत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १८० ॥

युधिष्ठिर उवाच। भवानेतादृशो लोके वेदवेदाङ्गपारगः। ब्रूहि किं कुर्व्वतः कर्म्म भवेद्गतिरनुत्तमा ॥ १ ॥

सर्प उवाच। पात्रे दत्त्वा प्रियाण्युक्त्वा सत्यमुक्त्वा च भारत। अहिंसानिरतः स्वर्गं गच्छेदिति मतिर्मम ॥ २ ॥

युधिष्ठिर उवाच। दानाद्वा सर्प सत्याद्वा किमतो गुरु दृश्यते। अहिंसाप्रिययोश्चैव गुरुलाघवमुच्यताम् ॥ ३ ॥

सर्प उवाच। दानञ्च सत्यं तत्त्वं वा अहिंसा प्रियमेव च। एषां कार्य्यगरीयस्त्वाद्दृश्यते गुरुलाघवम् ॥ ४ ॥ कस्माच्चिद्दान-योगाद्धि सत्यमेव विशिष्यते। सत्यवाक्याच्च राजेन्द्र किञ्चिद्दानं विशिष्यते ॥ ५ ॥ एवमेव महेष्वास प्रियवाक्यान्महीपते। अहिंसा दृश्यते गुर्व्वी ततश्च प्रियमिष्यते ॥ ६ ॥ एवमेतद्भवेद्राजन् कार्य्या-पेक्षमनन्तरम्। यदभिप्रेतमन्यत्ते ब्रूहि यावद्ब्रवीम्यहम् ॥ ७ ॥

युधिष्ठिर उवाच। कथं स्वर्गे गतिः सर्प कर्म्मणाञ्च फलं ध्रुवम्। अशरीरस्य दृश्येत प्रब्रूहि विषयांश्च मे ॥ ८ ॥

सर्प उवाच। तिस्रो वै गतयो राजन् परिदिष्टाः स्वकर्म्मभिः। मानुष्यं स्वर्गवासश्च तिर्य्यग्योनिश्च तत्त्रिधा ॥ ९ ॥ तत्र वै मानुषा-ल्लोकाद्दानादिभिरतन्द्रितः। अहिंसार्थसमायुक्तैः कारणैः स्वर्ग-मश्नुते ॥ १० ॥ विपरीतैश्च राजेन्द्र कारणैर्मानुषो भवेत्। तिर्य्यग्योनिस्तथा तात विशेषश्चात्र वच्यते ॥ ११ ॥ कामक्रोधसमा-युक्तो हिंसालोभसमन्वितः। मनुष्यत्वात् परिभ्रष्टस्तिर्य्यग्योनौ प्रसूयते ॥ १२ ॥ तिर्य्यग्योन्याः पृथग्भावो मनुष्यार्थे विधीयते। गवादिभ्यस्तथाश्वेभ्यो देवत्वमपि दृश्यते ॥ १३ ॥ सोऽयमेता गतीः-स्तात जन्तुश्चरति कार्य्यवान्। नित्ये महति चात्मानमवस्थापयते द्विजः ॥ १४ ॥ जातो जातश्च बलवान् भुङ्क्ते चात्मा स देहवान्। फलार्थस्तात निस्पृक्तः प्रजालक्षणभावनः ॥ १५ ॥

युधिष्ठिर उवाच। शब्दे स्पर्शे च रूपे च तथैव रसगन्धयोः।

तस्याधिष्ठानमव्यग्रो ब्रूहि सर्प यथातथम् ॥ १६ ॥ किं न गृह्णासि विषयान् युगपत्त्वं महामते। एतावदुच्यतां चोक्तं सर्वं पन्नगसत्तम ॥ १७ ॥

सर्प उवाच । यदात्मद्रव्यमायुष्मन् देहसंश्रयणान्वितम् । करणाधिष्ठितं भोगानुपभुङ्क्ते यथाविधि ॥ १८ ॥ ज्ञानञ्चैवात्र बुद्धिश्च मनश्च भरतर्षभ। तस्य भोगाधिकरणे करणानि निबोध मे ॥ १९ ॥ मनसा तात पर्य्येति क्रमशो विषयानिमान्। विषयायतनस्थेन भूतात्मा क्षेत्रनिःसृतः ॥ २० ॥ तत्र चापि नरव्याघ्र मनो जन्तोर्विधीयते । तस्माद्युगपदत्रास्य ग्रहणं नोपपद्यते ॥ २१ ॥ स आत्मा पुरुषव्याघ्र भ्रुवोरन्तरमाश्रितः। बुद्धिं द्रव्येषु सृजति विविधेषु परावराम् ॥ २२ ॥ बुद्धेरुत्तरकालाच्च वेदना दृश्यते बुधैः । एष वै राजशार्दूल विधिः क्षेत्रज्ञभावनः ॥ २३ ॥

युधिष्ठिर उवाच। मनसश्चापि बुद्धेश्च ब्रूहि मे लक्षणं परम्। एतदध्यात्मविदुषां परं कार्य्यं विधीयते ॥ २४ ॥

सर्प उवाच । बुद्धिरात्मानुगातीव उत्पातेन विधीयते । तदाश्रिता हि सा ज्ञेया बुद्धिस्तस्यैषिणी भवेत् ॥ २५ ॥ बुद्धिरुत्पद्यते कार्य्यान्मनस्तूत्पन्नमेव हि । बुद्धेर्गुणविधिर्नास्ति मनस्तद्गुणवद्भवेत् ॥ २६ ॥ एतद्विशेषणं तात मनोबुद्ध्योर्यदन्तरम्। त्वमप्यत्राभिसम्बुद्धः कथं वा मन्यते भवान् ॥ २७ ॥

युधिष्ठिर उवाच। अहो बुद्धिमतां श्रेष्ठ शुभा बुद्धिरियं तव। विदितं वेदितव्यन्ते कस्मात् मामनुपृच्छसि ॥ २८ ॥ सर्वज्ञं त्वां कथं मोह आविशत् स्वर्गवासिनम्। एवमद्भुतकर्माणमिति मे संशयो महान् ॥ २९ ॥

सर्प उवाच । सुप्रज्ञमपि चेच्छूरमृद्धिर्मोहयते नरम्। वर्त्तमानः सुखे सर्वो मुह्यतीति मतिर्मम ॥ ३० ॥ सोऽहमैश्वर्य्यमोहेन मदाविष्टो युधिष्ठिर। पतितः प्रतिसम्बुद्धस्त्वात्तु सम्बो-

भयाम्यहम् ॥ ३१ ॥ कृतं कार्य्यं महाराज त्वया मम परन्तप । क्षीणः शापः सुकृच्छ्रो मे त्वया सम्भाष्य साधुना ॥ ३२ ॥ अहं हि दिवि दिव्येन विमानेन चरन् पुरा । अभिमानेन मत्तः सन् कञ्चिन्नान्यमचिन्तयम् ॥ ३३ ॥ ब्रह्मर्षिदेवगन्धर्वयक्षराक्षस-पन्नगाः । करान्मम प्रयच्छन्ति सर्व्वे त्रैलोक्यवासिनः ॥ ३४ ॥ चक्षुषा यं प्रपश्यामि प्राणिनं पृथिवीपते । तस्य तेजो हराम्याशु तद्धि दृष्टेर्बलं मम ॥ ३५ ॥ ब्रह्मर्षीणां सहस्रं हि उवाह शिविकां मम । स मामपनयो राजन् भ्रंशयामास वै श्रियः ॥ ३६ ॥ तत्र ह्यगस्त्य पादेन वहन् स्पृष्टो मया मुनिः । अगस्त्येन ततोऽस्म्युक्तो ध्वंस सर्पेति वै रुषा ॥ ३७ ॥ ततस्तस्मा-द्विमानाग्रात् प्रच्युतश्च्युतलक्षणः । प्रपतन् बुबुधेत्मानं व्याली-भूतमधोमुखम् ॥ ३८ ॥ अयाचन्तमहं विप्रं शापस्यान्तो भवे-दिति । प्रमादात् संप्रमूढस्य भगवन् क्षन्तुमर्हसि ॥ ३९ ॥ ततः स मामुवाचेदं प्रपतन्तं कृपान्वितः । युधिष्ठिरो धर्म्मराजः शापात्त्वां मोचयिष्यति ॥ ४० ॥ अभिमानस्य घोरस्य पापस्य च नराधिप । फले क्षीणे महाराज फलं पुण्यमवाप्स्यसि ॥ ४१ ॥ ततो मे विस्मयो जातस्तद्दृष्ट्वा तपसो बलम् । ब्रह्म च ब्राह्मणत्वञ्च येन त्वाहमचूचुदम् ॥ ४२ ॥ सत्यं दमस्तपो दानमहिंसा धर्म्म-नित्यता । साधकानि सदा पुंसां न जातिर्न कुलं नृप ॥ ४३ ॥ अरिष्ट एष ते भ्राता भीमसेनो महाबलः । स्वस्ति तेऽस्तु महा-राज गमिष्यामि दिवं पुनः ॥ ४४ ॥

वैशम्पायन उवाच । इत्युक्त्वाजगरं देहं मुक्त्वा स नहुषो नृपः । दिव्यं वपुः समास्थाय गतस्त्रिदिवमेव ह ॥ ४५ ॥ युधि-ष्ठिरोऽपि धर्म्मात्मा भ्रात्रा भीमेन सङ्गतः । धौम्येन सहितः श्रीमा-नाश्रमं पुनरागमत् ॥ ४६ ॥ ततो द्विजेभ्यः सर्व्वेभ्यः समेतेभ्यो यथातथम् । कथयामास तत्सर्व्वं धर्म्मराजो युधिष्ठिरः ॥ ४७ ॥

तच्छ्रुत्वा ते द्विजाः सर्वे भ्रातरश्चास्य ते त्रयः। आसन् सुव्रीडिता राजन् द्रौपदी च यशस्विनी ॥ ४८॥ ते तु सर्वे द्विजश्रेष्ठाः पाण्डवानां हितैषया। नैवमित्यब्रुवन् भीमं गर्हयन्तोऽस्य साहसम् ॥ ४९॥ पाण्डवास्तु भयान्मुक्तं प्रेक्ष्य भीमं महाबलम्। हर्षमाहारयाञ्चक्रुर्विजह्रुश्च मुदा युताः ॥ ५०॥

इति आरण्यपर्वणि आजगरपर्वणि भीममोचने
एकाशीत्यधिकशतोऽध्यायः ॥ समाप्तमाजगरपर्व ॥ १८१ ॥

अथ मार्कण्डेयसमास्यापर्व ॥

वैशम्पायन उवाच। निदाघान्तकरः कालः सर्वभूतसुखावहः। तत्रैव वसतां तेषां प्रावृट् समभिपद्यत ॥ १॥ छादयन्तो महाघोषाः खं दिशश्च बलाहकाः। प्रववर्षुर्दिवारात्रमसिताः सततं तदा ॥ २॥ तपात्ययनिकेताश्च शतशोऽथ सहस्रशः। अपेतार्कप्रभाजाला सविद्युद्विमलप्रभा ॥ ३॥ विरूढशस्या धरणी मत्तदंशसरीसृपा। बभूव पयसा सिक्ता शान्ता सर्वमनोरमा ॥ ४॥ न स्म प्रज्ञायते किञ्चिदम्भसा समवस्तृते। समं वा विषमं वापि नद्यो वा स्थावराणि च ॥ ५॥ क्षुब्धतोया महावेगाः श्वसमाना इवाशुगाः। सिन्धवः शोभयाञ्चक्रुः काननानि तपात्यये ॥ ६॥ नदतां काननान्तेषु श्रूयन्ते विविधाः स्वनाः। वृष्टिभिश्छाद्यमानानां वराहमृगपक्षिणाम् ॥ ७॥ स्तोककाः शिखिनश्चैव पुंस्कोकिलगणैः सह। मत्ताः परिपतन्ति स्म दर्दुराश्चैव दर्पिताः ॥ ८॥ तथा बहुविधाकारा प्रावृण्मेघानुनादिता। अभ्यतीता शिवा तेषां चरतां मरुधन्वसु ॥ ९॥ क्रौञ्चहंससमाकीर्णा शरत् प्रमुदिताभवत्। रूढकक्षवनप्रस्था प्रसन्नजलनिम्नगा ॥ १०॥ विमलाकाशनक्षत्रा शरत्तेषां शिवाभवत्।

मृगद्विजसमाकीर्णा पाण्डवानां महात्मनाम् ॥ ११ ॥ ददृशुस्ते प्रान्तरजसः क्षपा जलदशीतलाः । ग्रहनक्षत्रसङ्घैश्च सोमेन च विराजिताः ॥ १२ ॥ कुमुदैः पुण्डरीकैश्च शीतवारिधराः शिवाः । नदीः पुष्करिणीश्चैव ददृशुः समलंकृताः ॥ १३ ॥ आकाशनीकाशतटां तीरवानीरसंकुलाम् । बभूव चरतां हर्षः पुण्यतीर्थां सरस्वतीम् ॥ १४ ॥ ते वै मुमुदिरे वीराः प्रसन्नसलिलां शिवाम् । पश्यन्तो दृढधन्वानः परिपूर्णां सरस्वतीम् ॥ १५ ॥ तेषां पुण्यतमा रात्रिः पर्वसन्धौ स्म शारदी । तत्रैव वसतामासीत् कार्त्तिकी जनमेजय ॥ १६ ॥ पुण्यकृद्भिर्महासत्त्वैस्तापसैः सह पाण्डवाः । तत् सर्व्वं भरतश्रेष्ठाः समूहुर्योगमुत्तमम् ॥ १७ ॥ तमिस्राभ्युदये तस्मिन् धौम्येन सह पाण्डवाः । सूतैः पौरोगवैश्चैव काम्यकं प्रययुर्वनम् ॥ १८ ॥

इति आरण्यपर्व्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्व्वणि काम्यकप्रत्यागमने द्व्यशीत्यधिकशततोऽध्यायः ॥ १८२ ॥

वैशम्पायन उवाच । काम्यकं प्राप्य कौरव्य युधिष्ठिरपुरोगमाः । कृतातिथ्या मुनिगणैर्निषेदुः सह कृष्णया ॥ १ ॥ ततस्तान् परिविश्वस्तान् वसतः पाण्डुनन्दनान् । ब्राह्मणा बहवस्तत्र समन्तात् पर्य्यवारयन् ॥ २ ॥ अथाब्रवीद्द्विजः कश्चिदर्जुनस्य प्रियः सखा । स एष्यति महाबाहुर्वशी शौरिरुदारधीः ॥ ३ ॥ विदिता हि हरेर्यूयमिहायाताः कुरूद्वहाः । सदा हि दर्शनाकांक्षी श्रेयोऽन्वेषी च वो हरिः ॥ ४ ॥ बहुवत्सरजीवी च मार्कण्डेयो महातपाः । स्वाध्यायतपसा युक्तः क्षिप्रं युष्मान् समेष्यति ॥ ५ ॥ तथैव ब्रुवतस्तस्य प्रत्यदृश्यत केशवः । शैव्यसुग्रीवयुक्तेन रथेन रथिनाम्वरः ॥ ६ ॥ मघवानिव पौलोम्या सहितः सत्य-

भामया । उपायाद्देवकीपुत्रो दिदृक्षुः कुरुसत्तमान् ॥ ७ ॥
अवतीर्य्य रथात् कृष्णो धर्मराजं यथाविधि । ववन्दे मुदितो
धीमान् भीमञ्च बलिनाम्वरम् ॥ ८ ॥ पूजयामास धौम्यं स
यमाभ्यामभिवादितः । परिष्वज्य गुडाकेशं द्रौपदीं पर्य्यसान्त्व-
यत् ॥ ९ ॥ स दृष्ट्वा फाल्गुनं वीरं चिरस्य प्रियमागतम् । पर्य्य-
ष्वजत दाशार्हः पुनः पुनररिन्दमम् ॥ १० ॥ तथैव सत्यभामापि
द्रौपदीं परिषष्वजे । पाण्डवानां प्रियां भार्य्यां कृष्णस्य महिषी
प्रिया ॥ ११ ॥ ततस्ते पाण्डवाः सर्वे सभार्य्याः सपुरोहिताः ।
आनर्चुः पुण्डरीकाक्षं परिवव्रुश्च सर्वशः ॥ १२ ॥ कृष्णस्तु पार्थेन
समेत्य विद्वान् धनञ्जयेनासुरतर्जुनेन । बभौ यथा भूतपतिर्महात्मा
समेत्य साक्षाद्भगवान् गुहेन ॥ १३ ॥ ततः समस्तानि किरीट-
माली वनेषु वृत्तानि गदाग्रजाय । उक्त्वा यथावत् पुनरन्वपृच्छत्
कथं सुभद्रा च स चाभिमन्युः ॥ १४ ॥ स पूजयित्वा मधुहा यथा-
वत् पार्थञ्च कृष्णाञ्च पुरोहितञ्च । उवाच राजानमभिप्रशंसन्
युधिष्ठिरं तत्र सहोपविश्य ॥ १५ ॥ धर्मः परः पाण्डव राज्य-
लाभात्तस्यार्थमाहुस्तप एव राजन् । सत्यार्जवाभ्यां चरता स्वधर्मं
जितस्त्वयायञ्च परश्च लोकः ॥ १६ ॥ अधीतमग्रे चरता व्रतानि
सम्यग्धनुर्वेदमवाप्य कृत्स्नम् । क्षात्रेण धर्मेण वसूनि लब्ध्वा
सर्वे ह्यवाप्ताः क्रतवः पुराणाः ॥ १७ ॥ न ग्राम्यधर्मेषु रति-
स्तवास्ति कामान्न किञ्चित् कुरुषे नरेन्द्र । न चार्थलोभात् प्रज-
हासि धर्मं तस्मात् प्रभावादसि धर्मराजः ॥ १८ ॥ दानं सत्यञ्च
तपश्च राजन् श्रद्धा च बुद्धिश्च क्षमा धृतिश्च । अवाप्य राष्ट्राणि
वसूनि भोगानेषा परा पार्थ सदा रतिस्ते ॥ १९ ॥ यदा जनौघः
कुरुजाङ्गलानां कृष्णां सभायामवशामपश्यत् । अपेतधर्मव्यवहार-
वृत्तं सहेत तत् पाण्डव कस्त्वदन्यः ॥ २० ॥ असंशयं सर्वसमृद्ध-
कामः क्षिप्रं प्रजाः पालयितासि सम्यक् । इमे वयं निग्रहणे

कुरूणां यदि प्रतिज्ञा भवतः समाप्ता ॥ २१ ॥ धौम्यञ्च भीमञ्च युधिष्ठिरञ्च यमौ च कृष्णाञ्च दशार्हसिंहः । उवाच दिष्ट्या भवता भवेन प्राप्तः किरीटी मुदितः कृतास्त्रः ॥ २२ ॥ प्रोवाच कृष्णामपि याज्ञसेनीं दशार्हभर्त्ता सहितः सुहृद्भिः । दिष्ट्या समग्रासि धनञ्जयेन समागतेत्येवमुवाच कृष्णा ॥ २३ ॥ कृष्णे धनुर्वेदरतिप्रधानास्तवात्मजास्ते शिशवः सुशीलाः । सद्भिः सदैवाचरितं सुहृद्भिश्चरन्ति पुत्रास्तव याज्ञसेनि ॥ २४ ॥ राज्येन राष्ट्रैश्च निमन्त्र्यमाणाः पित्रा च कृष्णे तव सोदरैश्च । न यज्ञसेनस्य न मातुलानां गृहेषु बाला रतिमाप्नुवन्ति ॥ २५ ॥ आनर्त्तमेवाभिमुखाः शिवेन गत्वा धनुर्वेदरतिप्रधानाः । तवात्मजा वृष्णिपुरं प्रविश्य तदैव तेभ्यः स्पृहयन्ति कृष्णे ॥ २६ ॥ यथा त्वमेवार्हसि तेषु वृत्तं प्रयोक्तुमार्य्या च यथैव कुन्ती । तेष्वप्रमादेन तथा करोति तथैव भूयश्च सदा सुभद्रा ॥ २७ ॥ यथानिरुद्धस्य यथाभिमन्योर्यथा सुनीथस्य यथैव भानोः । तथा विनेता च गतिश्च कृष्णे तवात्मजानामपि रौक्मिणेयः ॥ २८ ॥ गदासिचर्म्मग्रहणेषु शूरानस्त्रेषु शिक्षासु रथाश्वयाने । सम्यग्विनेता विनयेदतन्द्रीस्तांश्चाभिमन्युः सततं कुमारः ॥ २९ ॥ स चापि सम्यक् प्रणिधाय शिक्षां शस्त्राणि चैषां विधिवत् प्रदाय । तवात्मजानाञ्च तथाभिमन्योः पराक्रमैस्तुष्यति रौक्मिणेयः ॥ ३० ॥ यदा विहारं प्रसमीक्ष्यमाणाः प्रयान्ति पुत्रास्तव याज्ञसेनि । एकैकमेषामनुयान्ति तत्र रथाश्वयानानि च दन्तिनश्च ॥ ३१ ॥ अथाब्रवीद्धर्म्मराजन्तु कृष्णो दशार्हयोधाः कुकुरान्धकाश्च । एते निदेशं तव पालयन्तस्तिष्ठन्तु यत्रेच्छसि तत्र राजन् ॥ ३२ ॥ आवर्त्ततां कार्म्मुकवेगवाता हलायुधप्रग्रहणा मधूनाम् । सेना तवार्थेषु नरेन्द्र यत्ता ससादिपत्यश्वरथा सनागा ॥ ३३ ॥ प्रस्थाप्यतां पाण्डव धार्त्तराष्ट्रः सुयोधनः पापकृतांवरिष्ठः । सहानुबन्धः

ससुहृद्गणस्य शौभस्य शौभाधिपतेश्च नाशनम्॥ ३४॥ कामं तथा तिष्ठ नरेन्द्र तस्मिन् यथा कृतस्ते समयः सभायाम्। दृष्टाहं-शोकैस्तु हतारियोधं प्रतीक्षतां नागपुरं भवन्तम्॥ ३५॥ अपेत-मन्युर्व्यपनीतपाप्मा विहृत्य यत्रेच्छसि तत्र कामम्। ततः प्रसिद्धं प्रथमं विशोकः प्रपत्स्यसे नागपुरं सुराष्ट्रम्॥ ३६॥ तत-स्तदाज्ञाय मतं महात्मा यथावदुक्तं पुरुषोत्तमेन। प्रशस्य विप्रेच्छ च धर्मराजः कृताञ्जलिः केशवमित्युवाच॥ ३७॥ असंशयं केशव पाण्डवानां भवान् गतिस्त्वच्छरणा हि पार्थाः। कालोदये तच्च ततश्च भूयः कर्त्ता भवान् कर्म न संशयोऽस्ति॥ ३८॥ यथा-प्रतिज्ञं विहृतश्च कालः सर्वाः समा द्वादश निर्जनेषु। अज्ञात-चर्य्यां विधिवत् समाप्य भवद्गताः केशव पाण्डवेयाः॥ ३९॥ एषैव बुद्धिर्जुषतां सदा त्वां सत्ये स्थिताः केशव पाण्डवेयाः। स-दानधर्माः सजनाः सदाराः सबान्धवास्त्वच्छरणा हि पार्थाः॥४०॥

वैशम्पायन उवाच। तथा वदति वार्ष्णेये धर्मराजे च भारत। अथ पश्चात्तपोवृद्धो बहुवर्षसहस्रधृक्॥ ४१॥ प्रत्य-दृश्यत धर्मात्मा मार्कण्डेयो महातपाः। अजरश्चामरश्चैव रूपौ-दार्य्यगुणान्वितः॥ ४२॥ व्यदृश्यत तथा युक्तो यथास्यात् पञ्च-विंशकः। तमागतमृषिं वृद्धं बहुवर्षसहस्रिणम्॥ ४३॥ आनर्चु-र्ब्राह्मणाः सर्वे कृष्णश्च सह पाण्डवैः। तमर्चितं सुविश्वस्तमासीन-मृषिसत्तमम्। ब्राह्मणानां मतेनाह पाण्डवानाञ्च केशवः॥ ४४॥

कृष्ण उवाच। शुश्रूषवः पाण्डवास्ते ब्राह्मणाश्च समागताः। द्रौपदी सत्यभामा च तथाहं परमं वचः॥ ४५॥ पुरावृत्ताः कथाः पुण्याः सदाचारान् सनातनान्। राज्ञां स्त्रीणामृषीणाञ्च मार्कण्डेय विचक्ष्व नः॥ ४६॥

वैशम्पायन उवाच। तेषु तत्रोपविष्टेषु देवर्षिरपि नारदः। आजगाम विशुद्धात्मा पाण्डवानवलोककः॥ ४७॥ तमप्यथ

महात्मानं सर्व्वे ते पुरुषर्षभाः । पाद्यार्घ्याभ्यां यथान्यायमुपतस्थु-
र्मनीषिणः ॥ ४८ ॥ नारदस्त्वथ देवर्षिर्ज्ञात्वा तांस्तु कृतक्षणान् ।
मार्कण्डेयस्य वदतस्तां कथामन्वमोदत ॥ ४९ ॥ उवाच चैनं
कालज्ञः स्मयन्निव सनातनः । ब्रह्मर्षे कथ्यतां यत्ते पाण्डवेषु
विवक्षितम् ॥ ५० ॥ एवमुक्तः प्रत्युवाच मार्कण्डेयो महातपाः ।
क्षणं कुरुध्वं विपुलमाख्यातव्यं भविष्यति ॥ ५१ ॥ एवमुक्ता
क्षणञ्चक्रुः पाण्डवाः सह तैर्द्विजैः । मध्यान्दिने यथादित्यं प्रेक्ष-
न्तस्ते महामुनिम् ॥ ५२ ॥

वैशम्पायन उवाच । तं विवक्षन्तमालक्ष्य कुरुराजो महा-
मुनिम् । कथासञ्जननार्थाय चोदयामास पाण्डवः ॥ ५३ ॥
भवान् दैवतदैत्यानामृषीणाञ्च महात्मनाम् । राजर्षीणाञ्च सर्व्वेषां
चरितज्ञः पुरातनः ॥ ५४ ॥ सेव्यश्चोपासितव्यश्च मतो नः
कांक्षितश्चिरम् । अयञ्च देवकीपुत्रः प्राप्तोऽस्मानवलोककः ॥ ५५ ॥
भवत्येव हि मे बुद्धिर्दृष्ट्वात्मानं सुखाच्च्युतम् । धार्त्तराष्ट्रांश्च
दुर्वृत्तानृध्यतः प्रेक्ष्य सर्व्वशः ॥ ५६ ॥ कर्म्मणः पुरुषः कर्त्ता शुभ-
स्याप्यशुभस्य वा । स फलं तदुपाश्नाति कथं कर्त्ताखिदीश्वरः
॥ ५७ ॥ कुतो वा सुखदुःखेषु नृणां ब्रह्मविदाम्वर । इह वा
कृतमन्वेति परदेहेऽथ वा पुनः ॥ ५८ ॥ देही च देहं सन्त्यज्य
मृग्यमाणः शुभाशुभैः । कथं संयुज्यते प्रेत्य इह वा द्विजसत्तम
॥ ५९ ॥ ऐहलौकिकमेवेह उताहो पारलौकिकम् । क्व च
कर्म्माणि तिष्ठन्ति जन्तोः प्रेतस्य भार्गव ॥ ६० ॥

मार्कण्डेय उवाच । त्वद्युक्तोऽयमनुप्रश्नो यथावद्वदताम्वर ।
विदितं वेदितव्यन्ते स्थित्यर्थं त्वन्तु पृच्छसि । अत्र ते कथयि-
ष्यामि तदिहैकमनाः शृणु ॥ ६१ ॥ यथेहामुत्र च नरः सुख-
दुःखमुपाश्नुते । निर्म्मलानि शरीराणि विशुद्धानि शरीरिणाम्
॥ ६२ ॥ ससर्ज धर्म्मतन्त्राणि पूर्व्वोत्पन्नः प्रजापतिः । अमोघ-

फलसङ्कल्पाः सुव्रताः सत्यवादिनः ॥ ६३ ॥ ब्रह्मभूता नराः पुण्याः पुराणाः कुरुसत्तम । सर्व्वे दैवैः समायान्ति स्वच्छन्देन नभस्तलम् ॥ ६४ ॥ ततश्च पुनरायान्ति सर्व्वे स्वच्छन्दचारिणः । स्वच्छन्दमरणाश्चासन् नराः स्वच्छन्दजीविनः ॥ ६५ ॥ अल्पाबाधा निरातङ्काः सिद्धार्था निरुपद्रवाः । द्रष्टारो देवसङ्घानामृषीणाञ्च महात्मनाम् ॥ ६६ ॥ प्रत्यक्षाः सर्वधर्माणां दान्ता विगतमत्सराः । आसन् वर्षसहस्रीयास्तथा पुत्रसहस्रिणः ॥ ६७ ॥ ततः कालान्तरेऽन्यस्मिन् पृथिवीतलचारिणः । कामक्रोधाभिभूतास्ते मायाव्याजोपजीविनः ॥ ६८ ॥ लोभमोहाभिभूतास्ते त्यक्ता देवैस्ततो नराः । अशुभैः कर्मभिः पापास्तिर्य्यङ्निरयगामिनः ॥ ६९ ॥ संसारेषु विचित्रेषु पच्यमानाः पुनः पुनः । मोघेष्टा मोघसङ्कल्पा मोघज्ञाना विचेतसः ॥ ७० ॥ सर्वाभिशङ्किनश्चैव संवृत्ताः क्लेशदायिनः । अशुभैः कर्मभिश्चापि प्रायशः परिचिह्निताः ॥ ७१ ॥ दौष्कुल्या व्याधिबहुला दुरात्मानोऽप्रतापिनः । भवन्त्यल्पायुषः पापा रौद्रकर्मफलोदयाः ॥ ७२ ॥ नाथन्तः सर्वकामानां नास्तिका भिन्नचेतसः । जन्तोः प्रेतस्य कौन्तेय गतिः स्वैरिह कर्मभिः ॥ ७३ ॥

युधिष्ठिर उवाच । प्राज्ञस्य हीनबुद्धेश्च कर्मकोषः क्व तिष्ठति । क्वस्थस्तत् समुपाश्नाति सुकृतं यदि वेतरत् ॥ ७४ ॥

मार्कण्डेय उवाच । इति ते दर्शनं यच्च तत्राप्यनुनयं शृणु । अयमादिशरीरेण देवसृष्टेन मानवः ॥ ७५ ॥ शुभानामशुभानाञ्च कुरुते सञ्चयं महत् । आयुषोऽन्ते प्रहायेदं क्षीणप्रायं कलेवरम् ॥ ७६ ॥ सम्भवत्येव युगपद्योनौ नास्त्यन्तराभवः । तत्रास्य स्वकृतं कर्म छायेवानुगतं तदा ॥ ७७ ॥ फलत्यथ सुखार्हो वा दुःखार्हो वाथ जायते । कृतान्तविधिसंयुक्तः स जन्तुर्लक्षणैः शुभैः ॥ ७८ ॥ अशुभैर्वा निरादानो लक्ष्यते ज्ञानदृष्टिभिः । एषा तावदबुद्धीनां

गतिरुक्ता युधिष्ठिर ॥ ७९ ॥ अतः परं ज्ञानवतां निबोध गति-
मुत्तमाम् । मनुष्यास्तप्ततपसः सर्व्वागमपरायणाः ॥ ८० ॥ स्थिर-
व्रताः सत्यपरा गुरुशुश्रूषणे रताः । सुशीलाः शुद्धजातीयाः
क्षान्ता दान्ताः सुतेजसः ॥ ८१ ॥ शुचियोन्यन्तरगताः प्रायशः
शुभलक्षणाः । जितेन्द्रियत्वाद्वशिनः शुक्लत्वान्मन्दरोगिणः ॥ ८२ ॥
अल्पाबाधपरित्रासाद्भवन्ति निरुपद्रवाः । च्यवन्तं जायमानञ्च
गर्भस्थञ्चैव सर्व्वशः ॥ ८३ ॥ स्वमात्मानं परञ्चैव बुध्यन्ते ज्ञान-
चक्षुषा । ऋषयस्ते महात्मानः प्रत्यक्षागमबुद्धयः ॥ ८४ ॥ कर्म्म-
भूमिमिमां प्राप्य पुनर्यान्ति सुरालयम् । किञ्चिद्दैवाद्धठात्
किञ्चित् किञ्चिदेव स्वकर्म्मभिः ॥ ८५ ॥ प्राप्नुवन्ति नरा राजन्
मा तेऽस्त्वन्या विचारणा । इमामत्रोपमाञ्चापि निबोध वदता-
म्वर ॥ ८६ ॥ मनुष्यलोके यच्छ्रेयः परं मन्ये युधिष्ठिर । इह वै
कस्य नामुत्र अमुत्रैकस्य नो इह । इह चामुत्र वैकस्य नामु-
त्रैकस्य नो इह ॥ ८७ ॥ धनानि येषां विपुलानि सन्ति नित्यं
रमन्ते सुविभूषिताङ्गाः । तेषामयं शत्रुवरघ्न लोको नासौ सदा
देहसुखे रतानाम् ॥ ८८ ॥ ये योगयुक्तास्तपसि प्रसक्ताः स्वाध्याय-
शीला जरयन्ति देहान् । जितेन्द्रियाः प्राणिवधे निवृत्तास्तेषा-
मसौ नायमरिघ्न लोकः ॥ ८९ ॥ ये धर्म्ममेव प्रथमं चरन्ति धर्म्मेण
लब्ध्वा च धनानि काले । दारानवाप्य क्रतुभिर्यजन्ते तेषामय-
ञ्चैव परश्च लोकः ॥ ९० ॥ ये नैव विद्यां न तपो न दानं न
चापि मूढाः प्रजने यतन्ति । न चानुगच्छन्ति सुखानुभोगां-
स्तेषामयं नैव परश्च लोकः ॥ ९१ ॥ सर्व्वे भवन्तस्त्वतिवीर्य्यसत्त्वा
दिव्यौजसः संहननोपपन्नाः । लोकादमुष्मादवनिं प्रपन्नाः स्व-
धीतविद्याः सुरकार्य्यहेतोः ॥ ९२ ॥ कृत्वैव कर्म्माणि महान्ति
शूरास्तपोदमाचारविहारशीलाः । देवानृषीन् प्रेतगणांश्च सर्व्वान्
सन्तर्पयित्वा विधिना परेण ॥ ९३ ॥ स्वर्गं परं पुण्यकृतो

निवासं क्रमेण सम्प्राप्स्यथ कर्मभिः स्वैः। मा भूद्विमना तव कौरवेन्द्र दृष्ट्वात्मनः क्लेशमिमं सुखार्हम्॥ ९४॥

इति आरण्यपर्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्वणि मार्कण्डेयकथायां

त्र्यशीत्यधिकशततोऽध्यायः॥ १८३॥

वैशम्पायन उवाच। मार्कण्डेयं महात्मानमूचुः पाण्डुसुतास्तदा। माहात्म्यं द्विजमुख्यानां श्रोतुमिच्छाम कथ्यताम्॥ १॥ एवमुक्तः स भगवान् मार्कण्डेयो महातपाः। उवाच सुमहातेजाः सर्वशास्त्रविशारदः॥ २॥

मार्कण्डेय उवाच। हैहयानां कुलकरो राजा परपुरञ्जयः। कुमारो रूपसम्पन्नो मृगयां व्यचरद्बली॥ ३॥ चरमाणस्तु सोऽरण्ये तृणवीरुत्समावृते। कृष्णाजिनोत्तरासङ्गं ददर्श मुनिमन्तिके॥ ४॥ स तेन निहतोऽरण्ये मन्यमानेन वै मृगम्। व्यथितः कर्म तत् कृत्वा शोकोपहतचेतनः॥ ५॥ जगाम हैहयानां वै सकाशं प्रथितात्मनाम्। राज्ञां राजीवनेत्रोऽसौ कुमारः पृथिवीपतिः॥ ६॥ तेषाञ्च तद्यथावृत्तं कथयामास वै तदा। तञ्चापि हिंसितं तात मुनिं मूलफलाशिनम्॥ ७॥ श्रुत्वा दृष्ट्वा च ते तत्र बभूवुर्दीनमानसाः। कस्यायमिति ते सर्वे मार्गमाणास्ततस्ततः॥ ८॥ जग्मुश्चारिष्टनेमेस्तेऽथ तार्क्ष्यस्याश्रममञ्जसा। तेऽभिवाद्य महात्मानं तं मुनिं नियतव्रतम्॥ ९॥ तस्थुः सर्वे स तु मुनिस्तेषां पूजामथाहरत्। ते तमूचुर्महात्मानं न वयं सत्क्रियां मुने॥ १०॥ त्वत्तोऽर्हाः कर्मदोषेण ब्राह्मणो हिंसितो हि नः। तानब्रवीत् स विप्रर्षिः कथं वो ब्राह्मणो हतः॥ ११॥ क्व चासौ ब्रूत सहिताः पश्यध्वं मे तपोबलम्। ते तु तत् सर्वमखिलमाख्यायास्मै यथातथम्॥ १२॥ नापश्यन् तमृषिं

तत्र गतासुन्ते समागताः । अन्वेषमाणाः सव्रीड़ाः स्वप्नवद्गत-
चेतनाः ॥ १३ ॥ तानब्रवीत्तत्र मुनिस्तार्क्ष्यः परपुरञ्जय । स्यादयं
ब्राह्मणः सोऽथ युष्माभिर्य्यो विनाशितः ॥ १४ ॥ पुत्रो ह्ययं मम
नृपास्तपोबलसमन्वितः । ते च दृष्ट्वैव तमृषिं विस्मयं परमं
गताः ॥ १५ ॥ महदाश्चर्य्यमिति वै ते ब्रुवाणा महीपते । मृतो
ह्ययमुपानीतः कथं जीवितमाप्तवान् ॥ १६ ॥ किमेतत्तपसो वीर्य्यं
येनायं जीवितः पुनः । श्रोतुमिच्छामहे विप्र यदि श्रोतव्य-
मित्युत ॥ १७ ॥ न तानुवाच नास्माकं मृत्युः प्रभवते नृपाः ।
कारणं वः प्रवक्ष्यामि हेतुयोगसमासतः ॥ १८ ॥ सत्यमेवाभि-
जानीमो नानृते कुर्म्महे मनः । स्वधर्म्ममनुतिष्ठामस्तस्मान्मृत्युभयं
न नः ॥ १९ ॥ यद्ब्राह्मणानां कुशलं तदेषां कथयामहे । नैषां
दुश्चरितं ब्रूमस्तस्मान्मृत्युभयं न नः ॥ २० ॥ अतिथीनन्नपानेन
भृत्यानत्यशनेन च । संभोज्य शेषमश्नीमस्तस्मान्मृत्युभयं न नः
॥ २१ ॥ शान्ता दान्ताः क्षमाशीलास्तीर्थदानपरायणाः । पुण्य-
देशनिवासाच्च तस्मान्मृत्युभयं न नः ॥ २२ ॥ तेजस्विदेशवासाच्च
तस्मान्मृत्युभयं न नः । एतद्वै लेशमात्रं वः समाख्यातं विमत्-
सराः ॥ २३ ॥ गच्छध्वं सहिताः सर्व्वे न पापाद्भयमस्ति वः ।
एवमस्त्विति ते सर्व्वे प्रतिपूज्य महामुनिम् । स्वदेशमगमन् हृष्टा
राजानो भरतर्षभ ॥ २४ ॥

इति आरण्यपर्व्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्व्वणि ब्राह्मणमाहात्म्य-
कथने चतुरशीत्यधिकशततोऽध्यायः ॥ १८४ ॥

मार्कण्डेय उवाच । भूय एव महाभाग्यं ब्राह्मणानां निबोध
मे । वैण्यो नामेह राजर्षिरश्वमेधाय दीक्षितः ॥ १ ॥ तमत्रि-
र्गन्तुमारेभे वित्तार्थमिति नः श्रुतम् । भूयोऽर्थं नानुरुध्यत् स

धर्मव्यक्तिनिदर्शनात्॥ २॥ स विचिन्त्य महातेजा वनमेवान्वरोचयत्। धर्मपत्नीं समाहूय पुत्रांश्चेदमुवाच ह॥ ३॥ प्राप्स्यामः फलमत्यन्तं बहुलं निरुपद्रवम्। अरण्यगमनं क्षिप्रं रोचतां वो गुणाधिकम्॥ ४॥ तं भार्य्या प्रत्युवाचाथ धर्ममेवानुतन्वती। वैन्यं गत्वा महात्मानमर्थयस्व धनं बहु॥ ५॥ स ते दास्यति राजर्षिर्यजमानोऽर्थितो धनम्। तत आदाय विप्रर्षे प्रतिगृह्य धनं बहु॥ ६॥ भृत्यान् सुतान् संविभज्य ततो व्रज यथेप्सितम्। एष वै परमो धर्मो धर्मविद्भिरुदाहृतः॥ ७॥

अत्रिरुवाच। कथितो मे महाभागे गौतमेन महात्मना। वैन्यो धर्मार्थसंयुक्तः सत्यव्रतसमन्वितः॥ ८॥ किन्त्वस्ति तत्र द्वेष्टारो निवसन्ति हि मे द्विजाः। यथा मे गौतमः प्राह ततो न व्यवस्याम्यहम्॥ ९॥ तत्र स्म वाचं कल्याणीं धर्मकामार्थसंहिताम्। मयोक्तामन्यथा ब्रूयुस्ततस्ते वै निरर्थिकाम्॥ १०॥ गमिष्यामि महाप्राज्ञे रोचते मे वचस्तव। गाश्च मे दास्यते वैन्यः प्रभूतञ्चार्थसञ्चयम्॥ ११॥

मार्कण्डेय उवाच। एवमुक्त्वा जगामाशु वैन्ययज्ञं महातपाः। गत्वा च यज्ञायतनमत्रिस्तुष्टाव तं नृपम्॥ १२॥ वाक्यैर्मङ्गलसंयुक्तैः पूजयानोऽब्रवीद्वचः।

अत्रिरुवाच। राजन् धन्यस्त्वमीशश्च भुवि त्वं प्रथमो नृपः। स्तुवन्ति त्वां मुनिगणास्त्वदन्यो नास्ति धर्मवित्। तमब्रवीदृषिः क्रुद्धो वचनं वै महातपाः॥ १३॥

गौतम उवाच। मैवमत्रे पुनर्ब्रूया न ते प्रज्ञा समाहिता। अत्र नः प्रथमं स्थाता महेन्द्रो वै प्रजापतिः। अथात्रिरपि राजेन्द्र गौतमं प्रत्यभाषत॥ १४॥

अत्रिरुवाच। अयमेव विधाता हि यथैवेन्द्रः प्रजापतिः। त्वमेव मुह्यसे मोहान्न प्रज्ञानन्तवास्ति ह॥ १५॥

गौतम उवाच । जानामि नाहं मुह्यामि त्वमेवात्र विमुह्यसे । स्तौषि त्वं दर्शनप्रेप्सू राजानं जनसंसदि ॥ १६ ॥ न वेत्थ परमं धर्मं न चावैषि प्रयोजनम् । बालस्त्वमसि मूढश्च वृद्धः केनापि हेतुना ॥ १७ ॥

मार्कण्डेय उवाच । विवदन्तौ तथा तौ तु मुनीनां दर्शने स्थितौ । ये तस्य यज्ञे संवृत्तास्तेऽपृच्छन्त कथन्त्विमौ । प्रवेशः केन दत्तोऽयमुभयोर्वैश्यसंसदि ॥ १८ ॥ उच्चैः समभिभाषन्तौ केन कार्य्येण धिष्ठितौ । ततः परमधर्मात्मा काश्यपः सर्वधर्मवित् ॥ १९ ॥ विवादिनावनुप्राप्तौ तावुभौ प्रत्यवेदयत् । अथाब्रवीत् सदस्यांस्तु गौतमो मुनिसत्तमान् ॥ २० ॥

गौतम उवाच । आवयोर्व्याहृतं प्रश्नं शृणुत द्विजसत्तमाः । वैश्यं विधातेत्याहात्त्रिरत्र नौ संशयो महान् ॥ २१ ॥

मार्कण्डेय उवाच । श्रुत्वैव तु महात्मानो मुनयोऽभ्यद्रवन् द्रुतम् । सनत्कुमारं धर्मज्ञं संशयच्छेदनाय वै ॥२२॥ स च तेषां वचः श्रुत्वा यथातत्त्वं महातपाः । प्रत्युवाचाथ तानेवं धर्मार्थसहितं वचः ॥२३॥

सनत्कुमार उवाच । ब्रह्म क्षत्रेण सहितं क्षत्रञ्च ब्रह्मणा सह । संयुक्तौ दहतः शत्रून् वनानीवाग्निमारुतौ ॥ २४ ॥ राजा वै प्रथितो धर्मः प्रजानां पतिरेव च । स एव शक्रः शुक्रश्च स धाता च वृहस्पतिः ॥ २५ ॥ प्रजापतिर्विराट् सम्राट् क्षत्रियो भूपतिर्नृपः । य एभिः स्तूयते शब्दैः कस्तं नार्चितुमर्हति ॥ २६ ॥ पुरायोनिर्युधाजिच्च अभियामुदितो भवः । स्वर्णेता सहजिद्बभ्रुरिति राजाभिधीयते ॥ २७ ॥ सत्ययोनिः पुराविच्च सत्यधर्मप्रवर्त्तकः । अधर्मादृषयो भीता बलं क्षत्रे समादधन् ॥ २८ ॥ आदित्यो दिवि देवेषु तमो नुदति तेजसा । तथैव नृपतिर्भूमावधर्मान्नुदते भृशम् ॥ २९ ॥ ततो राज्ञः प्रधानत्वं शास्त्रप्रामाण्यदर्शनात् । उत्तरः सिध्यते पक्षो येन राजेति भाषितम् ॥ ३० ॥

मार्कण्डेय उवाच। ततः स राजा संहृष्टः सिद्धे पत्नी महामनाः। तमत्रिमब्रवीत् प्रीत पूर्वं येनाभिसंस्तुतः ॥ ३१ ॥ यस्मात् पूर्वं मनुष्येषु ज्यायांसं मामिहाब्रवीः। सर्वदेवैश्च विप्रर्षे सम्मितं श्रेष्ठमेव च ॥ ३२ ॥ तस्मात्तेऽहं प्रदास्यामि विविधं वसु भूरि च। दासीसहस्रं श्यामानां सुवस्त्राणामलङ्कृतम् ॥ ३३ ॥ दश कोटिर्हिरण्यस्य रुक्मभारांस्तथा दश। एतद्ददानि विप्रर्षे सर्वज्ञस्त्वं मतो हि मे ॥ ३४ ॥ तदत्रिर्न्यायतः सर्वं प्रतिगृह्याभिसत्कृतः। प्रत्युज्जगाम तेजस्वी गृहानेव महातपाः ॥ ३५ ॥ प्रदाय च धनं प्रीतः पुत्रेभ्यः प्रयतात्मवान्। तपः समभिसन्धाय वनमेवान्वपद्यत ॥ ३६ ॥

इति आरण्यपर्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्वणि ब्राह्मणमाहात्म्यकथने पञ्चाशीत्यधिकशततोऽध्यायः ॥ १८५ ॥

मार्कण्डेय उवाच। अत्रैव च सरस्वत्या गीतं परपुरञ्जय। पृष्टया मुनिना वीर शृणु तार्क्ष्येण धीमता ॥ १ ॥

तार्क्ष्य उवाच। किन्नु श्रेयः पुरुषस्येह भद्रे कथं कुर्वन्न च्यवते स्वधर्मात्। आचक्ष्व मे चारुसर्वाङ्गि कुर्थां त्वया शिष्टो न च्यवेयं स्वधर्मात् ॥ २ ॥ कथं वाग्निं जुहुयां पूजये वा कस्मिन् काले केन धर्मो न नश्येत्। एतत् सर्वं सुभगे प्रब्रवीहि यथा लोकान् विरजाः सञ्चरेयम् ॥ ३ ॥

मार्कण्डेय उवाच। एवं पृष्टा प्रीतियुक्तेन तेन शुश्रूषुमीक्ष्योत्तमबुद्धियुक्तम्। तार्क्ष्यं विप्रं धर्मयुक्तं हितञ्च सरस्वती वाक्यमिदं बभाषे ॥ ४ ॥

सरस्वत्युवाच। यो ब्रह्म जानाति यथाप्रदेशं स्वाध्यायनित्यः शुचिरप्रमत्तः। स वै पारं देवलोकस्य गन्ता सहामरैः

प्राप्नुयात् प्रीतियोगम् ॥ ५ ॥ तत्र स्म रम्या विपुला विशोकाः
सुपुष्पिताः पुष्करिण्यः सुपुण्याः । अकर्द्दमा मीनवत्यः सुतीर्था
हिरण्मयैरावृताः पुण्डरीकैः ॥ ६ ॥ तासां तीरेष्वासते पुण्य-
भाजो महीयमानाः पृथगप्सरोभिः । सुपुण्यगन्धाभिरलंकृताभि-
र्हिरण्यवर्णाभिरतीव हृष्टाः ॥ ७ ॥ परं लोकं गोप्रदास्त्वाप्नुवन्ति
दत्त्वानड्वाहं सूर्य्यलोकं व्रजन्ति । वासो दत्त्वा चान्द्रमसन्तु लोकं
दत्त्वा हिरण्यममरत्वमेति ॥ ८ ॥ धेनुं दत्त्वा सुप्रभां सुप्रदोहां
कल्याणवत्सामपलायिनीञ्च । यावन्ति रोमाणि भवन्ति तस्या-
स्तावन्ति वर्षाण्यासते देवलोके ॥ ९ ॥ अनड्वाहं सुव्रतं यो ददाति
हलस्य वोढारमनन्तवीर्य्यम् । धुरन्धरं बलवन्तं युवानं प्राप्नोति
लोकान् दशधेनुदस्य ॥ १० ॥ ददाति यो वै कपिलां सचेलां
कांस्योपदोहां द्रविणैरुत्तरीयैः । तैस्तैर्गुणैः कामदुघास्य भूत्वा
नरं प्रदातारमुपैति सा गौः ॥ ११ ॥ यावन्ति रोमाणि भवन्ति
धेन्वास्तावत् फलं भवति गोप्रदाने । पुत्रांश्च पौत्रांश्च कुलञ्च सर्व-
मासप्तमं तारयते परत्र ॥ १२ ॥ सदक्षिणां काञ्चनचारुशृङ्गीं
कांस्योपदोहां द्रविणैरुत्तरीयैः । धेनुं तिलानां ददतो द्विजाय
लोका वसूनां सुलभा भवन्ति ॥ १३ ॥ स्वकर्म्मभिर्मानवसंनिरुद्धं
तीव्रान्धकारे नरके पतन्तम् । महार्णवे नौरिव वातयुक्ता
दानं गवां तारयते परत्र ॥ १४ ॥ यो ब्रह्मदेयान्तु ददाति
कन्यां भूमिप्रदानञ्च करोति विप्रे । ददाति दानं विधिना च
यश्च स लोकमाप्नोति पुरन्दरस्य ॥ १५ ॥ यः सप्तवर्षाणि जुहोति
तार्क्ष्य हव्यन्त्वग्नौ नियतः साधुशीलः । सप्तावरान् सप्तपूर्व्वान्
पुनाति पितामहानात्मनः कर्म्मभिः स्वैः ॥ १६ ॥

तार्क्ष्य उवाच । किमग्निहोत्रस्य व्रतं पुराणमाचक्ष्व मे
पृच्छतश्चानुरूपं । त्वयानुशिष्टोऽहमिहाद्य विद्यां यदग्निहोत्रस्य
व्रतं पुराणम् ॥ १७ ॥

सरस्वत्युवाच । न चाशुचिर्नाप्यनिर्णिक्तपाणिर्नाब्रह्मविज्जुहुयान्नाविपश्चित् । बुभुक्षवः शुचिकामा हि देवा नाश्रद्दधानाद्धि हविर्जुषन्ति ॥ १८ ॥ नाश्रोत्रियं देवहव्ये नियुञ्ज्यान्मोघं पुरा सिञ्चति तादृशो हि । अपूर्णमश्रोत्रियमाह तार्क्ष्य न वै तादृग्जुहुयादग्निहोत्रम् ॥ १९ ॥ कृशाश्च ये जुह्वति श्रद्दधानाः सत्यव्रता हुतशिष्टाशिनश्च । गवां लोकं प्राप्यते पुण्यगन्धं पश्यन्ति देवं परमञ्चापि सत्यम् ॥ २० ॥

तार्क्ष्य उवाच । क्षेत्रज्ञभूतां परलोकभावे कर्मोदये बुद्धिमतिप्रविष्टाम् । प्रज्ञाञ्च देवीं सुभगे विमृश्य पृच्छामि त्वां का ह्यसि चारुरूपे ॥ २१ ॥

सरस्वत्युवाच । अग्निहोत्रादहमभ्यागतास्मि विप्रर्षभाणां संशयच्छेदनाय । त्वत्संयोगादहमेतमब्रुवं भावे स्थिता तथ्यमर्थं तथावत् ॥ २२ ॥

तार्क्ष्य उवाच । न हि त्वया सदृशी काचिदस्ति विभ्राजसेऽत्यतिमात्रं यथा श्रीः । रूपञ्च ते दिव्यमनन्तकान्ति प्रज्ञाञ्च देवीं सुभगे बिभर्षि ॥ २३ ॥

सरस्वत्युवाच । श्रेष्ठानि यानि द्विपदां वरिष्ठ यज्ञेषु विद्वन्नुपपादयन्ति । तैरेव चाहं सम्प्रवृद्धा भवामि चाप्यायिता रूपवती च विप्र ॥ २४ ॥ यच्चापि द्रव्यमुपयुज्यते ह वानस्पत्यमायसं पार्थिवं वा । दिव्येन रूपेण च प्रज्ञया च तेनैव सिद्धिरिति विद्धि विद्वन् ॥ २५ ॥

तार्क्ष्य उवाच । इदं श्रेयः परमं मन्यमाना व्यायच्छन्ते मुनयः सम्प्रतीताः । आचक्ष्व मे तं परमं विशोकं मोक्षं परं यं प्रविशन्ति धीराः ॥ २६ ॥ साङ्ख्या योगाः परमं यं विदन्ति परं पुराणं तमहं न वेद्मि ।

सरस्वत्युवाच । तं वै परं वेदविदः प्रपन्नाः परं परेभ्यः

ग्रथितं पुराणम् । स्वाध्यायवन्तो व्रतपुण्ययोगैस्तपोधना वीत-
शोका विमुक्ताः ॥ २७ ॥ तस्याथ मध्ये वेतसः पुण्यगन्धः सहस्र-
शाखो विपुलो विभाति । तस्य मूलात् सरितः प्रस्रवन्ति मधू-
दकप्रस्रवणाः सुपुण्याः ॥ २८ ॥ शाखां शाखां महानद्यः संयान्ति
सिकताश्रयाः । धानापूपा मांसशाकाः सदा पायसकर्द्दमाः ॥२९ ॥
यस्मिन्नग्निमुखा देवाः सेन्द्राः सहमरुद्गणाः । ईजिरे क्रतुभिः
श्रेष्ठैस्तत्पदं परमं मम ॥ ३० ॥

इति आरण्यपर्व्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्व्वणि सरस्वतीतार्क्ष्यसंवादे
षड़शीत्यधिकशतोऽध्यायः ॥ १८६ ॥

वैशम्पायन उवाच । ततः स पाण्डवो विप्रं मार्कण्डेय-
मुवाच ह । कथयस्वेति चरितं मनोर्वैवस्वतस्य च ॥ १ ॥

मार्कण्डेय उवाच । विवस्वतः सुतो राजन् महर्षिः सुप्रताप-
वान् । बभूव नरशार्दूल प्रजापतिसमद्युतिः ॥ २ ॥ ओजसा
तेजसा लक्ष्म्या तपसा च विशेषतः । अतिचक्राम पितरं मनुः
स्वञ्च पितामहम् ॥ ३ ॥ ऊर्द्ध्ववाहुर्विशालायां वदर्य्यां स नरा-
धिपः । एकपादस्थितस्तीव्रं चचार सुमहत्तपः ॥ ४ ॥ अवाक्-
शिरास्तथा चापि नेत्रैरनिमिषैर्दृढम् । सोऽतप्यत तपो घोरं
वर्षाणामयुतं तदा ॥ ५ ॥ तं कदाचित्तपस्यन्तमार्द्रचीरं जटा-
धरम् । चीरिणीतीरमागम्य मत्स्यो वचनमब्रवीत् ॥ ६ ॥ भगवन्
क्षुद्रमत्स्योऽस्मि बलवद्भ्यो भयं मम । मत्स्येभ्यो हि ततो मां त्वं
त्रातुमर्हसि सुव्रत ॥ ७ ॥ दुर्बलं बलवन्तो हि मत्स्या मत्स्यं विशे-
षतः । आस्वदन्ति सदा वृत्तिर्विहिता नः सनातनी ॥ ८ ॥
तस्माद्भयौघान्महतो मज्जन्तं मां विशेषतः । त्रातुमर्हसि कर्त्तास्मि
कृते प्रतिकृतं तव ॥ ९ ॥ स मत्स्यवचनं श्रुत्वा कृपयाभिपरि-

सुतः। मनुर्वैवस्वतोऽग्रह्णात्तं मत्स्यं पाणिना स्वयम् ॥ १० ॥ उदकान्तमुपानीय मत्स्यं वैवस्वतो मनुः। अलिञ्जरे प्राक्षिपत्तं चन्द्रांशुसदृशप्रभं ॥ ११ ॥ स तत्र ववृधे राजन् मत्स्यः परमसत्कृतः। पुत्रवत् स्वीकरोत्तस्मै मनुर्भावं विशेषतः ॥ १२ ॥ अथ कालेन महता स मत्स्यः सुमहानभूत्। अलञ्जिरे यथा चैव नासौ समभवत् किल ॥ १३ ॥ अथ मत्स्यो मनुं दृष्ट्वा पुनरेवाभ्यभाषत। भगवन् साधु मेऽद्यान्यत् स्थानं सम्प्रतिपादय ॥ १४ ॥ उद्धृत्यालिञ्जरात्तस्मात्ततः स भगवान् मनुः। तं मत्स्यमनयद्वापीं महतीं स मनुस्तदा ॥ १५ ॥ तत्र तं प्राक्षिपच्चापि मनुः परपुरञ्जयं। अथावर्द्धत मत्स्यः स पुनर्वर्षगणान् बहून् ॥ १६ ॥ द्वियोजनायता वापी विस्तृता चापि योजनम्। तस्यां नासौ समभवन्मत्स्यो राजीवलोचन ॥ १७ ॥ विचेष्टितुञ्च कौन्तेय मत्स्यो वाप्यां विशाम्पते। मनुं मत्स्यस्ततो दृष्ट्वा पुनरेवाभ्यभाषत ॥ १८ ॥ नय मां भगवन् साधो समुद्रमहिषीं प्रियाम्। गङ्गां तत्र निवत्स्यामि यथा वा तात मन्यसे ॥ १९ ॥ निदेशे हि मया तुभ्यं स्थातव्यमनसूयता। वृद्धिर्हि परमा प्राप्ता त्वत्कृते हि मयानघ ॥ २० ॥ एवमुक्तो मनुर्मत्स्यमनयद्भगवान् वशी। नदीं गङ्गां तत्र चैनं स्वयं प्राक्षिपदच्युतः ॥ २१ ॥ स तत्र ववृधे मत्स्यः कञ्चित्कालमरिन्दम। ततः पुनर्मनुं दृष्ट्वा मत्स्यो वचनमब्रवीत् ॥ २२ ॥ गङ्गायां हि न शक्नोमि बृहत्त्वाच्चेष्टितुं प्रभो। समुद्रं नय मामाशु प्रसीद भगवन्निति ॥ २३ ॥ उद्धृत्य गङ्गासलिलात्ततो मत्स्यं मनुः स्वयम्। समुद्रमनयत् पार्थ तत्र चैनमवासृजत् ॥ २४ ॥ सुमहानपि मत्स्यस्तु स मनोर्नयतस्तदा। आसीद्यथेष्टहार्य्यश्च स्पर्शगन्धसुखश्च वै ॥ २५ ॥ यदा समुद्रे प्रक्षिप्तः स मत्स्यो मनुना तदा। तत एनमिदं वाक्यं स्मयमान इवाब्रवीत् ॥ २६ ॥ भगवन् हि कृता रक्षा त्वया

सर्व्वा विशेषतः । प्राप्तकालन्तु यत्कार्य्यं त्वया तच्छ्रूयतां मम ॥ २७ ॥ अचिराद्भगवन् भौममिदं स्थावरजङ्गमम् । सर्व्वमेव महाभाग प्रलयं वै गमिष्यति ॥ २८ ॥ संप्रक्षालनकालोऽयं लोकानां समुपस्थितः । तस्मात्त्वां बोधयाम्यद्य यत्ते हितमनुत्तमम् ॥ २९ ॥ त्रसानां स्थावराणाञ्च यच्चेङ्गं यच्च नेङ्गति । तस्य सर्व्वस्य संप्राप्तः काल परमदारुणः ॥ ३० ॥ नौश्च कारयितव्या ते दृढा युक्त-वटारका । तत्र सप्तर्षिभिः सार्द्धमारुहेथा महामुने ॥ ३१ ॥ वीजानि चैव सर्व्वाणि यथोक्तानि द्विजैः पुरा । तस्यामारोपयेर्नौवि सुसङ्गुप्तानि भागशः ॥ ३२ ॥ नौस्थश्च मां प्रतीक्षेथास्ततो मुनिजनप्रिय । आगमिष्याम्यहं शृङ्गी विज्ञेयस्तेन तापस ॥ ३३ ॥ एवमेतत्त्वया कार्य्यमापृष्टोऽसि व्रजाम्यहम् । ता न शक्या महत्यो वै आपस्तर्त्तुं मया विना ॥ ३४ ॥ नाभिशङ्क्यमिदञ्चापि वचनं मे त्वया विभो । एवं करिष्य इति तं स मत्स्यं प्रत्य-भाषत ॥ ३५ ॥ जग्मतुश्च यथाकाममनुज्ञाप्य परस्परम् । ततो मनुर्महाराज यथोक्तं मत्स्यकेन ह ॥ ३६ ॥ वीजान्यादाय सर्व्वाणि सागरं पुप्लुवे तदा । नौकया शुभया वीर महोर्म्मिणमरिन्दम ॥ ३७ ॥ चिन्तयामास च मनुस्तं मत्स्यं पृथिवीपते । स च तच्चिन्तितं ज्ञात्वा मत्स्यः परपुरञ्जय ॥ ३८ ॥ शृङ्गी तत्राज-गामाशु तदा भरतसत्तम । तं दृष्ट्वा मनुजव्याघ्र मनुर्मत्स्यं जलार्णवे ॥ ३९ ॥ शृङ्गिणं तं यथोक्तेन रूपेणाद्रिमिवोच्छ्रितम् । वटारकमयं पाशमथ मत्स्यस्य मूर्द्धनि ॥ ४० ॥ मनुर्मनुजशार्दूल तस्मिन् शृङ्गे न्यवेशयत् । संयतस्तेन पाशेन मत्स्यः परपुर-ञ्जय ॥ ४१ ॥ वेगेन महता नावं प्राकर्षल्लवणाम्भसि । स च तांस्तारयन्नावा समुद्रं मनुजेश्वर ॥ ४२ ॥ नृत्यमानमिवोर्म्मीभि-र्गर्ज्जमानमिवाम्भसा । क्षोभ्यमाणा महावातैः सा नौस्तस्मिन्महो-दधौ ॥ ४३ ॥ घूर्णते चपलेव स्त्री मत्ता परपुरञ्जय । नैव भूमिर्न

च दिशः प्रदिशो वा चकाशिरे ॥ ४४ ॥ सर्वमाम्भसमेवासीत् खं द्यौश्च नरपुङ्गव । एवम्भूते तदा लोके संकुले भरतर्षभ ॥ ४५ ॥ अदृश्यन्तर्षयः सप्त मनुर्मत्स्यस्तथैव च । एवं बहून् वर्षगणांस्तां नावं सोऽथ मत्स्यकः ॥ ४६ ॥ चकर्षातन्द्रितो राजंस्तस्मिन् सलिलसञ्चये । ततो हिमवतः शृङ्गं यत्परं भरतर्षभ ॥ ४७ ॥ तत्राकर्षत्ततो नावं स मत्स्यः कुरुनन्दन । अथाब्रवीत्तदा मत्स्यस्तानृषीन् प्रहसन् शनैः ॥ ४८ ॥ अस्मिन् हिमवतः शृङ्गे नावं बध्नीत मा चिरम् । सा बद्धा तत्र तैस्तूर्णमृषिभिर्भरतर्षभ ॥ ५० ॥ नौर्मत्स्यस्य वचः श्रुत्वा शृङ्गे हिमवतस्तदा । तच्च नौबन्धनं नाम शृङ्गं हिमवतः परम् ॥ ५१ ॥ ख्यातमद्यापि कौन्तेय तद्विद्धि भरतर्षभ । अथाब्रवीदनिमिषस्तानृषीन् सहितांस्तदा ॥ ५२ ॥ अहं प्रजापतिर्ब्रह्मा मत्परं नाधिगम्यते । मत्स्यरूपेण यूयञ्च मयास्मान्मोचिता भयात् ॥ ५३ ॥ मनुना च प्रजाः सर्वाः सदेवासुरमानुषाः । स्रष्टव्याः सर्वलोकाश्च यच्चेङ्गं यच्च नेङ्गति ॥ ५४ ॥ तपसा चापि तीव्रेण प्रतिभास्य भविष्यति । मत्प्रसादात् प्रजासर्गे न च मोहं गमिष्यति ॥ ५५ ॥ इत्युक्त्वा वचनं मत्स्यः क्षणेनादर्शनङ्गतः । स्रष्टुकामः प्रजाश्चापि मनुर्वैवस्वतः स्वयम् ॥ ५६ ॥ प्रमूढोऽभूत् प्रजासर्गे तपस्तेपे महत्ततः । तपसा महता युक्तः सोऽथ स्रष्टुं प्रचक्रमे ॥ ५७ ॥ सर्वाः प्रजा मनुः साक्षाद्यथावद्भरतर्षभ । इत्येतन्मात्स्यकं नाम पुराणं परिकीर्त्तितम् ॥ ५८ ॥ आख्यानमिदमाख्यातं सर्वपापहरं मया । य इदं शृणुयान्नित्यं मनोश्चरितमादितः । स सुखी सर्वपूर्णार्थः स्वर्गलोकमियान्नरः ॥ ५९ ॥

इति आरण्यपर्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्वणि वैवस्वतोपाख्याने सप्ताशीत्यधिकशतोऽध्यायः ॥ १८७ ॥

वैशम्पायन उवाच । ततः स पुनरेवाथ मार्कण्डेयं यश-
स्विनम् । पप्रच्छ विनयोपेतो धर्मराजो युधिष्ठिरः ॥ १ ॥ नैके
युगसहस्रान्तास्त्वया दृष्टा महामुने । न चापीह समः कश्चिदायु-
ष्मान् दृश्यते तव ॥ २ ॥ वर्ज्जयित्वा महात्मानं ब्रह्माणं परमे-
ष्ठिनम् । न तेऽस्ति सदृशः कश्चिदायुषा ब्रह्मवित्तम ॥ ३ ॥
अनन्तरीक्षे लोकेऽस्मिन् देवदानववर्ज्जिते । त्वमेव प्रलये विप्र
ब्रह्माणमुपतिष्ठसे ॥ ४ ॥ प्रलये चापि निर्वृत्ते प्रबुद्धे च पिता-
महे । त्वमेकः सृज्यमानानि भूतानीह प्रपश्यसि ॥ ५ ॥ चतु-
र्विधानि विप्रर्षे यथावत् परमेष्ठिना । वायुभूता दिशः कृत्वा
विक्षिप्यापस्ततस्ततः ॥ ६ ॥ त्वया लोकगुरुः साक्षात् सर्वलोक-
पितामहः । आराधितो द्विजश्रेष्ठ तत्परेण समाधिना ॥ ७ ॥
स्वप्रमाणमथो विप्र त्वया कृतमनेकशः । घोरेणाविश्य तपसा
वेधसो निर्ज्जितास्त्वया ॥ ८ ॥ नारायणाङ्गप्रख्यस्त्वं साम्पराये-
ऽतिपठ्यसे । भगवानेकशः कृत्वा त्वया विष्णोश्च विश्वकृत् ॥ ९ ॥
कर्णिकोदरयां दिव्यं ब्रह्मणः कामरूपिणः । रत्नालङ्कारयोग्याभ्यां
दृग्भ्यां दृष्टस्त्वया पुरा ॥ १० ॥ तस्मात् सर्व्वान्तको मृत्युर्जरा वा
देहनाशिनी । न त्वां विशति विप्रर्षे प्रसादान् परमेष्ठिनः ॥ ११ ॥
यदा नैव रविर्नाग्निर्न वायुर्न च चन्द्रमाः । नैवान्तरीक्षं नैवोर्व्वी
शेषं भवति किञ्चन ॥ १२ ॥ तस्मिन्नेकार्णवे लोके नष्टे स्थावर-
जङ्गमे । नष्टे देवासुरगणे समुत्सन्नमहोरगे ॥ १३ ॥ शयान-
ममितात्मानं पद्मोत्पलनिकेतनम् । त्वमेकः सर्व्वभूतेश ब्रह्माण-
मुपतिष्ठसे ॥ १४ ॥ एतत् प्रत्यक्षतः सर्वं पूर्व्ववृत्तं द्विजोत्तम ।
तस्मादिच्छाम्यहं श्रोतुं सर्व्वहेत्वात्मिकां कथाम् ॥ १५ ॥ अनु-
भूतं हि बहुशस्त्वयैकेन द्विजोत्तम । न तेऽस्त्यविदितं किञ्चित्
सर्व्वलोकेषु नित्यदा ॥ १६ ॥

मार्कण्डेय उवाच । हन्त ते वर्त्तयिष्यामि नमस्कृत्वा स्वय-

भुते। पुरुषाय पुराणाय शाश्वतायाव्ययाय च ॥ १७ ॥ अव्यक्ताय सुसूक्ष्माय निर्गुणाय गुणात्मने। य एष पुरुषव्याघ्र पीतवासा जनार्द्दनः ॥ १८ ॥ एष कर्त्ता विकर्त्ता च भूतात्मा भूतकृत् प्रभुः। अचिन्त्यं महदाश्चर्य्यं पवित्रमिति चोच्यते ॥ १९ ॥ अनादिनिधनं भूतं विश्वमव्ययमक्षयम्। एष कर्त्ता न क्रियते कारणञ्चापि पौरुषे ॥ २० ॥ यद्येष पुरुषो देवा वेदा अपि न तं विदुः। सर्वमाश्चर्य्यमेवैतन्निर्वृत्तं राजसत्तम ॥ २१ ॥ आदितो मनुजव्याघ्र कृत्स्नस्य जगतः क्षये। चत्वार्य्याहुः सहस्राणि वर्षाणां तत् कृतं युगम् ॥ २२ ॥ तस्य तावच्छती सन्ध्या सन्ध्यांशश्च तथाविधः। त्रीणि वर्षसहस्राणि त्रेतायुगमिहोच्यते ॥ २३ ॥ तस्य तावच्छती सन्ध्या सन्ध्यांशश्च ततः परम्। तथा वर्षसहस्रे द्वे द्वापरं परिमाणतः ॥ २४ ॥ तस्यापि द्विशती सन्ध्या सन्ध्यांशश्च तथाविधः। सहस्रमेकं वर्षाणां तथा कलियुगं स्मृतम् ॥ २५ ॥ तस्य वर्षशतं सन्धिः सन्ध्यांशश्च ततः परम्। सन्धिसन्ध्यांशयोस्तुल्यं प्रमाणमुपधारय ॥ २६ ॥ क्षीणे कलियुगे चैव प्रवर्त्तति कृतं युगम्। एषा द्वादशसाहस्री युगाख्या परिकीर्त्तिता ॥ २७ ॥ एतत् सहस्रपर्य्यन्तमहर्ब्राह्ममुदाहृतम्। विश्वं हि ब्रह्मभवने सर्वतः परिवर्त्तते ॥ २८ ॥ लोकानां मनुजव्याघ्र प्रलयन्तं विदुर्बुधाः। अल्पावशिष्टे तु तदा युगान्ते भरतर्षभ ॥ २९ ॥ सहस्रान्ते नराः सर्वे प्रायशोऽनृतवादिनः। यज्ञप्रतिनिधिः पार्थ दानप्रतिनिधिस्तथा ॥ ३० ॥ व्रतप्रतिनिधिश्चैव तस्मिन् काले प्रवर्त्तते। ब्राह्मणाः शूद्रकर्माणस्तथा शूद्रा धनार्जकाः ॥ ३१ ॥ क्षत्रधर्म्मेण चाप्यत्र वर्त्तयन्ति गते युगे। निवृत्तयज्ञस्वाध्याया दण्डाजिनविवर्जिताः ॥ ३२ ॥ ब्राह्मणाः सर्वभक्ष्याश्च भविष्यन्ति कलौ युगे। अजपा ब्राह्मणास्तात शूद्रा जपपरायणाः ॥ ३३ ॥ विपरीते तदा लोके पूर्व्वरूपं क्षयस्य तत्। बहवो म्लेच्छराजानः

पृथिव्यां मनुजाधिप ॥ ३४ ॥ मृषानुशासिनः पापा मृषावाद-
परायणाः । अन्ध्रा शकाः पुलिन्दाश्च यवनाश्च नराधिपाः ॥ ३५ ॥
काम्बोजा वाह्लिकाः शूरास्तथाभीरा नरोत्तम । युगान्ते मनुज-
व्याघ्र तथाकाराश्च भारत । न तदा ब्राह्मणः कश्चित् स्वधर्म-
मुपजीवति ॥ ३६ ॥ क्षत्रियाश्चापि वैश्याश्च विकर्म्मस्था नराधिप ।
अल्पायुषः स्वल्पबला स्वल्पवीर्य्यपराक्रमाः ॥ ३७ ॥ अल्प-
साराल्पदेहाश्च तथा सत्याल्पभाषिणः । बहुशून्या जनपदा
मृगव्यालावृता दिशः ॥ ३८ ॥ युगान्ते समनुप्राप्ते वृथा च
ब्रह्मवादिनः । भोवादिनस्तथा शूद्रा ब्राह्मणाश्चार्य्यवादिनः ॥ ३९ ॥
युगान्ते मनुजव्याघ्र भवन्ति बहुजन्तवः । न तथा घ्राणयुक्ताश्च
सर्व्वगन्धा विशाम्पते ॥ ४० ॥ रसाश्च मनुजव्याघ्र न तथा स्वादु-
योगिनः । बहुप्रजा ह्रस्वदेहाः शीलाचारविवर्ज्जिताः ॥ ४१ ॥
मुखभगास्त्रियो राजन् भविष्यन्ति युगक्षये । अट्टशूला जनपदाः
शिवशूलाश्चतुष्पथाः ॥ ४२ ॥ केशशूलाः स्त्रियो राजन् भविष्यन्ति
युगक्षये । अल्पक्षीरास्तथा गावो भविष्यन्ति जनाधिप ॥ ४३ ॥
अल्पपुष्पफलाश्चापि पादपा बहुवायसाः । ब्रह्मबध्यानुलिप्तानां
तथा मिथ्याभिशंसिनाम् ॥ ४४ ॥ नृपाणां पृथिवीपाल प्रति-
गृह्णन्ति वै द्विजाः । लोभमोहपरीताश्च मिथ्याधर्म्मध्वजावृताः
॥ ४५ ॥ भिक्षार्थं पृथिवीपाल चक्रूर्य्यन्ते द्विजैर्द्दिशः । कर-
भारभयाद्भीता गृहस्थाः परिमोषकाः ॥ ४६ ॥ मुनिच्छद्मा-
कृतिच्छन्ना वाणिज्यमुपजीविनः । मिथ्या च नखरोमाणि
धारयन्ति तदा द्विजा ॥ ४७ ॥ अर्थलोभान्नरव्याघ्र तथा च
ब्रह्मचारिणः । आश्रमेषु वृथाचाराः पानपा गुरुतल्पगाः ॥ ४८ ॥
ऐहलौकिकमीहन्ते मांसशोणितवर्द्धनम् । बहुपाषण्डसङ्कीर्णाः
परान्नगुणवादिनः ॥ ४९ ॥ आश्रमा मनुजव्याघ्र भविष्यन्ति युग-
क्षये । यथर्त्तुवर्षी भगवान् तथा पाकशासनः ॥ ५० ॥ न

चापि सर्ववीजानि सम्यग्रोहन्ति भारत। हिंसाभिरामश्च जन-
स्तथा सम्पद्यतेऽशुचिः ॥ ५१ ॥ अधर्मफलमत्यर्थं तदा भवति
चानघ। तदा च पृथिवीपाल यो भवेद्धर्मसंयुतः ॥ ५२ ॥
अल्पायुः स हि मन्तव्यो न हि धर्मोऽस्ति कश्चन। भूयिष्ठं कूट-
मानैश्च पण्यं विक्रीणते जनाः ॥ ५३ ॥ वणिजश्च नरव्याघ्र बहु-
माया भवन्त्युत। धर्मिष्ठाः परिहीयन्ते पापीयान् वर्द्धते जनः
॥ ५४ ॥ धर्मस्य बलहानिः स्यादधर्मश्च बली तथा। अल्पायुषो
दरिद्राश्च धर्मिष्ठा मानवास्तथा ॥ ५५ ॥ दीर्घायुषः समृद्धाश्च
विधर्माणो युगक्षये। नगराणां विहारेषु विधर्माणो युगक्षये
॥ ५६ ॥ अधर्मिष्ठैरुपायैश्च प्रजा व्यवहरन्त्युत। सञ्चयेन तथा-
ल्पेन भवन्त्याढ्यमदान्विताः ॥ ५७ ॥ धनं विश्वासतो न्यस्तं
मिथो भूयिष्ठशो नराः। हर्त्तुं व्यवसिता राजन् पापाचारसम-
न्विताः ॥ ५८ ॥ नैतदस्तीति मनुजा वर्त्तन्ते निरपत्रपाः।
पुरुषादीनि सत्त्वानि पक्षिणोऽथ मृगास्तथा ॥ ५९ ॥ नगराणां
विहारेषु चैत्येष्वपि च शेरते। सप्तवर्षाष्टवर्षा च स्त्रियो गर्भ-
धरा नृप ॥ ६० ॥ दशद्वादशवर्षाणां पुंसां पुत्रः प्रजायते।
भवन्ति षोड़शे वर्षे नराः पलितिनस्तथा ॥ ६१ ॥ आयुःक्षयो
मनुष्याणां क्षिप्रमेव प्रपद्यते। । क्षीणायुषो महाराज तरुणा
वृद्धशीलिनः ॥ ६२ ॥ तरुणानाञ्च यच्छीलं तद्वृद्धेषु प्रजायते।
विपरीतास्तदा नार्यो वञ्चयित्वाहंतः पतीन् ॥ ६३ ॥ व्युच्चर-
न्त्यपि दुःशीला दासैः पशुभिरेव च। वीरपत्न्यस्तथा नार्य्यः
संश्रयन्ति नरान्नृप ॥ ६४ ॥ भर्त्तारमपि जीवन्तमन्यान् व्यभि-
चरन्त्युत। तस्मिन् युगसहस्रान्ते सम्प्राप्ते चायुषः क्षये ॥ ६५ ॥
अनावृष्टिर्महाराज जायते बहुवार्षिकी। ततस्तान्यल्पसाराणि
सत्त्वानि क्षुधितानि वै ॥ ६६ ॥ प्रलयं यान्ति भूयिष्ठं पृथिव्यां
पृथिवीपते। ततो दिनकरैर्दीप्तैः सप्तभिर्मनुजाधिप ॥ ६७ ॥

पीयते सलिलं सर्व्वं समुद्रेषु सरित्सु च। यच्च काष्ठं तृणञ्चापि शुष्कमार्द्रञ्च भारत ॥ ६८ ॥ सर्व्वं तद्भस्मसाद्भूतं दृश्यते भरतर्षभ। ततः सम्वर्त्तको वह्निर्वायुना सह भारत ॥ ६९ ॥ लोकमाविशते पूर्व्वमादित्यैरुपशोषितम्। ततः स पृथिवीं भित्त्वा प्रविश्य च रसातलम् ॥ ७० ॥ देवदानवयक्षाणां भयं जनयते महत्। निर्दहन्नागलोकञ्च यच्च किञ्चित् क्षिताविह ॥ ७१ ॥ अधस्तात् पृथिवीपाल सर्व्वं नाशयते क्षणात्। ततो योजनविंशानां सहस्राणि शतानि च ॥ ७२ ॥ निर्द्दहत्यशिवो वायुः स च सम्वर्त्तकोऽनलः। सदेवासुरगन्धर्व्वं सयक्षोरगराक्षसम् ॥ ७३ ॥ ततो दहति दीप्तः स सर्व्वमेव जगद्विभुः। ततो गजकुलप्रख्यास्तडिन्मालाविभूषिताः ॥ ७४ ॥ उत्तिष्ठन्ति महामेघा नभस्यद्भुतदर्शनाः। केचिन्नीलोत्पलश्यामाः केचित् कुमुदसन्निभाः ॥ ७५ ॥ केचित् किञ्जल्कसङ्काशाः केचित्पीताः पयोधराः। केचिद्धरिद्रासङ्काशाः काकाण्डकनिभास्तथा ॥ ७६ ॥ केचित्कमलपत्राभाः केचिद्धिङ्गुलसप्रभाः। केचित् पुरवराकाराः केचिद्गजकुलोपमाः ॥ ७७ ॥ केचिदञ्जनसङ्काशाः केचिन्मकरसन्निभाः। विद्युन्मालापिनद्धाङ्गाः समुत्तिष्ठन्ति वै घनाः ॥ ७८ ॥ घोररूपा महाराज घोरस्वननिनादिताः। ततो जलधराः सर्व्वे व्याप्नुवन्ति नभस्तलम् ॥ ७९ ॥ तैरियं पृथिवी सर्व्वा सपर्व्वतवनाकरा। आपूर्य्यते महाराज सलिलौघपरिप्लुता ॥ ८० ॥ ततस्ते जलदा घोरा राविणः पुरुषर्षभ। सर्व्वतः प्लावयन्त्याशु चोदिताः परमेष्ठिना ॥ ८१ ॥ वर्षमाणा महत्तोयं पूरयन्तो वसुन्धराम्। सुघोरमशिवं रौद्रं नाशयन्ति च पावकम् ॥ ८२ ॥ ततो द्वादशवर्षाणि पयोदास्त उपप्लवे। धाराभिः पूरयन्तो वै चोद्यमाना महात्मना ॥ ८३ ॥ ततः समुद्रः स्वां वेलामतिक्रामति भारत। पर्व्वताश्च विदीर्य्यन्ते मही चाप्सु निमज्जति ॥ ८४ ॥ सर्व्वतः

सहसा भ्रान्तास्ते पयोदा नभस्तलम्। संवेष्टयित्वा नश्यन्ति वायुवेगपराहताः॥ ८५॥ ततस्तं मारुतं घोरं स्वयम्भूर्मनुजाधिप। आदिः पद्मालयो देवः पीत्वा स्वपिति भारत॥ ८६॥ तस्मिन्नेकार्णवे घोरे नष्टे स्थावरजङ्गमे। नष्टे देवासुरगणे यक्षराक्षसवर्जिते॥ ८७॥ निर्मनुष्ये महीपाल निःश्वापदमहीरुहे। अनन्तरीक्षे लोकेऽस्मिन् भ्रमाम्येकोऽहमाहतः॥ ८८॥ एकार्णवजले घोरे विचरन् पार्थिवोत्तम। अपश्यन् सर्वभूतानि वैक्लव्यमगमं ततः॥ ८९॥ ततः सुदीर्घं गत्वाहं प्लवमानो नराधिप। श्रान्तः क्वचिन्न शरणं लभाम्यहमतन्द्रितः॥ ९०॥ ततः कदाचित् पश्यामि तस्मिन् सलिलसञ्चये। न्यग्रोधं सुमहान्तं वै विशालं पृथिवीपते॥ ९१॥ शाखायां तस्य वृक्षस्य विस्तीर्णायां नराधिप। पर्य्यङ्के पृथिवीपाल दिव्यास्तरणसंस्तृते॥ ९२॥ उपविष्टं महाराज पद्मेन्दुसदृशाननम्। फुल्लपद्मविशालाक्षं बालं पश्यामि भारत॥ ९३॥ ततो मे पृथिवीपाल विस्मयः सुमहानभूत्। कथन्त्वयं शिशुः शेते लोके नाशमुपागते॥ ९४॥ तपसा चिन्तयंश्चापि तं शिशुं नोपलक्षये। भूतं भव्यं भविष्यच्च जानन्नपि नराधिप॥ ९५॥ अतसीपुष्पवर्णाभः श्रीवत्सकृतभूषणः। साक्षाल्लक्ष्म्या इवावासः स तदा प्रतिभाति मे॥ ९६॥ ततो मामब्रवीद्बालः स पद्मनिभलोचनः। श्रीवत्सधारी द्युतिमान् वाक्यं श्रुतिसुखावहम्॥ ९७॥ जानामि त्वां परिश्रान्तं तात विश्रामकाङ्क्षिणम्। मार्कण्डेय इहास्स्व त्वं यावदिच्छसि भार्गव॥ ९८॥ अभ्यन्तरशरीरं मे प्रविश्य मुनिसत्तम। आस्स्व भो विहितो वासः प्रसादस्ते कृतो मया॥ ९९॥ ततो बालेन तेनैवमुक्तस्यासीत्तदा मम। निर्वेदो जीविते दीर्घे मनुष्यत्वे च भारत॥ १००॥ ततो बालेन तेनास्यं सहसा विवृतं कृतम्। तस्याहमवशो वक्त्रे दैवयोगात् प्रवेशित॥ १०१॥ ततः प्रविष्ट-

सतकुचिं सहसा मनुजाधिप । सराष्ट्रनगराकीर्णां कृत्स्नां पश्यामि मेदिनीम् ॥ १०२ ॥ गङ्गां शतद्रुं सीताञ्च यमुनामथ कौशिकीम् । चर्मण्वतीं वेत्रवतीं चन्द्रभागां सरस्वतीम् ॥ १०३ ॥ सिन्धुञ्चैव विपाशाञ्च नदीं गोदावरीमपि । वस्वोकसारां नलिनीं नर्मदाञ्चैव भारत ॥ १०४ ॥ नदीं ताम्राञ्च वेणाञ्च पुण्यतोयां शुभावहाम् । सुवेणां कृष्णवेणाञ्च इरामाञ्च महानदीम् ॥ १०५ ॥ वितस्ताञ्च महाराज कावेरीञ्च महानदीम् । शोणञ्च पुरुषव्याघ्र विशल्यां किम्पुनामपि ॥१०६॥ एताश्चान्याश्च नद्योऽहं पृथिवीव्यां या नरोत्तम । परिक्रामन् प्रपश्यामि तस्य कुक्षौ महात्मनः ॥ १०७ ॥ ततः समुद्रं पश्यामि यादोगणनिषेवितम् । रत्नाकरममित्रघ्न पयसोनिधिमुत्तमम् ॥ १०८ ॥ तत्र पश्यामि गगनं चन्द्रसूर्य्य-विराजितम् । जाज्वल्यमानं तेजोभिः पावकार्कसमप्रभम् ॥ १०९ ॥ पश्यामि च महीं राजन् काननैरुपशोभिताम् । यजन्ते हि तदा राजन् ब्राह्मणा बहुभिर्मखैः ॥ ११० ॥ क्षत्रियाश्च प्रवर्त्तन्ते सर्ववर्णानुरञ्जनैः । वैश्याः कृषिं यथान्यायं कारयन्ति नराधिप ॥ १११ ॥ शुश्रूषायाञ्च निरता द्विजानां वृषलास्तदा । ततः परिपतन् राजंस्तस्य कुक्षौ महात्मनः ॥ ११२ ॥ हिमवन्तञ्च पश्यामि हेमकूटञ्च पर्वतम् । निषधञ्चापि पश्यामि श्वेतञ्च रज-ताान्वितम् ॥ ११३ ॥ पश्यामि च महीपाल पर्वतं गन्धमादनम् । मन्दरं मनुजव्याघ्र नीलञ्चापि महागिरिम् ॥ ११४ ॥ पश्यामि च महाराज मेरुं कनकपर्वतम् । महेन्द्रञ्चैव पश्यामि विन्ध्यञ्च गिरिमुत्तमम् ॥ ११५ ॥ मलयञ्चैव पश्यामि पारिपात्रञ्च पर्व-तम् । एते चान्ये च बहवो यावन्तः पृथिवीधराः ॥ ११६ ॥ तस्योदरे मया दृष्टाः सर्वे रत्नविभूषिताः । सिंहान् व्याघ्रान् वराहांश्च पश्यामि मनुजाधिप ॥ ११७ ॥ पृथिव्यां यानि चान्यानि सत्वानि जगतीपते । तानि सर्वाण्यहं तत्र पश्यन् पर्य्यचरं

तदा॥ ११८॥ कुक्षौ तस्य नरव्याघ्र प्रविष्टः सञ्चरन् दिशः। शक्रादींश्चापि पश्यामि कृत्स्नान् देवगणानहम्॥ ११९॥ साध्यान् रुद्रांस्तथादित्यान् गुह्यकान् पितरस्तथा। सर्पांश्च नागान् सुपर्णांश्च वसूनप्यश्विनावपि॥ १२०॥ गन्धर्वाप्सरसो यक्षानृषींश्चैव महीपते। दैत्यदानवसङ्घांश्च कालेयांश्च नराधिप॥ १२१॥ सिंहिकातनयांश्चापि ये चान्ये सुरशत्रवः। यच्च किञ्चिन्मया लोके दृष्टं स्थावरजङ्गमम्॥ १२२॥ सर्वं पश्याम्यहं राजंस्तस्य कुक्षौ महात्मनः। चरमाणः फलाहारः कृत्स्नं जगदिदं विभो॥१२३॥ अन्तःशरीरे तस्याहं वर्षाणामधिकं शतम्। न च पश्यामि तस्याहं देहस्यान्तं कदाचन॥ १२४॥ सततं धावमानश्च चिन्तयानो विशाम्पते। आसादयानि नैवान्तं तस्य राजन्महात्मनः॥ १२५॥ ततस्तमेव शरणं गतोऽस्मि विधिवत्तदा। वरेण्यं वरदं देवं मनसा कर्मणैव च॥ १२६॥ ततोऽहं सहसा राजन् वायुवेगेन निःसृतः। महात्मनो मुखात्तस्य विवृतात् पुरुषोत्तम॥ १२७॥ ततस्तस्यैव शाखायां न्यग्रोधस्य विशाम्पते। आस्ते मनुजशार्दूल कृत्स्नमादाय वै जगत्॥ १२८॥ तेनैव बालवेशेन श्रीवत्सकृतलक्षणम्। आसीनं तं नरव्याघ्र पश्याम्यमिततेजसम्॥ १२९॥ ततो मामब्रवीद्बालः स प्रीतः प्रहसन्निव। श्रीवत्सधारी द्युतिमान् पीतवासा महाद्युतिः॥ १३०॥ अपीदानीं शरीरेऽस्मिन्मामके मुनिसत्तम। उषितस्त्वं परिश्रान्तो मार्कण्डेय ब्रवीमि ते॥ १३१॥ मुहूर्त्तादथ मे दृष्टिः प्रादुर्भूता पुनर्नवा। यया निर्मुक्तमात्मानमपश्यं लब्धचेतसम्॥ १३२॥ तस्य ताम्रतलौ तात चरणौ सुप्रतिष्ठितौ। सुजातौ मृदुरक्ताभिरङ्गुलीभिर्विराजितौ॥ १३३॥ प्रयत्नेन मया मूर्द्ध्ना गृहीत्वा ह्यभिवन्दितौ। दृष्ट्वापरिमितं तस्य प्रभावममितौजसः॥ १३४॥ विनयेनाञ्जलिं कृत्वा प्रयत्नेनोपगम्य ह। दृष्टो मया स भूतात्मा देवः कमललोचनः

॥ १३५ ॥ तमहं प्राञ्जलिर्भूत्वा नमस्कृत्येदमब्रुवम्। ज्ञातुमिच्छामि देव त्वां मायाञ्चैतां तवोत्तमाम् ॥ १३६ ॥ आस्यनानुप्रविष्टोऽहं शरीरे भगवंस्तव। दृष्टवानखिलान् सर्व्वान् समस्तान् जठरे हि ते ॥ १३७ ॥ तव देव शरीरस्था देवदानवराक्षसाः। यक्षा गन्धर्व्वनागाश्च जगत् स्थावरजङ्गमम् ॥ १३८ ॥ त्वत्प्रसादाच्च मे देव स्मृतिर्न परिहीयते। द्रुतमन्तःशरीरे ते सततं परिवर्त्तिनः ॥ १३९ ॥ निर्गतोऽहमकामस्तु इच्छया ते महाप्रभो। इच्छामि पुण्डरीकाक्ष ज्ञातुं त्वाहमनिन्दितम् ॥ १४० ॥ इह भूत्वा शिशुः साक्षात् किं भवानवतिष्ठते। पीत्वा जगदिदं सर्व्वमेतदाख्यातुमर्हसि ॥ १४१ ॥ किमर्थञ्च जगत् सर्व्वं शरीरस्थं तवानघ। कियन्तञ्च त्वया कालमिहस्थेयमरिन्दम ॥ १४२ ॥ एतदिच्छामि देवेश श्रोतुं ब्राह्मणकाम्यया। त्वत्तः कमलपत्राक्ष विस्तरेण यथातथम् ॥ १४३ ॥ महद्ध्येतदचिन्त्यञ्च यदहं दृष्टवान् प्रभो। इत्युक्तः स मया श्रीमान् देवदेवो महाद्युतिः। सान्त्वयन् मामिदं वाक्यमुवाच वदताम्वरः ॥ १४४ ॥

इति आरण्यपर्व्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्व्वणि मार्कण्डेयप्रश्ने अष्टाशीत्यधिकशततोऽध्यायः ॥ १८८ ॥

देव उवाच। कामं देवापि मां विप्र न हि जानन्ति तत्त्वतः। त्वत्प्रीत्या तु प्रवक्ष्यामि यथेदं विसृजाम्यहम् ॥ १ ॥ पितृभक्तोऽसि विप्रर्षे माञ्चैव शरणङ्गतः। ततो दृष्टोऽस्मि ते साक्षात् ब्रह्मचर्य्यञ्च ते महत् ॥ २ ॥ अपां नारा इति पुरा संज्ञाकर्म्म कृतं मया। तेन नारायणोऽप्युक्तो मम तत्त्वयनं सदा ॥ ३ ॥ अहं नारायणो नाम प्रभवो शाश्वतोऽव्ययः। विधाता सर्व्वभूतानां संहर्त्ता च द्विजोत्तम ॥ ४ ॥ अहं विष्णुरहं ब्रह्मा शक्रश्चाहं

सुराधिपः। अहं वैश्रवणो राजा यमः प्रेताधिपस्तथा ॥ ५ ॥
अहं शिवश्च सोमश्च काश्यपोऽथ प्रजापतिः। अहं धाता विधाता
च यज्ञश्चाहं द्विजोत्तम ॥ ६ ॥ अग्निरास्यं क्षितिः पादौ चन्द्रा-
दित्यौ च लोचने। द्यौर्मूर्द्धा खं दिशः श्रोत्रे तथापः स्वेद-
सम्भवाः ॥ ७ ॥ सदिशञ्च नभः कायो वायुर्मनसि मे स्थितः।
मया क्रतुशतैरिष्टं बहुभिः स्वाप्तदक्षिणैः ॥ ८ ॥ यजन्ते वेद-
विद्वांसो मां देवयजने स्थितम्। पृथिव्यां क्षत्रियेन्द्राश्च पार्थिवाः
स्वर्गकाङ्क्षिणः ॥ ९ ॥ यजन्ते मां तथा वैश्याः स्वर्गलोकजिगी-
षवः। चतुःसमुद्रपर्य्यन्तां मेरुमन्दरभूषणाम् ॥ १० ॥ शेषो
भूत्वाहमेवैतां धारयामि वसुन्धराम्। वाराहं रूपमास्थाय मयेयं
जगती पुरा ॥ ११ ॥ मज्जमाना जले विप्र वीर्य्येणासीत् समु-
द्धृता। अग्निश्च वड़वावक्त्रो भूत्वाहं द्विजसत्तम ॥ १२ ॥ पिवा-
म्यपः समाविद्धास्ताश्चैव विसृजाम्यहम्। ब्रह्म वक्त्रं भुजौ क्षत्र-
मूरू मे संस्थिता विशः ॥ १३ ॥ पादौ शूद्रा भवन्तीमे विक्रमेण
क्रमेण च। ऋग्वेदः सामवेदश्च यजुर्वेदोऽप्यथर्वणः ॥ १४ ॥
मत्तः प्रादुर्भवन्त्येते मामेव प्रविशन्ति च। यतयः शान्तिपरमा
यतात्मानो बुभुत्सवः ॥ १५ ॥ कामक्रोधद्वेषमुक्ता निःसङ्गा वीत-
कल्मषाः। सत्त्वस्था निरहङ्कारा नित्यमध्यात्मकोविदाः ॥ १६ ॥
मामेव सततं विप्राश्चिन्तयन्त उपासते। अहं सम्वर्त्तको वह्नि-
रहं सम्वर्त्तकोऽनिलः ॥ १७ ॥ अहं सम्वर्त्तकः सूर्य्यस्त्वहं सम्व-
र्त्तकोऽनलः। तारारूपाणि दृश्यन्ते यान्येतानि नभस्तले ॥ १८ ॥
मम वै रोमकूपाणि विद्धि त्वं द्विजसत्तम। रत्नाकराः समुद्राश्च
सर्व्व एव चतुर्द्दिशम् ॥ १९ ॥ वसनं शयनञ्चैव निलयञ्चैव विद्धि
मे। मयैव सुविभक्तास्ते देवकार्य्यार्थसिद्धये ॥ २० ॥ कामक्रोधञ्च
हर्षञ्च भयं मोहं तथैव च। ममैव विद्धि रोमाणि सर्व्वाण्येतानि
सत्तम ॥ २१ ॥ प्राप्नुवन्ति नरा विप्र यत् कृत्वा कर्म्म शोभनम्।

सत्यं दानं तपश्चोग्रमहिंसा चैव जन्तुषु ॥ २२ ॥ मद्विधानेन विहिता मम देहविहारिणः । मयाभिभूतविज्ञाना विचेष्टन्ते न कामतः ॥ २३ ॥ सम्यग्वेदमधीयाना यजन्ते विविधैर्मखैः । शान्तात्मानो जितक्रोधाः प्राप्नुवन्ति द्विजातयः ॥ २४ ॥ प्राप्तुं न शक्यो यो विद्वन्नरैर्दुष्कृतकर्मभिः । लोभाभिभूतैः कृपणैरनार्य्यैरकृतात्मभिः ॥ २५ ॥ तस्मान्महाफलं विद्धि नराणां भावितात्मनाम् । सुदुष्प्रापं विमूढानां मार्गं योगैर्निषेवितम् ॥ २६ ॥ यदा यदा च धर्मस्य ग्लानिर्भवति भारत । अभ्युत्थानमधर्मस्य तदात्मानं सृजाम्यहम् ॥ २७ ॥ दैत्या हिंसानुरक्ताश्च अवध्याः सुरसत्तमैः । राक्षसाश्चापि लोकेऽस्मिन् यदोत्पत्स्यन्ति दारुणाः ॥ २८ ॥ तदाहं संप्रसूयामि गृहेषु शुभकर्मणाम् । प्रविष्टो मानुषं देहं सर्वं प्रशमयाम्यहम् ॥२९॥ सृष्ट्वा देवमनुष्यांस्तु गन्धर्वोरगराक्षसान् । स्थावराणि च भूतानि संहराम्यात्ममायया ॥ ३० ॥ कर्मकाले पुनर्देहमविचिन्त्यं सृजाम्यहम् । आविश्य मानुषं देहं मर्य्यादाबन्धकारणात् ॥ ३१ ॥ श्वेतः कृतयुगे वर्णः पीतस्त्रेतायुगे मम । रक्तो द्वापरमासाद्य कृष्णः कलियुगे तथा ॥ ३२ ॥ त्रयो भागा ह्यधर्मस्य तस्मिन् काले भवन्ति च । अन्तकाले च संप्राप्ते कालो भूत्वातिदारुणः ॥ ३३ ॥ त्रैलोक्यं नाशयाम्येकः कृत्स्नं स्थावरजङ्गमम् । अहं त्रिवर्त्मा विश्वात्मा सर्वलोकसुखावहः ॥ ३४ ॥ अभिभूः सर्वगोऽनन्तो हृषीकेश उरुक्रमः । कालचक्रं नयाम्येको ब्रह्मन्नहमरूपकम् ॥ ३५ ॥ शमनं सर्वभूतानां सर्वलोककृतोद्यमम् । एवं प्रणिहितः सम्यक् ममात्मा मुनिसत्तम ॥ ३६ ॥ सर्वभूतेषु विप्रेन्द्र न च मां वेत्ति कश्चन । सर्वलोके च मां भक्ताः पूजयन्ति च सर्वशः ॥ ३७ ॥ यच्च किञ्चित् त्वया प्राप्तं मयि क्लेशात्मकं द्विज । सुखोदयाय तत्सर्वं श्रेयसे च तवानघ ॥ ३८ ॥ यच्च किञ्चित्त्वया लोके दृष्टं स्थावरजङ्गमम् ।

विदितं सर्वथैवासौ ममात्मा भूतभावनः ॥ ३९ ॥ अहं मम शरीरस्थ सर्वलोकपितामहः। अहं नारायणो नाम शङ्खचक्रगदाधरः ॥ ४० ॥ यावद्युगानां विप्रर्षे सहस्रपरिवर्त्तनात्। तावत् स्वपिमि विश्वात्मा सर्वभूतानि मोहयन् ॥ ४१ ॥ एवं सर्वमहं कालमिहास्से मुनिसत्तम। अशिशुः शिशुरूपेण यावद्ब्रह्मा न बुध्यते ॥ ४२ ॥ मया च दत्तो विप्राग्र्य वरस्ते ब्रह्मरूपिणा। असकृत् परितुष्टेन विप्रर्षिगणपूजित ॥ ४३ ॥ सर्वमेकार्णवं दृष्ट्वा नष्टस्थावरजङ्गमम्। विक्लवोऽसि मया ज्ञातस्ततस्ते दर्शितं जगत् ॥ ४४ ॥ अभ्यन्तरं शरीरस्य प्रविष्टोऽसि यदा मम। दृष्ट्वा लोकं समस्तञ्च विस्मितो नावबुध्यसे ॥ ४५ ॥ ततोऽसि वक्त्राद्विप्रर्षे द्रुतं निःसारितो मया। आख्यातस्ते मया चात्मा दुर्ज्ञेयो हि सुरासुरैः ॥ ४६ ॥ यावत्स भगवान् ब्रह्मा न बुध्येत महातपाः। तावत्त्वमिह विप्रर्षे विश्रब्धश्चर वै सुखम् ॥ ४७ ॥ ततो विबुद्धे तस्मिंस्तु सर्वलोकपितामहे। एकीभूतो हि स्रक्ष्यामि शरीराणि द्विजोत्तम ॥ ४८ ॥ आकाशं पृथिवी ज्योतिर्वायुः सलिलमेव च। लोके यच्च भवेच्छेषमिह स्थावरजङ्गमम् ४९ ॥

मार्कण्डेय उवाच। इत्युक्त्वान्तर्हितस्तात स देवः परमाद्भुतः। प्रजाश्चेमाः प्रपश्यामि विचित्रा विविधाः कृताः ॥ ५० ॥ एवं दृष्टं मया राजंस्तस्मिन् प्राप्ते युगक्षये। आश्चर्यं भरतश्रेष्ठ सर्वधर्मभृताम्वर ॥ ५१ ॥ यः स देवो मया दृष्टः पुरा पद्मायतेक्षणः। स एष पुरुषव्याघ्रः सम्बन्धी ते जनार्दनः ॥ ५२ ॥ अस्यैव वरदानाद्धि स्मृतिर्न प्रजहाति माम्। दीर्घमायुश्च कौन्तेय स्वच्छन्दमरणं मम ॥ ५३ ॥ स एष कृष्णो वार्ष्णेयः पुराणः पुरुषो विभुः। आस्ते हरिरचिन्त्यात्मा क्रीड़न्निव महाभुजः ॥ ५४ ॥ एष धाता विधाता च संहर्त्ता चैव शाश्वतः। श्रीवत्सवक्षा गोविन्दः प्रजापतिपतिः प्रभुः ॥ ५५ ॥ दृष्ट्वेमं वृष्णिप्रवरं स्मृतिर्मामियमागता।

आदिदेवमजं विष्णुं पुरुषं पीतवाससम् ॥ ५६ ॥ सर्वेषामेव भूतानां पिता माता च माधवः । गच्छध्वमेनं शरणं शरण्यं कौरवर्षभा ॥ ५७ ॥

वैशम्पायन उवाच । एवमुक्तास्तु ते पार्था यमौ च भरतर्षभौ । द्रौपद्या सहिताः सर्वे नमश्चक्रुर्जनार्दनम् ॥ ५८ ॥ स चैतान् पुरुषव्याघ्र साम्ना परमवल्गुना । सान्त्वयामास मानार्हो मन्यमानो यथाविधि ॥ ५९ ॥

इति आरण्यपर्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्वणि मार्कण्डेयनारायणसंवादे एकोननवत्यधिकशततोऽध्यायः ॥ १८९ ॥

वैशम्पायन उवाच । युधिष्ठिरस्तु कौन्तेयो मार्कण्डेयं महामुनिम् । पुनः पप्रच्छ साम्राज्ये भविष्यां जगतो गतिम् ॥ १ ॥

युधिष्ठिर उवाच । आश्चर्यभूतं भवतः श्रुतं नो वदताम्वर । मुने भार्गव यद्वृत्तं युगादौ प्रभवाप्ययम् ॥ २ ॥ अस्मिन् कलियुगे त्वस्ति पुनः कौतूहलं मम । समाकुलेषु धर्मेषु किन्नु शेषं भविष्यति ॥ ३ ॥ किंवीर्या मानवास्तत्र किमाहारविहारिणः किमायुषः किंवसना भविष्यन्ति युगक्षये ॥ ४ ॥ काञ्च काष्ठां समासाद्य पुनः सम्पत्स्यते कृतम् । विस्तरेण मुने ब्रूहि विचित्राणीह भाषसे ॥ ५ ॥ इत्युक्तः स मुनिश्रेष्ठः पुनरेवाभ्यभाषत । रमयन् वृष्णिशार्दूलं पाण्डवांश्च महानृषिः ॥ ६ ॥

मार्कण्डेय उवाच । शृणु राजन्मया दृष्टं यत् पुरा श्रुतमेव च । अनुभूतञ्च राजेन्द्र देवदेवप्रसादजम् ॥ ७ ॥ भविष्यं सर्वलोकस्य वृत्तान्तं भरतर्षभ । कलुषं कालमासाद्य कथ्यमानं निबोध मे ॥ ८ ॥ कृते चतुष्पात् सकलो निर्व्याजोपाधिवर्जितः । वृषः प्रतिष्ठितो धर्मो मनुष्ये भरतर्षभ ॥ ९ ॥ अधर्मपादविद्धस्तु

त्रिभिरंशैः प्रतिष्ठितः । त्रेतायां द्वापरेऽर्द्धेन व्यामिश्रो धर्म उच्यते ॥ १० ॥ त्रिभिरंशैरधर्मस्तु लोकानाक्रम्य तिष्ठति । तामसं युगमासाद्य तदा भरतसत्तम ॥ ११ ॥ चतुर्थांशेन धर्मस्तु मनुष्यानुपतिष्ठति । आयुर्वीर्य्यमथो बुद्धिर्बलन्तेजश्च पाण्डव ॥ १२ ॥ मनुष्याणामनुयुगं ह्रसतीति निबोध मे । राजानो ब्राह्मणा वैश्या शूद्राश्चैव युधिष्ठिर ॥ १३ ॥ व्याजैर्धर्मंञ्चरिष्यन्ति धर्मवैतंसिका नराः । सत्यं संक्षेप्स्यते लोके नरैः पण्डितमानिभिः ॥ १४ ॥ सत्यहान्या ततस्तेषामायुरल्पं भविष्यति । आयुषः प्रक्षयाद्विद्यां न शक्ष्यन्त्युपजीवितुम् ॥ १५ ॥ विद्याहीनानविज्ञानाल्लोभोऽप्यभिभविष्यति । लोभक्रोधपरा मूढाः कामासक्ताश्च मानवाः ॥ १६ ॥ वैरबद्धा भविष्यन्ति परस्परवधैषिणः । ब्राह्मणाः क्षत्रिया वैश्याः संकीर्य्यन्त परस्परम् ॥ १७ ॥ शूद्रतुल्या भविष्यन्ति तपःसत्यविवर्जिताः । अन्त्या मध्या भविषन्ति मध्याश्चान्त्या न संशयः ॥ १८ ॥ ईदृशो भविता लोको युगान्ते पर्य्युपस्थिते । वस्त्राणां प्रवरा शाणी धान्यानां कोरदूषकाः ॥१९॥ भार्य्यामित्राश्च पुरुषा भविष्यन्ति युगक्षये । मत्स्यामिषेण जीवन्तो दुहन्तश्चाप्यजैडकम् ॥ २० ॥ गोषु नष्टासु पुरुषा येऽपि नित्यं धृतव्रताः । तेऽपि लोभसमायुक्ता भविष्यन्ति युगक्षये ॥ २१ ॥ अन्योऽन्यं परिमुष्णन्तो हिंसयन्तश्च मानवाः । अजपा नास्तिकास्तेना भविष्यन्ति युगक्षये ॥ २२ ॥ सरित्तीरेषु कुद्दालैर्वापयिष्यन्ति चौषधीः । ताश्चाप्यल्पफलास्तेषां भविष्यन्ति युगक्षये ॥ २३ ॥ श्राद्धे दैवेऽपि पुरुषा येऽपि नित्यं धृतव्रताः । तेऽपि लोभसमायुक्ता भोक्ष्यन्तीह परस्परम् ॥ २४ ॥ पिता पुत्रस्य भोक्ता च पितुः पुत्रस्तथैव च । अतिक्रान्तानि भोज्यानि भविष्यन्ति युगक्षये ॥ २५ ॥ न व्रतानि चरिष्यन्ति ब्राह्मणा वेदनिन्दकाः । न यक्ष्यन्ति न होष्यन्ति हेतुवादविमोहिताः ॥ २६ ॥ निम्ने-

श्वीहां करिष्यन्ति हेतुवादविमोहिताः । निम्ने कृषिं करिष्यन्ति योक्ष्यन्ति धुरि धेनुकाः ॥ २७ ॥ एकहायनवत्सांश्च योजयिष्यन्ति मानवाः । पुत्रः पितृवधं कृत्वा पिता पुत्रवधं तथा ॥ २८ ॥ निरुद्वेगो वृहद्वादी न निन्दामुपलप्स्यते । म्लेच्छभूतं जगत् सर्वं निष्क्रियं यज्ञवर्ज्जितम् ॥ २९ ॥ भविष्यति निरानन्दमनुत्सवमथो तथा । प्रायशः कृपणानां हि तथा बन्धुमतामपि ॥ ३० ॥ विधवानाञ्च वित्तानि हरिष्यन्तीह मानवाः । स्वल्पवीर्य्यबलास्तव्धा लोभमोहपरायणाः ॥ ३१ ॥ तत्कथादानसन्तुष्टा दुष्टानामपि मानवाः । प्रतिग्रहं करिष्यन्ति मायाचारपरिग्रहाः ॥ ३२ ॥ समाह्वयन्तः कौन्तेय राजानः पापबुद्धयः । परस्परवधोद्युक्ता मूर्खाः पण्डितमानिनः ॥ ३३ ॥ भविष्यन्ति युगस्यान्ते क्षत्रिया लोककण्टकाः । अरक्षितारो लुब्धाश्च मानाहङ्कारदर्पिताः ॥ ३४ ॥ केवलं दण्डरुचयो भविष्यन्ति युगक्षये । आक्रम्याक्रम्य साधूनां दारांश्चापि धनानि च ॥ ३५ ॥ भोक्ष्यन्ते निरनुक्रोशा रुदतामपि भारत । न कन्यां याचते कश्चिन्नापि कन्या प्रदीयते ॥ ३६ ॥ स्वयंग्राहा भविष्यन्ति युगान्ते समुपस्थिते । राजानश्चाप्यसन्तुष्टाः परार्थान् मूढ़चेतसः ॥ ३७ ॥ सर्व्वोपायैर्हरिष्यन्ति युगान्ते पर्य्युपस्थिते । म्लेच्छीभूतं जगत् सर्वं भविष्यति न संशयः ॥ ३८ ॥ हस्तो हस्तं परिमुष्येद्युगान्ते समुपस्थिते । सत्यं संक्षिप्यते लोके नरैः पण्डितमानिभिः ॥ ३९ ॥ स्थविरा बालमतयो बालाः स्थविरबुद्धयः । भीरुस्तथा शूरमानी शूरा भीरुविषादिनः ॥ ४० ॥ न विश्वसन्ति चान्योऽन्यं युगान्ते पर्य्युपस्थिते । एकहार्य्यं युगं सर्वं लोभमोहव्यवस्थितम् ॥ ४१ ॥ अधर्म्मो बर्द्धते तत्र न तु धर्म्मः प्रवर्त्तते । ब्राह्मणाः क्षत्रिया वैश्या न शिष्यन्ति जनाधिप ॥ ४२ ॥ एकवर्णास्तदा लोको भविष्यति युगक्षये । न क्षंस्यति पिता पुत्रं पुत्रश्च पितरं

तथा ॥ ४३ ॥ भार्य्याश्च पतिशुश्रूषां न करिष्यन्ति संक्षये । शी
यवान्ना जनपदा गोधूमान्नास्तथैव च ॥ ४४ ॥ तान् देशान्
संश्रयिष्यन्ति युगान्ते पर्य्युपस्थिते । स्वैराचाराश्च पुरुषा योषि-
तश्च विशाम्पते ॥ ४५ ॥ अन्योऽन्यं न सहिष्यन्ति युगान्ते पर्य्युप-
स्थिते । म्लेच्छीभूतं जगत् सर्वं भविष्यति युधिष्ठिर ॥ ४६ ॥ न
श्राद्धैस्तर्पयिष्यन्ति दैवतानीह मानवाः । न कश्चित् कस्यचि-
च्छ्रोता न कश्चित् कस्यचिद्गुरुः ॥ ४७ ॥ तमोग्रस्तस्तदा लोको
भविष्यति जनाधिप । परमायुश्च भविता तदा वर्षाणि षोड़श
॥ ४८ ॥ ततः प्राणान् विमोक्ष्यन्ति युगान्ते समुपस्थिते । पञ्चमे
वाथ षष्ठे वा वर्षे कन्या प्रसूयते ॥ ४९ ॥ सप्तवर्षाष्टवर्षाश्च प्रजा-
स्यन्ति नरास्तदा । पत्यौ स्त्री तु तदा राजन् पुरुषो वा स्त्रियं
प्रति ॥ ५० ॥ युगान्ते राजशार्दूल न तोषमुपयास्यति । अल्प-
द्रव्या वृथालिङ्गा हिंसा च प्रभविष्यति ॥ ५१ ॥ न कश्चित् कस्य-
चिद्दाता भविष्यति युगक्षये । अट्टशूला जनपदाः शिवशूलाश्चतु-
ष्पथाः ॥ ५२ ॥ केशशूलाः स्त्रियश्चापि भविष्यन्ति युगक्षये ।
म्लेच्छाचाराः सर्वभक्षा दारुणाः सर्वकर्म्मसु ॥ ५३ ॥ भाविनः
पश्चिमे काले मनुष्या नात्र संशयः । क्रयविक्रयकाले च सर्वः
सर्वस्य वञ्चनम् ॥ ५४ ॥ युगान्ते भरतश्रेष्ठ वित्तलोभात् करि-
ष्यति । ज्ञानानि चाप्यविज्ञाय करिष्यन्ति क्रियास्तथा ॥ ५५ ॥
आत्मच्छन्देन वर्त्तन्ते युगान्ते समुपस्थिते । स्वभावात् क्रूर-
कर्म्माणश्चान्योऽन्यमभिशंसिनः ॥ ५६ ॥ भविनारो जनाः सर्वे
संप्राप्ते तु युगक्षये । आरामांश्चैव वृक्षांश्च नाशयिष्यन्ति निर्भयाः
॥ ५७ ॥ भविता संशयो लोके जीवितस्य हि देहिनाम् । तथा
लोभाभिभूताश्च भविष्यन्ति नरा नृप ॥ ५८ ॥ ब्राह्मणांश्च हनि-
ष्यन्ति ब्राह्मणस्वोपभोगिनः । हाहाकृता द्विजाश्चैव भयार्त्ता
वृषलार्द्दिताः ॥ ५९ ॥ त्रातारमलभन्तो वै भ्रमिष्यन्ति महीं-

सिनाम् । जीवितान्तकराः क्रूरा रौद्राः प्राणिविहिंसकाः ॥ ६० ॥
यदा भविष्यन्ति नरास्तदा संक्षेप्स्यते युगम् । आश्रयिष्यन्ति च
नदीः पर्वतान् विषमाणि च ॥ ६१ ॥ प्रधावमाना वित्रस्ता
द्विजाः कुरुकुलोद्वह । दस्युभिः पीड़िता राजन् काका इव
द्विजोत्तमाः ॥ ६२ ॥ कुराजभिश्च सततं करभारप्रपीड़िताः ।
धैर्य्यं त्यक्त्वा महीपाल दारुणे युगसंक्षये ॥ ६३ ॥ विकर्म्माणि
करिष्यन्ति शूद्राणां परिचारकाः । शूद्रा धर्मं प्रवक्ष्यन्ति ब्राह्मणाः
पर्य्युपासकाः ॥ ६४ ॥ श्रोतारश्च भविष्यन्ति प्रामाण्येन व्यव-
स्थिताः । विपरीतश्च लोकोऽयं भविष्यत्यधरोत्तरः ॥ ६५ ॥ एडू-
कान् पूजयिष्यन्ति वर्ज्जयिष्यन्ति देवताः । शूद्राः परिचरिष्यन्ति
न द्विजान् युगसंक्षये ॥ ६६ ॥ आश्रमेषु महर्षीणां ब्राह्मणावसथेषु
च । देवस्थानेषु चैत्येषु नागानामालयेषु च ॥ ६७ ॥ एडूकचिह्ना
पृथिवी न देवगृहभूषिता । भविष्यति युगे क्षीणे तद्युगान्तस्य
लक्षणम् ॥ ६८ ॥ यदा रौद्रा धर्म्महीना मांसादाः पानपास्तथा ।
भविष्यन्ति नरा नित्यं तदा संक्षेप्स्यते युगम् ॥ ६९ ॥ पुष्पं पुष्पे
यदा राजन् फले वा फलमाश्रितम् । प्रजास्यति महाराज
तदा संक्षेप्स्यते युगम् ॥ ७० ॥ अकालवर्षी पर्जन्यो भविष्यति
गते युगे । अक्रमेण मनुष्याणां भविष्यन्ति तदा क्रियाः ॥ ७१ ॥
विरोधमथ यास्यन्ति वृषला ब्राह्मणैः सह । मही म्लेच्छजना-
कीर्णा भविष्यति ततोऽचिरात् ॥ ७२ ॥ करभारभयाद्विप्रा
भजिष्यन्ति दिशो दश । निर्विशेषा जनपदास्तदा विष्टिकरा-
र्दिताः ॥ ७३ ॥ आश्रमानुपलप्स्यन्ति फलमूलोपजीविनः । एवं
पर्य्याकुले लोके मर्य्यादा न भविष्यति ॥ ७४ ॥ न स्थास्यन्त्युप-
देशे च शिष्या विप्रियकारिणः । आचार्य्योऽपनिधिश्चैव भर्त्स्यते
तदनन्तरम् ॥ ७५ ॥ अर्थयुक्त्या प्रवत्स्यन्ति मित्रसम्बन्धिबान्धवाः ।
अभावः सर्वभूतानां युगान्ते सम्भविष्यति ॥ ७६ ॥ दिशः प्रज्व-

लिता सर्वा नक्षत्राण्यप्रभाणि च। ज्योतींषि प्रतिकूलानि वाताः पर्य्याकुलास्तथा ॥ ७७ ॥ उल्कापाताश्च बहवो महाभयनिदर्शकाः। षड्भिरन्यैश्च सहितो भास्करः प्रतपिष्यति ॥ ७८ ॥ तुमुलाश्चापि निर्ह्रादा दिग्दाहाश्चापि सर्वशः। कवन्धान्तर्हितो भानुरुदयास्तमने तदा ॥ ७९ ॥ अकालवर्षी भगवान् भविष्यति सहस्रदृक्। शस्यानि च न रोक्ष्यन्ति युगान्ते पर्य्युपस्थिते ॥ ८० ॥ अभीक्ष्णं क्रूरवादिन्यः परुषा रुदितप्रियाः। भर्तृणां वचने चैव न स्थास्यन्ति तदा स्त्रियः ॥ ८१ ॥ पुत्राश्च मातापितरौ हनिष्यन्ति युगक्षये। सूदयिष्यन्ति च पतीन् स्त्रियः पुत्रानपाश्रिताः ॥ ८२ ॥ अपर्वणि महाराज सूर्य्यं राहुरुपैष्यति। युगान्ते हुतभुक् चापि सर्वतः प्रज्वलिष्यति ॥ ८३ ॥ पानीयं भोजनञ्चापि याचमानास्तदाध्वगाः। न लप्स्यन्ते निवासञ्च निरस्ताः पथि शेरते ॥ ८४ ॥ निर्घाता वायसा नागाः शकुनाः समृगद्विजाः। रूक्षा वाचो विमोक्ष्यन्ति युगान्ते पर्य्युपस्थिते ॥ ८५ ॥ मित्रं सम्बन्धिनश्चापि सन्त्यक्ष्यन्ति नरास्तदा। जनं परिजनञ्चापि युगान्ते पर्य्युपस्थिते ॥ ८६ ॥ अथ देशान् दिशश्चापि पत्तनानि पुराणि च। क्रमशः संश्रयिष्यन्ति युगान्ते पर्य्युपस्थिते ॥ ८७ ॥ हा तात हा सुतेत्येवं तदा वाचः सुदारुणाः। विक्रोशमानश्चान्योऽन्यं जनो गां पर्य्यटिष्यति ॥ ८८ ॥ ततस्तुमुलसङ्घाते वर्त्तमाने युगक्षये। द्विजातिपूर्वको लोकः क्रमेण प्रभविष्यति ॥ ८९ ॥ ततः कालान्तरेऽन्यस्मिन् पुनर्लोकविवृद्धये। भविष्यति पुनर्दैवमनुकूलं यदृच्छया ॥ ९० ॥ यदा सूर्य्यश्च चन्द्रश्च तथा तिष्यबृहस्पती। एकराशौ समेष्यन्ति प्रवर्त्स्यति तदा कृतम् ॥ ९१ ॥ कालवर्षी च पर्जन्यो नक्षत्राणि शुभानि च। प्रदक्षिणाः ग्रहाश्चापि भविष्यन्त्यनुलोमगाः ॥ ९२ ॥ क्षेमं सुभिक्षमारोग्यं भविष्यति निरामयम्। कल्की विष्णुयशा नाम द्विजः

कालप्रचोदितः ॥ ९४ ॥ उत्पत्स्यते महावीर्य्यो महाबुद्धिपराक्रमः।
सम्भूतः सम्भलग्रामे ब्राह्मणावसथे शुभे ॥ ९५ ॥ मनसा तस्य
सर्व्वाणि वाहनान्यायुधानि च। उपस्थास्यन्ति योधाश्च शस्त्राणि
कवचानि च ॥ ९६ ॥ स धर्म्मविजयी राजा चक्रवर्त्ती भविष्यति।
स चेमं संकुलं लोकं प्रसादमुपनेष्यति ॥ ९७ ॥ उत्थितो ब्राह्मणो
दीप्तः चयान्तकृदुदारधीः। संक्षेपको हि सर्व्वस्य युगस्य परि-
वर्त्तकः ॥ ९८ ॥ स सर्व्वत्र गतान् क्षुद्रान् ब्राह्मणैः परिवारितः।
उत्सादयिष्यति तदा सर्व्वान् म्लेच्छगणान् द्विजः ॥ ९९ ॥

इति आरण्यपर्व्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्व्वणि कलियुगकृत्यकथने
नवत्यधिकशतोऽध्यायः ॥ १९० ॥

मार्कण्डेय उवाच। ततश्चौरक्षयं कृत्वा द्विजेभ्यः पृथिवी-
मिमाम्। वाजिमेधे महायज्ञे विधिवत् कल्पयिष्यति ॥ १ ॥
स्थापयित्वा च मर्य्यादाः स्वयम्भूविहिताः शुभाः। वनं पुण्य-
यशःकर्म्मा रमणीयं प्रवेक्ष्यति ॥ २ ॥ तच्छीलमनुवर्त्स्यन्ति मनुष्या
लोकवासिनः। विप्रैश्चौरक्षये चैव कृते क्षेमं भविष्यति ॥ ३ ॥
कृष्णाजिनानि शक्तीश्च त्रिशूलान्यायुधानि च। स्थापयन् द्विज-
शार्दूलो देशेषु विजितेषु च ॥ ४ ॥ संस्तूयमानो विप्रेन्द्रैर्मान-
यानो द्विजोत्तमान्। कल्किश्चरिष्यति महीं सदा दस्युवधे रत
॥ ५ ॥ हा तातस्तात पुत्रेति तास्ता वाचः सुदारुणाः। विक्रोश-
मानान् सुभृशं दस्यून्नेष्यति संक्षयम् ॥ ६ ॥ ततोऽधर्म्मविनाशो
वै धर्म्मवृद्धिश्च भारत। भविष्यति कृते प्राप्ते क्रियावांश्च जनस्तथा
॥ ७ ॥ आरामाश्चैव चैत्याश्च तड़ागावसथास्तथा। पुष्करिण्यश्च
विविधा देवतायतनानि च ॥ ८ ॥ यज्ञक्रियाश्च विविधा भवि-
ष्यन्ति कृते युगे। ब्राह्मणाः साधवश्चैव मुनयश्च तपस्विनः ॥ ९ ॥

आश्रमाः सहपाषण्डाः स्थिताः सत्यजनाः प्रजाः। प्रयन्ति सर्व-बीजानि रोप्यमाणानि चैव ह ॥ १० ॥ सर्वेष्वृतुषु राजेन्द्र सर्वं शस्यं भविष्यति। नरा दानेषु निरता व्रतेषु नियमेषु च ॥ ११ ॥ जपयज्ञपरा विप्रा धर्म्मकामा मुदायुताः। पालयिष्यति राजानो धर्म्मेणेमां वसुन्धराम् ॥ १२ ॥ व्यवहाररता वैश्या भविष्यन्ति कृते युगे। षट्कर्मनिरता विप्राः क्षत्रिया विक्रमे रताः ॥ १३ ॥ शुश्रूषायां रताः शूद्रास्तथा वर्णत्रयस्य च। एष धर्म्मः कृतयुगे त्रेतायां द्वापरे तथा ॥ १४ ॥ पश्चिमे युगकाले च यः स ते संप्रकीर्त्तितः। सर्वलोकस्य विदिता युगसङ्ख्या च पाण्डव ॥ १५ ॥ एतत्ते सर्वमाख्यातमतीतानागतं तथा। वायुप्रोक्तमनुस्मृत्य पुराण-मृषिसंस्तुतम् ॥ १६ ॥ एवं संसारमार्गौ मे बहुशश्चिरजीविनः। दृष्टाश्चैवानुभूताश्च तांस्ते कथितवानहम् ॥ १७ ॥ इदञ्चैवापरं भूयः सह भ्रातृभिरच्युत। धर्म्मसंशयमोक्षार्थं निबोध वचनं मम ॥ १८ ॥ धर्म्मे त्वयात्मा संयोज्यो नित्यं धर्म्मभृतांवर। धर्मात्मा हि सुखं राजन् प्रेत्य चेह च विन्दति ॥ १९ ॥ निबोध च शुभां वाणीं यां प्रवक्ष्यामि तेऽनघ। न ब्राह्मणे परिभवः कर्त्तव्यस्ते कदाचन। ब्राह्मणः कुपितो हन्यादपि लोकान् प्रतिज्ञया ॥ २० ॥

वैशम्पायन उवाच। मार्कण्डेयवचः श्रुत्वा कुरूणां प्रवरो नृपः। उवाच वचनं धीमान् परमं परमद्युतिः ॥ २१ ॥

युधिष्ठिर उवाच। कस्मिन् धर्म्मे मया स्थेयं प्रजाः संरक्षता मुने। कथञ्च वर्त्तमानो वै न च्यवेयं स्वधर्म्मतः ॥ २२ ॥

मार्कण्डेय उवाच। दयावान् सर्वभूतेषु हितो रक्तोऽनसूयकः। सत्यवादी मृदुर्द्दान्तः प्रजानां रक्षणे रतः ॥ २३ ॥ चर धर्म्मं त्यजाधर्म्मं पितॄन् देवांश्च पूजय। प्रमादात् यत् कृतं तेऽभूत् सम्यग्दानेन तज्जय ॥ २४ ॥ अलन्ते मानमाश्रित्य सततं पर-

वान् भव। विजित्य पृथिवीं सर्वां मोदमानः सुखी भव ॥ २५ ॥ एष भूतो भविष्यश्च धर्म्मस्ते समुदीरितः। न तेऽस्त्यविदितं किञ्चिदतीतानागतं भुवि ॥ २६ ॥ तस्मादिदं परिक्लेशं त्वं तात हृदि मा कृथाः। प्राज्ञास्तात न मुह्यन्ति कालेनापि प्रपीड़िताः ॥ २७ ॥ एष कालो महाबाहो अपि सर्वदिवौकसाम्। मुह्यन्ति हि प्रजास्तात कालेनापि प्रचोदिताः ॥ २८ ॥ मा च तत्र विशङ्का भूद्यन्मयोक्तं तवानघ। आशङ्का मद्वचो ह्येतद्धर्म्मलोपो भवेत्तव ॥ २९ ॥ जातोऽसि प्रथिते वंशे कुरूणां भरतर्षभ। कर्म्मणा मनसा वाचा सर्वमेतत् समाचर ॥ ३० ॥

युधिष्ठिर उवाच। यत्त्वयोक्तं द्विजश्रेष्ठ वाक्यं श्रुतिमनोहरम्। तथा करिष्ये यत्नेन भवतः शासनं विभो ॥ ३१ ॥ न मे लोभोऽस्ति विप्रेन्द्र न भयं न च मत्सरः। करिष्यामि हि तत् सर्वमुक्तं यत्ते मयि प्रभो ॥ ३२ ॥

वैशम्पायन उवाच। श्रुत्वा तु वचनं तस्य मार्कण्डेयस्य धीमतः। संहृष्टाः पाण्डवा राजन् सहिताः शार्ङ्गधन्वना ॥ ३३ ॥ विप्रर्षभाश्च ते सर्वे ये तत्रासन् समागताः। तथा कथां शुभां श्रुत्वा मार्कण्डेयस्य धीमतः। विस्मिताः समपद्यन्त पुराणस्य निवेदनात् ॥ ३४ ॥

इति आरण्यपर्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्वणि युधिष्ठिरानुशासने एकनवत्यधिकशततोऽध्यायः ॥ १९१ ॥

जनमेजय उवाच। भूय एव ब्राह्मणानां माहात्म्यं वक्तुमर्हसि। पाण्डवानां यथाचष्ट मार्कण्डेयो महातपाः ॥ १ ॥

वैशम्पायन उवाच। भूय एव ब्राह्मणमहाभाग्यं वक्तुमर्ह-

मीत्यब्रवीत् पाण्डवेयो मार्कण्डेयम् । अथाचष्ट मार्कण्डेयोऽपूर्व-मिदं श्रूयतां ब्राह्मणानाञ्चरितम् ॥ २ ॥

मार्कण्डेय उवाच । अयोध्यायामिक्ष्वाकुकुलोद्वहः पार्थिवः परिक्षिन्नाम मृगयामगमत् । तमेकाश्वेन मृगमनुसरन्तं मृगो दूरमपाहरत ॥ ३ ॥ अथाध्वनि जातश्रमः क्षुत्तृष्णाभिभूतश्चैक-स्मिन्देशे नीलं गहनं वनखण्डमपश्यत् । तच्चाविवेश ततस्तस्य वनखण्डस्य मध्येऽतीव रमणीयं सरो दृष्ट्वा साश्व एव व्यगाहत ॥ ४ ॥ अथाश्वस्तः स बिसमृणालमश्वायाग्रतो निक्षिप्य पुष्क-रिणीतीरे संविवेश । ततः शयानो मधुरं गीतशब्दमशृणोत् ॥ ५ ॥ स श्रुत्वा चिन्तयन्नेह मनुष्यगतिं पश्यामि कस्य खल्वयं गीयशब्द इति । अथापश्यत् कन्यां परमरूपदर्शनीयां पुष्पाण्यवचिन्वतीं गायन्तीञ्च । अथ सा राज्ञः समीपे पर्य्यक्रामत् ॥ ६ ॥ ताम-ब्रवीद्राजा कस्यासि भद्रे का वा त्वमिति । सा प्रत्युवाच कन्या-स्मीति तां राजोवाचार्थी त्वयाहमिति ॥ ७ ॥ अथोवाच कन्या समयेनाहं शक्या त्वया लब्धुं नान्यथेति राजा तां समयमपृच्छत् । कन्योवाच नोदकं मे दर्शयितव्यमिति ॥ ८ ॥ स राजा तां बाढमित्युक्त्वा तामुपयेमे कृतोद्वाहश्च राजा परीक्षित् क्रीड़मानो मुदा परमया युक्तस्तूष्णीं सङ्गम्य तया सहास्ते । ततस्तत्रैवा-सीने राजनि सेनान्वगच्छत ॥ ९ ॥ पदं पदेन दृष्ट्वा च राजानं परिवार्य्यातिष्ठत् । पर्य्याश्वस्तश्च राजा तयैव सह शिविकया प्रायादवघाटितया स्वनगरमनुप्राप्य रहसि तया सहास्ते ॥ १० ॥ तत्राभ्याशस्थोऽपि कश्चित्तन्नापश्यदथ प्रधानामात्योऽभ्याशचरास्तस्य स्त्रियोऽपृच्छत् । किमत्र प्रयोजनं वर्त्तत इत्यथाब्रुवंस्ताः स्त्रियः ॥ ११ ॥ अपूर्व्वमिव पश्याम उदकं नात्र नीयत इत्यथामात्यो-ऽनुदकं वनं कारयित्वोदारवृक्षं बहुपुष्पफलमूलं तस्य मध्ये मुक्ता-जालमयीं पार्श्वे वापीं सुगूढ़ां सुधासलिललिप्तां स रहस्युप-

शस्य राजानमब्रवीत्॥ ११ ॥ वनमिदमुदारमनुदकं साध्वत्र रम्यतामिति। स तस्य वचनात्तयैव सह देव्या तद्वनं प्राविशत् ॥ १२ ॥ स कदाचित्तस्मिन् कानने रम्ये तयैव सह व्यवहरत्। अथ क्षुत्तृष्णार्दितः श्रान्तोऽतिमुक्तकागारमपश्यत्तत् प्रविश्य राजा-प्रियया सुधाकृतां विमलां सलिलपूर्णां वापीमपश्यत् ॥ १४ ॥ दृष्ट्वैव तां तस्याश्च तीरे सहैव तया देव्यावतिष्ठत। अथ तां देवीं स राजाब्रवीत् साध्ववतर वापीसलिलमिति। सा तद्वचः श्रुत्वावतीर्य्य वापीं न्यमज्जन्न पुनरुदमज्जत्॥ १५ ॥ तां मृगय-माणो राजा नापश्यद्वापीमथ निःस्राव्य मण्डूकं श्वभ्रमुखे दृष्ट्वा क्रुद्ध आज्ञापयामास॥ १६ ॥ स राजा सर्व्वत्र मण्डूकवधः क्रियता-मिति यो मयार्थी स मां मृतमण्डूकोपायनामादायोपतिष्ठेदिति ॥ १७ ॥ अथ मण्डूकवधे घोरे क्रियमाणे दिक्षु सर्व्वासु मण्डू-कान् भयमाविवेश ते भीता मण्डूकराज्ञे यथावृत्तं न्यवेदयन् ॥ १८ ॥ ततो मण्डूकराट् तापसवेशधारी राजानमभ्यगच्छ-दुपेत्य चैनमुवाच॥ १९ ॥ मा राजन् क्रोधवशं गमः प्रसादं कुरु नार्हसि मण्डूकानामनपराधिनां बधं कर्त्तुमिति श्लोकौ चात्र भवतः॥ २० ॥ मा मण्डूकान् जिघांस त्वं कोपं सन्धा-रयाच्युत। प्रक्षीयते धनोद्रेको जनानामविजानताम्॥ २१ ॥ प्रतिजानीहि नैतांस्त्वं प्राप्य क्रोधं विमोक्ष्यसि। अलं कृत्वा तवाधर्मं मण्डूकैः किं हतैर्हि ते। तमेवंवादिनमिष्टजनशोक-परीतात्मा राजाथोवाच॥ २२ ॥ न हि क्षम्यते तन्मया हनि-ष्याम्येतानेतैर्दुरात्मभिः प्रिया मे भक्षिता सर्व्वथैव मे वध्या मण्डूकानार्हसि विद्वन्मामुपरोद्धुमिति॥२३॥ स तद्वाक्यमुपालभ्य व्यथितेन्द्रियमना प्रोवाच प्रसीद राजन्नहमायुर्नाम मण्डूकराजो मम सा दुहिता सुशोभना नाम। तस्या हि दौःशील्यमेत-द्बहवस्तया राजानो विप्रलब्धपूर्वा इति॥ २४ ॥ तमब्रवी-

द्राजा तयास्मद्ग्रहनर्थी सा मे दीयतामिति । अथैनां राज्ञे
पिता ददावब्रवीच्चैनामेनं राजानं शुश्रूषस्वेति ॥ २५ ॥ स
एवमुक्त्वा दुहितरं क्रुद्धः शशाप यस्मात्त्वया राजानो विप्रलब्धा
बहवस्तस्मादब्रह्मण्यानि तवापत्यानि भविष्यन्तीत्यनृतकत्वात्तवेति
॥ २६ ॥ स च राजा तामुपलभ्य तस्यां सुरतगुणनिबद्धहृदयो
लोकत्रयैश्वर्य्यमिवोपलभ्य हर्षेण वाष्पलया वाचा प्रणिपत्याभि-
पूज्य मण्डूकराजमब्रवीत् अनुगृहीतोऽस्मीति । स च मण्डूक-
राजो दुहितरमनुज्ञाप्य यथागतमगच्छत् ॥ २७ ॥ अथ कस्य
चित् कालस्य तस्यां कुमारास्त्रयस्तस्य राज्ञः सम्बभूवुः । शलो
दलो बलश्चेति ततस्तेषां ज्येष्ठं शलं समये पिता राज्येऽभिषिच्य
तपसि धृतात्मा वनं जगाम ॥ २८ ॥ अथ कदाचिच्छलो मृगया-
मनुचरन् मृगमासाद्य रथेनान्वधावत् । सूतञ्चोवाच शीघ्रं मां
वाहयस्वेति स तथोक्तः सूतो राजानमब्रवीत् ॥ २९ ॥ न क्रियता-
मनुबन्धो नैष शक्यस्त्वया मृगोऽयं ग्रहीतुम् । यद्यपि ते रथे
युक्तौ वाम्यौ स्यातामिति ॥ ३० ॥ ततोऽब्रवीद्राजा सूतमाचक्ष्व
मे वाम्यौ हन्मि वा त्वामिति । स एवमुक्तो राजभयभीतः सूतो
वामदेवशापभीतश्च सन्नाचख्यौ राज्ञे ॥ ३१ ॥ ततः पुनः स
राजा खड्गमुद्यम्य शीघ्रं कथयस्वेति तमाह हनिष्ये त्वामिति ।
स तदाह राजभयभीत सूतो वामदेवस्याश्वौ वाम्यौ मनोजवा-
विति ॥ ३२ ॥ अथैनमेवं ब्रुवाणमब्रवीद्राजा वामदेवाश्रमं या-
हीति । स गत्वा वामदेवाश्रमं तमृषिमब्रवीत् ॥ ३३ ॥ भगवन्
मृगो मे विद्धः पलायते सम्भावयितुमर्हसि वाम्यौ दातुमिति ।
तमब्रवीदृषिर्ददानि ते वाम्यौ कृतकार्य्येण भवता मम वाम्यौ
निर्य्यात्यौ क्षिप्रमिति ॥ ३४ ॥ स च तावश्वौ प्रतिगृह्यानुज्ञाप्य
ऋषिं प्रायाद्वामिप्रयुक्तेन रथेन मृगं प्रति गच्छं चाब्रवीत् सूत-
मश्वरत्नाविमौ अयोग्यौ ब्राह्मणानां नैतौ प्रतिदेयौ वामदेवायै-

त्यक्त्वा मृगमवाप्य स्वनगरमेत्याश्वावन्तःपुरेऽस्थापयत् ॥ २५ ॥ अथर्षिश्चिन्तयामास तरुणो राजपुत्रः कल्याणं पुत्रमासाद्य रमते। न मे प्रतिनिर्य्यातयत्यद्धो कष्टमिति ॥ २६ ॥ स मनसा विचिन्त्य मासि पूर्णे शिष्यमब्रवीत्। गच्छात्रेय राजानं ब्रूहि यदि पर्य्याप्तं तदा निर्य्यातयोपाध्यायवाम्याविति ॥ २७ ॥ स गत्वैव तं राजानमब्रवीत् तं राजा प्रत्युवाच राज्ञामेतद्वाहनमनर्हा ब्राह्मणा रत्नानामेवं विधानां किं ब्राह्मणानामश्वैः कार्य्यं साधु गम्यताम् ॥ २८ ॥ स गत्वैतदुपाध्यायायाचष्ट तच्छ्रुत्वा वचनमप्रियं वामदेवः क्रोधपरीतात्मा स्वयमेव राजानमभिगम्याश्वार्थमचोदयन्न चाददद्राजा ॥ २९ ॥

वामदेव उवाच। प्रयच्छ वाम्यौ मम पार्थिव त्वं कृतं हि ते कार्य्यमाभ्यामशक्यम्। मा त्वावधीद्वरुणो घोरपाशैर्ब्रह्म क्षत्रस्यान्तरे वर्त्तमानम् ॥ ४० ॥

राजोवाच। अनड्वाहौ सुव्रतौ साधुदान्तावेतद्विप्राणां वाहनं वामदेव। ताभ्यां याहि त्वं यत्र कामो महर्षे छन्दांसि वै त्वादृशं संवहन्ति ॥ ४१ ॥

वामदेव उवाच। छन्दांसि वै मादृशं संवहन्ति लोकेऽमुष्मिन् पार्थिव यानि सन्ति। अस्मिंस्तु लोके मम यानमेतदस्मद्विधानामपरेषाञ्च राजन् ॥ ४२ ॥

राजोवाच। चत्वारस्त्वां गर्द्दभाः संवहन्तु श्रेष्ठाश्वतर्य्यो हरयो वातरंहाः। तैस्त्वं याहि क्षत्रियस्यैष वाह्यो ममैव वाम्यौ न तवैतौ हि विद्धि ॥ ४३ ॥

वामदेव उवाच। घोरं व्रतं ब्राह्मणस्यैतदाहुरेतद्राजन् यदिह जीवमानः। अयस्मया घोररूपा महान्तश्चत्वारो वा यातुधानाः सुरौद्राः। मया प्रयुक्तास्त्वद्वधमीप्समाना वहन्तु त्वां शितशूलाश्चतुर्धा ॥ ४४ ॥

राजोवाच। ये त्वां विदुर्ब्राह्मणं वामदेव वाचा हन्तुं मनसा कर्म्मणा वा। ते त्वां सशिष्यमिह पातयन्तु मदाज्ञयानुन्नाः शितशूलहस्ताः॥ ४५॥

वामदेव उवाच। ममैतौ वाम्यौ प्रतिगृह्य राजन् पुनर्ददामीति प्रपद्यसे त्वम्। प्रयच्छ शीघ्रं मम वाम्यौ त्वमश्वौ यद्यात्मानं जीवितुं ते क्षमं स्यात्॥ ४६॥

राजोवाच। न ब्राह्मणेभ्यो मृगया प्रसूता न त्वानुशास्म्यद्यप्रभृति ह्यसत्यम्। तवैवाज्ञां संप्रणिधाय सर्वां तथा ब्रह्मन् पुण्यलोकं लभेयम्॥ ४७॥

वामदेव उवाच। नानुयोगा ब्राह्मणानां भवन्ति वाचो राजन् मनसा कर्म्मणा वा। यस्त्वेवं ब्रह्म तपसान्वेति विद्वांस्तेन श्रेष्ठो भवति हि जीवमानः॥ ४८॥

मार्कण्डेय उवाच। एवमुक्ते वामदेवेन राजन् समुत्तस्थू राक्षसा घोररूपाः। तैः शूलहस्तैर्वध्यमानः स राजा प्रोवाचेदं वाक्यमुच्चैस्तदानीम्॥४९॥ इक्ष्वाकवो यदि ब्रह्मन् दलो वा विधेया मे यदि चेमे विशोऽपि। नोत्सृजेऽहं वामदेवस्य वाम्यौ नैवंविधा धर्मशीला भवन्ति॥ ५०॥ एवं ब्रुवन्नेव स यातुधानैर्हतो जगामाशु महीं क्षितीशः। ततो विदित्वा नृपतिं निपातितमिक्ष्वाकवो वै दलमभ्यषिञ्चन्॥ ५१॥ राज्ये तदा तत्र गत्वा स विप्रः प्रोवाचेदं वचनं वामदेवः। दलं राजानं ब्राह्मणानां हि देयमेवं राजन् सर्वधर्म्मेषु दृष्टम्॥ ५२॥ बिभेषि चेत्त्वमधर्मान्नरेन्द्र प्रयच्छ मे शीघ्रमेवाद्य वाम्यौ। एतच्छ्रुत्वा वामदेवस्य वाक्यं स पार्थिवः सूतमुवाच रोषात्॥ ५३॥ एकं हि मे सायकञ्चित्ररूपं दिग्धं विषेणाहर सङ्गृहीतम्। येन विद्धो वामदेवः शयीत सन्दृश्यमानः श्वभिरार्त्तरूपः॥ ५४॥

वामदेव उवाच। जानामि पुत्रं दशवर्षं तवाहं जातं

महिष्यां श्येनजितं नरेन्द्र । तं जहि त्वं मद्वचनात् प्रगृह्णस्तूर्णं प्रियैः प्रायकैर्घोररूपैः ॥ ५५ ॥

मार्कण्डेय उवाच । एवमुक्ते वामदेवेन राजन्नन्तःपुरे राजपुत्रं जघान । स सायकस्तिग्मतेजा विसृष्टः श्रुत्वा दलस्तत्र वाक्यं बभाषे ॥ ५६ ॥

राजोवाच । इच्वाकवो हन्त चरामि वः प्रियं निहन्मीमं विप्रमद्य प्रमथ्य । आनीयतामपरस्तिग्मतेजाः पश्यध्वं मे वीर्य्यमद्य चितीशाः ॥ ५७ ॥

वामदेव उवाच । यस्त्वमेनं सायकं घोररूपं विषेण दिग्धं मम सन्दधासि । नत्वेतं त्वं शरवर्षं विमोक्तुं सन्धातुं वा शक्यसे मानवेन्द्र ॥ ५८ ॥

राजोवाच । इच्वाकवः पश्यत मां गृहीतं न वै शक्नोम्येष शरं विमोक्तुम् । न चास्य कर्त्तुं नाशमभ्युत्सहामि आयुष्मान् वै जीवतु वामदेवः ॥ ५९ ॥

वामदेव उवाच । संस्पृश्यैनां महिषीं सायकेन ततस्तस्मादेनसो मोच्यसे त्वम् । ततस्तथा कृतवान् पार्थिवस्तु ततो मुनिं राजपुत्री बभाषे ॥ ६० ॥

राजपुत्र्युवाच । यथायुक्ता वामदेवाहमेनं दिने दिने सन्दिशन्ती नृशंसम् । ब्राह्मणेभ्यो मृगयती सूनृतानि तथा ब्रह्मन् पुण्यलोकं लभेयम् ॥ ६१ ॥

वामदेव उवाच । त्वया त्रातं राजकुलं शुभेक्षणे वरं वृणीष्वाप्रतिमं ददामि ते । प्रशाधीमं स्वजनं राजपुत्रि इच्वाकुराज्यं सुमहच्चाप्यनिन्द्ये ॥ ६२ ॥

राजपुत्र्युवाच । वरं वृणे भगवन्नेवमेव विमुच्यतां किल्बिषादद्य भर्त्ता । शिवेन च ध्याहि सपुत्रबान्धवं वरो वृतो ह्येष मया द्विजाग्र्य ॥ ६३ ॥

मार्कण्डेय उवाच। श्रुत्वा वचः स मुनी राजपुत्रास्तथास्त्विति प्राह कुरुप्रवीर। ततः स राजा मुदितो बभूव वाम्यौ चाश्वौ प्रददौ सम्प्रणम्य ॥ ३४ ॥

इति आरण्यपर्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्वणि वामदेवचरिते द्विनवत्यधिकशततोऽध्यायः ॥ १९२ ॥

वैशम्पायन उवाच। मार्कण्डेयमृषयो ब्राह्मणा युधिष्ठिरश्च पर्य्यपृच्छन्नृषिः केन दीर्घायुरासीद्बकः। मार्कण्डेयस्तु तान् सर्वानुवाच महातपा दीर्घायुश्च बको राजर्षिर्नात्र कार्य्या विचारणा ॥ १ ॥ एतच्छ्रुत्वा तु कौन्तेयो भ्रातृभिः सह भारत। मार्कण्डेयं पर्य्यपृच्छद्धर्मराजो युधिष्ठिरः ॥ २ ॥ बकदाल्भ्यौ महात्मानौ श्रूयेते चिरजीविनौ। सखायौ देवराजस्य तावृषी लोकसम्मतौ ॥ ३ ॥ एतदिच्छामि भगवन् बकशक्रसमागमम्। सुखदुःखसमायुक्तं तत्त्वेन कथयस्व मे ॥ ४ ॥

मार्कण्डेय उवाच। वृत्ते देवासुरे राजन् संग्रामे लोमहर्षणे। त्रयाणामपि लोकानामिन्द्रो लोकाधिपोऽभवत् ॥ ५ ॥ सम्यग्वर्षति पर्ज्जन्यः शस्यसम्पद उत्तमाः। निरामयाः सुधर्मिष्ठाः प्रजा धर्मपरायणाः ॥ ६ ॥ मुदितश्च जनः सर्वः स्वधर्मेषु व्यवस्थितः। ताः प्रजा मुदिताः सर्वा दृष्ट्वा बलनिसूदनः ॥ ७ ॥ ततस्तु मुदितो राजन् देवराजः शतक्रतुः। ऐरावतं समास्थाय ताः पश्यन्मुदिताः प्रजाः ॥ ८ ॥ आश्रमांश्च विचित्रांश्च नदीश्च विविधाः शुभाः। नगराणि समृद्धानि खेटान् जनपदांस्तथा ॥९॥ प्रजापालनदक्षांश्च नरेन्द्रान् धर्मचारिणः। उदपानं प्रपा वापीतड़ागानि सरांसि च ॥ १० ॥ नानाब्रह्मसमाचारैः सेवितानि द्विजोत्तमैः। ततोऽवतीर्य्य रम्यायां पृथ्व्यां राजन् शतक्रतुः ॥११॥

तत्र रम्ये शिवे देशे बहुवृक्षसमाकुले । पूर्वस्यान्दिशि रम्यायां समुद्राभ्यासतो नृप ॥ १२ ॥ तत्राश्रमपदं रम्यं मृगद्विजनिषेवितम् । तत्राश्रमपदे रम्ये बकं पश्यति देवराट् ॥ १३ ॥ बकस्तु दृष्ट्वा देवेन्द्रं दृढ़ं प्रीतमनाभवत् । पाद्यासनार्घ दानेन फलमूलैरथार्चयत् ॥ १४ ॥ सुखोपविष्टो वरदस्ततस्तु बलसूदनः । ततः प्रश्नं बकं देव उवाच त्रिदशेश्वरः ॥ १५ ॥ शतं वर्षसहस्राणि मुने जातस्य तेऽनघ । समाख्याहि मम ब्रह्मन् किं दुःखं चिरजीविनाम् ॥ १६ ॥

बक उवाच । अप्रियैः सह संवासः प्रियैश्चापि विना भवः । असद्भिः सम्प्रयोगश्च तद्दुःखं चिरजीविनाम् ॥ १७ ॥ पुत्रदारविनाशोऽत्र ज्ञातीनां सुहृदामपि । परेष्वायत्तताकृच्छ्रं किन्नु दुःखतरं ततः ॥ १८ ॥ नान्यद्दुःखतरं किञ्चिल्लोकेषु प्रतिभाति मे । अर्थैर्विहीनः पुरुषः परैः सम्परिभूयते ॥ १९ ॥ अकुलानां कुले भावं कुलीनानां कुलक्षयम् । संयोगं विप्रयोगञ्च पश्यन्ति चिरजीविनः ॥ २० ॥ अपि प्रत्यक्षमेवैतत्तव देव शतक्रतो । अकुलानां समृद्धानां कथं कुलविपर्य्ययः ॥ २१ ॥ देवदानवगन्धर्व्वमनुष्योरगराक्षसाः । प्राप्नुवन्ति विपर्य्यासं किन्नु दुःखतरं ततः ॥ २२ ॥ कुले जाताश्च क्लिश्यन्ते दौष्कुलेयवशानुगाः । आढ्यैर्दरिद्रावमताः किन्नु दुःखतरं ततः ॥ २३ ॥ लोके वैधर्म्यमेतत्तु दृश्यते बहुविस्तरम् । हीनज्ञानाश्च हृष्यन्ते क्लिश्यन्ते प्राज्ञकोविदाः । बहुदुःखपरिक्लेशं मानुष्यमिह दृश्यते ॥ २४ ॥

इन्द्र उवाच । पुनरेव महाभाग देवर्षिगणसेवित । समाख्याहि मम ब्रह्मन् किं सुखं चिरजीविनाम् ॥ २५ ॥

बक उवाच । अष्टमे द्वादशे वापि शाकं यः पचते गृहे । कुमित्राण्यनपाश्रित्य किं वै सुखतरं ततः । यत्राहानि न गण्यन्ते नैनमाहुर्महाशनम् ॥ २६ ॥ अपि शाकं पचानस्य सुखं वै मघ-

वन् गृहे। अर्जितं स्वेन वीर्य्येण नाप्यपाश्रित्य कञ्चन॥ २७॥
फलं शाकमपि श्रेयो भोक्तुं ह्यकृपणं गृहे। परस्य तु गृहे
भोक्तुः परिभूतस्य नित्यशः॥ २८॥ सुमृष्टमपि न श्रेयो विक-
ल्पोऽयमतः सताम्। श्ववत् कीलालपो यस्तु परान्नं भोक्तु-
मिच्छति॥ २९॥ धिगस्तु तस्य तद्भुक्तं कृपणस्य दुरात्मनः।
यो दत्त्वातिथिभृतेभ्यः पितृभ्यश्च द्विजोत्तमः॥ ३०॥ शिष्टान्य-
न्नानि यो भुङ्क्ते किं वै सुखतरं ततः। अतो मृष्टतरं नान्यत्
पूतं किञ्चित् शतक्रतो॥ ३१॥ दत्त्वा यस्त्वतिथिभ्योऽन्नं भुङ्क्ते
तेनैव नित्यशः। यावतो ह्यन्धसः पिण्डानश्नाति सततं द्विजः
॥ ३२॥ तावतां गोसहस्राणां फलं प्राप्नोति दायकः। यदेनो
यौवनकृतं तत्सर्वं नश्यते ध्रुवम्॥ ३३॥ सदक्षिणस्य भुक्तस्य
द्विजस्य तु करे गतम्। यद्वारि वारिणा सिञ्चेतद्ध्येनस्तरते क्षणात्
॥ ३४॥ एताश्चान्याश्च वै वह्वी कथयित्वा कथाः शुभाः। बकेन
सह देवेन्द्र आपृच्छ्य त्रिदिवं गतः॥ ३५॥

इति आरण्यपर्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्वणि बकशक्रसंवादे
त्रिनवत्यधिकशततोऽध्यायः॥ १९३॥

वैशम्पायन उवाच। ततः पाण्डवाः पुनर्मार्कण्डेयमूचुः
कथितं ब्राह्मणमहाभाग्यं राजन्यमहाभाग्यमिदानीं शुश्रूषाम
इति तानुवाच मार्कण्डेयो महर्षिः श्रूयतामिदानीं राजन्यानां
महाभाग्यमिति॥ १॥ कुरूणामन्यतमः सुहोत्रो नाम राजा
महर्षीनभिगम्य निवृत्य रथस्थमेव राजानमौशीनरं शिबिं
ददर्शाभिमुखं तौ समेत्य परस्परेण यथावयः पूजां प्रयुज्य गुण-
साम्येन परस्परेण तुल्यात्मानौ विदित्वान्योऽन्यस्य पन्थानं न
ददतुस्तत्र नारदः प्रादुरासीत् किमिदं भवन्तौ परस्परस्य पन्थान-

मांवृत्य तिष्ठत इति ॥ २ ॥ तावूचतुर्नारदं नैतद्भगवन् पूर्व-कर्म्मकृतादिभिर्विशिष्टस्य पन्था उपदिश्यते समर्थाय वा आराच्च सख्यं परस्परेणोपगतौ ॥ ३ ॥ तच्चावधानतो युक्तं, ष्टमथरो-त्तरं परिभ्रष्टं नारदस्त्वेवमुक्तः श्लोकत्रयमपठत् ॥ ४ ॥ क्रूरः कौरव्य मृदवे मृदुः क्रूरे च कौरव। साधुश्चासाधवे साधुः साध-वे नाप्नुयात् कथम् ॥ ५ ॥ कृतं शतगुणं कुर्य्यान्नास्ति देवेषु निर्ण्णयः। औशीनरः साधुशीली भवतो वै महीपति ॥ ६ ॥ जयेत् कदर्य्यं दानेन सत्येनानृतवादिनम्। चमया क्रूरकर्म्माण-मसाधुं साधुना जयेत् ॥ ७ ॥ तदुभाविव भवन्तावुदारौ य इदानीं भवद्भ्यामन्यतमः सोऽपसर्पतु एतद्वै निदर्शनमित्युक्त्वा तूष्णीं नारदो बभूव ॥ ८ ॥ एतच्छ्रुत्वा तु कौरव्यः शिबिं प्रदक्षिणं कृत्वा पन्थानं दत्त्वा बहुकर्म्मभिः प्रशस्य प्रययौ। तदेतद्राज्ञो महाभाग्यमित्युक्तवान्नारदः ॥ ९ ॥

इति आरण्यपर्व्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्व्वणि शिबिमहाभाग्य कथने चतुर्नवत्यधिकशततोऽध्यायः ॥ १९४ ॥

मार्कण्डेय उवाच। इदमन्यच्छ्रूयतां ययातिर्नाहुषो राजा राज्यस्थः पौरजनावृत आसाञ्चक्रे गुर्व्वर्थी ब्राह्मण उपेत्य अब्रवीत् भो राजन् गुर्व्वर्थं भिक्षेयं समयादिति ॥ १ ॥

राजोवाच। ब्रवीतु भगवान् समयमिति।

ब्राह्मण उवाच। विद्वेषणं परमं जीवलोके कुर्य्यान्नरः पार्थिव याच्यमानः। तत्त्वां पृच्छामि कथन्तु राजन् दद्याद्भवान् दयितञ्च मेऽद्य ॥ २ ॥

राजोवाच। न चानुकीर्त्तयेदद्य दत्त्वा अयाच्यमर्थं न च संशृणोमि प्राप्यमर्थञ्च संश्रुत्य तच्चापि दत्त्वा सुसुखी भवामि ॥ ३ ॥

ददामि ते रोहिणीनां सहस्रं प्रियो हि मे ब्राह्मणो याच्यमानः।
न मे मनः कुप्यति याच्यमाने दत्तं न शोचामि कदाचिदर्थम्
॥ ४ ॥ इत्युक्त्वा ब्राह्मणाय राजा गोसहस्रं ददौ प्राप्तवांश्च गवां
सहस्रं ब्राह्मण इति ॥ ५ ॥

इति आरण्यपर्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्वणि नाहुषचरिते
पञ्चनवत्यधिकशततोऽध्यायः ॥ १९५ ॥

वैशम्पायन उवाच। भूय एव महाभाग्यं कथ्यतामित्यब्रवीत् पाण्डवः। अथाचष्ट मार्कण्डेयो महाराज वृषदर्भसेदुकनामानौ राजानौ नीतिमार्गरतौ अस्त्रोपास्त्रकृतिनौ ॥ १ ॥ सेदुको वृषदर्भस्य बालस्यैव उपांशुव्रतमभ्यजानन कुप्यनदेयं ब्राह्मणस्य ॥ २ ॥ अथ तं सेदुकं ब्राह्मणः कश्चिद्वेदाध्ययनसम्पन्नः आशिषं दत्त्वा गुर्वर्थी भिक्षितवान् ॥ ३ ॥ अश्वसहस्रं मे भवान् ददात्विति तं सेदुको ब्राह्मणमब्रवीत्। नास्ति सम्भवो गुर्वर्थं दातुमिति ॥ ४ ॥ स त्वं गच्छ वृषदर्भसकाशं राजा परमधर्मज्ञो ब्राह्मण तं भिक्षस्व। स ते दास्यति तस्यैत दुपांशुव्रतमिति ॥ ५ ॥ अथ ब्राह्मणो वृषदर्भसकाशं गत्वा अश्वसहस्रमयाचत। स राजा तं कशेनाताड़यत् ॥ ६ ॥ तं ब्राह्मणोऽब्रवीत् किं हिंस्यनागसं मामिति। एवमुक्त्वा तं शपन्तं राजाह विप्र किं यो न ददाति तुभ्यमताहोस्वित् ब्राह्मण्यमेतत् ॥ ७ ॥

ब्राह्मण उवाच। राजाधिराज तव समीपं सेदुकेन प्रेषितो भिक्षितुमागतः। तेनानुशिष्टेन मया त्वं भिक्षितोऽसि ॥ ८ ॥

राजोवाच। पूर्वाह्णे ते दास्यामि यो मेऽद्य बलिरागमिष्यति। यो हन्यते कशया कथं मोघं क्षेपणं तस्य स्यात् ॥ ९ ॥ इत्युक्त्वा ब्राह्मणाय दैवसिकामुत्पत्तिं प्रादात्। अधिकस्याश्व-

सहस्रस्य मूल्यमेवाददादिति ॥ १० ॥ देवानां कथा संजाता महीतले श्रुत्वा महीपतिं शिविमौशीनरं साध्वेनं शिबिं जिज्ञास्याम इति। एवं भो इत्युक्त्वा अग्नीन्द्रावुपतिष्ठेताम् ॥ ११ ॥ अग्निः कपोतरूपेण तमभ्यधावदामिषार्थमिन्द्रः श्येनरूपेण। अथ कपोतो राज्ञो दिव्यासनासीनस्य उत्सङ्गं न्यपतत् ॥ १२ ॥ अथ पुरोहितो राजानमब्रवीत्। प्राणरक्षार्थं श्येनाद्भीतो भवन्तं प्राणार्थी प्रपद्यते ॥ १३ ॥ वसु ददातु अन्तवान् पार्थिवोऽस्य निष्कृतिं कुर्य्यात् घोरं कपोतस्य निपातमाहुः ॥ १४ ॥ अथ कपोतो राजानमब्रवीत् प्राणरक्षार्थं श्येनाद्भीतो भवन्तं प्राणार्थी प्रपद्ये। अङ्गैरङ्गानि प्राप्यार्थी मुनिर्भूत्वा प्राणांस्त्वां प्रपद्ये। १५ ॥ स्वाध्यायेन कर्षितं ब्रह्मचारिणं मां विद्धि तपसा दमेन युक्तमाचार्य्यस्याप्रतिकूलभाषिणं एवं युक्तमपापं मां विद्धि ॥ १६ ॥ गदामि वेदान् विचिनोमि छन्दः सर्वे वेदा अक्षरशो मे अधीताः। न साधु दानं श्रोत्रियस्य प्रदानं मा प्रदाः श्येनाय न कपोतोऽस्मि। अथ श्येनो राजानमब्रवीत् ॥ १७ ॥ पर्य्यायेण वसतिर्मा भवेषु सर्गे जातः पूर्वमस्मात् कपोतात्। त्वमाददानोऽय कपोतमेनं मा त्वं राजन् विघ्नकर्त्ता भवेथाः ॥ १८ ॥

राजोवाच। केनेदृशी जातु परा हि दृष्टा वागुच्यमाना शकुनेन संस्कृता। यो वै कपोतो वदति याश्च श्येन उभौ विदित्वा कथमस्तु साधु ॥ १९ ॥ नास्य वर्षति वर्षकाले नास्य बीजं रोहति काल उप्तम्। भीतं प्रपन्नं यो हि ददाति शत्रवे न त्राणं लभते त्राणमिच्छन् स काले ॥ २० ॥ जाता ह्रस्वा प्रजा प्रमीयते सदा न वै वासं पितरोऽस्य कुर्वते। भीतं प्रपन्नं यो हि ददाति शत्रवे नास्य देवाः प्रतिगृह्णन्ति हव्यम् ॥ २१ ॥ मोघमन्नं विन्दति चाप्रचेताः स्वर्गाल्लोकाद्भ्रश्यति शीघ्रमेव। भीतं प्रपन्नं यो हि ददाति शत्रवे सेन्द्रा देवाः प्रहरन्त्यस्य वज्रम् ॥ २२ ॥

उक्षाणं पक्का सह ओदनेन अस्मात् कपोतात् प्रति ते नयन्तु । यस्मिन् देशे रमसेऽतीव श्येन तत्र मांसं शिबयस्ते वहन्तु ॥ २३ ॥

श्येन उवाच । नोक्षाणं राजन् प्रार्थयेयं न चान्यदस्मान्मांसमधिकं वा कपोतात् । देवैर्दत्तः सोऽद्य ममैष भक्षस्तन्मे ददस्व शकुनानामभावात् ॥ २४ ॥

राजोवाच । उक्षाणं वेहतमनूनं नयन्तु ते पश्यन्तु पुरुषा ममैव । भयार्दितस्य ह्ययं ममान्तिकं त्वां प्रापयन्तु त्वं ह्येनं मा हिंसीः ॥ २५ ॥ त्यजे प्राणान्नैव दद्यां कपोतं सौम्यो ह्ययं किन्नु जानासि श्येन । यथाक्लेशं मा कुरुष्वेह सौम्य नाहं कपोतमर्पयिष्ये कथञ्चित् ॥ २६ ॥ यथा मां हि वै साधुवादैः प्रसन्नाः प्रशंसेयुः शिबयः कर्मणा तु । यथा श्येन प्रियमेव कुर्यां प्रशाधि मां यद्वदेस्तत् करोमि ॥ २७ ॥

श्येन उवाच । ऊरोर्दक्षिणादुत्कृत्य स्वपिशितं तावद्राजन् यावन्मांसं कपोतेन समम् । तथा तस्मात् साधु त्रातः कपोतः प्रशंसेयुः शिबयः कृतञ्च प्रियं स्यान्ममेति ॥ २८ ॥ अथ स दक्षिणादूरोरुत्कृत्य स्वमांसपेशीं तुलया धारयन् गुरुतर एवं कपोत आसीत् ॥ २९ ॥ पुनरन्यमुच्चकर्त्त गुरुतर एव कपोतः । एवं सर्वं समधिकृत्य शरीरं तुलायामारोपयामास तत्तथापि गुरुतर एव कपोत आसीत् ॥ ३० ॥ अथ राजा स्वयमेव तुलामारुरोह । न च व्यलीकमासीद्राज्ञ एतद्वृत्तान्तं दृष्ट्वा त्रात इत्युक्त्वा प्रालीयत श्येनः अथ राजा अब्रवीत् ॥ ३१ ॥ कपोतं विद्युः शिबयस्त्वां कपोत पृच्छामि ते शकुने को नु श्येनः । नानीश्वर ईदृशं जातु कुर्यादेतं प्रश्नं भगवन्मे विचक्ष्व ॥ ३२ ॥

कपोत उवाच । वैश्वानरोऽहं ज्वलनो धूमकेतुरथैव श्येनो वज्रहस्तः शचीपतिः । साधु ज्ञातुं त्वामृषभं सौरथेयं नौ जिज्ञासया त्वत्सकाशं प्रपन्नौ ॥ ३३ ॥ यामेतां पेशीं मम

निष्क्रयाय प्रादाद्भवानश्विनोत्कृत्य राजन् एतद्दो लक्ष्म शिवं करोमि हिरण्यवर्णं रुचिरं पुण्यगन्धम् ॥ ३४ ॥ एतासां प्रजानां पालयिता यशस्वी सुरर्षीणामथ सम्मतो भृशं एतस्मात् पार्श्वात् पुरुषो जनिष्यति कपोतरोमेति च तस्य नाम ॥ ३५ ॥ कपोतरोमाणं शिबिनोद्भिदं पुत्रं प्राप्स्यति नृपवृषं संहननं यशोदीप्यमानं द्रष्टासि शूरमृषभं सौरथानाम् ॥ ३६ ॥

इति आरण्यपर्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्वणि शिविचरिते षण्णवत्यधिकशततोऽध्यायः ॥ १९६ ॥

वैशम्पायन उवाच। भूय एव महाभाग्यं कथ्यतामित्यब्रवीत् पाण्डवो मार्कण्डेयम्। अथाचष्ट मार्कण्डेयः अष्टकस्य वैश्वामित्रेरश्वमेधे सर्वे राजानः प्रागच्छन्त ॥ १ ॥ भ्रातरश्चास्य प्रतर्द्दनो वसुमना शिविरौशीनर इति स च समाप्तयज्ञो भ्रातृभिः सह रथेन प्रायात्ते च नारदमागच्छन्तं तमभिवाद्यारोहतु भवान् रथमित्यब्रुवन् ॥ २ ॥ तांस्तथेत्युक्त्वा रथमारुरोह अथ तेषामेकः सुरर्षिं नारदमब्रवीत्। प्रसाद्य भगवन्तं किञ्चिदिच्छेयं प्रष्टुमिति ॥ ३ ॥ पृच्छेत्यब्रवीदृषिः सोऽब्रवीदायुष्मन्तः सर्वगुणसमुदिताः। अथायुष्मन्तं स्वर्गविशेषं चतुर्भिर्यातव्यं स्यात् कश्चावतरेत्। अयमष्टकोऽवतरेदित्यब्रवीदृषिः ॥ ४ ॥ किं कारणमित्यपृच्छत्। अथाचष्ट अष्टकस्य गृहे मया उषितं स मां रथेनानुप्रावहदथापश्यमनेकानि गोसहस्राणि वर्णशो विविक्तानि तमहमपृच्छं कस्येमा गाव इति ॥ ५ ॥ सोऽब्रवीत् मया निसृष्टा इत्येतास्तेनैव स्वयं श्लाघति कथितेन एषोऽवतरेदथ त्रिभिर्यातव्यं साम्प्रतं कोऽवतरेत् ॥ ६ ॥ प्रतर्द्दन इत्यब्रवीदृषिः। तत्र किं कारणं प्रतर्द्दनस्यापि गृहे मयोषितम्। स मां रथेनानुप्रावहत् ॥ ७ ॥ अथैनं ब्राह्मणो भिक्षे-

ताश्वं मम ददातु भवान्निवृत्तो दास्यामीत्यब्रवीत् ब्राह्मणं त्वरित-मेव दीयतामित्यब्रवीद्ब्राह्मणस्त्वरितमेव ब्राह्मणस्यैवमुक्त्वा दक्षिणं पार्श्वमददत् ॥ ८ ॥ अथान्योऽप्यश्वार्थी ब्राह्मण आगच्छत्। तथैव चैनमुक्त्वा वामपार्ष्णिमभ्यददादथ प्रायात् पुनरपि चान्योऽप्य-श्वार्थी ब्राह्मण आगच्छत्। त्वरितोऽथ तस्मै अपनह्य वाहं भूयोऽमददत् ॥ ९ ॥ अथ प्रायात् पुनरन्य आगच्छदश्वार्थी ब्राह्मण-स्तमब्रवीदतियातो दास्यामि त्वरितमेव दीयतामित्यब्रवीद्ब्राह्मण स्तस्मै दत्त्वाश्वं रथधुरं गृह्णता व्याहृतं ब्राह्मणानां साम्प्रतं नास्ति किञ्चिदिति ॥ १० ॥ य एष ददाति चासूयति च तेन व्याहृतेन तथावतरेत्। अथ हाभ्यां यातव्यमिति कोऽवतरेत् ॥ ११ ॥ वसुमना अवतरेदित्यब्रवीदृषिः। किं कारणमित्यपृच्छदथाचष्ट-नारदः। अहं परिभ्रमन् वसुमनसो गृहमुपस्थितः ॥ १२ ॥ स्वस्तिवाचनमासीत् पुष्परथस्य प्रयोजनेन तमहमन्वगच्छं स्वस्तिं वाचितेषु ब्राह्मणेषु रथो ब्राह्मणानां दर्शितः ॥ १३ ॥ तमहं रथं प्राशंसमथ राजाब्रवीद्भगवता रथः प्रशस्तः एष भगवतो भवतो रथ इति ॥१४॥ अथ कदाचित् पुनरप्यहमुपस्थितः। पुनरेव रथप्रयो-जनमासीत् ॥ १५ ॥ सम्यगयमेष भगवत इत्येवं राजाब्रवीदिति। पुनरेव च तृतीयं स्वस्तिवाचनं समभावयमथ राजा ब्राह्मणानां दर्शयन् मामभिप्रेक्ष्याब्रवीत् ॥ १६ ॥ अथो भगवता पुष्परथस्य स्वस्तिवाचनानि सुष्ठु सम्भावितानि एतेन द्रोहवचनेनावतरेत् ॥१७॥ अथैकेन यातव्यं स्यात् कोऽवतरेत् पुनर्नारद आह ॥ १८ ॥ शिबिर्यायादहमवतरेयम्। अत किं कारणमित्यब्रवीत्। असावहं शिबिना न समानोऽस्मि यतस्तं शिबिं ब्राह्मणोऽभ्यागच्छत्स चैन-मब्रवीत् ॥ १९ ॥ शिबे अन्नार्थ्यस्मीति तमब्रवीच्छिबिः किं क्रियतामाज्ञापयतु भवानिति ॥ २० ॥ अथैनं ब्राह्मणोऽब्रवीत् य एष ते पुत्रो बृहद्गर्भो नाम एष प्रमातव्य इति तमेनं संस्कुरु ॥ २१ ॥

अन्नं चोपपादय ततोऽहं प्रतीक्ष्य इति । ततः पुत्रं प्रमाथ्य संस्कृत्य विधिना साधयित्वा पात्रामर्पयित्वा शिरसा प्रतिगृह्य ब्राह्मणमम्‌गयत् ॥ २२ ॥ अथास्य मृगयमाणस्य कश्चिदाचष्ट एष ते ब्राह्मणो नगरं प्रविश्य दहति ते गृहं कोषागारमायुधागारमश्वशालां हस्तिशालाञ्च क्रुद्ध इति ॥ २३ ॥ अथ शिविस्तथैवाविकृतमुखवर्णो नगरं प्रविश्य ब्राह्मणं तमब्रवीत् सिद्धं भगवन्नन्नमिति ब्राह्मणो न किञ्चिद्‌व्याजहार विस्मयादधोमुख आसीत् ॥ २४ ॥ ततः प्रासादयद्‌ब्राह्मणं भगवन् भुज्यतामिति । मुहूर्त्तादुद्वीक्ष्य शिविमब्रवीत् ॥ २५ ॥ त्वमेवैतदशानेति तत्राह तथेति शिविस्तथैवाविमना महित्वा कपालमभ्युद्धार्य्य भोक्तुमैच्छत् ॥ २६ ॥ अथास्य ब्राह्मणो हस्तमगृह्णात् । अब्रवीच्चैनं जितक्रोधोऽसि न ते किञ्चिदपरित्याज्यं ब्राह्मणार्थे ब्राह्मणोऽपि तं महाभागं अभ्यभाजयत् ॥ २७ ॥ स ह्युदीक्षमाणः पुत्रमपश्यत् अग्रे तिष्ठन्तं देवकुमारमिव पुण्यगन्धान्वितमलङ्कृतम् । सर्वञ्च तमर्थं विधाय ब्राह्मणोऽन्तरधीयत ॥ २८ ॥ तस्य राजर्षेर्व्विधाता तेनैव वेशेन परीक्षार्थमागत इति तस्मिन्नन्तर्हिते अमात्या राजानमूचुः किं प्रेप्सुना भवता इदमेवं जानता कृतमिति ॥ २९ ॥

शिविरुवाच । नैवाहमेतद्यशसे ददानि न चार्थहेतोर्न च भोगतृष्णया । पापैरनासेवित एष मार्ग इत्येवमेतत् सकलं करोमि ॥ ३० ॥ सद्भिः सदाध्यासितन्तु प्रशस्तं तस्मात् प्रशस्तं श्रयते मतिर्मे । एतन्महाभाग्यवरं शिविस्तु तस्मादहं वेद यथावदेतत् ॥ ३१ ॥

इति आरण्यपर्व्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्व्वणि राजन्यमहाभाग्यकथने सप्तनवत्यधिकशततोऽध्यायः ॥ १९७ ॥

वैशम्पायन उवाच। मार्कण्डेयमृषयः पाण्डवाः पर्य्यपृच्छ-न्नस्ति कश्चिद्भवतश्चिरजाततर इति॥१॥ स तानुवाचास्ति खलु राजर्षिरिन्द्रद्युम्नो नाम क्षीणपुण्यस्त्रिदिवात् प्रच्युतः कीर्त्तिर्मे व्युच्छिन्नेति स मामुपातिष्ठदथ प्रत्यभिजानाति मां भवानिति॥२॥ तमहमब्रूवं न वयं वासायनिकाः कार्य्यचेष्टाकुलत्वान्न प्रत्यभिजाना-म्यात्मनोऽर्थानामनुष्ठानं न आरोपतापेनात्मनः समारम्भामोऽर्थाना-मनुष्ठानम्॥३॥ स मामुवाच अस्त्यन्यस्त्वत्तश्चिरजात इति तमह-मब्रूवं अस्ति खलु हिमवति प्रावारकर्णो नामोलूकः प्रतिवसति स मत्तश्चिरजातो भवन्तं यदि जानीयादितः प्रकृष्टे चाध्वनि हिमवां स्तत्रासौ प्रतिवसतीति॥४॥ ततः स मामश्वो भूत्वा तत्रावहद्यत्र बभूवोलूकः अथैनं स राजा पप्रच्छ प्रतिजानाति मां भवानिति॥५॥ स मुहूर्त्तमिव ध्यात्वाब्रवीदेनं नाभिजानामि भवन्तमिति। स एवमुक्त इन्द्रद्युम्नः पुनस्तमुलूकमब्रवीद्राजर्षिः॥६॥ अथास्ति कश्चिद्भवतः सकाशाच्चिरजात इति स एवमुक्तोऽब्रवीदस्ति खल्विन्द्रद्युम्नं नाम सरस्तस्मिन्नाड़ीजङ्घो नाम बकः प्रतिवसति सोऽस्मत्तश्चिरजाततरस्तं पृच्छेति। तत इन्द्रद्युम्नो माञ्चोलूकमादाय तत् सरोऽगच्छ-द्यत्रासौ नाड़ीजङ्घो नाम बको बभूव॥७॥ सोऽस्माभिः पृष्टो भवानिमामिन्द्रद्युम्नं राजानमभिजानाति स एनं मुहूर्त्तं ध्यात्वाब्रवी-न्नाभिजानाम्यहमिन्द्रद्युम्नं राजानमिति॥८॥ ततः सोऽस्माभिः पृष्टः कश्चिद्भवतोऽन्यश्चिरजाततरोऽस्तीति स नोऽब्रवीदस्ति खल्विह-न्नेव सरस्यकूपारो नाम कच्छपः प्रतिवसति स मत्तश्चिरजाततरः स यदि कथञ्चिदभिजानीयादिमं राजानं तमकूपारं पृच्छध्वमिति ॥९॥ ततः स बकस्तमकूपारं कच्छपं विज्ञापयामास। अस्त्य-स्माकमभिप्रेतं भवन्तं कञ्चिदर्थमभिप्रष्टुं साध्वागम्यतां तावदिति ॥१०॥ तच्छ्रुत्वा कच्छपस्तस्मात् सरसः उत्थायाभ्यगच्छद्यत्र तिष्ठामो वयं तस्य सरसस्तीरे आगतञ्चैनं वयं पृच्छाम भवानिम-

मिन्द्रद्युम्नं राजानमभिजानातीति ॥ ११ ॥ स मुहूर्त्तं ध्यात्वा वाष्पसम्पूर्णनयन उद्विग्नहृदयो वेपमानो विसंज्ञकल्पः प्राञ्जलिरब्रवीत्। किमहमेनं न प्रत्यभिज्ञास्यामीह ह्यनेन सहस्रकृत्वश्चितिषु यूपा आहिताः ॥ १२ ॥ सरश्चेदमस्य दक्षिणाभिर्दत्ताभिर्गोभिरतिक्रममाणाभिः कृतम्। अत्र चाहं प्रतिवसामीति ॥ १३ ॥ अथैतत् सकलं कच्छपेनोदाहृतं श्रुत्वा तदनन्तरं देवलोकाद्देवरथः प्रादुरासीद्वाचश्चाश्रूयन्त इन्द्रद्युम्नं प्रति प्रस्तुतस्ते स्वर्गो यथोचितं स्थानं प्रतिपद्यस्व कीर्त्तिमानस्य व्यग्रो याहीति ॥ १४ ॥ भवन्ति चात्र श्लोकाः दिवं स्पृशति भूमिञ्च शब्दः पुण्यस्य कर्मणः। यावत् स शब्दो भवति तावत् पुरुष उच्यते ॥ १५ ॥ अकीर्त्तिः कीर्त्त्यते लोके यस्य भूतस्य कस्यचित्। स पतत्यधमान् लोकान् यावत् शब्दः प्रकीर्त्त्यते ॥ १६ ॥ तस्मात् कल्याणवृत्तः स्यादनन्ताय नरः सदा। विहाय चित्तं पापिष्ठं धर्ममेव समाश्रयेत् ॥ १७ ॥ एतच्छ्रुत्वा स राजाब्रवीत्तिष्ठ तावद्यावदिमौ वृद्धौ यथास्थानं प्रतिपादयामीति ॥ १८ ॥ स मां प्रावारकर्णं चोलूकं यथोचिते स्थाने प्रतिपाद्य तेनैव यानेन संस्थितो यथोचितस्थानं प्रतिपेदे तन्मयानुभूतं चिरजीविनेदृशमिति पाण्डवानुवाच मार्कण्डेयः ॥ १९ ॥ पाण्डवाश्चोचुः साधु शोभनं भवता कृतं राजानमिन्द्रद्युम्नं स्वर्गलोकाच्च्युतं स्वस्थाने प्रतिपादयतेत्यथैतानब्रवीदसौ ननु देवकीपुत्रेनापि कृष्णेन नरके मज्जमानो राजर्षिर्नृगस्तस्मात् कृच्छ्रात् पुनः समुद्धृत्य स्वर्गं प्रापित इति ॥ २० ॥

इति आरण्यपर्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्वणि इन्द्रद्युम्नोपाख्याने अष्टनवत्यधिकशततोऽध्यायः ॥ १९८ ॥

वैशम्पायन उवाच । श्रुत्वा स राजा राजर्षेरिन्द्रद्युम्नस्य तत्तदा । मार्कण्डेयान्महाभागात् स्वर्गस्य प्रतिपादनम् ॥ १ ॥ युधिष्ठिरो महाराजः पुनः पप्रच्छ तं मुनिम् । कीदृशीषु ह्यवस्थासु दत्त्वा दानं महामुने ॥ २ ॥ इन्द्रलोकं त्वनुभवेत् पुरुषस्त्वं ब्रवीहि मे । गार्हस्थ्येऽप्यथवा बाल्ये यौवने स्थाविरेऽपि वा ॥ ३ ॥ यथा फलं समश्नाति तथा त्वं कथयस्व मे ।

मार्कण्डेय उवाच । वृथा जन्मानि चत्वारि वृथा दानानि षोड़श । वृथा जन्म ह्यपुत्रस्य ये च धर्मबहिष्कृताः । परपाकेषु येऽश्नन्ति आत्मार्थन्तु पचेत्तु यः ॥ ४ ॥ पर्य्यश्नन्ति वृथा यत्र तदसत्यं प्रकीर्त्त्यते । आरूढपतिते दत्तमन्यायोपहितञ्च यत् ॥ ५ ॥ व्यर्थन्तु पतिते दानं ब्राह्मणे तस्करे तथा । गुरौ चानृतिके पापे कृतघ्ने ग्रामयाजके ॥ ६ ॥ वेदविक्रयिणे दत्तं तथा वृषलपाचके । ब्रह्मबन्धुषु यद्दत्तं यद्दत्तं वृषलीपतौ ॥ ७ ॥ स्त्रीजनेषु च यद्दत्तं व्यालग्राहे तथैव च । परिचारकेषु यद्दत्तं वृथा दानानि षोड़श ॥ ८ ॥ तमोवृतस्तु यो दद्याद्भयात् क्रोधात् तथैवच । भुङ्क्ते च दानं तत्सर्वं गर्भस्थस्तु नरः सदा ॥ ९ ॥ ददद्दानं द्विजातिभ्यो वृद्धभावेन मानवः । तस्मात् सर्वास्ववस्थासु सर्वदानानि पार्थिव । दातव्यानि द्विजातिभ्यः स्वर्गमार्गजिगीषया ॥ १० ॥

युधिष्ठिर उवाच । चातुर्वर्ण्यस्य सर्वस्य वर्त्तमानाः प्रतिग्रहे । केन विप्रा विशेषेण तारयन्ति तरन्ति च ॥ ११ ॥

मार्कण्डेय उवाच । जपैर्मन्त्रैश्च होमैश्च स्वाध्यायाध्ययनेन च । नावं वेदमयीं कृत्वा तारयन्ति तरन्ति च । ब्राह्मणांस्तोषयेद्यस्तु तुष्यन्ते तस्य देवताः ॥ १२ ॥ वचनाच्चापि विप्राणां स्वर्गलोकमवाप्नुयात् । पितृदैवतपूजाभिर्ब्राह्मणाभ्यर्च्चनेन च ॥ १३ ॥ अनन्तं पुण्यलोकत्य गन्तासि त्वं न संशयः । श्लेष्मादिभिर्व्याप्ततनुर्म्रियमाणो विचेतनः ॥ १४ ॥ ब्राह्मणा एव सम्पूज्याः पुण्यं

स्वर्गमभीप्सता। श्राद्धकाले तु यत्नेन भोक्तव्या ह्यजुगुप्सिताः ॥ १५ ॥ दुर्वर्णः कुनखी कुष्ठी मायावी कुण्डगोलकौ। वर्ज्जनीयाः प्रयत्नेन काण्डपृष्ठाश्च देहिनः ॥ १६ ॥ जुगुप्सितं हि यच्छ्राद्धं दहत्यग्निरिवेन्धनम्। ये ये श्राद्धे नियुज्यन्ते मूकान्धबधिरादयः ॥ १७ ॥ तेऽपि सर्व्वे नियोक्तव्या मिश्रिता वेदपारगैः। प्रतिग्रहस्च वै देयः शृणु यस्य युधिष्ठिर ॥ १८ ॥ प्रदातारं तथात्मानं यस्तारयति शक्तिमान्। तस्मिन् देयो द्विजे दानं सर्व्वागमविजानता ॥ १९ ॥ प्रदातारं तथात्मानं तारयेद्यः स शक्तिमान्। न तथा हविषो होमैर्न पुष्पैर्नानुलेपनैः ॥ २० ॥ अग्नयः पार्थ तुष्यन्ति यथा ह्यतिथिभोजने। तस्मात्त्वं सर्व्वयत्नेन यतस्वातिथिभोजने ॥ २१ ॥ पादोदकं पादघृतं दीपमन्नं प्रतिश्रयम्। प्रयच्छन्ति तु ये राजन् नोपसर्पन्ति ते यमम् ॥ २२ ॥ देवमाल्यापनयनं द्विजोच्छिष्टावमार्जनम्। आकल्पपरिचर्य्या च गात्रसंवाहनानि च ॥ २३ ॥ अत्रैकैकं नृपश्रेष्ठ गोदानाद्‌व्यतिरिच्यते। कपिलायाः प्रदानात्तु मुच्यते नात्र संशयः ॥ २४ ॥ तस्मादलङ्कृतां दद्यात् कपिलान्तु द्विजातये। श्रोत्रियाय दरिद्राय गृहस्थायाग्निहोत्रिणे ॥ २५ ॥ पुत्रदाराभिभूताय तथा ह्यनुपकारिणे। एवंविधेषु दातव्या न समृद्धेषु भारत ॥ २६ ॥ को गुणो भरतश्रेष्ठ समृद्धेष्वभिवर्जितम्। एकस्यैका प्रदातव्या न बहूनां कदाचन ॥ २७ ॥ सा गौर्विक्रयमापन्ना हन्यात्त्रिपुरुषं कुलम्। न तारयति दातारं ब्राह्मणं नैव नैव तु ॥ २८ ॥ सुवर्णस्य विशुद्धस्य सुवर्णं यः प्रयच्छति। सुवर्णानां शतं तेन दत्तं भवति शाश्वतम् ॥ २९ ॥ अनड्वाहन्तु यो दद्याद्बलवन्तं धुरन्धरम्। स निस्तरति दुर्गाणि स्वर्गलोके च गच्छति ॥ ३० ॥ वसुन्धरान्तु यो दद्यात् द्विजाय विदुषात्मने। दातारं ह्यनुगच्छन्ति सर्व्वे कामाभिवाञ्छिताः ॥ ३१ ॥ पृच्छन्ति चान्नदातारं वदन्ति पुरुषा भुवि।

अध्वनि चीणगात्राश्च पांशुपादावगुण्ठिताः ॥ ३२ ॥ तेषामेवं श्रमार्त्तानां यो ह्यन्नं कथयेद्बुधः। अन्नदातृसमः सोऽपि कीर्त्त्यते नात्र संशयः ॥ ३३ ॥ तस्मात्त्वं सर्वदानानि हित्वान्नं सम्प्रयच्छ ह। न हीदृशं पुण्यफलं विचित्रमिह दृश्यते ॥ ३४ ॥ यथाशक्ति च यो दद्यादन्नं विप्रे सुसंस्कृतम्। स तेन कर्मणा प्रैति प्रजापतिसलोकताम् ॥ ३५ ॥ अन्नमेव विशिष्टं हि यस्मात् परतरं न च। अन्नं प्रजापतिश्चोक्तः स च सम्वत्सरो मतः ॥ ३६ ॥ सम्वत्सरस्तु यज्ञोऽसौ सर्वं यज्ञे प्रतिष्ठितम्। तस्मात् सर्वाणि भूतानि स्थावराणि चराणि च। तस्मादन्नं विशिष्टं हि सर्वेभ्य इति विश्रुतम् ॥ ३७ ॥ येषां तडागानि महोदकानि वाप्यश्च कूपाश्च प्रतिश्रयाश्च। अन्नस्य दानं मधुरा च वाणी यमस्य ते निर्वचना भवन्ति ॥ ३८ ॥ धान्यं श्रमेणार्जितवित्तसञ्चितं विप्रे सुशीले च प्रयच्छते यः। वसुन्धरा तस्य भवेत् सुतुष्टा धारां वसूनां प्रतिमुञ्चतीव ॥ ३९ ॥ अन्नदाः प्रथमं यान्ति सत्यवाक् तदनन्तरम्। अयाचितप्रदाता च समं यान्ति त्रयो जनाः ॥ ४० ॥

वैशम्पायन उवाच। कौतूहलसमुत्पन्नः पर्य्यपृच्छद्युधिष्ठिरः। मार्कण्डेयं महात्मानं पुनरेव सहानुजः ॥ ४१ ॥ यमलोकस्य चाध्वानमन्तरं मानुषस्य च। कीदृशं किं प्रमाणं वा कथं वा तन्महामुने। तरन्ति पुरुषाश्चैव येनोपायेन शंस मे ॥ ४२ ॥

मार्कण्डेय उवाच। सर्वगुह्यतमं प्रश्नं पवित्रमृषिसंस्तुतम्। कथयिष्यामि ते राजन् धर्मं धर्मभृताम्वर ॥ ४३ ॥ षडशीतिसहस्राणि योजनानां नराधिप। यमलोकस्य चाध्वानमन्तरं मानुषस्य च ॥ ४४ ॥ आकाशं तदपानीयं घोरकान्तारदर्शनम्। न तत्र वृक्षच्छाया वा पानीयं केतनानि च ॥ ४५ ॥ विश्रमेद्यत्र वै श्रान्तः पुरुषोऽध्वानकर्षितः। नीयन्ते यमदूतैस्तु यमस्याज्ञाकरैर्बलात् ॥ ४६ ॥ नराः स्त्रियस्तथैवान्ये पृथिव्यां जीवसंज्ञिता।

ब्राह्मणेभ्यः प्रदानानि नानारूपाणि पार्थिव ॥ ४७ ॥ हयादीनां प्रकृष्टानि तेऽध्वानं यान्ति वै नराः । सन्निवार्थ्यातपं यान्ति छत्रेणैव हि छत्रदाः ॥ ४८ ॥ तृप्ताश्चैवान्नदातारो ह्यतृप्ताश्चाप्यनन्नदाः । वस्त्रिणो वस्त्रदा यान्ति अवस्त्रा यान्त्यवस्त्रदाः ॥ ४९ ॥ हिरण्यदाः सुखं यान्ति पुरुषास्त्वभ्यलङ्कृताः भूमिदास्तु सुखं यान्ति सर्व्वकामैः सुतर्पिताः ॥ ५० ॥ यान्ति चैवापरिक्लिष्टा नराः शस्यप्रदायकाः । नराः सुखतरं यान्ति विमानेषु गृहप्रदाः ॥ ५१ ॥ पानीयदा ह्यतृषिताः प्रहृष्टमनसो नराः । पन्थानं द्योतयन्तश्च यान्ति दीपप्रदाः सुखम् ॥ ५२ ॥ गोप्रदास्तु सुखं यान्ति निर्मुक्ताः सर्व्वपातकैः । विमानैर्हंससंयुक्तैर्यान्ति मासोपवासिनः ॥ ५३ ॥ तथा बर्हिप्रयुक्तैश्च षष्ठरात्रोपवासिनः । त्रिरात्रं क्षपते यस्तु एकभक्तेन पाण्डव ॥ ५४ ॥ अन्तरा चैव नाश्नाति तस्य लोका ह्यनामयाः । पानीयस्य गुणा दिव्याः प्रेतलोकसुखावहाः ॥५५॥ तत्र पुष्पोदका नाम नदी तेषां विधीयते । शीतलं सलिलं तत्र पिबन्ति ह्यमृतोपमम् ॥ ५६ ॥ ये च दुष्कृतकर्म्माणः पूयं तेषां विधीयते । एवं नदी महाराज सर्व्वकामप्रदा हि सा ॥ ५७ ॥ तस्मात्त्वमपि राजेन्द्र पूजयैनान् यथाविधि । अध्वनि क्षीणगात्रश्च पथि पांशुसमन्वितः ॥ ५८ ॥ पृच्छते ह्यन्नदातारं गृहमायाति चाशया । तं पूजयेत् प्रयत्नेन सोऽतिथिर्ब्राह्मणश्च सः ॥ ५९ ॥ तं यान्तमनुगच्छन्ति देवाः सर्व्वे सवासवाः । तस्मिन् संपूजिते प्रीता निराशा यान्त्यपूजिते ॥ ६० ॥ तस्मात्त्वमपि राजेन्द्र पूजयैनं यथाविधि । एतत्ते प्रथमः प्रोक्तं किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥ ६१ ॥

युधिष्ठिर उवाच । पुनः पुनरहं श्रोतुं कथां धर्मसमाश्रयाम् । पुण्यामिच्छामि धर्मज्ञ कथ्यमानां त्वया विभो ॥ ६२ ॥

मार्कण्डेय उवाच । धर्मान्तरं प्रति कथां कथ्यमानां मया नृप । सर्व्वपापहरां नित्यं शृणुष्वावहितो मम ॥ ६३ ॥ कापि-

लायान्तु दत्तायां यत् फलं ज्येष्ठपुष्करे। तत् फलं भरतश्रेष्ठ विप्राणां पादधावने ॥ ६४ ॥ द्विजपादोदकक्लिन्ना यावत्तिष्ठति मेदिनी। तावत् पुष्करपर्णेन पिबन्ति पितरो जलम् ॥ ६५ ॥ स्वागतेनाग्नयस्तृप्ता आसनेन शतक्रतुः। पितरः पादशौचेन अन्नाद्येन प्रजापतिः ॥ ६६ ॥ यावद्वत्सस्य वै पादौ शिरश्चैव प्रदृश्यते। तस्मिन् काले प्रदातव्या प्रयतेनान्तरात्मना ॥ ६७ ॥ अन्तरीक्षगतो वत्सो यावद्योन्यां प्रदृश्यते। तावद्गौः पृथिवी ज्ञेया यावद्गर्भं न मुञ्चति ॥ ६८ ॥ यावन्ति तस्या रोमाणि वत्सस्य च युधिष्ठिर। तावद्युगसहस्राणि स्वर्गलोके महीयते ॥ ६९ ॥ सुवर्णनाभां यः कृत्वा सुखुरां कृष्णधेनुकाम्। तिलैः प्रच्छादितां दद्यात् सर्वरत्नैरलङ्कृताम् ॥ ७ ॥ प्रतिग्रहं गृहीत्वा यः पुनर्ददाति साधवे। फलानां फलमश्नाति तदा दत्त्वा च भारत ॥ ७१ ॥ ससमुद्रगुहा तेन सशैलवनकानना। चतुरन्ता भवेद्दत्ता पृथिवी नात्र संशयः ॥ ७२ ॥ अन्तर्जानुशयो यस्तु भुङ्क्ते सक्तभाजनः। यो द्विजः शब्दरहितं स क्षमस्तारणाय वै ॥ ७३ ॥ अपानपा न गदितास्तथान्ये ये द्विजातयः। जपन्ति संहितां सम्यक् ते नित्यं तारणक्षमाः ॥ ७४ ॥ हव्यं कव्यञ्च यत् किञ्चित् सर्वं तत् श्रोत्रियोऽर्हति। दत्तं हि श्रोत्रिये साधौ ज्वलितेऽग्नौ यथाहुतम् ॥ ७५ ॥ मन्युप्रहरणा विप्रा न विप्राः शस्त्रयोधिनः। निहन्युर्मन्युना विप्रा वज्रपाणिरिवासुरान् ॥ ७६ ॥ धर्माश्रितेयन्तु कथा कथितेयं तवानघ। यां श्रुत्वा मुनयः प्रीता नैमिषारण्यवासिनः ॥ ७७ ॥ वीतशोकभयक्रोधा विपाप्मानस्तथैव च श्रुत्वेमान्तु कथां राजन् भवन्तीह मानवाः ॥ ७८ ॥

युधिष्ठिर उवाच। किन्तच्छौचं भवेद्येन विप्रः शुचिः सदा भवेत्। तदिच्छामि महाप्राज्ञ श्रोतुं धर्मभृताम्वर ॥ ७९ ॥

मार्कण्डेय उवाच। वाक्शौचं कर्मशौचञ्च यच्च शौचं जला-

त्मकम् । त्रिभिः शौचैरुपेतो यः स स्वर्गी नात्र संशयः ॥ ८० ॥
सायं प्रातश्च सन्ध्यां यो ब्राह्मणोऽभ्युपसेवते । प्रजपन् पावनीं
देवीं गायत्रीं वेदमातरम् ॥ ८१ ॥ स तया पावितो देव्या
ब्राह्मणो नष्टकिल्विषः । न सीदेत् प्रतिगृह्णानो महीमपि ससा-
गराम् ॥ ८२ ॥ ये चास्य दारुणाः केचिद्ग्रहाः सूर्य्यादयो दिवि ।
ते चास्य सौम्या जायन्ते शिवाः शिवतराः सदा ॥ ८३ ॥ सर्व्वं
नानुगतञ्चैनं दारुणाः पिशिताशिनः । घोररूपा महाकाया धर्ष-
यन्ति द्विजोत्तमम् ॥ ८४ ॥ नाध्यापनाद्याजनाद्वा अन्यस्माद्वा प्रति-
ग्रहात् । दोषो भवति विप्राणां ज्वलिताग्निसमा द्विजाः ॥ ८५ ॥
दुर्व्वेदा वा सुवेदा वा प्राकृताः संस्कृतास्तथा । ब्राह्मणा नाव-
मन्तव्या भस्मच्छन्ना इवाग्नयः ॥ ८५ ॥ यथा श्मशाने दीप्तौजाः
पावको नैव दुष्यति । एवं विद्वानविद्वान् वा ब्राह्मणो दैवतं महत्
॥ ८७ ॥ प्राकारैश्च पुरद्वारैः प्रासादैश्च पृथग्विधैः । नगराणि न
शोभन्ते हीनानि ब्राह्मणोत्तमैः ॥ ८८ ॥ वेदाढ्या वृत्तसम्पन्ना
ज्ञानवन्तस्तपस्विनः । यत्र तिष्ठन्ति वै विप्रास्तन्नाम नगरं नृप
॥ ८९ ॥ व्रजे वाप्यथ वारण्ये यत्र सन्ति बहुश्रुताः । तत्तन्नगर-
मित्याहुः पार्थ तीर्थञ्च तद्भवेत् ॥ ९० ॥ रक्षितारञ्च राजानं
ब्राह्मणञ्च तपस्विनम् । अभिगम्याभिपूज्याथ सद्यः पापात् प्रमु-
च्यते ॥ ९१ ॥ पुण्यतीर्थाभिषेकञ्च पवित्राणाञ्च कीर्त्तनम् । सद्भि-
सम्भाषणञ्चैव प्रशस्तं कीर्त्त्यते बुधैः ॥ ९२ ॥ साधुसङ्गमपूतेन
वाक्सुभाषितवारिणा । पवित्रीकृतमात्मानं सन्तो मन्यन्ति नित्यशः
॥ ९३ ॥ त्रिदण्डधारणं मौनं जटाभारोऽथ मुण्डनम् । वल्क-
लाजिनसंवेष्टं व्रतचर्य्याभिषेचनम् ॥ ९४ ॥ अग्निहोत्रं वने वासः
शरीरपरिशोषणम् । सर्व्वाण्येतानि मिथ्या स्युर्यदि भावो न
निर्म्मलः ॥ ९५ ॥ न दुष्करमनाशित्वं सुकरं ह्यशनं विना । विशु-
द्धिश्च चुराद्दीनां षण्णामिन्द्रियगामिनाम् ॥ ९६ ॥ विकारि तेषां

राजेन्द्र सुदुष्करतरं मनः। ये पापानि न कुर्वन्ति मनोवाक्कर्म-
बुद्धिभिः ॥ ९७ ॥ ते तपन्ति महात्मानो न शरीरस्य शोषणम्।
न ज्ञातिभ्यो दया यस्य शुक्लदेहोऽविकल्मषः ॥ ९८ ॥ हिंसा सा
तपसस्तस्य नानाशित्वं तपः स्मृतम्। तिष्ठन् गृहेचैव मुनिर्नित्यं
शुचिरलङ्कृतः ॥ ९९ ॥ यावज्जीवं दयावांश्च सर्वपापैः प्रमुच्यते।
न हि पापानि कर्माणि शुध्यन्त्यनशनादिभिः ॥ १०० ॥ सीद-
त्यनशनादेव मांसशोणितलेपनः। अज्ञातं कर्म कृत्वा च क्लेशो
नान्यत् प्रहीयते ॥ १०१ ॥ नाग्निर्दहति कर्माणि भावशून्यस्य
देहिनः। पुण्यादेव प्रव्रजन्ति शुध्यन्त्यनशनानि च ॥ १०२ ॥ न
मूलफलभक्षित्वान्न मौनान्नानिलाशनात्। शिरसो मुण्डनाद्वापि
न स्थानकुटिकासनात् ॥ १०३ ॥ न जटाधारणाद्वापि न तु
स्थण्डिलशय्यया। नित्यं ह्यनशनाद्वापि नाग्निशुश्रूषणादपि ॥१०४॥
न चोदकप्रवेशेन न च क्ष्माशयनादपि। ज्ञानेन कर्मणा वापि
जरा मरणमेव च ॥ १०५ ॥ व्याधयश्च प्रहीयन्ते प्राप्यते चोत्तमं
पदम्। बीजानि ह्यग्निदग्धानि न रोहन्ति पुनर्यथा ॥ १०६ ॥
ज्ञानदग्धैस्तथा क्लेशैर्नात्मा संयुज्यते पुनः। आत्मना विप्रहीणानि
काष्ठकुड्योपमानि च ॥ १०७ ॥ विनश्यन्ति न सन्देहः फेनानीव
महार्णवे। आत्मानं विन्दते येन सर्वभूतगुहाशयम् ॥ १०८ ॥
श्लोकेन यदि वार्द्धेन क्षीणं तस्य प्रयोजनम्। द्वाशरादभिसन्धाय
केचित् श्लोकपदाङ्कितैः ॥ १०९ ॥ शतैरन्यैः सहस्रैश्च प्रत्ययो
मोक्षलक्षणम्। नायं लोकोऽस्ति न परो न सुखं संशयात्मनः
॥ ११० ॥ अशुद्धानविदो वृद्धाः प्रत्ययो मोक्षलक्षणम्। विदि-
तार्थस्तु वेदानां परिवेदप्रयोजनम् ॥ १११ ॥ उद्विजेत् स तु
वेदेभ्यो दावाग्नेरिव मानवः। शुष्कतर्कं परित्यज्य आश्रयस्व
श्रुतिं स्मृतिम् ॥ ११२ ॥ एकाक्षराभिसम्बन्धं तत्त्वं हेतुभिरिच्छसि।
बुद्धिर्न तस्य सिध्येत साधनस्य विपर्ययात् ॥ ११३ ॥ वेदपूर्वं

वेदितव्यं प्रयत्नात्तद्वै वेदस्तस्य वेदः शरीरम्। वेदस्तत्त्वं तत्-समासोपलब्धौ जीवश्चात्मा तस्य वेद्यस्य वेद्यम् ॥ ११४ ॥ वेदोक्त-मायुर्देवानामाशिषश्चैव कर्मणाम्। फलत्यनुयुगं लोके प्रभावश्च शरीरिणाम् ॥ ११५ ॥ इन्द्रियाणां प्रसादेन तदेतत् परिवर्ज्ज-येत्। तस्मादनशनं दिव्यं निरुद्धेन्द्रियगोचरम् ॥ ११६ ॥ तपसा स्वर्गगमनं भोगो दानेन जायते। ज्ञानेन मोक्षो विज्ञेयस्तीर्थ-स्नानादघक्षयः ॥ ११७ ॥

वैशम्पायन उवाच। एवमुक्तस्तु राजेन्द्र प्रत्युवाच महायशाः। भगवन् श्रोतुमिच्छामि प्रदानविधिमुत्तमम् ॥ ११८ ॥

मार्कण्डेय उवाच। यत्त्वमिच्छसि राजेन्द्र दानधर्मं युधि-ष्ठिर। इष्टञ्चेदं सदा मह्यं राजन् गौरवतस्तथा ॥ ११९ ॥ शृणु दानरहस्यानि श्रुतिस्मृत्युदितानि च। छायायां करिणः श्राद्धं तत्कर्णपरिवीजितम् ॥ १२० ॥ दशकल्पायुतानीह न क्षीयेत युधिष्ठिर। जीवनाय समाक्लिन्नं वसु दत्त्वा महीपते ॥ १२१ ॥ वैश्यन्तु वासयेद्यस्तु सर्वयज्ञैः स इष्टवान्। प्रतिस्रोतश्चित्रवाहाः पर्य्यन्योऽन्नानुसञ्चरन् ॥ १२२ ॥ महाधुरि यथा नावा महापापैः प्रमुच्यते। विप्लवे विप्रदत्तानि दधिमस्त्वक्षयानि च ॥ १२३ ॥ पर्वसु द्विगुणं दानमृतौ दशगुणं भवेत्। अब्दे शतगुणं प्रोक्त-मनन्तं विषुवे भवेत् ॥ १२४ ॥ अयने विषुवे चैव षडशीतिमुखेषु च। चन्द्रसूर्य्योपरागे च दत्तमक्षयमश्नुते ॥ १२५ ॥ ऋतुषु दशगुणं वदन्ति दत्तं शतगुणमत्ययनादिषु ध्रुवम्। भवति सहस्र-गुणं दिनस्य राहोर्विषुवति चाक्षयमश्नुते फलम् ॥ १२६ ॥ ना-भूमिदो भूमिमश्नाति राजन्नायानदो यानमारुह्य याति। यान् यान् कामान् ब्राह्मणेभ्यो ददाति तांस्तान् कामान् जायमानः स भुङ्क्ते ॥ १२७ ॥ अग्नेरपत्यं प्रथमं सुवर्णं भूर्वैष्णवी सूर्य्य-सुताश्च गावः। लोकास्त्रयस्तेन भवन्ति दत्ता यः काञ्चनं गाश्च

महीञ्च दद्यात् ॥ १२८ ॥ परं हि दानान्न बभूव शाश्वतं भव्यं त्रिलोके भवते कुतः पुनः । तस्मात् प्रधानं परमं हि दानं वदन्ति लोकेषु विशिष्टबुद्धयः ॥ १२९ ॥

इति आरण्यपर्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्वणि दानकथने एकोनद्विशतोऽध्यायः ॥ १९९ ॥

वैशम्पायन उवाच । श्रुत्वा तु राजा राजर्षेरिन्द्रद्युम्नस्य तत्तथा । मार्कण्डेयान्महाभागात् स्वर्गस्य प्रतिपादनम् ॥ १ ॥ युधिष्ठिरो महाराज प्रपच्छ भरतर्षभः । मार्कण्डेयं तपोवृद्धं दीर्घायुषमकल्मषम् ॥ २ ॥ विदितास्तव धर्मज्ञ देवदानवराक्षसाः । राजवंशाश्च विविधा ऋषिवंशाश्च शाश्वताः ॥ ३ ॥ न तेऽस्त्यविदितं किञ्चिदस्मिन् लोके द्विजोत्तम । कथां वेत्सि मुने दिव्यां मनुष्योरगरक्षसाम् ॥४॥ देवगन्धर्वयक्षाणां किन्नराप्सरसां तथा । इदमिच्छाम्यहं श्रोतुं तत्त्वेन द्विजसत्तम ॥ ५ ॥ कुवलाश्व इति ख्यात इक्ष्वाकुरपराजितः । कथं नामविपर्य्यासाद्धुन्धुमारत्वमागतः ॥ ६ ॥ एतदिच्छामि तत्त्वेन ज्ञातुं भार्गवसत्तम । विपर्य्यस्तं तथा नाम कुवलाश्वस्य धीमतः ॥ ७ ॥

वैशम्पायन उवाच । युधिष्ठिरेणैवमुक्तो मार्कण्डेयो महामुनिः । धौन्धुमारमुपाख्यानं कथयामास भारत ॥ ८ ॥

मार्कण्डेय उवाच । हन्त ते कथयिष्यामि शृणु राजन् युधिष्ठिर । धर्मिष्ठमिदमाख्यानं धुन्धुमारस्य तच्छृणु ॥ ९ ॥ यथा स राजा इक्ष्वाकुः कुवलाश्वो महीपतिः । धुन्धुमारत्वमगमत् तच्छृणुष्व महीपते ॥ १० ॥ महर्षिर्विश्रुतस्तात उतङ्क इति भारत । मरुधन्वसु रम्येषु आश्रमस्तस्य कौरव ॥ ११ ॥ उतङ्कस्तु महाराज तपोऽतप्यत् सुदुश्चरम् । आरिराधयिषुर्विष्णुं बहून्

वर्षगणान् विभुः ॥ १२ ॥ तस्य प्रीतः स भगवान् साक्षाद्दर्शन-मेयिवान्। दृष्ट्वैव चर्षिः प्रह्वस्तं तुष्टाव विविधैस्तवैः ॥ १३ ॥

उतङ्क उवाच। त्वया देव प्रजाः सर्वाः ससुरासुरमानवाः। स्थावराणि च भूतानि जङ्गमानि तथैव च ॥ १४ ॥ ब्रह्म वेदाश्च वेद्यञ्च त्वया सृष्टं महाद्युते। शिरस्ते गगनं देव नेत्रे शशिदिवा-करौ ॥ १५ ॥ निश्वासः पवनश्चापि तेजोऽग्निश्च तवाच्युत। बाहवस्ते दिशः सर्वाः कुक्षिश्चापि महार्णवः ॥ १६ ॥ ऊरू ते पर्वता देव खं जङ्घे मधुसूदन। पादौ ते पृथिवी देवी रोमा-ण्योषधयस्तथा ॥ १७ ॥ इन्द्रसोमाग्निवरुणा देवासुरमहोरगाः। प्रह्वास्त्वामुपतिष्ठन्ति स्तुवन्तो विविधैः स्तवैः ॥ १८॥ त्वया व्याप्तानि सर्वाणि भूतानि भुवनेश्वर। योगिनः सुमहावीर्य्याः स्तुवन्ति त्वां महर्षयः ॥ १९ ॥ त्वयि तुष्टे जगत् स्वस्थं त्वयि क्रुद्धे महद्भयम्। भयानामपनेतासि त्वमेकः पुरुषोत्तम ॥ २० ॥ देवानां मानुषा-णाञ्च सर्व्वभूतसुखावहः। त्रिभिर्विक्रमणैर्देव त्रयो लोकास्त्वया हृताः ॥ २१ ॥ असुराणां समृद्धानां विनाशश्च त्वया कृतः। तव विक्रमणैर्देवा निर्व्वाणमगमन् परम् ॥ २२ ॥ पराभूताश्च दैत्येन्द्रा-स्त्वयि क्रुद्धे महाद्युते। त्वं हि कर्त्ता विकर्त्ता च भूतानामिह सर्व्वशः। आराधयित्वा त्वां देवाः सुखमेधन्ति सर्व्वशः ॥ २३ ॥

मार्कण्डेय उवाच। एवं स्तुतो हृषीकेश उतङ्केन महात्मना। उतङ्कमब्रवीद्विष्णुः प्रीतस्तेऽहं वरं वृणु ॥ २४ ॥

उतङ्क उवाच। पर्य्याप्तो मे वरो ह्येष यदहं दृष्टवान् हरिम्। पुरुषं शाश्वतं दिव्यं स्रष्टारं जगतः प्रभुम् ॥ २५ ॥

विष्णुरुवाच। प्रीतस्तेऽहमलौल्येन भक्त्या च तव सत्तम। अवश्यं हि त्वया ब्रह्मन् मत्तो ग्राह्यो वरो द्विज ॥ २६ ॥

मार्कण्डेय उवाच। एवं संछन्द्यमानस्तु वरेण हरिणा तदा। उतङ्कः प्राञ्जलिर्व्वव्रे वरं भरतसत्तम ॥ २७ ॥

उतङ्क उवाच। यदि मे भगवान् प्रीतः पुण्डरीकनिभेक्षण। धर्मे सत्ये दमे चैव बुद्धिर्भवतु मे सदा। अभ्यासश्च भवेद्भक्त्या त्वयि नित्यं ममेश्वर ॥ २८ ॥

श्रीभगवानुवाच। सर्वमेतद्धि भविता मत्प्रसादात्तव द्विज। प्रतिभास्यति योगश्च येन युक्तो दिवौकसाम्। त्रयाणामपि लोकानां महत् कार्य्यं करिष्यसि ॥ २९ ॥ उत्सादनार्थं लोकानां धुन्धुर्नाम महासुरः। तपस्यति तपो घोरं शृणु यस्तं हनिष्यति ॥३०॥ राजा हि वीर्य्यवांस्तात इक्ष्वाकुरपराजितः। बृहदश्व इति ख्यातो भविष्यति महीपतिः ॥३१॥ तस्य पुत्रः शुचिर्दान्तः कुवलाश्व इति श्रुतः। स योगबलमास्थाय मामकं पार्थिवोत्तमः ॥ ३२॥ शासनात्तव विप्रर्षे धुन्धुमारो भविष्यति। एवमुक्त्वा तु तं विप्रं विष्णुरन्तरधीयत ॥३३॥

इति आरण्यपर्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्वणि धुन्धुमारोपाख्याने द्विशतोऽध्यायः ॥ २०० ॥

मार्कण्डेय उवाच। इक्ष्वाकौ संस्थिते राजन् शशादः पृथिवीमिमाम। प्राप्तः परमधर्मात्मा सोऽयोध्यायां नृपोऽभवत् ॥ १ ॥ शशादस्य तु दायादः ककुत्स्थो नाम वीर्य्यवान्। अनेनाश्चापि काकुत्स्थः पृथुश्चानेनसः सुतः ॥ २ ॥ विष्वगश्वः पृथोः पुत्रस्तस्माददिश्च जज्ञिवान्। अद्रेश्च युवनाश्वस्तु श्रावस्तस्यात्मजोऽभवत् ॥३॥ तस्य श्रावस्तको ज्ञेयः श्रावस्ती येन निर्मिता। श्रावस्तस्य तु दायादो बृहदश्वो महाबलः ॥ ४ ॥ बृहदश्वस्य दायादः कुवलाश्व इति स्मृतः। कुवलाश्वस्य पुत्राणां सहस्राण्येकविंशतिः ॥ ५ ॥ सर्वे विद्यासु निष्णाता बलवन्तः सुदारुणाः। कुवलाश्वश्च पितरो गुणैरभ्यधिकोऽभवत् ॥ ६ ॥ समये तं पिता राज्ये बृहदश्वोऽभ्यषिचयत्। कुवलाश्वं महाराज शूरमुत्तमधार्मिकम् ॥ ७॥

पुत्रसङ्क्रामितश्रीस्तु वृहदश्वो महीपतिः । जगाम तपसे धीमां स्तपोवनममित्रहा ॥ ८ ॥

मार्कण्डेय उवाच । अथ शुश्राव राजर्षिं तमुतङ्को नराधिप । वनं संप्रस्थितं राजन् वृहदश्वं द्विजोत्तमः ॥ ९ ॥ तमुतङ्को महातेजाः सर्व्वास्त्रविदुषाम्वरम् । न्यवारयदमेयात्मा समासाद्य नरोत्तमम् ॥ १० ॥

उतङ्क उवाच । भवता रक्षणं कार्य्यं तत्तावत् कर्त्तुमर्हसि । निरुद्विग्ना वयं राजंस्त्वत्प्रसादाद्भवेमहि ॥ ११ ॥ त्वया हि पृथिवी राजन् रक्ष्यमाणा महात्मना । भविष्यति निरुद्विग्ना नारण्यं गन्तुमर्हसि ॥ १२ ॥ पालने हि महान् धर्मः प्रजानामिह दृश्यते । न तथा दृश्यतेऽरण्ये माभूत्ते बुद्धिरीदृशी ॥ १३ ॥ ईदृशो न हि राजेन्द्र धर्मः क्वचन दृश्यते । प्रजानां पालने यो वै पुरा राजर्षिभिः कृतः ॥ १४ ॥ रक्षितव्याः प्रजा राज्ञा तास्त्वं रक्षितुमर्हसि । निरुद्विग्नस्तपश्चर्त्तुं न हि शक्नोमि पार्थिव ॥ १५ ॥ ममाश्रमसमीपे वै समेषु मरुधन्वसु । समुद्रो वालुकापूर्णो उज्जालक इति स्मृतः ॥ १६ ॥ बहुयोजनविस्तीर्णो बहुयोजनमायतः । तत्र रौद्रो दानवेन्द्रो महावीर्य्यपराक्रमः ॥ १७ ॥ मधुकैटभयोः पुत्रो धुन्धुर्नाम सुदारुणः । अन्तर्भूमिगतो राजन् वसत्यमितविक्रमः ॥ १८ ॥ तं निहत्य महाराज वनं त्वं गन्तुमर्हसि । शेते लोकविनाशाय तप आस्थाय दारुणम् ॥ १९ ॥ त्रिदशानां विनाशाय लोकानाञ्चापि पार्थिव । अवध्यो दैवतानां हि दैत्यानामथ रक्षसाम् ॥ २० ॥ नागानामथ यक्षाणां गन्धर्वाणाञ्च सर्वशः । अवाप्य स वरं राजन् सर्व्वलोकपितामहात् ॥ २१ ॥ तं विनाशाय भद्रं ते मा ते बुद्धिरतोऽन्यथा । प्राप्स्यसे महतीं कीर्त्तिं शाश्वतीमव्ययां ध्रुवाम् ॥ २२ ॥ क्रूरस्य तस्य स्वपतो वालुकान्तर्हितस्य च । संवत्सरस्य पर्य्यन्ते निश्वासः संप्रवर्त्तते ॥ २३ ॥ यदा तदा भूश्चलति सशैल-

वनकानना। तस्य निश्वासवातेन रज उद्धूयते महत् ॥ २४ ॥
आदित्यपथमाश्रित्य सप्ताहं भूमिकम्पनम्। सविस्फुलिङ्गं सज्वालं
धूममिश्रं सुदारुणम् ॥ २५ ॥ तेन राजन्न शक्नोमि तस्मिन् स्थातुं
स्व आश्रमे। तं विनाशय राजेन्द्र लोकानां हितकाम्यया ॥ २६ ॥
लोकाः स्वस्था भविष्यन्ति तस्मिन् विनिहतेऽसुरे। त्वं हि तस्य
विनाशाय पर्य्याप्त इति मे मतिः ॥ २७॥ तेजसा तव तेजश्च
विष्णुराप्यायविष्यति। विष्णुना च वरो दत्तः पूर्वं मम महीपते
॥ २८ ॥ यस्तं महासुरं रौद्रं बधिष्यति महीपतिः। तेजस्तं
वैष्णवमिति प्रवेक्ष्यति दुरासदम् ॥ २९ ॥ तत्तेजस्त्वं समाधाय
राजेन्द्र भुवि दुःसहम्। तं निसूदय राजेन्द्र दैत्यं रौद्रपराक्रमम्
॥ ३० ॥ न हि धुन्धुर्महातेजास्तेजसाल्पेन शक्यते। निर्दग्धुं
पृथिवीपाल स हि वर्षशतैरपि ॥ ३१ ॥

इति आरण्यपर्व्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्वणि धुन्धुमारो-
पाख्याने एकाधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २०१ ॥

मार्कण्डेय उवाच। स एवमुक्तो राजर्षिरुतङ्केनापराजितः।
उतङ्कं कौरवश्रेष्ठ कृताञ्जलिरथाब्रवीत् ॥ १ ॥ न तेऽभिगमनं
ब्रह्मन् मोघमेतद्भविष्यति। पुत्रो ममायं भगवन् कुवलाश्व इति
स्मृतः ॥ २ ॥ धृतिमान् क्षिप्रकारि च वीर्य्येणाप्रतिमो भुवि।
प्रियञ्च ते सर्वमेतत् करिष्यति न संशयः ॥ ३ ॥ पुत्रैः परिवृतः
सर्वैः शूरैः परिघबाहुभिः। विसर्ज्जयस्व मां ब्रह्मन् न्यस्तशस्त्रो-
ऽस्मि साम्प्रतम् ॥ ४ ॥ तथास्त्विति च तेनोक्तो मुनिनामिततेजसा।
स तमादिश्य तनयमुतङ्काय महात्मने। क्रियतामिति राजर्षि-
र्जगाम वनमुत्तमम् ॥ ५ ॥

युधिष्ठिर उवाच। क एष भगवन् दैत्यो महावीर्य्यस्तपोधन।

कस्य पुत्रोऽथ नप्ता वा एतदिच्छामि वेदितुम्। एवं महाबलौ दैत्यौ न श्रुतौ मे तपोधन ॥ ६ ॥ एवदिच्छामि भगवन् यथातथ्येन वेदितुम्। सर्व्वमेतन्महाप्राज्ञ विस्तरेण तपोधन ॥ ७ ॥

मार्कण्डेय उवाच। शृणु राजन्निदं सर्वं यथावृत्तं नराधिप। कथ्यमानं महाप्राज्ञ विस्तरेण यथातथम् ॥ ८ ॥ एकार्णवे तथा लोके नष्टे स्थावरजङ्गमे। प्रनष्टेषु च भूतेषु सर्व्वेषु भरतर्षभ ॥ ९ ॥ प्रभवं लोककर्त्तारं विष्णुं शाश्वतमव्ययम्। यमाहुर्मुनयः सिद्धाः सर्व्वलोकमहेश्वरम् ॥ १० ॥ सुष्वाप भगवान् विष्णुरप्सु योगत एव सः। नागस्य भोगे महति शेषस्यामिततेजसः ॥ ११ ॥ लोककर्त्ता महाभाग भगवानच्युतो हरिः। नागभोगेन महता परिरभ्य महीमिमाम् ॥ १२ ॥ स्वपतस्तस्य देवस्य पद्मं सूर्य्यसमप्रभम्। नाभ्यां विनिःसृतं दिव्यं तत्रोत्पन्नः पितामहः ॥ १३ ॥ साक्षाल्लोकगुरुर्ब्रह्मा पद्मे सूर्य्यसमप्रभे। चतुर्व्वेदश्चतुर्मूर्त्तिस्तथैव च चतुर्मुखः ॥ १४ ॥ स्वप्रभावाद्दुराधर्षो महाबलपराक्रमः। कस्यचित्त्वथ कालस्य दानवौ वीर्य्यवत्तमौ ॥ १५ ॥ मधुश्च कैटभश्चैव दृष्टवन्तौ हरिं प्रभुम्। शयानं शयने दिव्ये नागभोगे महाद्युतिम् ॥ १६ ॥ बहुयोजनविस्तीर्णे बहुयोजनमायते। किरीटकौस्तुभधरं पीतकौशेयवाससम् ॥ १७ ॥ दीप्यमानं श्रिया राजंस्तेजसा वपुषा तथा। सहस्रसूर्य्यप्रतिममद्भुतोपमदर्शनम् ॥ १८ ॥ विस्मयः सुमहानासीन्मधुकैटभयोस्तथा। दृष्ट्वा पितामहञ्चापि पद्मे पद्मनिभेक्षणम् ॥ १९ ॥ वित्रासयेतामथ तौ ब्रह्माणममितौजसम्। वित्रास्यमानो बहुशो ब्रह्मा ताभ्यां महायशाः ॥ २० ॥ अकम्पयत् पद्मनालं ततोऽबुध्यत केशवः। अथापश्यत गोविन्दो दानवौ वीर्य्यवत्तरौ ॥ २१ ॥ दृष्ट्वा तावब्रवीद्देवः स्वागतं वां महाबलौ। ददामि वां वरं श्रेष्ठं प्रीतिर्हि मम जायते ॥ २२ ॥ तौ प्रहस्य हृषीकेशं महादर्पौ महाबलौ।

प्रत्यब्रूतां महाराज सहितौ मधुसूदनम् ॥ २३ ॥ आवां वरय देव त्वं वरदौ स्वः सुरोत्तम। दातारौ स्वो वरं तुभ्यं तद्ब्रवी-ह्यविचारयन् ॥ २४ ॥

भगवानुवाच। प्रतिगृह्णे वरं वीरावीप्सितश्च वरो मम। युवां हि वीर्य्यसम्पन्नौ न वामस्ति समः पुमान् ॥ २५ ॥ वध्यत्व-मुपगच्छेतां मम सत्यपराक्रमौ। एतदिच्छाम्यहं कामं प्राप्तुं लोकहिताय वै ॥ २६ ॥

मधुकैटभावूचतुः। अनृतं नोक्तपूर्वं वै स्वैरेष्वपि कुतोऽन्यथा। सत्ये धर्म्मे च निरतौ विद्ध्यावां पुरुषोत्तम ॥ २७ ॥ बले रूपे च शौर्य्ये शमे च न समोऽस्ति नौ। धर्म्मे तपसि दाने च शील-सत्त्वदमेषु च ॥ २८ ॥ उपप्लवो महानस्मानुपावर्त्तत केशव। उक्तं प्रतिकुरुष्व त्वं कालो हि दुरतिक्रमः ॥ २९ ॥ आवामिच्छावहे देव कृतमेकं त्वया विभो। अनावृतेऽस्मिन्नाकाशे वधं सुरवरो-त्तम ॥ ३० ॥ पुत्रत्वमधिगच्छावस्तव चापि सुलोचन। वर एष वृतो देव तद्विद्धि सुरसत्तम। अनृतं मा भवेद्देव यद्धि नौ संश्रुतं तदा ॥ ३१ ॥

श्रीभगवानुवाच। बाढमेवं करिष्यामि सर्वमेतद्भविष्यति।

मार्कण्डेय उवाच। विचिन्त्य त्वथ गोविन्दो नापश्यद्यदनावृतम् ॥ ३२ ॥ अवकाशं पृथिव्यां वा दिवि वा मधुसूदनः। स्वकावना-वृतावूरू दृष्ट्वा देववरस्तदा ॥ ३३ ॥ मधुकैटभयो राजन् शिरसी मधुसूदनः चक्रेण शितधारेण न्यकृन्तत महायशाः ॥ ३४ ॥

इति आरण्यपर्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्वणि धुन्धुमारो-पाख्याने त्र्यधिकशततोऽध्यायः ॥ २०२ ॥

मार्कण्डेय उवाच। धुन्धुर्नाम महाराज तयोः पुत्रो महा-
द्युतिः। स तपोऽतप्यत महन्महावीर्य्यपराक्रमः॥ १॥ अतिष्ठ-
देकपादेन कृशो धमनिसन्ततः। तस्मै ब्रह्मा ददौ प्रीतो वरं वव्रे
स च प्रभुम्॥ २॥ देवदानवयक्षाणां सर्पगन्धर्व्वरक्षसाम्। अव-
ध्योऽहं भवेयं वै वर एष वृतो मया॥ ३॥ एवं भवतु गच्छेति
तमुवाच पितामहः। स एवमुक्तस्तत्पादौ मूर्द्धा स्पृश्य जगाम ह
॥ ४॥ स तु धुन्धुर्वरं लब्ध्वा महावीर्य्यपराक्रमः। अनुस्मरन्
पितृवधं द्रुतं विष्णुमुपागमत्॥ ५॥ स तु देवान् सगन्धर्व्वान्
जित्वा धुन्धुरमर्षणः। बबाध सर्व्वानसकृद्विष्णुं देवांश्च वै भृशम्
॥ ७॥ समुद्रे वालुकापूर्णे उज्जालक इति स्मृते। आगम्य च
सदुष्टात्मा तं देशं भरतर्षभ॥ ८॥ बाधते स्म परं शक्त्या तमुतङ्का-
श्रमं विभो। अन्तर्भूमिगतस्तत्र वालुकान्तर्हितस्तथा॥ ९॥ मधु-
कैटभयोः पुत्रो धुन्धुर्भीमपराक्रमः। शेते लोकविनाशाय तपो-
बलमुपाश्रितः॥ १०॥ उतङ्कस्याश्रमाभ्यासे निःश्वसन् पावका-
र्च्चिषः। एतस्मिन्नेव काले तु राजा सबलवाहनः॥ ११॥ उतङ्क-
विप्रसहितः कुवलाश्वो महीपतिः। पुत्रैः सह महीपाल प्रययौ
भरतर्षभ॥ १२॥ सहस्रैरेकविंशत्या पुत्राणामरिमर्द्दनः। कुव-
लाश्वो नरपतिरन्वितो बलशालिनाम्॥ १३॥ तमाविशत्ततो
विष्णुर्भगवांस्तेजसा प्रभुः। उतङ्कस्य नियोगेन लोकानां हित-
काम्यया॥ १४॥ तस्मिन् प्रयाते दुर्द्धर्षे दिवि शब्दो महानभूत्।
एष श्रीमानवध्योऽद्य धुन्धुमारो भविष्यति॥ १५॥ दिव्यैश्च
पुष्पैस्तं देवाः समन्तात् पर्य्यवाकिरन्। देवदुन्दुभयश्चापि नेदुः
स्वयमनीरिताः॥ १६॥ शीतश्च वायुः प्रववौ प्रयाणे तस्य धीमतः।
विपांशुलां महीं कुर्व्वन् ववर्ष च सुरेश्वरः॥ १७॥ अन्तरीक्षे
विमानानि देवतानां युधिष्ठिर। तत्रैव समदृश्यन्त धुन्धुर्यत्र महा-
सुरः॥ १८॥ कुवलाश्वस्य धुन्धोश्च युद्धं कौतूहलान्विताः। देव-

गन्धर्वसहिताः समवैच्छन्महर्षयः ॥ १९ ॥ नारायणेन कौरव्य तेजसाप्यायितस्तदा। स गतो नृपतिः क्षिप्रं पुत्रैस्तैः सर्वतो दिशम् ॥ २० ॥ अर्णवं खानयामास कुवलाश्वो महीपतिः। कुवलाश्वस्य पुत्रैश्च तस्मिन् वै वालुकार्णवे ॥ २१ ॥ सप्तभिर्दिवसैः खात्वा दृष्टो धुन्धुर्महाबलः। आसीद्घोरं वपुस्तस्य वालुकान्तर्हितं महत् ॥ २२ ॥ दीप्यमानं यथा सूर्य्यं तेजसा भरतर्षभ। ततो धुन्धुर्महाराज दिशमावृत्य पश्चिमाम् ॥ २३ ॥ सुप्तोऽभूद्राजशार्दूल कालानलसमद्युतिः। कुवलाश्वस्य पुत्रैस्तु सर्वतः परिवारितः ॥ २४ ॥ अभिद्रुतः शरैस्तीक्ष्णैर्गदाभिर्मुषलैरपि। पट्टिशैः परिघैः प्रासैः खड्गैश्च विमलैः शितैः ॥ २५ ॥ स वध्यमानः संक्रुद्धः समुत्तस्थौ महाबलः। क्रुद्धश्चाभक्षयत्तेषां शस्त्राणि विविधानि च ॥ २६ ॥ आस्याद्वमन् पावकं स संवर्त्तकसमं तदा। तान् सर्वान्नृपतेः पुत्रानदहत् स्वेन तेजसा ॥ २७ ॥ मुखजेनाग्निना क्रुद्धो लोकानुद्वर्त्तयन्निव। क्षणेन राजशार्दूल पुरेव कपिलः प्रभुः ॥ २८ ॥ सगरस्यात्मजान् क्रुद्धस्तदद्भुतमिवाभवत्। तेषु क्रोधाग्निदग्धेषु तदा भरतसत्तम ॥ २९ ॥ तं प्रबुद्धं महात्मानं कुम्भकर्णमिवापरम्। आससाद महातेजाः कुवलाश्वो महीपतिः ॥ ३० ॥ तस्य वारि महाराज सुस्राव बहु देहतः। तदापीयत तत्तेजो राजा वारिमयं नृप ॥ ३१ ॥ योगी योगेन वह्निञ्च शमयामास वारिणा। ब्रह्मास्त्रेण च राजेन्द्र दैत्यं क्रूरपराक्रमम् ॥ ३२ ॥ ददाह भरतश्रेष्ठ सर्वलोकाभयाय वै। सोऽस्त्रेण दग्ध्वा राजर्षिः कुवलाश्वो महासुरम् ॥ ३३ ॥ सुरशत्रुममित्रघ्नं त्रैलोक्येश इवापरः। धुन्धोर्वधात्तदा राजा कुवलाश्वो महामनाः ॥ ३४ ॥ धुन्धुमार इति ख्यातो नाम्नाप्रतिरथोऽभवत्। प्रीतैश्च त्रिदशैः सर्वैर्महर्षिसहितैस्तदा ॥ ३५ ॥ वरं वृणीष्वेत्युक्तः स प्राञ्जलिः प्रणतस्तदा। अतीव मुदितो राजन्निदं

वचनमब्रवीत् ॥ ३६ ॥ दद्यां वित्तं द्विजाग्रेभ्यः शत्रूणाञ्चापि दुर्ज्जयः। सख्यञ्च विष्णुना मे स्याद्भूतेष्वद्रोह एव च ॥ ३७ ॥ धर्मे रतिश्च सततं स्वर्गे वासस्तथाक्षयः। तथास्त्विति ततो देवैः प्रीतैरुक्तः स पार्थिवः ॥ ३८ ॥ ऋषिभिश्च सगन्धर्वैस्तत्क्षेन च धीमता। सम्भाष्य चैनं विविधैराशीर्वादैस्ततो नृप ॥ ३९ ॥ देवा महर्षयश्चापि स्वानि स्थानानि भेजिरे। तस्य पुत्रास्त्रयः शिष्टा युधिष्ठिर तदाभवन् ॥ ४० ॥ दृढाश्वः कपिलाश्वश्च चन्द्राश्वश्चैव भारत। तेभ्यः परम्परा राजन्निक्ष्वाकूणां महात्मनाम् ॥ ४१ ॥ वंशस्य सुमहाभाग राज्ञाममिततेजसाम्। एवं स निहतस्तेन कुवलाश्वेन सत्तम ॥ ४२ ॥ धुन्धुर्नाम महादैत्यो मधुकैटभयोः सुतः। कुवलाश्वश्च नृपतिर्धुन्धुमार इति स्मृतः ॥ ४३ ॥ नाम्ना च गुणसंयुक्तस्तदाप्रभृति सोऽभवत्। एतत्ते सर्वमाख्यातं यन्मां त्वं परिपृच्छसि ॥ ४४ ॥ धौन्धुमारमुपाख्यानं प्रथितं यस्य कर्मणा। इदन्तु पुण्यमाख्यानं विष्णोः समनुकीर्त्तनम् ॥ ४५ ॥ शृणुयाद्यः स धर्मात्मा पुत्रवांश्च भवेन्नरः। आयुष्मान् भूतिमांश्चैव श्रुत्वा भवति पर्वसु। न च व्याधिभयं किञ्चित् प्राप्नोति विगतज्वरः ॥ ४६ ॥

इति आरण्यपर्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्वणि धुन्धुमारोपाख्याने त्र्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २०३ ॥

वैशम्पायन उवाच। ततो युधिष्ठिरो राजा मार्कण्डेयं महाद्युतिम्। पप्रच्छ भरतश्रेष्ठ धर्मप्रश्नं सुदुर्विदम् ॥ १ ॥

युधिष्ठिर उवाच। श्रोतुमिच्छामि भगवन् स्त्रीणां माहात्म्यमुत्तमम्। कथ्यमानं त्वया विप्र सूक्ष्मधर्मञ्च तत्त्वतः ॥ २ ॥ प्रत्यक्षेण हि दृश्यन्ते देवा विप्रर्षिसत्तम। सूर्य्याचन्द्रमसौ वायुः पृथिवी वह्निरेव च ॥ ३ ॥ पिता माता च भगवन् गुरुरेव च सत्तम।

यच्चान्यद्देवविहितं तच्चापि भृगुनन्दन ॥ ४ ॥ मान्या हि गुरवः सर्वे एकपत्न्यस्तथा स्त्रियः । पतिव्रतानां शुश्रूषा दुष्करा प्रतिभाति मे ॥ ५ ॥ पतिव्रतानां माहात्म्यं वक्तुमर्हसि नः प्रभो । निरुध्य चेन्द्रियग्रामं मनः संरुध्य चानघ ॥ ६ ॥ पतिं दैवतवच्चापि चिन्तयन्त्यः स्थिता हि याः । भगवन् दुष्करं त्वेतत् प्रतिभाति मम प्रभो ॥ ७ ॥ मातापित्रोश्च शुश्रूषा स्त्रीणां भर्त्तरि च द्विज । स्त्रीणां धर्मात् सुघोराद्धि नान्यं पश्यामि दुष्करम् ॥ ८ ॥ साध्वाचाराः स्त्रियो ब्रह्मन् यत् कुर्वन्ति सदादृताः । दुष्करं खलु कुर्वन्ति पितरं मातरञ्च वै ॥ ९ ॥ एकपत्न्यश्च या नार्यों याश्च सत्यं वदन्त्युत । कुक्षिणा दशमासांश्च गर्भं सन्धारयन्ति याः ॥ १० ॥ नार्य्यः कालेन सम्भूय किमद्भुततरं ततः । संशयं परमं प्राप्य वेदनामतुलामपि ॥ ११ ॥ प्रजायन्ते सुतान्नर्य्यो दुःखेन महता विभो । पुष्णन्ति चापि महता स्नेहेन द्विजपुङ्गव ॥ १२ ॥ ये च क्रूरेषु सर्वेषु वर्त्तमाना जुगुप्सिताः । स्वकर्म कुर्वन्ति सदा दुष्करं तच्च मे मतम् ॥ १३ ॥ क्षत्रधर्मसमाचारं तत्त्वं चाख्याहि मे द्विज । धर्मः सुदुर्लभो विप्र नृशंसेन महात्मनाम् ॥ १४ ॥ एतदिच्छामि भगवन् प्रश्नं प्रश्नविदाम्वर । श्रोतुं भृगुकुलश्रेष्ठ शुश्रूषे तव सुव्रत ॥ १५ ॥

मार्कण्डेय उवाच । हन्त ते सर्वमाख्यास्ये प्रश्नमेतं सुदुर्लभम् । तत्त्वेन भरतश्रेष्ठ गदतस्तन्निबोध मे ॥ १६ ॥ मातॄस्तु गौरवादन्ये पितॄनन्ये तु मेनिरे । दुष्करं कुरुते माता विवर्द्धयति या प्रजाः ॥ १७ ॥ तपसा देवतेज्याभिर्वन्दनेन तितिक्षया । अभिचारैरुपायैश्चापीहन्ते पितरः सुतान् ॥ १८ ॥ एवं कृच्छ्रेण महता पुत्रं प्राप्य सुदुर्लभम् । चिन्तयन्ति सदा वीर कीदृशोऽयं भविष्यति ॥ १९ ॥ आशंसते हि पुत्रेषु पिता माता च भारत । यशः कीर्त्तिमथैश्वर्य्यं प्रजा धर्मं तथैव च ॥ २० ॥ तयोराशान्तु

सफलां यः करोति स धर्मवित्। पिता माता च राजेन्द्र तुष्यतो यस्य नित्यशः ॥ २१ ॥ इह प्रेत्य च तस्याथ कीर्त्तिर्धर्मश्च शाश्वतः। नैव यज्ञक्रियाः काश्चिन्न श्राद्धं नोपवासकम् ॥ २२ ॥ या तु भर्त्तरि शुश्रूषा तया स्वर्गं जयत्युत। एतत् प्रकरणं राजन्नधिकृत्य युधिष्ठिर। पतिव्रतानां नियतं धर्मञ्चावहितः शृणु ॥ २३ ॥

इति आरण्यपर्व्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्व्वणि पतिव्रतोपाख्याने चतुरधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २०४ ॥

मार्कण्डेय उवाच। कश्चिद्द्विजातिप्रवरो वेदाध्यायी तपोधनः। तपस्वी धर्मशीलश्च कौशिको नाम भारत ॥ १ ॥ साङ्गोपनिषदो वेदानधीते द्विजसत्तमः। स वृक्षमूले कस्मिंश्चिद्वेदानुच्चारयन् स्थितः ॥ २ ॥ उपरिष्टाच्च वृक्षस्य बलाका संन्यलीयत। तया पुरीषमुत्सृष्टं ब्राह्मणस्य तदोपरि ॥ ३ ॥ तामवेक्ष्य ततः क्रुद्धः समपध्यायत द्विजः। भृशं क्रोधाभिभूतेन बलाका सा निरीक्षिता ॥ ४ ॥ अपध्याता च विप्रेण न्यपतद्धरणीतले। बलाकां पतितां दृष्ट्वा गतसत्त्वामचेतनाम् ॥ ५ ॥ कारुण्यादभिसन्तप्तः पर्य्यशोचत तां द्विजः। अकार्य्यं कृतवानस्मि रोषरागबलात्कृतः ॥ ६ ॥

मार्कण्डेय उवाच। इत्युक्त्वा बहुशो विद्वान् ग्रामं भैक्ष्याय संश्रितः। ग्रामे शुचीनि प्रचरन् कुलानि भरतर्षभ ॥ ७ ॥ प्रविष्टस्तत् कुलं यत्र पूर्वञ्चरितवांस्तु सः। देहीति याचमानोऽसौ तिष्ठेत्युक्तः स्त्रिया ततः ॥ ८ ॥ शौचन्तु यावत् कुरुते भाजनस्य कुटुम्बिनी। एतस्मिन्नन्तरे राजन् क्षुधा सम्पीड़ितो भृशम् ॥९॥ भर्त्ता प्रविष्टः सहसा तस्या भरतसत्तम। सा तु दृष्ट्वा पतिं साध्वी ब्राह्मणं व्यवहाय तम् ॥ १० ॥ पाद्यमाचमनीयं वै ददौ भर्त्त-

स्तथासनम् । प्रह्वा पर्य्यचरच्चापि भर्त्तारमसितेक्षणा ॥ ११ ॥ आहारेणाथ भक्ष्यैश्च भोज्यैः सुमधुरैस्तथा । उच्छिष्टं भाविता भर्त्तुर्भुङ्क्ते नित्यं युधिष्ठिर ॥ १२ ॥ दैवतञ्च पतिं मेने भर्त्तुश्चित्तानुसारिणी । कर्म्मणा मनसा वाचा नान्यचिन्ताभ्यगात् पतिम् ॥ १३ ॥ तं सर्वभावोपगता पतिशुश्रूषणे रता । साध्वाचारा शुचिर्द्दक्षा कुटुम्बस्य हितैषिणी ॥ १४ ॥ भर्त्तुश्चापि हितं यत्तत् सततं सानुवर्त्तते । देवतातिथिभृत्यानां श्वश्रूश्वशुरयोस्तथा ॥१५॥ शुश्रूषणपरा नित्यं सततं संयतेन्द्रिया । सा ब्राह्मणं तदा दृष्ट्वा संस्थितं भैक्ष्यकाङ्क्षिणम् ॥ १६ ॥ कुर्वती पतिशुश्रूषां सस्माराथ शुभेक्षणा । व्रीडिता साभवत् साध्वी तदा भरतसत्तम । भिक्षामादाय विप्राय निर्जगाम यशस्विनी ॥ १७ ॥

ब्राह्मण उवाच । किमिदं भवति त्वं मां तिष्ठेत्युक्त्वा वराङ्गने । उपरोधं कृतवती न विसर्ज्जितवत्यसि ॥ १८ ॥

मार्कण्डेय उवाच । ब्राह्मणं क्रोधसन्तप्तं ज्वलन्तमिव तेजसा । दृष्ट्वा साध्वी मनुष्येन्द्र सान्त्वपूर्वं वचोऽब्रवीत् ॥ १९ ॥

स्त्र्युवाच । क्षन्तुमर्हसि मे विद्वन् भर्त्ता मे दैवतं महत् । स चापि क्षुधितः श्रान्तः प्राप्तः शुश्रूषितो मया ॥ २० ॥

ब्राह्मण उवाच । ब्राह्मणा न गरीयांसो गरीयांस्ते पतिः कृतः । गृहस्थधर्म्मे वर्त्तन्ती ब्राह्मणानवमन्यसे । इन्द्रोऽप्येषां प्रणमते किं पुनर्मानवो भुवि ॥ २१ ॥ अवलिप्ते न जानीषे वृद्धानां न श्रुतं त्वया । ब्राह्मणा ह्यग्निसदृशा दहेयुः पृथिवीमपि ॥ २२ ॥

स्त्र्युवाच । नाहं बलाका विप्रेन्द्र त्यज क्रोधं तपोधन । अनया क्रुद्धया दृष्ट्या क्रुद्धः किं मां करिष्यसि ॥ २३ ॥ नावजानाम्यहं विप्रान् देवैस्तुल्यान् मनस्विनः । अपराधमिमं विप्र क्षन्तुमर्हसि मेऽनघ ॥ २४ ॥ जानामि तेजो विप्राणां महाभाग्यञ्च धीमताम् । अपेयः सागरः क्रोधात् कृतो हि लवणोदकः ॥ २५ ॥

तथैव दीप्ततपसां मुनीनां भावितात्मनाम्। येषां क्रोधाग्निरद्यापि दण्डके नोपशाम्यति ॥ २६ ॥ ब्राह्मणानां परिभवाद्वातापिः स दुरात्मवान्। अगस्त्यमृषिमासाद्य जीर्णः क्रूरो महासुरः ॥२७॥ बहुप्रभावाः श्रूयन्ते ब्राह्मणानां महात्मनाम्। क्रोधः सुविपुलो ब्रह्मन् प्रसादश्च महात्मनाम् ॥ २८ ॥ अस्मिंस्त्वतिक्रमे ब्रह्मन् चन्तुमर्हसि मेऽनघ। पतिशुश्रूषया धर्मो यः स मे रोचते द्विज ॥ २९ ॥ दैवतेष्वपि सर्व्वेषु भर्त्ता मे दैवतं परम्। अविशेषेण तस्याहं कुर्य्यां धर्मं द्विजोत्तम ॥ ३० ॥ शुश्रूषायाः फलं पश्य पत्युर्ब्राह्मण यादृशम्। बलाका हि त्वया दग्धा रोषात्तद्विदितं मया ॥ ३१ ॥ क्रोधः शत्रुः शरीरस्थो मनुष्याणां द्विजोत्तम। यः क्रोधमोहौ त्यजति तं देवा ब्राह्मणं विदुः ॥ ३२ ॥ यो वदेदिह सत्यानि गुरुं सन्तोषयीत च। हिंसितश्च न हिंसेत तं देवा ब्राह्मणं विदुः ॥ ३३ ॥ जितेन्द्रियो धर्मपरः स्वाध्यायनिरतः शुचिः। कामक्रोधौ वशे यस्य तं देवा ब्राह्मणं विदुः ॥ ३४ ॥ यस्य चात्मसमो लोको धर्मज्ञस्य मनस्विनः। सर्व्वधर्म्मेषु चरतस्तं देवा ब्राह्मणं विदुः ॥ ३५ ॥ योऽध्यापयेदधीयीत यजेद्वा याजयीत वा। दद्याद्वापि यथाशक्ति तं देवा ब्राह्मणं विदुः ॥ ३६ ॥ ब्रह्मचारी च वेदान् योऽप्यधीयाद्द्विजपुङ्गवः। स्वाध्याये चाप्रमत्तो वै तं देवा ब्राह्मणं विदुः ॥ ३७ ॥ यद्ब्राह्मणानां कुशलं तदेषां परिकीर्त्तयेत्। सत्यं तथा व्याहरतां नानृते रमते मनः ॥ ३८ ॥ धर्मन्तु ब्राह्मणस्याहुः स्वाध्यायं दममार्ज्जवम्। इन्द्रियाणां निग्रहञ्च शाश्वतं द्विजसत्तम ॥ ३९ ॥ सत्यार्ज्जवं धर्ममाहुः परं धर्मविदो जनाः। दुर्ज्ञेयः शाश्वतो धर्मः स च सत्ये प्रतिष्ठितः ॥ ४० ॥ श्रुतिप्रमाणो धर्मः स्यादिति वृद्धानुशासनम्। बहुधा दृश्यते धर्मः सूक्ष्म एव द्विजोत्तम ॥ ४१ ॥ भगवानपि धर्मज्ञः स्वाध्यायनिरत शुचिः। न तु तत्त्वेन भगवन् धर्मं वेत्सीति मे मतिः ॥ ४२ ॥

यदि विप्र न जानीषे धर्मं परमकं द्विज। धर्मव्याधं ततः पृच्छ गत्वा तु मिथिलां पुरीम् ॥ ४३ ॥ मातापितृभ्यां शुश्रूषुः सत्यवादी जितेन्द्रियः। मिथिलायां वसेद्व्याधः स ते धर्मान् प्रवच्यति ॥ ४४ ॥ तत्र गच्छस्व भद्रन्ते यथाकामं द्विजोत्तम। अत्युक्तमपि मे सर्वं चन्तुमर्हस्यनिन्दित। स्त्रियो ह्यवध्याः सर्वेषां ये धर्ममभिविन्दते ॥ ४५ ॥

ब्राह्मण उवाच। प्रीतोऽस्मि तव भद्रन्ते गतः क्रोधश्च शोभने। उपालम्भस्त्वयात्युक्तो मम निःश्रेयसं परम्। स्वस्ति तेऽस्तु गमिष्यामि साधयिष्यामि शोभने ॥ ४६ ॥

मार्कण्डेय उवाच। तया विसृष्टो निर्गम्य स्वमेव भवनं ययौ। विनिन्दन् स स्वमात्मानं कौशिको द्विजसत्तमः ॥ ४७ ॥

इति चारण्यपर्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्वणि पतिव्रतोपाख्याने पञ्चाधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २०५ ॥

मार्कण्डेय उवाच। चिन्तयित्वा तदाश्चर्यं स्त्रिया प्रोक्तमशेषतः। विनिन्दन् स स्वमात्मानमागस्कृत इवाबभौ ॥ १ ॥ चिन्तयानः स्वधर्माय सूक्ष्मां गतिमथ्रुवायात्। श्रद्दधानेन वै भाव्यं गच्छामि मिथिलामहम् ॥ २ ॥ कृतात्मा धर्मवित्तस्यां व्याधं निवसते किल। तं गच्छाम्यहमद्यैव धर्मं प्रष्टुं तपोधनम् ॥ ३ ॥ इति सञ्चिन्त्य मनसा श्रद्दधानः स्त्रिया वचः। वलकाप्रत्ययैनासौ धर्म्यैश्च वचनैः शुभैः ॥ ४ ॥ संप्रतस्थे स मिथिलां कौतूहलसमन्वितः। अतिक्रमन्नरण्यानि ग्रामांश्च नगराणि च ॥ ५ ॥ ततो जगाम मिथिलां जनकेन सुरक्षिताम्। धर्मसेतुसमाकीर्णां यज्ञोत्सववतीं शुभाम् ॥ ६ ॥ गोपुराट्टालकवतीं हर्म्यप्राकारशोभनाम्। प्रविश्य नगरीं रम्यां विमानैर्बहुभिर्युताम् ॥ ७ ॥ पुष्पैश्च

बहुभिर्युक्तां सुविभक्तमहापथाम् । अश्वैरथैस्तथा यानैर्योधैश्च बहुभिर्युताम् ॥ ८ ॥ हृष्टपुष्टजनाकीर्णां नित्योत्सवसमाकुलाम् । सोऽपश्यद्बहुवृत्तान्तां ब्राह्मणः समतिक्रमन् ॥ ९ ॥ धर्मव्याधमपृच्छच्च स चास्य कथितो द्विजैः । अपश्यत्तत्र गत्वा तं सूनामध्ये व्यवस्थितम् ॥ १० ॥ मार्गमाहिषमांसानि विक्रीणन्तं तपस्विनम् । आकुलत्वाच्च क्रेतॄणामेकान्ते संस्थितो द्विजः ॥ ११ ॥ स तु ज्ञात्वा द्विजं प्राप्तं सहसा सम्भ्रमात्थितः । आजगाम यतो विप्रः स्थित एकान्तदर्शने ॥ १२ ॥

व्याध उवाच । अभिवादये त्वां भगवन् स्वागतन्ते द्विजोत्तम । अहं व्याधो हि भद्रन्ते किं करोमि प्रशाधि माम् ॥ १३ ॥ एकपत्न्या यदुक्तोऽसि गच्छत्वं मिथिलामिति । जानाम्येतदहं सर्वं यदर्थं त्वमुपागतः ॥ १४ ॥ श्रुत्वा च तस्य तद्वाक्यं स विप्रो भृशविस्मितः । द्वितीयमिदमाश्चर्य्यमित्यचिन्तयत द्विजः ॥ १५ ॥ अदेशस्थं हि ते स्थानमिति व्याधोऽब्रवीदिदम् । गृहं गच्छाव भगवन् यदि ते रोचतेऽनघ ॥ १६ ॥

मार्कण्डेय उवाच । बाढमित्येव तं विप्रो हृष्टो वचनमब्रवीत् । अग्रतस्तु द्विजं कृत्वा स जगाम गृहं प्रति ॥ १७ ॥ प्रविश्य च गृहं रम्यमासनेनाभिपूजितः । पाद्यमाचमनीयञ्च प्रतिगृह्य द्विजोत्तमः ॥ १८ ॥ ततः सुखोपविष्टस्तं व्याधं वचनमब्रवीत् । कर्मैतत्तेन सदृशं भवतः प्रतिभाति मे । अनुतप्ये भृशं तात तव घोरेण कर्म्मणा ॥ १९ ॥

व्याध उवाच । कुलोचितमिदं कर्म्म पितृपैतामहं परम् । वर्त्तमानस्य मे धर्म्मे स्वे मन्युं मा कृथा द्विज । विधात्रा विहितं पूर्वं कर्म्म स्वमनुपालयन् ॥ २० ॥ प्रयत्नाच्च गुरू वृद्धौ शुश्रूषेऽहं द्विजोत्तम । सत्यं वदे नाभ्यसूये यथाशक्ति ददामि च ॥ २१ ॥ देवतातिथिभृत्यानामवशिष्टेन वर्त्तये । न कुत्सयाम्यहं किञ्चिन्न

गर्हं बलवत्तरम् ॥ २२ ॥ कृतमन्वेति कर्त्तारं पुरा कर्म्म द्विजोत्तम। कृषिगोरक्षवाणिज्यमिह लोकस्य जीवनम् ॥ २३ ॥ दण्डनीतिस्त्रयी विद्या तेन लोको भवत्युत। कर्म्म शूद्रे कृषिर्वैश्ये संग्रामः क्षत्रिये स्मृतः ॥ २४ ॥ ब्रह्मचर्य्यंतपोमन्त्राः सत्यञ्च ब्राह्मणे सदा। राजा प्रशास्ति धर्म्मेण स्वधर्म्मनिरताः प्रजाः ॥ २५ ॥ विकर्म्माणश्च ये केचित्तान् युनक्ति स्वकर्म्मसु। भेतव्यं हि सदा राज्ञां प्रजानामधिपा हि ते ॥ २६ ॥ वारयन्ति विकर्म्मस्थं नृपा मृगमिवेषुभिः। जनकस्येह विप्रर्षे विकर्म्मस्थो न विद्यते ॥ २७ ॥ स्वकर्म्मनिरतां वर्णाश्चत्वारोऽपि द्विजोत्तम। स एष जनको राजा दुर्वृत्तमपि चेत्सुतम् ॥ २८ ॥ दण्ड्यं दण्डे निक्षिपति तथा न ग्लाति धार्म्मिकम्। स युक्तचारो नृपतिः सर्वं धर्म्मेण पश्यति ॥ २९ ॥ श्रीश्च राज्यञ्च दण्डश्च क्षत्रियाणां द्विजोत्तम। राजानो हि स्वधर्म्मेण श्रियमिच्छन्ति भूयसीम् ॥ ३० ॥ सर्वेषामेव वर्णानां त्राता राजा भवत्युत। परेण हि हतान् ब्रह्मन् वराहमहिषानहम् ॥ ३१ ॥ न स्वयं हन्मि विप्रर्षे विक्रीणामि सदा त्वहम्। न भक्षयामि मांसानि ऋतुगामी तथा ह्यहम् ॥ ३२ ॥ सदोपवासी च तथा नक्तभोजी सदा द्विज। अशीलश्चापि पुरुषो भूत्वा भवति शीलवान् ॥ ३३ ॥ प्राणिहिंसारतश्चापि भवते धार्म्मिकः पुमान्। अभिचान्नरेन्द्राणां धर्म्मः संकीर्य्यते महान् ॥ ३४ ॥ अधर्मो वर्त्तते चापि संकीर्य्यन्ते ततः प्रजाः। भेरुण्डा वामनाः कुब्जाः स्थूलशीर्षास्तथैव च ॥ ३५ ॥ क्लीवाश्चान्धाश्च बधिरा जायन्ते त्वब्धलोचनाः। पार्थिवानामधर्म्मत्वात् प्रजानामभवः सदा ॥ ३६ ॥ स एष राजा जनकः प्रजा धर्म्मेण पश्यति। अनुगृह्णन् प्रजाः सर्वाः स्वधर्म्मे निरताः सदा ॥ ३७ ॥ ये चैव मां प्रशंसन्ति ये च निन्दन्ति मानवाः। सर्वान् सुपरिणीतेन कर्म्मणा तोषयाम्यहम् ॥ ३८ ॥ ये जीवन्ति स्वधर्म्मेण संयुञ्जन्ति च पार्थिवाः। न

किञ्चिदुपजीवन्ति दान्ता उत्थानशीलिनः ॥ ३९ ॥ मत्स्यान्नदानं सततं तितिक्षा धर्म्मनित्यता । यथार्हं प्रतिपूजा च सर्व्वभूतेषु वै सदा ॥ ४० ॥ त्यागान्नान्यत्र मर्त्यानां गुणास्तिष्ठन्ति पूरुषे । मृषावादं परिहरेत् कुर्य्यात् प्रियमयाचितः ॥ ४१ ॥ न च कामान्न संरम्भान्न द्वेषाद्धर्म्ममुत्सृजेत् । प्रिये नातिभृशं हृष्येदप्रिये न च संज्वरेत् ॥ ४२ ॥ न मुह्येदर्थकृच्छ्रेषु न च धर्म्मं परित्यजेत् । कर्म्म चेत् किञ्चिदन्यत् स्यादितरन्न तदाचरेत् ॥ ४३ ॥ यत्कल्याणमभिध्यायेत्तत्रात्मानं नियोजयेत् । न पापे प्रतिपापः स्यात् साधुरेव सदा भवेत् ॥ ४४ ॥ आत्मनैव हतः पापो यः पापं कर्त्तुमिच्छति । कर्म चैतदसाधूनां वृजिनानामसाधुवत् ॥ ४५ ॥ न धर्मोऽस्तीतिमन्वानाः शुचीनवहसन्ति ये । अश्रद्दधाना धर्मस्य ते नश्यन्ति न संशयः ॥ ४६ ॥ महादृतिरिवाध्मातः पापो भवति नित्यदा । मूढानामवलिप्तानामसारं भाषितं भवेत् ॥ ४७ ॥ दर्शयत्यन्तरात्मा तं दिवारूपमिवांशुमान् । न लोके राजते मूर्खः केवलात्मप्रशंसया ॥ ४८ ॥ अपि चेह श्रिया हीनः कृतविद्यः प्रकाशते । अब्रुवन् कस्यचिन्निन्दामात्मपूजामवर्णयन् ॥ ४९ ॥ न कश्चिद्गुणसम्पन्नः प्रकाशो भुवि दृश्यते । विकर्मणा तप्यमानः पापाद्वि परिमुच्यते ॥ ५० ॥ न तत् कुर्य्यां पुनरिति द्वितीयात् परिमुच्यते । कर्मणा येन तेनेह पापाद्द्विजवरोत्तम । एवं श्रुतिरियं ब्रह्मन् धर्म्मेषु परिदृश्यते ॥ ५१ ॥ पापान्यबुद्धेह पुराकृतानि प्राग्धर्मशीलोऽपि विहन्ति पश्चात् । धर्मो राजन्नुदते पूरुषाणां यत् कुर्वते पापमिह प्रमादात् ॥ ५२ ॥ पापं कृत्वा हि मन्येत नाहमस्मीति पूरुषः । तन्तु देवाः प्रपश्यन्ति स्वस्यैवान्तरपूरुषः ॥ ५३ ॥ चिकीर्षेदेव कल्याणं श्रद्दधानोऽनसूयकः । वसनस्येव छिद्राणि साधूनां विवृणोति यः ॥ ५४ ॥ पापञ्चेत् पुरुषः कृत्वा कल्याणमभिपद्यते । मुच्यते सर्वपापेभ्यो महाभ्रेणेव चन्द्रमाः

॥ ५५ ॥ यथादित्यः समुद्यन् वै तमः पूर्वं व्यपोहति। एवं कल्याणमातिष्ठन् सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥ ५६ ॥ पापानां विद्ध्यधिष्ठानां लोभमेव द्विजोत्तम। लुब्धाः पापं व्यवस्यन्ति नरा नातिबहुश्रुताः ॥ ५७ ॥ अधर्मा धर्मरूपेण तृणैः कूपा इवावृताः। तेषां दमः पवित्राणि प्रलापा धर्मसंश्रिताः। सर्वं हि विद्यते तेषु शिष्टाचारः सुदुर्लभः ॥ ५८ ॥

मार्कण्डेय उवाच। स तु विप्रो महाप्राज्ञो धर्मव्याधमपृच्छत। शिष्टाचारं कथमहं विद्यामिति नरोत्तम ॥ ५९ ॥ एतदिच्छामि भद्रन्ते श्रोतुं धर्मभृताम्वर। त्वत्तो महामते व्याध तद्ब्रवीहि यथातथम् ॥ ६० ॥

व्याध उवाच। यज्ञो दानं तपो वेदाः सत्यञ्च द्विजसत्तम। पञ्चैतानि पवित्राणि शिष्टाचारेषु नित्यदा ॥ ६१ ॥ कामक्रोधौ वशे कृत्वा दम्भं लोभमनार्जवम्। धर्ममित्येव सन्तुष्टास्ते शिष्टाः शिष्टसम्मताः ॥ ६२ ॥ न तेषां विद्यते वृत्तं यज्ञस्वाध्यायशीलिनाम्। आचारपालनञ्चैव द्वितीयं शिष्टलक्षणम् ॥ ६३ ॥ गुरुशुश्रूषणं सत्यमक्रोधो दानमेव च। एतच्चतुष्टयं ब्रह्मन् शिष्टाचारेषु नित्यदा ॥ ६४ ॥ शिष्टाचारे मनः कृत्वा प्रतिष्ठाप्य च सर्वशः। यामयं लभते वृत्तिं सा न शक्या ह्यतोऽन्यथा ॥ ६५ ॥ वेदस्योपनिषत् सत्यः सत्यस्योपनिषद्दमः। दमस्योपनिषत्त्यागः शिष्टाचारेषु नित्यदा ॥ ६६ ॥ ये तु धर्मानसूयन्ते बुद्धिमोहान्विता नराः। अपथा गच्छतां तेषामनुयाता च पीड्यते ॥ ६७ ॥ ये तु शिष्टाः सुनियताः श्रुतित्यागपरायणाः। धर्मपन्थानमारूढाः सत्यधर्मपरायणाः ॥ ६८॥ नियच्छन्ति परां बुद्धिं शिष्टाचारान्विता जनाः। उपाध्यायमते युक्ताः स्थित्या धर्मार्थदर्शिनः ॥ ६९ ॥ नास्तिकान् भिन्नमर्यादान् क्रूरान् पापमतौ स्थितान्। त्यज तान् ज्ञानमाश्रित्य धार्मिकानुपसेव्य च ॥ ७० ॥ कामलोभग्रहाकीर्णां पञ्चेन्द्रियजलां नदीम्।

नावं धृतिमयीं कृत्वा जन्मदुर्गाणि सन्तर ॥ ७१ ॥ क्रमेण सञ्चितो धर्मो बुद्धियोगमयो महान् । शिष्टाचारे भवेत् साधू रागः शुक्लेव वाससि ॥ ७२ ॥ अहिंसा सत्यवचनं सर्वभूतहितं परम् । अहिंसा परमो धर्मः स च सत्ये प्रतिष्ठितः ॥ ७३ ॥ सत्ये कृत्वा प्रतिष्ठान्तु प्रवर्त्तन्ते प्रवृत्तयः । सत्यमेव गरीयस्तु शिष्टाचारनिषेवितम् ॥७४॥ आचारश्च सतां धर्मः सन्तश्चाचारलक्षणाः । यो यथाप्रकृतिर्जन्तुः स स्वां प्रकृतिमश्नुते ॥ ७५ ॥ पापात्मा क्रोधकामादीन् दोषानाप्नोत्यनात्मवान् । आरम्भो न्याययुक्तो यः स हि धर्म इति स्मृतः ॥ ७६ ॥ अनाचारस्त्वधर्मेति एतत् शिष्टानुशासनम् । अक्रुध्यन्तोऽनसूयन्तो निरहङ्कारमत्सराः ॥ ७७ ॥ ऋजवः शमसम्पन्नाः शिष्टाचारा भवन्ति ते । त्रैविद्यवृद्धाः शुचयो वृत्तवन्तो मनस्विनः ॥ ७८ ॥ गुरुशुश्रूषवो दान्ता शिष्टाचारा भवन्त्युत । तेषामहीनसत्त्वानां दुष्कराचारकर्मणाम् ॥ ७९ ॥ स्वैः कर्मभिः सत्कृतानां घोरत्वं सम्प्रणश्यति । तं सदाचारमाश्चर्यं पुराणं शाश्वतं ध्रुवम् ॥ ८० ॥ धर्मं धर्मेण पश्यन्तः स्वर्गं यान्ति मनीषिणः । आस्तिका मानहीनाश्च द्विजातिजनपूजकाः ॥ ८१ ॥ श्रुतवृत्तोपसम्पन्नाः सन्तः स्वर्गनिवासिनः । वेदोक्तः परमो धर्मो धर्मशास्त्रेषु चापरः ॥ ८२ ॥ शिष्टाचारश्च शिष्टानां त्रिविधं धर्मलक्षणम् । पारणञ्चापि विद्यानां तीर्थानामवगाहनम् ॥ ८३ ॥ क्षमासत्यार्जवं शौचं सतामाचारदर्शनम् । सर्वभूतदयावन्तो अहिंसानिरताः सदा ॥ ८४ ॥ परुषञ्च न भाषन्ते सदा सन्तो द्विजप्रियाः । शुभानामशुभानाञ्च कर्मणां फलसञ्चये ॥ ८५ ॥ विपाकमभिजानन्तस्ते शिष्टाः शिष्टसम्मताः । न्यायोपेता गुणोपेताः सर्वलोकहितैषिणः ॥ ८६ ॥ सन्तः स्वर्गजिताः शुक्लाः सन्निविष्टाश्च सत्पथे । दातारः संविभक्तारो दीनानुग्रहकारिणः ॥ ८७ ॥ सर्वपूज्याः श्रुतधनास्तथैव च तपस्विनः । सर्वभूतदयावन्तस्ते शिष्टाः

शिष्टसम्मताः ॥ ८८ ॥ दाननिष्ठाः सुखांल्लोकानाप्नुवन्तीह च श्रियम्। पीड़या च कलत्रस्य भृत्यानाञ्च समाहिताः ॥ ८९ ॥ अतिशक्त्या प्रयच्छन्ति सन्तः सद्भिः समागताः। लोकयात्राञ्च पश्यन्तो धर्ममात्महितानि च ॥ ९० ॥ एवं सन्तो वर्त्तमानास्त्वेधन्ते शाश्वतीः समाः। अहिंसा सत्यवचनमानृशंस्यमथार्ज्जवम् ॥ ९१ ॥ अद्रोहो नाभिमानश्च ह्रीस्तितिक्षा दमः शमः। धीमन्तो धृतिमन्तश्च भूतानामनुकम्पकाः ॥ ९२ ॥ अकामद्वेषसंयुक्तास्ते सन्तो लोकसाक्षिणः। त्रीण्येव तु सतामाहुः सन्तः पदमनुत्तमम् ॥ ९३ ॥ न चैव द्रुह्येद्दद्याच्च सत्यञ्चैव सदा वदेत्। सर्वत्र च दयावन्तः सन्तः करुणवेदिनः ॥ ९४ ॥ गच्छन्तीह सन्तुष्टा धर्मपथ्यानमुत्तमम्। शिष्टाचारा महात्मनो येषां धर्मः सुनिश्चितः ॥ ९५ ॥ अनसूया क्षमा शान्तिः सन्तोषः प्रियवादिता। कामक्रोधपरित्यागः शिष्टाचारनिषेवणम् ॥ ९६ ॥ कर्म च श्रुतसम्पन्नं सतां मार्गमनुत्तमम्। शिष्टाचारं निषेवन्ते नित्यं धर्ममनुव्रताः ॥ ९७ ॥ प्रज्ञाप्रासादमारुह्य मुच्यन्ते महतो भयात्। प्रेक्षन्ते लोकवृत्तानि विविधानि द्विजोत्तम ॥ ९८ ॥ अतिपुण्यानि पापानि तानि द्विजवरोत्तम। एतत्ते सर्वमाख्यातं यथाप्रज्ञं यथाश्रुतम्। शिष्टाचारगुणं ब्रह्मन् पुरस्कृत्य द्विजर्षभ ॥ ९९ ॥

इति आरण्यपर्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्वणि ब्राह्मणव्याधसंवादे षड़धिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २०६ ॥

मार्कण्डेय उवाच। स तु विप्रमथोवाच धर्मव्याधो युधिष्ठिर। यदहमाचरे कर्म घोरमेतदसंशयम् ॥ १ ॥ विधिस्तु बलवान् ब्रह्मन् दुस्तरं हि पुराकृतम्। पुराकृतस्य पापस्य कर्मदोषो भवत्ययम् ॥ २ ॥ दोषस्यैतस्य वै ब्रह्मन् विघाते यत्नवा-

महम्। विधिना हि हते पूर्वं निमित्तं घातको भवेत् ॥ ३ ॥
निमित्तभूता हि वयं कर्म्मणोऽस्य द्विजोत्तम। येषां हतानां
मांसानि विक्रीणामीह वै द्विज ॥ ४ ॥ तेषामपि भवेद्धर्म्म उप-
योगेन भक्षणे। देवतातिथिभृत्यानां पितॄणाञ्चापि पूजनम् ॥ ५ ॥
ओषध्यो वीरुधश्चैव पशवो मृगपक्षिणः। अन्नाद्यभूता लोकस्य
इत्यपि श्रूयते श्रुतिः ॥ ६ ॥ आत्ममांसप्रदानेन शिविरौशीनरो
नृपः। स्वर्गञ्च दुष्करं प्राप्तः क्षमावान् द्विजसत्तम ॥ ७ ॥ राज्ञो
महानसे पूर्वं रन्तिदेवस्य वै द्विज। द्वे सहस्रे तु बध्येते पशूना-
मन्वहं तदा ॥ ८ ॥ अहन्यहनि बध्यते द्वे सहस्रे गवां तथा।
समांसं ददतोह्यन्नं रन्तिदेवस्य नित्यशः ॥ ९ ॥ अतुला कीर्त्ति-
रभवन्नृपस्य द्विजसत्तम। चातुर्मास्ये च पशवो बध्यन्त इति
नित्यशः ॥ १० ॥ अग्नयो मांसकामाश्च इत्यपि श्रूयते श्रुतिः।
यज्ञेषु पशवो ब्रह्मन् बध्यन्ते सततं द्विजैः ॥ ११ ॥ संस्कृताः किल
मन्त्रैश्च तेऽपि स्वर्गमवाप्नुवन्। यदि नैवाग्नयो ब्रह्मन् मांसकामा-
भवन् पुरा ॥ १२ ॥ भक्ष्यं नैवाभवन्मांसं कस्यचिद्द्विजसत्तम।
अत्रापि विधिरुक्तश्च मुनिभिर्मांसभक्षणे ॥ १३ ॥ देवतानां पितॄ-
णाञ्च भुङ्क्ते दत्त्वापि यः सदा। यथाविधि यथाश्राद्धं न प्रदु-
ष्यति भक्षणात् ॥ १४ ॥ अमांसाशी भवत्येवमित्यपि श्रूयते श्रुतिः।
भार्य्यां गच्छन् ब्रह्मचारी ऋतौ भवति ब्राह्मणः ॥ १५ ॥ सत्या-
नृते विनिश्चित्य अत्रापि विधिरुच्यते। सौदासेन तदा राज्ञा
मानुषा भक्षिता द्विज ॥ १६ ॥ शापाभिभूतेन भृशमत्र किं प्रति-
भाति ते। स्वधर्म इति कृत्वा तु न त्यजामि द्विजोत्तम ॥ १७ ॥
पुराकृतमिति ज्ञात्वा जीवाम्येतेन कर्मणा। स्वकर्म त्यजतो ब्रह्म-
न्नधर्म इति दृश्यते ॥ १८ ॥ स्वकर्मनिरतो यस्तु धर्मः स इति
निश्चयः। पूर्वं हि विहितं कर्म्म देहिनं न विमुञ्चति ॥ १९ ॥
धात्रा विधिरयं दृष्टो बहुधा कर्म्मनिर्णये। द्रष्टव्या तु भवेत् प्रज्ञा

क्रूरे कर्म्मणि वर्त्तता ॥ २० ॥ शुभं कर्म्म कथं कुर्य्यां कथं मुच्च पराभवात् । कर्म्मणस्तस्य घोरस्य बहुधा निर्णयो भवेत् ॥ २१ ॥ दाने च सत्यवाक्ये च गुरुशुश्रूषणे तथा । द्विजातिपूजने चाहं धर्म्मे च निरतः सदा ॥ २२ ॥ अभिमानातिवादाभ्यां निवृत्तोऽस्मि द्विजोत्तम । कृषिं साध्विति मन्यन्ते तत्र हिंसा परा स्मृता ॥ २३ ॥ कर्षन्तो लाङ्गलैः पुंसो घ्नन्ति भूमिशयान् बहून् । जीवानन्यांश्च बहुशस्तत्र किं प्रतिभाति ते ॥ २४ ॥ धान्यवीजानि यान्याहु-र्व्रीह्यादीनि द्विजोत्तम । सर्वाण्येतानि जीवानि तत्र किं प्रतिभाति ते ॥ २५ ॥ अध्याक्रम्य पशूंश्चापि घ्नन्ति वै भक्षयन्ति च । वृक्षांस्तथौषधींश्चापि छिन्दन्ति पुरुषा द्विज ॥ २६ ॥ जीवा हि बहवो ब्रह्मन् वृक्षेषु च फलेषु च । उदके बहवश्चापि तत्र किं प्रतिभाति ते ॥ २७ ॥ सर्वं व्याप्तमिदं ब्रह्मन् प्राणिभिः प्राणि-जीवनैः मत्स्यान् ग्रसन्ते मत्स्याश्च तत्र किं प्रतिभाति ते ॥ २८ ॥ सत्त्वैः सत्त्वानि जीवन्ति बहुधा द्विजसत्तम । प्राणिनोऽन्योन्य-भक्षाश्च तत्र किं प्रतिभाति ते ॥ २९ ॥ चंक्रम्यमानान् जीवांश्च धरणीसंश्रितान् बहून् । पद्भ्यां घ्नन्ति नरा विप्र तत्र किं प्रति-भाति ते ॥ ३० ॥ उपविष्टाः शयानाश्च घ्नन्ति जीवाननेकशः । ज्ञानविज्ञानवन्तश्च तत्र किं प्रतिभाति ते ॥ ३१ ॥ जीवैर्ग्रस्तमिदं सर्वमाकाशं पृथिवी तथा । अविज्ञानाच्च हिंसन्ति तत्र किं प्रति-भाति ते ॥ ३२ ॥ अहिंसेति यदुक्तं हि पुरुषैर्विस्मितैः पुरा । के न हिंसन्ति जीवान् वै लोकेऽस्मिन् द्विजसत्तम ॥ ३३ ॥ बहु सञ्चिन्त्य इति वै नास्ति कश्चिदहिंसकः । अहिंसायान्तु निरता यतयो द्विजसत्तम ॥ ३४ ॥ कुर्वन्त्येव हि हिंसान्ते यत्नादल्पतरा भवेत् । अलक्ष्याश्चैव पुरुषाः कुले जाता महागुणाः ॥ ३५ ॥ महाघोराणि कर्माणि कृत्वा लज्जन्ति वै न च । सुहृदः सुहृदो-ऽन्यांश्च दुर्हृदश्चापि दुर्हृदः ॥ ३६ ॥ सम्यक् प्रवृत्तान् पुरुषान्

सम्यगनुपश्यतः । समृद्धैश्च न नन्दन्ति बान्धवा बान्धवैरपि ॥ ३७ ॥ गुरूंश्चैव विनिन्दन्ति मूढाः पण्डितमानिनः । बहुलोके विपर्य्यस्तं दृश्यते द्विजसत्तम ॥ ३८ ॥ धर्म्मयुक्तमधर्म्मञ्च तत्र किं प्रतिभाति ते । वक्तुं बहुविधं शक्यं धर्माधर्मेषु कर्म्मसु । स्वकर्म्मनिरतो यो हि स यशः प्राप्नुयान्महत् ॥ ३९ ॥

इति आरण्यपर्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्वणि ब्राह्मणव्याध-संवादे सप्ताधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २०७ ॥

मार्कण्डेय उवाच । धर्म्मव्याधस्तु निपुणं पुनरेव युधिष्ठिर । विप्रर्षभमुवाचेदं सर्वधर्मभृताम्वरः ॥ १ ॥

व्याध उवाच । श्रुतिप्रमाणो धर्मोऽयमिति वृद्धानुशासनम् । सूक्ष्मा गतिर्हि धर्मस्य बहुशाखा ह्यनन्तिका ॥ २ ॥ प्राणान्तिके विवाहे च वक्तव्यमनृतं भवेत् । अनृतेन भवेत्सत्यं सत्येनैवानृतं भवेत् ॥ ३ ॥ यद्भूतहितमत्यन्तं तत्सत्यमिति धारणा । विपर्य्ययकृतो धर्मः पश्य धर्मस्य सूक्ष्मताम् ॥ ४ ॥ यत्करोत्यशुभं कर्म शुभं वा यदि सत्तम । अवश्यं तत् समाप्नोति पुरुषो नात्र संशयः ॥ ५ ॥ विषमाञ्च दशां प्राप्तो देवान् गर्हति वै भृशम् । आत्मनः कर्मदोषाणि न विजानात्यपण्डितः ॥ ६ ॥ मूढो नैकृतिकश्चापि चपलश्च द्विजोत्तम । सुखदुःखविपर्य्यासान् सदा समुपपद्यते ॥ ७ ॥ नैनं प्रज्ञा सुनीतं वा त्रायते नैव पौरुषम् । यो यमिच्छेद्यथा कामं तं तं कामं समाचरेत् ॥ ८ ॥ यदि स्यादपराधीनं पौरुषस्य क्रियाफलम् । संयताश्चापि दक्षाश्च मतिमन्तश्च मानवाः ॥ ९ ॥ दृश्यन्ते निष्फलाः सन्तः प्रहीनाः स्वस्वकर्मभिः । भूतानामपरः कश्चिद्धिंसायां सततोत्थितः ॥ १० ॥ वञ्चनायाञ्च लोकस्य स सुखी जीवते सदा । अचेष्टमपि चासीनं श्रीः कञ्चिदुपतिष्ठति ॥ ११ ॥

कश्चित् कर्माणि कुर्वन् हि न प्राप्यमधिगच्छति। देवानिष्ट्वा तपः
कृत्वा कृपणैः पुत्रगृद्धिभिः ॥ १२ ॥ दशमासधृता गर्भे जायन्ते
कुलपांसनाः। अपरे धनधान्यैश्च भोगैश्च पितृसञ्चितैः ॥ १३ ॥
विपुलैरभिजायन्ते लब्धास्तैरेव मङ्गलैः। कर्मजा हि मनुष्याणां
रोगा नास्त्यत्र संशयः ॥ १४ ॥ आधिभिश्चैव बाध्यन्ते व्याधैः
क्षुद्रमृगा इव। ते चापि कुशलैर्वैद्यैर्निपुणैः सम्भृतौषधैः ॥ १५ ॥
व्याधयो विनिवार्यन्ते मृगा व्याधैरिव द्विज। येषामस्ति च
भोक्तव्यं ग्रहणीदोषपीड़िताः ॥ १६ ॥ न शक्नुवन्ति ते भोक्तुं
पश्य धर्मभृताम्बर। अपरे बाहुबलिनः क्लिश्यन्ति बहवो जनाः
॥ १७ ॥ दुःखेन चाधिगच्छन्ति भोजनं द्विजसत्तम। इति लोक-
मनाक्रन्दं मोहशोकपरिप्लुतम् ॥ १८ ॥ स्रोतसासकृदाक्षिप्तं ह्रियमाणं बलीयसा। न म्रियेयुर्न जीर्य्येयुः सर्वे स्युः सर्वकामिकाः
॥ १९ ॥ नाप्रियं प्रतिपद्येयुर्वशिलं यदि वै भवेत्। उपर्य्युपरि
लोकस्य सर्वो गन्तुं समीहते ॥ २० ॥ यतते च यथाशक्ति न च
तद्वर्त्तते तथा। बहवः संप्रदृश्यन्ते तुल्यनक्षत्रमङ्गलाः ॥ २१ ॥
महत्तु फलवैषम्यं दृश्यते कर्मसन्धिषु। न केचिदीशते ब्रह्मन् स्वयं
ग्राह्यस्य सत्तम ॥ २२ ॥ कर्मणां प्राकृतानां हि इह सिद्धिः
प्रदृश्यते। यथा श्रुतिरियं ब्रह्मन् जीवः किल सनातनः ॥ २३ ॥
शरीरमध्रुवं लोके सर्वेषां प्राणिनामिह। बध्यमाने शरीरे तु
देहनाशो भवत्युत। जीवः संक्रमतेऽन्यत्र कर्मबन्धनिबन्धनः ॥ २४ ॥

ब्राह्मण उवाच। कथं कर्मविदां श्रेष्ठ जीवो भवति शाश्वतः।
एतदिच्छाम्यहं ज्ञातुं तत्त्वेन वदताम्बर ॥ २५ ॥

व्याध उवाच। न जीवनाशोऽस्ति हि देहभेदे मिथ्यैतदाहु-
र्म्रियतीति मूढाः। जीवस्तु देहान्तरितः प्रयाति दशार्द्धतैवास्य
शरीरभेदः ॥ २६ ॥ अन्यो हि नाश्नाति कृतं हि कर्म मनुष्यलोके
मनुजस्य कश्चित्। यत्तेन किञ्चिद्धि कृतं हि कर्म तदश्नुते नास्ति

कृतस्य नाशः ॥ २७ ॥ सुपुण्यशीला हि भवन्ति पुण्या नराधमाः पापकृतो भवन्ति । नरोऽनुजातस्त्विह कर्मभिः स्वैस्ततः समुत्पद्यति भावितस्तैः ॥ २८ ॥

ब्राह्मण उवाच । कथं संभवते योनौ कथं वा पुण्यपापयोः । जातीः पुण्यास्त्वपुण्याश्च कथं गच्छति सत्तम ॥ २९ ॥

व्याध उवाच । गर्भाधानसमायुक्तं कर्मेदं सम्प्रदृश्यते । समासेन तु ते क्षिप्रं प्रवक्ष्यामि द्विजोत्तम ॥ ३० ॥ यथासम्भृतसम्भारः पुनरेव प्रजायते । शुभकृत् शुभयोनीषु पापकृत् पापयोनिषु । शुभैः प्रयोगैर्देवत्वं व्यामिश्रैर्मानुषो भवेत् ॥ ३१ ॥ मोहनीयैर्वियोनीषु त्वधोगामी च किल्बिषैः । जातिमृत्युजरादुःखैः सततं समभिद्रुतः ॥ ३२ ॥ संसारे पच्यमानश्च दोषैरात्मकृतैर्नरः । तिर्य्यग्योनिसहस्राणि गत्वा नरकमेव च ॥ ३३ ॥ जीवाः संपरिवर्त्तन्ते कर्मबन्धनिबन्धनाः । जन्तुस्तु कर्मभिस्तैस्तैः स्वकृतैः प्रेत्य दुःखितः ॥ ३४ ॥ तद्दुःखप्रतिघातार्थमपुण्यां योनिमाप्नुते । ततः कर्म समादत्ते पुनरन्यन्नवं बहु ॥ ३५ ॥ पच्यते तु पुनस्तेन भुक्त्वा पथ्यमिवातुरः । अजस्रमेव दुःखार्त्तोऽदुःखितः सुखसंज्ञकः ॥ ३६ ॥ ततोऽनिवृत्तबन्धत्वात् कर्मणामुदयादपि । परिक्रामति संसारे चक्रवद्बहुवेदनः ॥ ३७ ॥ स चेन्निवृत्तबन्धस्तु विशुद्धश्चापि कर्मभिः । तपोयोगसमारम्भं कुरुते द्विजसत्तम ॥ ३८ ॥ कर्मभिर्बहुभिश्चापि लोकानश्नाति मानवः । स चेन्निवृत्तबन्धस्तु विशुद्धश्चापि कर्मभिः ॥ ३९ ॥ प्राप्नोति सुकृतांल्लोकान् यत्र गत्वा न शोचति । पापं कुर्व्वन् पापवृत्तः पापस्यान्तं न गच्छति ॥ ४० ॥ तस्मात् पुण्यं यतेत्कर्त्तुं वर्ज्जयीत च पापकम् । अनसूयुः कृतज्ञश्च कल्याणानि च सेवते ॥ ४१ ॥ सुखानि धर्ममर्थञ्च स्वर्गञ्च लभते नरः । संस्कृतस्य च दान्तस्य नियतस्य यतात्मनः ॥ ४२ ॥ प्राज्ञस्यानन्तरा वृत्तिरिह लोके परत्र च । सतां धर्मेण वर्त्तेत क्रियां

शिष्टवदाचरेत् ॥ ४३ ॥ असंक्लेशेन लोकस्य वृत्तिं लिप्सेत वै द्विज। सन्ति ह्यागमविज्ञानाः शिष्टाः शास्त्रे विचक्षणाः ॥ ४४ ॥ स्वधर्मेण क्रिया लोके कर्मणः सोऽप्यसङ्करः। प्राज्ञो धर्मेण रमते धर्मञ्चैवोपजीवति ॥ ४५ ॥ तस्माद्धर्मादवाप्तेन धनेन द्विजसत्तम। तस्यैव सिञ्चते मूलं गुणान् पश्यति यत्र वै ॥ ४६ ॥ धर्मात्मा भवति ह्येवं चित्तञ्चास्य प्रसीदति। स मित्रजनसन्तुष्ट इह प्रेत्य च नन्दति ॥ ४७ ॥ शब्दं स्पर्शं तथा रूपं गन्धानिष्टांश्च सत्तम। प्रभुत्वं लभते चापि धर्मस्यैतत् फलं विदुः ॥ ४८ ॥ धर्मस्य च फलं लब्ध्वा न तुष्यति महाद्विज। अतृप्यमाणो निर्वेदमापेदे ज्ञानचक्षुषा ॥ ४९ ॥ प्रज्ञाचक्षुर्नर इह दोषं नैवानुरुध्यते। विरज्यते यथाकामं न च धर्मं विमुञ्चति ॥ ५० ॥ सर्वत्यागे च यतते दृष्ट्वा लोकं क्षयात्मकम्। ततो मोक्षे प्रयतते नानुपायादुपायतः ॥ ५१ ॥ एवं निर्वेदमादत्ते पापं कर्म जहाति च। धार्मिकश्चापि भवति मोक्षञ्च लभते परम् ॥ ५२ ॥ तपो निःश्रेयसं जन्तोस्तस्य मूलं शमो दमः। तेन सर्वानवाप्नोति कामान् यान्मनसेच्छति ॥ ५३ ॥ इन्द्रियाणां निरोधेन सत्येन च दमेन च। ब्रह्मणः परमाप्नोति यत् परं द्विजसत्तम ॥ ५४ ॥

ब्राह्मण उवाच। इन्द्रियाणि तु यान्याहुः कानि तानि यतव्रत। निग्रहश्च कथं कार्य्यो निग्रहस्य च किं फलम् ॥ ५५ ॥ कथञ्च फलमाप्नोति तेषां धर्मभृताम्वर। एतदिच्छामि तत्त्वेन धर्मं ज्ञातुं निबोध मे ॥ ५६ ॥

इति आरण्यपर्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्वणि द्विजव्याधसंवादे अष्टाधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २०८ ॥

मार्कण्डेय उवाच। एवमुक्तस्तु विप्रेण धर्म्मव्याधो युधिष्ठिर। प्रत्युवाच यथा विप्रं तच्छृणुष्व नराधिप ॥ १ ॥

व्याध उवाच। विज्ञानार्थं मनुष्याणां मनः पूर्वं प्रवर्त्तते। तत् प्राप्य कामं भजते रोषञ्च द्विजसत्तम ॥ २ ॥ ततस्तदर्थं यतते कर्म्म चारभते महत्। इष्टानां रूपगन्धानामभ्यासञ्च निषेवते ॥ ३ ॥ ततो रागः प्रभवति द्वेषश्चैतदनन्तरम्। ततो लोभः प्रभवति मोहश्च तदनन्तरम् ॥ ४ ॥ ततो लोभाभिभूतस्य रागद्वेषहतस्य च। न धर्मे जायते बुद्धिर्व्याजाद्धर्मं करोति च ॥ ५ ॥ व्याजेन चरतो धर्म्ममर्थं व्याजेन रोचते। व्याजेन सिध्यमानेषु धनेषु द्विजसत्तम ॥ ६ ॥ तत्रैव रमते बुद्धिस्ततः पापं चिकीर्षति। सुहृद्भिर्वार्य्यमाणश्च पण्डितैश्च द्विजोत्तम ॥ ७ ॥ उत्तरं श्रुतिसम्बन्धं ब्रवीत्यश्रुतियोजितम्। अधर्म्मस्त्रिविधस्तस्य वर्त्तते रागदोषजः ॥ ८ ॥ पापञ्चिन्तयते चैव ब्रवीति च करोति च। तस्याधर्मे प्रवृत्तस्य गुणा नश्यन्ति साधवः ॥ ९ ॥ एकशीलैश्च मित्रत्वं भजन्ते पापकर्म्मिणः। स तेन दुःखमाप्नोति परत्र च विपद्यते ॥ १० ॥ पापात्मा भवति ह्येवं धर्म्मलाभन्तु मे शृणु। यस्त्वेतान् प्रज्ञया दोषान् पूर्वमेवानुपश्यति ॥ ११ ॥ कुशलः सुखदुःखेषु साधूंश्चाप्युपसेवते। तस्य साधुसमारम्भाद्बुद्धिर्धर्मेषु जायते ॥ १२ ॥

ब्राह्मण उवाच। ब्रवीषि सूनृतं धर्मं यस्य वक्ता न विद्यते। दिव्यप्रभावः सुमहानृषिरेव मतोऽसि मे ॥ १२ ॥

व्याध उवाच। ब्राह्मणा वै महाभागाः पितरोऽग्रभुजः सदा। तेषां सर्वात्मना कार्य्यं प्रियं लोके मनीषिणा ॥ १४ ॥ यत्तेषाञ्च प्रियं तत्ते वक्ष्यामि द्विजसत्तम। नमस्कृत्वा ब्राह्मणेभ्यो ब्राह्मीं विद्यां निबोध मे ॥ १५ ॥ इदं विश्वं जगत्सर्वमजय्यञ्चापि सर्वशः। महाभूतात्मकं ब्रह्म नातः परतरं भवेत् ॥ १५ ॥ महाभूतानि खं वायुरग्निरापस्तथा च भूः। शब्दः स्पर्शश्च रूपञ्च रसो गन्धश्च

तद्गुणाः ॥ १७ ॥ तेषामपि गुणाः सर्व्वे गुणवृत्तिः परस्परम् । पूर्व्वपूर्व्वगुणाः सर्व्वे क्रमशो गुणिषु त्रिषु ॥ १८ ॥ षष्ठस्तु चेतना नाम मन इत्यभिधीयते । सप्तमी तु भवेद्बुद्धिरहङ्कारस्ततः परम् ॥ १९ ॥ इन्द्रियाणि च पञ्चात्मा रजः सत्त्वं तमस्तथा । इत्येष सप्तदशको राशिरव्यक्तसञ्ज्ञकः ॥ २० ॥ सर्व्वैरिन्द्रियार्थैस्तु व्यक्ताव्यक्तैः सुसंवृतैः । चतुर्विंशक इत्येष व्यक्ताव्यक्तमयो गुणः । एतत्ते सर्व्वमाख्यातं किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥ २१ ॥

इति आरण्यपर्व्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्व्वणि द्विजव्याध-संवादे नवाधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २०९ ॥

मार्कण्डेय उवाच । एवमुक्तः स विप्रस्तु धर्म्मव्याधेन भारत । कथामकथयद्भूयो मनसः प्रीतिवर्द्धनीम् ॥ १ ॥

ब्राह्मण उवाच । महाभूतानि यान्याहुः पञ्च धर्म्मभृताम्वर । एकैकस्य गुणान् सम्यक् पञ्चानामपि मे वद ॥ २ ॥

व्याध उवाच । भूमिरापस्तथा ज्योतिर्व्वायुराकाशमेव च । गुणोत्तराणि सर्व्वाणि तेषां वक्ष्यामि ते गुणान् ॥ ३ ॥ भूमिः पञ्चगुणा ब्रह्मन्नुदकञ्च चतुर्गुणम् । गुणास्त्रयस्तेजसि च त्रयश्चाकाशवातयोः ॥ ४ ॥ शब्दःस्पर्शश्च रूपञ्च रसो गन्धश्च पञ्चमः । एते गुणाः पञ्च भूमेः सर्व्वेभ्यो गुणवत्तराः ॥ ५ ॥ शब्दः स्पर्शश्च रूपञ्च रसश्चापि द्विजोत्तम । अपामेते गुणा ब्रह्मन् कीर्त्तितास्तव सुव्रत ॥ ६ ॥ शब्दः स्पर्शश्च रूपञ्च तेजसोऽथ गुणास्त्रयः । शब्दः स्पर्शश्च वायौ तु शब्द आकाश एव तु ॥ ७ ॥ एते पञ्चदश ब्रह्मन् गुणा भूतेषु पञ्चसु । वर्त्तन्ते सर्व्वभूतेषु येषु लोकाः प्रतिष्ठिताः ॥८॥ अन्योऽन्यं नातिवर्त्तन्ते सम्यक् च भवति द्विज । यदा तु विषमं भावमाचरन्ति चराचराः ॥ ९ ॥ तदा देही देहमन्यं व्यतिरोहति

कालतः। आनुपूर्व्याद् विनश्यन्ति जायन्ते चानुपूर्वशः ॥ १० ॥ तत्र तत्र हि दृश्यन्ते धातवः पाञ्चभौतिकाः। यैरावृतमिदं सर्वं जगत्स्थावरजङ्गमम् ॥ ११ ॥ इन्द्रियैः सृज्यते यद्यत्तत्तद्व्यक्तमिति स्मृतम्। तदव्यक्तमिति ज्ञेयं लिङ्गग्राह्यमतीन्द्रियम् ॥ १२ ॥ यथास्वं ग्राहकाण्येषां शब्दादीनामिमानि तु। इन्द्रियाणि यदा देही धारयन्निव तप्यते ॥ १३ ॥ लोके विततमात्मानं लोकञ्चात्मनि पश्यति। परापरज्ञः सक्तः सन् स तु भूतानि पश्यति ॥ १४ ॥ पश्यतः सर्वभूतानि सर्वावस्थासु सर्वदा। ब्रह्मभूतस्य संयोगो नाशुभेनोपपद्यते ॥ १५ ॥ ज्ञानमूलात्मकं क्लेशमतिवृत्तस्य पौरुषम्। लोकवृत्तिप्रकाशेन ज्ञानमार्गेण गम्यते ॥ १६ ॥ अनादिनिधनं जन्तुमात्मयोनिं सदाव्ययम्। अनौपम्यममूर्त्तञ्च भगवानाह बुद्धिमान् ॥ १७ ॥ तपोमूलमिदं सर्वं यन्मां विप्रानुपृच्छसि। इन्द्रियाण्येव संयम्य तपो भवति नान्यथा ॥ १८ ॥ इन्द्रियाण्येव तत् सर्वं यत् स्वर्गनरकावुभौ। निगृहीतविसृष्टानि स्वर्गाय नरकाय च ॥ १९ ॥ एष योगविधिः कृत्स्नो यावदिन्द्रियधारणम्। एतन्मूलं हि तपसः कृत्स्नस्य नरकस्य च ॥ २० ॥ इन्द्रियाणां प्रसङ्गेन दोषमृच्छत्यसंशयम्। संनियम्य तु तान्येव ततः सिद्धिं समाप्नुयात् ॥ २१ ॥ षण्णामात्मनि नित्यानामैश्वर्य्यं योऽधिगच्छति। न स पापैः कुतोऽनर्थैर्युज्यते विजितेन्द्रियः ॥ २२ ॥ रथः शरीरं पुरुषस्य दृष्टमात्मा नियन्तेन्द्रियाण्याहुरश्वान्। तैरप्रमत्तः कुशली सदश्वैर्दान्तैः सुखं याति रथीव धीरः ॥ २३ ॥ षण्णामात्मनि युक्तानामिन्द्रियाणां प्रमाथिनाम्। यो धीरो धारयेद्रश्मीन् स स्यात् परमसारथिः ॥ २४ ॥ इन्द्रियाणां प्रसृष्टानां हयानामिव वर्त्मसु। धृतिं कुर्वीत सारथ्ये धृत्वा तानि जयेद्ध्रुवम् ॥ २५ ॥ इन्द्रियाणां विचरतां यन्मनोऽनुविधीयते। तदस्य हरते बुद्धिं नावं वायुरिवाम्भसि ॥ २६ ॥ येषु विप्रतिपद्यन्ते

षट्सु मोहात्फलागमे । तेष्वध्यवसिताध्यायी विन्दते ध्यानजं फलम् ॥ २७ ॥

इति आरण्यपर्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्वणि द्विजव्याध-संवादे दशाधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २१० ॥

मार्कण्डेय उवाच । एवन्तु सूक्ष्मे कथिते धर्मव्याधेन भारत । ब्राह्मणः स पुनः सूक्ष्मं पप्रच्छ सुसमाहितः ॥ १ ॥

ब्राह्मण उवाच । सत्त्वस्य रजसश्चैव तमसश्च यथातथम् । गुणांस्तत्त्वेन मे ब्रूहि यथावदिह पृच्छतः ॥ २ ॥

व्याध उवाच । हन्त ते कथयिष्यामि यन्मां त्वं परिपृच्छसि । एषां गुणान् पृथक्त्वेन निबोध गदतो मम ॥ ३ ॥ मोहात्मकं तमस्तेषां रज एषां प्रवर्त्तकम् । प्रकाशबहुलत्वाच्च सत्त्वं ज्याय इहोच्यते ॥ ४ ॥ अविद्याबहुलो मूढः स्वप्नशीलो विचेतनः । दुर्हृषीकस्तमोध्वस्तः सक्रोधस्तामसोऽलसः ॥ ५ ॥ प्रवृत्तवाक्यो मन्त्री च यो नराग्र्योऽनसूयकः । विधित्समानो विप्रर्षे स्तब्धो मानी स राजसः ॥६॥ प्रकाशबहुलो धीरो निर्विधित्सोऽनसूयकः । अक्रोधनो नरो धीमान् दान्तश्चैव स सात्त्विकः ॥ ७ ॥ सात्त्विकस्त्वथ संबुद्धो लोकवृत्तेन क्लिश्यते । यदा बुध्यति बोद्धव्यं लोकवृत्तं जुगुप्सते ॥ ८ ॥ विरागस्य च रूपन्तु पूर्वमेव प्रवर्त्तते । मृदुर्भवत्यहङ्कारः प्रसीदत्यार्जवञ्च यत् ॥ ९ ॥ ततोऽस्य सर्वद्वन्द्वानि प्रशाम्यन्ति परस्परम् । न चास्य संशयो नाम क्वचिद्भवति कश्चन ॥ १० ॥ शूद्रयोनौ हि जातस्य सद्गुणानुपतिष्ठतः । वैश्यत्वं लभते ब्रह्मन् क्षत्रियत्वं तथैव च ॥ ११ ॥ आर्जवे वर्त्तमानस्य ब्राह्मण्यमभिजायते । गुणास्ते कीर्त्तिताः सर्वे किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥१२॥

इति आरण्यपर्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्वणि द्विजव्याध-संवादे एकादशाधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २११ ॥

ब्राह्मण उवाच। पार्थिवं धातुमासाद्य शारीरोऽग्निः कथं भवेत्। अवकाशविशेषेण कथं वर्त्तयतेऽनिलः ॥ १ ॥

मार्कण्डेय उवाच। प्रश्नमेतं समुद्दिष्टं ब्राह्मणेन युधिष्ठिर। व्याधस्तु कथयामास ब्राह्मणाय महात्मने ॥ २ ॥

व्याध उवाच। मूर्द्धानमाश्रितो वह्निः शरीरं परिपालयन्। प्राणो मूर्द्धनि चाग्नौ च वर्त्तमानो विचेष्टते ॥ ३ ॥ भूतं भव्यं भविष्यञ्च सर्वं प्राणे प्रतिष्ठितम्। श्रेष्ठं तदेव भूतानां ब्रह्मयोनि-मुपास्महे ॥ ४ ॥ स जन्तुः सर्वभूतात्मा पुरुषः स सनातनः। महान् बुद्धिरहङ्कारो भूतानां विषयश्च सः ॥ ५ ॥ एवन्त्विह स सर्वत्र प्राणेन परिपाल्यते। पृष्ठतस्तु समानेन स्वां स्वां गतिमपाश्रितः ॥ ६ ॥ वस्तिमूले गुदे चैव पावकं समुपाश्रितः। वहन्मूत्रं पुरीषं चाप्यपानः परिवर्त्तते ॥ ७ ॥ प्रयत्ने कर्म्मणि बले स एक-स्त्रिषु वर्त्तते। उदानमिति तं प्राहुरध्यात्मविदुषो जनाः ॥ ८ ॥ सन्धौ सन्धौ सन्निविष्टः सर्व्वेष्वपि तथानिलः। शरीरेषु मनुष्याणां व्यान इत्युपदिश्यते ॥ ९ ॥ धातुष्वग्निस्तु विततः स तु वायुसमी-रितः। रसान् धातूंश्च दोषांश्च वर्त्तयन् परिधावति ॥ १० ॥ प्राणानां सन्निपातात्तु सन्निपातः प्रजायते। उष्मा चाग्निरिति ज्ञेयो योऽन्नं पचति देहिनाम् ॥ ११ ॥ समानोदानयोर्मध्ये प्राणा-पनौ समाहितौ। समन्वितस्त्वधिष्ठानं सम्यक् पचति पावकः ॥ १२ ॥ तस्यापि पायुपर्य्यन्तस्तथा स्याद्गुदसंज्ञितः। स्रोतांसि तस्माज्जायन्ते सर्वप्राणेषु देहिनाम् ॥ १३ ॥ अग्निवेगवहः प्राणो गुदान्ते प्रतिहन्यते। स ऊर्द्ध्वमागम्य पुनः समुत्क्षिपति पावकम् ॥ १४ ॥ पक्वाशयस्त्वधो नाभ्यामूर्द्ध्वमामाशयः स्थितः। नाभिमध्ये शरीरस्य प्राणाः सर्व्वे प्रतिष्ठिताः ॥ १५ ॥ प्रवृत्ता हृदयात् सर्व्वा-स्तिर्य्यगूर्द्ध्वमधस्तथा। वहन्त्यन्नरसान्नाड्यो दशप्राणप्रचोदिताः ॥ १६ ॥ योगिनामेष मार्गस्तु येन गच्छन्ति तत्परम्। जितक्लमाः

क्षमा धीरा मूर्द्धन्यात्मानमादधुः ॥ १७ ॥ एवं सर्वेषु विततौ प्राणापानौ हि देहिषु। एकादशविकारात्मा कलासम्भारसम्भृतः ॥ १८ ॥ मूर्त्तिमन्तं हि तं विद्धि नित्यं कर्म्मजितात्मकम्। तस्मिन् यः संस्थितो ह्यग्निर्नित्यं स्थाल्यामिवाहितः ॥ १९ ॥ आत्मानं हि विजानीहि नित्यं योगिजितात्मकम्। देवो यः संस्थितस्तस्मिन्नब्बिन्दुरिव पुष्करे ॥ २० ॥ क्षेत्रज्ञं तं विजानीहि नित्यं योगजितात्मकम्। जीवात्मकानि जानीहि रजः सत्त्वं तमस्तथा जीवमात्मगुणं विद्धि तथात्मानं परात्मकम् ॥ २१ ॥ अचेतनं जीवगुणं वदन्ति स चेष्टते चेष्टयते च सर्वम्। ततः परं क्षेत्रविदो वदन्ति प्रावर्त्तयद्यो भुवनानि सप्त ॥ २२ ॥ एवं भूतेषु सर्वेषु भूतात्मा संप्रकाशते। दृश्यते त्वग्र्यया बुद्ध्या सूक्ष्मया ज्ञानवेदिभिः ॥ २३ ॥ चित्तस्य हि प्रसादेन हन्ति कर्म्म शुभाशुभम्। प्रसन्नात्मात्मनि स्थित्वा सुखमानन्त्यमश्नुते ॥ २४ ॥ लक्षणन्तु प्रसादस्य यथा तृप्तः सुखं स्वपेत्। निवाते वा यथा दीपो दीप्येत् कुशलदीपितः ॥ २५ ॥ पूर्वरात्रे परे चैव युञ्जानः सततं मनः। लघ्वाहारो विशुद्धात्मा पश्यन्नात्मानमात्मनि ॥ २६ ॥ प्रदीप्तेनेव दीपेन मनोदीपेन पश्यति। दृष्ट्वात्मनं निरात्मानं स तदा विप्रमुच्यते ॥ २७ ॥ सर्वोपायैस्तु लोभस्य क्रोधस्य च विनिग्रहः। एतत् पवित्रं लोकानां तपो वै संक्रमो मतः ॥ २८ ॥ नित्यं क्रोधात्तपो रक्षेत् धर्म्मं रक्षेच्च मत्सरात्। विद्यां मानापमानाभ्यामात्मानन्तु प्रमादतः ॥ २९ ॥ आनृशंस्यं परो धर्म्मः क्षमा च परमं बलम्। आत्मज्ञानं परं ज्ञानं सत्यं व्रतपरं व्रतम् ॥ ३० ॥ सत्यस्य वचनं श्रेयः सत्ये ज्ञानं हितं भवेत्। यद्भूतहितमत्यन्तं तद्वै सत्यं परं मतम् ॥ ३१ ॥ यस्य सर्वे समारम्भा निराशीर्बन्धनाः सदा। त्यागे यस्य हुतं सर्वं स त्यागी च स बुद्धिमान् ॥ ३२ ॥ यतो न गुरुरप्येनं श्रावयेदुपपादयेत्। तं विद्याद्ब्रह्मणो योगं वियोगं

योगसंश्रितम् ॥ ३३ ॥ न हिंस्यात् सर्वभूतानि मैत्रायणगति-
श्चरेत्। नेदं जीवितमासाद्य वैरं कुर्वीत केनचित् ॥ ३४ ॥
आकिञ्चन्यं सुसन्तोषो निराशित्वमचापलम्। एतदेव परं ज्ञानं
सदात्मज्ञानमुत्तमम् ॥ ३५ ॥ परिग्रहं परित्यज्य भवेद्बुद्ध्या यत-
व्रतः। अशोकं स्थानमासाद्य निश्चलं प्रेत्य चेह च ॥ ३६ ॥ तपो-
नित्येन दान्तेन मुनिना संयतात्मना। अजितं जेतुकामेन भाव्यं
सङ्गेष्वसङ्गिना ॥ ३७ ॥ गुणागुणमनासङ्गमेकार्य्यमनन्तरम् ।
एतत्तु ब्रह्मणो वृत्तमाहुरेकपदं सुखम् ॥ ३८ ॥ परित्यजति यो
दुःखं सुखञ्चाप्युभयं नरः। ब्रह्म प्राप्नोति सोऽत्यन्तमसङ्गेन च
गच्छति ॥ ३९ ॥ यथाश्रुतमिदं सर्वं समासेन द्विजोत्तम। एतत्ते
सर्वमाख्यातं किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥ ४० ॥

इति आरण्यपर्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्वणि ब्राह्मणव्याध-
संवादे द्वादशाधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २१२ ॥

मार्कण्डेय उवाच। एवं सङ्कथिते कृत्स्ने मोक्षधर्मे युधि-
ष्ठिर। दृढं प्रीतमना विप्रो धर्म्मव्याधमुवाच ह ॥ १ ॥ न्याययुक्त-
मिदं सर्वं भवता परिकीर्त्तितम्। न तेऽस्त्यविदितं किञ्चिद्धर्म्मेष्विह
हि दृश्यते ॥ २ ॥

व्याध उवाच। प्रत्यक्षं मम यो धर्म्मस्तञ्च पश्य द्विजोत्तम।
येन सिद्धिरियं प्राप्ता मया ब्राह्मणपुङ्गव ॥ ३ ॥ उत्तिष्ठ भगवन्
क्षिप्रं प्रविश्याभ्यन्तरं गृहम्। द्रष्टुमर्हसि धर्म्मज्ञ मातरं पितरञ्च
मे ॥ ४ ॥

मार्कण्डेय उवाच। इत्युक्तः स प्रविश्याथ ददर्श परमा-
र्च्चितम्। सौधं हृद्यञ्चतुःशालमतीव च मनोरमम् ॥ ५ ॥ देवता-
गृहसङ्काशं दैवतैश्च सुपूजितम्। शयनासनसम्बाधं गन्धैश्च परमै-

युतम् ॥ ६ ॥ तत्र शुक्लाम्बरधरौ पितरावस्य पूजितौ । कृताहारौ सुसन्तुष्टावुपविष्टौ वरासने ॥ ७ ॥ धर्म्मव्याधस्तु तौ दृष्ट्वा पादेषु शिरसापतत् ।

वृद्धावूचतुः । उत्तिष्ठोत्तिष्ठ धर्मज्ञ धर्मस्त्वामभिरक्षतु । प्रीतौ स्वस्तव शौचेन दीर्घमायुरवाप्नुहि । गतिमिष्टां तथा ज्ञानं मेधाञ्च परमाङ्गतः ॥ ८ ॥ सत्पुत्रेण त्वया पुत्र नित्यं काले सुपूजितौ । न तेऽन्यद्दैवतं किञ्चिद्दैवतेष्वपि वर्त्तते ॥ ९ ॥ प्रयतत्वाद्द्विजातीनां दमेनासि समन्वितः । पितुः पितामहा ये च तथैव प्रपितामहाः ॥ १० ॥ प्रीतास्ते सततं पुत्र दमेनावाञ्च पूजया । मनसा कर्मणा वाचा शुश्रूषा नैव हीयते ॥ ११ ॥ न चान्या हि तथाबुद्धिर्दृश्यते साम्प्रतं तव । जामदग्न्येन रामेण यथा वृद्धौ सुपूजितौ ॥ १२ ॥ तथा त्वया कृतं सर्वं तद्विशिष्टञ्च पुत्रक । ततस्तं ब्राह्मणं ताभ्यां धर्मव्याधो न्यवेदयत् ॥ १३ ॥ तौ स्वागतेन तं विप्रमर्चयामासतुस्तदा । प्रतिपूज्य च तां पूजां द्विजः पप्रच्छ तावुभौ ॥ १४ ॥ सपुत्राभ्यां सभृत्याभ्यां कच्चिद्वां कुशलं गृहे । अनामयञ्च वां कच्चित् सदैवेह शरीरयोः ॥ १५ ॥

वृद्धावूचतुः । कुशलं नो गृहे विप्र भृत्यवर्गे च सर्वशः । कच्चित्त्वमप्यविघ्नेन संप्राप्तो भगवन्निति ॥ १६ ॥

मार्कण्डेय उवाच । वाढमित्येव तौ विप्रः प्रत्युवाच मुदान्वितः । धर्मव्याधो निरीक्ष्याथ ततस्तं वाक्यमब्रवीत् ॥ १७ ॥

व्याध उवाच । पिता माता च भगवन्नेतौ मे दैवतं परम् । यद्दैवतेभ्यः कर्त्तव्यं तदेताभ्यां करोम्यहम् ॥ १८ ॥ त्रयस्त्रिंशयथा देवाः सर्वे शक्रपुरोगमाः । संपूज्याः सर्वलोकस्य तथा वृद्धाविमौ मम ॥ १९ ॥ उपहारानाहरन्तो देवतानां यथा द्विजाः । कुर्वन्ति तद्वदेताभ्यां करोम्यहमतन्द्रितः ॥ २० ॥ एतौ मे परमं ब्रह्मन् पिता माता च दैवतम् । एतौ पुष्पैः फलै रत्नैस्तोषयामि

सदा द्विज ॥ २१ ॥ एतावेवाग्नयो मह्यं यान् वदन्ति मनीषिणः। यज्ञा वेदाश्च चत्वारः सर्व्वमेतौ मम द्विज ॥ २२ ॥ एतदर्थं मम प्राणा भार्य्या पुत्त्रः सुहृज्जनः। सपुत्रदारः शुश्रूषां नित्यमेव करोम्यहम् ॥ २३ ॥ स्वयञ्च स्नापयाम्येतौ तथा पादौ प्रधावये। आहारं सम्प्रयच्छामि स्वयञ्च द्विजसत्तम ॥ २४ ॥ अनुकूलं तथा वच्मि विप्रियं परिवर्ज्जये। अधर्म्मेणापि संयुक्तं प्रियमाभ्यां करोम्यहम् ॥ २५ ॥ धर्म्ममेव गुरुं ज्ञात्वा करोमि द्विजसत्तम। अतन्द्रितः सदा विप्र शुश्रूषां वै करोम्यहम् ॥ २६ ॥ पञ्चैव गुरवो ब्रह्मन् पुरुषस्य बुभूषतः। पिता माताग्निरात्मा च गुरुश्च द्विजसत्तम ॥ २७ ॥ एतेषु यस्तु वर्त्तेत सम्यगेव द्विजोत्तम। भवेयुरग्नयस्तस्य परिचीर्णास्तु नित्यशः। गार्हस्थ्ये वर्त्तमानस्य एष धर्म्मः सनातनः ॥ २८ ॥

इति आरण्यपर्व्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्व्वणि द्विजव्याधसंवादे त्रयोदशाधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २१३ ॥

मार्कण्डेय उवाच। गुरू निवेद्य विप्राय तौ मातापितरावुभौ। पुनरेव स धर्म्मात्मा व्याधो ब्राह्मणमब्रवीत् ॥ १ ॥ प्रवृत्तचक्षुर्जातोऽस्मि संपश्य तपसो बलम्। यदर्थमुक्तोऽसि तया गच्छस्व मिथिलामिति ॥ २ ॥ पतिशुश्रूषपरया दान्तया सत्यशीलया। मिथिलायां वसेद्व्याधः स ते धर्म्मान् प्रवक्ष्यति ॥ ३ ॥

ब्राह्मण उवाच। पतिव्रतायाः सत्यायाः शीलाढ्याया यतव्रत। संस्मृत्य वाक्यं धर्म्मज्ञ गुणवानसि मे मतः ॥ ४ ॥

व्याध उवाच। यत्तदा त्वं द्विजश्रेष्ठ तयोक्तो मां प्रति प्रभो। दृष्टमेव तया सम्यगेकपत्न्या न संशयः ॥ ५ ॥ त्वदनुग्रहबुद्ध्या तु विप्रैतद्दर्शितं मया। वाक्यञ्च शृणु मे तात यत्ते वक्ष्ये हितं द्विज

॥ ६ ॥ त्वया विनिकृता माता पिता च द्विजसत्तम। अनिसृष्टोऽसि निष्क्रान्तो गृहात्ताभ्यामनिन्दित ॥ ७ ॥ वेदोच्चारणकार्य्यार्थमयुक्तं तत्त्वया कृतम्। तव शोकेन वृद्धौ तावन्धीभूतौ मनस्विनौ ॥ ८ ॥ तौ प्रसादयितुं गच्छ मा त्वां धर्मोऽत्यगादयम्। तपस्वी त्वं महात्मा च धर्मे च निरतः सदा ॥ ९ ॥ सर्वमेतदपार्थन्ते क्षिप्रं तौ संप्रसादय। श्रद्दधत्स्व मम ब्रह्मन्नान्यथा कर्त्तुमर्हसि। गम्यतामद्य विप्रर्षे श्रेयस्ते कथयाम्यहम् ॥ १० ॥

ब्राह्मण उवाच। यदेतदुक्तं भवता सर्वं सत्यमसंशयम्। प्रीतोऽस्मि तव भद्रन्ते धर्माचारगुणान्वित ॥ ११ ॥

व्याध उवाच। दैवतप्रतिमो हि त्वं यस्त्वं धर्ममनुव्रतः। पुराणं शाश्वतं दिव्यं दुष्प्राप्यमकृतात्मभिः। मातापित्रोः सकाशं हि गत्वा त्वं द्विजसत्तम ॥ १२ ॥ अतन्द्रितः कुरु क्षिप्रं मातापित्रोर्हि पूजनम्। अतः परमहं धर्मं नान्यं पश्यामि कञ्चन ॥१३॥

ब्राह्मण उवाच। इहाहमागतो दिष्ट्या दिष्ट्या मे सङ्गतं त्वया। ईदृशा दुर्लभा लोके नरा धर्मप्रदर्शकाः ॥ १४ ॥ एको नरः सहस्रेषु धर्म्मविद्विद्यते न वा। प्रीतोऽस्मि तव सत्येन भद्रन्ते पुरुषर्षभ ॥ १५ ॥ पतमानोऽद्य नरके भवतास्मि समुद्धृतः। भवितव्यमथैवञ्च यद्दृष्टोऽसि मयानघ ॥ १६ ॥ राजा ययातिर्दौहित्रैः पतितस्तारितो यथा। सद्भिः पुरुषशार्दूल तथाहं भवता त्विह ॥ १७ ॥ मातापितृभ्यां शुश्रूषां करिष्ये वचनात्तव। नाकृतात्मा वेदयति धर्माधर्मविनिश्चयम् ॥ १८ ॥ दुर्ज्ञेयः शाश्वतो धर्मः शूद्रयोनौ हि वर्त्तते। न त्वां शूद्रमहं मन्ये भवितव्यं हि कारणम् ॥ १९ ॥ येन कर्मविशेषेण प्राप्तेयं शूद्रता त्वया। एतदिच्छामि विज्ञातुं तत्त्वेन हि महामते। कामया ब्रूहि मे सर्वं सत्येन प्रयतात्मना ॥ २० ॥

व्याध उवाच। अनतिक्रमणीया वै ब्राह्मणा मे द्विजोत्तम।

शृणु सर्व्वमिदं वृत्तं पूर्व्वदेहे ममानघ ॥ २१ ॥ अहं हि ब्राह्मणः पूर्व्वमासं द्विजवरात्मजः । वेदाध्यायी सुकुशलो वेदाङ्गानाञ्च पारगः ॥ २२ ॥ आत्मदोषकृतैर्ब्रह्मन्नवस्थामाप्तवानिमाम् । कश्चिद्राजा मम सखा धनुर्व्वेदपरायणः ॥ २३ ॥ संसर्गाद्धनुषि श्रेष्ठस्ततोऽहमभवं द्विज । एतस्मिन्नेव काले तु मृगयां निर्गतो नृपः ॥ २४ ॥ सहितो योधमुख्यैश्च मन्त्रिभिश्च सुसंवृतः । ततोऽभ्यहनमृगांस्तत्र सुबहूनाश्रमं प्रति ॥ २५ ॥ अथ क्षिप्तः शरो घोरो मयापि द्विजसत्तम । ताड़ितश्च ऋषिस्तेन शरेणानतपर्व्वणा ॥ २६ ॥ भूमौ निपतितो ब्रह्मन्नुवाच प्रतिनादयन् । नापराध्याम्यहं किञ्चित् केन पापमिदं कृतम् ॥ २७ ॥ मन्वानस्तं मृगञ्चाहं संप्राप्तः सहसा विभो । अपश्यं तमृषिं विद्धं शरेणानतपर्व्वणा ॥ २८ ॥ अकार्य्यकरणाच्चापि भृशं मे व्यथितं मनः । तमुग्रतपसं विप्रं निष्टनन्तं महीतले ॥ २९ ॥ अजानता कृतमिदं मयेत्यहमथाब्रुवम् । क्षन्तुमर्हसि मे सर्व्वमिति चोक्तो मया मुनिः ॥ ३० ॥ ततः प्रत्यब्रवीद्वाक्यमृषिर्मां क्रोधमूर्च्छितः । व्याधस्त्वं भविता क्रूर शूद्रयोनाविति द्विज ॥ ३१ ॥

इति आरण्यपर्व्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्व्वणि ब्राह्मणव्याधसंवादे चतुर्द्दशाधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २१४ ॥

व्याध उवाच । एवं शप्तोऽहमृषिणा तदा द्विजवरोत्तम । अभिप्रसादयमृषिं गिरा त्राहीति मां तदा ॥ १ ॥ अजानता मया कार्य्यमिदमद्य कृतं मुने । क्षन्तुमर्हसि तत्सर्व्वं प्रसीद भगवन्निति ॥ २ ॥

ऋषिरुवाच । नान्यथा भविता शाप एवमेतदसंशयम् । आनृशंस्यात्त्वहं किञ्चित् कर्त्तानुग्रहमद्य ते ॥ ३ ॥ शूद्रयोन्यां वर्त्तमानो धर्म्मज्ञो हि भविष्यसि । मातापित्रोश्च शुश्रूषां करिष्यसि

न संशयः ॥ ४ ॥ तया शुश्रूषया सिद्धिं महतीं समवाप्स्यसि। जातिस्मरश्च भविता स्वर्गञ्चैव गमिष्यसि ॥ ५ ॥ शापक्षये तु निर्वृत्ते भवितासि पुनर्द्विज। एवं शप्तः पुरा तेन ऋषिणास्मुग्रतेजसा ॥ ६ ॥ प्रसादश्च कृतस्तेन ममैव द्विपदाम्वर। शरञ्चोद्धृतवानस्मि तस्य वै द्विजसत्तम ॥ ७ ॥ आश्रमञ्च मया नीतो न च प्राणैर्व्ययुज्यत। एतत्ते सर्वमाख्यातं यथा मम पुराभवत्। अभितश्चापि गन्तव्यं मया स्वर्गं द्विजोत्तम ॥ ८ ॥

ब्राह्मण उवाच। एवमेतानि पुरुषा दुःखानि च सुखानि च। आप्नुवन्ति महाबुद्धे नोत्कण्ठां कर्त्तुमर्हसि। दुष्करं हि कृतं कर्म जानता जातिमात्मनः ॥ ९ ॥ लोकवृत्तान्ततत्त्वज्ञ नित्यं धर्मपरायण। कर्मदोषश्च वै विद्वन्नात्मजातिकृतेन वै ॥ १० ॥ कञ्चित्कालमुष्यतां वै ततोऽसि भविता द्विजः। साम्प्रतञ्च मतो मेऽसि ब्राह्मणो नात्र संशयः ॥ ११ ॥ ब्राह्मणः पतनीयेषु वर्त्तमानो विकर्मसु। दाम्भिको दुष्कृतः प्रायः शूद्रेण सदृशो भवेत् ॥ १२ ॥ यस्तु शूद्रो दमे सत्ये धर्मे च सततोत्थितः। तं ब्राह्मणमहं मन्ये वृत्तेन हि भवेद्द्विजः ॥ १३ ॥ कर्मदोषेण विषमां गतिमाप्नोति दारुणाम्। क्षीणदोषमहं मन्ये चाभितस्त्वां नरोत्तम ॥ १४ ॥ कर्त्तुमर्हसि नोत्कण्ठां त्वद्विधा ह्यविषादिनः। लोकवृत्तानुवृत्तज्ञा नित्यं धर्मपरायणाः ॥ १५ ॥

व्याध उवाच। प्रज्ञया मानसं दुःखं हन्याच्छारीरमौषधैः। एतद्विज्ञानसामर्थ्यं न बालैः समतामियात् ॥ १६ ॥ अनिष्टसंप्रयोगाच्च विप्रयोगात् प्रियस्य च। मनुष्या मानसैर्दुःखैर्युज्यन्ते चाल्पबुद्धयः ॥ १७ ॥ गुणैर्भूतानि युज्यन्ते वियुज्यन्ते तथैव च। सर्वाणि नैतदेकस्य शोकस्थानं हि विद्यते ॥ १८ ॥ अनिष्टञ्चान्वितं पश्यंस्तथा क्षिप्रं विरज्यते। ततश्च प्रतिकुर्वन्ति यदि पश्यन्त्युपक्रमात् ॥ १९ ॥ शोचतो न भवेत्किञ्चित् केवलं परितप्यते। परि-

त्यजन्ति ये दुःखं सुखं चाप्युभयं नराः ॥ २० ॥ त एव सुखमेधन्ते ज्ञानतृप्ता मनीषिणः। असन्तोषपरा मूढाः सन्तोषं यान्ति पण्डिताः ॥ २१ ॥ असन्तोषस्य नास्त्यन्तस्तुष्टिस्तु परमं सुखम्। न शोचन्ति गताध्वानः पश्यन्तः परमां गतिम् ॥ २२ ॥ न विषादे मनः कार्य्यं विषादो विषमुत्तमम्। मारयत्यकृतप्रज्ञं बालं क्रुद्ध इवोरगः ॥ २३ ॥ यं विषादोऽभिभवति विक्रमे समुपस्थिते। तेजसा तस्य हीनस्य पुरुषार्थो नविद्यते ॥ २४ ॥ अवश्यं क्रियमाणस्य कर्म्मणो दृश्यते फलम्। न हि निर्वेदमागम्य किञ्चित् प्राप्नोति शोभनम् ॥ २५ ॥ अथाप्युपायं पश्येत दुःखस्य परिमोचणे। अशोचन्नारभेतैव मुक्तश्चाव्यसनी भवेत् ॥ २६ ॥ भूतेष्वभावं सञ्चिन्त्य ये तु बुद्धेः परङ्गताः। न शोचन्ति कृतप्रज्ञाः पश्यन्तः परमाङ्गतिम् ॥ २७ ॥ न शोचामि च वै विद्वन् कालाकाङ्क्षी स्थितोऽस्म्यहम्। एतैर्न्निदर्शनैर्ब्रह्मन्नवसीदामि सत्तम ॥ २८॥

ब्राह्मण उवाच। कृतप्रज्ञोऽसि मेधावी बुद्धिश्च विपुला तव। नाहं भवन्तं शोचामि ज्ञानतृप्तोऽसि धर्म्मवित् ॥ २९ ॥ आपृच्छे त्वां स्वस्ति तेऽस्तु धर्म्मस्त्वां परिरक्षतु। अप्रमादस्तु कर्त्तव्यो धर्म्मे धर्म्मभृताम्वर ॥ ३० ॥

मार्कण्डेय उवाच। वाढमित्येव तं व्याधः कृताञ्जलिरुवाच ह। प्रदक्षिणमथो कृत्वा प्रस्थितो द्विजसत्तमः ॥ ३१ ॥ स तु गत्वा द्विजः सर्व्वाः शुश्रूषाः कृतवांस्तदा। मातापितृभ्यां वृद्धाभ्यां यथान्यायं सुसंशितः ॥ ३२ ॥ एतत्ते सर्व्वमाख्यातं निखिलेन युधिष्ठिर। पृष्टवानसि यत्तात धर्म्मं धर्म्मभृताम्वर ॥ ३३ ॥ पतिव्रताया माहात्म्यं ब्राह्मणस्य च सत्तम। मातापित्रोश्च शुश्रूषा धर्म्मव्याधेन कीर्त्तिता ॥ ३४ ॥

युधिष्ठिर उवाच। अत्यद्भुतमिदं ब्रह्मन् धर्म्माख्यानमनुत्तमम्। सर्व्वं धर्म्मविदां श्रेष्ठ कथितं मुनिसत्तम ॥ ३५ ॥ सुख-

अव्यतया विदन् मुहूर्त्त इव मे गतः । न हि तृप्तोऽस्मि भगवन् शृण्वानो धर्ममुत्तमम् ॥ ३६ ॥

इति आरण्यपर्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्वणि पतिव्रतोपाख्याने पञ्चदशाधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २१५ ॥

वैशम्पायन उवाच । श्रुत्वेमां धर्मसंयुक्तां धर्मराजः कथां शुभाम् । पप्रच्छ तमृषिं मार्कण्डेयमिदं तदा ॥ १ ॥

युधिष्ठिर उवाच । कथमग्निर्वनं यातः कथञ्चाप्यङ्गिराः पुनः । नष्टेऽग्नौ हव्यमवहदग्निर्भूत्वा महाद्युतिः ॥ २ ॥ अग्निर्यदा त्वेक एव बहुत्वञ्चास्य कर्मसु । दृश्यते भगवन् सर्वमेतदिच्छामि वेदितुम् ॥ ३ ॥ कुमारश्च यथोत्पन्नो यथा चाग्नेः सुतोऽभवत् । यथा-रुद्राच्च सम्भूतो गङ्गायां कृत्तिकासु च ॥ ४ ॥ एतदिच्छाम्यहं त्वत्तः श्रोतुं भार्गवसत्तम । कौतूहलसमाविष्टो यथातथ्यं महामुने ॥ ५ ॥

मार्कण्डेय उवाच । अत्राप्युदाहरन्तीममितिहासं पुरातनम् । यथा क्रुद्धो हुतवहस्तपस्तप्तुं वनङ्गतः ॥ ६ ॥ यथा च भगवानग्निः स्वयमेवाङ्गिराभवत् । सन्तापयंश्च प्रभया नाशयंस्तिमिराणि च ॥ ७ ॥ पुराङ्गिरा महाबाहो चचार तप उत्तमम । आश्रमस्थो महाभागो हव्यवाहं विशेषयन् ॥ ८ ॥ तथा स भूत्वा तु तदा जगत्सर्वं व्यकाशयत् । तपश्चरंस्तु हुतभुक् सन्तप्तस्तस्य तेजसा ॥ ९ ॥ भृशं ग्लानश्च तेजस्वी न च किञ्चित् प्रजज्ञिवान् । अथ सञ्चिन्तयामास भगवान् हव्यवाहनः ॥ १० ॥ अन्योऽग्निरिह लोकानां ब्रह्मणा सम्प्रकल्पितः । अग्नित्वं विप्रनष्टं हि तप्यमानस्य मे तपः ॥ ११ ॥ कथमग्निः पुनरहं भवेयमिति चिन्त्य सः । अपश्यद्गुग्निवल्लोकांस्तापयन्तं महामुनिम् ॥ १२ ॥ सोऽपासर्प-

च्छुनैर्भीतस्तमुवाच तदाङ्गिराः । शीघ्रमेव भवस्वाग्निस्त्वं पुनर्लोक-
भावनः ॥ १३ ॥ विज्ञातस्त्वासि लोकेषु त्रिषु संस्थानचारिषु ।
त्वमग्निः प्रथमं सृष्टो ब्रह्मणा तिमिरापहः । स्वस्थानं प्रतिपद्यस्व
शीघ्रमेव तमोनुद ॥ १४ ॥

अग्निरुवाच । नष्टकीर्त्तिमहं लोके भवान् जातो हुताशनः ।
भवन्तमेव ज्ञास्यन्ति पावकं न तु मां जनाः ॥ १५ ॥ निक्षिपा-
म्यहमग्नित्वं त्वमग्नि प्रथमो भव । भविष्यामि द्वितीयोऽहं प्राजा-
पत्यक एव च ॥ १६ ॥

अङ्गिरा उवाच । कुरु पुण्यं प्रजास्वर्ग्यं भवाग्निस्तिमिरा-
पहः । माञ्च देव कुरुष्वाग्ने प्रथमं पुत्रमञ्जसा ॥ १७ ॥

मार्कण्डेय उवाच । तच्छ्रुत्वाङ्गिरसो वाक्यं जातवेदास्तथा-
करोत् । राजन् वृहस्पतिर्नाम तस्याङ्गिरसः सुतः ॥ १८ ॥ ज्ञात्वा
प्रथमजं तन्तु वह्नेराङ्गिरसं सुतम् । उपेत्य देवाः पप्रच्छुः कारणं
तत्र भारत ॥ १९ ॥ स तु पृष्टस्तदा देवैस्ततः कारणमब्रवीत् ।
प्रत्यगृह्णंस्तु देवाश्च तद्वचोऽङ्गिरसस्तदा ॥ २० ॥ तत्र नानाविधा-
नग्नीन् प्रवक्ष्यामि महाप्रभान् कर्म्मभिर्बहुभिः ख्यातान्नाना-
र्थान् ब्राह्मणेष्विह ॥ २१ ॥

इति आरण्यपर्व्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्व्वणि आङ्गिरसो-
पाख्याने षोड़शाधिकद्विशतोऽध्यायः ॥ २१६ ॥

मार्कण्डेय उवाच । ब्रह्मणो यस्तृतीयस्तु पुत्रः कुरुकुलो-
द्वह । तस्याभवत् शुभा भार्य्या प्रजास्तस्याश्च मे शृणु ॥ १ ॥
वृहत्कीर्त्तिर्वृहज्ज्योतिर्वृहद्ब्रह्मा वृहन्मनाः । वृहन्मन्त्रो वृह-
द्भासस्तथा राजन् वृहस्पतिः ॥ २ ॥ प्रजासु तासु सर्व्वासु रूपे-
णाप्रतिमाभवत् । देवी भानुमती नाम प्रथमाङ्गिरसः सुता ॥ ३ ॥

भूतानामेव सर्वेषां तस्यां रागस्तदाभवत्। रागाद्रागीति यामाहु-र्द्वितीयाङ्गिरसः सुताम् ॥ ४ ॥ यां कपर्दिसुतामाहुर्दृश्यादृश्येति देहिनः। तनुत्वात् सा सिनीवाली तृतीयाङ्गिरसः सुता ॥ ५ ॥ पश्यत्यर्चिष्मती भाभिर्हविर्भिश्च हविष्मती। षष्ठीमङ्गिरसः कन्यां पुण्यामाहुर्महिष्मतीम् ॥ ६ ॥ महामखेष्वाङ्गिरसी दीप्तिमत्सु महामते। महामतीति विख्याता सप्तमी कथ्यते सुता ॥ ७ ॥ यान्तु दृष्ट्वा भगवतीं जनः कुहुकुहायते। एकानंशेति तामाहुः कुहूमङ्गिरसः सुताम् ॥ ८ ॥

इति आरण्यपर्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्वणि आङ्गिरसे सप्तदशाधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २१७ ॥

मार्कण्डेय उवाच। बृहस्पतेश्चान्द्रमसी भार्याभूद्या यशस्विनी। अग्नीन् साजनयत् पुण्यान् षड्काञ्चापि पुत्रकाम ॥ १ ॥ आहुतिष्वेव यस्याग्नेर्हविषाज्यं विधीयते। सोऽग्निर्बृहस्पतेः पुत्रः शंयुर्नाम महाव्रतः ॥ २ ॥ चातुर्मास्येषु यस्येष्ट्यामश्वमेधेऽग्रजः पशुः। दीप्तो ज्वालैरनेकाभैरग्निरेषोऽथ वीर्यवान् ॥ ३ ॥ शंयोरप्रतिमा भार्या सत्यासत्याथ धर्मजा। अग्निस्तस्य सुतो दीप्तस्तिस्रः कन्याश्च सुव्रताः ॥ ४ ॥ प्रथमेनाज्यभागेन पूज्यते योऽग्निरध्वरे। अग्निस्तस्य भरद्वाज प्रथमः पुत्रः उच्यते ॥ ५ ॥ पौर्णमास्येषु सर्वेषु हविषाज्यं स्रुचोद्यतम्। भरतो नामतः सोऽग्निर्द्वितीयः शंयुतः सुतः ॥ ६ ॥ तिस्रः कन्या भवन्त्यन्या यासां स भारतः पतिः। भरतस्तु सुतस्तस्य भरत्येका च पुत्रिका ॥ ७ ॥ भरतो भरतस्याग्नेः पावकस्तु प्रजापतेः। महानत्यर्थमहितस्तथा भरतसत्तम ॥ ८ ॥ भरद्वाजस्य भार्या तु वीरा वीरस्य पिण्डदा। प्राहुराज्येन तस्येज्यां सोमस्येव द्विजाः शनैः ॥ ९ ॥ हविषा यो

द्वितीयेन सोमेन सह युज्यते। रथप्रभूरथाध्वानः कुम्भरेताः स उच्यते॥ १०॥ भरद्वा जनयन् सिद्धिं भानुं भाभिः समावृणोत्। आग्नेयं मानयन्नित्यमाह्वाने ह्येष सूयते॥ ११॥ यस्तु न च्यवते नित्यं यशसा वर्च्चसा श्रिया। अग्निर्निश्चयवनो नाम पृथिवीं स्तौति केवलम्॥ १२॥ विपाप्मा कलुषैर्मुक्तो विशुद्धश्चार्च्चिषा ज्वलन्। विपापोऽग्निः सुतस्तस्य सत्यः समयधर्म्मकृत्॥ १३॥ आक्रोशतां हि भूतानां यः करोतीह निष्कृतिम्। अग्निः स निष्कृतिर्नाम शोभयत्यभिसेवितः॥१४॥ अनुकूजन्ति येनेह वेदनार्त्ताः स्वयं जनाः। तस्य पुत्रः स्वनो नाम पावकः स रुजस्करः॥ १५॥ यस्तु विश्वस्य जगतो बुद्धिमाक्रम्य तिष्ठति। तं प्राहुरध्यात्मविदो विश्वजिन्नाम-पावकम्॥ १६॥ अन्तरग्निः स्मृतो यस्तु भुक्तं पचति देहिनाम्। स यज्ञे विश्वभुङ्नाम सर्व्वलोकेषु भारत॥१७॥ ब्रह्मचारी यतात्मा च सततं विपुलव्रताः। ब्राह्मणाः पूजयन्त्येनं पाकयज्ञेषु पावकम्॥ १८॥ पवित्रा गोमती नाम नदी यस्याभवत् प्रिया। तस्मिन् कर्म्माणि सर्व्वाणि क्रियन्ते धर्म्मकर्त्तृभिः॥१९॥ वड़वाग्निः पिबत्यम्भ योऽसौ परमदारुणः। ऊर्द्ध्वभागूर्द्ध्वभाङ्नाम कविः प्राणाश्रितस्तु सः॥ २०॥ उदग्द्वारं हविर्यस्य गृहे नित्यं प्रदीयते। ततः स्विष्टं भवेदाज्यं स्विष्टकृत् परमः स्मृतः॥ २१॥ यः प्रशान्तेषु भूतेषु मन्युर्भवति पावकः। क्रुद्धस्य तरसा जज्ञेमन्यन्ती चाथ पुत्रीका॥ २२॥ स्वाहेति दारुणा क्रूरा सर्व्वभूतेषु तिष्ठति। त्रिदिवे यस्य सदृशो नास्ति रूपेण कश्चन॥ २३॥ अतुल्यत्वात् कृतो देवैर्नाम्ना कामस्तु पावकः। संहर्षाद्धारयन् क्रोधं धन्वी स्रग्वी रथे स्थितः॥२४॥ समरे नाशयेच्छत्रूनमोघो नाम पावकः। उक्थो नाम महाभाग त्रिभिरुक्थैरभिष्टुतः महावाचन्तु जनयत् समाश्वासं हि यं विदुः॥२५॥

इति आरण्यपर्व्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्व्वणि आङ्गिरसे अष्टादशाधिकद्विशततोऽध्यायः॥ २१८॥

मार्कण्डेय उवाच। कश्यपो ह्यथ वाशिष्ठः प्राणश्च प्राणपुत्रकः। अग्निराङ्गिरसश्चैव च्यवनस्त्रिसुवर्च्चकः ॥ १ ॥ अचरत् स तपस्तीव्रं पुत्रार्थी बहुवार्षिकम्। पुत्रं लभेयं धर्म्मिष्ठं यशसा ब्रह्मणा समम् ॥ २ ॥ महाव्याहृतिभिर्ध्यातः पञ्चभिस्तैस्तदा त्वथ। जज्ञे तेजो महार्च्चिष्मान् पञ्चवर्णः प्रभावनः ॥ ३ ॥ समिद्धोऽग्निः शिरस्तस्य बाहू सूर्य्यनिभौ तथा। त्वङ्नेत्रे च सुवर्णाभे कृष्णे जङ्घे च भारत ॥ ४ ॥ पञ्चवर्णः स तपसा कृतस्तैः पञ्चभिर्जनैः। पाञ्चजन्यः श्रुतो देवः पञ्चवंशकरस्तु सः ॥ ५ ॥ दशवर्षसहस्राणि तपस्तप्त्वा महातपाः। जनयत् पावकं घोरं पितॄणां स प्रजाः सृजन् ॥ ६ ॥ बृहद्रथन्तरं मूर्ध्नो वक्त्राद्वा तरसाहरौ। शिवं नाभ्यां बलादिन्द्रं वायुमग्नी प्राणतोऽसृजत् ॥ ७ ॥ बाहुभ्यामनुदात्तौ च विश्वे भूतानि चैव ह। एतान् सृष्ट्वा तत पञ्च पितॄणामसृजत् सुतान् ॥ ८ ॥ बृहद्रथस्य प्रणिधिः कश्यपस्य महत्तरः। भानुरङ्गिरसो धीरः पुत्रो वर्च्चस्य सौभरः ॥ ९ ॥ प्राणस्य चानुदात्तस्तु व्याख्याताः पञ्चविंशतिः। देवान् यज्ञमुषश्चान्यान् सृजत् पञ्चदशोत्तरान् ॥ १० ॥ सुभीममतिभीमञ्च भीमं भीमबलाबलम्। एतान् यज्ञमुषः पञ्च देवानां ह्यसृजत्तपः ॥ ११ ॥ सुमित्रं मित्रवन्तञ्च मित्रज्ञं मित्रवर्द्धनम्। मित्रधर्म्माणमित्येतान् देवानभ्यसृजत्तपः ॥ १२ ॥ सुरप्रवीरं वीरञ्च सुवेशं सुरवर्च्चसम्। सुराणामपि हन्तारं पञ्चैतानसृजत्तपः ॥ १३ ॥ त्रिविधं संस्थिता ह्येते पञ्च पञ्च पृथक् पृथक्। मुष्णन्त्यत्र स्थिता ह्येते स्वर्गतो यज्ञयाजिनः ॥ १४ ॥ तेषामिष्टं हरन्त्येते निघ्नन्ति च महद्धविः। स्पर्द्धया हव्यवाहानां निघ्नन्त्येते हरन्ति च ॥ १५ ॥ बहिर्वेद्यां तदा दानं कुशलैः संप्रवर्त्तितम्। तदेते नोपसर्पन्ति यत्र चाग्निः स्थितो भवेत् ॥ १६ ॥ चितोऽग्निरुद्वहन्नाज्यं पक्षाभ्यां तत् प्रवर्त्तितम्। मन्त्रैः प्रशमिता ह्येते नेष्टं मुष्णन्ति यज्ञियम् ॥ १७ ॥

बृहदुक्थस्तपस्यैव पुत्रो भूमिमुपाश्रितः। अग्निहोत्रे हूयमाने पृथिव्यां सद्भिरिज्यते॥ १८॥ रथन्तरश्च तपसः पुत्रोऽग्निः परिपठ्यते। मित्रविन्दाय वै तस्मै हविरध्वर्य्यवो विदुः। मुमुदे परमप्रीतः सह पुत्रैर्महायशाः॥ १९॥

इति आरण्यपर्व्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्व्वणि आङ्गिरसे एकोनविंशत्याधिकद्विशततोऽध्यायः॥ २१९॥

मार्कण्डेय उवाच। गुरुभिर्नियमैर्जातो भरतो नाम पावकः। अग्निः पुष्टिमतिर्नाम तुष्टः पुष्टिं प्रयच्छति॥ १॥ भरत्येष प्रजाः सर्वास्ततो भरत उच्यते। अग्निर्यश्चशिवो नाम शक्तिपूजापरश्च यः॥ २॥ दुःखार्त्तानाञ्च सर्व्वेषां शिवकृत सततं शिवः। तपसस्तु फलं दृष्ट्वा सम्प्रवृद्धं तपो महत्॥ ३॥ उद्धर्त्तुकामो मतिमान् पुत्रो जज्ञे पुरन्दरः। ऊष्मा चैवोष्मणो जज्ञे सोऽग्निर्भूतेषु लक्ष्यते॥ ४॥ अग्निश्चापि मनुर्नाम प्राजापत्यमकारयत्। शम्भुमग्निमथ प्राहुर्ब्राह्मणाः वेदपारगाः॥ ५॥ आवसथ्यं द्विजाः प्राहुर्दीप्तमग्निं महाप्रभम्। ऊर्ज्जस्करान् हव्यवाहान् सुवर्णसदृशप्रभान्॥ ६॥ ततस्तपो ह्यजनयत् पञ्चयज्ञसुतानिह। प्रशान्तेऽग्निर्महाभागः परिश्रान्तो गवाम्पतिः॥ ७॥ असुरान् जनयन् घोरान्मर्त्यांश्चैव पृथग्विधान्। तपसश्च मनुं पुत्रं भानुञ्चाप्यङ्गिराः सृजत्॥ ८॥ बृहद्भानुन्तु तं प्राहुर्ब्राह्मणा वेदपारगाः। भानोर्भार्य्या सुप्रजा तु बृहद्भासा तु सूर्य्यजा॥ ९॥ असृजेतान्तु षट् पुत्रान् शृणु तासां प्रजाविधिम्। दुर्ब्बलानान्तु भूतानामसून् यः सम्प्रयच्छति॥ १०॥ तमग्निं बलदं प्राहुः प्रथमं भानुतः सुतम्। यः प्रशान्तेषु भूतेषु मन्युर्भवति दारुणः॥ ११॥ अग्निः स मन्युमान्नाम द्वितीयो भानुतः सुतः। दर्शे च पौर्णमासे च यस्येह हविरुच्यते॥ १२॥

विष्णुर्नामेह योऽग्निस्तु धृतिमान् नाम सोऽङ्गिराः। इन्द्रेण सहितं यस्य हविराग्रयणं स्मृतम्॥ १३॥ अग्निराग्रतणो नाम भानोरेवान्वयस्तु सः। चातुर्मास्येषु नित्यानां हविषां योनिरग्रहः॥ १४॥ चतुर्भिः सहितः पुत्रैर्भानोरेवान्वयस्तु सः। निशा त्वजनयत् कन्यामग्नीषोमावुभौ तथा॥ १५॥ भानोरेवाभवद्भार्य्या सुषुवे पञ्च पावकान्। पूज्यते हविषाग्रेण चातुर्मास्येषु पावकः॥ १६॥ पर्ज्जन्यसहितः श्रीमानग्निर्वैश्वानरस्तु सः। अस्य लोकस्य सर्वस्य यः प्रभुः परिपठ्यते॥ १७॥ सोऽग्निर्विश्वपतिर्नाम द्वितीयो वै मनोः सुतः। ततः स्विष्टं भवेदाज्यं स्विष्टकृत् परमस्तु सः॥ १८॥ कन्या सा रोहिणी नाम हिरण्यकशिपोः सुता। कर्म्मणासौ बभौ भार्य्या स वह्निः स प्रजापतिः॥ १९॥ प्राणानाश्रित्य यो देहं प्रवर्त्तयति देहिनाम्। तस्य सन्निहितो नाम शब्दरूपस्य साधनः॥ २०॥ शुक्लकृष्णागतिर्द्देवो यो बिभर्त्ति हुताशनम्। अकल्मषः कल्मषाणां कर्त्ता क्रोधाश्रितस्तु सः॥ २१॥ कपिलं परमर्षिञ्च यम्प्राहुर्यतयः सदा। अग्निः स कपिलो नाम साङ्ख्ययोगप्रवर्त्तकः॥ २२॥ अग्रं गच्छन्ति भूतानां येन भूतानि नित्यदा। कर्म्मस्विह विचित्रेषु सोऽग्रणीर्वह्निरुच्यते॥ २३॥ इमानन्यान् समसृजत् पावकान् प्रथितान् भुवि। अग्निहोत्रस्य दुष्टस्य प्रायश्चित्तार्थमुल्बणान्॥ २४॥ संस्पृशेयुर्यदान्योन्यं कथञ्चिद्वायुनाग्नयः। इष्टिरष्टाकपालेन कार्य्या वै शुचयेऽग्नये॥ २५॥ दक्षिणाग्निर्यदा द्वाभ्यां संसृजेत तदा किल। इष्टिरष्टाकपालेन कार्य्या वै वीतयेऽग्नये॥ २६॥ यद्यग्नयो हि स्पृश्येयुर्निवेशस्था दवाग्निना। इष्टिरष्टाकपालेन कार्य्या तु शुचयेऽग्नये॥ २७॥ अग्निं रजस्वला वै स्त्री संस्पृशेदग्निहोत्रिकम्। इष्टिरष्टाकपालेन कार्य्या दस्युमतेऽग्नये॥ २८॥ मृतः श्रूयेत यो जीवः परेयुः पशवो यदा। इष्टिरष्टाकपालेन कार्य्या सुरभतेऽग्नये॥ २९॥ आर्त्तो न जुहुया-

दग्निं विरावं यस्तु ब्राह्मणः। इष्टिरष्टाकपालेन कार्य्या स्यादुत्तराग्नये ॥ ३० ॥ दर्शञ्च पौर्णमासञ्च यस्य तिष्ठेत् प्रतिष्ठितम्। इष्टिरष्टाकपालेन कार्य्या पथिकृतेऽग्नये ॥ ३१ ॥ सूतिकाग्निर्यदा चाग्निं संसृजेदग्निहोत्रिकम्। इष्टिरष्टाकपालेन कार्य्या चाग्निमतेऽग्नये ॥ ३२ ॥

इति आरण्यपर्व्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्व्वणि आङ्गिरसे विंशत्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २२० ॥

मार्कण्डेय उवाच। आपस्य दुहिता भार्य्या सहस्य परमा प्रिया। भूपतिर्भुवभर्त्ता च जनयत् पावकं परम् ॥ १ ॥ भूतानाञ्चापि सर्व्वेषां यं प्राहुः पावकं पतिम्। आत्मा भुवनभर्त्तेति सान्वयेषु द्विजातिषु ॥ २ ॥ महताञ्चैव भूतानां सर्व्वेषामिह यः पतिः। भगवान् स महातेजा नित्यं चरति पावकः ॥ ३ ॥ अग्निर्गृहपतिर्नाम नित्यं यज्ञेषु पूज्यते। हुतं वहति यो हव्यमस्य लोकस्य पावकः ॥ ४ ॥ अपां गर्भो महाभागः सह पुत्रो महाद्भुतः। भूपतिर्भवभर्त्ता च महतः पतिरुच्यते ॥ ५ ॥ दहन्मृतानि भूतानि तस्याग्निर्भरतोऽभवत्। अग्निष्टोमे च नियतः क्रतुश्रेष्ठो भरस्य तु ॥ ६ ॥ स वह्निः प्रथमो नित्यं देवैरन्विष्यते प्रभुः। आयान्तं नियतं दृष्ट्वा प्रविवेशार्णवं भयात् ॥ ७ ॥ देवास्तत्राधिगच्छन्ति मार्गमाणा यथादिशम्। दृष्ट्वा त्वग्निरथर्व्वाणं ततो वचनमब्रवीत् ॥ ८ ॥ देवानां वह हव्यं त्वमहं वीर सुदुर्व्बलः। अथ त्वं गच्छ मध्वक्षं प्रियमेतत् कुरुष्व मे ॥ ९ ॥ प्रेष्य चाग्निरथर्व्वाणमन्यं देशं ततोऽगमत्। मत्स्यास्तस्य समाचख्युः क्रुद्धस्तानग्निरब्रवीत् ॥ १० ॥ भक्ष्या वै विविधैर्भावैर्भविष्यथ शरीरिणाम्। अथर्व्वाणं तथा चापि हव्यवाहोऽब्रवीद्वच ॥ ११ ॥ अनुनीयमानो हि भृशं देव-

वाक्यादिवेतनः । नैच्छद्वोढुं हविः सर्वं शरीरञ्चापि सोऽत्यजत् ॥ १२ ॥ स तच्छरीरं सन्त्यज्य प्रविवेश धरान्तदा । भूमिं स्पृष्ट्वासृजद्धातून् पृथक् पृथगतीव हि ॥ १३ ॥ पूयात् स गन्धं तेजश्च अस्थिभ्यो देवदारु च । श्लेष्मणः स्फाटिकं तस्य पित्ता-न्मारकतं तथा ॥ १४ ॥ यकृत् कृष्णायसं तस्य त्रिभिरेव प्रभुः प्रजाः । नखास्तस्याभ्रपटलं शिराजालानि विद्रुमम् ॥ १५ ॥ शरीराद्दिविधाश्चान्ये धातवोऽस्याभवन्नृप । एवं त्यक्त्वा शरीरञ्च परमे तपसि स्थितः ॥ १६ ॥ भृग्वङ्गिरादिभिर्भूयस्तपसोत्थापित-स्तदा । भृशं जज्वाल तेजस्वी तपसाप्यायितः शिखी ॥ १७ ॥ दृष्ट्वा ऋषिं भयाच्चापि प्रविवेश महार्णवम् । तस्मिन्नष्टे जगद्भीत-मथर्वाणमथाश्रितम् ॥ १८ ॥ अर्चयामासुरेवैनमथर्वाणं सुरादयः । अथर्वा त्वसृजल्लोकानात्मनालोक्य पावकम् ॥ १९ ॥ मिषतां सर्व-भूतानामुन्ममाथ महार्णवम् । एवमग्निर्भगवता नष्टः पूर्वमथर्वणा ॥ २० ॥ आहूतः सर्वभूतानां हव्यं वहति सर्वदा । एवं त्वज-नयद्धिष्ण्यान् वेदोक्तान् विविधान् बहून् ॥ २१ ॥ विचरन् विवि-धान् देशान् भ्रममाणस्तु तत्र वै । सिन्धुं नदं पञ्चनदं देविकाथ सरस्वती ॥ २२ ॥ गङ्गा च शतकुम्भा च शरयूर्गण्डसाह्वया । चर्मण्वती मही चैव मेध्या मेधातिथिस्तदा ॥ २३ ॥ ताम्रावती वेत्रवती नद्यस्तिस्रोऽथ कौशिकी । तमसा नर्मदा चैव नदी गोदा-वरी तथा ॥ २४ ॥ वेणोपवेणा भीमा च वड़वा चैव भारत । भारती सुप्रयोगा च कावेरी मुर्मुरा तथा ॥ २५ ॥ तुङ्गवेणा कृष्णवेणा कपिला शोण एव च । एता नद्यस्तु धिष्ण्यानां मातरो याः प्रकीर्त्तिताः ॥ २६ ॥ अद्भुतस्य प्रिया भार्य्या तस्य पुत्रो विभूरसिः । यावन्तः पावकाः प्रोक्ताः सोमास्तावन्त एव तु ॥२७॥ अत्रेस्त्वप्यन्वये जाता ब्रह्मणो मानसी प्रजाः । अत्रिः पुत्रान् स्रष्टुकामांस्तान्नेवात्मन्यधारयत् ॥ २८ ॥ तस्य तद्ब्रह्मणः काया-

न्निर्हरन्ति हुताशनाः । एवमेते महात्मनः कीर्त्तितास्तेऽग्नयो मया ॥ २९ ॥ अप्रमेया यथोत्पन्नाः श्रीमन्तस्तिमिरापहाः । अद्भुतस्य तु माहात्म्यं यथा वेदेषु कीर्त्तितम् ॥ ३० ॥ तादृशं विद्धि सर्व्वेषामेको ह्येष हुताशन। एक एवैष भगवान् विज्ञेयः प्रथमोऽङ्गिरा ॥ ३१ ॥ बहुधा निःसृतः कायात् ज्योतिष्टोमक्रतुर्य्यथा । इत्येष वंशः सुमहानग्नीनां कीर्त्तितो मया । योऽर्चितो विविधैर्मन्त्रैर्हव्यं वहति देहिनाम् ॥ ३२ ॥

इति आरण्यपर्व्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्व्वणि आङ्गिरसे-
एकविंशत्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २२१ ॥

मार्कण्डेय उवाच । अग्नीनां विविधा वंशाः कीर्त्तितास्ते मयानघ । शृणु जन्म तु कौरव्य कार्त्तिकेयस्य धीमतः ॥ १ ॥ अद्भुतस्याद्भुतं पुत्रं प्रवक्ष्याम्यमितौजसः । जातं ब्रह्मर्षिभार्य्याभिर्ब्रह्मण्यं कीर्त्तिवर्द्धनम् ॥ २ ॥ देवासुराः पुरा यत्ता विनिघ्नन्तः परस्परम् । तत्राजयन् सदा देवान् दानवा घोररूपिणः ॥ ३ ॥ वध्यमानं बलं दृष्ट्वा बहुशस्तैः पुरन्दरः । स्वसैन्यनायकार्थाय चिन्तामाप भृशं तदा ॥ ४ ॥ देवसेनां दानवैर्हि भग्नां दृष्ट्वा महाबलः । पालयेद्वीर्य्यमाश्रित्य स ज्ञेयः पुरुषो मया ॥ ५ ॥ स शैलं मानसं गत्वा ध्यायन्नर्थमिदं भृशम् । शुश्रावार्त्तस्वरं घोरमथ मुक्तं स्त्रिया तदा ॥ ६ ॥ अभिधावतु मां कश्चित् पुरुषस्त्रातु चैव ह । पतिञ्च मे प्रदिशतु स्वयं वा पतिरस्तु मे ॥ ७ ॥ पुरन्दरस्तु तामाह माभैर्नास्ति भयं तव । एवमुक्त्वा ततोऽपश्यत् केशिनं स्थितमग्रतः ॥ ८ ॥ किरीटिनं गदापाणिं धातुमन्तमिवाचलम् । हस्ते गृहीत्वा कन्यां तामथैनं वासवोऽब्रवीत् ॥ ९ ॥ अनार्य्यकर्म्मन् कस्मात्त्वमिमां

कन्यां जिहीर्षसि । वज्रिणं मां विजानीहि विरमास्याः प्रबाधनात् ॥ १० ॥

केश्युवाच । विसृजस्व त्वमेवैनां शक्रैषा प्रार्थिता मया । क्षमन्ते जीवतो गन्तुं स्वपुरं पाकशासन ॥ ११ ॥ एवमुक्त्वा गदां केशी चिक्षेपेन्द्रवधाय वै । तामापतन्तीं चिच्छेद मध्ये वज्रेण वासवः ॥ १२ ॥ अथास्य शैलशिखरं केशी क्रुद्धो व्यवासृजत् । तदापतन्तं संप्रेक्ष्य शैलशृङ्गं शतक्रतुः ॥ १३ ॥ बिभेद राजन् वज्रेण भुवि तन्निपपात ह । पतता तु तदा केशी तेन शृङ्गेण ताडितः ॥ १४ ॥ हित्वा कन्यां महाभागां प्राद्रवद्भृशपीडितः । अपयातेऽसुरे तस्मिंस्तां कन्यां वासवोऽब्रवीत् । कासि कस्यासि किञ्चेह कुरुषे त्वं शुभानने ॥ १५ ॥

इति आरण्यपर्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्वणि स्कन्दोत्पत्तौ
द्वाविंशत्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २२२ ॥

कन्योवाच । अहं प्रजापतेः कन्या देवसेनेति विश्रुता । भगिनी मे दैत्यसेना सा पूर्वं केशिना हृता ॥ १ ॥ सदैवावां भगिन्यौ तु सखीभिः सह मानसम् । आगच्छावेह रत्यर्थमनुज्ञाप्य प्रजापतिम् ॥ २ ॥ नित्यञ्चावां प्रार्थयते हर्त्तुं केशी महासुरः । इच्छत्येनं दैत्यसेना न चाहं पाकशासन ॥ ३ ॥ सा हृतानेन भगवन् मुक्ताहं त्वद्बलेन तु । त्वया देवेन्द्र निर्द्दिष्टं पतिमिच्छामि दुर्ज्जयम् ॥ ४ ॥

इन्द्र उवाच । मम मातृष्वसेया त्वं माता दाक्षायणी मम । आख्यातन्त्वहमिच्छामि स्वयमात्मबलं त्वया ॥ ५ ॥

कन्योवाच । अबलाहं महाबाहो पतिस्तु बलवान्मम । वरदानात् पितुर्भावी सुरासुरनमस्कृतः ॥ ६ ॥

इन्द्र उवाच। कीदृशन्तु बलं देवि पत्युस्तव भविष्यति। एतदिच्छाम्यहं श्रोतुं तव वाक्यमनिन्दिते ॥ ७ ॥

कन्योवाच। देवदानवयक्षाणां किन्नरोरगरक्षसाम्। जेता यो दुष्टदैत्यानां महावीर्य्यो महाबलः ॥ ८ ॥ यस्तु सर्व्वाणि भूतानि त्वया सह विजेष्यति। स हि मे भविता भर्त्ता ब्रह्मण्यः कीर्त्तिवर्द्धनः ॥ ९ ॥

मार्कण्डेय उवाच। इन्द्रस्तस्या वचः श्रुत्वा दुःखितोऽचिन्तयद्भृशम्। अस्या देव्याः पतिर्नास्ति यादृशं संप्रभाषते ॥ १० ॥ अथापश्यत् स उदये भास्करं भास्करद्युतिः। सोमञ्चैव महाभागं विशमानं दिवाकरम् ॥ ११ ॥ अमावास्यां प्रवृत्तायां मुहूर्त्ते रौद्र एव तु। देवासुरञ्च संग्रामं सोऽपश्यदुदये गिरौ ॥ १२ ॥ लोहितैश्च घनैर्युक्तां पूर्वां सन्ध्यां शतक्रतुः। अपश्यल्लोहितोदञ्च भगवान् वरुणालयम् ॥ १३ ॥ भृगुभिश्चाङ्गिरोभिश्च हुतं मन्त्रैः पृथग्विधैः। हव्यं गृहीत्वा वह्निञ्च प्रविशन्तं दिवाकरम् ॥ १४ ॥ पर्व चैव चतुर्विंशं तदा सूर्य्यमुपस्थितम्। तथा धर्म्मगतं रौद्रं सोमं सूर्य्यगतञ्च तम् ॥ १५ ॥ समालोक्यैकतामेवं शशिनो भास्करस्य च। समवायन्तु तं रौद्रं दृष्ट्वा शक्रोऽन्वचिन्तयत् ॥ १६ ॥ सूर्य्याचन्द्रमसोर्घोरं दृश्यते परिवेशनम्। एतस्मिन्नेव रात्रन्ते महद्युद्धन्तु शंसति ॥ १७ ॥ सरित्सिन्धुरपीयन्तु प्रत्यसृग्वाहिनी भृशम्। शृगालिन्यग्निवक्त्रा तु प्रत्यादित्यं विराविणी ॥ १८ ॥ एष रौद्रश्च सङ्घातो महान् युक्तश्च तेजसा। सोमस्य वह्निसूर्य्याभ्यामद्भुतोऽयं समागमः ॥ १९ ॥ जनयेद्यं सुतं सोमः सोऽस्या देव्याः पतिर्भवेत्। अग्निश्चैतैर्गुणैर्युक्तः सर्व्वैरग्निश्च देवता ॥ २० ॥ एष चेज्जनयेद्गर्भं सोऽस्या देव्याः पतिर्भवेत्। एवं सञ्चिन्त्य भगवान् ब्रह्मलोकं तदा गतः ॥ २१ ॥ गृहीत्वा देवसेनान्तामवन्दत् स पितामहम्। उवाच चास्या देव्यास्त्वं साधु शूरं पतिं दिश ॥२२ ॥

ब्रह्मोवाच। यथैव चिन्तितं कार्य्यं त्वया दानवसूदन। तथा स भविता गर्भो बलवानुरुविक्रमः ॥ २३ ॥ स भविष्यति सेनानीस्त्वया सह शतक्रतो। अस्या देव्याः पतिश्चैव स भविष्यति वीर्य्यवान् ॥ २४ ॥ एतच्छ्रुत्वा नमस्तस्मै कृत्वासौ सह कन्यया। तत्राभ्यगच्छद्देवेन्द्रो यत्र देवर्षयोऽभवन् ॥ २५ ॥ वशिष्ठप्रमुखा मुख्या विप्रेन्द्राः सुमहाबलाः। भागार्थं तपसो धातुं तेषां सोमन्तथाध्वरे ॥ २६ ॥ पिपासवो ययुर्देवाः शतक्रतुपरोगमाः। इष्टिं कृत्वा यथान्यायं सुसमिद्धे हुताशने ॥ २७ ॥ जुहुवुस्ते महात्मानो हव्यं सर्वं दिवौकसाम्। समाहूतो हुतवहः सोऽद्भुतः सूर्य्यमण्डलात् ॥ २८ ॥ विनिःसृत्य ययौ वह्निर्वाग्यतो विधिवत् प्रभुः। आगम्याहवनीयं वै तैर्द्विजैर्मन्त्रतो हुतम् ॥ २९ ॥ स तत्र विविधं हव्यं प्रतिगृह्य हुताशनः। ऋषिभ्यो भरतश्रेष्ठ प्रायच्छ दिवौकसाम् ॥ ३० ॥ निष्क्रामंश्चाप्यपश्यत् स पत्नीस्तेषां महात्मनाम्। स्वेष्वासनेषूपविष्टाः स्वपन्तीश्च यथासुखम् ॥ ३१ ॥ रुक्मवेदिनिभास्तास्तु चन्द्रलेखा इवामलाः। हुताशनार्च्चिःप्रतिमाः सर्वास्तारा इवाद्भुताः ॥ ३२ ॥ स तत्र तेन मनसा बभूव क्षुभितेन्द्रियः। पत्नीर्दृष्ट्वा द्विजेन्द्राणां वह्निः कामवशं ययौ ॥ ३३ ॥ भूयः स चिन्तयामास न न्याय्यं क्षुभितो ह्यहम्। साध्वीः पत्नी द्विजेन्द्राणामकामाः कामयाम्यहम् ॥ ३४ ॥ नैताः शक्या मया द्रष्टुं स्प्रष्टुं वाप्यनिमित्ततः। गार्हपत्यं समाविश्य तस्मात् पश्याम्यभीक्ष्णशः ॥ ३५ ॥

मार्कण्डेय उवाच। संस्पृशन्निव सर्वास्ताः शिखाभिः काञ्चनप्रभाः। पश्यमानश्च मुमुदे गार्हपत्यं समाश्रितः ॥ ३६ ॥ निरुष्य तत्र सुचिरमेवं वह्निर्वशं गतः। मनस्तासु विनिःक्षिप्य कामयानो वराङ्गनाः ॥ ३७ ॥ कामसन्तप्तहृदयो देहत्यागविनिश्चितः। अलाभे ब्राह्मणस्त्रीणामग्निर्वनमुपागमत् ॥ ३८ ॥ स्वाहा तं दक्षदुहिता

प्रथमं कामयत्तदा। सा तस्य छिद्रमन्वैच्छच्चिरात् प्रभृति भाविनी
॥ ३९ ॥ अप्रमत्तस्य देवस्य न च पश्यत्यनिन्दिता। सा तं ज्ञात्वा
यथावत्तु वह्निं वनमुपागतम् ॥ ४० ॥ तत्त्वतः कामसन्तप्तं चिन्त-
यामास भाविनी। अहं सप्तर्षिपत्नीनां कृत्वा रूपाणि पावकम्
॥ ४१ ॥ कामयिष्यामि कामार्त्तां तासां रूपेण मोहितम्। एवं
कृते प्रीतिरस्य कामावाप्तिश्च मे भवेत् ॥ ४२ ॥

इति आरण्यपर्व्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्व्वणि स्कन्दोत्पत्तौ
त्रयोविंशत्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २२३ ॥

मार्कण्डेय उवाच। शिवा भार्य्या त्वङ्गिरसः शीलरूपगुणा-
न्विता। तस्याः सा प्रथमं रूपं कृत्वा देवी जनाधिप ॥ १ ॥
जगाम पावकाभ्यासं तञ्चोवाच वराङ्गना। मामग्ने कामसन्तप्तां
त्वं कामयितुमर्हसि ॥ २ ॥ करिष्यसि न चेदेवं मृतां मामुप-
धारय। अहमङ्गिरसो भार्य्या शिवानाम हुताशन। शिष्टाभिः
प्रहिता प्राप्ता मन्त्रयित्वा विनिश्चयम् ॥ ३ ॥

अग्निरुवाच। कथं मां त्वं विजानीषे कामार्त्तमितराः कथम्।
यास्त्वया कीर्त्तिताः सर्वाः सप्तर्षीणां प्रियाः स्त्रियः ॥ ४ ॥

शिवोवाच। अस्माकं त्वं प्रियो नित्यं बिभीमस्तु वयं तव।
त्वच्चित्तमिङ्गितैर्ज्ञात्वा प्रेषितास्मि तवान्तिकम् ॥ ५ ॥ मैथुनायेह
संप्राप्ता कामं प्राप्तुं द्रुतञ्चर। यातयो मां प्रतीक्षन्ते गमिष्यामि
हुताशन ॥ ६ ॥

मार्कण्डेय उवाच। ततोऽग्निरुपयेमे तां शिवां प्रीतां मुदा-
युतः। प्रीत्या देवी समायुक्ता शुक्रं जग्राह पाणिना ॥ ७ ॥
अचिन्तयन्ममेदं ये रूपं द्रक्ष्यन्ति कानने। ते ब्राह्मणीनामनृतं

दोषं वक्ष्यन्ति पावके ॥ ८ ॥ तस्मादेतद्रक्षमाणा गरुडी सम्भवाम्यहम्। वनान्निर्गमनञ्चैव सुखं मम भविष्यति ॥ ९ ॥

मार्कण्डेय उवाच। सुपर्णी सा तदा भूत्वा निर्जगाम महावनात्। अपश्यत् पर्वतं श्वेतं शरस्तम्बैः सुसंवृतम्। दृष्टिविषैः सप्तशीर्षैर्गुप्तं भोगिभिरद्भुतैः ॥ १० ॥ रक्षोभिश्च पिशाचैश्च रौद्रैर्भूतगणैस्तथा। राक्षसीभिश्च सम्पूर्णमनेकैश्च मृगद्विजैः ॥ ११ ॥ सा तत्र सहसा गत्वा शैलपृष्ठं सुदुर्गमम्। प्राक्षिपत् काञ्चने कुण्डे शुक्रं सा त्वरिता शुभा ॥ १२ ॥ सप्तानामपि सा देवी सप्तर्षीणां महात्मनाम्। पत्नीसरूपतां कृत्वा कथयामास पावकम् ॥ १३ ॥ दिव्यं रूपमरुन्धत्याः कर्त्तुं न शकितं तया। तस्यास्तपःप्रभावेण भर्त्तुः शुश्रूषणेन च ॥ १४ ॥ षट्कृत्वस्तत्तु निःक्षिप्तमग्नेरेतः कुरूत्तम। तस्मिन् कुण्डे प्रतिपदि कामिन्या स्वाहया तदा ॥ १५ ॥ तत्स्कन्नं तेजसा तत्र संवृतं जनयत् सुतम्। ऋषिभिः पूजितं स्कन्नमनयत् स्कन्दतां ततः ॥ १६ ॥ षट्शिरा द्विगुणश्रोत्रो द्वादशाक्षिभुजक्रमः। एकग्रीवैकजठरः कुमारः समपद्यत ॥ १७ ॥ द्वितीयायामभिव्यक्तस्तृतीयायां शिशुर्बभौ। अङ्गप्रत्यङ्गसम्भूतश्चतुर्थ्यामभवद्गुहः ॥ १८ ॥ लोहिताभ्रेण महता संवृतः सह विद्युता। लोहिताभ्रे सुमति भाति सूर्य्य इवोदितः ॥ १९ ॥ गृहीतन्तु धनुस्तेन विपुलं लोमहर्षणम्। न्यस्तं यत्त्रिपुरघ्नेन सुरारिविनिकृन्तनम् ॥ २० ॥ तद्गृहीत्वा धनुःश्रेष्ठं ननाद बलवांस्तदा। सम्मोहयन्निवेमान् स त्रीन् लोकान् सचराचरान् ॥ २१ ॥ तस्य तं निनदं श्रुत्वा महामेघौघनिस्वनम्। उत्पेततुर्महानागौ चित्रश्चैरावतश्च ह ॥ २२ ॥ तावापतन्तौ सम्प्रेक्ष्य स बालोऽर्कसमद्युतिः। द्वाभ्यां गृहीत्वा पाणिभ्यां शक्तिञ्चान्येन पाणिना ॥ २३ ॥ अपरेणाग्निदायादस्ताम्रचूडं भुजेन सः। महाकायमुपश्लिष्टं कुक्कुटं बलिनाम्बरम् ॥ २४ ॥ गृहीत्वा व्यनदद्भीमं चिक्रीड

च महाभुजः। द्वाभ्यां भुजाभ्यां बलवान् गृहीत्वा घण्टामुत्तमम् ॥ २५ ॥ प्राध्मापयत भूतानां त्रासनं बलिनामपि। द्वाभ्यां भुजाभ्यामाकाशं बहुशोऽभि जघान ह ॥ २६ ॥ क्रीड़न् भाति महासेनस्त्रीन् लोकान् वदनैः पिबन्। पर्वताग्रेऽप्रमेयात्मा रश्मिमानुदये यथा ॥ २७ ॥ स तस्य पर्वतस्याग्रे निषण्णोऽद्भुतविक्रमः। व्यलोकयदमेयात्मा मुखैर्नानाविधैर्द्दिशः ॥ २८ ॥ स पश्यन् विविधान् भावांश्चकार निनदं पुनः। तस्य तं निनदं श्रुत्वा न्यपतन् बहुधा जनाः ॥ २९ ॥ भीतास्चोद्विग्नमनसस्तमेव शरणं ययुः। ये तु तं संश्रिता देवं नानावर्णास्तदा जनाः ॥ ३० ॥ तानथाहुः पारिषदान् ब्राह्मणान् सुमहाबलान्। स तूत्थाय महाबाहुरुपसान्त्व्य च तान् जनान् ॥ ३१ ॥ धनुर्विकृष्य व्यसृजद्बाणान् श्वेते महागिरौ। बिभेद स शरैः शैलं क्रौञ्चं हिमवतः सुतम् ॥ ३२ ॥ तेन हंसाश्च गृध्राश्च मेरुं गच्छन्ति पर्वतम्। स विशीर्णोऽपतच्छैलो भृशमार्तस्वरान् रुवन् ॥ ३३ ॥ तस्मिन्निपतिते त्वन्ये नेदुः शैला भृशं तदा। स तं नादं भृशार्त्तानां श्रुत्वापि बलिनाम्वरः ॥ ३४ ॥ न प्राव्यथदमेयात्मा शक्तिमुद्यम्य चानदत्। सा तदा विमला शक्तिः क्षिप्ता तेन महात्मना ॥ ३५ ॥ बिभेद शिखरं घोरं श्वेतस्य तरसा गिरेः। स तेनाभिहतो दीर्णो गिरिः श्वेतोऽचलैः सह ॥ ३६ ॥ उत्पपात महीं त्यक्त्वा भीतः स सुमहात्मनः। ततः प्रव्यथिता भूमिर्व्यशीर्य्यत समन्ततः ॥ ३७ ॥ आर्त्ता स्कन्दं समासाद्य पुनर्बलवती बभौ। पर्वताश्च नमस्कृत्य तमेव पृथिवीं गताः। अथैनमभजल्लोकः स्कन्दं शुक्लस्य पञ्चमीम् ॥ ३८ ॥

इति आरण्यपर्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्वणि स्कन्दोत्पत्तौ चतुर्विंशत्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २२४ ॥

मार्कण्डेय उवाच। तस्मिन् जाते महासत्त्वे महासेने महाबले। समुत्तस्थुर्महोत्पाता घोररूपाः पृथग्विधाः ॥ १ ॥ स्त्रीपुंसोर्विपरीतञ्च तथा द्वन्द्वानि यानि च। ग्रहा दीप्ता दिशं खञ्च ररास च मही भृशम् ॥ २ ॥ ऋषयश्च महाघोरान् दृष्ट्वोत्पातान् समन्ततः। अकुर्वन् शान्तिमुद्विग्ना लोकानां लोकभावनाः ॥ ३ ॥ निवसन्ति वने ये तु तस्मिंश्चैत्ररथे जनाः। तेऽब्रुवन्नेष नोऽनर्थः पावकेनाहितो महान् ॥ ४ ॥ सङ्गम्य षड्भिः पत्नीभिः सप्तर्षीणामिति स्म ह। अपरे गरुडीमाहुस्त्वयानर्थोऽयमाहृतः ॥ ५ ॥ यैर्दृष्टा सा तदा देवी तस्या रूपेण गच्छती। न तु तत् स्वाहया कर्म्म कृतं जानाति वै जनः ॥ ६ ॥ सुपर्णी तु वचः श्रुत्वा ममायं तनयस्त्विति। उपगम्य शनैः स्कन्दमाहाहं जननी तव ॥ ७ ॥ अथ सप्तर्षयः श्रुत्वा जातं पुत्रं महौजसम्। तत्यजुः षट् तदा पत्नीर्विना देवीमरुन्धतीम् ॥ ८ ॥ षड्भिरेव तदा जातमाहुस्तद्वनवासिनः सप्तर्षीनाह च स्वाहा मम पुत्रोऽयमित्युत ॥ ९ ॥ अहं जाने नैतदेवमिति राजन् पुनः पुनः। विश्वामित्रस्तु कृतेष्टिं सप्तर्षीणां महामुनिः ॥ १० ॥ पावकं कामसन्तप्तमदृष्टः पृष्ठतोऽन्वगात्। तत्तेन निखिलं सर्वमबुद्ध्यत यथातथम् ॥ ११ ॥ विश्वासेनस्य प्रथमं कुमारं शरणङ्गतः। स्तवं दिव्यं संप्रचक्रे महामित्रस्तु चापि सः ॥ १२ ॥ मङ्गलानि च सर्वाणि कौमाराणि त्रयोदश। जातकर्म्मादिकास्तस्य क्रियाश्चक्रे महामुनिः ॥ १३ ॥ षड्‌वक्त्रस्य तु माहात्म्यं कुक्कुटस्य तु साधनम्। शक्त्या देव्याः साधनञ्च तथा पारिषदामपि ॥ १४ ॥ विश्वामित्रश्चकारैतत् कर्म्म लोकहिताय वै। तस्मादृषिकुमारस्य विश्वामित्रोऽभवत् प्रियः ॥ १५ ॥ अन्वजानाच्च स्वाहाया रूपान्यत्वं महामुनिः। अब्रवीच्च मुनीन् सर्वान्नापराध्यन्ति वै स्त्रियः। श्रुत्वा तु तत्त्वतस्तस्मात्ते पत्नीः सर्व्वयोऽत्यजन् ॥ १६ ॥

मार्कण्डेय उवाच। स्कन्दं श्रुत्वा तदा देवा वासवं सहिता ब्रुवन्। अविषह्यं बलं स्कन्दे जहि शक्राशु माचिरम्। यदि वा न निहंस्येनं देवेन्द्रोऽयं भविष्यति ॥ १७ ॥ त्रैलोक्यं सन्निगृह्यास्मांस्त्वाञ्च शक्र महाबलः। स तानुवाच व्यथितो बालोऽयं सुमहाबलः ॥ १८ ॥ स्रष्टारमपि लोकानां युधि विक्रम्य नाशयेत्। न बालमुत्सहे हन्तुमिति शक्रः प्रभाषते ॥ १९ ॥ तेऽब्रुवन्नास्ति ते वीर्य्यं यत एवं प्रभाषसे। सर्वास्त्वद्याभिगच्छन्तु स्कन्दं लोकस्य मातरः ॥ २० ॥ कामवीर्य्या घ्नन्तु चैनं तथेत्युक्त्वा च ता ययुः। तमप्रतिबलं दृष्ट्वा विषण्णवदनास्तु ताः ॥ २१ ॥ अशक्योऽयं विचिन्त्यैवं तमेव शरणं ययुः। ऊचुश्चैनं त्वमस्माकं पुत्रो भव महाबल ॥ २२ ॥ अभिनन्दस्व नः सर्वाः प्रस्नुताः स्नेहविक्लवाः। तासां तद्वचनं श्रुत्वा पातुकामस्तनान् प्रभुः ॥ २३ ॥ ताः संपूज्य महासेनः कामांस्तासां प्रदाय सः। अपश्यदग्निमायान्तं पितरं बलिनं बली ॥ २४ ॥ स तु संपूजितस्तेन सह मातृगणेन ह। परिवार्य्य महासेनं रक्षमाणः स्थितः शिवः ॥ २५ ॥ सर्वासां या तु मातॄणां नारी क्रोधसमुद्भवा। धात्री स्वपुत्रवत् स्कन्दं शूलहस्ताभ्यरक्षत ॥ २६ ॥ लोहितस्योदधेः कन्या क्रूरा लोहितभोजना। परिष्वज्य महासेनं पुत्रवत्पर्य्यरक्षत ॥ २७ ॥ अग्निर्भूत्वा नैगमेयश्छागवक्त्रो बहुप्रजः। रमयामास शैलस्थं बालं क्रीड़नकैरिव ॥ २८ ॥

इति आरण्यपर्व्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्व्वणि स्कन्दोत्पत्तौ पञ्चविंशत्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २२५ ॥

मार्कण्डेय उवाच। ग्रहाः सोपग्रहाश्चैव ऋषयो मातरस्तथा। हुताशनमुखाश्चैव दृप्ताः पारिषदाङ्गणाः ॥ १ ॥ एते चान्ये च बहवो घोरास्त्रिदिववासिनः। परिवार्य्य महासेनं स्थिता मातृगणैः सह ॥ २ ॥ सन्दिग्धं विजयं दृष्ट्वा विजयेप्सुः सुरेश्वरः। आरुह्यैरावतं स्कन्दं प्रययौ दैवतैः सह ॥ ३ ॥ आदाय वज्रं बलवान् सर्वैर्देवगणैर्वृतः। विजिघांसुर्महासेनमिन्द्रस्तूर्णतरं ययौ ॥ ४ ॥ उग्रं तच्च महानादं देवानीकं महाप्रभम्। विचित्रध्वजसन्नाहं नानावाहनकार्मुकम् ॥ ५ ॥ प्रवराम्बरसंवीतं श्रिया जुष्टमलङ्कृतम्। विजिघांसुं तमायान्तं कुमारः शक्रमन्वयात् ॥ ६ ॥ विनदन् पार्थ देवेशो द्रुतं याति महाबलः। संहर्षयन् देवसेनां जिघांसुः पावकात्मजम् ॥ ७ ॥ संपूज्यमानस्त्रिदशैस्तथैव परमर्षिभिः। समीपमथ संप्राप्तः कार्त्तिकेयस्य वासवः ॥ ८ ॥ सिंहनादं ततश्चक्रे देवेशः सहितैः सुरैः। गुहोऽपि शब्दं तं श्रुत्वा व्यनदत् सागरो यथा ॥ ९ ॥ तस्य शब्देन महता समुद्भूतोदधिप्रभम्। बभ्राम तत्र तत्रैव देवसैन्यमचेतनम् ॥ १० ॥ जिघांसूनुपसम्प्राप्तान् देवान् दृष्ट्वा स पावकिः। विससर्ज मुखात् क्रुद्धः प्रवृद्धाः पावकार्च्चिषः ॥ ११ ॥ अदहद्देवसैन्यानि वेपमानानि भूतले। ते प्रदीप्तशिरोदेहाः प्रदीप्तायुधवाहनाः ॥ १२ ॥ प्रच्युताः सहसा भान्ति व्यस्तास्तारागणा इव। दह्यमानाः प्रपन्नास्ते शरणं पावकात्मजम् ॥ १३ ॥ देवा वज्रधरं त्यक्त्वा ततः शान्तिमुपागताः। त्यक्तो देवैस्ततः स्कन्दे वज्रं शक्रो न्यपातयत् ॥ १४ ॥ तद्विसृष्टं जघानाशु पार्श्वं स्कन्दस्य दक्षिणम्। बिभेद च महाराज पार्श्वं तस्य महात्मनः ॥१५॥ वज्रप्रहारात् स्कन्दस्य सञ्जातः पुरुषोऽपरः। युवा काञ्चनसन्नाहः शक्तिधृग्दिव्यकुण्डलः ॥१६॥ यद्वज्रविशनाज्जातो विशाखस्तेन सोऽभवत्। सञ्जातमपरं दृष्ट्वा कालानलसमद्युतिम् ॥ १७ ॥ भयादिन्द्रस्तु तं स्कन्दं प्राञ्जलिः

शरणं गतः। तस्याभयं ददौ स्कन्दः सहसैन्यस्य सत्तमः। ततः प्रहृष्टा स्त्रिदशा वादित्राण्यप्यवादयन् ॥ १८ ॥

इति आरण्यपर्व्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्व्वणि स्कन्दशक्रा-
गमने षड्‌विंशत्याधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २२६ ॥

मार्कण्डेय उवाच। स्कन्दपारिषदान् घोरान् शृणुष्वाद्भुतदर्शनान्। वज्रप्रहारात् स्कन्दस्य जज्ञुस्तत्र कुमारकाः ॥ १ ॥ ये हरन्ति शिशून् जातान् गर्भस्थांश्चैव दारुणाः। वज्रप्रहारात् कन्याश्च जज्ञिरेऽस्य महाबलाः ॥ २ ॥ कुमारास्ते विशाखञ्च पितृत्वे समकल्पयन्। स भूत्वा भगवान् संख्ये रचंश्छागमुखस्तदा ॥ ३ ॥ वृतः कन्यागणैः सर्व्वैरात्मीयैः सह पुत्रकैः। मातॄणां प्रेक्षतीनाञ्च भद्रशाखश्च कौशलः ॥ ४ ॥ ततः कुमारं पितरं स्कन्दमाहुर्जना भुवि। रुद्रमग्निमुमां स्वाहां प्रदेशेषु महाबलम् ॥ ५ ॥ यजन्ति पुत्रकामाश्च पुत्रिणश्च सदा जनाः। एतास्त्वजनयत् कन्यास्तपोनाम हुताशनः। किं करोमीति ताः स्कन्दं संप्राप्ताः समभाषयन् ॥ ६ ॥

कुमार्य्य ऊचुः। भवेम सर्व्वलोकस्य मातरो वयमुत्तमाः। प्रसादात्तव पूज्याश्च प्रियमेतत् कुरुष्व नः। सोऽब्रवीद्बाढमित्येव भविष्यध्वं पृथग्विधाः ॥ ७ ॥ शिवाश्चैवाशिवाश्चैव पुनः पुनरुदारधीः। ततः सङ्कल्प्य पुत्रत्वे स्कन्दं मातृगणोऽगमत् ॥ ८ ॥ काकी च हलिमा चैव मालिनी वृंहिका तथा। आर्य्या पलाला वैमित्रा सप्तैताः शिशुमातरः ॥ ९ ॥ एतासां वीर्य्यसम्पन्नः शिशुर्नामातिदारुणः। स्कन्दप्रसादजः पुत्रो लोहिताक्षो भयङ्करः ॥ १० ॥ एष वीराष्टकः प्रोक्तः स्कन्दमातृगणोद्भव। छागवक्त्रेण सहितो नवकः परिकीर्त्त्यते ॥ ११ ॥ षष्ठं छागमयं वक्त्रं स्कन्द-

स्यैवेति विद्धि तत्। षट्शिरोऽभ्यन्तरं राजन् नित्यं मातृगणार्चितम् ॥ १२ ॥ षष्ठान्तु प्रवरं तस्य शीर्षाणामिह शब्द्यते। शक्तिं येनासृजद्दिव्यां भद्रशाख इति स्म ह ॥ १३ ॥ इत्येतद्द्विविधाकारं वृत्तं शुक्लस्य पञ्चमीम्। तत्र युद्धं महाघोरं वृत्तं षष्ठ्यां जनाधिप ॥ १४ ॥

इति आरण्यपर्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्वणि स्कन्दोपाख्याने सप्तविंशत्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २२७ ॥

मार्कण्डेय उवाच। उपविष्टन्तु तं स्कन्दं हिरण्यकवचस्रजम्। हिरण्यचूड़मुकुटं हिरण्याक्षं महाप्रभम् ॥ १ ॥ लोहिताम्बरसंवीतं तीक्ष्णदंष्ट्रं मनोरमम्। सर्वलक्षणसम्पन्नं त्रैलोक्यस्यापि सुप्रियम् ॥ २ ॥ ततस्तं वरदं शूरं युवानं मृष्टकुण्डलम्। अभजत् पद्मरूपा श्रीः स्वयमेव शरीरिणी ॥ ३ ॥ श्रिया जुष्टः पृथुयशाः स कुमारवरस्तदा। निषण्णो दृश्यते भूतैः पौर्णमास्यां यथा शशी ॥ ४ ॥ अपूजयन्महात्मानो ब्राह्मणास्तं महाबलम्। इदमाहुस्तदा चैव स्कन्दं तत्र महर्षयः ॥ ५ ॥

ऋषय ऊचुः। हिरण्यगर्भ भद्रन्ते लोकानां शङ्करो भव। त्वया षड़ात्रजातेन सर्वलोका वशीकृताः ॥ ६ ॥ अभयञ्च पुनर्दत्तं त्वयैवैषां सुरोत्तम। तस्मादिन्द्रो भवानस्तु त्रैलोक्यस्याभयङ्करः ॥ ७ ॥

स्कन्द उवाच। किमिन्द्रः सर्वलोकानां करोतीह तपोधनाः। कथं देवगणांश्चैव पाति नित्यं सुरेश्वरः ॥ ८ ॥

ऋषय ऊचुः। इन्द्रो दधाति भूतानां बलं तेजः प्रजाः सुखम्। तुष्टः प्रयच्छति तथा सर्वान् कामान् सुरेश्वरः ॥ ९ ॥ दुर्वृत्तानां संहरति वृत्तस्थानां प्रयच्छति। अनुशास्ति च भूतानि कार्य्येषु

बलसूदनः १० ॥ असूर्य्ये च भवेत् सूर्य्यस्तथाचन्द्रे च चन्द्रमाः ।
भवत्यग्निश्च वायुश्च पृथिव्यापश्च कारणैः ॥ ११ ॥ एतदिन्द्रेण
कर्त्तव्यमिन्द्रे हि विपुलं बलम् । त्वञ्च वीर बलिश्रेष्ठस्तस्मादिन्द्रो
भवस्व नः ॥ १२ ॥

शक्र उवाच । भवस्वेन्द्रो महाबाहो सर्व्वेषां नः सुखावहः ।
अभिषिच्यस्व चैवाद्य प्राप्तरूपोऽसि सत्तम ॥ १३ ॥

स्कन्द उवाच । शाधि त्वमेव त्रैलोक्यमव्यग्रो विजये रतः ।
अहन्ते किङ्करः शक्र न ममेन्द्रत्वमीप्सितम् ॥ १४ ॥

शक्र उवाच । बलं तवाद्भुतं वीर त्वं देवानामरीन् जहि ।
अवज्ञास्यन्ति मां लोका वीर्य्येण तव विस्मिताः ॥ १५ ॥ इन्द्रत्वे
तु स्थितं वीर बलहीनं पराजितम् । आवयोश्च मिथो भेदे
प्रयतिष्यन्त्यतन्द्रिताः ॥ १६ ॥ भेदिते च त्वयि विभो लोको द्वैध-
मुपैष्यति । द्विधाभूतेषु लोकेषु निश्चितेष्वावयोस्तथा ॥ १७ ॥
विग्रहः संप्रवर्त्तेत भूतभेदान्महाबल । तत्र त्वं मां रणे तात यथा-
श्रद्धं विजेष्यसि । तस्मादिन्द्रो भवानेव भविता मा विचारय ॥ १८ ॥

स्कन्द उवाच । त्वमेव राजा भद्रन्ते त्रैलोक्यस्य ममैव च ।
करोमि किञ्च ते शक्र शासनं तद्‌ब्रवीहि मे ॥ १९ ॥

इन्द्र उवाच । अहमिन्द्रो भविष्यामि तव वाक्यान्महाबल ।
यदि सत्यमिदं वाक्यं निश्चयाद्भाषितं त्वया ॥ २० ॥ यदि वा
शासनं स्कन्द कर्त्तुमिच्छसि मे शृणु । अभिषिच्यस्व देवानां सेना-
पत्ये महाबल ॥ २१ ॥

स्कन्द उवाच । दानवानां विनाशाय देवानामर्थसिद्धये ।
गोब्राह्मणहितार्थाय सैनापत्येऽभिषिञ्च माम् ॥ २२ ॥

मार्कण्डेय उवाच । सोऽभिषिक्तो मघवता सर्व्वैर्देवगणैः सह ।
अतीव शुशुभे तत्र पूज्यमानो महर्षिभिः । तत्र तत् काञ्चनं छत्रं
ध्रियमानं व्यरोचत ॥ २३ ॥ यथैव सुसमिद्धस्य पावकस्यात्ममण्ड-

तम्। विश्वकर्मकृता चास्य दिव्या माला हिरण्मयी ॥ २४ ॥ आबद्धा त्रिपुरघ्नेन स्वयमेव यशस्विना। आगम्य मनुजव्याघ्र सह देव्या परन्तप ॥ २५ ॥ अर्च्चयामास सुप्रीतो भगवान् गोवृषध्वजः। रुद्रमग्निं द्विजाः प्राहू रुद्रसूनुस्ततस्तु सः ॥ २६ ॥ रुद्रेण शुक्रमुत्सृष्टं तच्छ्वेतः पर्वतोऽभवत्। पावकस्येन्द्रियं श्वेते कृत्तिकाभिः कृतं नगे ॥ २७ ॥ पूज्यमानन्तु रुद्रेण दृष्ट्वा सर्वे दिवौकसः। रुद्रसूनुं ततः प्राहुर्गुहं गुणवताम्वरम् ॥ २८ ॥ अनुप्रविश्य रुद्रेण वह्निं जातो ह्ययं शिशुः। तत्र जातस्ततः स्कन्दो रुद्रसूनुस्ततोऽभवत् ॥ २९ ॥ रुद्रस्य वह्नेः स्वाहायाः षणां स्त्रीणाञ्च भारत। जातः स्कन्दः सुरश्रेष्ठो रुद्रसूनुस्ततोऽभवत् ॥ ३० ॥ अजरे वाससी रक्ते वसानः पावकात्मजः। भाति दीप्तवपुः श्रीमान् रक्ताभ्राभ्यामिवांशुमान् ॥ ३१ ॥ कुक्कुटश्चाग्निना दत्तस्तस्य केतुरलङ्कृतः। रथे समुच्छ्रितो भाति कालाग्निरिव लोहितः ॥ ३२ ॥ या चेष्टा सर्व्वभूतानां प्रभा शान्तिर्बलं तथा। अग्रतस्तस्य सा शक्तिर्देवानां जयवर्द्धिनी ॥ ३३ ॥ विवेश कवचञ्चास्य शरीरे सहजन्तया। युध्यमानस्य देवस्य प्रादुर्भवति तत् सदा ॥ ३४ ॥ शक्तिर्धर्मो बलं तेजः कान्तत्वं सत्यमुन्नतिः। ब्रह्मण्यत्वमसम्मोहो भक्तानां परिरक्षणम् ॥ ३५ ॥ निकृन्तनञ्च शत्रूणां लोकानाञ्चाभिरक्षणम्। स्कन्देन सह जातानि सर्वाण्येव जनाधिप ॥ ३६ ॥ एवं देवगणैः सर्वैः सोऽभिषिक्तः स्वलङ्कृतः। बभौ प्रतीतः सुमनाः परिपूर्णेन्दुमण्डलः ॥ ३७ ॥ इष्टैः स्वाध्यायघोषैश्च देवतूर्य्यरवैरपि। देवगन्धर्वगीतैश्च सर्वैरप्सरसाङ्गणैः ॥ ३८ ॥ एतैश्चान्यैश्च बहुभिस्तुष्टैर्हृष्टैः स्वलङ्कृतैः। सुसंवृतः पिशाचानां गणैर्देवगणैस्तथा ॥ ३९ ॥ क्रीडन् भाति तदा देवैरभिषिक्तश्च पावकिः। अभिषिक्तं महासेनमपश्यन्त दिवौकसः ॥ ४० ॥ विनिहत्य तमः सूर्य्यं यथेहाभ्युदितं तथा। अथैनमभ्ययुः सर्वा देव-

सेनाः सहस्रशः ॥ ४१ ॥ अस्माकं त्वं पतिरिति ब्रुवाणाः सर्वतो दिशः। ताः समाश्वास्य भगवान् सर्वभूतगणैर्वृतः ॥ ४२ ॥ अर्च्चितस्तु स्तुतश्चैव सान्त्वयामास ता अपि। शतक्रतुश्चाभिषिच्य स्कन्दं सेनापतिं तदा ॥ ४३ ॥ सस्मार तां देवसेनां या सा तेन विमोचिता। अयं तस्या पतिर्नूनं विहितो ब्रह्मणा स्वयम् ॥ ४४ ॥ इति चिन्त्यानयामास देवसेनां स्वलङ्कृताम्। स्कन्दं प्रोवाच बलभिदियं कन्या सुरोत्तम ॥ ४५ ॥ अजाते त्वयि निर्दिष्टा तव पत्नी स्वयम्भुवा। तस्मात्त्वमस्या विधिवत् पाणिं मन्त्रपुरस्कृतम् ॥ ४६ ॥ ग्रहाण दक्षिणं देव्याः पाणिना पद्मवर्च्चसा। एवमुक्तः स जग्राह तस्याः पाणिं यथाविधि ॥ ४७ ॥ बृहस्पतिर्मन्त्रविद्धि जजाप च जुहाव च। एवं स्कन्दस्य महिषीं देवसेनां विदुर्ज्जनाः ॥ ४८ ॥ षष्ठीं यां ब्राह्मणाः प्राहुर्लक्ष्मीमाशां सुखप्रदाम्। सिनीवालीं कुहूञ्चैव सद्वृत्तिमपराजिताम् ॥ ४९ ॥ यदा स्कन्दः पतिर्लब्धः शाश्वतो देवसेनया। तदा तमाश्रयल्लक्ष्मीः स्वयं देवी शरीरिणी ॥ ५० ॥ श्रीजुष्टः पञ्चमीं स्कन्दस्तस्माच्छ्रीपञ्चमी स्मृता। षष्ठ्यां कृतार्थोऽभूद्यस्मात्तस्मात् षष्ठी महातिथिः ॥ ५१ ॥

इति आरण्यपर्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्वणि स्कन्दोपाख्याने अष्टाविंशत्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २२८ ॥

मार्कण्डेय उवाच। श्रिया जुष्टं महासेनं देवसेनापतिं कृतम्। सप्तर्षिपत्न्यः षड् देव्यस्तत्सकाशमथागमन् ॥ १ ॥ ऋषिभिः संपरित्यक्ता धर्म्मयुक्ता महाव्रताः। द्रुतमागम्य चोचुस्ता देवसेनापतिं प्रभुम् ॥ २ ॥ वयं पुत्र परित्यक्ता भर्त्तृभिर्देवसम्मितैः। अकारणाद्रुषा तैस्तु पुण्यस्थानात् परिच्युताः ॥ ३ ॥ अस्माभिः

किल जातस्त्वमिति केनाप्युदाहृतम् । तत् सत्यमेतत् संश्रुत्य तस्मान्नस्त्रातुमर्हसि ॥ ४ ॥ अक्षयश्च भवेत् स्वर्गस्त्वत्प्रसादाद्धि नः प्रभो । त्वां पुत्रञ्चाप्यभीप्सामः कृत्वैतदनृणो भव ॥ ५ ॥

स्कन्द उवाच । मातरो हि भवत्यो मे सुतो वोऽहमनिन्दिता । यदापीच्छत तत्सर्वं संभविष्यति वस्तथा ॥ ६ ॥

मार्कण्डेय उवाच । विवचन्तं ततः शक्रं किङ्कार्य्यमिति सोऽब्रवीत् । उक्तः स्कन्देन ब्रूहीति सोऽब्रवीद्वासवस्ततः ॥ ७ ॥ अभिजित् स्पर्द्धमाना तु रोहिण्याः कन्यसी स्वसा । इच्छन्ती ज्येष्ठतां देवी तपस्तप्तुं वनङ्गता ॥ ८ ॥ तत्र मूढोऽस्मि भद्रन्ते नक्षत्रं गगनाच्युतम् । कालन्त्विमं परं स्कन्द ब्रह्मणा सह चिन्तय ॥ ९ ॥ धनिष्ठादिस्तथाकालो ब्रह्मणा परिकल्पितः । रोहिणी ह्यभवत् पूर्वमेवं संख्या समाभवत् ॥ १० ॥ एवमुक्ते तु शक्रेण त्रिदिवं कृत्तिका गता । नक्षत्रं सप्तशीर्षाभं भाति तद्वह्निदैवतम् ॥ ११ ॥ विनता चाब्रवीत् स्कन्दं मम त्वं पिण्डदः सुतः । इच्छामि नित्यमेवाहं त्वया पुत्र सहासितुम् ॥ १२ ॥

स्कन्द उवाच । एवमस्तु नमस्तेऽस्तु पुत्रस्नेहात् प्रशाधि माम् । स्नुषया पूज्यमाना वै देवि वत्स्यसि नित्यदा ॥ १३ ॥

मार्कण्डेय उवाच । अथ मातृगणाः सर्वे स्कन्दं वचनमब्रुवन् । वयं सर्वस्य लोकस्य मातरः कविभिः स्तुताः । इच्छामो मातर-स्तुभ्यं भवितुं पूजयस्व नः ॥ १४ ॥

स्कन्द उवाच । मातरो हि भवत्यो मे भवतीनामहं सुतः । उच्यतां यन्मया कार्य्यं भवतीनामथेप्सितम् ॥ १५ ॥

मातर ऊचुः । यास्तु ता मातरः पूर्वं लोकस्यास्य प्रकल्पिताः । अस्माकन्तु भवेत् स्थानं तासाञ्चैव न तद्भवेत् ॥ १६ ॥ भवेम पूज्या लोकस्य न ताः पूज्याः सुरर्षभ । प्रजास्माकं हृतास्ताभिस्त्वत्कृते ताः प्रयच्छ नः ॥ १७ ॥

स्कन्द उवाच । दत्ताः प्रजा न ताः शक्या भवतीभिर्निषेवितुम् ।
अन्यां वः कां प्रयच्छामि प्रजां यां मनसेच्छथ ॥ १८ ॥

मातर ऊचुः । इच्छाम तासां मातॄणां प्रजा भोक्तुं प्रयच्छ
नः । त्वया सह पृथग्भूता ये च तासामथेश्वराः ॥ १९ ॥

स्कन्द उवाच । प्रजा वो दद्मि कष्टन्तु भवतीभिरुदाहृतम् ।
परिरक्षत भद्रं वः प्रजाः साधु नमस्कृताः ॥ २० ॥

मातर ऊचुः । परिरक्षाम भद्रन्ते प्रजाः स्कन्द यथेच्छसि ।
त्वया नो रोचते स्कन्द सहवासश्चिरं प्रभो ॥ २१ ॥

स्कन्द उवाच । यावत् षोड़शवर्षाणि भवन्ति तरुणाः प्रजाः ।
प्रबाधत मनुष्याणां तावद्रूपैः पृथग्विधैः ॥ २२ ॥ अहञ्च वः प्रदा-
स्यामि रौद्रमात्मानमव्ययम् । परमं तेन सहिताः सुखं वत्स्यथ
पूजिताः ॥ २३ ॥

मार्कण्डेय उवाच । ततः शरीरात् स्कन्दस्य पुरुषः पावक-
प्रभः । भोक्तुं प्रजाः स मर्त्यानां निष्पपात महाप्रभुः । अपतत्
सहसा भूमौ विसंज्ञोऽथ क्षुधार्द्दितः ॥ २४ ॥ स्कन्देन सोऽभ्यनु-
ज्ञातो रौद्ररूपोऽभवद्ग्रहः । स्कन्दापस्मारमित्याहुर्ग्रहन्तं द्विज-
सत्तमाः ॥ २५ ॥ विनता तु महारौद्रा कथ्यते शकुनिग्रहः ।
पूतनां राक्षसीं प्राहुस्तं विद्यात् पूतनाग्रहम् ॥ २६ ॥ कष्टा
दारुणरूपेण घोररूपा निशाचरी । पिशाची दारुणाकारा कथ्यते
शीतपूतना ॥ २७ ॥ गर्भान् मानुषीणान्तु हरते घोरदर्शना ।
अदितिं रेवतीं प्राहुर्ग्रहस्तस्यास्तु रैवतः ॥ २८ ॥ सोऽपि बालान्
महाघोरो बाधते वै महाग्रहः । दैत्यानां या दितिर्माता ता-
माहुर्मुखमुण्डिकाम् ॥ २९ ॥ अत्यर्थं शिशुमांसेन संप्रहृष्टा दुरा-
सदा । कुमाराश्च कुमार्य्यश्च ये प्रोक्ताः स्कन्दसम्भवा ॥ ३० ॥ तेऽपि
गर्भभुजः सर्व्वे कौरव्य सुमहाग्रहाः । तासामेव तु पत्नीनां पतयस्ते
प्रकीर्त्तिताः ॥ ३१ ॥ अज्ञायमाना गृह्णन्ति बालकान् रौद्रकर्म्मिणः ।

गवां माता तु या प्राज्ञैः कथ्यते सुरभिर्नृप ॥ ३२ ॥ शकुनिस्तामथास्याश्च सह भुङ्क्ते शिशून् भुवि। सरमा नाम या माता शुनां देवी जनाधिप ॥ ३३ ॥ सापि गर्भान् समादत्ते मानुषीणां सदैव हि। पादपानाञ्च या माता करञ्जनिलया हि सा ॥ ३४ ॥ वरदा सा हि सौम्या च नित्यं भूतानुकम्पिनी। करञ्जे तां नमस्यन्ति तस्मात् पुत्रार्थिनो नराः ॥ ३५ ॥ इमे त्वष्टादशान्ये वै ग्रहा मांसमधुप्रियाः। द्विपञ्चरात्रं तिष्ठन्ति सततं सूतिकागृहे ॥ ३६ ॥ कद्रूः सूक्ष्मवपुर्भूत्वा गर्भिणीं प्रविशत्यथ। भुङ्क्ते सा तत्र तं गर्भं सा तु नागं प्रसूयते ॥ ३७ ॥ गन्धर्वाणान्तु या माता सा गर्भं गृह्य गच्छति। ततो विलीनगर्भा सा मानुषी भुवि दृश्यते ॥ ३८ ॥ या जनित्री त्वप्सरसां गर्भमास्ते प्रगृह्य सा। उपनष्टं ततो गर्भं कथयन्ति मनीषिणः ॥ ३९ ॥ लोहितस्योदधेः कन्या धात्री स्कन्दस्य सा स्मृता। लोहितायनिरित्येवं कदम्बे सा हि पूज्यते ॥ ४० ॥ पुरुषेषु यथा रुद्रस्तथार्य्या प्रमदास्वपि। आर्य्या माता कुमारस्य पृथक्कामार्थमिज्यते ॥ ४१ ॥ एवमेते कुमाराणां मया प्रोक्ता महाग्रहाः। यावत् षोड़शवर्षाणि शिशूनां ह्यशिवास्तत ॥ ४२ ॥ ये च मातृगणाः प्रोक्ताः पुरुषाश्चैव ये ग्रहाः। सर्वे स्कन्दग्रहा नाम ज्ञेया नित्यं शरीरिभिः ॥४३॥ तेषां प्रशमनं कार्य्यं स्नानं धूपमथाञ्जनम्। बलिकर्म्मोपहारांश्च स्कन्दस्येज्या विशेषतः ॥ ४४ ॥ एवमभ्यर्च्चिताः सर्वे प्रयच्छन्ति शुभं नृणाम्। आयुर्वीर्य्यञ्च राजेन्द्र सम्यक् पूजानमस्कृताः ॥ ४५ ॥ ऊर्द्ध्वन्तु षोड़शाद्वर्षाद्ये भवन्ति ग्रहा नृणाम्। तानहं संप्रवक्ष्यामि नमस्कृत्य महेश्वरम् ॥ ४६ ॥ यः पश्यति नरो देवान् जाग्रद्वा शयितोऽपि वा। उन्माद्यति स तु क्षिप्रं तन्तु देवग्रहं विदुः ॥ ४७ ॥ आसीनश्च शयानश्च यः पश्यति नरः पितॄन्। उन्माद्यति स तु क्षिप्रं स ज्ञेयस्तु पितृग्रहः ॥ ४८ ॥ अवमन्यति

यः विद्वान् क्रुद्धश्चापि प्रपन्ति यम्। उन्मादयति स तु क्षिप्रं ज्ञेयः पितृग्रहस्तु सः ॥ ४९ ॥ उपाघ्राति च यो गन्धान् रसांश्चापि पृथग्विधान्। उन्मादयति स तु क्षिप्रं स ज्ञेयो राक्षसग्रहः ॥ ५० ॥ गन्धर्वांश्चापि यं दिव्याः संविशन्ति नरं भुवि। उन्मादयति स तु क्षिप्रं ग्रहो गान्धर्व एव सः ॥ ५१ ॥ अधिरोहन्ति यं नित्यं पिशाचाः पुरुषं प्रति। उन्मादयति स तु क्षिप्रं ग्रहः पैशाच एव सः ॥ ५२ ॥ आविशन्ति च यं यक्षाः पुरुषं कालपर्य्यये। उन्मादयति स तु क्षिप्रं ज्ञेयो यक्षग्रहस्तु सः ॥ ५३ ॥ यस्य दोषैः प्रकुपितं चित्तं मुह्यति देहिनः। उन्मादयति स तु क्षिप्रं साधनं तस्य शास्त्रतः ॥ ५४ ॥ वैक्लव्याच्च भयाच्चैव घोराणाञ्चापि दर्शनात्। उन्मादयति स तु क्षिप्रं सान्त्वन्तस्य तु साधनम् ॥ ५५ ॥ कश्चित् क्रीड़ितुकामो वै भोक्तुकामस्तथापरः। अभिकामस्तथैवान्य इत्येष त्रिविधो ग्रहः ॥ ५६ ॥ यावत् सप्ततिवर्षाणि भवन्त्येते ग्रहा नृणाम्। अतः परं देहिनान्तु ग्रहतुल्यो भवेत् ज्वरः ॥ ५७ ॥ अप्रकीर्णेन्द्रियं दान्तं शुचिं नित्यमतन्द्रितम्। आस्तिकं श्रद्दधानञ्च वर्ज्जयन्ति सदा ग्रहाः ॥ ५८ ॥ इत्येष ते ग्रहोद्देशो मानुषाणां प्रकीर्त्तितः। न स्पृशन्ति ग्रहा भक्तान् नरान् देवं महेश्वरम् ॥ ५९ ॥

इति आरण्यपर्व्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्व्वणि मनुष्यग्रहकथने एकोनत्रिंशत्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २२९ ॥

मार्कण्डेय उवाच। यदा स्कन्देन मातॄणामेवमेतत् प्रियं कृतम्। तथैनमब्रवीत् स्वाहा मम पुत्रस्त्वमौरसः ॥ १ ॥ इच्छाम्यहं त्वया दत्तां प्रीतिं परमदुर्लभाम्। तामब्रवीत्ततः स्कन्दः प्रीतिमिच्छसि कीदृशीम् ॥ २ ॥

स्वाहोवाच। दक्षस्याहं प्रिया कन्या स्वाहा नाम महाभुज। बाल्यात् प्रभृति नित्यञ्च जातकामा हुताशने॥ ३॥ न स मां कामिनीं पुत्र सम्यग्जानाति पावकः। इच्छामि शाश्वतं वासं वस्तुं पुत्र सहाग्निना॥ ४॥

स्कन्द उवाच। हव्यं कव्यञ्च यत्किञ्चिद्विजानां मन्त्रसंस्कृतम्। होष्यन्त्यग्नौ सदा देवि स्वाहेत्युक्त्वा समुद्धृतम्॥ ५॥ अद्य प्रभृति दास्यन्ति सुवृत्ताः सत्पथे स्थिताः। एवमग्निस्त्वया सार्द्धं सदा वत्स्यति शोभने॥ ६॥

मार्कण्डेय उवाच। एवमुक्ता ततः स्वाहा तुष्टा स्कन्देन पूजिता। पावकेन समायुक्ता भर्त्रा स्कन्दमपूजयत्॥ ७॥ ततो ब्रह्मा महासेनं प्रजापतिरथाब्रवीत्। अभिगच्छ महादेवं पितरं त्रिपुरार्द्दनम्॥ ८॥ रुद्रेणाग्निं समाविश्य स्वाहामाविश्य चोमया। हितार्थं सर्वलोकानां जातस्त्वमपराजितः॥ ९॥ उमायोन्याञ्च रुद्रेण शुक्रं सिक्तं महात्मना। अस्मिन् गिरौ निपतितं मिञ्जिका-मिञ्जिकं यतः॥ १०॥ सम्भूतं लोहितोदे तु शुक्रशेषमवापतत्। सूर्यरश्मिषु चाप्यन्यदन्यच्चैवापतद्भुवि॥ ११॥ आसक्तमन्य-द्वृक्षेषु तदेवं पञ्चधापतत्। तत्र ते विविधाकारा गणा ज्ञेया मनीषिभिः॥ १२॥ तव पारिषदा घोरा य एते पिशिताशिनः। एवमस्त्विति चाप्युक्त्वा महासेनो महेश्वरम्। अपूजयदमेयात्मा पितरं पितृवत्सलः॥ १३॥

मार्कण्डेय उवाच। अर्कपुष्पैस्तु ते पञ्च गणाः पूज्या धनार्थिभिः। व्याधिप्रशमनार्थञ्च तेषां पूजां समाचरेत्। मिञ्जिका-मिञ्जिकञ्चैव मिथुनं रुद्रसम्भवम्॥ १४॥ नमस्कार्य्यं सदैवेह बालानां हितमिच्छता। स्त्रियो मानुषमांसादा वृद्धिका नाम नामतः॥ १५॥ वृक्षेषु जातास्ता देव्यो नमस्कार्य्याः प्रजार्थिभिः। एवमेते पिशाचानामसङ्ख्येया गणाः स्मृताः॥ १६॥ घण्टायाः

सपताकायाः शृणु मे सम्भवं नृप। ऐरावतस्य घण्टे द्वे वैजयन्त्या-
विति श्रुते ॥ १७ ॥ गुहस्य ते स्वयं दत्ते शक्रेणानाय्य धीमता।
एका तत्र विशाखस्य घण्टा स्कन्दस्य चापरा ॥ १८ ॥ पताका
कार्त्तिकेयस्य विशाखस्य च लोहिता। यानि क्रीड़नकान्यस्य
देवैर्दत्तानि वै तदा ॥ १९ ॥ तैरेव रमते देवो महासेनो महा-
बलः। स संवृतः पिशाचानां गणैर्देवगणैस्तथा ॥ २० ॥ शुशुभे
काञ्चने शैले दीप्यमानः श्रिया वृतः। तेन वीरेण शुशुभे स शैलः
शुभकाननः ॥ २१ ॥ आदित्येनेवांशुमता मन्दरश्चारुकन्दरः।
सन्तानकवनैः फुल्लैः करवीरवनैरपि ॥ २२ ॥ पारिजातवनैश्चैव
जवाशोकवनैस्तथा। कदम्बतरुषण्डैश्च दिव्यैर्मृगगणैरपि ॥ २३ ॥
दिव्यैः पक्षिगणैश्चैव शुशुभे श्वेतपर्वतः। तत्र देवगणाः सर्व्वे सर्व्वे
देवर्षयस्तथा ॥ २४ ॥ मेघतूर्य्यरवाश्चैव क्षुब्धोदधिसमस्वनाः।
तत्र दिव्याश्च गन्धर्व्वा नृत्यन्त्यप्सरसस्तथा ॥ २५ ॥ हृष्टानां तत्र
भूतानां श्रूयते निनदो महान्। एवं सेन्द्रं जगत्सर्व्वं श्वेतपर्वत-
संस्थितम्। प्रहृष्टं प्रेक्षते स्कन्दं न च ग्लायति दर्शनात् ॥ २६ ॥
मार्कण्डेय उवाच। यदाभिषिक्तो भगवान् सैनापत्येन
पावकिः। तदा संप्रस्थितः श्रीमान् हृष्टो भद्रवटं हरः। रथे-
नादित्यवर्णेन पार्व्वत्या सहितः प्रभुः ॥ २७ ॥ सहस्रं तस्य सिंहानां
तस्मिन् युक्तं रथोत्तमे। उत्पपात दिवं शुभ्रं कालेनाभिप्रचो-
दितम् ॥ २८ ॥ ते पिबन्त इवाकाशं त्रासयन्तश्चराचरान्। सिंहा
नभस्यगच्छन्त नदन्तश्चारुकेशराः ॥ २९ ॥ तस्मिन्रथे पशुपतिः
स्थितो भात्युमया सह। विद्युता सहितः सूर्य्यः सेन्द्रचापे घने
यथा ॥ ३० ॥ अग्रतस्तस्य भगवान् धनेशो गुह्यकैः सह। आस्थाय
रुचिरं याति पुष्पकं नरवाहनः ॥ ३१ ॥ ऐरावतं समास्थाय
शक्रश्चापि सुरैः सह। पृष्ठतोऽनुययौ यान्तं वरदं वृषभध्वजम्
॥ ३२ ॥ जृम्भकैर्यक्षरक्षोभिः स्रग्विभिः समलंकृतः। यात्यमोघो

महायक्षो दक्षिणं पक्षमास्थितः॥ ३३॥ तस्य दक्षिणतो देवा बहवश्चित्रयोधिनः। गच्छन्ति वसुभिः सार्द्धं रुद्रैश्च सह सङ्गताः॥ ३४॥ यमश्च मृत्युना सार्द्धं सर्वतः परिवारितः। घोरैर्व्याधिशतैर्याति घोररूपवपुस्तथा॥ ३५॥ यमस्य पृष्ठतश्चैव घोरस्त्रिशिखरः शितः। विजयो नाम रुद्रस्य याति शूलः स्वलङ्कृतः॥ ३६॥ तमुग्रपाशो वरुणो भगवान् सलिलेश्वरः। परिवार्य्य शनैर्याति यादोभिर्विविधैर्वृतः॥ ३७॥ पृष्ठतो विजयस्यापि याति रुद्रस्य पट्टिशः। गदामुषलशक्त्याद्यैर्वृतः प्रहरणोत्तमैः॥ ३८॥ पट्टिशन्त्वन्वगाद्राजन् छत्रं रौद्रं महाप्रभम्। कमण्डलुश्चाप्यनु तं महर्षिगणसेवितः॥ ३९॥ तस्य दक्षिणतो भाति दण्डो गच्छन् श्रिया वृतः। भृग्वङ्गिरोभिः सहितो देवतैश्चानुपूजितः॥ ४०॥ एषान्तु पृष्ठतो रुद्रो विमले स्यन्दने स्थितः। याति संहर्षयन् सर्वांस्तेजसा त्रिदिवौकसः॥ ४१॥ ऋषयश्चापि देवाश्च गन्धर्वा भुजगास्तथा। नद्यो ह्रदा समुद्राश्च तथैवाप्सरसाङ्गणाः॥ ४२॥ नक्षत्राणि ग्रहाश्चैव देवानां शिशवश्च ये। स्त्रियश्च विविधाकारा यान्ति रुद्रस्य पृष्ठतः॥ ४३॥ सृजन्त्यः पुष्पवर्षाणि चारुरूपा वराङ्गनाः। पर्जन्यश्चाप्यनुययौ नमस्कृत्य पिनाकिनम्॥ ४४॥ छत्रञ्च पाण्डुरं सोमस्तस्य मूर्द्धन्यधारयत्। चामरे चापि वायुश्च हुताशनश्च चिक्षितौ॥ ४५॥ शक्रश्च पृष्ठतस्तस्य याति राजन् श्रिया वृतः। सह राजर्षिभिः सर्वैः स्तुवानो वृषकेतनम्॥ ४५॥ गौरी विद्याथ गान्धारी केशिनी मित्रसाह्वया। सावित्र्या सह सर्वास्ताः पार्वत्या यान्ति पृष्ठतः॥ ४७॥ तत्र विद्यागणाः सर्वे ये केचित् कविभिः कृताः। तस्य कुर्वन्ति वचनं सेन्द्रा देवाश्चमूमुखे॥ ४८॥ गृहीत्वा तु पताकां वै यात्यग्रे राक्षसो ग्रहः। व्यापृतस्तु श्मशाने यो नित्यं रुद्रस्य वै सखा॥ ४९॥ पिङ्गलो नाम यक्षेन्द्रो लोकस्यानन्ददायकः। एभिश्च सहितो देवस्तत्र

याति यथासुखम् ॥ ५० ॥ अग्रतः पृष्ठतश्चैव न हि तस्य गति-
र्ध्रुवाः । रुद्रं सत्कर्मभिर्मर्त्त्याः पूजयन्तीह दैवतम् ॥ ५१ ॥ शिव-
मित्येव यं प्राहुरीशं रुद्रं पिनाकिनम् । भावैस्तु विविधाकारैः
पूजयन्ति महेश्वरम् ॥ ५२ ॥ देवसेनापतिस्त्वेवं देवसेनाभिरा-
वृतः । अनुगच्छति देवेशं ब्रह्मण्यः कृत्तिकासुतः ॥ ५३ ॥ अथा-
ब्रवीन्महासेनं महादेवो बृहद्वचः । सप्तमं मारुतस्कन्धं रक्ष
नित्यमतन्द्रितः ॥ ५४ ॥

स्कन्द उवाच । सप्तमं मारुतस्कन्दं पालयिष्याम्यहं प्रभो ।
यदन्यदपि मे कार्य्यं देव तद्वद मा चिरम् ॥ ५५ ॥

रुद्र उवाच । कार्य्येष्वहं त्वया पुत्र संद्रष्टव्यः सदैव हि ।
दर्शनान्मम भक्त्या च श्रेयः परमवाप्स्यसि ॥ ५६ ॥

मार्कण्डेय उवाच । इत्युक्त्वा विससर्ज्जैनं परिष्वज्य महेश्वरः ।
विसर्ज्जिते ततः स्कन्दे बभूवौत्पातिकं महत् ॥ ५७ ॥ सहसैव
महाराज देवान् सर्व्वान् प्रमोहयत् । जज्वाल खं सनक्षत्रं प्रमूढं
भुवनं भृशम् ॥ ५८ ॥ चचाल व्यनदच्चोर्व्वी तमोभूतं जगद्विभो ।
ततस्तद्दारुणं दृष्ट्वा क्षुभितः शङ्करस्तदा ॥ ५९ ॥ उमा चैव महा-
भागा देवाश्च समहर्षयः । ततस्तेषु प्रमूढेषु पर्व्वताम्बुदसन्निभम्
॥ ६० ॥ नानाप्रहरणं घोरमदृश्यत महद्बलम् । तद्वै घोरमसं-
ख्येयं गर्ज्जच्च विविधा गिरः ॥ ६१ ॥ अभ्यद्रवद्रणे देवान् भगव-
न्तञ्च शङ्करम् । तैर्विसृष्टान्यनीकेषु बाणजालान्यनेकशः ॥ ६२ ॥
पर्व्वताश्च शतघ्न्यश्च प्रासासिपरिघागदाः । निपतद्भिश्च तैर्घोरैर्देवा-
नीकं महायुधैः ॥ ६३ ॥ क्षणेन व्यद्रवत् सर्व्वं विमुखञ्चाप्यदृश्यत ।
निकृत्तयोधनागाश्वं कृत्तायुधमहारथम् ॥ ६४ ॥ दानवैरर्दितं
सैन्यं देवानां विमुखं बभौ । असुरैर्बध्यमानन्तत् पावकैरिव कान-
नम् ॥ ६५ ॥ अपतद्दग्धभूयिष्ठं महाद्रुमवनं यथा । ते विभिन्न-
शिरोदेहाः प्राद्रवन्तो दिवौकसः ॥ ६६ ॥ न नाथमधिगच्छन्ति

बध्यमाना महारणे। अथ तद्विद्रुतं सैन्यं दृष्ट्वा देवः पुरन्दरः ॥६७॥
आश्वासयन्नुवाचेदं बलभिद्दानवार्द्दितम्। भयं त्यजत भद्रं वः
शूराः शस्त्राणि गृह्णत ॥ ६८ ॥ कुरुध्वं विक्रमे बुद्धिं मा वः काचि-
द्व्यथा भवेत्। जयतैनान् सुदुर्वृत्तान् दानवान् घोरदर्शनान्
॥ ६९ ॥ अभिद्रवत भद्रं वो मया सह महासुरान्। शक्रस्य वचनं
श्रुत्वा समाश्वस्ता दिवौकसः ॥ ७० ॥ दानवान् प्रत्ययुध्यन्त शक्रं
कृत्वा व्यपाश्रयम्। ततस्ते त्रिदशाः सर्वे मरुतश्च महाबलाः ॥७१॥
प्रत्युद्ययुर्महाभागाः साध्याश्च वसुभिः सह। तैर्विसृष्टान्यनीकेषु
क्रुद्धैः शस्त्राणि संयुगे ॥ ७२ ॥ शराश्च दैत्यकायेषु पिबन्ति रुधिरं
बहु। तेषां देहं विनिर्भिद्य शरास्ते निशितास्तदा ॥ ७३ ॥
निष्पतन्तो व्यदृश्यन्त नगेभ्य इव पन्नगाः। तानि दैत्यशरीराणि
निर्भिन्नानि स्म सायकैः ॥ ७४ ॥ अपतन् भूतले राजन् छिन्ना-
भ्राणीव सर्वशः। ततस्तद्दानवं सैन्यं सर्वैर्देवगणैर्युधि ॥ ७५ ॥
त्रासितं विविधैर्बाणैः कृतञ्चैव पराङ्मुखम्। अथोत्क्रुष्टं तदा
हृष्टैः सर्वैर्देवैरुदायुधैः ॥ ७६ ॥ संहतानि च तूर्य्याणि प्रवाद्यन्त
ह्यनेकशः। एवमन्योऽन्यसंसक्तं युद्धमासीत् सुदारुणम् ॥ ७७ ॥
देवानां दानवानाञ्च मांसशोणितकर्द्दमम्। अनयोर्देवलोकस्य
सहसैवाभ्यदृश्यत ॥ ७८ ॥ तथाहि दानवा घोरा विनिघ्नन्ति
दिवौकसः। ततस्तूर्य्यप्रणादाश्च भेरीणाञ्च महास्वनाः ॥ ७९ ॥
बभूवुर्द्दानवेन्द्राणां सिंहनादाश्च दारुणाः। अथ दैत्यबलाद्घोरा-
न्निष्पपात महाबलः ॥ ८० ॥ दानवो महिषो नाम प्रगृह्य विपुलं
गिरिम्। ते तं घनैरिवादित्यं दृष्ट्वा संपरिवारितम् ॥ ८१ ॥
तमुद्यतगिरिं राजन् व्यद्रवन्त दिवौकसः। अथाभिद्रुत्य महिषो
देवांश्चिक्षेप तं गिरिम् ॥ ८२ ॥ पतता तेन गिरिणा देवसैन्यस्य
पार्थिव। भीमरूपेण निहतमयुतं प्रापतद्भुवि ॥ ८३ ॥ अथ तै-
र्दानवैः सार्द्धं महिषस्त्रासयन् सुरान्। अभ्यद्रवद्रणे तूर्णं सिंहः

क्षुद्रमृगानिव ॥ ८४ ॥ तमापतन्तं महिषं दृष्ट्वा सेन्द्रा दिवौकसः । व्यद्रवन्त रणे भीता विकीर्णायुधकेतनाः ॥ ८५ ॥ ततः स महिषः क्रुद्धस्तूर्णं रुद्ररथं ययौ । अभिद्रुत्य च जग्राह रुद्रस्य रथकूवरम् ॥ ८६ ॥ यदा रुद्ररथं क्रुद्धो महिषः सहसा गतः । रेसतुरोदसी गाढं मुमुहुश्च महर्षयः ॥ ८७ ॥ अनदंश्च महाकाया दैत्या जलधरोपमाः । आसीच्च निश्चितं तेषां जितमस्माभिरित्युत ॥ ८८ ॥ तथाभूते तु भगवानहनन्महिषं रणे । सस्मार च तदा स्कन्दं मृत्युन्तस्य दुरात्मनः ॥ ८९ ॥ महिषोऽपि रथं दृष्ट्वा रौद्रो रुद्रस्य चानदत् । देवान् सन्त्रासयंश्चापि दैत्यांश्चापि प्रहर्षयन् ॥ ९० ॥ ततस्तस्मिन् भये घोरे देवानां समुपस्थिते । आजगाम महासेनः क्रोधात् सूर्य्य इव ज्वलन् ॥ ९१ ॥ लोहिताम्बरसंवीतो लोहितस्रग्विभूषणः । लोहितास्यो महाबाहुर्हिरण्यकवचः प्रभुः ॥ ९२ ॥ रथमादित्यसङ्काशमास्थितः कनकप्रभम् । तं दृष्ट्वा दैत्यसेना सा व्यद्रवत् सहसा रणे ॥ ९३ ॥ स चापि तां प्रज्वलितां महिषस्य विदारणीम् । मुमोच शक्तिं राजेन्द्र महासेनो महाबलः ॥ ९४ ॥ सा मुक्ताभ्यहरत्तस्य महिषस्य शिरो महत् । पपात भिन्ने शिरसि महिषस्त्यक्तजीवितः ॥ ९५ ॥ पतता शिरसा तेन द्वारं षोड़शयोजनम् । पर्वताभेन पिहितं तदगम्यं ततोऽभवत् ॥ ९६ ॥ उत्तराः कुरवस्तेन गच्छन्त्यद्य यथासुखम् । क्षिप्ता क्षिप्ता तु सा शक्तिर्हत्वा शत्रून् सहस्रशः ॥ ९७ ॥ स्कन्दहस्तमनुप्राप्ता दृश्यते देवदानवैः । प्रायःशरैर्विनिहता महासेनेन धीमता ॥ ९८ ॥ शेषा दैत्यगणा घोरा भीतास्त्रस्ता दुरासदैः । स्कन्दपारिषदैर्हत्वा भक्षिताश्च सहस्रशः ॥ ९९ ॥ दानवान् भक्षयन्तस्ते प्रपिबन्तश्च शोणितम् । क्षणान्निर्दानवं सर्वमकार्षुर्भृशहर्षिताः ॥ १०० ॥ तमांसीव यथा सूर्य्यो वृक्षानग्निर्घनान् खगः । तथा स्कन्दोऽजयच्छत्रून् स्वेन वीर्य्येण कीर्त्तिमान् ॥ १०१ ॥ संपूज्यमानस्त्रिदशै-

रभिवाद्य महेश्वरम् । शुशुभे कृत्तिकापुत्रः प्रकीर्णांशुरिवांशुमान्
॥ १०२ ॥ नष्टशत्रुर्यदा स्कन्दः प्रयातस्तु महेश्वरम् । तदाब्रवी-
न्महासेनं परिष्वज्य पुरन्दरः ॥ १०३ ॥ ब्रह्मदत्तवरः स्कन्द त्वयायं
महिषो हतः । देवास्तृणसमा यस्य बभूवुर्जयताम्बर ॥ १०४ ॥
सोऽयं त्वया महाबाहो शमितो देवकण्टकः । शतं महिषतुल्यानां
दानवानां महारणे ॥ १०५ ॥ निहतं देवशत्रूणां यैर्वयं पूर्व-
तापिताः । तावकैर्भक्षिताश्चान्ये दानवाः शतसंघशः ॥ १०६ ॥
अजेयस्त्वं रणेऽरीणामुमापतिरिव प्रभुः । एतत्ते प्रथमं देव
ख्यातं कर्म्म भविष्यति ॥ १०७ ॥ त्रिषु लोकेषु कीर्त्तिश्च तवाक्षय्या
भविष्यति । वशगाश्च भविष्यन्ति सुरास्तव महाभुज ॥ १०८ ॥
महासेनमेवमुक्त्वा विनिवृत्तः स दैवतैः । अनुज्ञातो भगवता त्र्यम्ब-
केण शचीपतिः ॥ १०९ ॥ गतो भद्रवटं रुद्रो निवृत्ताश्च दिवौ-
कसः । उक्ताश्च देवा रुद्रेण स्कन्दं पश्यत मामिव ॥ ११० ॥
स हत्वा दानवगणान् पूज्यमानो महर्षिभिः । एकाह्नैवाजयत् सर्वं
त्रैलोक्यं वह्निनन्दनः ॥ १११ ॥ स्कन्दस्य य इदं विप्रः पठेज्जन्म
समाहितः । स पुष्टिमिह संप्राप्य स्कन्दसालोक्यतामियात् ॥ ११२ ॥

इति आरण्यपर्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्वणि स्कन्दयुद्धे
त्रिंशदधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २३० ॥

युधिष्ठिर उवाच । भगवन् श्रोतुमिच्छामि नामान्यस्य महा-
त्मनः । त्रिषु लोकेषु यान्यस्य विख्यातानि द्विजोत्तम ॥ १ ॥

वैशम्पायन उवाच । इत्युक्तः पाण्डवेयेन महात्मा ऋषि-
सन्निधौ । उवाच भगवांस्तत्र मार्कण्डेयो महातपाः ॥ २ ॥

मार्कण्डेय उवाच । आग्नेयश्चैव स्कन्दश्च दीप्तकीर्त्तिरनामयः ।
मयूरकेतुर्धर्म्मात्मा भूतेशो महिषार्द्दनः ॥ ३ ॥ कामजित् कामदः

कान्तः सत्यवाग्भुवनेश्वरः । शिशुः शीघ्रः शुचिश्चण्डो दीप्तवर्णः शुभाननः ॥ ४ ॥ अमोघस्त्वनघो रौद्रः प्रियश्चन्द्राननस्तथा । दीप्तशक्ति प्रशान्तात्मा भद्रकृत् कूटमोहनः ॥ ५ ॥ षष्ठीप्रियश्च धर्मात्मा पवित्रो मातृवत्सलः । कन्याभर्त्ता विभक्तश्च स्वाहेयो रेवतीसुतः ॥ ६ ॥ प्रभुर्नेता विशाखश्च नैगमेयः सुदुश्चरः । सुव्रतो ललितश्चैव बालक्रीड़नकप्रियः ॥ ७ ॥ खचारी ब्रह्मचारी च शूरः शरवनोद्भवः । विश्वामित्रप्रियश्चैव देवसेनाप्रियस्तथा ॥ ८ ॥ वासुदेवप्रियश्चैव प्रियः प्रियकृदेव तु । नामान्येतानि दिव्यानि कार्त्तिकेयस्य यः पठेत् । स्वर्गं कीर्त्तिं धनञ्चैव स लभेन्नात्र संशयः ॥९॥

मार्कण्डेय उवाच । स्तोष्यामि देवैर्ऋषिभिश्च जुष्टं भक्त्या गुहं नामभिरप्रमेयम् । षडाननं शक्तिधरं सुवीरं निबोध चैतानि कुरुप्रवीर ॥ १० ॥ ब्रह्मण्यो वै ब्रह्मजो ब्रह्मविच्च ब्रह्मेशयो ब्रह्मवतां वरिष्ठः । ब्रह्मप्रियो ब्राह्मणसव्रती त्वं ब्रह्मज्ञो वै ब्राह्मणानाञ्च नेता ॥ ११ ॥ स्वाहा स्वधा त्वं परमं पवित्रं मन्त्रस्तुतस्त्वं प्रथितः षडर्च्चिः । सम्वत्सरस्त्वं ऋतवश्च षड् वै मासार्द्धमासायनं दिशश्च ॥ १२ ॥ त्वं पुष्कराक्षस्त्वरविन्दवक्त्रः सहस्रवक्त्रोऽसि सहस्रबाहुः । त्वं लोकपालः परमं हविश्च त्वं भावनः सर्वसुरासुराणाम् ॥ १३ ॥ त्वमेव सेनाधिपतिः प्रचण्डः प्रभुर्विभुश्चाप्यथ शत्रुजेता । सहस्रभूस्त्वं धरणी त्वमेव सहस्रतुष्टिश्च सहस्रभुक् च ॥ १४ ॥ सहस्रशीर्षस्त्वमनन्तरूपः सहस्रपात्त्वं गुरुशक्तिधारी । गङ्गासुतस्त्वं स्वमतेन देव स्वाहामहीकृत्तिकानान्तथैव ॥ १५ ॥ त्वं क्रीड़से षण्मुख कुक्कुटेन यथेष्टनानाविधकामरूपी । दक्षोऽसि सोमो मरुतः सदैव धर्मोऽसि वायुरचलेन्द्र इन्द्रः ॥ १६ ॥ सनातनानामपि शाश्वतस्त्वं प्रभुः प्रभूणामपि चोग्रधन्वा । ऋतस्य कर्त्ता दितिजान्तकस्त्वं जेता रिपूणां प्रवरः सुराणाम् ॥ १७ ॥ सूक्ष्मं तपस्तत् परमं त्वमेव परावरज्ञोऽसि परावरस्त्वम् । धर्मस्य

कामस्य परस्य चैव त्वत्तेजसा कृत्स्नमिदं महात्मन्॥ १८॥ व्याप्तं जगत् सर्वसुरप्रवीर मक्त्या मया संस्तुत लोकनाथ। नमोऽस्तु ते द्वादशनेत्रबाहो अतः परं वेद्मि गतिं न तेऽहम्॥ १९॥ स्कन्दस्य य इदं विप्रः पठेज्जन्म समाहितः। श्रावयेद्ब्राह्मणेभ्यो यः शृणुयाद्वा द्विजेरितम्॥ २०॥ धनमायुर्यशो दीप्तं पुत्रान् शत्रुजयन्तथा। स पुष्टितुष्टि संप्राप्य स्कन्दसालोक्यमाप्नुयात्॥ २१॥

इति आरण्यपर्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्वणि कार्त्तिकेयस्तवे एकत्रिंशदधिकद्विशतोऽध्यायः॥ २३१॥
समाप्तञ्च मार्कण्डेयसमास्यापर्व।

अथ द्रौपदीसत्यभामासंवादपर्व॥

वैशम्पायन उवाच। उपासीनेषु विप्रेषु पाण्डवेषु महात्मसु। द्रौपदी सत्यभामा च विविशाते तदाश्रमम्॥ १॥ जहास्यमाने सुप्रीते सुखं तत्र निषीदतुः। चिरस्य दृष्ट्वा राजेन्द्र तेऽन्योऽन्यस्य प्रियंवदे॥ २॥ कथयामासतुश्चित्राः कथाः कुरुयदूत्थिताः। अथाब्रवीत् सत्यभामा कृष्णस्य महिषी प्रिया॥ ३॥ सात्राजिती याज्ञसेनीं रहसीदं सुमध्यमा। केन द्रौपदि वृत्तेन पाण्डवानधितिष्ठसि॥ ४॥ लोकपालोपमान् वीरान् यूनः परमसंहतान्। कथञ्च वशगास्तुभ्यं न कुप्यन्ति च ते शुभे॥ ५॥ तव वश्या हि सततं पाण्डवाः प्रियदर्शने। मुखप्रेक्षाश्च ते सर्वे तत्त्वमेतद्ब्रवीहि मे॥ ६॥ व्रतचर्य्या तपो वास्ति स्नानमन्त्रौषधानि वा। विद्यावीर्य्यं मूलवीर्य्यं जपहोमागदास्तथा॥ ७॥ ममाद्याचक्ष्व पाञ्चालि यशस्यं भगदैवतम्। येन कृष्णे भवेन्नित्यं मम कृष्णो वशानुगः॥ ८॥ एवमुक्त्वा सत्यभामा विरराम यशस्विनी। पतिव्रता महा-

भागा द्रौपदी प्रत्युवाच ताम् ॥ ९ ॥ असत्स्त्रीणां समाचारं सत्ये
मामनुपृच्छसि । असदाचरिते मार्गे कथं स्यादनुकीर्त्तनम् ॥ १० ॥
अनुप्रश्नः संशयो वा नैतत्त्वय्युपपद्यते । तथा ह्युपेता बुद्ध्या त्वं
कृष्णस्य महिषी प्रिया ॥ ११ ॥ यदैव भर्त्ता जानीयान्मन्त्रमूल-
परां स्त्रियम् । उद्विजेत तदैवास्याः सर्पाद्वेश्मगतादिव ॥ १२ ॥
उद्विग्नस्य कुतः शान्तिरशान्तस्य कुतः सुखम् । न जातु वशगो
भर्त्ता स्त्रियाः स्यान्मन्त्रकर्म्मणा ॥ १३ ॥ अमित्रप्रहितांश्चापि गदान्
परमदारुणान् । मूलप्रचारैर्हि विषं प्रयच्छन्ति जिघांसवः ॥ १४ ॥
जिह्वया यानि पुरुषस्त्वचा वाप्युपसेवते । तत्र चूर्णानि दत्तानि
हन्युः क्षिप्रमसंशयम् ॥ १५ ॥ जलोदरसमायुक्ताः श्वित्रिणः
पलितास्तथा । अपुमांसः कृताः स्त्रीभिर्जडान्धबधिरास्तथा ॥ १६ ॥
पापानुगास्तु पापास्ताः पतीनुपसृजन्त्युत । न जातु विप्रियं भर्त्तुः
स्त्रिया कार्य्यं कथञ्चन ॥ १७ ॥ वर्त्ताम्यहन्तु यां वृत्तिं पाण्डवेषु
महात्मसु । तां सर्व्वां शृणु मे सत्यां सत्यभामे यशस्विनि ॥ १८ ॥
अहङ्कारं विहायाहं कामक्रोधौ च सर्व्वदा । सदारान् पाण्ड-
वान्नित्यं प्रयतोपचराम्यहम् ॥ १९ ॥ प्रणयं प्रतिसंहृत्य निधा-
यात्मानमात्मनि । शुश्रूषुर्निरभीमाना पतीनां चित्तचारिणी ॥ २० ॥
दुर्व्याहृताच्छङ्कमाना दुःस्थिताद्दुरवेक्षितात् । दुरासिताद्दुर्व्र-
जिताद्दिङ्गिताध्यासितादपि ॥ २१ ॥ सूर्य्यवैश्वानरसमान् सोम-
कल्पान्महारथान् । सेवे चक्षुर्हणः पार्थानुग्रवीर्य्यप्रतापिनः ॥ २२ ॥
देवो मनुष्यो गन्धर्व्वो युवा चापि स्वलङ्कृतः । द्रव्यवानभिरूपो वा
न मेऽन्यः पुरुषो मतः ॥ २३ ॥ नाभुक्तवति नास्नाते नासंविष्टे च
भर्त्तरि । न संविशामि नाश्नामि सदा कर्म्मकरेष्वपि ॥ २४ ॥
क्षेत्राद्वनाद्वा ग्रामाद्वा भर्त्तारं गृहमागतम् । अभ्युत्थायाभिनन्दामि
आसनेनोदकेन च ॥ २५ ॥ प्रमृष्टभाण्डा मिष्टान्ना काले भोजन-
दायिनी । संयता गुप्तधान्या च सुसंमृष्टनिवेशना ॥ २६ ॥ अति-

संस्कृतसम्भाषा दुःस्त्रियो नानुसेवती। अनुकूलवती नित्यं भवाम्यनलसा सदा ॥ २७ ॥ अनर्मं चापि हसितं द्वारि स्थानमभीक्ष्णशः। अवस्करे चिरं स्थानं निष्कुटेषु च वर्जये ॥ २८ ॥ अतिहासातिरोषौ च क्रोधस्थानञ्च वर्जये। निरताहं सदा सत्ये भर्तॄणामुपसेवने ॥ २९ ॥ सर्वथा भर्तृरहितं न ममेष्टं कथञ्चन। यदा प्रवसते भर्त्ता कुटुम्बार्थेन केनचित् ॥ ३० ॥ सुमनोवर्णकापेता भवामि व्रतचारिणी। यच्च भर्त्ता न पिवति यच्च भर्त्ता न सेवते ॥ ३१ ॥ यच्च नाश्नाति मे भर्त्ता सर्वं तद्वर्जयाम्यहम्। यथोपदेशं नियता वर्त्तमाना वराङ्गने ॥ ३२ ॥ स्वलङ्कृता सुप्रयता भर्त्तुः प्रियहिते रता। ये च धर्माः कुटुम्बेषु श्वश्र्वा मे कथिताः पुरा ॥ ३३ ॥ भिक्षाबलिः श्राद्धमिति स्थालीपाकाश्च पर्वसु। मान्यानां मानसत्कारा ये चान्ये विदिता मम ॥ ३४ ॥ तान् सर्वाननुवर्त्तामि दिवारात्रमतन्द्रिता। विनयान्नियमांश्चैव सदा सर्वात्मनाश्रिता ॥ ३५ ॥ मृदून् सतः सत्यशीलान् सत्यधर्मानुपालिनः। आशीविषानिव क्रुद्धान् पतीन् परिचराम्यहम् ॥ ३६ ॥ पत्याश्रयो हि मे धर्मो मतः स्त्रीणां सनातनः। स देवः सा गतिर्नान्या तस्य का विप्रियञ्चरेत् ॥ ३७ ॥ अहं पतीन्नातिशये नात्यश्ने नातिभूषये। नापि परिवदे श्वश्रूं सर्वदा परियन्त्रिता ॥ ३८ ॥ अवधानेन सुभगे नित्योत्थिततयैव च। भर्त्तारो वशगा मह्यं गुरुशुश्रूषयैव च ॥ ३९ ॥ नित्यमार्य्यामहं कुन्तीं वीरसूं सत्यवादिनीम्। स्वयं परिचराम्येतां पानाच्छादनभोजनैः ॥ ४० ॥ नैतामतिशये जातु वस्त्रभूषणभोजनैः। नापि परिवदे चाहं तां पृथां पृथिवीसमाम् ॥ ४१ ॥ अष्टावग्रे ब्राह्मणानां सहस्राणि स्म नित्यदा। भुञ्जते रुक्मपात्रीषु युधिष्ठिरनिवेशने ॥ ४२ ॥ अष्टाशीतिसहस्राणि स्नातका गृहमेधिनः। त्रिंशद्दासीक एकैको यान् बिभर्त्ति युधिष्ठिरः ॥ ४३ ॥ दशान्यानि सहस्राणि येषा-

मन्नं सुसंस्कृतम् । क्रियते रुक्मपात्रीभिर्यतीनामूर्द्धरेतसाम् ॥ ४४ ॥
तान् सर्व्वानग्रहारेण ब्राह्मणान् वेदवादिनः । यथार्हं पूजयामि
स्म पानाच्छादनभोजनैः ॥ ४५ ॥ शतं दासीसहस्राणि कौन्तेयस्य
महात्मनः । कम्बुकेयूरधारिण्यो निष्ककण्ठ्यः स्वलङ्कृताः ॥४६॥
महार्हमाल्याभरणाः सुवर्णाश्चन्दनोक्षिताः । मणीन् हेम च
बिभ्रत्यो नृत्यगीतविशारदाः ॥ ४७ ॥ तासां नाम च रूपञ्च भोज-
नाच्छादनानि च । सर्व्वासामेव वेदाहं कर्म्म चैव कृताकृतम् ॥ ४८ ॥
शतं दासीसहस्राणि कुन्तीपुत्रस्य धीमतः । पात्रीहस्ता दिवा-
रात्रमतिथीन् भोजयन्त्युत ॥ ४९ ॥ शतमश्वसहस्राणि दश नागा-
युतानि च । युधिष्ठिरस्यानुयात्रमिन्द्रप्रस्थनिवासिनः ॥ ५० ॥ एत-
दासीत्तदा राज्ञो यन्महीं पर्य्यपालयत् । येषां सङ्ख्यां विधिञ्चैव
प्रदिशामि शृणोमि च ॥ ५१ ॥ अन्तःपुराणां सर्व्वेषां भृत्यानाञ्चैव
सर्व्वशः । आगोपालाविपालेभ्यः सर्व्वं वेद कृताकृतम् ॥ ५२ ॥ सर्व्वं
राज्ञः समुदयमायञ्च व्ययमेव च । एकाहं वेद्मि कल्याणि पाण्ड-
वानां यशस्विनि ॥ ५३ ॥ मयि सर्व्वं समासज्य कुटुम्बं भरत-
र्षभाः । उपासनरताः सर्व्वे घटयन्ति वरानने ॥ ५४ ॥ तमहं
भारमासक्तमनाधृष्यं दुरात्मभिः । सुखं सर्व्वं परित्यज्य रात्र्यहानि
घटामि वै ॥ ५५ ॥ अधृष्यं वरुणस्येव निधिपूर्णमिवोदधिम् ।
एकाहं वेद्मि कोषं वै पतीनां धर्म्मचारिणाम् ॥ ५६ ॥ अनिशायां
निशायाञ्च सहायाः क्षुत्पिपासयोः । आराधयन्त्याः कौरव्यांस्तुल्या
रात्रिरहश्च मे ॥ ५७ ॥ प्रथमं प्रतिबुध्यामि चरमं संविशामि च ।
नित्यकालमहं सत्ये एतत् संवदनं मम ॥ ५८ ॥ एतज्जानाम्यहं
कर्त्तुं भर्त्तृसंवदनं महत् । असत्स्त्रीणां समाचारन्नाहं कुर्य्यां न
कामये ॥ ५९ ॥

वैशम्पायन उवाच । तच्छ्रुत्वा धर्म्मसहितं व्याहृतं कृष्णया
तदा । उवाच सत्या सत्कृत्य पाञ्चालीं धर्म्मचारिणीम् ॥ ६० ॥

अभिपन्नास्मि पाञ्चालि याज्ञसेनि क्षमस्व मे। कामकारः सखीनां हि सोपहासं प्रभाषितम् ॥ ६१ ॥

इति आरण्यपर्वणि द्रौपदीसत्यभामासंवादपर्वणि द्रौपदीनिजकार्य्यकथने द्वात्रिंशदधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २३२ ॥

द्रौपद्युवाच। इमन्तु ते मार्गमपेतदोषं वक्ष्यामि चित्तग्रहणाय भर्त्तुः। अस्मिन् यथावत् सखि वर्त्तमाना भर्त्तारमाच्छेत्स्यसि कामिनीभ्यः ॥ १ ॥ नैतादृशं दैवतमस्ति सत्ये सर्वेषु लोकेषु सदैवतेषु। यथा पतिस्तुष्यति सर्वकामा लभ्याः प्रसादात् कुपितश्च हन्यात् ॥ २ ॥ तस्मादपत्यं विविधाश्च भोगाः शय्यासनान्युत्तमदर्शनानि। वस्त्राणि माल्यानि तथैव गन्धाः स्वर्गश्च लोको विपुला च कीर्त्तिः ॥ ३ ॥ सुखं सुखेनेह न जातु लभ्यं दुःखेन साध्वी लभते सुखानि। सा कृष्णमाराधय सौहृदेन प्रेम्णा च नित्यं प्रतिकर्म्मणा च ॥ ४ ॥ तथासनैश्चारुभिरग्र्यमाल्यैर्दाक्षिण्ययोगैर्विविधैश्च गन्धैः। अस्याः प्रियोऽस्मीति यथा विदित्वा त्वामेव संश्लिष्यति तद्विधत्स्व ॥ ५ ॥ श्रुत्वा स्वरं द्वारगतस्य भर्त्तुः प्रत्युत्थिता तिष्ठ गृहस्य मध्ये। दृष्ट्वा प्रविष्टं त्वरितासनेन पाद्येन चैनं प्रतिपूजयस्व ॥ ६ ॥ सम्प्रेषितायामथ चैव दास्यामुत्थाय सर्वं स्वयमेव कार्य्यम्। जानातु कृष्णस्तव भावमेतं सर्वात्मना मां भजतीति सत्ये ॥ ७ ॥ त्वत्सन्निधौ यत्कथयेत् पतिस्ते यद्यप्यगुह्यं परिरक्षितव्यम्। काचित् सपत्नी तव वासुदेवं प्रत्यादिशेत्तेन भवेद्विरागः ॥ ८ ॥ प्रियांश्च रक्तांश्च हितांश्च भर्त्तुस्तान् भोजयेथा विविधैरुपायैः। द्वेष्यैरपक्षैरहितैश्च तस्य भिद्यस्व नित्यं कुहकोद्यतैश्च ॥ ९ ॥ मदं प्रमादं पुरुषेषु हित्वा संयच्छ भावं प्रतिगृह्य मौनम्। प्रद्युम्नशाम्बावपि ते कुमारौ नोपासितव्यौ रहिते कदा-

चित् ॥ १० ॥ महाकुलिनाभिरपापिकाभिः स्त्रीभिः सतीभिस्तव सख्यमस्तु । चण्डाश्च शौण्डाश्च महाशनाश्च चौराश्च दुष्टाश्चपलाश्च वर्ज्याः ॥ ११ ॥ एतद्यशस्यं भगदैवतञ्च स्वर्ग्यं तथा शत्रुनिवर्हणञ्च । महार्हमाल्याभरणाङ्गरागा भर्त्तारमाराधय पुण्यगन्धा ॥ १२ ॥

इति आरण्यपर्वणि द्रौपदीसत्यभामासंवादपर्वणि द्रौपदी-
कर्त्तव्यकथने त्रयस्त्रिंशदधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २३३ ॥

वैशम्पायन उवाच । मार्कण्डेयादिभिर्विप्रैः पाण्डवैश्च महात्मभिः कथाभिरनुकूलाभि सह स्थित्वा जनार्द्दनः ॥ १ ॥ ततस्तैः संविदं कृत्वा यथावन्मधुसूदनः । आरुरुक्षूरथं सत्यामाह्वयामास केशवः ॥ २ ॥ सत्यभामा ततस्तत्र स्वजित्वा द्रुपदात्मजाम् । उवाच वचनं हृद्यं यथाभावं समाहितम् ॥ ३ ॥ कृष्णे माभूत् तवोत्कण्ठा मा व्यथा मा प्रजागरः । भर्तृभिर्देवसङ्काशैर्जितां प्राप्स्यसि मेदिनीम् ॥ ४ ॥ न ह्येवं शीलसम्पन्ना नैवं पूजितलक्षणाः । प्राप्नुवन्ति चिरं क्लेशं यथा त्वमसितेक्षणे ॥ ५ ॥ अवश्यञ्च त्वया भूमिरियं निहतकण्टका । भर्तृभिः सह भोक्तव्या निर्द्वन्द्वेति श्रुतं मया ॥ ६ ॥ धार्त्तराष्ट्रवधं कृत्वा वैराणि प्रतियात्य च । युधिष्ठिरस्थां पृथिवीं द्रक्ष्यसे द्रुपदात्मजे ॥ ७ ॥ यास्ताः प्रव्रजमानां त्वां प्राहसन् दर्पमोहिताः । ताः क्षिप्रं हतसङ्कल्पाः द्रक्ष्यसि त्वं कुरुस्त्रियः ॥ ८ ॥ तव दुःखोपपन्नाया यैराचरितमप्रियम् । विद्धि संप्रस्थितान् सर्वांस्तान् कृष्णे यमसादनम् ॥ ९ ॥ पुत्रस्ते प्रतिविन्ध्यश्च सुतसोमस्तथाविधः । श्रुतकर्म्मार्ज्जुनिश्चैव शतानीकश्च नाकुलिः ॥ १० ॥ सहदेवाच्च यो जातः श्रुतसेनस्तवात्मजः । सर्वे कुशलिनो वीराः कृतास्त्राश्च सुतास्तव ॥ ११ ॥ अभिमन्युरिव प्रीता द्वारवत्यां रता भृशम् । त्वमिवैषां सुभद्रा च प्रीत्या सर्व्वा-

त्मना स्थिता ॥ १२ ॥ प्रीयते तव निर्द्वन्द्वा तेभ्यश्च विगतज्वरा। दुःखिता तेन दुःखेन सुखेन सुखिता तथा ॥ १३ ॥ भजेत् सर्वात्मना चैव प्रद्युम्नजननी तथा। भानुप्रभृतिभिश्चैतान् विशिनष्टि च केशवः ॥ १४ ॥ भोजनाच्छादने चैषां नित्यं मे श्वशुरः स्थितः। रामप्रभृतयः सर्वे भजन्त्यन्धकवृष्णयः ॥ १५ ॥ तुल्यो हि प्रणयस्तेषां प्रद्युम्नस्य च भाविनि। एवमादि प्रियं सत्यं हृद्यमुक्त्वा मनोऽनुगम् ॥ १६ ॥ गमनाय मनश्चक्रे वासुदेवरथं प्रति। तां कृष्णां कृष्णमहिषी चकाराभिप्रदक्षिणम् ॥ १७ ॥ आरुरोह रथं शौरेः सत्यभामाथ भाविनी। स्मयित्वा तु यदुश्रेष्ठो द्रौपदीं परिसान्त्व्य च। उपावर्त्त्य ततः शीघ्रैर्हयैः प्रायात् पुरं स्वकम् ॥१८॥

इति आरण्यपर्वणि द्रौपदीसत्यभामासंवादपर्वणि सत्यभामाकृष्णागमने चतुस्त्रिंशदधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥ २३४ ॥
समाप्तञ्च द्रौपदीसत्यभामासंवादपर्व ॥

अथ घोषयात्रापर्व ॥

जनमेजय उवाच। एवं वने वर्त्तमाना नराग्र्याः शीतोष्णवातातपकर्षिताङ्गाः। सरस्तदासाद्य वनञ्च पुण्यं ततः परं किमकुर्वन्त पार्थाः ॥ १ ॥

वैशम्पायन उवाच। सरस्तदासाद्य तु पाण्डुपुत्रा जनं समुत्सृज्य विधाय वेश्म। वनानि रम्याण्यथ पर्वतांश्च नदीप्रदेशांश्च तदा विचेरुः ॥ २ ॥ तथा वने तान् वसतः प्रवीरान् स्वाध्यायवन्तश्च तपोधनाश्च। अभ्याययुर्वेदविदः पुराणास्तान् पूजयामासुरथो नराग्र्याः ॥ ३ ॥ ततः कदाचित् कुशलः कथासु विप्रोऽभ्यगच्छद्भुवि कौरवेयान्। स तैः समेत्याथ यदृच्छयैव वैचित्रवीर्य्यं

नृपमभ्यगच्छत् ॥ ४ ॥ अथोपविष्टः प्रतिसत्कृतश्च वृत्तेन राज्ञा कुरुसत्तमेन। प्रचोदितः स कथयाम्बभूव धर्मानिलेन्द्रप्रभवान् यमौ च ॥ ५ ॥ कृशांश्च वातातपकर्षिताङ्गान् दुःखस्य चोग्रस्य मुखे प्रपन्नान्। तांश्चाप्यनाथामिव वीरनाथां कृष्णां परिक्लेश-गुणेन युक्ताम् ॥ ६ ॥ ततः कथास्तस्य निशम्य राजा वैचित्रवीर्य्यः कृपयाभितप्तः। वने तथा पार्थिवपुत्रपौत्रान् श्रुत्वा तथा दुःख-नदीं प्रपन्नान् ॥ ७ ॥ प्रोवाच दैन्याभिहतान्तरात्मा निःश्वास-वातोपहतस्तदानीम्। वाचङ्कथञ्चित् स्थिरतामुपेत्य तत्सर्वमात्म-प्रभवं विचिन्त्य ॥ ८ ॥ कथन्नु सत्यः शुचिरार्य्यवृत्तो ज्येष्ठः सुतानां मम धर्म्मराजः। अजातशत्रुः पृथिवीतले स शेते पुरा राङ्कव-कूटशायी ॥ ९ ॥ प्रबोध्यते मागधसूतपूगैर्नित्यं स्तुवद्भिः स्वय-मिन्द्रकल्पः। पतत्रिसंघैः स जघन्यरात्रे प्रबोध्यते नूनमिड़ा-तलस्थः ॥ १० ॥ कथन्नु वातातपकर्षिताङ्गो वृकोदरः कोपपरि-प्लुताङ्गः। शेते पृथिव्यामतथोचिताङ्गः कृष्णासमक्षं वसुधातलस्थः ॥ ११ ॥ तथार्जुनः सुकुमारो मनस्वी वशे स्थितो धर्मसुतस्य राज्ञः। विदूयमानैरिव सर्वगात्रैर्ध्रुवं न शेते वसतीरमर्षात् ॥१२॥ यमौ च कृष्णाञ्च युधिष्ठिरञ्च भीमञ्च दृष्ट्वा सुखविप्रयुक्तम्। विनि-श्वसन् सर्प इवोग्रतेजा ध्रुवं न शेते वसतीरमर्षात् ॥ १३ ॥ तथा यमौ चाप्यसुखौ सुखार्हौ समृद्धरूपावमरौ दिवीव। प्रजागरस्थौ ध्रुवमप्रशान्तौ धर्मेण सत्येन च वार्य्यमाणौ ॥ १४ ॥ समीरणे-नाथ समो बलेन समीरणस्यैव सुतो बलीयान्। स धर्मपाशेन सितोऽग्रजेन ध्रुवं विनिश्वस्य सहत्यमर्षम् ॥ १५ ॥ स चापि भूमौ परिवर्त्तमानो वधं सुतानां मम काङ्क्षमाणः। सत्येन धर्मेण च वार्य्यमाणः कालं प्रतीक्षत्यधिको रणेऽन्यैः ॥ १६ ॥ अजातशत्रौ तु जिते निकृत्या दुःशासनो यत् परुषाण्यवोचत्। तानि प्रवि-ष्टानि वृकोदराङ्गं दहन्ति कक्षाग्निरिवेन्धनानि ॥ १७ ॥ न पाप-

कन्धरास्यति धर्मपुत्रो धनञ्जयश्चाप्यनुवत्स्यते तम्। अरण्यवासेन विवर्द्धते तु भीमस्य कोपाग्निरिवानिलेन ॥ १८ ॥ स तेन कोपेन विदह्यमानः करं करेणाभिनिपीड्य वीरः। विनिश्वसत्युष्णमतीव घोरं दहन्निवेमान्मम पुत्रपौत्रान् ॥ १९ ॥ गाण्डीवधन्वा च वृकोदरश्च संरम्भिणावन्तककालकल्पौ। न शेषयेतां युधि शत्रुसेनां शरान् किरन्तावशनिप्रकाशान् ॥ २० ॥ दुर्य्योधनः शकुनिः सूतपुत्रो दुःशासनश्चापि सुमन्दचेताः। मधु प्रपश्यन्ति न तु प्रपातं यद्द्यूतमालम्ब्य हरन्ति राज्यम् ॥ २१ ॥ शुभाशुभं कर्म नरो हि कृत्वा प्रतीक्षते तस्य फलं स्म कर्त्ता। स तेन मुच्यत्यवशः फलेन मोक्षः कथं स्यात् पुरुषस्य तस्मात्॥२२॥ क्षेत्रे सुकृष्टे क्षुपिते च वीजे देवे च वर्षत्यृतुकालयुक्तम्। न स्यात् फलं तस्य कुतः प्रसिद्धिरन्यत्र दैवादिति चिन्तयामि ॥ २३ ॥ कृतं मताक्षेण यथा न साधु साधुप्रवृत्तेन च पाण्डवेन। मया च दुष्पुत्रवशानुगेन यथा कुरूणामयमन्तकालः ॥ २४ ॥ ध्रुवं प्रवास्यत्यसमीरितोऽपि ध्रुवं प्रजास्यत्युत गर्भिणी या। ध्रुवं दिनादौ रजनीप्रणाशस्तथा क्षपादौ च दिनप्रणाशः ॥ २५ ॥ क्रियेत कस्मादपरे च कुर्य्युर्वित्तं न दद्युः पुरुषाः कथञ्चित्। प्राप्यार्थकालञ्च भवेदनर्थः कथं नु तत् स्यादिति तत् कुतः स्यात् ॥ २६ ॥ कथन्नु भिद्येत न च स्रवेत न च प्रसिच्येदिति रक्षितव्यम्। अरक्ष्यमाणं शतधा प्रकीर्य्येत् ध्रुवं न नाशोऽस्ति कृतस्य लोके ॥ २७ ॥ गतो ह्यरण्यादपि शक्रलोकं धनञ्जयः पश्यत वीर्य्यमस्य। अस्त्राणि दिव्यानि चतुर्विधानि ज्ञात्वा पुनर्लोकमिमं प्रपन्नः ॥ २८ ॥ स्वर्गं हि गत्वा सशरीर एव को मानुषः पुनरागन्तुमिच्छेत्। अन्यत्र कालोपहताननेकान् समीक्षमाणस्तु कुरून् मुमूर्षून् ॥ २९ ॥ धनुर्ग्राहश्चार्जुनः सव्यसाची धनुश्च तद्गाण्डिवं भीमवेगम्। अस्त्राणि दिव्यानि च तानि तस्य त्रयस्य तेजः प्रसहेत कोऽत्र ॥ ३० ॥

निशम्य तद्वचनं पार्थिवस्य दुर्य्योधनं रहिते सौबलोऽथ। अबो-
धयत् कर्णमुपेत्य सर्वं स चाप्यहृष्टोऽभवदल्पचेताः ॥ ३१ ॥

इति आरण्यपर्वणि घोषयात्रापर्वणि धृतराष्ट्रखेदवाक्ये
पञ्चत्रिंशदधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २३५ ॥

वैशम्पायन उवाच। धृतराष्ट्रस्य तद्वाक्यं निशम्य शकुनिस्तदा।
दुर्य्योधनमिदं काले कर्णेन सहितोऽब्रवीत् ॥ १ ॥ प्रव्राज्य पाण्ड-
वान् वीरान् स्वेन वीर्य्येण भारत। भुङ्क्ष्वेमां पृथिवीमेको दिवि
शम्बरहा यथा ॥ २ ॥ प्राच्याश्च दाक्षिणात्याश्च प्रतीच्योदीच्य-
वासिनः। कृताः करप्रदाः सर्वे राजानस्ते नराधिप ॥ ३ ॥ या
हि सा दीप्यमानेव पाण्डवानभजत् पुरा। साद्य लक्ष्मीस्त्वया
राजन्नवाप्ता भ्रातृभिः सह ॥ ४ ॥ इन्द्रप्रस्थगते यां तां दीप्य-
मानां युधिष्ठिरे। अपश्याम श्रियं राजन् दृश्यते सा तवाद्य वै
॥ ५ ॥ शत्रवस्तव राजेन्द्र न चिरं शोककर्षिताः। सा तु बुद्धि-
बलेनेयं राज्ञस्तस्माद्युधिष्ठिरात् ॥ ६ ॥ त्वया क्षिप्ता महाबाहो
दीप्यमानेव दृश्यते। तथैव तव राजेन्द्र राजानः परवीरहन् ॥ ७ ॥
शासनेऽधिष्ठिताः सर्वे किं कुर्म इतिवादिनः। तवेयं पृथिवी
राजन् निखिला सागराम्बरा ॥ ८ ॥ सपर्वतवना देवी सग्राम-
नगराकरा। नानावनोद्देशवती पर्वतैरुपशोभिता ॥ ९ ॥ वन्द्य-
मानो द्विजैराजन् पूज्यमानश्च राजभिः। पौरुषाद्दिवि देवेषु
भ्राजसे रश्मिमानिव ॥ १० ॥ रुद्रैरिव यमो राजा मरुद्भिरिव
वासवः। कुरुभिस्त्वं वृतो राजन् भासि नक्षत्रराडिव ॥ ११ ॥
यैः स्म ते नाद्रियेताज्ञा न च ते शासने स्थिताः। पश्यामस्तान्
श्रियाहीनान् पाण्डवान् वनवासिनः ॥ १२ ॥ श्रूयन्ते च महाराज
सरो द्वैतवनं प्रति। वसन्तः पाण्डवाः सार्द्धं ब्राह्मणैर्वनवासिभिः

॥ १३ ॥ स प्रयाहि महाराज श्रिया परमया युतः। तापयन् पाण्डुपुत्रांस्त्वं रश्मिमानिव तेजसा ॥ १४ ॥ स्थितो राज्ये च्युतान् राज्याच्छ्रिया हीनाञ्छ्रियावृतः। असमृद्धान् समृद्धार्थः पश्य पाण्डुसुतान्नृप ॥ १५ ॥ महाभिजनसम्पन्नं भद्रे महति संस्थितम्। पाण्डवास्त्वाभिवीक्षन्तु ययातिमिव नाहुषम् ॥ १६ ॥ यां श्रियं सुहृदश्चैव दुर्हृदश्च विशाम्पते। पश्यन्ति पुरुषे दीप्तां सा समर्था भवत्युत ॥ १७ ॥ समस्थो विषमस्थान् हि दुर्हृदो-योऽभिवीक्षते। जगतीस्थानिवाद्रिस्थः किमतः परमं सुखम् ॥ १८ ॥ न पुत्रधनलाभेन न राज्येनापि विन्दति। प्रीतिं नृपतिशार्दूल यामभित्राघदर्शनात् ॥ १९ ॥ किन्नु तस्य सुखं न स्यादाश्रमे यो धनञ्जयम्। अभिवीक्षेत सिद्धार्थो वल्कलाजिनवाससम् ॥ २० ॥ सुवाससो हि ते भार्य्या वल्कलाजिनसंवृताम्। पश्यन्तु दुःखिताम् कृष्णां सा च निर्विद्यतां पुनः ॥ २१ ॥ विनिन्दतां तथात्मानं जीवितञ्च धनच्युतम्। न तथा हि सभामध्ये तस्या भवितुमर्हति। वैमनस्यं यथा दृष्ट्वा तव भार्य्याः स्वलङ्कृताः ॥ २२ ॥

वैशम्पायन उवाच। एवमुक्त्वा तु राजानं कर्णः शकुनिना सह। तूष्णीं बभूवतुरुभौ वाक्यान्ते जनमेजय ॥ २३ ॥

इति आरण्यपर्वणि घोषयात्रापर्वणि कर्णशकुनिवाक्ये षट्त्रिंशदधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २३६ ॥

वैशम्पायन उवाच। कर्णस्य वचनं श्रुत्वा राजा दुर्य्योधनस्ततः। हृष्टो भूत्वा पुनर्दीन इदं वचनमब्रवीत् ॥ १ ॥ ब्रवीषि यदिदं कर्ण सर्वं मनसि मे स्थितम्। न लभ्यनुज्ञां लप्स्यामि गमने यत्र पाण्डवाः ॥ २ ॥ परिदेवति तान् वीरान् धृतराष्ट्रो

महीपतिः । मन्यतेऽभ्यधिकांश्चापि तपोयोगेन पाण्डवान् ॥ ३ ॥
अथ वाप्यनुबुध्येत नृपोऽस्माकञ्चिकीर्षितम् । एवमप्यायतिं रच-
न्नाभ्यनुज्ञातुमर्हति ॥ ४ ॥ न हि द्वैतवने किञ्चिद्विद्यतेऽन्यत् प्रयो-
जनम् । उत्सादनमृते तेषां वनस्थानां महाद्युते ॥ ५ ॥ जानासि
हि यथा चत्ता द्यूतकाल उपस्थिते । अब्रवीद्यच्च मां त्वाञ्च सौबलं
वचनं तदा ॥ ६ ॥ तानि सर्व्वाणि वाक्यानि यच्चान्यत् परिदेवि-
तम् । विचिन्त्य नाधिगच्छामि गमनायेतराय वा ॥ ७ ॥ ममापि
हि महान् हर्षो यदहं भीमफाल्गुनौ । क्लिष्टावरण्ये पश्येयं
कृष्णया सहिताविति ॥ ८ ॥ न तथा ह्याप्नुयां प्रीतिमवाप्य वसु-
धामिमाम् । दृष्ट्वा यथा पाण्डुसुतान् वल्कलाजिनवाससः ॥ ९ ॥
किन्नु स्यादधिकं तस्माद्यदहं द्रुपदात्मजाम् । द्रौपदीं कर्ण पश्येयं
काषायवसनां वने ॥ १० ॥ यदि मां धर्म्मराजश्च भीमसेनश्च
पाण्डवः । युक्तं परमया लक्ष्म्या पश्येतां जीवितं भवेत् ॥ ११ ॥
उपायं न तु पश्यामि येन गच्छेम तद्वनम् । यथा चाभ्यनुजानी-
यादगच्छन्तं मां महीपतिः ॥ १२ ॥ स सौबलेन सहितस्तथा दुः-
शासनेन च । उपायं पश्य निपुणं येन गच्छेम तद्वनम् ॥ १३ ॥
अहमप्यद्य निश्चित्य गमनायेतराय च । कल्यमेव गमिष्यामि समीपं
पार्थिवस्य ह ॥ १४ ॥ मयि तत्रोपविष्टे तु भीष्मे च कुरुसत्तमे ।
उपायो यो भवेद्दृष्टस्त्वं ब्रूयाः सहसौबलः ॥ १५ ॥ वचो भीष्मस्य
राज्ञश्च निशम्य गमनं प्रति । व्यवसायं करिष्येऽहमनुनीय पिता-
महम् ॥ १६ ॥ तथेत्युक्त्वा तु ते सर्व्वे जग्मुरावसथान् प्रति ।
व्युषितायां रजन्यान्तु कर्णो राजानमभ्ययात् ॥ १७ ॥ ततो
दुर्य्योधनं कर्णः प्रहसन्निदमब्रवीत् । उपायः परिदृष्टोऽयं तन्नि-
बोध जनेश्वर ॥ १८ ॥ घोषा द्वैतवने सर्व्वे त्वत्प्रतीक्षा नराधिप ।
घोषयात्रापदेशेन गमिष्यामो न संशयः ॥ १९ ॥ उचितं हि सदा
गन्तुं घोषयात्रां विशाम्पते । एवञ्च त्वां पिता राजन् समनुज्ञातु-

मर्हति ॥ २० ॥ तथा कथयमानौ तौ घोषयात्राविनिश्चयम् । गान्धारराजः शकुनिः प्रत्युवाच हसन्निव ॥ २१ ॥ उपायोऽयं मया दृष्टो गमनाय निरामयः । अनुज्ञास्यति नो राजा चोदयिष्यति चाप्युत ॥ २२ ॥ घोषा द्वैतवने सर्वे त्वत्प्रतीक्षा नराधिप । घोषयात्रापदेशेन गमिष्यामो न संशयः ॥ २३ ॥ ततः प्रहसिताः सर्वे तेऽन्योन्यस्य तलान् ददुः । तदेव च विनिश्चित्य ददृशुः कुरुसत्तमम् ॥ २४ ॥

इति आरण्यपर्वणि घोषयात्रापर्वणि घोषयात्रामन्त्रणे सप्तत्रिंशदधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २३७ ॥

वैशम्पायन उवाच । धृतराष्ट्रं ततः सर्वे ददृशुर्जनमेजय । पृष्ट्वा सुखमथो राज्ञः पृष्टा राज्ञा च भारत ॥ १ ॥ ततस्तैर्विहितः पूर्वं समङ्गो नाम वल्लवः । समीपस्थास्तदा गावो धृतराष्ट्रे न्यवेदयत् ॥ २ ॥ अनन्तरञ्च राधेयः शकुनिश्च विशाम्पते । आहतुः पार्थिवश्रेष्ठं धृतराष्ट्रं जनाधिपम् ॥ ३ ॥ रमणीयेषु देशेषु घोषाः संप्रति कौरव । स्मारण समयः प्राप्तो वत्सनामपि चाङ्कनम् ॥ ४ ॥ मृगया चोदिता राजन्नस्मिन् काले सुतस्य ते । दुर्य्योधनस्य गमनं समनुज्ञातुमर्हसि ॥ ५ ॥

धृतराष्ट्र उवाच । मृगया शोभना तात गवां हि समवेक्षणम् । विश्रम्भस्तु न गन्तव्यो वल्लवानामिति स्मरे ॥ ६ ॥ ते तु तत्र नरव्याघ्राः समीप इति नः श्रुतम् । अतो नाभ्यनुजानामि गमनं तत्र वः स्वयम् ॥ ७ ॥ छद्मना निर्ज्जितास्ते तु कर्षिताश्च महावने । तपोनित्याश्च राधेय समर्थाश्च महारथाः ॥ ८ ॥ धर्मराजो न संक्रुध्येद्भीमसेनस्त्वमर्षणः । यज्ञसेनस्य दुहिता तेज एव तु केवलम् ॥ ९ ॥ यूयञ्चाप्यपराध्येयुर्दर्पमोहसमन्विताः । ततो विनि-

दंहेयुस्ते तपसा हि समन्विताः ॥ १० ॥ अथ वा सायुधा वीरा मन्युनाभिपरिप्लुताः । सहिता बहुनिस्त्रिंशा दहेयुः शस्त्रतेजसा ॥ ११ ॥ अथ यूयं बहुत्वात्तानाक्षिपन्तः कथञ्चन । अनार्य्यं परमं तत् स्याद्शक्यं तच्च वै मतम् ॥ १२ ॥ उषितो हि महाबाहुरिन्द्रलोके धनञ्जयः । दिव्यान्यस्त्राण्यवाप्याथ ततः प्रत्यागतो वनम् ॥ १३ ॥ अकृतास्त्रेण पृथिवी जिता बीभत्सुना पुरा । किं पुनः स कृतास्त्रोद्य न हन्याद्वो महारथः ॥ १४ ॥ अथ वा मद्वचः श्रुत्वा तत्र यत्ता भविष्यथ । उद्विग्नवासो विश्रम्भाद्दुःखं तत्र भविष्यति ॥ १५ ॥ अथवा सैनिकाः केचिद्पकुर्य्युर्युधिष्ठिरम् । तदबुद्धिकृतं कर्म्म दोषमुत्पादयेच्च वः ॥ १६ ॥ तस्माद्गच्छन्तु पुरुषाः स्मारणायाप्तकारिणः । स्वयं तत्र गमनं रोचये तव भारत ॥ १७ ॥

शकुनिरुवाच । धर्म्मज्ञः पाण्डवो ज्येष्ठः प्रतिज्ञातञ्च संसदि । तेन द्वादश वर्षाणि वस्तव्यानीति भारत ॥ १८ ॥ अनुवृत्ताश्च तत् सर्व्वे पाण्डवा धर्मचारिणः । युधिष्ठिरस्तु कौन्तेयो न नः कोपं करिष्यति ॥ १९ ॥ मृगयाञ्चैव न गन्तुमिच्छा संवर्त्तते भृशम् । स्मारणान्तु चिकीर्षामो न तु पाण्डवदर्शनम् ॥ २० ॥ न चानार्य्यसमाचारः कश्चित्तत्र भविष्यति । न च तत्र गमिष्यामो यत्र तेषां प्रतिश्रयः ॥ २१ ॥

वैशम्पायन उवाच । एवमुक्तः शकुनिना धृतराष्ट्रो जनेश्वरः । दुर्य्योधनं सहामात्यमनुजज्ञे न कामतः ॥ २२ ॥ अनुज्ञातस्तु गान्धारिः कर्णेन सहितस्तदा । निर्य्ययौ भरतश्रेष्ठो बलेन महता वृतः ॥ २३ ॥ दुःशासनेन च तथा सौबलेन च धीमता । संवृतो भ्रातृभिश्चान्यैः स्त्रीभिश्चापि सहस्रशः ॥ २४ ॥ तं निर्यान्तं महाबाहुं द्रष्टुं द्वैतवनं सरः । पौराश्चानुययुः सर्व्वे सहदारा वनञ्च तत् ॥ २५ ॥ अष्टौ रथसहस्राणि त्रीणि नागायुतानि च । पत्तयो

बहुशाहस्रा हयाश्च नवतिः शताः ॥ २६ ॥ शकटापणवेशाश्च वणिजो वन्दिनस्तथा । नराश्च मृगयाशीलाः शतशोऽथ सहस्रशः ॥ २७ ॥ ततः प्रयाणे नृपतेः सुमहानभवत् स्वनः । प्रावृषीव महावायोरुद्धतस्य विशाम्पते ॥ २८ ॥ गव्यूतिमात्रे न्यवसद्राजा दुर्य्योधनस्तदा । प्रयातो वाहनैः सर्वैस्ततो द्वैतवनं सरः ॥ २९ ॥

इति आरण्यपर्व्वणि घोषयात्रापर्व्वणि दुर्य्योधनद्वैतवन-
गमने अष्टात्रिंशदधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २३८ ॥

वैशम्पायन उवाच । अथ दुर्य्योधनो राजा तत्र तत्र वने वसन् । जगाम घोषानभितस्तत्र चक्रे निवेशनम् ॥ १ ॥ रमणीये समाज्ञाते सोदके समहीरुहे । देशे सर्व्वगुणोपेते चक्रुरावसथन्नाराः ॥ २ ॥ तथैव तत्समीपस्थान् पृथगावसथान् बहून् । कर्णस्य शकुनेश्चैव भ्रातॄणाञ्चैव सर्व्वशः ॥ ३ ॥ ददर्श स तदा गावैः शतशोऽथ सहस्रशः । अङ्कैर्लक्षैश्च ताः सर्व्वाः लक्षयामास पार्थिवः ॥ ४ ॥ अङ्कयामास वत्सांश्च जज्ञे चोपसृतांस्त्वपि । बालवत्साश्च या गावः कालयामास ता अपि ॥ ५ ॥ अथ संस्मारणं कृत्वा लक्षयित्वा त्रिहायणान् । वृतो गोपालकैः प्रीतो व्यहरत् कुरुनन्दनः ॥ ६ ॥ स च पौरजनः सर्व्वः सैनिकाश्च सहस्रशः । यथोपजोषञ्चिक्रीडुर्व्वने तस्मिन् यथामराः ॥ ७ ॥ ततो गोपाः प्रगातारः कुशला नृत्यवादने । धार्त्तराष्ट्रमुपातिष्ठन् कन्याश्चैव स्वलङ्कृताः ॥ ८ ॥ स स्त्रीगणवृतो राजा प्रहृष्टः प्रददौ वसु । तेभ्यो यथार्हमन्नानि पानानि विविधानि च ॥ ९ ॥ ततस्ते सहिताः सर्व्वे तरक्षून् महिषान् मृगान् । गवयर्क्षवराहांश्च समन्तात् पर्य्यकालयन् ॥ १० ॥ स ताञ्छरैर्व्विनिर्भिद्य गजांश्च सुबहून् वने । रमणीयेषु देशेषु ग्राहयामास वै मृगान् ॥ ११ ॥ गोरसानुप-

युञ्जान उपभोगांश्च भारत। पश्यन् स रमणीयानि वनान्युपवनानि च॥ १२ ॥ मत्तभ्रमरजुष्टानि वर्हिणाभिरुतानि च। अगच्छदानुपूर्व्येण पुण्यं द्वैतवनं सरः॥ १३॥ मत्तभ्रमरसंजुष्टं नीलकण्ठरवाकुलम्। सप्तच्छदसमाकीर्णं पुन्नागवकुलैर्युतम्॥१४॥ ऋद्धग्रा परमया युक्तो महेन्द्र इव वज्रभृत्। यदृच्छया च तत्रस्थो धर्मपुत्रो युधिष्ठिरः॥ १५ ॥ ईजे राजर्षियज्ञेन साद्यस्केन विशाम्पते। दिव्येन विधिना चैव वन्येन कुरुसत्तम॥ १६ ॥ कृत्वा निवेशमभितः सरसस्तस्य कौरव। द्रौपद्या सहितो धीमान् धर्मपत्न्या नराधिपः॥ १७॥ ततो दुर्य्योधनः प्रेष्यानादिदेश सहस्रशः। आक्रीड़ावसथाः क्षिप्रं क्रियन्तामिति भारत॥ १८॥ ते तथेत्येव कौरव्यमुक्त्वा वचनकारिणः। चिकीर्षन्तस्तदाक्रीड़ान् जग्मुर्द्वैतवनं सरः॥ १९॥ प्रविशन्तं वनं द्वारि गन्धर्वाः समवारयन्। सेनाग्रं धार्त्तराष्ट्रस्य प्राप्तं द्वैतवनं सरः॥ २०॥ तत्र गन्धर्वराजो वै पूर्वमेव विशाम्पते। कुवेरभवनाद्राजन्नाजगाम गणावृतः॥ २१॥ गणैरप्सरसाञ्चैव त्रिदशानां तथात्मजैः। विहारशीलः क्रीड़ार्थं तेन तत् संवृतं सरः॥ २२॥ तेन तत् संवृतं दृष्ट्वा ते राजपरिचारकाः। प्रतिजग्मुस्ततो राजन् यत्र दुर्य्योधनो नृपः॥ २३॥ स तु तेषां वचः श्रुत्वा सैनिकान् युद्धदुर्मदान्। प्रेषयामास कौरव्य उत्सारयत तानिति॥ २४॥ तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राज्ञः सेनाग्रयायिनः। सरो द्वैतवनं गत्वा गन्धर्वानिदमब्रुवन्॥ २५॥ राजा दुर्य्योधनो नाम धृतराष्ट्रसुतो बली। विजिहीर्षुरिहायाति तदर्थमुपसर्पत॥ २६॥ एवमुक्तास्तु गन्धर्वाः प्रहसन्तो विशाम्पते। प्रत्यब्रुवंस्तान् पुरुषानिदं हि परुषं वचः॥ २७॥ न चेतयति वो राजा मन्दबुद्धिः सुतोधनः। योऽस्मानाज्ञापयत्येवं वैश्यानिव दिवौकसः॥ २८॥ यूयं मुमूर्षवश्चापि मन्दप्रज्ञा न संशयः। ये तस्य वचनादेवमस्मान् ब्रूत विचेतसः॥ २९॥

गच्छध्वं त्वरिताः सर्वे यत्र राजा स कौरवः। न चेदद्यैव गच्छध्वं धर्मराजनिवेशनम् ॥ ३० ॥ एवमुक्तास्तु गन्धर्वै राज्ञः सेनाग्रयायिनः। सम्प्राद्रवन् यतो राजा धृतराष्ट्रसुतोऽभवत् ॥ ३१ ॥

इति आरण्यपर्वणि घोषयात्रापर्वणि गन्धर्वदुर्य्योधनसेना-
संवादे एकोनचत्वारिंशदधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २३९ ॥

वैशम्पायन उवाच। ततस्ते सहिताः सर्वे दुर्य्योधनमुपागमन्। अब्रुवंश्च महाराज यदूचुः कौरवान् प्रति ॥ १ ॥ गन्धर्वैर्वारिते सैन्ये धार्त्तराष्ट्रः प्रतापवान्। अमर्षपूर्णः सैन्यानि प्रत्यभाषत भारत ॥ २ ॥ शासतैनानधर्मज्ञान्मम विप्रियकारिणः। यदि प्रक्रीड़ते सर्वैर्देवैः सह शतक्रतुः ॥ ३ ॥ दुर्य्योधनवचः श्रुत्वा धार्त्तराष्ट्रा महाबलाः। सर्व एवाभिसन्नद्धा योधाश्चापि सहस्रशः ॥ ४ ॥ ततः प्रमथ्य सर्वांस्तांस्तद्वनं विविशुर्बलात्। सिंहनादेन महता पूरयन्तो दिशो दश ॥ ५ ॥ ततोऽपरैरवार्य्यन्त गन्धर्वैः कुरुसैनिकाः। ते वार्य्यमाणाः गन्धर्वैः साम्नैव वसुधाधिप ॥ ६ ॥ताननादृत्य गन्धर्वांस्तद्वनं विविशुर्महत्। यदा वाचा न तिष्ठन्ति धार्त्तराष्ट्राः सराजकाः ॥ ७ ॥ ततस्ते खेचराः सर्वे चित्रसेने न्यवेदयन्। गन्धर्वराजस्तान् सर्वानब्रवीत् कौरवान् प्रति ॥ ८ ॥ अनार्य्यान् शासतेत्येतांश्चित्रसेनो ह्यमर्षणः। अनुज्ञाताश्च गन्धर्वाश्चित्रसेनेन भारत ॥ ९ ॥ प्रगृहीतायुधाः सर्वे धार्त्तराष्ट्रानभिद्रवन्। तान् दृष्ट्वापततः शीघ्रान् गन्धर्वानुद्यतायुधान् ॥ १० ॥ प्राद्रवंस्ते दिशः सर्वे धार्त्तराष्ट्रस्य पश्यतः। तान् दृष्ट्वा द्रवतः सर्वान् धार्त्तराष्ट्रान् पराङ्मुखान् ॥ ११ ॥ राधेयस्तु तदा वीरो नासीत्तत्र पराङ्मुखः। आपतन्तीन्तु संप्रेक्ष्य गन्धर्वाणां महाचमूम् ॥ १२ ॥ महता शरवर्षेण राधेयः प्रत्यवारयत्। क्षुरप्रैर्विशिखै-

र्भल्लवत्सदन्तैस्तथायसैः ॥ १३ ॥ गन्धर्व्वाञ्छतशोऽभिन्नल्लघुत्वात् सूतनन्दनः । पातयन्नुत्तमाङ्गानि गन्धर्व्वाणां महारथः ॥ १४ ॥ क्षणेन व्यधमत् सर्व्वां चित्रसेनस्य वाहिनीम् । ते बध्यमाना गन्धर्व्वाः सूतपुत्रेण धीमता ॥ १५ ॥ भूय एवाभ्यवर्त्तन्त शतशोऽथ सहस्रशः । गन्धर्व्वभूता पृथिवी क्षणेन समपद्यत ॥ १६ ॥ आपतद्भि-र्म्महावेगैश्चित्रसेनस्य सैनिकैः । अथ दुर्य्योधनो राजा शकुनिश्चापि सौबलः ॥ १७ ॥ दुःशासनो विकर्णश्च ये चान्ये धृतराष्ट्रजाः । न्यहनंस्तत्तदा सैन्यं रथैर्गरुड़निःस्वनैः ॥ १८ ॥ भूयश्च योधया-मासुः कृत्वा कर्णमथाग्रतः । महता रथसंघेन हयवारेण चाप्युत ॥१९ ॥ वैकर्त्तनं परीप्सन्तो गन्धर्व्वान् समवारयन् । ततः सं-न्यपतन् सर्व्वे गन्धर्व्वाः कौरवैः सह ॥ २० ॥ तदा सुतुमुलं युद्ध-मभवल्लोमहर्षणम् । ततस्ते मृदवोऽभूवन् गन्धर्व्वाः शरपीड़िताः ॥ २१ ॥ उच्चुक्रुशुश्च कौरव्या गन्धर्व्वान् प्रेक्ष्य पीड़ितान् । गन्धर्व्वां-स्त्रासितान् दृष्ट्वा चित्रसेनो ह्यमर्षणः ॥ २२ ॥ उत्पपातासनात् क्रुद्धो बधे तेषां समाहितः । ततो मायास्त्रमास्थाय युयुधे चित्र-मार्गवित् ॥ २३ ॥ तयामुह्यन्त कौरव्याश्चित्रसेनस्य मायया । एकैको हि तदा योधो धार्त्तराष्ट्रस्य भारत ॥ २४ ॥ पर्य्यवर्त्तत गन्धर्व्वैर्द्दशभिर्द्दशभिः सह । ततः संपीड्यमानास्ते बलेन महता तदा ॥ २५ ॥ प्राद्रवन्त रणे भीता यैन राजन् जिजीषवः । भज्यमानेष्वनीकेषु धार्त्तराष्ट्रेषु सर्व्वशः ॥ २६ ॥ कर्णो वैकर्त्तनो राजंस्तस्थौ गिरिरिवाचलः । दुर्य्योधनश्च कर्णश्च शकुनिश्चापि सौबलः ॥ २७ ॥ गन्धर्व्वान् योधयामासुः समरे भृशविक्षताः । सर्व्व एव तु गन्धर्व्वाः शतशोऽथ सहस्रशः ॥ २८ ॥ जिघांसमानाः सहिताः कर्णमभ्यद्रवद्रणे । असिभिः पट्टिशैः शूलैर्गदाभिश्च महा-बलाः ॥ २९ ॥ सूतपुत्रं जिघांसन्तः समन्तात् पर्य्यवाकिरन् । अन्येऽस्य युगमच्छिन्दन् ध्वजमन्ये न्यपातयन् ॥ ३० ॥ ईषामन्ये

हयानन्ये सूतमन्ये न्यपातयन् । अन्ये छत्रं वरूथञ्च वन्धुरञ्च तथापरे ॥ ३१ ॥ गन्धर्वा बहुसाहस्रास्तिलशो व्यधमन्रथम् । ततो रथादवप्लुत्य सूतपुत्रोऽसिचर्मभृत् । विकर्णरथमास्थाय मोक्षायाश्वानचोदयत् ॥ ३२ ॥

इति आरण्यपर्वणि घोषयात्रापर्वणि कर्णरणभङ्गे चत्वारिंशदधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २४० ॥

वैशम्पायन उवाच । गन्धर्वैस्तु महाराज भग्ने कर्णे महारथे । सम्प्राद्रवच्चमूः सर्वा धार्त्तराष्ट्रस्य पश्यतः ॥ १ ॥ तान् दृष्ट्वा द्रवतः सर्वान् धार्त्तराष्ट्रान् पराङ्मुखान् । दुर्य्योधनो महाराज नासीत्तत्र पराङ्मुखः ॥ २ ॥ तामापतन्तीं सम्प्रेक्ष्य गन्धर्वाणां महाचमूम् । महता शरवर्षेण सोऽभ्यवर्षदरिन्दमः ॥ ३ ॥ अचिन्त्य शरवर्षन्तु गन्धर्वास्तस्य तं रथम् । दुर्य्योधनं जिघांसन्तः समन्तात् पर्य्यवारयन् ॥ ४ ॥ युगमीषां वरूथञ्च तथैव ध्वजसारथी । अश्वांस्त्रिवेणुं तल्पञ्च तिलशो व्यधमच्छरैः ॥ ५ ॥ दुर्य्योधनं चित्रसेनो विरथं पतितं भुवि । अभिद्रुत्य महाबाहुर्जीवग्राहमथाग्रहीत् ॥६॥ तस्मिन् गृहीते राजेन्द्र स्थितं दुःशासनं रथे । पर्य्यगृह्णन्त गन्धर्वाः परिवार्य्य समन्ततः ॥ ७ ॥ विविंशति चित्रसेनावादायान्ये विदुद्रुवुः । विन्दानुविन्दावपरे राजदारांश्च सर्वशः ॥ ८॥ योधाश्च धार्त्तराष्ट्रस्य गन्धर्वैः समभिद्रुताः । पूर्वप्रभग्नैः सहिताः पाण्डवानभ्ययुस्तदा ॥ ९ ॥ शकटापणवेशाश्च यानयुग्मञ्च सर्वशः । शरणं पाण्डवान् जग्मुर्ह्रियमाणे महीपतौ ॥ १० ॥

सैनिका ऊचुः । प्रियदर्शी महाबाहुर्धार्त्तराष्ट्रो महाबलः गन्धर्वैर्ह्रियते राजा पार्थास्तमनुधावत ॥ ११ ॥ दुःशासनो दुर्विषहो दुर्मुखो दुर्जयस्तथा । बद्धा ह्रियन्ते गन्धर्वै राजदाराश्च सर्वशः ॥१२॥

वैशम्पायन उवाच। इति दुर्य्योधनामात्याः क्रोशन्तो राजगृद्धिनः। आर्त्ता दीनास्ततः सर्व्वे युधिष्ठिरमुपागमन् ॥ १३ ॥ तांस्तथा व्यथितान् दीनान् भिक्षमाणान् युधिष्ठिरम्। वृद्धान्दुर्य्योधनामात्यान् भीमसेनोऽभ्यभाषत ॥ १४ ॥ महता हि प्रयत्नेन सन्नह्य गजवाजिभिः। अस्माभिर्यदनुष्ठेयं गन्धर्वैस्तदनुष्ठितम् ॥ १५ ॥ अन्यथा वर्त्तमानानामर्थो जातोऽयमन्यथा। दुर्मन्त्रितमिदं तावद्राज्ञो दुर्द्यूतदेविनः ॥ १६ ॥ द्वेष्टारमन्ये क्लीवस्य पातयन्तीति नः श्रुतम्। इदं कृतन्नः प्रत्यक्षं गन्धर्वैरतिमानुषम् ॥ १७ ॥ दिष्ट्या लोके पुमानस्ति कश्चिदस्मत्प्रिये स्थितः। येनास्माकं हृतो भार आसीनानां सुखावहः ॥ १८ ॥ शीतवातातपसहांस्तपसा चैव कर्षितान्। समस्थो विषमस्थान् हि द्रष्टुमिच्छति दुर्मतिः ॥ १९ ॥ अधर्मचारिणस्तस्य कौरव्यस्य दुरात्मनः। ये शीलमनुवर्त्तन्ते ते पश्यन्ति पराभवम् ॥ २० ॥ अधर्मो हि कृतस्तेन येनैतदुपशिक्षितम्। अनृशंसास्तु कौन्तेयास्तत्प्रत्यक्षं ब्रवीमि वः ॥ २१ ॥ एवं ब्रुवाणं कौन्तेयं भीमसेनमपस्वरम्। न कालः परुषस्यायमिति राजाभ्यभाषत ॥ २२ ॥

इति आरण्यपर्वणि घोषयात्रापर्वणि दुर्य्योधनादिहरणे
एकचत्वारिंशदधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २४१ ॥

युधिष्ठिर उवाच। अस्मानभिगतांस्तात भयार्त्ताञ्छरणैषिणः। कौरवान् विषमप्राप्तान् कथं ब्रूयास्त्वमीदृशम् ॥ १ ॥ भवन्ति भेदा ज्ञातीनां कलहाश्च वृकोदर। प्रसक्तानि च वैराणि कुलधर्मो न नश्यति ॥ २ ॥ यदा तु कश्चिज्ज्ञातीनां वाह्यः प्रार्थयते कुलम्। न मर्षयन्ति तत् सन्तो वाह्येनाभिप्रधर्षणम् ॥ ३ ॥ जानात्येष हि दुर्बुद्धिरस्मानिह चिरोषितान्। स एवं परिभूया-

मानकार्षीदिदमप्रियम् ॥ ४ ॥ दुर्य्योधनस्य ग्रहणात् गन्धर्वेण बलात् प्रभो । स्त्रीणां वाह्याभिमर्षाच्च हतं भवति नः कुलम् ॥५॥ शरणञ्च प्रपन्नानां त्राणार्थञ्च कुलस्य च । उत्तिष्ठध्वं नरव्याघ्राः सज्जीभवत माचिरम् ॥ ६ ॥ अर्जुनश्च यमौ चैव त्वञ्च वीरापराजितः । मोचयध्वं नरव्याघ्राः ह्रियमाणं सुयोधनम् ॥ ७ ॥ एते रथा नरव्याघ्राः सर्वशस्त्रसमन्विताः । धृतराष्ट्रस्य पुत्त्राणां विमलाः काञ्चनध्वजाः ॥ ८ ॥ सन्नानधिरोहध्वं नित्यसज्जानिमान् रथान् । इन्द्रसेनादिभिः सूतैः कृतशस्त्रैरधिष्ठितान् ॥ ९ ॥ एतानास्थाय वै ताता गन्धर्वान् योद्धुमाहवे । सुयोधनस्य मोक्षाय प्रयतध्वमतन्द्रिताः ॥ १० ॥ य एव कश्चिद्राजन्यः शरणार्थमिहागतम् । परं शक्त्याभिरक्षेत किं पुनस्त्वं वृकोदर ॥ ११ ॥ क इहान्यो भवेत्त्राणमभिधावेति चोदितः । प्राञ्जलिं शरणापन्नं दृष्ट्वा शत्रुमपि ध्रुवम् ॥ १२ ॥ वरदानञ्च राज्यञ्च पुत्त्रजन्म च पाण्डवाः । शत्रोश्च मोक्षणं क्लेशात्त्रीणि चैकञ्च तत्समम् ॥ १३ ॥ किञ्चाप्यधिकमेतस्माद्यदापन्नः सुयोधनः । त्वद्बाहुबलमाश्रित्य जीवितं परिमार्गति ॥ १४ ॥ स्वयमेव प्रधावेयं यदि न स्याद्वृकोदर । विततो मे क्रतुर्वीर न हि मेऽत्र विचारणा ॥ १५ ॥ साम्नैव तु यथा भीम मोचयेथाः सुयोधनम् । तथा सर्वैरुपायैस्त्वं यतेथाः कुरुनन्दनः ॥ १६ ॥ न साम्ना प्रतिपद्येत यदि गन्धर्वराड़सौ । पराक्रमेण मृदुना मोचयेद्याः सुयोधनम् ॥ १७ ॥ अथासौ मृदुयुद्धेन न मुञ्चेद्भीमकौरवान् । सर्वोपायैर्विमोच्यास्ते निगृह्य परिपन्थिनः ॥ १८ ॥ एतावद्धि मया शक्यं सन्देष्टुं वै वृकोदर । वैताने कर्मणि तते वर्त्तमाने च भारत ॥ १९ ॥

वैशम्पायन उवाच । अजातशत्रोर्वचनं तच्छ्रुत्वा तु धनञ्जयः । प्रतिजज्ञे गुरोर्वाक्यात् कौरवाणांविमोक्षणम् ॥ २० ॥

अर्जुन उवाच । यदि साम्ना न मोक्ष्यन्ति गन्धर्वा धृतराष्ट्र-

जान् । अद्य गन्धर्वराजस्य भूमिः पास्यति शोणितम् ॥ २१ ॥ अर्ज्जुनस्य तु तां श्रुत्वा प्रतिज्ञां सत्यवादिनः । कौरवाणां तदा राजन् पुनः प्रत्यागतं मनः ॥ २२ ॥

इति आरण्यपर्वणि घोषयात्रापर्वणि दुर्य्योधनमोचणानुज्ञायां द्विचत्वारिंशदधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २४२ ॥

वैशम्पायन उवाच । युधिष्ठिरवचः श्रुत्वा भीमसेनपुरोगमाः । प्रहृष्टवदनाः सर्वे समुत्तस्थुर्नरर्षभाः ॥ १ ॥ अभेद्यानि ततः सर्वे समनह्यन्त भारत । जाम्बूनदविचित्राणि कवचानि महारथाः ॥ २ ॥ आयुधानि च दिव्यानि विविधानि समादधुः । ते दंशिता रथैः सर्वे ध्वजिनः सशरासनाः ॥ ३ ॥ पाण्डवाः प्रत्यदृश्यन्त ज्वलिता इव पावकाः । तान्रथान् साधुसम्पन्नान् संयुक्तान् जवनैर्हयैः ॥ ४ ॥ आस्थाय रथशार्दूलाः शीघ्रमेव ययुस्ततः । ततः कौरवसैन्यानां प्रादुरासीन्महास्वनः ॥ ५ ॥ प्रयातान् सहितान् दृष्ट्वा पाण्डुपुत्रान्महारथान् । जितकाशिनश्च खचरास्त्वरिताश्च महारथाः ॥ ६ ॥ चणेनैव वने तस्मिन् समाजग्मुरभीतवत् । न्यवर्त्तन्त ततः सर्वे गन्धर्वा जितकाशिनः ॥ ७ ॥ दृष्ट्वा रथगतान् वीरान् पाण्डवांश्चतुरो रणे । तांस्तु विभ्राजितान् दृष्ट्वा लोकपालानिवोद्यतान् ॥ ८ ॥ व्यूढानीका व्यतिष्ठन्त गन्धमादनवासिनः । राज्ञस्तु वचनं श्रुत्वा धर्मपुत्रस्य धीमतः ॥ ९ ॥ क्रमेण मृदुना युद्धमुपक्रान्तश्च भारत । न तु गन्धर्वराजस्य सैनिका मन्दचेतसः ॥ १० ॥ शक्यन्ते मृदुना श्रेयः प्रतिपादयितुं यदा । ततस्तान् युधि दुर्द्धर्षान् सव्यसाची परन्तपः ॥ ११ ॥ सान्त्वपूर्वमिदं वाक्यमुवाच खचरान्रणे । विसर्ज्जयत राजानं भ्रातरं मे सुयोधनम् ॥ १२ ॥ त एवमुक्ता गन्धर्वाः पाण्डवेन यशस्विना । उत्स्मयन्त-

स्तदा पार्थमिदं वचनमब्रुवन् ॥ १३ ॥ एकस्यैव वयं तात कुर्य्याम वचनं भुवि । यस्य शासनमाज्ञाय चरामो विगतज्वराः ॥ १४ ॥ तेनैकेन यथादिष्टं तथा वर्त्ताम भारत । न शास्ता विद्यतेऽस्माकमन्यस्तस्मात् सुरेश्वरात् ॥ १५ ॥ एवमुक्तः स गन्धर्वैः कुन्तीपुत्रो धनञ्जयः । गन्धर्वान् पुनरेवेदं वचनं प्रत्यभाषत ॥ १६ ॥ न तद्गन्धर्वराजस्य युक्तं कर्म जुगुप्सितम् । परदाराभिमर्षश्च मानुषैश्च समागमः ॥ १७ ॥ उत्सृजध्वं महावीर्य्या धृतराष्ट्रसुतानिमान् । दारांश्चैषां विमुञ्चध्वं धर्मराजस्य शासनात् ॥ १८ ॥ यदि साम्ना न मुञ्चध्वं गन्धर्वा धृतराष्ट्रजान् । मोचयिष्यामि विक्रम्य स्वयमेव सुयोधनम् ॥ १९ ॥ एवमुक्त्वा ततः पार्थः सव्यसाची धनञ्जयः । ससर्ज्ज निशितान् वाणान् खचरान् खचरान् प्रति ॥२०॥ तथैव शरवर्षेण गन्धर्वास्ते वलोत्कटाः । पाण्डवानभ्यवर्त्तन्त पाण्डवाश्च दिवौकसः ॥ २१ ॥ ततः सुतुमुलं युद्धं गन्धर्वाणां तरस्विनाम् बभूव भीमवेगानां पाण्डवानाञ्च भारत ॥ २२ ॥

इति आरण्यपर्वणि घोषयात्रापर्वणि पाण्डवगन्धर्व्वयुद्धे त्रिचत्वारिंशदधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २४३ ॥

वैशम्पायन उवाच । ततो दिव्यास्त्रसम्पन्ना गन्धर्वा हेममालिनः । विसृजन्तः शरान् दीप्तान् समन्तात्पर्य्यवारयन् ॥ १ ॥ चत्वार पाण्डवा वीरा गन्धर्वाश्च सहस्रशः । रणे संन्यपतन्राजंस्तदद्भुतमिवाभवत् ॥ २ ॥ यथा कर्णस्य च रथो धार्त्तराष्ट्रस्य चोभयोः । गन्धर्वैः शतशश्छिन्नौ तथा तेषां प्रचक्रिरे ॥ ३ ॥ तान् समापततो राजन् गन्धर्वाञ्छतशो रणे । प्रत्यगृह्णन्नरव्याघ्राः शरवर्षैरनेकशः ॥ ४ ॥ ते कीर्य्यमाणाः खगमाः शरवर्षैः समन्ततः । न शेकुः पाण्डुपुत्राणां समीपे परिवर्त्तितुम् ॥ ५ ॥ अति-

क्रुद्धानतिक्रुद्धो गन्धर्व्वानर्जुनस्तदा। लक्षयित्वाथ दिव्यानि महास्त्राण्युपचक्रमे ॥ ५ ॥ सहस्राणां सहस्राणि प्राहिणोद्यमसादनम्। आग्नेयेनार्जुनः सङ्ख्ये गन्धर्व्वाणां बलोत्कटः ॥ ६ ॥ तथा भीमो महेष्वासः संयुगे बलिनाम्वरः। गन्धर्व्वान् शतशो राजन् जघान निशितैः शरैः ॥ ७ ॥ माद्रीपुत्रावपि तथा युध्यमानौ बलोत्कटौ। परिगृह्याग्रतो राजन् जघ्नतुः शतशः परान् ॥ ८ ॥ ते वध्यमाना गन्धर्व्वा दिव्यैरस्त्रैर्महारथैः। उत्पेतुः खमुपादाय धृतराष्ट्रसुतांस्ततः ॥ ९ ॥ स तानुत्पतितान् दृष्ट्वा कुन्तीपुत्रो धनञ्जयः। महता शरजालेन समन्तात् पर्य्यवारयत् ॥ १० ॥ ते बद्धाः शरजालेन शकुन्ता इव पञ्जरे। ववर्षुरर्जुनं क्रोधाद्गदाशक्त्यृष्टिवृष्टिभिः ॥ ११ ॥ गदाशक्त्यृष्टिवृष्टीस्ता निहत्य परमास्त्रवित्। गात्राणि चाहनद्भल्लैर्गन्धर्व्वाणां धनञ्जयः ॥ १२ ॥ शिरोभिः प्रपतद्भिश्च चरणैर्बाहुभिस्तथा। अश्मवृष्टिरिवाभाति परेषामभवद्भयम् ॥ १३ ॥ ते वध्यमाना गन्धर्व्वाः पाण्डवेन महात्मना। भूमिष्ठमन्तरीक्षस्थाः शरवर्षैरवाकिरन् ॥ १४ ॥ तेषान्तु शरवर्षाणि सव्यसाची परन्तपः। अस्त्रैः संवार्य्य तेजस्वी गन्धर्व्वान् प्रत्यविध्यत ॥ १५ ॥ स्थूलकर्णेन्द्रजालञ्च सौरञ्चापि तथार्जुनः। आग्नेयञ्चापि सौम्यञ्च ससर्ज्ज कुरुनन्दनः ॥ १६ ॥ ते दह्यमाना गन्धर्व्वाः कुन्तीपुत्रस्य सायकैः। दैतेया इव शक्रेण विषादमगमन् परम् ॥ १७ ॥ ऊर्द्ध्वमाक्रममाणाश्च शरजालेन वारिताः। विसर्पमाणा भल्लैश्च वार्य्यन्ते सव्यसाचिना ॥ १८ ॥ गन्धर्व्वांस्त्रासितान् दृष्ट्वा कुन्तीपुत्रेण भारत। चित्रसेनो गदां गृह्य सव्यसाचिनमाद्रवत् ॥ १९ ॥ तस्याभिपततस्तूर्णं गदाहस्तस्य संयुगे। गदां सर्व्वायसीं पार्थः शरैश्चिच्छेद सप्तधा ॥ २० ॥ स गदां बहुधा दृष्ट्वा कृत्तां वाणैस्तरस्विना। संवृत्य विद्ययात्मानं योधयामास पाण्डवम् ॥ २१ ॥ अस्त्राणि तस्य दिव्यानि सम्प्रयुक्तानि सर्व्वशः।

दिव्यैरस्त्रैस्तदा वीरः पर्य्यवारयदर्जुनः ॥ २२ ॥ स वार्य्यमाण-
स्तैरस्त्रैरर्जुनेन महात्मना । गन्धर्वराजो बलवान् माययान्तर्हित-
स्तदा ॥ २३ ॥ अन्तर्हितन्तमालक्ष्य प्रहरन्तमथार्जुनः । ताड़या-
मास खचरैर्दिव्यास्त्रप्रतिमन्त्रितैः ॥ २४ ॥ अन्तर्धानवधञ्चास्य चक्रे
क्रुद्धोऽर्जुनस्तदा । शब्दवेधं समाश्रित्य बहुरूपो धनञ्जयः ॥ २५ ॥
स वध्यमानस्तैरस्त्रैरर्जुनेन महात्मना । ततोऽस्य दर्शयामास तदा-
त्मानं प्रियः सखा ॥ २६ ॥ चित्रसेनस्तथोवाच सखायं युधि विद्धि
माम् । चित्रसेनं समालक्ष्य सखायं युधि दुर्बलम् ॥ २७ ॥ सं-
जहारास्त्रमथ तत् प्रहृष्टं पाण्डवर्षभः । दृष्ट्वा तु पाण्डवाः सर्वे
संहृतास्त्रं धनञ्जयम् ॥ २८ ॥ संजह्रुः प्रद्रुतानश्वान् शरवेगान्
धनूंषि च । चित्रसेनश्च भीमश्च सव्यसाची यमावपि । पृष्ट्वा
कौशल्यमन्योऽन्यं रथेष्वेवावतस्थिरे ॥ २९ ॥

इति आरण्यपर्वणि घोषयात्रापर्वणि गन्धर्वपराभवे
चतुश्चत्वारिंशदधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २४४ ॥

वैशम्पायन उवाच । ततोऽर्जुनश्चित्रसेनं प्रहसन्निदमब्रवीत् ।
मध्ये गन्धर्वसैन्यानां महेष्वासो महाद्युतिः ॥ १ ॥ किन्ते व्यवसितं
वीर कौरवाणां विनिग्रहे । किमर्थञ्च सदारोऽयं निगृहीतः सुयो-
धनः ॥ २ ॥

चित्रसेन उवाच । विदितोऽयमभिप्रायस्तत्रस्थेन दुरात्मनः ।
दुर्य्योधनस्य पापस्य कर्णस्य च धनञ्जय ॥ ३ ॥ वनस्थान् भवतो
ज्ञात्वा क्लिश्यमानाननाथवत् । समस्थो विषमस्थांस्तान् द्रक्ष्यामी-
त्यनवस्थितान् ॥ ४ ॥ इमेऽवहसितुं प्राप्ता द्रौपदीञ्च यशस्विनीम् ।
ज्ञात्वा चिकीर्षितञ्चैषां मामुवाच सुरेश्वरः ॥ ५ ॥ गच्छ दुर्य्यो-
धनं बद्ध्वा सहामात्यमिहानय । धनञ्जयश्च ते रक्ष्यः सह भ्रातृभि-

द्वाहवे ॥ ६ ॥ स च प्रियसखा तुभ्यं शिष्यश्च तव पाण्डवः । वच-
नाद्देवराजस्य ततोऽस्मीहागतो द्रुतम् ॥ ७ ॥ अयं दुरात्मा बद्धश्च
गमिष्यामि सुरालयम् । नेष्याम्येनं दुरात्मानं पाकशासनशासनात् ॥८॥

अर्ज्जुन उवाच । उत्सृज्यतां चित्रसेन भ्राताऽस्माकं सुयोधनः ।
धर्मराजस्य सन्देशान्मम चेदिच्छसि प्रियम् ॥ ९ ॥

चित्रसेन उवाच । पापोऽयं नित्यसन्तुष्टो न विमोक्षणमर्हति ।
प्रलब्धा धर्मराजस्य कृष्णायाश्च धनञ्जय ॥ १ ॥ नेदश्चिकीर्षितं
तस्य कुन्तीपुत्रो युधिष्ठिरः । जानाति धर्मराजो हि श्रुत्वा कुरु
यथेच्छसि ॥ ११ ॥

वैशम्पायन उवाच । ते सर्व एव राजानमभिजग्मुर्युधिष्ठिरम् ।
अभिगम्य च तत्सर्वं शशंसुस्तस्य चेष्टितम् ॥ १२ ॥ अजातशत्रु-
स्तच्छ्रुत्वा गन्धर्वस्य वचस्तदा । मोचयामास तान् सर्वान् गन्ध-
र्वान् प्रशशंस च ॥ १३ ॥ दिष्ट्या भवद्भिर्बलिभिः शक्तैः सर्वैर्न
हिंसितः । दुर्वृत्तो धार्त्तराष्ट्रोऽयं सामात्यज्ञातिबान्धवः ॥ १४ ॥
उपकारो महांस्तात कृतोऽयं मम खेचरैः । कुलं न परिभूतं मे
मोक्षणेऽस्य दुरात्मनः ॥ १५ ॥ आज्ञापयध्वमिष्टानि प्रीयामो
दर्शनेन वः । प्राप्य सर्वानभिप्रायांस्ततो व्रजत मा चिरम् ॥ १६ ॥
अनुज्ञातास्तु गन्धर्वाः पाण्डुपुत्रेण धीमता । सहाप्सरोभिः सं-
हृष्टाश्चित्रसेनमुखा ययुः ॥ १७ ॥ देवराडपि गन्धर्वान्मृतांस्तान्
समजीवयत् । दिव्येनामृतवर्षेण ये हताः कौरवैर्युधि ॥ १८ ॥
ज्ञातींस्तानवमुच्याथ राजदारांश्च सर्वशः । कृत्वा च दुष्करं कर्म
प्रीतियुक्ताश्च पाण्डवाः ॥ १९ ॥ सस्त्रीकुमारैः कुरुभिः पूज्यमाना
महारथाः । बभ्राजिरे महात्मानः क्रतुमध्ये यथाग्नयः ॥ २० ॥
ततो दुर्य्योधनं मुक्तं भ्रातृभिः सहितं तदा । युधिष्ठिरस्तु प्रणया-
दिदं वचनमब्रवीत् ॥ २१ ॥ मास्म तात पुनः कार्षीरीदृशं साहसं
क्वचित् । न हि साहसकर्त्तारः सुखमेधन्ति भारत ॥ २२ ॥

स्वस्तिमान् सहितः सर्वैर्भ्रातृभिः कुरुनन्दन। गृहान् व्रज यथाकामं वैमनस्यञ्च मा कृथाः ॥२२॥

वैशम्पायन उवाच। पाण्डवेनाभ्यनुज्ञातो राजा दुर्य्योधनस्तदा। अभिवाद्य धर्मपुत्रं गतेन्द्रिय इवातुरः ॥ २४ ॥ विदीर्य्यमाणो व्रीड़ावान् जगाम नगरं प्रति। तस्मिन् गते कौरवेये कुन्तीपुत्रो युधिष्ठिरः ॥ २५ ॥ भ्रातृभिः सहितो वीरः पूज्यमानो द्विजातिभिः। तपोधनैश्च तैः सर्वैर्वृतः शक्र इवामरैः। तथा द्वैतवने तस्मिन् विजहार मुदायुतः ॥ २६ ॥

इति आरण्यपर्वणि घोषयात्रापर्वणि दुर्य्योधनमोक्षणे पञ्चचत्वारिंशदधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २४५ ॥

जनमेजय उवाच। शत्रुभिर्जितबद्धस्य पाण्डवैश्च महात्मभिः। मोक्षितस्य युधा पश्चान्मानिनः सुदुरात्मनः ॥ १ ॥ कत्थनस्यावलिप्तस्य गर्वितस्य च नित्यशः। सदा च पौरुषौदार्य्यैः पाण्डवानवमन्यतः ॥ २ ॥ दुर्य्योधनस्य पापस्य नित्याहङ्कारवादिनः। प्रवेशो हास्तिनपुरे दुष्करः प्रतिभाति मे ॥ ३ ॥ तस्य लज्जान्वितस्यैव शोकव्याकुलचेतसः। प्रवेशं विस्तरेण त्वं वैशम्पायन कीर्त्तय ॥ ४ ॥

वैशम्पायन उवाच। धर्मराजनिसृष्टस्तु धार्त्तराष्ट्रः सुयोधन। लज्जयाधोमुखः सीदन्नुपासर्पत् सुदुःखितः ॥ ५ ॥ स्वपुरं प्रययौ राजा चतुरङ्गबलानुगः। शोकोपहतया बुद्ध्या चिन्तयानः पराभवम् ॥ ६ ॥ विमुच्य पथि यानानि देशे सुयवसोदके। सन्निविष्टः शुभे रम्ये भूमिभागे यथेप्सितम् ॥ ७ ॥ हस्त्यश्वरथपादातं यथास्थानं न्यवेशयत्। अथोपविष्टं राजानं पर्य्यङ्के ज्वलनप्रभे ॥ ८ ॥ उपप्लुतं यथासोमं राहुणा रात्रिसंक्षये। उपागम्या-

ब्रवीत् कर्णो दुर्य्योधनमिदं तदा ॥ ९ ॥ दिष्ट्या जीवसि गान्धारे दिष्ट्या न सङ्गमः पुनः । दिष्ट्या त्वया जिताश्चैव गन्धर्व्वाः कामरूपिणः ॥ १० ॥ दिष्ट्या समग्रान् पश्यामि भ्रातॄंस्ते कुरुनन्दन । विजिगीषून् रणे युक्तान् निर्जितारीन्महारथान् ॥ ११ ॥ अहं त्वभिद्रुतः सर्व्वैर्गन्धर्व्वैः पश्यतस्तव । नाशक्नुवं स्थापयितुं दीर्यमाणाञ्च वाहिनीम् ॥ १२ ॥ शरक्षताङ्गश्च भृशं व्यपयातोऽभिपीड़ितः । इदन्त्वत्यद्भुतं मन्ये यद्युष्मानिह भारत ॥ १३ ॥ अरिष्टानक्षतांश्चापि सदारबलवाहनान् । विमुक्तान् सम्प्रपश्यामि युद्धात्तस्मादमानुषात् ॥ १४ ॥ नैतस्य कर्त्ता लोकेऽस्मिन् पुमान् विद्यति भारत । यत्कृतन्ते महाराज सह भ्रातृभिराहवे ॥ १५ ॥

वैशम्पायन उवाच । एवमुक्तस्तु कर्णेन राजा दुर्य्योधनस्तदा । उवाचाङ्गराजानं वाष्पगद्गदया गिरा ॥ १६ ॥

इति आरण्यपर्व्वणि घोषयात्रापर्व्वणि कर्णदुर्य्योनसंवादे षट्चत्वरिंशदधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २४६ ॥

दुर्य्योधन उवाच । अजानतस्ते राधेय नाभ्यसूयाम्यहं वचः । जानासि त्वं जिताञ्छत्रून् गन्धर्व्वांस्तेजसा मया ॥ १ ॥ आयोधितास्तु गन्धर्व्वाः सुचिरं सोदरैर्मम । मया सह महावाहो कृतश्चोभयतः क्षयः ॥ २ ॥ मायाधिकास्त्वयुध्यन्त यदा शूरा वियद्गताः । तदा नो न समं युद्धमभवत् खेचरैः सह ॥ ३ ॥ पराजयञ्च प्राप्ताः स्म रणे वन्धनमेव च । सभृत्यामात्यपुत्राश्च सदारबलवाहनाः ॥ ४ ॥ उच्चैराकाशमार्गेण ह्रियमाणाः सुदुःखिताः । अथ नः सैनिकाः केचिदमात्याश्च महारथाः ॥ ५ ॥ उपगम्याब्रुवन् दीनाः पाण्डवान् शरणप्रदान् । एष दुर्य्योधनो राजा धार्त्तराष्ट्रः सहानुजः ॥ ६ ॥ सामात्यदारो ह्रियते गन्धर्व्वैर्दिव-

माश्रितैः। तं मोचयत भद्रं वः सहदारं नराधिपम् ॥ ७॥
परामर्शो माभविष्यत् कुरुदारेषु सर्वशः। एवमुक्ते तु धर्मात्मा
ज्येष्ठः पाण्डुसुतस्तदा ॥ ८॥ प्रसाद्य पाण्डवान् सर्वानाज्ञापयत
मोचणे। अथागम्य तमुद्देशं पाण्डवाः पुरुषर्षभाः ॥ ९ ॥
सान्त्वपूर्वमयाचन्त शक्ताः सन्तो महारथाः। यदा चक्षान्न-
मुमुचुर्गन्धर्वाः सान्त्विता अपि ॥ १० ॥ ततोऽर्जुनश्च भीमश्च यमजौ
च बलोत्कटौ। मुमुचुः शरवर्षाणि गन्धर्वान् प्रत्यनेकशः ॥ ११ ॥
अथ सर्वं रणं मुक्ता प्रयाताः खेचरा दिवम्। अस्मानेवाभिकर्षन्तो
दीनान्मुदितमानसाः ॥ १२ ॥ ततः समन्तात् पश्यामः शरजालेन
वेष्टितम्। अमानुषाणि चास्त्राणि प्रमुञ्चन्तं धनञ्जयम् ॥ १३ ॥
समावृता दिशो दृष्ट्वा पाण्डवेन शितैः शरैः। धनञ्जयसखात्मानं
दर्शयामास वै तदा ॥ १४ ॥ चित्रसेनः पाण्डवेन समाश्लिष्य पर-
स्परम्। कुशलं परिपप्रच्छ तैः पृष्टश्चांप्यनामयम् ॥ १५ ॥ ते
समेत्य तथान्योऽन्यं सन्नाहान् विप्रमुच्य च। एकीभूतास्ततो
वीरा गन्धर्वाः सह पाण्डवैः। अपूजयेतामन्योऽन्यं चित्रसेन-
धनञ्जयौ ॥ १६ ॥

इति आरण्यपर्वणि घोषयात्रापर्वणि कर्णदुर्य्योधसंवादे
सप्तचत्वारिंशदधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २४७ ॥

दुर्य्योधन उवाच। चित्रसेनं समागम्य प्रहसन्नर्जुनस्तदा।
इदं वचनमक्लीवमब्रवीत् परवीरहा ॥ १ ॥ भ्रातॄनर्हसि मे वीर
मोक्तुं गन्धर्वसत्तम। अनर्हधर्षणा ह्येमे जीवमानेषु पाण्डुषु ॥२॥
एवमुक्तस्तु गन्धर्वः पाण्डवेन महात्मना। उवाच यत् कर्ण वयं
मन्त्रयन्तो विनिर्गताः ॥ ३ ॥ द्रष्टारः स्म सुखाद्धीनान् सदारान्
पाण्डवानिति। तस्मिन्नुचार्य्यमाणे तु गन्धर्वेण वचस्तथा ॥ ४ ॥

भूमेर्विवरमन्वैच्छं प्रवेष्टुं व्रीड़यान्वितः । युधिष्ठिरमथागम्य गन्धर्वाः सह पाण्डवैः ॥ ५ ॥ अस्मद्दुर्मन्त्रितं तस्मै वद्धांश्चास्मान्न्यवेदयन् । स्त्रीसमक्षमहं दीनो बद्धः शत्रुवशङ्गतः ॥ ६ ॥ युधिष्ठिरस्योपहृतः किन्नु दुःखमतः परम् । ये मे निराकृता नित्यं रिपुर्येषामहं सदा ॥ ७ ॥ तैर्मोचितोऽहं दुर्बुद्धिर्दत्तं तैरेव जीवितम् । प्राप्तः स्यां यद्यहं वीर वधं तस्मिन्महारणे ॥ ८ ॥ श्रेयस्तद्भविता मह्यं नैवं भूतस्य जीवितम् । अभूद्यशः पृथिव्यां मे ख्यातं गन्धर्वतो वधात् ॥ ९ ॥ प्राप्ताश्च पुण्यलोकाः स्युर्महेन्द्रसदनेऽक्षयाः । यत्त्वद्य मे व्यवसितं तच्छृणुध्वं नरर्षभाः ॥ १० ॥ इह प्रायमुपासिष्ये यूयं व्रजत वेश्महान् । भ्रातरश्चैव मे सर्वे यान्त्वद्य स्वपुरं प्रति ॥ ११ ॥ कर्णप्रभृतयश्चैव सुहृदो बान्धवाश्च ये । दुःशासनं पुरस्कृत्य प्रयान्त्वद्य पुरं प्रति ॥ १२ ॥ न ह्यहं सम्प्रयास्यामि पुरं शत्रुनिराकृतः । शत्रुमानापहो भूत्वा सुहृदां मानकृत्तथा ॥ १३ ॥ स सुहृच्छोकदो जातः शत्रूणां हर्षवर्द्धनः । वारणाह्वयमासाद्य किं वक्ष्यामि जनाधिपम् ॥ १४ ॥ भीष्मद्रोणौ कृपद्रौणी विदुरः सञ्जयस्तथा । वाह्लिकः सोमदत्तिश्च ये चान्ये वृद्धसम्मताः ॥ १५ ॥ ब्राह्मणाः श्रेणिमुख्याश्च तथोदासीनवृत्तयः । किं मां वक्ष्यन्ति किञ्चापि प्रतिवक्ष्यामि तानहम् ॥ १६ ॥ रिपूणां शिरसि स्थित्वा तथा विक्रम्य चोरसि । आत्मदोषात् परिभ्रष्टः कथं वक्ष्यामि तानहम् ॥ १७ ॥ दुर्विनीताः श्रियं प्राप्य विद्यामैश्वर्य्यमेव च । तिष्ठन्ति न चिरं भद्रे यथाहं मदगर्वितः ॥ १८ ॥ अहो नार्हमिदं कर्म्म कष्टं दुश्चरितं कृतम् । स्वयं दुर्बुद्धिना मोहाद्येन प्राप्तोऽस्मि संशयम् ॥ १९ ॥ तस्मात् प्रायमुपासिष्ये न हि शक्ष्यामि जीवितुम् । चेतयानो हि को जीवेत् कृच्छ्राच्छत्रुभिरुद्धृतः ॥ २० ॥ शत्रुभिश्चावहसितो मानी पौरुषवर्ज्जितः । पाण्डवैर्विक्रमाढ्यैश्च सावमानमवेक्षितः ॥ २१ ॥

—

वैशम्पायन उवाच। एवं चिन्तापरिगतो दुःशासनमथाब्रवीत्। दुःशासन निबोधेदं वचनं मम भारत॥२२॥ प्रतीच्छ त्वं मया दत्तमभिषेकं नृपो भव। प्रशाधि पृथिवीं स्फीतां कर्णसौबलपालिताम्॥२३॥ भ्रातॄन् पालय विस्रब्धं मरुतो वृत्रहा यथा। बान्धवाश्चोपजीवन्तु देवा इव शतक्रतुम्॥२४॥ ब्राह्मणेषु सदा वृत्तिं कुर्वीथाश्चाप्रमादतः। बन्धूनां सुहृदाञ्चैव भवेथास्त्वं गतिः सदा॥२५॥ ज्ञातींश्चाप्यनुपश्येथा विष्णुर्देवगणान् यथा। गुरवः पालनीयास्ते गच्छ पालय मेदिनीम्॥२६॥ नन्दयन् सुहृदः सर्वान् शात्रवांश्चावभर्त्सयन्। कण्ठे चैनं परिष्वज्य गम्यतामित्युवाच ह॥२७॥ तस्य तद्वचनं श्रुत्वा दीनो दुःशासनोऽब्रवीत्। अश्रुकण्ठः सुदुःखार्त्तः प्राञ्जलिः प्रणिपत्य च॥२८॥ सगद्गदमिदं वाक्यं भ्रातरं ज्येष्ठमात्मनः। प्रसीदेत्यपतद्भूमौ दूयमानेन चेतसा॥२९॥ दुःखितः पादयोस्तस्य नेत्रयं जलमुत्सृजन्। उक्तवांश्च नरव्याघ्रो नैतदेवं भविष्यति॥३०॥ विदीर्य्येत् सकला भूमिर्द्यौश्चापि शकलीभवेत्। रविरात्मप्रभां जह्यात् सोमः शीतांशुतां त्यजेत्॥३१॥ वायुः शैघ्र्यमथो जह्याद्धिमवांश्च परिव्रजेत्। शुष्येत्तोयं समुद्रेषु वह्निरप्युष्णतां त्यजेत्॥३२॥ न चाहं त्वदृते राजन् प्रशासेयं वसुन्धराम्। पुनः पुनः प्रसीदेति वाक्यञ्चेदमुवाच ह॥३३॥ त्वमेव नः कुले राजा भविष्यसि शतं समाः। एवमुक्त्वा स राजानं सुस्वरं प्ररुरोद ह॥३४॥ पादौ संस्पृश्य मानार्हौ भ्रातुर्ज्येष्ठस्य भारत। तथा तौ दुःखितौ दृष्ट्वा दुःशासनसुयोधनौ॥३५॥ अभिगम्य व्यथाविष्टः कर्णस्तौ प्रत्यभाषत। विषीदथ किं कौरव्यौ बालिश्यात् प्राकृताविव॥३६॥ न शोकः शोचमानस्य विनिवर्त्तेत कर्हिचित्। यदा च शोचतः शोको व्यसनं नापकर्षति॥३७॥ सामर्थ्यं किं ततः शोके शोचमानौ प्रपश्यथः। धृतिं गृह्णीतं मा शत्रून् शोचन्तौ

मन्त्रयिष्यथः ॥ ३८ ॥ कर्त्तव्यं हि कृतं राजन् पाण्डवैस्तव मोक्षणम् । नित्यमेव प्रियं कार्य्यं राज्ञो विषयवासिभिः ॥ ३९ ॥ पाल्यमानास्त्वया ते हि निवसन्ति गतज्वराः । नार्हस्येवङ्गते मन्युं कर्त्तुं प्राकृतवद्यथा ॥ ४० ॥ विषण्णास्तव सोदर्य्यास्त्वयि प्रायं समास्थिते । उत्तिष्ठ व्रज भद्रन्ते समाश्वासय सोदरान् ॥ ४१ ॥

इति आरण्यपर्वणि घोषयात्रापर्वणि कर्णदुर्य्योधनसंवादे अष्टचत्वारिंशदधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २४८ ॥

कर्ण उवाच । राजन्नद्यावगच्छामि तवेह लघुसत्त्वताम् । किमत्र चित्रं यद्वीर मोचितः पाण्डवैररि ॥ १ ॥ सद्यो वशं समापन्नः शत्रूणां शत्रुकर्षण । सेनाजीवैश्च कौरव्य तथा विषयवासिभिः ॥ २ ॥ अज्ञातैर्यदि वा ज्ञातैः कर्त्तव्यं नृपतेः प्रियम् । प्रायःप्रधानाः पुरुषाः क्षोभयन्त्यरिवाहिनीम् ॥ ३ ॥ निगृह्यन्ते च युद्धेषु मोक्ष्यन्ते चैव सैनिकैः । सेनाजीवाश्च ये राज्ञां विषये सन्ति मानवाः ॥ ४ ॥ ते सङ्गम्य नृपार्थाय यतितव्यं यथातथम् । यद्येवं पाण्डवै राजन् भवद्विषयवासिभिः ॥ ५ ॥ यदृच्छया मोचितोऽसि तत्र का परिवेदना । न चैतत् साधु यद्राजन् पाण्डवास्त्वां नृपोत्तम ॥ ६ ॥ स्वसेनया सम्प्रयान्तं नानुयान्ति स्म पृष्ठतः । शूराश्च बलवन्तश्च संयुगेष्वपलायिनः ॥ ७ ॥ भवतस्ते सहाया वै प्रेष्यतां पूर्व्वमागताः । पाण्डवेयानि रत्नानि त्वमद्याप्युपभुञ्जसे ॥ ८ ॥ सत्त्वस्थान् पाण्डवान् पश्य न ते प्रायमुपाविशन् । उत्तिष्ठ राजन् भद्रन्ते न चिरं कर्त्तुमर्हसि ॥ ९ ॥ अवश्यमेव नृपते राज्ञो विषयवासिभिः । प्रियाण्याचरितव्यानि तत्र का परिदेवना ॥ १० ॥ मद्वाक्यमेतद्राजेन्द्र यद्येवं न करिष्यसि । स्थास्यामीह भवत्पादौ

शुश्रूषन्नरिमर्दन ॥११॥ नोत्सहे जीवितुमहं त्वद्विहीनो नरर्षभ। प्रायोपविष्टस्तु नृप राज्ञां हास्यो भविष्यसि ॥ १२ ॥

वैशम्पायन उवाच। एवमुक्तस्तु कर्णेन राजा दुर्योधनस्तदा। नैवोत्थातुं मनश्चक्रे स्वर्गाय कृतनिश्चयः ॥ १३ ॥

इति आरण्यपर्वणि घोषयात्रापर्वणि कर्णदुर्योधनसंवादे एकोनपञ्चाशदधिकद्विशतोऽध्यायः ॥ २४९ ॥

वैशम्पायन उवाच। प्रायोपविष्टं राजानं दुर्योधनममर्षणम्। उवाच सान्त्वयन्राजञ्छकुनिः सौबलस्तदा ॥ १ ॥

शकुनिरुवाच। सम्यगुक्तं हि कर्णेन तच्छ्रुतं कौरव त्वया। मया हृतां श्रियं स्फीतां तां मोहादपहाय किम् ॥ २ ॥ त्वमबुद्ध्या नृपते प्राणानुत्स्रष्टुमर्हसि। अद्य वाप्यवगच्छामि न वृद्धाः सेवितास्त्वया ॥ ३ ॥ यः समुत्पतितं हर्षं दैन्यं वा न नियच्छति। स नश्यति श्रियं प्राप्य पात्रमाममिवाम्भसि ॥ ४ ॥ अतिभीरुमतिक्लीबं दीर्घसूत्रं प्रमादिनम्। व्यसनाद्विषयाक्रान्तं न भजन्ति नृपं प्रजाः ॥ ५ ॥ सत्कृतस्य हि ते शोको विपरीते कथं भवेत्। मा कृतं शोभनं पार्थैः शोकमालम्ब्य नाशय ॥ ६ ॥ यत्र हर्षस्त्वया कार्यः सत्कर्तव्याश्च पाण्डवाः। तत्र शोचसि राजेन्द्र विपरीतमिदं तव ॥ ७ ॥ प्रसीद मा त्यजात्मानं तुष्टश्च सुकृतं स्मर। प्रयच्छ राज्यं पार्थानां यशो धर्ममवाप्नुहि ॥ ८ ॥ क्रियामेतां समाज्ञाय कृतज्ञस्त्वं भविष्यसि। सौभ्रात्रं पाण्डवैः कृत्वा समवस्थाप्य चैव तान्। पित्र्यं राज्यं प्रयच्छैषां ततः सुखमवाप्स्यसि ॥ ९ ॥

वैशम्पायन उवाच। शकुनेस्तु वचः श्रुत्वा दुःशासनमवेक्ष्य च। पादयोः पतितं वीरं विक्लवं भ्रातृसौहृदात्। बाहुभ्यां साध-

जाताभ्यां दुःशासनमरिन्दमम् ॥ १० ॥ उत्थाप्य सम्परिष्वज्य प्रीत्याजिघ्रत मूर्द्धनि । कर्णसौबलयोश्चापि संश्रुत्य वचनान्यसौ ॥ ११ ॥ निर्वेदं परमं गत्वा राजा दुर्य्योधनस्तदा । व्रीड़याभिपरीतात्मा नैराश्यमगमत् परम् ॥ १२ ॥ तच्छ्रुत्वा सुहृदश्चैव समन्युरिदमब्रवीत् । न धर्म्मधनसौख्येन नैश्वर्य्येण न चाज्ञया ॥ १३ ॥ नैव भोगैश्च मे कार्य्यं मा विहन्यत गच्छत । निश्चितेयं मम मतिः स्थिता प्रायोपवेशने ॥ १४ ॥ गच्छध्वं नगरं सर्व्वे पूज्याश्च गुरवो मम । त एवमुक्ताः प्रत्यूचू राजानमरिमर्द्दनम् ॥ १५ ॥ या गतिस्तव राजेन्द्र साऽस्माकमपि भारत । कथं वा सम्प्रवेक्ष्यामस्त्वद्विहीनाः पुरं वयम् ॥ १६ ॥

वैशम्पायन उवाच । स सुहृद्भिरमात्यैश्च भ्रातृभिः स्वजनेन च । बहुप्रकारमप्युक्तो निश्चयान्न विचाल्यते ॥ १७ ॥ दर्भास्तरणमास्तीर्य्य निश्चयाद्धृतराष्ट्रजः । संस्पृश्यापः शुचिर्भूत्वा भूतले समुपस्थितः ॥ १८ ॥ कुशचीराम्बरधरः परं नियममास्थितः । वाग्यतो राजशार्दूलः स स्वर्गगतिकाम्यया ॥ १९ ॥ मनसोपचितिं कृत्वा निरस्य च बहिष्क्रियाः । अथ तं निश्चयं तस्य बुद्ध्वा दैतेयदानवाः ॥ २० ॥ पातालवासिनो रौद्राः पूर्व्वं देवैर्विनिर्जिताः । ते स्वपक्षक्षयन्तु ज्ञात्वा दुर्य्योधनस्य वै ॥ २१ ॥ आह्वानाय तदा चक्रुः कर्म्म वैतानसम्भवम् । बृहस्पत्युशनोक्तैश्च मन्त्रैर्मन्त्रविशारदाः ॥ २२ ॥ अथर्व्ववेदप्रोक्ताश्च याश्चोपनिषदि क्रियाः । मन्त्रजप्यसमायुक्तास्तास्तदा संप्रवर्त्तयन् ॥ २३ ॥ जुह्वत्यग्नौ हविः क्षीरं मन्त्रवत् सुसमाहिताः । ब्राह्मणा वेदवेदाङ्गपारगाः सुदृढ़व्रताः ॥ २४ ॥ कर्म्मसिद्धौ तदा तत्र जृम्भमाणा महाद्भुता । कृत्या समुत्थिता राजन् किङ्करोमीति चाब्रवीत् ॥२५॥ आहुर्दैत्याश्च तां तत्र सुप्रीतेनान्तरात्मना । प्रायोपविष्टं राजानं धार्त्तराष्ट्रमिहानय ॥ २६ ॥ तथेति च प्रतिश्रुत्य सा कृत्या प्रययौ

तदा । निमेषादृगमच्चापि यत्र राजा सुयोधनः ॥ २७ ॥ समादाय च राजानं प्रविवेश रसातलम् । दानवानां मुहूर्त्ताच्च तमानीतं न्यवेदयत ॥ २८ ॥ तमानीतं नृपं दृष्ट्वा रात्रौ सङ्गत्य दानवाः । प्रहृष्टमनसः सर्वे किञ्चिदुत्फुल्ललोचनाः । साभिमानमिदं वाक्यं दुर्य्योधनमथाब्रुवन् ॥ २९ ॥

इति आरण्यपर्वणि घोषयात्रापर्वणि दुर्य्योधनप्रायोपवेशे पञ्चाशदधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २५० ॥

दानवा ऊचुः । भो सुयोधन राजेन्द्र भरतानां कुलोद्वह । शूरैः परिवृतो नित्यं तथैव च महात्मभिः ॥ १ ॥ अकार्षीः साहसमिदं कस्मात् प्रायोपवेशनम् । आत्मत्यागी ह्यधो याति वाच्यतां चायशस्करीम् ॥ २ ॥ न हि कार्य्यविरुद्धेषु बहुपापेषु कर्म्मसु । मूलघातिषु सज्जन्ते बुद्धिमन्तो भवद्विधाः ॥ ३ ॥ नियच्छैतां मतिं राजन् धर्मार्थसुखनाशिनीम् । यशःप्रतापवीर्य्यघ्नीं शत्रूणां हर्षवर्द्धनीम् ॥४॥ श्रूयतां हि प्रभो तत्त्वं दिव्यताञ्चात्मनो नृप । निर्माणञ्च शरीरस्य ततो धैर्य्यमवाप्नुहि ॥ ५ ॥ पुरा त्वं तपसास्माभिर्लब्धो राजन्महेश्वरात् । पूर्वकायश्च सर्वस्ते निर्म्मितो वज्रसञ्चयः ॥ ६ ॥ अस्त्रैरभेद्यः शस्त्रैश्चाप्यधः कायश्च तेऽनघ । कृतः पुष्पमयो देव्या रूपतः स्त्रीमनोहरः ॥ ७ ॥ एवमीश्वरसंयुक्तस्तव देहो नृपोत्तम । देव्या च राजशार्दूल दिव्यस्त्वं हि न मानुषः ॥ ८ ॥ क्षत्रियाश्च महावीर्य्या भगदत्तपुरोगमाः । दिव्यास्त्रविदुषः शूराः क्षपयिष्यन्ति ते रिपून् ॥ ९ ॥ तदलन्ते विषादेन भयं तव न विद्यते । सहायार्थञ्च ते वीराः सम्भूता भुवि दानवाः ॥ १० ॥ भीष्मद्रोणकृपादींश्च प्रवेक्ष्यन्त्यपरेऽसुराः । यैराविष्टा घृणां त्यक्त्वा योत्स्यन्ते तव वैरिभिः ॥ ११ ॥ नैव पुत्रान्

च भ्रातॄन्न पितॄन्न च बान्धवान् । नैव शिष्यान्न च ज्ञातीन्न बालान् स्थविरान्न च ॥ १२ ॥ युधि सम्प्रहरिष्यन्तो मोच्यन्ति कुरुसत्तम । निःस्नेहा दानवाविष्टाः समाक्रान्तेऽन्तरात्मनि ॥ १३ ॥ प्रहरिष्यन्ति विवशाः स्नेहमुत्सृज्य दूरतः । हृष्टाः पुरुषशार्दूलाः कलुषीकृतमानसाः ॥ १४ ॥ अविज्ञानविमूढाश्च दैवाच्च विधिनिर्म्मितात् । व्याभाषमाणाश्चान्योऽन्यं न मे जीवन् विमोच्यसे ॥ १५ ॥ सर्व्वे शस्त्रास्त्रमोक्षेण पौरुषे समवस्थिताः । श्लाघमानाः कुरुश्रेष्ठ करिष्यन्ति जनक्षयम् ॥ १६ ॥ तेऽपि पञ्च महात्मानः प्रतियोत्स्यन्ति पाण्डवाः । वधञ्चैषां करिष्यन्ति दैवयुक्ता महाबलाः ॥ १७ ॥ दैत्यरक्षोगणाश्चैव सम्भूताः क्षत्रयोनिषु । योत्स्यन्ति युधि विक्रम्य शत्रुभिस्तव पार्थिव ॥ १८ ॥ गदाभिर्मुषलैः शूलैः शस्त्रैरुच्चावचैस्तथा । यच्च तेऽन्तर्गतं वीर भयमर्ज्जुनसम्भवम् ॥ १९ ॥ तत्रापि विहितोऽस्माभिर्वधोपायोऽर्ज्जुनस्य वै । हतस्य नरकस्यात्मा कर्णमूर्त्तिमुपाश्रितः ॥ २० ॥ तद्वैरं संस्मरन् वीर योत्स्यते केशवार्ज्जुनौ । स ते विक्रमशौण्डीरो रणे पार्थं विजेष्यति ॥ २१ ॥ कर्णः प्रहरतां श्रेष्ठः सर्व्वांश्चारीन्महारथः । ज्ञात्वैतच्छद्मना वज्री रक्षार्थं सव्यसाचिनः ॥ २२ ॥ कुण्डले कवचञ्चैव कर्णस्यापहरिष्यति । तस्मादस्माभिरप्यत्र दैत्याः शतसहस्रशः ॥ २३ नियुक्ता राक्षसाश्चैव ये ते संशप्तका इति । प्रख्यातास्तेऽर्ज्जुनं वीरं निहनिष्यति मा शुचः ॥ २४ ॥ असपत्ना त्वया हीयं भोक्तव्या वसुधा नृप । मा विषादं गमस्तस्मान्नैतत्त्वय्युपपद्यते ॥ २५ ॥ विनष्टे त्वयि चास्माकं पक्षो हीयेत कौरव । गच्छ वीर न ते बुद्धिरन्या कार्य्या कथञ्चन । त्वमस्माकं गतिर्नित्यं देवतानाञ्च पाण्डवाः ॥ २६ ॥

वैशम्पायन उवाच । एवमुक्त्वा परिष्वज्य दैत्यास्तं राजकुञ्जरम् । समाश्वास्य च दुर्द्धर्षं पुत्रवद्दानवर्षभाः । स्थिरां कृत्वा

बुद्धिमस्य प्रियाण्युक्त्वा च भारत ॥ २७ ॥ गम्यतामित्यनुज्ञाय जयमाप्नुहि चेत्यथ । तैर्विसृष्टं महाबाहुं कृत्या सैवानयत् पुनः ॥ २८ ॥ तमेव देशं यत्रासौ तदा प्रायमुपाविशत् । प्रतिनिक्षिप्य तं वीरं कृत्या समभिपूज्य च ॥ २९ ॥ अनुज्ञाता च राज्ञा सा तत्रैवान्तरधीयत । गतायामथ तस्यान्तु राजा दुर्योधनस्तदा ॥ ३० ॥ स्वप्नभूतमिदं सर्वमचिन्तयत भारत । विजेष्यामि रणे पाण्डूनिति तस्याभवन्मतिः ॥ ३१ ॥ कर्णं संशप्तकांश्चैव पार्थस्यामित्रघातिनः । अमन्यत वधे युक्तान् समर्थांश्च सुयोधनः ॥ ३२ ॥ एवमाशा दृढ़ा तस्य धार्त्तराष्ट्रस्य दुर्मतेः । विनिर्ज्जये पाण्डवानामभवद्भरतर्षभ ॥ ३३ ॥ कर्णोऽप्याविष्टचित्तात्मा नरकस्यान्तरात्मना । अर्ज्जुनस्य वधे क्रूरां करोति स्म तदा मतिम् ॥ ३४ ॥ संशप्तकाश्च ते वीरा राक्षसाविष्टचेतसः । रजस्तमोभ्यामाक्रान्ताः फाल्गुनस्य वधैषिणः ॥ ३५ ॥ भीष्मद्रोणकृपाद्याश्च दानवाक्रान्तचेतसः । न तथा पाण्डुपुत्राणां स्नेहवन्तो विशाम्पते ॥ ३६ ॥ न चाचचक्षे कस्मैचिदेतद्राजा सुयोधनः । दुर्योधनं निशान्ते च कर्णो वैकर्त्तनोऽब्रवीत् ॥ ३७ ॥ स्मयन्निवाञ्जलिं कृत्वा पार्थिवं हेतुमद्वचः । न मृतो जयते शत्रून् जीवन् भद्राणि पश्यति ॥ ३८ ॥ मृतस्य भद्राणि कुतः कौरवेय कुतो जयः । न कालोऽद्य विषादस्य भयस्य मरणस्य वा ॥ ३९ ॥ परिष्वज्याब्रवीच्चैनं भुजाभ्यां स महाभुजम् । उत्तिष्ठ राजन् किं शेषे कस्माच्छोचसि शत्रुहन् ॥ ४० ॥ शत्रून् प्रताप्य वीर्य्येण स कथं मृत्युमिच्छसि । अथ वा ते भयं जातं दृष्ट्वार्ज्जुनपराक्रमम् ॥ ४१ ॥ सत्यन्ते प्रतिजानामि वधिष्यामि रणेऽर्ज्जुनम् । गते त्रयोदशे वर्षे सत्येनायुधमालभे ॥ ४२ ॥ आनयिष्याम्यहं पार्थान् वशं तव जनाधिप । एवमुक्तस्तु कर्णेन दैत्यानां वचनात्तथा ॥ ४३ ॥ प्रणिपातेन चाप्येषामुदतिष्ठत् सुयोधनः । दैत्यानां तद्वचः श्रुत्वा हृदि कृत्वा स्थिरां मतिम् ॥ ४४ ॥

ततो मनुजशार्दूलो योजयामास वाहिनीम् । रथनागाश्वकलिलां पदातिजनसङ्कुलाम् ॥ ४५ ॥ गङ्गौघप्रतिमा राजन् प्रयाता सा महाचमूः । श्वेतच्छत्रैः पताकाभिश्चामरैश्च सुपाण्डरैः ॥ ४६ ॥ रथैर्नागैः पदातैश्च शुशुभेऽतीव सङ्कुला । व्यपेताभ्रघने काले द्यौरिवाव्यक्तशारदी ॥ ४७ ॥ जयाशीर्भिर्द्विजेन्द्रैः स स्तूयमानोऽधिराजवत् । गृह्णन्नञ्जलिमालाश्च धार्त्तराष्ट्रो जनाधिपः ॥४८॥ सुयोधनो ययावग्रे श्रिया परमया ज्वलन् । कर्णेन सार्द्धं राजेन्द्र सौवलेन च देविना ॥ ४९ ॥ दुःशासनादयश्चास्य भ्रातरः सर्वं एव ते । भूरिश्रवाः सोमदत्तो महाराजश्च वाह्लिकः ॥ ५० ॥ रथैर्नानाविधाकारैर्हयैर्गजवरैस्तथा । प्रयान्तं नृपसिंहन्तमनुजग्मुः कुरूद्वहाः । कालेनाल्पेन राजेन्द्र स्वपुरं विविशुस्तदा ॥५१॥

इति आरण्यपर्व्वणि घोषयात्रापर्व्वणि दुर्य्योधनपुरप्रवेशे एकपञ्चाशदधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २५१ ॥

जनमेजय उवाच । वसमानेषु पार्थेषु वने तस्मिन्महात्मसु । धार्त्तराष्ट्रा महेष्वासाः किमकुर्व्वत सत्तमाः ॥ १ ॥ कर्णो वैकर्त्तनश्चैव शकुनिश्च महाबलः । भीष्मद्रोणकृपाश्चैव तन्मे शंसितुमर्हसि ॥ २ ॥

वैशम्पायन उवाच । एवं गतेषु पार्थेषु विसृष्टे च सुयोधने । आगते हास्तिनपुरं मोक्षिते पाण्डुनन्दनैः ॥ ३ ॥ भीष्मोऽब्रवीन्महाराज धार्त्तराष्ट्रमिदं वचः । उक्तं तात यथा पूर्व्वं गच्छतस्ते तपोवनम् ॥ ४ ॥ गमनं मे न रुचितं तव तच्च कृतञ्च ते । ततः प्राप्तं त्वया वीर ग्रहणं शत्रुभिर्बलात् ॥ ५ ॥ मोक्षितश्चासि धर्म्मज्ञैः पाण्डवैर्न च लज्जसे । प्रत्यक्षं तव गान्धारे ससैन्यस्य विशाम्पते ॥ ६ ॥ सूतपुत्त्रोऽपयाद्भीतो गन्धर्व्वाणां तदा रणात् । क्रोशतस्तव राजेन्द्र ससैन्यस्य नृपात्मज ॥ ७ ॥ दृष्टस्ते विक्रमश्चैव पाण्डवानां

महात्मनाम्। कर्णस्य च महाबाहो सूतपुत्रस्य दुर्मते ॥ ८॥ न चापि पादभाक् कर्णः पाण्डवानां नृपोत्तम। धनुर्वेदे च शौर्य्ये च धर्मे वा धर्मवत्सल ॥ ९॥ तस्मादहं क्षमं मन्ये पाण्डवैस्तैर्महात्मभिः। सन्धिं सन्धिविदां श्रेष्ठ कुलस्यास्य विवृद्धये ॥ १०॥ एवमुक्तस्तु भीष्मेण धार्त्तराष्ट्रो जनेश्वरः। प्रहस्य सहसा राजन् विप्रतस्थे ससौबलः ॥ ११॥ तन्तु प्रस्थितमाज्ञाय कर्णदुःशासनादयः। अनुजग्मुर्महेष्वासा धार्त्तराष्ट्रं महाबलम् ॥ १२॥ तांस्तु सम्प्रस्थितान् दृष्ट्वा भीष्मः कुरुपितामहः। लज्जया व्रीड़ितो राजन् जगाम स्वं निवेशनम् ॥ १३॥ गते भीष्मे महाराज धार्त्तराष्ट्रो जनेश्वरः। पुनरागम्य तं देशममन्त्रयत मन्त्रिभिः ॥१४॥ किमस्माकं भवेच्छ्रेयः किं कार्य्यमवशिष्यते। कथञ्च सुकृतं तत् स्यान्मन्त्रयामोऽद्य यद्धितम् ॥ १५॥

कर्ण उवाच। दुर्य्योधन निबोधेदं यत्त्वां वक्ष्यामि कौरव। भीष्मोऽस्मान्निन्दति सदा पाण्डवांश्च प्रशंसति ॥ १६॥ त्वद्द्वेषाच्च महाबाहो ममापि द्वेष्टुमर्हति। विगर्हते च मां नित्यं त्वत्समीपे नरेश्वर ॥ १७॥ सोऽयं भीष्मवचस्तद्वै न मृष्यामीह भारत। त्वत्समक्षं यदुक्तञ्च भीष्मेणामित्रकर्षण ॥ १८॥ पाण्डवानां यशो राजंस्तव निन्दाञ्च भारत। अनुजानीहि मां राजन् सभृत्यबलवाहनम् ॥ १९॥ जेष्यामि पृथिवीं राजन् सशैलवनकाननाम्। जिता च पाण्डवैर्भूमिश्चतुर्भिर्बलशालिभिः ॥ २०॥ तामहन्ते विजेष्यामि एक एव न संशयः। सम्पश्यतु सुदुर्बुद्धिर्भीष्मः कुरुकुलाधमः ॥ २१॥ अनिन्द्यं निन्दते यो हि अप्रशंस्यं प्रशंसति। स पश्यतु बलं मेऽद्य आत्मानन्तु विगर्हतु ॥ २२॥ अनुजानीहि मां राजन् ध्रुवो हि विजयस्तव। प्रतिजानामि ते सत्यं राजन्नायुधमालभे ॥ २३॥ तच्छ्रुत्वा तु वचो राजन् कर्णस्य भरतर्षभ। प्रीत्या परमया युक्तः कर्णमाह नराधिपः ॥ २४॥

धन्योऽस्म्यनुगृहीतोऽस्मि यस्य मे त्वं महाबलः। हितेषु वर्त्तसे नित्यं सफलं जन्म चाद्य मे॥ २५॥ यदा च मन्यसे वीर सर्व-शत्रुनिवर्हणम्। तदा निर्गच्छ भद्रन्ते ह्यनुशाधि च मामिति ॥ २६॥ एवमुक्तस्तदा कर्णो धार्त्तराष्ट्रेण धीमता। सर्वमाज्ञा-पयामास प्रायात्रिकमरिन्दम॥ २७॥ निर्ययौ च महेष्वासो नक्षत्रे शुभदैवते। शुभे तिथौ मुहूर्त्ते च पूज्यमानो द्विजातिभिः ॥ २८॥ मङ्गलैश्च शुभैः स्नातो वाग्भिश्चापि प्रपूजितः। नादय-न्रथघोषेण त्रैलोक्यं सचराचरम्॥ २९॥

इति आरण्यपर्वणि घोषयात्रापर्वणि कर्णदिग्विजये
द्विपञ्चाशदधिकशततोऽध्यायः॥ १५२॥

वैशम्पायन उवाच। ततः कर्णो महेष्वासो बलेन महता वृतः। द्रुपदस्य पुरं रम्यं रुरोध भरतर्षभ॥ १॥ युद्धेन महता चैनं चक्रे वीरं वशानुगम्। सुवर्णं रजतञ्चापि रत्नानि विविधानि च॥ २॥ करञ्च दापयामास द्रुपदं नृपसत्तम। तं विनिर्ज्जित्य राजेन्द्र राजानस्तस्य येऽनुगाः॥ ३॥ तान् सर्वान् वशगांश्चक्रे करञ्चैनानदापयत्। अथोत्तरां दिशं गत्वा वशे चक्रे नराधिपान् ॥ ४॥ भगदत्तञ्च निर्ज्जित्य राधेयो गिरिमारुहत्। हिमवन्तं महाशैलं युध्यमानश्च शत्रुभिः॥ ५॥ प्रययौ च दिशः सर्वान्नृप-तीन् वशमानयत्। स हैमवतिकान् जित्वा करं सर्वानदापयत् ॥ ६॥ अवतीर्य्य ततः शैलात् पूर्वां दिशमभिद्रुतः। अङ्गान् वङ्गान् कलिङ्गांश्च मण्डिकान् मिथिलानथ॥ ७॥ मागधान् कर्क-खण्डांश्च निवेश्य विषयेत्मनः। आवशीरांश्च योध्यांश्च अहिच्छत्रञ्च योजयत्॥ ८॥ पूर्वां दिशं विनिर्ज्जित्य वत्सभूमिं तथागमत्।

वत्सभूमिं विनिर्ज्जित्य केवलीं मृत्तिकावतीम् ॥ ९ ॥ मोहनं पत्तनञ्चैव त्रिपुरां कोशलां तथा। एतान् सर्वान् विनिर्ज्जित्य करमादाय सर्वशः ॥ १० ॥ दक्षिणां दिशमास्थाय कर्णो जित्वा महारथान्। रुक्मिणं दाक्षिणात्येषु योधयामास सूतजः ॥११॥ स युद्धन्तुमुलं कृत्वा रुक्मी प्रोवाच सूतजम्। प्रीतोऽस्मि तव राजेन्द्र विक्रमेण बलेन च ॥ १२ ॥ न ते विघ्नं करिष्यामि प्रतिज्ञां समपालयम्। प्रीत्या चाहं प्रयच्छामि हिरण्यं यावदिच्छसि ॥ १३ ॥ समेत्य रुक्मिणा कर्णः पाण्ड्यं शैलञ्च सोऽगमत्। स केरलं रणे चैव नीलञ्चापि महीपतिम् ॥ १४ ॥ वेणुदारिसुतञ्चैव ये चान्ये नृपसत्तमाः। दक्षिणस्यान्दिशि नृपान् करान् सर्वानदापयत् ॥ १५ ॥ शैशुपालं ततो गत्वा विजिग्ये सूतनन्दनः। पार्श्वस्थांश्चापि नृपतीन् वशे चक्रे महाबलः ॥ १६ ॥ आवन्त्यांश्च वशे कृत्वा साम्ना च भरतर्षभ। वृष्णिभिः सह सङ्गम्य पश्चिमामपि निर्ज्जयत् ॥ १७ ॥ वारुणीं दिशमागम्य यावनान् वर्व्वरांस्तथा। नृपान् पश्चिमभूमिस्थान् दापयामास वै करान् ॥ १८ ॥ विजित्य पृथिवीं सर्वां स पूर्वापरदक्षिणाम्। सम्लेच्छाटविकान् वीरः सपर्वतनिवासिनः ॥ १९ ॥ भद्रान् रोहितकांश्चैव आग्नेयान्मालवानपि। गणान् सर्वान् विनिर्ज्जित्य नीतिकृत प्रहसन्निव ॥ २० ॥ शशकान् यवनांश्चैव विजिग्ये सूतनन्दनः। नग्नजित्प्रमुखांश्चैव गणान् जित्वा महारथान् ॥ २१ ॥ एवं स पृथिवीं सर्वां वशे कृत्वा महारथः। विजित्य पुरुषव्याघ्रो नागसाह्वयमागमत् ॥ २२ ॥ तमागतं महेष्वासं धार्त्तराष्ट्रो जनाधिपः। प्रत्युद्गम्य महाराज सभ्रातृपितृबान्धवः ॥ २३ ॥ अर्च्चयामास विधिना कर्णमाहवशोभिनम्। आश्रावयच्च तत्कर्म प्रीयमाणो जनेश्वरः ॥ २४ ॥ यन्न भीष्मान्न च द्रोणान्न कृपान्न च वाह्लिकात्। प्राप्तवानस्मि भद्रन्ते त्वत्तः प्राप्तं मया हि तत् ॥ २५ ॥ बहुना तु किमुक्तेन शृणु

कर्ण वचो मम । सनाथोऽस्मि महावाहो त्वया नाथेन सत्तम ॥२६॥
न हि ते पाण्डवाः सर्व्वे कलामर्हन्ति षोडशीम् । अन्ये वा पुरुष-
व्याघ्र राजानोऽभ्युदितोदिताः ॥ २७ ॥ स भवान् धृतराष्ट्रं तं
गान्धारीञ्च यशस्विनीम् । पश्य कर्ण महेष्वास अदितिं वज्र-
भृद्यथा ॥ २८ ॥ ततो हलहलाशब्दः प्रादुरासीद्विशाम्पते । हाहा-
काराश्च वहवो नगरे नागसाह्वये ॥ १९ ॥ केचिदेनं प्रशंसन्ति
निन्दन्ति स्म तथापरे । तूष्णीमासंस्तथा चान्ये नृपास्तत्र जना-
धिप ॥ ३० ॥ एवं विजित्य राजेन्द्र कर्णः शस्त्रभृताम्वरः । स-
पर्व्वतवनाकाशां ससमुद्रां सनिष्कुटाम् ॥ ३१ ॥ देशैरुच्चावचैः पूर्णां
पत्तनैर्नगरैरपि । द्वीपैश्चानूपसम्पूर्णैः पृथिवीं पृथिवीपते ॥ ३२ ॥
कालेन नातिदीर्घेण वशे कृत्वा तु पार्थिवान् । अक्षयं धनमादाय
सूतजो नृपमभ्ययात् ॥ ३३ ॥ प्रविश्य च गृहे राजन्नभ्यन्तरमरि-
न्दम । गान्धारीसहितं वीरो धृतराष्ट्रं ददर्श सः ॥ ३४ ॥ पुत्र-
वच्च नरव्याघ्र पादौ जग्राह धर्मवित् । धृतराष्ट्रेण चाश्लिष्य
प्रेम्णा चापि विसर्जितः ॥ ३५ ॥ तदाप्रभृति राजा च
शकुनिश्चापि सौवलः । जानते निर्ज्जितान् पार्थान् कर्णेन युधि
भारत ॥ ३६ ॥

इति आरण्यपर्व्वणि घोषयात्रापर्व्वणि कर्णदिग्विजये
त्रिपञ्चाशदधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २५३ ॥

वैशम्पायन उवाच । जित्वा तु पृथिवीं राजन् सूतपुत्रो
जनाधिप । अब्रवीत् परवीरघ्नो दुर्य्योधनमिदं वचः ॥ १ ॥
कर्ण उवाच । दुर्य्योधन निवोधेदं यत्त्वां वक्ष्यामि कौरव ।
श्रुत्वा वाचं तथा सर्व्वं कर्त्तुमर्हस्यरिन्दम ॥ २ ॥ तवाद्य पृथिवी

वीर निःसपत्ना नृपोत्तम। तां पालय यथा शक्रो हतशत्रु-र्महामनाः॥ ३॥

वैशम्पायन उवाच। एवमुक्तस्तु कर्णेन कर्णं राजाब्रवीत् पुनः। न किञ्चिद्दुर्लभं तस्य यस्य त्वं पुरुषर्षभ॥ ४॥ सहाय-श्चानुरक्तश्च मदर्थञ्च समुद्यतः। अभिप्रायस्तु मे कश्चित्तं वै शृणु यथातथम्॥ ५॥ राजसूयं पाण्डवस्य दृष्ट्वा क्रतुवरं महत्। मम स्पृहा समुत्पन्ना तां सम्पादय सूतज॥ ६॥ एवमुक्तस्ततः कर्णो राजानमिदमब्रवीत्। तवाद्य पृथिवीपाला वश्याः सर्वे नृपोत्तम॥ ७॥ आहूयन्तां द्विजवराः सम्भाराश्च यथाविधि। सम्ब्रियन्तां कुरुश्रेष्ठ यज्ञोपकरणानि च॥ ८॥ ऋत्विजश्च समा-हूता यथोक्ता वेदपारगाः। क्रियां कुर्वन्तु ते राजन् यथाशास्त्र-मरिन्दम॥ ९॥ बह्वन्नपानसंयुक्तः सुसमृद्धगुणान्वितः। प्रवर्त्ततां महायज्ञस्तवापि भरतर्षभ॥ १०॥ एवमुक्तस्तु कर्णेन धार्त्तराष्ट्रो विशाम्पते। पुरोहितं समानाय्य वचनञ्चेदमब्रवीत्॥ ११॥ राज-सूयं क्रतुश्रेष्ठं समाप्तवरदक्षिणम्। आहर त्वं मम कृते यथान्यायं यथाक्रमम॥ १२॥ स एवमुक्तो नृपतिमुवाच द्विजसत्तमः। न स शक्यः क्रतुश्रेष्ठो जीवमाने युधिष्ठिरे॥ १३॥ आहर्त्तुं कौरवश्रेष्ठ कुले तव नृपोत्तमः। दीर्घायुर्जीवति च ते धृतराष्ट्रः पिता नृप॥ १४॥ अतश्चापि विरुद्धस्ते क्रतुरेष नृपोत्तम। अस्ति त्वन्यमहत् सत्रं राजसूयसमं प्रभो॥ १५॥ तेन त्वं यज राजेन्द्र शृणु चेदं वचो मम। य इमे पृथिवीपालाः करदास्तव पार्थिव॥ १६॥ ते करान् संप्रयच्छन्तु सुवर्णञ्च कृताकृतम्। तेन ते क्रियतामद्य लाङ्गलं नृपसत्तम॥ १७॥ यज्ञवाटस्य ते भूमिः कृष्यतां तेन भारत। तत्र यज्ञो नृपश्रेष्ठ प्रभूतान्नः सुसंस्कृतः॥ १८॥ प्रव-र्त्ततां यथान्यायं सर्वतो ह्यनिवारितः। एष ते वैष्णवो नाम यज्ञः सत्पुरुषोचितः॥ १९॥ एतेन नेष्टवान् कश्चिद्दते विष्णुं पुरा-

तनम् । राजसूयं क्रतुश्रेष्ठं स्पर्द्धत्येष महाक्रतुः ॥ २० ॥ अस्माकं रोचते चैव श्रेयश्च तव भारत । निर्विघ्नश्च भवत्येष सफला स्यात् स्पृहा तव ॥ २१ ॥ एवमुक्तस्तु तैर्विप्रैर्धार्त्तराष्ट्रो महीपतिः । कर्णञ्च सौवलञ्चैव भ्रातॄंश्चैवेदमब्रवीत् ॥ २२ ॥ रोचते मे वचः कृत्स्नं ब्राह्मणानां न संशयः । रोचते यदि युष्माकं तस्मात् प्रब्रूत मा चिरम् ॥ २३ ॥ एवमुक्तास्तु ते सर्वे तथेत्यूचुर्नराधिपम् । सन्दिदेश ततो राजा व्यापारस्थान् यथाक्रमम् ॥ २४ ॥ हलस्य करणे चापि व्यादिष्टाः सर्वशिल्पिनः । यथोक्तञ्च नृपश्रेष्ठ कृतं सर्वं यथाक्रमम् ॥ २५ ॥

इति आरण्यपर्वणि घोषयात्रापर्वणि दुर्य्योधनयज्ञारम्भे
चतुःपञ्चाशदधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २५४ ॥

वैशम्पायन उवाच । ततस्तु शिल्पिनः सर्वे अमात्यप्रवराश्च ये । विदुरश्च महाप्राज्ञो धार्त्तराष्ट्रे न्यवेदयत् ॥ १ ॥ सज्जं क्रतुवरं राजन् कालप्राप्तञ्च भारत । सौवर्णञ्च कृतं सर्वं लाङ्गलञ्च महाधनम् ॥ २ ॥ एतच्छ्रुत्वा नृपश्रेष्ठो धार्त्तराष्ट्रो विशाम्पते । आज्ञापयामास नृपः क्रतुराजप्रवर्त्तनम् ॥ ३ ॥ ततः प्रववृते यज्ञः प्रभूतान्नः सुसंस्कृतः । दीक्षितश्चापि गान्धारिर्यथाशास्त्रं यथाक्रमम् ॥ ४ ॥ प्रहृष्टो धृतराष्ट्रश्च विदुरश्च महायशाः । भीष्मो द्रोणः कृपः कर्णो गान्धारी च यशस्विनी ॥ ५ ॥ निमन्त्रणार्थं दूतांश्च प्रेषयामास शीघ्रगान् । पार्थिवानाञ्च राजेन्द्र ब्राह्मणानां तथैव च ॥ ६ ॥ ते प्रयाता यथोद्दिष्टा दूतास्त्वरितवाहनाः । तत्र कञ्चित् प्रयातन्तु दूतं दुःशासनोऽब्रवीत् ॥ ७ ॥ गच्छ द्वैतवनं शीघ्रं पाण्डवान् पापपूरुषान् । निमन्त्रय यथान्यायं विप्रांस्तस्मिन् वने तथा ॥ ८ ॥ स गत्वा पाण्डवान् सर्वानुवाचाभिप्रणम्य च ।

दुर्य्योधनो महाराज यजते नृपसत्तमः ॥९॥ स्ववीर्य्यार्ज्जितमर्थौघ-मवाप्य कुरुसत्तमः। तत्र गच्छन्ति राजानो ब्राह्मणाश्च ततस्ततः ॥ १० ॥ अहन्तु प्रेषितो राजन् कौरवेण महात्मना। आमन्त्रयति वो राजा धार्त्तराष्ट्रो जनेश्वरः॥ ११ ॥ मनोऽभिलषितं राज्ञस्तं क्रतुं द्रष्टुमर्हथ। ततो युधिष्ठिरो राजा तच्छ्रुत्वा दूतभाषितम् ॥ १२ ॥ अब्रवीन्नृपशार्दूलो दिष्ट्या राजा सुयोधनः। यजते क्रतुमुख्येन पूर्व्वेषां कीर्त्तिवर्द्धनः॥ १३ ॥ वयमप्युपयास्यामो न त्विदानीं कथञ्चन। समयः प्रतिपाल्यो नो यावद्वर्षं त्रयोदशम् ॥१४॥ श्रुत्वैतद्धर्मराजस्य भीमो वचनमब्रवीत्। तदा तु नृपतिर्गन्ता धर्मराजो युधिष्ठिरः॥ १५ ॥ अस्त्रशस्त्रप्रदीप्तेऽग्नौ यदा तं पातयिष्यति। वर्षात्त्रयोदशादूर्द्ध्वं रणसत्रे नराधिपः॥ १६ ॥ यदा क्रोधहविर्मोक्ता धार्त्तराष्ट्रेषु पाण्डवः। आगन्ताहं तदा-स्मीति वाच्यस्ते स सुयोधनः॥ १७ ॥ शेषास्तु पाण्डवा राजन्नैवोचुः किञ्चिदप्रियम्। दूतश्चापि यथावृत्तं धार्त्तराष्ट्रे न्यवे-दयत् ॥ १८ ॥ अथाजग्मुर्नरश्रेष्ठा नानाजनपदेश्वराः। ब्राह्म-णाश्च महाभागा धार्त्तराष्ट्रपुरं प्रति ॥ १९ ॥ ते त्वर्च्चिता यथा-शास्त्रं यथाविधि यथाक्रमम्। मुदा परमया युक्ताः प्रीताश्चापि नरेश्वराः॥ २० ॥ धृतराष्ट्रोऽपि राजेन्द्रः संवृतः सर्व्वकौरवैः। हर्षेण महता युक्तो विदुरं प्रत्यभाषत ॥ २१ ॥ यथा सुखी जनः सर्व्वः क्षत्तः स्यादन्नसंयुतः। तुष्येच्च यज्ञसदने तथा क्षिप्रं विधी-यताम् ॥ २२ ॥ विदुरस्तु तदाज्ञाय सर्व्ववर्णानरिन्दम। यथा प्रमाणतो विद्वान् पूजयामास धर्मवित् ॥ २३ ॥ भक्ष्यपेयान्नपानेन माल्यैश्चापि सुगन्धिभिः। वासोभिर्विविधैश्चैव योजयामास हृष्ट-वत् ॥ २४ ॥ कृत्वा ह्यावसथान् वीरो यथाशास्त्रं यथाक्रमम्। सान्त्वयित्वा च राजेन्द्रो दत्त्वा च विविधं वसु ॥ २५ ॥ विसर्ज्जया-मास नृपान् ब्राह्मणांश्च सहस्रशः। विसृज्य च नृपान् सर्व्वान्

भ्रातृभिः परिवारितः । विवेश हास्तिनपुरं सहितः कर्ण-सौबलैः ॥ २६ ॥

इति आरण्यपर्वणि घोषयात्रापर्वणि दुर्य्योधनयज्ञसमाप्तौ पञ्चपञ्चाशदधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २५५ ॥

वैशम्पायन उवाच। प्रविशन्तं महाराज सूतास्तुष्टुवुरच्यु-तम्। जनाश्चापि महेष्वासं तुष्टवूराजसत्तमम् ॥ १ ॥ लाजैः चन्दनचूर्णैश्च विकीर्य्य च जनास्ततः। ऊचुर्दिष्ट्या नृपाविघ्नः समाप्तोऽयं क्रतुस्तव ॥ २ ॥ अपरे त्वब्रुवंस्तत्र वातिकास्तं महीपतिम्। युधिष्ठिरस्य यज्ञेन न समो ह्येष ते क्रतुः ॥ ३ ॥ नैव तस्य क्रतो-रेष कलामर्हति षोड़शीम्। एवं तत्राब्रुवन् केचिद्वातिकास्तं जनेश्वरम् ॥ ४ ॥ सुहृदस्त्वब्रुवंस्तत्र अतिसर्वानयं क्रतुः। ययाति-र्नहुषश्चापि मान्धाता भरतस्तथा ॥ ५ ॥ क्रतुमेनं समाहृत्य पूताः सर्व्वे दिवं गताः। एता वाचः शुभाः शृण्वन् सुहृदां भरतर्षभ ॥ ६ ॥ प्रविवेश पुरं हृष्टः स्ववेश्म च नराधिपः। अभिवाद्य ततः पादौ मातापित्रोर्विशाम्पते ॥ ७ ॥ भीष्मद्रोणकृपादीनां विदुरस्य च धीमतः। अभिवादितः कनीयोभिर्भ्रातृभिर्भ्रातृनन्दनः ॥ ८ ॥ निषसादासने मुख्ये भ्रातृभिः परिवारितः। तमुत्थाय महाराज सूतपुत्रोऽब्रवीद्वचः ॥ ९ ॥ दिष्ट्या ते भरतश्रेष्ठ समाप्तोऽयं महा-क्रतुः। हतेषु युधि पार्थेषु राजसूये तथा त्वया ॥ १० ॥ आहृते-ऽहं नरश्रेष्ठ त्वां सभाजयिता पुनः। तमब्रवीन्महाराजो धार्त्त-राष्ट्रो महायशाः ॥ ११ ॥ सत्यमेतत्त्वयोक्तं हि पाण्डवेषु दुरा-त्मसु। निहतेषु नरश्रेष्ठ प्राप्ते चापि महाक्रतौ ॥ १२ ॥ राज-सूये पुनर्वीर त्वमेवं वर्द्धयिष्यसि। एवमुक्त्वा महाराज कर्णमाश्लिष्य भारत ॥ १३ ॥ राजसूयं क्रतुश्रेष्ठं चिन्तयामास कौरव

सोऽब्रवीत् कौरवांश्चापि पार्श्वस्थान् पुरुषसत्तमः॥ १४॥ कदा नु तं क्रतुवरं राजसूयं महाधनम्। निहत्य पाण्डवान् सर्वानाहरिष्यामि कौरवाः॥ १५॥ तमब्रवीत्तदा कर्णः शृणु मे राजकुञ्जर। पादौ न धावये तावद्यावन्न निहतोऽर्जुनः॥ १६॥ कीलालजं न खादेयं चरिष्ये चासुरव्रतम्। नास्तीति नैव वक्ष्यामि याचितो येन केनचित्॥ १७॥ अथोत्क्रुष्टं महेष्वासैर्धार्त्तराष्ट्रैर्महारथैः। प्रतिज्ञाते फाल्गुनस्य वधे कर्णेन संयुगे॥ १८॥ विजितांश्चाप्यमन्यन्त पाण्डवान्धृतराष्ट्रजाः। दुर्योधनोऽपि राजेन्द्रो विसृज्य नरपुङ्गवान्॥ १९॥ प्रविवेश गृहं श्रीमान् यथा चैत्ररथं प्रभुः। तेऽपि सर्वे महेष्वासा जग्मुर्वेश्मानि भारत॥ २०॥ पाण्डवाश्च महेष्वासा दूतवाक्यप्रचोदिताः। चिन्तयन्तस्तमेवार्थं नालभन्त सुखं क्वचित्॥ २१॥ भूयश्च चारै राजेन्द्र प्रवृत्तिरुपपादिता। प्रतिज्ञा सूतपुत्रस्य विजयस्य वधं प्रति॥ २२॥ एतच्छ्रुत्वा धर्मसुतः समुद्विग्नो नराधिप। अभेद्यकवचं मत्वा कर्णमद्भुतविक्रमम्॥ २३॥ अनुस्मरंश्च संक्लेशान्न शान्तिमुपयाति सः। तस्य चिन्तापरीतस्य बुद्धिर्जज्ञे महात्मनः॥ २४॥ बहुव्यालमृगाकीर्णं त्यक्तुं द्वैतवनं वनम्। धार्त्तराष्ट्रोऽपि नृपतिः प्रशशास वसुन्धराम्॥ २५॥ भ्रातृभिः सहितो वीरैर्भीष्मद्रोणकृपैस्तथा। सङ्गम्य सूतपुत्रेण कर्णेनाहवशोभिना॥ २६॥ दुर्योधनः प्रिये नित्यं वर्त्तमानो महीभृताम्। पूजयामास विप्रेन्द्रान् क्रतुभिर्भूरिदक्षिणैः॥ २७॥ भ्रातॄणाञ्च प्रियं राजन् स चकार परन्तपः। निश्चित्य मनसा वीरो दत्तभुक्तफलं धनम्॥ २८॥

इति आरण्यपर्वणि घोषयात्रापर्वणि युधिष्ठिरचिन्तायां षट्पञ्चाशदधिकद्विशततोऽध्यायः। समाप्तञ्च घोषयात्रापर्व॥ २५६॥

जनमेजय उवाच । दुर्य्योधनं मोचयित्वा पाण्डुपुत्रा महाबलाः । किमकार्षुर्वने तस्मिंस्तन्ममाख्यातुमर्हसि ॥ १ ॥

वैशम्पायन उवाच । ततः शयानं कौन्तेयं रात्रौ द्वैतवने मृगाः । स्वप्नान्ते दर्शयामासुर्बाष्पकण्ठा युधिष्ठिरम् ॥ २ ॥ तानब्रवीत् स राजेन्द्रो वेपमानान् कृताञ्जलीन् । ब्रूत यद्वक्तुकामाः स्थः के भवन्तः किमिष्यते ॥ ३ ॥ एवमुक्ताः पाण्डवेन कौन्तेयेन यशस्विना । प्रत्यब्रुवन्मृगास्तत्र हतशेषा युधिष्ठिरम् ॥ ४ ॥ वयं मृगा द्वैतवने हतशिष्टास्तु भारत । नोत्सीदेम महाराज क्रियतां वासपर्य्ययः ॥ ५ ॥ भवन्तो भ्रातरः शूराः सर्व एवास्त्रकोविदाः । कुलान्यल्पावशिष्टानि कृतवन्तो वनौकसाम् ॥ ६ ॥ वीजभूता वयं केचिदवशिष्टा महामते । विवर्द्धेमहि राजेन्द्र प्रसादात्ते युधिष्ठिर ॥७॥ तान् वेपमानान् वित्रस्तान् वीजमात्रावशेषितान् । मृगान् दृष्ट्वा सुदुःखार्त्तो धर्मराजो युधिष्ठिरः ॥ ८ ॥ तांस्तथेत्यब्रवीद्राजा सर्वभूतहिते रतः । यथा भवन्तो ब्रुवते करिष्यामि च तत्तथा ॥ ९ ॥ इत्येवं प्रतिबुद्धः स रात्र्यन्ते राजसत्तमः । अब्रवीत् सहितान् भ्रातॄन् दयापन्नो मृगान् प्रति ॥ १० ॥ उक्तो रात्रौ मृगैरस्मिन् स्वप्नान्ते हतशेषितैः । तन्तुभूताः स्म भद्रन्ते दया नः क्रियतामिति ॥ ११ ॥ ते सत्यमाहुः कर्त्तव्या दयास्माभिर्वनौकसाम । साष्टमासं हि नो वर्षं यदेनानुपयुञ्जमहे ॥ १२ ॥ पुनर्बहुमृगं रम्यं काम्यकं काननोत्तमम् । मरुभूमेः शिरःस्थानं तृणविन्दु सरः प्रति ॥ १३ ॥ तत्रेमां वसतिं शिष्टां विहरन्तो रमेमहि । ततस्ते पाण्डवाः शीघ्रं प्रययुर्धर्मकोविदाः ॥ १४ ॥ ब्राह्मणैः सहिता राजन् ये च तत्र सहोषिताः । इन्द्रसेनादिभिश्चैव प्रैष्यैरनुगतास्तदा ॥ १५ ॥ ते यात्रानुसृतैर्मार्गैः स्वन्नैः शुचिजला-

न्वितैः । ददृशुः काम्यकं पुण्यमाश्रमं तपसायुतम् ॥ १६ ॥ विविशुस्ते स कौरव्या वृता विप्रर्षभैस्तदा । तद्वनं भरतश्रेष्ठाः स्वर्गं सुकृतिनो यथा ॥ १७ ॥

इति आरण्यपर्व्वणि घोषयात्रापर्व्वणि युधिष्ठिरमृगस्वप्नदर्शने सप्तपञ्चाशदधिकद्विशततोऽध्यायः । समाप्तञ्च मृगस्वप्नोद्भवपर्व्व ॥२५७

अथ व्रीहिद्रौणिकपर्व्व ।

वैशम्पायन उवाच । वने निवसतां तेषां पाण्डवानां महात्मनाम् । वर्षाण्येकादशातीयुः कृच्छ्रेण भरतर्षभ ॥ १ ॥ फलमूलाशनास्ते हि सुखार्हा सुखमुत्तमम् । प्राप्तकालमनुध्यान्तः सेहिरे वरपूरुषाः ॥ २ ॥ युधिष्ठिरस्तु राजर्षिरात्मकर्मापराधजम् । चिन्तयन् स महाबाहुर्भ्रातॄणां दुःखमुत्तमम् ॥ ३ ॥ न सुष्वाप सुखं राजा हृदि शल्यैरिवार्पितैः । दौरात्म्यमनुपश्यंस्तत् काले द्यूतोद्भवस्य हि ॥ ४ ॥ संस्मरन् परुषा वाचः सूतपुत्रस्य पाण्डवः । निःश्वासपरमो दीनो बिभ्रत् कोपविषं महत् ॥ ५ ॥ अर्ज्जुनो यमजौ चोभौ द्रौपदी च यशस्विनी । स च भीमो महातेजाः सर्व्वेषामुत्तमो बली ॥ ६ ॥ युधिष्ठिरमुदीक्षन्तः सेहुर्दुःखमनुत्तमम् । अवशिष्टमल्पकालं मन्वानाः पुरुषर्षभाः ॥ ७ ॥ वपुरन्यदिवाकार्षुरुत्साहामर्षचेष्टितैः । कस्यचित्त्वथ कालस्य व्यासः सत्यवतीसुतः ॥ ८ ॥ आजगाम महायोगी पाण्डवानवलोककः । तमागतमभिप्रेक्ष्य कुन्तीपुत्रो युधिष्ठिरः ॥ ९ ॥ प्रत्युद्गम्य महात्मानं प्रत्यगृह्णाद्यथाविधि । तमासीनमुपासीनः शुश्रूषुर्नियतेन्द्रियः ॥ १० ॥ तोषयन् प्रणिपातेन व्यासं पाण्डवनन्दनः । तानवेक्ष्य कृशान् पौत्रान् वने वन्येन जीवतः ॥ ११ ॥ महर्षिरनुकम्पार्थ-

मब्रवीद्वाक्यगद्गदम् । युधिष्ठिर महाबाहो शृणु धर्मभृताम्वर ॥ १२ ॥ नातप्ततपसो लोके प्राप्नुवन्ति महत् सुखम् । सुखदुःखे हि पुरुषः पर्य्यायेणोपसेवते ॥ १३ ॥ न ह्यनन्तं सुखं कश्चित् प्राप्नोति पुरुषर्षभ । प्रज्ञावांस्त्वेव पुरुषः संयुक्तः परया धिया ॥ १४ ॥ उदयास्तमनज्ञो हि न हृष्यति न शोचति । सुखमापतितं सेवेद्दुःखमापतितं सहेत् ॥ १५ ॥ कालप्राप्तमुपासीत शस्यानामिव कर्षकः । तपसो हि परं नास्ति तपसा विन्दते महत् ॥१६॥ नासाध्यं तपसः किञ्चिदिति बुध्यस्व भारत । सत्यमार्जवमक्रोधः संविभागो दमः शमः ॥ १७ ॥ अनसूया विहिंसा च शौचमिन्द्रियसंयमः । पावनानि महाराज नराणां पुण्यकर्मणाम् ॥ १८ ॥ अधर्मरुचयो मूढ़ास्तिर्य्यग्गतिपरायणाः कृच्छ्रयोनिमनुप्राप्य न सुखं विन्दते जनाः ॥ १९ ॥ इह यत् क्रियते कर्म तत्परत्रोपभुज्यते । तस्माच्छरीरं युञ्जीत तपसा नियमेन च ॥ २० ॥ यथाशक्ति प्रयच्छेत संपूज्याभिप्रणम्य च । काले प्राप्ते च हृष्टात्मा राजन् विगतमत्सरः ॥ २१ ॥ सत्यवादी लभेतायुरनायासमथार्जवम् । अक्रोधनोऽनसूयश्च निर्वृत्तिं लभते पराम् ॥ २२ ॥ दान्तः शमपरः शश्वत् परिक्लेशं न विन्दति । न च तप्यति दान्तात्मा दृष्ट्वा परगतां श्रियम् ॥ २३ ॥ संविभक्ता च दाता च भोगवान् सुखवान्नरः । भवत्यहिंसकश्चैव परमारोग्यमश्नुते ॥ २४ ॥ मान्यमानयिता जन्म कुले महति विन्दति । व्यसनैर्न तु संयोगं प्राप्नोति विजितेन्द्रियः ॥ २५ ॥ शुभानुशयबुद्धिर्हि संयुक्तः कालधर्मणा । प्रादुर्भवति तद्योगात् कल्याणमतिरेव सः ॥ २६ ॥

युधिष्ठिर उवाच । भगवन्दानधर्माणां तपसो वा महामुने । किं स्विद्बहुगुणं प्रेत्य किं वा दुष्करमुच्यते ॥ २७ ॥

व्यास उवाच । दानान्न दुष्करं तात पृथिव्यामस्ति किञ्चन । अर्थे च महती तृष्णा स च दुःखेन लभ्यते ॥ २८ ॥ परित्यज्य

प्रियान् प्राणान् धनार्थं हि महामते। प्रविशन्ति नरा धीराः समुद्रमटवीन्तथा ॥२९॥ कृषिगोरक्षमित्येके प्रतिपद्यन्ति मानवाः। पुरुषाः प्रेष्यतामेके निर्गच्छन्ति धनार्थिनः ॥ ३० ॥ तस्माद्दुःखार्ज्जितस्यैव परित्यागः सुदुष्करः। न दुष्करतरं दानात्तस्माद्दानं मतं मम ॥ ३१ ॥ विशेषस्त्वत्र विज्ञेयो न्यायेनोपार्ज्जितं धनम्। पात्रे काले च देशे च साधुभ्यः प्रतिपादयेत् ॥ ३२ ॥ अन्यायात् समुपात्तेन दानधर्मो धनेन यः। क्रियते न स कर्त्तारं त्रायते महतो भयात् ॥ ३३ ॥ पात्रे दानं स्वल्पमपि काले दत्तं युधिष्ठिर। मनसा हि विशुद्धेन प्रेत्यानन्तफलं स्मृतम् ॥ ३४ ॥ अत्राप्युदाहरन्तीममितिहासं पुरातनम्। व्रीहिद्रोणपरित्यागात् यत् फलं प्राप मुद्गलः ॥ ३५ ॥

इति आरण्यपर्वणि व्रीहिद्रौणिकाख्यानपर्वणि दानकथने अष्टपञ्चाशदधिकद्विशतोऽध्यायः ॥ २५८ ॥

युधिष्ठिर उवाच। व्रीहिद्रोणः परित्यक्तः कथं तेन महात्मना। कस्मै दत्तश्च भगवन् विधिना केन चात्थ मे ॥ १ ॥ प्रत्यक्षधर्मा भगवान् यस्य तुष्टो हि कर्मभिः। सफलं तस्य जन्माहं मन्ये सद्धर्मचारिणः ॥ २ ॥

व्यास उवाच। शिलोञ्छवृत्तिर्धर्मात्मा मुद्गलः संयतेन्द्रियः। आसीद्राजन् कुरुक्षेत्रे सत्यवागनसूयकः ॥ ३ ॥ अतिथिव्रती क्रियावांश्च कापोतीं वृत्तिमास्थितः। सत्रमिष्टीकृतं नाम समुपास्ते महातपाः ॥ ४ ॥ सपुत्रदारो हि मुनिः पक्षाहारो बभूव ह। कपोतवृत्त्या पक्षेण व्रीहिद्रोणमुपार्जयत् ॥ ५ ॥ दर्शञ्च पौर्णमासञ्च कुर्वन् विगतमत्सरः। देवतातिथिशेषेण कुरुते देहयापनम् ॥ ६ ॥ तस्येन्द्रः सहितो देवैः साक्षात्त्रिभुवनेश्वरः।

प्रत्यरक्षन्महाराज भागं पर्वणि पर्वणि ॥ ७ ॥ स पर्वकालं कृत्वा तु मुनिवृत्त्या समन्वितः । अतिथिभ्यो ददावन्नं प्रहृष्टेनान्तरात्मना ॥ ८ ॥ व्रीहिद्रोणस्य तद्‌यस्य ददतोऽन्नं महात्मनः । शिष्टं मात्सर्य्यहीनस्य वर्द्धत्यतिथिदर्शनात् ॥ ९ ॥ तच्छतान्यपि भुञ्जन्ति ब्राह्मणानां मनीषिणाम् । मुनेस्त्यागविशुद्ध्या तु तदन्नं वृद्धिमृच्छति ॥ १० ॥ तन्तु शुश्राव धर्मिष्ठं मुद्गलं शंसितव्रतम् । दुर्वासा नृप दिग्वासास्तमथाभ्याजगाम ह ॥ ११ ॥ बिभ्रच्चानियतं वेशमुन्मत्त इव पाण्डव । विकचः परुषा वाचो व्याहरन् विविधा मुनिः ॥ १२ ॥ अभिगम्याथ तं विप्रमुवाच मुनिसत्तमः । अन्नार्थिनमनुप्राप्तं विद्धि मां द्विजसत्तम ॥ १३ ॥ स्वागतन्तेऽस्त्विति मुनिं मुद्गलः प्रत्यभाषत । पाद्यमाचमनीयञ्च प्रतिपाद्यान्नमुत्तमम् ॥ १४ ॥ प्रादात् स तापसायान्नं क्षुधितायातिथिव्रती । उन्मत्ताय परां श्रद्धामास्थाय स धृतव्रतः ॥ १५ ॥ ततस्तदन्नं रसवत् स एव क्षुधयान्वितः । बुभुजे कृत्स्नमुन्मत्तः प्रादात्तस्मै च मुद्गलः ॥ १६ ॥ भुक्त्वा चान्नं ततः सर्वमुच्छिष्टेनात्मनस्ततः । अथाङ्गं लिलिपेऽन्नानि यथागतमगाच्च सः ॥ १७ ॥ एवं द्वितीये संप्राप्ते यथाकाले मनीषिणः । आगम्य बुभुजे सर्वमन्नमुञ्छोपजीविनः ॥ १८ ॥ निराहारस्तु स मुनिरुञ्छं मार्गयते पुनः । न चैनं विक्रियां नेतुमशकन्मुद्गलं क्षुधा ॥ १९ ॥ न क्रोधो न च मात्सर्य्यं नावमानो न सम्भ्रमः । सपुत्रदारमुञ्छन्तमाविवेश द्विजोत्तमम् ॥ २० ॥ तथा तमुञ्छधर्माणं दुर्वासा मुनिसत्तमम् । उपतस्थे यथा कालं षट्‌कृत्वः कृतनिश्चयः ॥ २१ ॥ न चास्य मनसः किञ्चिद्विकारं ददृशे मुनिः । शुद्धसत्त्वस्य शुद्धं स ददृशे निर्मलं मनः ॥ २२ ॥ तमुवाच ततः प्रीतः स मुनिर्मुद्गलं ततः । त्वत्समो नास्ति लोकेऽस्मिन् दाता मात्सर्य्यवर्ज्जितः ॥ २३ ॥ क्षुद्धर्मसंज्ञां प्रणुदत्यादत्ते धैर्य्यमेव च । रसानुसारिणी जिह्वा कर्षत्येव रसान् प्रति

॥ २४ ॥ आहारप्रभवाः प्राणा मनोदुर्निग्रहञ्चलम्। मनसश्चेन्द्रियाणाञ्चाप्यैकाग्र्यं निश्चितं तपः ॥ २५ ॥ श्रमेणोपार्ज्जितं त्यक्तुं दुःखं शुद्धेन चेतसा। तत्सर्वं भवता साधो यथावदुपपादितम् ॥२६
प्रीताः स्मोऽनुगृहीताश्च समेत्य भवता सह। इन्द्रियाभिजयो धैर्यं संविभागो दमः शमः ॥ २७ ॥ दया सत्यञ्च धर्मश्च त्वयि सर्वं प्रतिष्ठितम्। जितास्ते कर्मभिर्लोकाः प्राप्तोऽसि परमाङ्गतिम् ॥२८॥
अहो दानं विघुष्टन्ते सुमहत् स्वर्गवासिभिः। सशरीरो भवान् गन्ता स्वर्गं सुचरितव्रत ॥ २९ ॥ इत्येवं वदतस्तस्य तदा दुर्वाससो मुनेः। देवदूतो विमानेन मुद्गलं प्रत्युपस्थितः ॥ ३० ॥ हंससारसयुक्तेन किङ्किणीजालमालिना। कामगेन विचित्रेण दिव्यगन्धवता तथा ॥ ३१ ॥ उवाच चैनं विप्रर्षिं विमानं कर्मभिर्जितम्। समुपारोह संसिद्धिं प्राप्तोऽसि परमां मुने ॥ ३२ ॥ तमेवंवादिनमृषिर्देवदूतमुवाच ह। इच्छामि भवता प्रोक्तान् गुणान् स्वर्गनिवासिनाम् ॥ ३३ ॥ के गुणास्तत्र वसतां किं तपः कश्च निश्चयः। स्वर्गे तत्र सुखं किञ्च दोषो वा देवदूतक ॥ ३४ ॥ सतां सप्तपदं मित्रमाहुः सन्तः कुलोचिताः। मित्रताञ्च पुरस्कृत्य पृच्छामि त्वामहं विभो ॥ ३५ ॥ यदत्र तथ्यं पथ्यञ्च तद्ब्रवीह्यविचारयन्। श्रुत्वा तथा करिष्यामि व्यवसायं गिरा तव ॥ ३६ ॥

इति आरण्यपर्वणि व्रीहिद्रौणिकाख्यानपर्वणि स्वर्गगुणप्रश्ने
एकोनषष्ट्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २५९ ॥

देवदूत उवाच। महर्षे आर्य्यबुद्धिस्त्वं यः स्वर्गसुखमुत्तमम्। संप्राप्तं बहु मन्तव्यं विमृषस्यबुधो यथा ॥ १ ॥ उपरिष्टाच्च स्वर्लोको योऽयं स्वरिति संज्ञितः। ऊर्द्ध्वगः सत्पथः शश्वद्देवयानचरो मुने ॥ २ ॥ नातप्ततपसः पुंसो नामहायज्ञयाजिनः। ना-

वृता नास्तिकाश्चैव तत्र गच्छन्ति मुद्गल ॥ ३ ॥ धर्म्मात्मानो जिता-
त्मानः शान्ता दान्ता विमत्सराः । दानधर्म्मरताः पुंसः शूराश्चा-
हवलक्षणाः ॥ ४ ॥ तत्र गच्छन्ति धर्म्माग्र्यं कृत्वा शमदमात्मकम् ।
लोकान् पुण्यकृतान् ब्रह्मन् सद्भिराचरितान्नृभिः ॥ ५ ॥ देवाः
साध्यास्तथा विश्वे तथैव च महर्षय । यामा धामाश्च मौद्गल्य
गन्धर्वाप्सरसस्तथा ॥ ६ ॥ एषां देवनिकायानां पृथक् पृथगने-
कशः । भास्वन्तः कामसम्पन्ना लोकास्तेजोमयाः शुभाः ॥ ७ ॥
त्रयस्त्रिंशत्सहस्राणि योजनानि हिरण्मयः । मेरुः पर्वतराज्
यत्र देवोद्यानानि मुद्गलः ॥ ८ ॥ नन्दनादीनि पुण्यानि विहाराः
पुण्यकर्म्मणाम् । न क्षुत्पिपासे न ग्लानिर्नशीतोष्णे भयं तथा ॥९॥
बीभत्समशुभं वापि तत्र किञ्चिन्न विद्यते । मनोज्ञाः सर्वतो गन्धाः
सुखस्पर्शाश्च सर्वशः ॥ १० ॥ शब्दाः श्रुतिमनोग्राह्याः सर्वतस्तत्र
वै मुने । न शोको न जरा तत्र नायासपरिदेवने ॥ ११ ॥ ईदृशः
स मुने लोकः स्वकर्म्मफलहेतुकः । सुकृतैस्तत्र पुरुषाः सम्भवन्त्या-
त्मकर्म्मभिः ॥ १२ ॥ तैजसानि शरीराणि भवन्त्यत्रोपपद्यताम् ।
कर्म्मजान्येव मौद्गल्य न मातृपितृजान्युत ॥ १३ ॥ न संस्वेदो न
दौर्गन्ध्यं पुरीषं मूत्रमेव च । तेषां न च रजो वस्त्रं बाधते तत्र
वै मुने ॥ १४ ॥ न म्लायन्ति स्रजस्तेषां दिव्यगन्धा मनोरमाः ।
संयुज्यन्ते विमानैश्च ब्रह्मन्नेवंविधैश्च ते ॥ १५ ॥ ईर्षाशोकक्लमा-
पेता मोहमात्सर्य्यवर्ज्जिताः । सुखं स्वर्गजितस्तत्र वर्त्तयन्ते महा-
मुने ॥ १६ ॥ तेषां तथाविधानान्तु लोकानां मुनिपुङ्गव । उप-
र्य्युपरि लोकस्य लोका दिव्यगुणान्विताः ॥ १७ ॥ पुरस्ताद्ब्रह्म-
ब्राह्मणास्तत्र लोकास्तेजोमयाः शुभाः । यत्र यान्त्यृषयो ब्रह्मन्
पूताः स्वैः कर्म्मभिः शुभैः ॥ १८ ॥ ऋभवो नाम तत्रान्ये देवाना-
मपि देवताः । तेषां लोकाः परतरे यान् यजन्तीह देवताः ॥१९॥
स्वयम्प्रभास्ते भास्वन्तो लोकाः कामदुधाः परे । न तेषां स्त्री-

कुतस्तापो न लोकैश्वर्य्यमत्सरः ॥ २० ॥ न वर्त्तयन्त्याहुतिभिस्ते नाप्यमृतभोजनाः। तथा दिव्यशरीरास्ते न च विग्रहमूर्त्तयः ॥२१॥ न सुखे सुखकामास्ते देवदेवाः सनातनाः। न कल्पपरिवर्त्तेषु परिवर्त्तन्ति ते तथा ॥ २२ ॥ जरा मृत्युः कुतस्तेषां हर्षः प्रीतिः सुखं न च। न दुःखं न सुखञ्चापि रागद्वेषौ कुतो मुने ॥ २३ ॥ देवानामपि मौद्गल्य काङ्क्षिता सा गतिः परा। दुष्प्रापा परमा सिद्धिरगम्या कामगोचरैः ॥ २४ ॥ त्रयस्त्रिंशदिमे देवा येषां लोका मनीषिभिः। गम्यन्ते नियमैः श्रेष्ठैर्दानैर्वा विधि-पूर्वकैः ॥ २५ ॥ सेयं दानकृता व्युष्टिरनुप्राप्ता सुखं त्वया। तां भुङ्क्ष्व सुकृतैर्लब्धां तपसा द्योतितप्रभः ॥ २६ ॥ एतत् स्वर्गसुखं विप्र लोका नानाविधास्तथा। गुणाः स्वर्गस्य प्रोक्तास्ते दोषा-नपि निबोध मे ॥ २७ ॥ कृतस्य कर्मणस्तत्र भुज्यते यत् फलं दिवि। न चान्यत् क्रियते कर्म मूलच्छेदेन भुज्यते ॥ २८ ॥ सोऽत्र दोषो मम मतस्तस्यान्ते पतनञ्च यत्। सुखव्याप्तमनस्कानां पतनं यच्च मुद्गल ॥ २९ ॥ असन्तोषः परीतापो दृष्ट्वा दीप्ततराः श्रियः। यद्भवत्यवरे स्थाने स्थितानां तत् सुदुष्करम् ॥ ३० ॥ संज्ञा मोहश्च पततां रजसा च प्रधर्षणम्। प्रम्लानेषु च माल्येषु ततः पिपतिषोर्भयम् ॥ ३१ ॥ आब्रह्मभवनादेते दोषा मौद्गल्य दारुणाः। नाकलोके सुकृतिनां गुणास्त्वयुतशो नृणाम् ॥ ३२ ॥ अयं त्वन्यो गुणः श्रेष्ठश्च्युतानां स्वर्गतो मुने। शुभानुशययोगेन मनुष्येषूपजायते ॥ ३३ ॥ तत्रापि स महाभागः सुखभागभिजायते। न चेत्सम्बुध्यते तत्र गच्छत्यधमतां ततः ॥ ३४ ॥ इह यत् क्रियते कर्म तत्परत्रोपभुज्यते। कर्मभूमिरियं ब्रह्मन् फलभूमिरसौ मता ॥ ३५ ॥ एतत्ते सर्वमाख्यातं यन्मां पृच्छसि मुद्गल। तवानु-कम्पया साधो साधु गच्छाम मा चिरम् ॥ ३६ ॥

व्यास उवाच। एतच्छ्रुत्वा तु मौद्गल्यो वाक्यं विममर्श धिया।

विमृश्य च मुनिश्रेष्ठो देवदूतमुवाच ह ॥ ३७ ॥ देवदूत नमस्तेऽस्तु गच्छ तात यथासुखम् । महादोषेण मे कार्य्यं न स्वर्गेण सुखेन वा ॥३८॥ पतनान्ते महद्दुःखं परितापः सुदारुणः । स्वर्गभाजश्चरन्तीह तस्मात् स्वर्गं न कामये ॥ ३९ ॥ यत्र गत्वा न शोचन्ति न व्यथन्ति चलन्ति च । तदहं स्थानमत्यन्तं मार्गयिष्यामि केवलम् ॥ ४० ॥

मुद्गल उवाच । महान्तस्तु अमी दोषास्त्वया स्वर्गस्य कीर्त्तिताः । निर्दोष एव यस्त्वन्यो लोकं तं प्रवदस्व मे ॥ ४१ ॥

देवदूत उवाच । ब्रह्मणः सदनादूर्द्ध्वं तद्विष्णोः परमं पदम् । शुद्धं सनातनं ज्योतिः परं ब्रह्मेति यं विदुः ॥ ४२ ॥ न तत्र विप्र गच्छन्ति पुरुषा विषयात्मकाः । दम्भलोभमहाक्रोधमहद्रोहै-रभिद्रुताः ॥ ४३ ॥ निर्ममा निरहङ्कारा निर्द्वन्द्वाः संयतेन्द्रियाः । ध्यानयोगपराश्चैव तत्र गच्छन्ति मानवाः ॥ ४४ ॥ इत्युक्तः स मुनिर्वाक्यं देवदूतं विसृज्य तम् । शिलोञ्छवृत्तिर्धर्मात्मा शम-मातिष्ठदुत्तमम् ॥४५॥ तुल्यनिन्दास्तुतिर्भूत्वा समलोष्टाश्मकाञ्चनः । ज्ञानयोगेन शुद्धेन ध्याननित्यो बभूव ह ॥ ४६ ॥ ध्यानयोगाद्बलं लब्ध्वा प्राप्य बुद्धिमनुत्तमाम् । जगाम शाश्वतीं सिद्धिं परां निर्वाण-लक्षणाम् ॥ ४७ ॥ तस्मात्त्वमपि कौन्तेय न शोकं कर्त्तुमर्हसि । राज्यात् स्फीतात् परिभ्रष्टस्तपसा तदवाप्स्यसि ॥ ४८ ॥ सुख-स्यानन्तरं दुःखं दुःखस्यानन्तरं सुखम् । पर्य्यायेणोपसर्पन्ते नरं नेमिमरा इव ॥ ४९ ॥ पितृपैतामहं राज्यं प्राप्स्यस्यमितविक्रम । वर्षात्त्रयोदशादूर्द्ध्वं व्येतु ते मानसो ज्वरः ॥ ५० ॥

वैशम्पायन उवाच । एवमुक्त्वा स भगवान् व्यासः पाण्डव-नन्दनम् । जगाम तपसे धीमान् पुनरेवाश्रमं प्रति ॥ ५१ ॥

इति आरण्यपर्वणि व्रीहिद्रौणिकाख्यानपर्वणि मुद्गल-ज्ञानप्राप्तौ षष्ट्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २६० ॥

समाप्तञ्च व्रीहिद्रौणिकाख्यानपर्व ।

अथ द्रौपदीहरणपर्व ।

जनमेजय उवाच । वसत्स्वेवं वने तेषु पाण्डवेषु महात्मसु । रममाणेषु चित्राभिः कथाभिर्मुनिभिः सह ॥ १ ॥ सूर्य्यदत्ताक्षयान्नेन कृष्णाया भोजनावधि । ब्राह्मणांस्तर्प्यमाणेषु ये चान्नार्थमुपागताः ॥ २ ॥ आरण्यानां मृगाणाञ्च मांसैर्नानाविधैरपि । धार्त्तराष्ट्रा दुरात्मानः सर्वे दुर्य्योधनादयः ॥ ३ ॥ कथं तेष्वनुवर्त्तन्त पापाचारा महामुने । दुःशासनस्य कर्णस्य शकुनेश्च मते स्थिताः । एतदाचक्ष्व भगवन् वैशम्पायन पृच्छतः ॥ ४ ॥

वैशम्पायन उवाच । श्रुत्वा तेषां तथा वृत्तिं नगरे वसतामिव । दुर्य्योधनो महाराज तेषु पापमरोचयत् । तथा तैर्निकृतिप्रज्ञैः कर्णदुःशासनादिभिः ॥ ५ ॥ नानोपायैरघं तेषु चिन्तयत्सु दुरात्मसु । अभ्यागच्छत् स धर्मात्मा तपस्वी सुमहायशाः ॥ ६ ॥ शिष्यायुतसमोपेतो दुर्वासा नाम कामतः । तमागतमभिप्रेक्ष्य मुनिं परमकोपनम् ॥ ७ ॥ दुर्य्योधनो विनीतात्मा प्रश्रयेण दमेन च । सहितो भ्रातृभिः श्रीमानातिथ्येन न्यमन्त्रयत् ॥ ८ ॥ विधिवत् पूजयामास स्वयं किङ्करवत् स्थितः । अहानि कतिचित्तत्र तस्थौ स मुनिसत्तमः ॥ ९ ॥ तञ्च पर्य्यचरद्राजा दिवारात्रमतन्द्रितः । दुर्य्योधनो महाराज शापात्तस्य विशङ्कितः ॥ १० ॥ क्षुधितोऽस्मि ददस्वान्नं शीघ्रं मम नराधिप । इत्युक्त्वा गच्छति स्नातुं प्रत्यागच्छति वै चिरात् ॥ ११ ॥ न भोक्ष्याम्यद्य मे नास्ति क्षुधेत्युक्त्वैत्यदर्शनम् । अकस्मादेत्य च ब्रूते भोजयास्मांस्त्वरान्वितः ॥ १२ ॥ कदाचिच्च निशीथे स उत्थाय निकृतौ स्थितः । पूर्ववत् कारयित्वान्नं न भुङ्क्ते गर्हयन् स्म सः ॥ १३ ॥ वर्त्तमाने तथा तस्मिन् यदा दुर्य्योधनो नृपः । विकृतिं नैति न क्रोधं तदा तुष्टोऽभवन्मुनिः । आह चैनं दुराधर्षो वरदोऽस्मीति भारत ॥ १४ ॥

दुर्वासा उवाच । वरं वरय भद्रन्ते यत्ते मनसि वर्त्तते । मति प्रीते तु यद्धर्म्यं विद्यते तव ॥ १५ ॥

वैशम्पायन उवाच । एतच्छ्रुत्वा वचस्तस्य महर्षेर्भावितात्मनः । अमन्यत पुनर्जातमात्मानं स सुयोधनः ॥ १६ ॥ प्रागेव मन्त्रितञ्चासीत् कर्णदुःशासनादिभिः । याचनीयं मुनेस्तुष्टादिति निश्चित्य दुर्मतिः ॥ १७ ॥ अतिहर्षान्वितो राजा वरमेनमयाचत । शिष्यैः सह मम ब्रह्मन् यथा जातोऽतिथिर्भवान् ॥ १८ ॥ अस्मत्कुले महाराजो ज्येष्ठः श्रेष्ठो युधिष्ठिरः । वने वसति धर्म्मात्मा भ्रातृभिः परिवारितः ॥ १९ ॥ गुणवान् शीलसम्पन्नस्तस्य त्वमतिथिर्भव । यदा च राजपुत्री सा सुकुमारी यशस्विनी ॥ २० ॥ भोजयित्वा द्विजान् सर्वान् पतींश्च वरवर्णिनी । विश्रान्ता च स्वयं भुक्त्वा सुखासीना भवेद्यदा ॥ २१ ॥ तदा त्वं तत्र गच्छेथा यद्यनुग्राह्यता मयि । तथा करिष्ये त्वत्प्रीत्येत्येवमुक्त्वा सुयोधनम् ॥ २२ ॥ दुर्वासा अपि विप्रेन्द्रो यथागतमगात्ततः । कृतार्थमिव चात्मानं तदा मेने सुयोधनः ॥ २३ ॥ करेण च करं गृह्य कर्णस्य मुदितो भृशम् । कर्णोऽपि भ्रातृसहितमित्युवाच नृपं मुदा ॥ २४ ॥

कर्ण उवाच । दिष्ट्या कामः सुसंवृत्तो दिष्ट्या कौरव वर्द्धसे । दिष्ट्या ते शत्रवो मग्ना दुस्तरे व्यसनार्णवे ॥ २५ ॥ दुर्वासःक्रोधजे वह्नौ पतिताः पाण्डुनन्दनाः । स्वैरेव ते महापापैर्गता वै दुस्तरं तमः ॥ २६ ॥

वैशम्पायन उवाच । इत्थं ते निकृतिप्रज्ञा राजन् दुर्योधनादयः । हसन्तः प्रीतमनसो जग्मुः स्वं स्वं निकेतनम् ॥ २७ ॥

इति आरण्यपर्व्वणि द्रौपदीहरणपर्व्वणि दुर्वास आतिथ्ये एकषष्ट्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २६१ ॥

वैशम्पायन उवाच। ततः कदाचिद्द्विर्वासाः सुखासीनांस्तु पाण्डवान्। भुक्त्वा चावस्थितां कृष्णां ज्ञात्वा तस्मिन् वने मुनिः ॥ १ ॥ अभ्यागच्छत् परिवृतः शिष्यैरयुतसम्मितैः। दृष्ट्वायान्तं तमतिथिं स च राजा युधिष्ठिरः ॥ २ ॥ जगामाभिमुखः श्रीमान् सह भ्रातृभिरच्युतः। तस्मै बद्धाञ्जलिं सम्यगुपवेश्य वरासने ॥३॥ विधिवत् पूजयित्वा तमातिथ्येन न्यमन्त्रयत्। आह्निकं भगवन् कृत्वा शीघ्रमेहीति चाब्रवीत् ॥ ४ ॥ जगाम च मुनिः सोऽपि स्नातुं शिष्यैः सहानघः। भोजयेत् सहशिष्यं मां कथमित्यविचिन्तयन् ॥ ५ ॥ न्यमज्जत् सलिले चापि मुनिसंघः समाहितः। एतस्मिन्नन्तरे राजन् द्रौपदी योषितांवरा ॥ ६ ॥ चिन्तामवाप परमामन्नहेतोः पतिव्रता। सा चिन्तयन्ती च यदा नान्नहेतुमविन्दत ॥ ७ ॥ मनसा चिन्तयामास कृष्णं कंसनिसूदनम्। कृष्ण कृष्ण महाबाहो देवकीनन्दनाव्यय ॥ ८ ॥ वासुदेव जगन्नाथ प्रणतार्त्तिविनाशन। विश्वात्मन् विश्वजनक विश्वहर्त्ता प्रभोऽव्यय ॥९॥ प्रपन्नपाल गोपाल प्रजापाल परात्पर। आकूतीनाञ्च चित्तीनां प्रवर्त्तक नतास्मि ते ॥ १० ॥ वरेण्य वरदानन्त अगतीनां गतिर्भव। पुराणपुरुष प्राण मनोवृत्त्याद्यगोचर ॥ ११ ॥ सर्वाध्यक्ष पराध्यक्ष त्वामहं शरणं गता। पाहि मां कृपया देव शरणागतवत्सल ॥ १२ ॥ नीलोत्पलदलश्याम पद्मगर्भारुणेक्षण। पीताम्बरपरीधान लसत्कौस्तुभभूषण ॥ १३ ॥ त्वमादिरन्तो भूतानां त्वमेव च परायणम्। परात्परतरं ज्योतिर्विश्वात्मा सर्वतोमुखः ॥ १४ ॥ त्वामेवाहुः परं बीजं निधानं सर्वसम्पदाम्। त्वया नाथेन देवेश सर्वापद्भ्यो भयं न हि ॥ १५ ॥ दुःशासनादहं पूर्वं सभायां मोचिता यथा। तथैव सङ्कटादस्मान्मामुद्धर्त्तुमिहार्हसि ॥ १६ ॥

वैशम्पायन उवाच। एवं स्तुतस्तदा देवः कृष्णया भक्त-
वत्सलः। द्रौपद्याः सङ्कटं ज्ञात्वा देवदेवो जगत्पतिः ॥ १७ ॥
पार्श्वस्थां शयने त्यक्त्वा रुक्मिणीं केशवः प्रभुः। तत्राजगाम त्वरितो
ह्यचिन्त्यगतिरीश्वरः ॥ १८ ॥ ततस्तं द्रौपदी दृष्ट्वा प्रणम्य परया
मुदा। अब्रवीद्वासुदेवाय मुनेरागमनादिकम् ॥ १९ ॥ ततस्ता-
मब्रवीत् कृष्णः क्षुधितोऽस्मि भृशातुरः। शीघ्रं भोजय मां कृष्णे
पश्चात् सर्व्वं करिष्यसि ॥ २० ॥ निशम्य तद्वचः कृष्णा लज्जिता
वाक्यमब्रवीत्। स्थाल्यां भास्करदत्तायामन्नं मद्भोजनावधि ॥२१॥
भुक्तवत्यस्म्यहं देव तस्मादन्नं न विद्यते। ततः प्रोवाच भगवान्
कृष्णां कमललोचनः ॥ २२ ॥ कृष्णे न नर्म्मकालोऽयं क्षुच्छ्रमेणातुरे
मयि। शीघ्रं गच्छ मम स्थालीमानयित्वा प्रदर्शय ॥ २३ ॥ इति
निर्व्वन्धतः स्थालीमानाय्य स यदूद्वहः स्थाल्याः कण्ठेऽथ संलग्नं
शाकान्नं वीक्ष्य केशवः ॥ २४ ॥ उपयुज्याब्रवीदेनामनेन हरि-
रीश्वरः। विश्वात्मा प्रीयतां देवस्तुष्टश्चास्त्विति यज्ञभुक् ॥२५॥
आकारय मुनीन् शीघ्रं भोजनायेति चाब्रवीत्। भीमसेनं महा-
बाहुः कृष्णः क्लेशविनाशनः ॥ २६ ॥ ततो जगाम त्वरितो भीम-
सेनो महायशाः। आकारितुन्तु तान् सर्व्वान् भोजनार्थं नृपोत्तम
॥ २७ ॥ स्नातुं गतान् देवनद्यां दुर्व्वासःप्रभृतीन् मुनीन्। ते
चावतीर्णाः सलिले कृतवन्तोऽघमर्षणम् ॥ २८ ॥ दृष्ट्वोद्गारान्
सान्नरसान् तृप्त्या परमया युताः। उत्तीर्य्य सलिलात्तस्माद्दृष्ट-
वन्तः परस्परम् ॥ २९ ॥ दुर्व्वाससमभिप्रेक्ष्य सर्व्वे ते मुनयोऽब्रुवन्।
राज्ञा हि कारयित्वान्नं वयं स्नातुं समागताः ॥ ३० ॥ आकण्ठ-
तृप्ता विप्रर्षे किंस्विद्भुञ्जामहे वयम्। वृथा पाकः कृतोऽस्माभि-
स्तत्र किं करवामहे ॥ ३१ ॥

दुर्व्वासा उवाच। वृथापाकेन राजर्षेरपराधः कृतो महान्।
मास्मानधाक्षुर्दृष्ट्वैव पाण्डवाः क्रूरचक्षुषा ॥ ३२ ॥ स्मृत्वानुभावं

राजर्षेरम्बरीषस्य धीमतः । बिभेमि सुतरां विप्रा हरिपादाश्रया-
ज्जनात् ॥ ३३ ॥ पाण्डवाश्च महात्मानः सर्वे धर्मपरायणाः ।
शूराश्च कृतविद्याश्च व्रतिनस्तपसि स्थिताः ॥ ३४ ॥ सदाचाररता
नित्यं वासुदेवपरायणाः । क्रुद्धास्ते निर्दहेयुर्वै तूलराशिमिवा-
नलः । तत एतानपृष्ट्वैव शिष्याः शीघ्रं पलायत ॥ ३५ ॥

वैशम्पायन उवाच । इत्युक्तास्ते द्विजाः सर्वे मुनिना गुरुणा
तदा । पाण्डवेभ्यो भृशं भीता दुद्रुवुस्ते दिशो दश ॥ ३६ ॥ भीम-
सेनो देवनद्यामपश्यन्मुनिसत्तमान् । तीर्थेष्वितस्ततस्तस्या विच-
चार गवेषयन् ॥ ३७ ॥ ततस्तेभ्यस्तापसेभ्यः श्रुत्वा तांश्चैव विद्रु-
तान् । युधिष्ठिरमथाभ्येत्य तं वृत्तान्तं न्यवेदयत् ॥ ३८ ॥ ततस्ते
पाण्डवाः सर्वे प्रत्यागमनकाङ्क्षिणः । प्रतीक्षन्तः कियत्कालं जिता-
त्मानोऽवतस्थिरे ॥ ३९ ॥ निशीथेऽभ्येत्य चाकस्मादस्मान् स छल-
यिष्यति । कथञ्च निस्तरेमास्मात् कृच्छ्राद्दैवोपसादितात् ॥ ४० ॥
इति चिन्तापरान् दृष्ट्वा निश्वसन्तो मुहुर्मुहुः । उवाच वचनं
श्रीमान् कृष्णः प्रत्यक्षताङ्गतः ॥ ४१ ॥

श्रीकृष्ण उवाच । भवतामापदं ज्ञात्वा ऋषेः परमकोपनात् ।
द्रौपद्या चिन्तितः पार्था अहं सत्वरमागतः ॥ ४२ ॥ न भयं विद्यते
तस्मादृषेर्दुर्वाससोऽल्पकम् । तेजसा भवतां भीतः पूर्वमेव पला-
यितः ॥ ४३ ॥ धर्मनित्यास्तु ये केचिन्न ते सीदन्ति कर्हिचित् ।
आपृच्छे वो गमिष्यामि नियतं भद्रमस्तु वः ॥ ४४ ॥

वैशम्पायन उवाच । श्रुत्वेरितं केशवस्य बभूवुः स्वस्थमानसाः ।
द्रौपद्या सहिताः पार्थास्तमूचुर्विगतज्वराः ॥ ४५ ॥ त्वया नाथेन
गोविन्द दुस्तरामापदं विभो । तीर्णाः प्लवमिवासाद्य मज्जमाना
महार्णवे ॥ ४६ ॥ स्वस्ति साधय भद्रन्ते इत्याज्ञातो ययौ पुरीम् ।
पाण्डवाश्च महाभाग द्रौपदीसहिताः प्रभो ॥ ४७ ॥ ऊषुः प्रहृष्ट-
मनसो विहरन्तो वनाद्वनम् । इति तेऽभिहितं राजन् यत्पृष्टो-

ऽहमिह त्वया ॥ ४८ ॥ एवं विधान्यनीकानि धार्त्तराष्ट्रैर्दुरा-
त्मभिः। पाण्डवेषु वनस्थेषु प्रयुक्तानि वृथाभवन् ॥ ४९ ॥

इति आरण्यपर्व्वणि द्रौपदीहरणपर्व्वणि कृष्णागमने
द्विषष्ट्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २६२ ॥

वैशम्पायन उवाच। तस्मिन् बहुमृगेऽरण्ये अटमाना महा-
रथाः। काम्यके भरतश्रेष्ठा विजह्रुस्ते यथामराः ॥ १ ॥ प्रेक्ष-
माणा बहुविधान् वनोद्देशान् समन्ततः। यथर्त्तुकालरम्याश्च
वनराजीः सुपुष्पिताः ॥ २ ॥ पाण्डवा मृगयाशीलाश्चरन्तस्तन्मह-
द्वनम्। विजह्रुरिन्द्रप्रतिमाः कञ्चित् कालमरिन्दम ॥ ३ ॥ ततस्ते
यौगपद्येन ययुः सर्व्वे चतुर्द्दिशम्। मृगयां पुरुषव्याघ्रा ब्राह्मणार्थे
परन्तपाः ॥ ४ ॥ द्रौपदीमाश्रमे न्यस्य तृणविन्दोरनुज्ञया।
महर्षेर्दीप्ततपसो धौम्यस्य च पुरोधसः ॥ ५ ॥ ततस्तु राजा
सिन्धूनां वार्द्धक्षत्रिर्महायशाः। विवाहकामः शाल्वेयान् प्रयातः
सोऽभवत्तदा ॥ ६ ॥ महता परिवर्हेण राजयोग्येन संवृतः।
राजभिर्बहुभिः सार्द्धमुपायात् काम्यकञ्च सः ॥ ७ ॥ तत्रापश्यत्
प्रियां भार्य्यां पाण्डवानां यशस्विनीम्। तिष्ठन्तीमाश्रमद्वारि द्रौपदीं
निर्ज्जने वने ॥ ८ ॥ विभ्राजमानां वपुषा बिभ्रतीं रूपमुत्तमम्।
भ्राजयन्तीं वनोद्देशं नीलाभ्रमिव विद्युतम् ॥ ९ ॥ अप्सरा देव-
कन्या वा माया वा देवनिर्मिता। इति कृत्वाञ्जलिं सर्व्वे ददृशु-
स्तामनिन्दिताम् ॥ १० ॥ ततः स राजा सिन्धूनां वार्द्धक्षत्रिर्जय-
द्रथः। विस्मितस्त्वनवद्याङ्गीं दृष्ट्वा तां दुष्टमानसः ॥ ११ ॥ स
कोटिकास्यं राजानमब्रवीत् काममोहितः। कस्य त्वेषानवद्याङ्गी
यदि वापि न मानुषी ॥ १२ ॥ विवाहार्थो न मे कश्चिदिमां
दृष्ट्वातिसुन्दरीम्। एतामेवाहमादाय गमिष्यामि स्वमालयम्

॥ १३ ॥ गच्छ जानीहि सौम्येनां कस्य वात्र कुतोऽपि वा।
किमर्थमागता सुभ्रूरिदं कण्टकितं वनम् ॥ १४ ॥ अपि नाम
वरारोहा मामेषा लोकसुन्दरी। भजेदद्यायतापाङ्गी सुदती
तनुमध्यमा ॥ १५ ॥ अप्यहं कृतकामः स्यामिमां प्राप्य वरस्त्रियम्।
गच्छ जानीहि को न्वस्या नाथ इत्येव कोटिक ॥ १६ ॥ स
कोटिकास्यस्तच्छ्रुत्वा रथात् प्रस्कन्द्य कुण्डली। उपेत्य पप्रच्छ
तदा क्रोष्टा व्याघ्रवधूमिव ॥ १७ ॥

इति आरण्यपर्वणि द्रौपदीहरणपर्वणि कोटिकास्यप्रश्ने
त्रिषष्ट्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २६३ ॥

कोटिकास्य उवाच। का त्वं कदम्बस्य विनाम्य शाखामेका-
श्रमे तिष्ठसि शोभमाना। देदीप्यमानाग्निशिखेव नक्तं व्याधूय-
माना पवनेन सुभ्रु ॥ १ ॥ अतीव रूपेण समन्विता त्वं न चाप्य-
रण्येषु बिभेषि किन्नु। देवी नु यक्षी यदि दानवी वा वराप्सरा
दैत्यवराङ्गना वा ॥ २ ॥ वपुष्मती वोरगराजकन्या वनेचरी वा
क्षणदाचरस्त्री। यद्येव राज्ञो वरुणस्य पत्नी यमस्य सोमस्य
धनेश्वरस्य ॥ ३ ॥ धातुर्विधातुः सवितुर्विभोर्वा शक्रस्य वा त्वं
सदनात् प्रपन्ना। न ह्येव नः पृच्छसि ये वयं स्म न चापि जानीम
तवेह नाथम् ॥ ४ ॥ वयं हि मानं तव वर्द्धयन्तः पृच्छाम भद्रे
प्रभवं प्रभुञ्च। आचक्ष्व बन्धूंश्च पतिं कुलञ्च तत्त्वेन यच्चेह करोषि
कार्य्यम् ॥ ५ ॥ अहन्तु राज्ञः सुरथस्य पुत्रो यं कोटिकास्येति विदु-
र्मनुष्याः। असौ तु यस्तिष्ठति काञ्चनाङ्गे रथे हुतोऽग्निश्चयने
यथैव ॥ ६ ॥ त्रिगर्त्तराजः कमलायताक्षः क्षेमङ्करो नाम स एष
वीरः। अस्मात् परस्त्वेष महाधनुष्मान् पुत्रः कुलिन्दाधिपते-
र्वरिष्ठः ॥ ७ ॥ निरीक्षते त्वां विपुलायताक्षः सुपुष्पितः पर्वत-

वासनित्यः । असौ तु यः पुष्करिणीसमीपे श्यामो युवा तिष्ठति दर्शनीयः ॥ ८ ॥ इक्ष्वाकुराज्ञः सुबलस्य पुत्रः स एष हन्ता द्विषतां सुगात्रि । यस्यानुयात्रा ध्वजिनः प्रयान्ति सौवीरका द्वादश राजपुत्राः ॥ ९ ॥ शोणाश्वयुक्तेषु रथेषु सर्वे मखेषु दीप्ता इव हव्यवाहाः । अङ्गारकः कुञ्जरो गुप्तकश्च शत्रुञ्जयः सृञ्जयसुप्रवृद्धौ ॥ १० ॥ भयङ्करोऽथ भ्रमरो रविश्च शूरः प्रतापः कुहनश्च नाम । यं षट्सहस्रा रथिनोऽनुयान्ति नागा हयाश्चैव पदातिनश्च ॥११॥ जयद्रथो नाम यदि श्रुतस्ते सौवीरराजः सुभगे स एषः । तस्यापरे भ्रातरोऽदीनसत्त्वा बलाहकानीकविदारणाद्याः ॥ १२ ॥ सौवीरवीराः प्रवरा युवानो राजानमेते बलिनोऽनुयान्ति । एतैः सहायैरुपयाति राजा मरुद्गणैरिन्द्र इवाभिगुप्तः । अजानतां ख्यापय नः सुकेशि कस्यासि भार्य्या दुहिता च कस्य ॥ १३ ॥

इति आरण्यपर्व्वणि द्रौपदीहरणपर्व्वणि कोटिकास्यप्रश्ने
चतुःषष्ट्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २६४ ॥

वैशम्पायन उवाच । अथाब्रवीद्द्रौपदी राजपुत्री पृष्टा शिवीनां प्रवरेण तेन । अवेक्ष्य मन्दं प्रविमुच्य शाखां संगृह्णती कौशिकमुत्तरीयम् ॥ १ ॥ बुद्ध्याभिजानामि नरेन्द्रपुत्र न मादृशी त्वामभिभाष्टुमर्हति । न त्वेव वक्तास्ति तवेह वाक्यमन्यो नरो वाप्यथ वापि नारी ॥ २ ॥ एका ह्यहं सम्प्रति तेन वाचं ददानि वै भद्र निबोध चेदम् । अहं ह्यरण्ये कथमेकमेका त्वामालपेयं निरता स्वधर्मे ॥ ३ ॥ जानामि च त्वां सुरथस्य पुत्रं यं कोटिकास्येति विदुर्मनुष्याः । तस्मादहं शैव्य तथैव तुभ्यमाख्यामि बन्धून् प्रथितं कुलञ्च ॥ ४ ॥ अपत्यमस्मि द्रुपदस्य राज्ञः कृष्णेति मां शैव्य विदुर्मनुष्याः । साहं वृणे पञ्च जनान् पतित्वे ये खाण्डवप्रस्थगताः

श्रुतास्ते ॥ ५ ॥ युधिष्ठिरो भीमसेनार्जुनौ च माद्रयाश्च पुत्रौ पुरुषप्रवीरौ । ते मां निवेश्येह दिशस्ततस्तो विभज्य पार्था मृगयां प्रयाताः ॥ ६ ॥ प्राचीं राजा दक्षिणां भीमसेनो जयः प्रतीचीं यमजावुदीचीम् । मन्ये तु तेषां रथसत्तमानां कालोऽभितः प्राप्त इहोपयातुम् ॥ ७ ॥ सम्मानिता यास्यथ तैर्यथेष्टं विमुच्य वाहानवरोहयध्वम् । प्रियातिथिर्धर्मसुतो महात्मा प्रीतो भविष्यत्यभिवीक्ष्य युष्मान् ॥ ८ ॥ एतावदुक्त्वा द्रुपदात्मजा सा शैव्यात्मजं चन्द्रमुखी प्रतीता । विवेश तां पर्णशालां प्रशस्तां सञ्चिन्त्य तेषामतिथिस्वधर्मम् ॥ ९ ॥

इति आरण्यपर्वणि द्रौपदीहरणपर्वणि द्रौपदीवाक्ये पञ्चषष्ट्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २६५ ॥

वैशम्पायन उवाच । तथासीनेषु सर्वेषु तेषु राजसु भारत । यदुक्तं कृष्णया सार्द्धं तत् सर्वं प्रत्यवेदयत् ॥ १ ॥ कोटिकास्यवचः श्रुत्वा शैव्यं सौवीरकोऽब्रवीत् । यदा वाचं व्याहरन्त्यामस्यां मे रमते मनः ॥ २ ॥ सीमन्तिनीनां मुख्यायां विनिवृत्तः कथं भवान् । एतां दृष्ट्वा स्त्रियो मेऽन्या यथा शाखामृगस्त्रियः ॥ ३ ॥ प्रतिभान्ति महाबाहो सत्यमेतद्ब्रवीमि ते । दर्शनादेव हि मनस्तया मेऽपहृतं भृशम् । तां समाचक्ष्व कल्याणीं यदि स्यात् शैव्य मानुषी ॥ ४ ॥

कोटिक उवाच । एषा वै द्रौपदी कृष्णा राजपुत्री यशस्विनी । पञ्चानां पाण्डुपुत्राणां महिषी सम्मता भृशम् ॥ ५ ॥ सर्वेषाञ्चैव पार्थानां प्रिया बहुमता सती । तया समेत्य सौवीर सौवीराभिमुखो व्रज ॥ ६ ॥

वैशम्पायन उवाच । एवमुक्तः प्रत्युवाच पश्यामि द्रौपदी-

मिति। पतिः सौवीरसिन्धूनां दुष्टभावो जयद्रथः ॥ ७ ॥ स प्रविश्याश्रमं पुण्यं सिंहगोष्ठं वृकी यथा। आत्मना सप्तमः कृष्णा-मिदं वचनमब्रवीत् ॥ ८ ॥ कुशलन्ते वरारोहे भर्त्तारस्तेऽप्यना-मयाः। येषां कुशलकामासि तेऽपि कच्चिदनामयाः ॥ ९ ॥

द्रौपद्युवाच। अपि ते कुशलं राज्ये राष्ट्रे कोषे वले तथा। कच्चिदेकः शिवीनाढ्यान् सौवीरान् सह सिन्धुभिः। अनुतिष्ठसि धर्म्मेण ये चान्ये विदितास्त्वया ॥ १० ॥ कौरव्यः कुशली राजा कुन्तीपुत्रो युधिष्ठिरः। अहञ्च भ्रातरश्चास्य यांश्चान्यान् परि-पृच्छसि ॥ ११ ॥ पाद्यं प्रतिगृहाणेदमासनञ्च नृपात्मज। मृगान् पञ्चशतञ्चैव प्रातराशं ददानि ते ॥ १२ ॥ ऐणेयान् पृषतान् न्यङ्कून् हरिणान् शरभान् शशान्। ऋच्यान् रुरून् शम्वरांश्च गवयांश्च मृगान् वहून् ॥ १३ ॥ वराहान्महिषांश्चैव याश्चान्या मृगजातयः। प्रदास्यति स्वयं तुभ्यं कुन्तीपुत्रो युधिष्ठिरः ॥ १४ ॥

जयद्रथ उवाच। कुशलं प्रातराशस्य सर्व्वं मे दित्सितं त्वया। एहि मे रथमारोह सुखमाप्नुहि केवलम् ॥ १५ ॥ गतश्रीकान् हृतराज्यान् कृपणान् गतचेतसः। अरण्यवासिनः पार्थान्नानु-रोद्धुं त्वमर्हसि ॥ १६ ॥ न वै प्राज्ञा गतश्रीकं भर्त्तारमुपयुञ्जते। युञ्जानमनुयुञ्जीत न श्रियः संक्षये वसेत् ॥ १७ ॥ श्रिया विहीना राष्ट्राच्च विनष्टाः शाश्वतीः समाः। अलन्ते पाण्डुपुत्राणां भक्त्या क्लेशमुपासितुम् ॥ १८ ॥ भार्य्या मे भव सुश्रोणि त्यजै-नान् सुखमाप्नुहि। अखिलान् सिन्धुसौवीरानाप्नुहि त्वं मया सह ॥ १९ ॥

वैशम्पायन उवाच। इत्युक्ता सिन्धुराजेन वाक्यं हृदय-कम्पनम्। कृष्णा तस्मादपाक्रामद्देशात् सभ्रुकुटीमुखी ॥ २० ॥ अवमत्यास्य तद्वाक्यमाक्षिप्य च सुमध्यमा। मैवमित्यब्रवीत् कृष्णा लज्जस्वेति स सैन्धवम् ॥ २१ ॥ सा काङ्क्षमाणा भर्तॄ-

णामुपयातमनिन्दिता । विलोभयामास परं वाक्यैर्वाक्यानि युञ्जती ॥ २२ ॥

इति आरण्यपर्व्वणि द्रौपदीहरणपर्व्वणि द्रौपदीवाक्ये षट्षष्ट्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २६६ ॥

वैशम्पायन उवाच । सरोषरागोपहतेन वल्गुना सरागनेत्रेण नतोन्नतभ्रुवा । मुखेन विस्फूर्य्य सुवीरराष्ट्रपं ततोऽब्रवीत्तं द्रुपदात्मजा पुनः ॥ १ ॥ यशस्विनस्तीक्ष्णविषान्महारथानतिब्रुवन्मूढ़ न लज्जसे कथम् । महेन्द्रकल्पान्निरतान् स्वकर्म्मसु स्थितान् समूहेष्वपि यक्षरक्षसाम् ॥ २ ॥ न किञ्चिदीड्यं प्रवदन्ति पापं वनेचरं वा गृहमेधिनं वा । तपस्विनं सम्परिपूर्णविद्यं भषन्ति हैवं श्वनराः सुवीर ॥ ३ ॥ अहन्तु मन्ये तव नास्ति कश्चिदेतादृशे क्षत्रियसन्निवेशे । यस्त्वाद्य पातालमुखे पतन्तं पाणौ गृहीत्वा प्रतिसंहरेत ॥ ४ ॥ नागं प्रभिन्नं गिरिकूटकल्पमुपत्यकां हैमवतीं चरन्तम् । दण्डीव यूथानपसेधसे त्वं यो जेतुमाशंससि धर्म्मराजम् ॥ ५ ॥ बाल्यात् प्रसुप्तस्य महाबलस्य सिंहस्य पक्ष्माणि मुखाल्लुनासि । पदा समाहत्य पलायमानः क्रुद्धं यदा द्रक्ष्यसि भीमसेनम् ॥ ६ ॥ महाबलं घोरतरं प्रवृद्धं जातं हरिं पर्वतकन्दरेषु । प्रसुप्तमुग्रं प्रपदेन हंसि यः क्रुद्धमायोत्स्यसि जिष्णुमुग्रम् ॥ ७ ॥ कृष्णोरगौ तीक्ष्णमुखौ द्विजिह्वौ मत्तः पदा क्रामसि पुच्छदेशे । यः पाण्डवाभ्यां पुरुषोत्तमाभ्यां जघन्यजाभ्यां प्रयुयुत्ससे त्वम् ॥८॥ यथा च वेणुः कदली नलो वा फलत्यभावाय न भूतये पुनः । तथैव मान्तैः परिरक्ष्यमाणामादास्यसे कर्कटकीव गर्भम् ॥ ९ ॥

जयद्रथ उवाच । जानामि कृष्णे विदितं मयैतद्यथाविधास्ते नरदेवपुत्राः । न त्वेवमेतेन विभीषणेन शक्या वयं त्रासयितुं

त्वयाद्य ॥ १० ॥ वयं पुनः सप्तदशेषु कृष्णे कुलेषु सर्व्वेऽनवमेषु जाताः। षड्भ्यो गुणेभ्योऽभ्यधिका विहीनान्मन्यामहे द्रौपदि पाण्डुपुत्रान् ॥ ११ ॥ सा क्षिप्रमातिष्ठ गजं रथं वा न वाक्यमात्रेण वयं हि शक्याः। आशंस वा त्वं कृपणं वदन्ती सौवीरराजस्य पुनः प्रसादम् ॥ १२ ॥

द्रौपद्युवाच। महाबला किन्त्विह दुर्ब्बलेव सौवीरराजस्य मताहमस्मि। नाहं प्रमाथादिह सम्प्रतीता सौवीरराजं कृपणं वदेयम् ॥ १३ ॥ यस्या हि कृष्णौ पदवीञ्चरेतां समास्थितावेकरथे समेतौ। इन्द्रोऽपि तां नापहरेत् कथञ्चिन्मनुष्यमात्रः कृपणः कुतोऽन्यः ॥ १४ ॥ यथा किरीटी परवीरघाती निघ्नन्रथस्थो द्विषतां मनांसि। मदन्तरे त्वद्ध्वजिनीं प्रवेष्टा कक्षं दहन्नग्निरिवोष्णगेषु ॥ १५ ॥ जनार्द्दनः सान्धकवृष्णिवीरो महेष्वासाः कैकेयाश्चापि सर्व्वे। एते हि सर्व्वे मम राजपुत्राः प्रहृष्टरूपाः पदवीञ्चरेयुः ॥ १६ ॥ मौर्व्वीविसृष्टाः स्तनयित्नुघोषा गाण्डीवमुक्तास्त्वतिवेगवन्तः। हस्तं समाहत्य धनञ्जयस्य भीमाः शब्दं घोरतरं नदन्ति ॥ १७ ॥ गाण्डीवमुक्तांश्च महाशरौघान् पतङ्गसंघातनिव शीघ्रवेगान्। यदा द्रक्ष्यस्यर्जुनं वीर्य्यशालिनं तदा स्वबुद्धिं प्रति निन्दितासि ॥ १८ ॥ शङ्खघोषः सतलत्रघोषो गाण्डीवधन्वा मुहुरुद्दहंश्च। यदा शरानर्पयिता तवोरसि तदा मनस्ते किमिवाभविष्यत् ॥ १९ ॥ गदाहस्तं भीममभिद्रवन्तं माद्रीपुत्रौ सम्पतन्तौ दिशश्च। अमर्षजं क्रोधविषं वमन्तौ दृष्ट्वा चिरं तापमुपैष्यसेऽधम ॥ २० ॥ यथा चाहं नातिचरे कथञ्चित् पतीन्महार्हान्मनसापि जातु। तेनाद्य सत्येन वशीकृतं त्वां द्रष्टास्मि पार्थैः परिकृष्यमाणम् ॥ २१ ॥ न सम्भ्रमं गन्तुमहं हि शक्ष्ये त्वया नृशंसेन विकृष्यमाणा। समागताहं हि कुरुप्रवीरैः पुनर्व्वनं काम्यकमागतास्मि ॥ २२ ॥

वैशम्पायन उवाच। सा ताननुप्रेच्य विशालनेत्रा जिहृच्चमाणा न च भर्त्सयन्ती। प्रोवाच मा मा स्पृशतेति भीता धौम्यं प्रचुक्रोश पुरोहितं सा ॥ २३ ॥ जग्राह तामुत्तरवस्त्रदेशे जयद्रथस्तं समवाक्षिपत् सा। तया समाक्षिप्ततनुः स पापः पपात शाखीव निकृत्तमूलः ॥ २४ ॥ प्रगृह्यमाणा तु महाजवेन मुहुर्विनिःश्वस्य च राजपुत्री। सा कृष्यमाणा रथमारुरोह धौम्यस्य पादावभिवाद्य कृष्णा ॥ २५ ॥

धौम्य उवाच। नेयं शक्या त्वया नेतुमविजित्य महारथान्। धर्मं क्षत्रस्य पौराणमवेक्षस्व जयद्रथ ॥ २६ ॥ क्षुद्रं कृत्वा फलं पापं त्वं प्राप्स्यसि न संशयः। आसाद्य पाण्डवान् वीरान् धर्मराजपुरोगमान् ॥ २७ ॥

वैशम्पायन उवाच। इत्युक्त्वा ह्रियमाणां तां राजपुत्रीं यशस्विनीम्। अन्वगच्छत्तदा धौम्यः पदातिगणमध्यगः ॥ २८ ॥

इति आरण्यपर्वणि द्रौपदीहरणपर्वणि द्रौपदीहरणे सप्तषष्ट्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २६७ ॥

वैशम्पायन उवाच। ततो दिशः सम्प्रविहृत्य पार्था मृगान् वराहान् महिषांश्च हत्वा। धनुर्धराः श्रेष्ठतमाः पृथिव्यां पृथक् चरन्तः सहिता बभूवुः ॥ १ ॥ ततो मृगव्यालगणानुकीर्णं महावनं तद्विहगोपघुष्टम्। भ्रातृंश्च तानभ्यवदद्युधिष्ठिरः श्रुत्वा गिरो व्याहरतां मृगाणाम् ॥ २ ॥ आदित्यदीप्तां दिशमभ्युपेत्य मृगा द्विजाः क्रूरमिमे वदन्ति। आयासमुग्रं प्रतिवेदयन्तो महावनं शत्रुभिर्बाध्यमानम् ॥ ३ ॥ क्षिप्रं निवर्त्तध्वमलं मृगैर्नो मनो हि मे दूयति दह्यते च। बुद्धिं समाच्छाद्य च मे समन्युरुद्धूयते प्राणपतिः शरीरे ॥ ४ ॥ सरः सुपर्णेन हृतोरगं यथा राष्ट्रं यथा-

राजकमात्तलच्मि। एवंविधं मे प्रतिभाति काम्यकं शौण्डैर्यथा पीतरसस्य कुम्भः ॥ ५ ॥ ते सैन्धवैरत्यनिलोग्रवेगैर्महाजवैर्वाजिभि-रुह्यमानाः। युक्तैर्बृहद्भिः सुरथैर्नृवीरास्तदाश्रमायाभिमुखा बभूवुः ॥ ६ ॥ तेषान्तु गोमायुरनल्पघोषो निवर्त्ततां वाममुपेत्य पार्श्वम्। प्रव्याहरत्तत् प्रविमृश्य राजा प्रोवाच भीमञ्च धन-ञ्जयञ्च ॥ ७ ॥ यथा वदत्येष विहीनयोनिः शालावृको वा समु-पेत्य पार्श्वम्। सुव्यक्तमस्मानवमन्य पापैः कृतोऽभिमर्द्दः कुरुभिः प्रसह्य ॥ ८ ॥ इत्येव ते तद्वनमाविशन्तो महत्यरण्ये मृगया-ञ्चरित्वा। बालामपश्यन्त तदा रुदन्तीं धात्रेयिकां प्रेष्यवधूं प्रियायाः ॥ ९ ॥ तामिन्द्रसेनस्त्वरितोऽभिसृत्य रथादवप्लुत्य ततो-ऽभ्यधावत्। प्रोवाच चैनां वचनं नरेन्द्र धात्रेयिकामार्त्ततरस्तदा-नीम् ॥ १० ॥ किं रोदिषि त्वं पतिता धरण्यां किन्ते मुखं शुष्यति दीनवर्णम्। कच्चिन्न पापैः सुनृशंसकृद्भिः प्रमाथिता द्रौपदी राजपुत्री ॥ ११ ॥ अचिन्त्यरूपा सुविशालनेत्रा शरीरतुल्या कुरु-पुङ्गवानाम्। यद्येव देवी पृथिवीं प्रविष्टा दिवं प्रपन्नाप्यथवा समुद्रम् ॥ १२ ॥ तस्या गमिष्यन्ति पदं हि पार्था यथा हि सन्त-प्यति धर्मपुत्रः। को हीदृशानामरिमर्द्दनानां क्लेशक्षमाणामपरा-जितानाम् ॥ १३ ॥ प्राणैः समामिष्टतमां जिहीर्षेदनुत्तमं रत्नमिव प्रमूढः। न बुध्यते नाथवतीमिहाद्य बहिश्चरं हृदयं पाण्डवानाम् ॥ १४ ॥ कस्याद्य कायं प्रतिभिद्य घोरा महीं प्रवेक्ष्यन्ति शिताः शराग्राः। मा त्वं शुचस्तां प्रति भीरु विद्धि यथाद्य कृष्णा पुन-रेष्यतीति ॥ १५ ॥ निहत्य सर्वान् द्विषतः समग्रान् पार्थाः समे-ष्यन्त्यथ याज्ञसेन्या। अथाब्रवीच्चारुमुखं विमृज्य धात्रेयिका सारथिमिन्द्रसेनम् ॥ १६ ॥ जयद्रथेनापहृता प्रमथ्य पञ्चेन्द्र-कल्पान् परिभूय कृष्णा। तिष्ठन्ति वर्त्मानि नवान्यमूनि वृक्षाश्च न म्लान्ति तथैव भग्नाः ॥ १७ ॥ आवर्त्तयध्वं ह्यनुयात शीघ्रं न

दूरयातैव हि राजपुत्री। सन्नह्यध्वं सर्वं एवेन्द्रकल्पा महान्ति चारूणि च दंशनानि॥ १८॥ गृह्णीत चापानि महाधनानि शरांश्च शीघ्रं पदवीञ्चरध्वम्। पुरा हि निर्भर्त्सनदण्डमोहिता प्रमोहचित्ता वदनेन शुष्यता॥ १९॥ ददाति कस्मैचिदनर्हते तनुं वराज्यपूर्णामिव भस्मनि स्रुचम्। पुरा तुषाग्नाविव हूयते हविः पुरा श्मशाने स्रगिवापविध्यते॥ २०॥ पुरा च सोमोऽध्वरगोऽवलिह्यते शुना यथा विप्रजने प्रमोहिते। महत्यरण्ये मृगयाञ्चरित्वा पुरा शृगालो नलिनीं विगाहते॥ २१॥ मा वः प्रियायाः सुनसं सुलोचनं चन्द्रप्रभाभं वदनं प्रसन्नम्। स्पृश्याच्छुभं कश्चिदकृत्यकारी श्वा वै पुरोडाशमिवाध्वरस्थम्। एतानि वर्त्मान्यनुयात शीघ्रं मा वः कालः क्षिप्रमिहात्यगाद्दै॥ २२॥

युधिष्ठिर उवाच। भद्रे प्रतिक्राम नियच्छ वाचं मास्मत्सकाशे परुषाण्यवोचः। राजानो वा यदि वा राजपुत्रा बलेन मत्ता वञ्चनां प्राप्नुवन्ति॥ २३॥

वैशम्पायन उवाच। एतावदुक्त्वा प्रययुर्हि शीघ्रं तान्येव वर्त्मान्यनुवर्त्तमानाः। मुहुर्मुहुर्व्यालवदुच्छ्वसन्तो ज्या विक्षिपन्तश्च महाधनुर्भ्यः॥ २४॥ ततोऽपश्यंस्तस्य सैन्यस्य रेणुमुद्धूतं वै वाजिखुरप्रणुन्नम्। पदातीनां मध्यगतञ्च धौम्यं विक्रोशन्तं भीममभिद्रवेति॥ २५॥ ते सान्त्व्य धौम्यं परिदीनसत्त्वाः सुखं भवानेत्विति राजपुत्राः। श्येना यथैवामिषसम्प्रयुक्ता जवेन तत्सैन्यमथाभ्यधावन्॥२६॥ तेषां महेन्द्रोपमविक्रमाणां संरब्धानां धर्षणाद्याज्ञसेन्याः। क्रोधः प्रजज्वाल जयद्रथञ्च दृष्ट्वा प्रियां तस्य रथे स्थिताञ्च॥२७॥ प्रचुक्रुशुश्चाप्यथ सिन्धुराजं वृकोदरश्चैव धनञ्जयश्च। यमौ च राजा च महाधनुर्द्धरास्ततो दिशः संमुमुहुः परेषाम्॥ २८॥

इति आरण्यपर्वणि द्रौपदीहरणपर्वणि पार्थागमने अष्टषष्ट्यधिकद्विशततोऽध्यायः॥ २६८॥

वैशम्पायन उवाच। ततो घोरतरः शब्दो वने समभवत्तदा। भीमसेनार्जुनौ दृष्ट्वा क्षत्रियाणाममर्षिणाम्॥ १॥ तेषां ध्वजाग्राण्यभिवीक्ष्य राजा स्वयं दुरात्मा कुरुपुङ्गवानाम्। जयद्रथो याज्ञसेनीमुवाच रथे स्थितां भानुमतीं हतौजाः॥ २॥ आयान्तीमे पञ्च रथा महान्तो मन्ये च कृष्णे पतयस्तवेति। सा जानती ख्यापय नः सुकेशि परं परं पाण्डवानां रथस्थम्॥ ३॥

द्रौपद्युवाच। किन्ते ज्ञातैर्मूढ़ महाधनुर्द्धरैरनायुष्यं कर्म्म कृत्वातिघोरम्। एते वीराः पतयो मे समेता न वः शेषः कश्चिदिहास्ति युद्धे॥ ४॥ आख्यातव्यं त्वेव सर्वं मुमूर्षोर्मया तुभ्यं पृष्टया धर्म एषः। न मे व्यथा विद्यते त्वद्भयं वा संपश्यन्त्याः सानुजं धर्मराजम्॥ ५॥ यस्य ध्वजाग्रे नदतो मृदङ्गौ नन्दोपनन्दौ मधुरौ युक्तरूपौ। एतं स्वधर्मार्थविनिश्चयज्ञं सदा जनाः कृत्यवन्तोऽनुयान्ति॥ ६॥ य एष जाम्बूनदशुद्धगौरः प्रचण्डघोणस्तनुरायताक्षः। एनं कुरुश्रेष्ठतमं वदन्ति युधिष्ठिरं धर्म्मसुतं पतिं मे॥ ७॥ अप्येष शत्रोः शरणागतस्य दद्यात् प्राणान् धर्म्मचारी नृवीरः। परैह्येनं मूढ़ जवेन भूतये त्वमात्मनः प्राञ्जलिर्न्यस्तशस्त्रः॥ ८॥ अथाप्येनं पश्यसि यं रथस्थं महाभुजं शालमिव प्रवृद्धम्। सन्दष्टौष्ठं भ्रुकुटीसंहतभ्रुवं वृकोदरो नाम पतिर्म्ममैषः॥ ९॥ आजानेया बलिनः साधुदान्ता महाबलाः शूरमुदा वहन्ति। एतस्य कर्म्माण्यतिमानुषाणि भीमेतिशब्दोऽस्य गतः पृथिव्याम्॥ १०॥ नास्यापराद्धाः शेषमवाप्नुवन्ति नायं वैरं विस्मरते कदाचित्। वैरस्यान्तं संविधायोपयाति पश्चाच्छान्तिं न च गच्छत्यतीव॥ ११॥ धनुर्द्धराग्र्यो धृतिमान् यशस्वी जितेन्द्रियो वृद्धसेवी नृवीरः। भ्राता च शिष्यश्च युधिष्ठिरस्य धनञ्जयो नाम पतिर्म्ममैषः॥ १२॥ यो वै न कामान्न भयान्न लोभात्त्यजेद्धर्मं न नृशंस्यञ्च कुर्य्यात्। स एष वैश्वानरतुल्यतेजाः कुन्तीसुतः शत्रु-

सह: प्रमाथी ॥ १३ ॥ यः सर्वधर्मार्थविनिश्चयज्ञो भयार्त्तानां भयहर्त्ता मनीषी। यस्योत्तमं रूपमाहुः पृथिव्यां यं पाण्डवाः परिरक्षन्ति सर्वे ॥ १४ ॥ प्राणैर्गरीयांसमनुव्रतं वै स एष वीरो नकुलः पतिर्मे। यः खड्गयोधी लघुचित्रहस्तो महांश्च धीमान् सहदेवो द्वितीयः ॥ १५ ॥ यस्याद्य कर्म द्रक्ष्यसि मूढ़सत्त्व शतक्रतोर्वा दैत्यसेनासु सङ्ख्ये। शूरः कृतास्त्रो मतिमान्मनस्वी प्रियङ्करो धर्मसुतस्य राज्ञः ॥ १६ ॥ य एष चन्द्रार्कसमानतेजा जघन्यजः पाण्डवानां प्रियश्च। बुद्ध्या समो यस्य नरो न विद्यते वक्ता तथा सत्सु विनिश्चयज्ञः ॥ १७ ॥ स एष शूरो नित्यममर्षणश्च धीमान् प्राज्ञः सहदेवः पतिर्मे। त्यजेत् प्राणान् प्रविशेद्धव्यवाहं न त्वेवैष व्याहरेद्धर्मबाह्यम् ॥ १८ ॥ सदा मनस्वी क्षत्रधर्मे रतश्च कुन्त्याः प्राणैरिष्टतमो नृवीरः। विशीर्यन्तीं नावमिवार्णवान्ते रत्नाभिपूर्णां मकरस्य पृष्ठे ॥ १९ ॥ सेनान्तरे मां हतसर्वयोधां विक्षोभितां द्रक्ष्यसि पाण्डुपुत्रैः। इत्येते वै कथिताः पाण्डुपुत्रा यांस्त्वं मोहादवमन्य प्रवृत्तः। यद्येतेभ्यो मुच्यसे रिष्टदेहः पुनर्जन्म प्राप्स्यसे जीव एव ॥ २० ॥

वैशम्पायन उवाच। ततः पार्थाः पञ्च पञ्चेन्द्रकल्पास्त्यक्त्वा त्रस्तान् प्राञ्जलींस्तान् पदातीन्। रथानीकं शरवर्षान्धकारं चक्रुः क्रुद्धाः सर्वतः संनिगृह्य ॥ २१ ॥

इति आरण्यपर्वणि द्रौपदीहरणपर्वणि पार्थयुद्धे एकोनसप्तत्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २६९ ॥

वैशम्पायन उवाच। सन्तिष्ठत: प्रहरत तूर्णं विपरिधावत। इति स्म सैन्धवो राजा चोदयामास तान्नृपान् ॥ १ ॥ ततो घोरतमः शब्दो रणे समभवत्तदा। भीमार्जुनयमान् दृष्ट्वा सैन्यानां

सयुधिष्ठिरान् ॥ २ ॥ शिबिसौवीरसिन्धूनां विषादश्चाप्यजायत । तान् दृष्ट्वा पुरुषव्याघ्रान् व्याघ्रानिव बलोत्कटान् ॥ ३ ॥ हैमचित्रसमुत्सेधां सर्व्वशैक्यायसीं गदाम् । प्रगृह्याभ्यद्रवद्भीमः सैन्धवं कालचोदितम् ॥ ४ ॥ तदन्तरमथावृत्य कोटिकाश्योऽभ्यहारयत् । महता रथवंशेन परिवार्य्य वृकोदरम् ॥ ५ ॥ शक्तितोमरनाराचैर्वीरबाहुप्रचोदितैः । कीर्य्यमाणोऽपि बहुभिर्न स भीमोऽभ्यकम्पत ॥ ६ ॥ गजन्तु स गजारोहं पदातींश्च चतुर्दश । जघान गदया भीमः सैन्धवध्वजिनीमुखे ॥ ७ ॥ पार्थः पञ्चशताञ्छूरान् पार्व्वतीयान् महारथान् । परीप्समानः सौवीरं जघान ध्वजिनीमुखे ॥ ८ ॥ राजा स्वयं सुवीराणां प्रवराणां प्रहारिणाम् । निमेषमात्रेण शतं जघान समरे तदा ॥ ९ ॥ ददृशे नकुलस्तत्र रथात् प्रस्कन्द्य खड्गधृक् । शिरांसि पादरक्षाणां बीजवत् प्रवपन्मुहुः ॥ १० ॥ सहदेवस्तु सन्धाय रथेन गजयोधिनः । पातयामास नाराचैर्द्रुमेभ्य इव बर्हिणः ॥ ११ ॥ ततस्त्रिगर्त्तः सधनुरवतीर्य्य महारथात् । गदया चतुरो वाहान् राज्ञस्तस्य तदावधीत् ॥ १२ ॥ तमभ्यासगतं राजा पदातिं कुन्तिनन्दनः । अर्द्धचन्द्रेण बाणेन विव्याधोरसि धर्म्मराट् ॥ १३ ॥ स भिन्नहृदयो वीरो वक्त्राच्छोणितमुद्वमन् । पपाताभिमुखः पार्थं छिन्नमूल इव द्रुमः ॥ १४ ॥ इन्द्रसेनद्वितीयस्तु रथात् प्रस्कन्द्य धर्म्मराट् । हताश्वः सहदेवस्य प्रतिपेदे महारथम् ॥ १५ ॥ नकुलन्त्वभिसन्धाय क्षेमङ्करमहामुखौ । उभावुभयतस्तीक्ष्णैः शरवर्षैरवर्षताम् ॥ १६ ॥ तोमरैरभिवर्षन्तौ जीमूताविव वार्षिकौ । एकैकेन विपाठेन जघ्ने माद्रवतीसुतः ॥ १७ ॥ त्रिगर्त्तराजः सुरथस्तस्याथ रथधूर्गतः । रथमाक्षेपयामास गजेन गजयानवित् ॥ १८ ॥ नकुलस्त्वपभीस्तस्माद्रथाच्चर्म्मासिपाणिमान् । उद्भ्रान्तं स्थानमास्थाय तस्थौ गिरिरिवाचलः ॥ १९ ॥ सुरथस्तं गजवरं वधाय नकुलस्य तु ।

प्रेषयामास सक्रोधमभ्युच्छ्रितकरं ततः ॥२०॥ नकुलस्तस्य नागस्य समीपे परिवर्त्तिनः। सविषाणं भुजं मूले खड्गेन निरकृन्तत ॥ २१ ॥ स विनद्य महानादं गजः कङ्कणभूषणः। पतन्नवाक्शिरा भूमौ हस्त्यारोहानपातयत् ॥ २२ ॥ स तत् कर्म महत् कृत्वा शूरो माद्रवतीसुतः। भीमसेनरथं प्राप्य शर्म लेभे महारथः ॥ २३ ॥ भीमस्त्वापततो राज्ञः कोटिकास्यस्य सङ्गरे। सूतस्य नुदतो वाहान् क्षुरेणापाहरच्छिरः ॥ २४ ॥ न बुबोध हतं सूतं स राजा बाहुशालिना। तस्याश्वा व्याद्रवन् संख्ये हतसूतास्ततस्ततः ॥ २५ ॥ विमुखं हतसूतं तं भीमः प्रहरताम्वरः। जघान तलयुक्तेन प्रासेनाभ्येत्य पाण्डवः ॥ २६ ॥ द्वादशानान्तु सर्वेषां सौवीराणां धनञ्जयः। चकर्त्त निशितैर्भल्लैर्धनूंषि च शिरांसि च ॥ २७ ॥ शिबीनिक्ष्वाकुमुख्यांश्च त्रिगर्त्तान् सैन्धवानपि। जघानातिरथः संख्ये बाणगोचरमागतान् ॥ २८ ॥ सादिताः प्रत्यदृश्यन्त बहुशः सव्यसाचिना। सपताकाश्च मातङ्गाः सध्वजाश्च महारथाः ॥ २९ ॥ प्रच्छाद्य पृथिवीं तस्थुः सर्वमायोधनं प्रति। शरीराण्यशिरस्कानि विदेहानि शिरांसि च ॥ ३० ॥ श्वगृध्रकङ्ककाकोलभासगोमायुवायसाः। अतृप्यंस्तत्र वीराणां हतानां मांसशोणितैः ॥ ३१ ॥ हतेषु तेषु वीरेषु सिन्धुराजो जयद्रथः। विमुच्य कृष्णां सन्त्रस्तः पलायनमनाभवत् ॥ ३२ ॥ स तस्मिन् सङ्कुले सैन्ये द्रौपदीमवतार्य्य ताम्। प्राणप्रेप्सुरुपाधावत् वनं येन नराधमः ॥३३॥ द्रौपदीं धर्म्मराजस्तु दृष्ट्वा धौम्यपुरस्कृताम्। माद्रीपुत्रेण वीरेण रथमारोपयत्तदा ॥ ३४ ॥ ततस्तद्विद्रुतं सैन्यमपयाते जयद्रथे। आदिश्यादिश्य नाराचैराजघान वृकोदरः ॥ ३५ ॥ सव्यसाची तु तं दृष्ट्वा पलायन्तं जयद्रथम्। वारयामास निघ्नन्तं भीमं सैन्धवसैनिकान् ॥ ३६ ॥

अर्जुन उवाच। यस्यापचारात् प्राप्तोऽयमस्मान् क्लेशो दुरा-

सहः । तमस्मिन् समरोद्देशे न पश्यामि जयद्रथम् ॥ ३७ ॥ तमे-
वान्विष भद्रन्ते किन्ते योधैर्निपातितैः । अनामिषमिदं कर्म कथं
वा मन्यते भवान् ॥ ३८ ॥

वैशम्पायन उवाच । इत्युक्तो भीमसेनस्तु गुड़ाकेशेन धीमता ।
युधिष्ठिरमभिप्रेक्ष्य वाग्मी वचनमब्रवीत् ॥ ३९ ॥ हतप्रवीरा
रिपवो भूयिष्ठं विद्रुता दिशः । गृहीत्वा द्रौपदीं राजन्निवर्त्ततु
भवानितः ॥ ४० ॥ यमाभ्यां सह राजेन्द्र धौम्येन च महात्मना ।
प्राप्याश्रमपदं राजन् द्रौपदीं परिसान्त्वय ॥ ४१ ॥ न हि मे
मोक्ष्यते जीवन्मूढ़ः सैन्धवको नृपः । पातालतलसंस्थोऽपि यदि
शक्रोऽस्य सारथिः ॥४२॥

युधिष्ठिर उवाच । न हतव्यो महाबाहो दुरात्मापि स
सैन्धवः । दुःशलामभिसंस्मृत्य गान्धारीञ्च यशस्विनीम् ॥ ४३ ॥

वैशम्पायन उवाच । तच्छ्रुत्वा द्रौपदी भीममुवाच व्याकुले-
न्द्रिया । कुपिता ह्रीमती प्राज्ञा पती भीमार्जुनावुभौ ॥ ४४ ॥
कर्त्तव्यञ्चेत् प्रियं मह्यं बध्यः स पुरुषाधमः । सैन्धवापसदः पापो
दुर्मतिः कुलपांसनः ॥ ४५ ॥ भार्य्याभिहर्त्ता वैरी यो यश्च राज्य-
हरो रिपुः । याचमानोऽपि संग्रामे न मोक्तव्यः कथञ्चन ॥४६॥
इत्युक्तौ तौ नरव्याघ्रौ ययतुर्यत्र सैन्धवः । राजा निववृते कृष्णा-
मादाय सपुरोहितः ॥ ४७ ॥ स प्रविश्याश्रमपदं व्यपविद्धवृषी-
मठम् । मार्कण्डेयादिभिर्विप्रैरनुकीर्णं ददर्श ह ॥ ४८ ॥ द्रौपदी-
मनुशोचद्भिर्ब्राह्मणैस्तैः समाहितैः । समियाय महाप्राज्ञः सभार्य्यो
भ्रातृमध्यगः ॥ ४९ ॥ ते स्म तं मुदिता दृष्ट्वा पुनः प्रत्यागतं नृपम् ।
जित्वा तान् सिन्धुसौवीरान् द्रौपदीं चाहृतां पुनः ॥ ५० ॥ स
तैः परिवृतो राजा तत्रैवोपविवेश ह । प्रविवेशाश्रमं कृष्णा
यमाभ्यां सह भाविनी ॥ ५१ ॥ भीमसेनार्जुनौ चापि श्रुत्वा क्रोश-
गतं रिपुम् । स्वयमश्वांस्तुदन्तौ तौ जवेनैवाभ्यधावताम् ॥५२॥

इदमत्यद्भुतं चात्र चकार पुरुषोऽर्जुनः। क्रोशमात्रगतानश्वान् सैन्धवस्य जघान यत् ॥ ५३ ॥ स हि दिव्यास्त्रसम्पन्नः कृच्छ्रकालेऽप्यसम्भ्रमः। अकरोद्दुष्करं कर्म शरैरस्त्रानुमन्त्रितैः ॥ ५४ ॥ ततोऽभ्यधावतां वीरावुभौ भीमधनञ्जयौ। हताश्वं सैन्धवं भीतमेकं व्याकुलचेतसम् ॥ ५५ ॥ सैन्धवस्तु हतान् दृष्ट्वा तथाश्वान् स्वान् सुदुःखितः। अतिविक्रमकर्माणि कुर्वाणञ्च धनञ्जयम् ॥५६॥ पलायनकृतोत्साहः प्राद्रवद्येन वै वनम्। सैन्धवं त्वभिसम्प्रेक्ष्य पराक्रान्तं पलायने ॥ ५७ ॥ अनुयाय महाबाहुः फाल्गुनो वाक्यमब्रवीत्। अनेन वीर्य्येण कथं स्त्रियं प्रार्थयसे बलात् ॥५८॥ राजपुत्र निवर्त्तस्व न ते युक्तं पलायनम्। कथं ह्यनुचरान् हित्वा शत्रुमध्ये पलायसे ॥ ५९ ॥ इत्युच्यमानः पार्थेन सैन्धवो न न्यवर्त्तत। तिष्ठ तिष्ठेति तं भीमः सहसाभ्यद्रवद्बली। मावधीरिति पार्थस्तं दयावान् प्रत्यभाषत ॥ ६० ॥

इति आरण्यपर्वणि द्रौपदीहरणपर्वणि जयद्रथग्रहणे सप्तत्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २७० ॥

समाप्तञ्च द्रौपदीहरणपर्व।

अथ जयद्रथविमोक्षणपर्व ॥

वैशम्पायन उवाच। जयद्रथस्तु सम्प्रेक्ष्य भ्रातरावुद्यतायुधौ। प्राधावत्तूर्णमव्यग्रो जीवितेप्सुः सुदुःखितः ॥ १ ॥ तं भीमसेनो धावन्तमवतीर्य्य रथाद्बली। अभिद्रुत्य निजग्राह केशपक्षे ह्यमर्षणः ॥ २ ॥ समुद्यम्य च तं भीमो निष्पिपेष महीतले। शिरो गृहीत्वा राजानं ताड़यामास चैव ह ॥ ३ ॥ पुनः सञ्जीवमानस्य तस्योत्पतितुमिच्छतः। पदा मूर्द्ध्नि महाबाहुः प्राहरद्विलपिष्यतः ॥ ४ ॥ तस्य जानु ददौ भीमो जंघे चैनमरत्निना।

स मोहमगमाद्राजा प्रहारवरपीड़ितः ॥ ५ ॥ सरोषं भीमसेनन्तु वारयामास फाल्गुनः । दुःशलायाः कृते राजा यत्तदाहेति कौरवः ॥ ६ ॥

भीम उवाच । नायं पापसमाचारो मत्तो जीवितुमर्हति । कृष्णायास्तदनर्हायाः परिक्लेष्टा नराधमः ॥ ७ ॥ किन्तु शक्यं मया कर्त्तुं यद्राजा सततं घृणी । त्वञ्च वालिशया बुद्धा सदैवास्मान् प्रवाधसे ॥ ८ ॥ एवमुक्त्वा सटास्तस्य पञ्च चक्रे वृकोदरः । अर्द्धचन्द्रेण वाणेन किञ्चिदब्रुवतस्तदा ॥ ९ ॥ विकत्थयित्वा राजानं ततः प्राह वृकोदरः । जीवितुं चेच्छसे मूढ़ हेतुं मे गदतः शृणु ॥ १० ॥ दासोऽस्मीति त्वया वाच्यं संसत्सु च सभासु च । एवं ते जीवितं दद्यामेष युद्धजितो विधिः ॥ ११ ॥ एवमस्त्विति तं राजा कृष्यमाणो जयद्रथः । प्रोवाच पुरुषव्याघ्रं भीममाहवशोभिनम् ॥ १२ ॥ तत एनं विचेष्टन्तं वद्धा पार्थो वृकोदरः । रथमारोपयामास विसंज्ञं पांशुगुण्ठितम् ॥ १३ ॥ ततस्तं रथमास्थाय भीमः पार्थानुगस्तदा । अभ्येत्याश्रममध्यस्थमभ्यगच्छद्युधिष्ठिरम् ॥ १४ ॥ दर्शयामास भीमस्तु तदवस्थं जयद्रथम् । तं राजा प्राहसद्दृष्ट्वा मुच्यतामिति चाब्रवीत् ॥ १५ ॥ राजानञ्चाब्रवीद्भीमो द्रौपद्याः कथ्यतामिति । दासभावं गतो ह्येष पाण्डूनां पापचेतनः ॥ १६ ॥ तमुवाच ततो ज्येष्ठो भ्राता सप्रणयं वचः । मुञ्च ममधमाचारं प्रमाणं यदि ते वयम् ॥१७॥ द्रौपदी चाब्रवीद्भीममभिप्रेक्ष्य युधिष्ठिरम् । दासोऽयं मुच्यतां राज्ञस्त्वया पञ्चसटः कृतः ॥ १८ ॥ स मुक्तोऽभ्येत्य राजानमभिवाद्य युधिष्ठिरम् । ववन्दे विह्वलो राजंस्तांश्च दृष्ट्वा मुनींस्तदा ॥ १९ ॥ तमुवाच घृणी राजा धर्मपुत्रो युधिष्ठिरः । तथा जयद्रथं दृष्ट्वा गृहीतं सव्यसाचिना ॥ २० ॥ अदासो गच्छ मुक्तोऽसि मैवं कार्षीः पुनः क्वचित् । स्त्रीकामं वा धिगस्तु त्वां क्षुद्रः क्षुद्र-

सहायवान् ॥ २१ ॥ एवंविधं हि कः कुर्य्यात्त्वदन्यः पुरुषाधमः ।
गतसत्त्वमिव ज्ञात्वा कर्त्तारमशुभस्य तम् ॥ २२ ॥ तं प्रेक्ष्य भरत-
श्रेष्ठ कृपाङ्गक्रो नराधिपः । धर्म्मे ते वर्द्धतां बुद्धिर्मा चाधर्म्मे मनः
कृथाः ॥ २३ ॥ साश्वः सरथपादातः स्वस्ति गच्छ जयद्रथ ।
एवमुक्तस्तु सव्रीड़ं तूष्णीं किञ्चिदवाङ्मुखः ॥ २४ ॥ जगाम
राजन् दुःखार्त्तो गङ्गाद्वाराय भारत । स देवं शरणं गत्वा
विरूपाक्षमुमापतिम् ॥ २५ ॥ तपश्चचार विपुलं तस्य प्रीतो वृष-
ध्वजः । बलिं स्वयं प्रत्यगृह्णात् प्रीयमाणस्त्रिलोचनः । वरञ्चास्मै
ददौ देवः स जग्राह च तच्छृणु ॥ २६ ॥

जयद्रथ उवाच । समस्तान् सरथान् पञ्च जयेयं युधि पाण्ड-
वान् । इति राजाब्रवीद्देवं नेति देवस्तमब्रवीत् ॥ २७ ॥

महेश्वर उवाच । अजय्यांश्चाप्यवध्यांश्च वारयिष्यसि तान् युधि ।
ऋतेऽर्जुनं महाबाहुं नरं नाम सुरेश्वरम् ॥२८॥ बदर्य्यां तप्ततपसं
नारायणसहायकम् । अजितं सर्वलोकानां देवैरपि दुरासदम्
॥ २९ ॥ मया दत्तं पाशुपतं दिव्यमप्रतिमं शरम् । अवाप लोक-
पालेभ्य वज्रादीन् स महाशरान् ॥३०॥ देवदेवो ह्यनन्तात्मा विष्णुः
सुरगुरुः प्रभुः । प्रधानपुरुषोऽव्यक्तो विश्वात्मा विश्वमूर्त्तिमान्
॥३१॥ युगान्तकाले संप्राप्ते कालाग्निर्दहते जगत् । सपर्वतार्णव-
द्वीपं सशैलवनकाननम् ॥३२॥ निर्द्दहन्नागलोकांश्च पातालतलचा-
रिणः । अथान्तरीक्षे सुमहन्नानावर्णाः पयोधरा ॥३३॥ घोरस्वरा
विनर्दिनस्तड़िन्मालावलम्बिनः । समुत्तिष्ठन् दिशः सर्वा विवर्षन्तः
समन्ततः ॥ ३४ ॥ ततोऽग्निं नाशयामासुः सम्वर्त्ताग्निनियामकाः ।
अक्षमात्रैश्च धाराभिस्तिष्ठन्त्यापूर्य्य सर्वशः ॥ ३५ ॥ एकार्णवे तदा
तस्मिन्नुपशान्ते चराचरे । नष्टचन्द्रार्कपवने ग्रहनक्षत्रवर्ज्जिते ॥३६॥
चतुर्युगसहस्रान्ते सलिलेनाप्लुता मही । ततो नारायणाख्यस्तु
सहस्राक्षः सहस्रपात् ॥ ३७ ॥ सहस्रशीर्षा पुरुषः सुप्तुकाम-

ह्यतीन्द्रियः । फणासहस्रविकटं शेषं पर्य्यङ्कभोगिनम् ॥ ३८ ॥ सहस्रमिव तिग्मांशुसंघातममितद्युतिम् । कुन्देन्दुहारगोक्षीर-मृणालकुमुदप्रभम् ॥ ३९ ॥ तत्रासौ भगवान् देवः स्वपन् जल-निधौ तदा । नैशेन तमसा व्याप्तां स्वां रात्रिं कुरुते विभुः ॥ ४० ॥ सत्त्वोद्रेकात् प्रबुद्धस्तु शून्यं लोकमपश्यत । इमञ्चोदा-हरन्त्यत्र श्लोकं नारायणं प्रति ॥ ४१ ॥ आपो नारास्तु तनव इत्यपां नाम शुश्रुम । अयनं तेन चैवास्ते तेन नारायणः स्मृतः ॥ ४२ ॥ प्रध्यानसमकालन्तु प्रजाहेतोः सनातनः । ध्यानमात्रे तु भगवन्नाभ्यां पद्मः समुत्थितः ॥ ४३ ॥ ततश्चतुर्मखो ब्रह्मा नाभि-पद्माद्विनिःसृतः । तत्रोपविष्टः सहसा पद्मे लोकपितामहः ॥४४॥ शून्यं दृष्ट्वा जगत् कृत्स्नं मानसानात्मनः समान् । ततो मरीचि-प्रमुखान्महर्षीनसृजन्नव ॥ ४५ ॥ ते दृष्ट्वा सर्वभूतानि त्रस्तानि स्थावराणि च । यक्षराक्षसभूतानि पिशाचोरगमानुषान् ॥४६॥ सृजते ब्रह्ममूर्त्तिस्तु रक्षते पौरुषी तनुः । रौद्रीभावेन शमये-त्तिस्रोऽवस्थाः प्रजापतेः ॥ ४७ ॥ न श्रुतन्ते सिन्धुपते विष्णो-रद्भुतकर्मणः । कथ्यमानानि मुनिभिर्ब्राह्मणैर्वेदपारगैः ॥ ४८ ॥ जलेन समनुव्याप्ते सर्वतः पृथिवीतले । तदा चैकार्णवे तस्मिन्नेका-काशे प्रभुश्चरन् ॥ ४९ ॥ निशायामिव खद्योतः प्रावृट्काले सम-न्ततः । प्रतिष्ठानाय पृथिवीं मार्गमाणस्तदाभवत् ॥ ५० ॥ जले निमग्नां गां दृष्ट्वा चोद्धर्त्तुं मनसेच्छति । किन्नु रूपमहं कृत्वा सलिलादुद्धरे महीम् ॥ ५१ ॥ एवं सञ्चिन्त्य मनसा दृष्ट्वा दिव्येन चक्षुषा । जलक्रीड़ाभिरुचितं वाराहं रूपमस्मरत् ॥ ५२ ॥ कृत्वा वराहवपुषं वाङ्मयं वेदसम्मितम् । दशयोजनविस्तीर्णमायतं शत-योजनम् ॥ ५३ ॥ महापर्वतवर्ष्माभं तीक्ष्णदंष्ट्रं प्रदीप्तिमत् । महा-मेघौघनिर्घोषं नीलजीमूतसन्निभम् ॥ ५४ ॥ भूत्वा यज्ञवराहो वै अपः संप्राविशत् प्रभुः । दंष्ट्रेणैकेन चोद्धृत्य स्वे स्थाने न्यविश-

महीम् ॥ ५५ ॥ पुनरेव महाबाहुरपूर्वां तनुमाश्रितः । नरस्य कृत्वार्द्धतनुं सिंहस्यार्द्धतनुं प्रभुः ॥ ५६ ॥ दैत्येन्द्रस्य सभां गत्वा पाणिं संस्पृश्य पाणिना । दैत्यानामादिपुरुषः सुरारिर्दितिनन्दनः ॥ ५७ ॥ दृष्ट्वा चापूर्ववपुषं क्रोधात् संरक्तलोचनः । शूलोद्यतकरः स्रग्वी हिरण्यकशिपुस्तदा ॥ ५८ ॥ मेघस्तनितनिर्घोषो नीलाभ्र-चयसन्निभः । देवारिर्दितिजो वीरो नृसिंहं समुपाद्रवत् ॥५९॥ समुपेत्य ततस्तीक्ष्णैर्मृगेन्द्रेण बलीयसा । नारसिंहेन वपुषा दारितः करजैर्भृशम् ॥ ६० ॥ एवं निहत्य भगवान् दैत्येन्द्रं रिपुघातिनम् । भूयोऽन्यः पुण्डरीकाक्षः प्रभुर्लोकहिताय च ॥६१॥ कश्यपात्मजः श्रीमानदित्या गर्भधारितः । पूर्णे वर्षसहस्रे तु प्रसूता गर्भमुत्तमम् ॥ ६२ ॥ दुर्दिनाम्भोदसदृशो दीप्ताक्षो वामना-कृतिः । दण्डी कमण्डलुधरः श्रीवत्सोरसिभूषितः ॥६३ ॥ जटी यज्ञोपवीती च भगवान् बालरूपधृक् । यज्ञवाटं गतः श्रीमान् दानवेन्द्रस्य वै तदा ॥ ६४ ॥ बृहस्पतिसहायोऽसौ प्रविष्टो बलिनो मखे। तं दृष्ट्वा वामनतनुं प्रहृष्टो बलिरब्रवीत् ॥ ६५ ॥ प्रीतो-ऽस्मि दर्शने विप्र ब्रूहि त्वं किं ददानि ते । एवमुक्तस्तु बलिना वामनः प्रत्युवाच ह ॥ ६६ ॥ स्वस्तीत्युक्त्वा बलिं देवः स्मयमानो-ऽभ्यभाषत । मेदिनीं दानवपते देहि मे विक्रमत्रयम् ॥ ६७ ॥ बलिर्ददौ प्रसन्नात्मा विप्रायामिततेजसे । ततो दिव्याद्भुततमं रूपं विक्रमतो हरेः ॥ ६८ ॥ विक्रमैस्त्रिभिरक्षोभ्यो जहाराशु स मेदिनीम् । ददौ शक्राय च महीं विष्णुर्देवः सनातनः ॥६९॥ एष ते वामनो नाम प्रादुर्भावः प्रकीर्त्तितः । येन देवाः प्रादु-रासन् वैष्णवञ्चोच्यते जगत् ॥ ७० ॥ असतां निग्रहार्थाय धर्म-संरक्षणाय च । अवतीर्णो मनुष्याणामजायत यदुक्षये ॥ ७१ ॥ स एष भगवान् विष्णुः कृष्णेति परिकीर्त्त्यते । अनाद्यन्तमजं देवं प्रभुं लोकनमस्कृतम् ॥ ७२ ॥ यं देवं विदुषो गान्ति तस्य

कर्माणि सैन्धव । यमाहुरजितं कृष्णं शङ्खचक्रगदाधरम् ॥७३॥ श्रीवत्सधारिणं देवं पीतकौशेयवाससम् । प्रधानं शस्त्रविदुषां तेन कृष्णेन रक्ष्यते ॥ ७४ ॥ सहायः पुण्डरीकाक्षः श्रीमानतुल-विक्रमः । समानस्यन्दने पार्थमास्थाय परवीरहा ॥ ७५ ॥ न शक्यते तेन जेतुं त्रिदशैरपि दुःसहः । कः पुनर्मानुषो भावो रणे पार्थं विजेष्यते ॥ ७६ ॥ तमेकं वर्ज्जयित्वा तु सर्वं यौधिष्ठिरं बलम् । चतुरः पाण्डवान्राजन् दिनैकं जेष्यसे रिपून् ॥ ७७ ॥

वैशम्पायन उवाच । इत्येवमुक्त्वा नृपतिं सर्वपापहरो हरः । उमापतिः पशुपतिर्यज्ञहा त्रिपुरार्द्दनः ॥ ७८ ॥ वामनैर्विकटैः कुब्जैरुग्रश्रवणदर्शनैः । वृतः पारिषदैर्घोरैर्नानाप्रहरणोद्यतैः॥७९॥ त्र्यम्बको राजशार्दूल भगनेत्रनिपातनः । उमासहायो भगवां-स्तत्रैवान्तरधीयत ॥ ८० ॥ जयद्रथोऽपि मन्दात्मा स्वमेव भवनं ययौ । पाण्डवाश्च वने तस्मिन्नवसन् काम्यके तथा ॥ ८१ ॥

इति आरण्यपर्वणि जयद्रथविमोक्षणपर्वणि जयद्रथ-
वरप्राप्तौ एकसप्तत्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २७१ ॥

समाप्तञ्च जयद्रथविमोक्षणपर्व ।

अथ रामोपाख्यानपर्व ।

जनमेजय उवाच । एवं हृतायां कृष्णायां प्राप्य क्लेशमनु-त्तमम् । अत ऊर्द्ध्वं नरव्याघ्राः किमकुर्वत पाण्डवाः ॥ १ ॥

वैशम्पायन उवाच । एवं कृष्णां मोचयित्वा विनिर्ज्जित्य जय-द्रथम् । आसाञ्चक्रे मुनिगणैर्धर्मराजो युधिष्ठिरः ॥ २ ॥ तेषां मध्ये महर्षीणां शृण्वतामनुशोचताम् । मार्कण्डेयमिदं वाक्य-मब्रवीत् पाण्डुनन्दन ॥ ३ ॥

युधिष्ठिर उवाच । भगवन् देवर्षीणां त्वं ख्यातो भूतभविष्य-

वित्। संशयं परिपृच्छामि छिन्धि मे हृदि संस्थितम् ॥ ४ ॥
द्रुपदस्य सुता ह्येषा वेदिमध्यात् समुत्थिता। अयोनिजा महा-
भागा स्नुषा पाण्डोर्महात्मनः ॥ ५ ॥ मन्ये कालश्च भगवान्
दैवञ्च विधिनिर्मितम्। भवितव्यञ्च भूतानां यस्य नास्ति व्यतिक्रमः
॥ ६ ॥ इमां हि पत्नीमस्माकं धर्मज्ञां धर्मचारिणीम्। संस्पृशे-
दीदृशो भावः शुचिं स्तैन्यमिवानृतम् ॥ ७ ॥ न हि पापं कृतं किञ्चित्
कर्म वा निन्दितं क्वचित्। द्रौपद्या ब्राह्मणेष्वेव धर्मः सुचरितो
महान् ॥ ८ ॥ तां जहार बलाद्राजा मूढ़बुद्धिर्जयद्रथः। तस्याः
संहरणात् पापः शिरसः केशपातनम् ॥ ९ ॥ पराजयञ्च संग्रामे
ससहाय समाप्तवान्। प्रत्याहृता तथास्माभिर्हत्वा तत् सैन्धवं
बलम् ॥ १० ॥ तद्दारहरणं प्राप्तमस्माभिरवितर्कितम्। दुःखश्चायं
वने वासो मृगयायाञ्च जीविका ॥ ११ ॥ हिंसा च मृगजातीनां
वनौकोभिर्वनौकसाम्। ज्ञातिभिर्विप्रवासश्च मिथ्याव्यवसितैरियम्
॥ १२ ॥ अस्ति नूनं मया कश्चिदल्पभाग्यतरो नरः। भवता दृष्ट-
पूर्वो वा श्रुतपूर्वोऽपि वा भवेत् ॥ १३ ॥

इति आरण्यपर्वणि रामोपाख्यानपर्वणि युधिष्ठिरप्रश्ने
द्विसप्तत्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २७२ ॥

मार्कण्डेय उवाच। प्राप्तमप्रतिमं दुःखं रामेण भरतर्षभ।
रक्षसा जानकी तस्य हृता भार्य्या बलीयसा ॥ १ ॥ आश्रमा-
द्राक्षसेन्द्रेण रावणेन दुरात्मना। मायामास्थाय तरसा हत्वा
गृध्रं जटायुषम् ॥ २ ॥ प्रत्याजहार तां रामः सुग्रीवबलमाश्रितः।
बद्ध्वा सेतुं समुद्रस्य दग्ध्वा लङ्कां शितैः शरैः ॥ ३ ॥

युधिष्ठिर उवाच। कस्मिन्रामः कुले जातः किं वीर्य्यः कि
म्पराक्रमः। रावणः कस्य पुत्रो वा किं वैरं कस्य तेन ह ॥ ४ ॥

एतन्मे भगवन् सर्वं सम्यगाख्यातुमर्हसि । श्रोतुमिच्छामि चरितं रामस्याक्लिष्टकर्मणः ॥ ५ ॥

मार्कण्डेय उवाच । शृणु राजन् यथावृत्तमितिहासं पुरातनम् । सभार्य्येण यथा प्राप्तं दुःखं रामेण भारत ॥ ६ ॥ अजो नामाभवद्राजा महानिच्वाकुवंशजः । तस्य पुत्रो दशरथः शश्वत् स्वाध्यायवान् शुचिः ॥ ७ ॥ अभवंस्तस्य चत्वारः पुत्रा धर्मार्थकोविदाः । रामलक्ष्मणशत्रुघ्ना भरतश्च महाबलः ॥ ८ ॥ रामस्य माता कौशल्या कैकेयी भरतस्य तु । सुतौ लक्ष्मणशत्रुघ्नौ सुमित्रायाः परन्तपौ ॥ ९ ॥ विदेहराजो जनकः सीता तस्यात्मजा विभो । याञ्चकार स्वयं त्वष्टा रामस्य महिषीं प्रियाम् ॥ १० ॥ एतद्रामस्य ते जन्म सीतायाश्च प्रकीर्त्तितम् । रावणस्यापि ते जन्म व्याख्यास्यामि जनेश्वर ॥ ११ ॥ पितामहो रावणस्य साक्षाद्देवः प्रजापतिः । स्वयम्भुः सर्वलोकानां प्रभुः स्रष्टा महातपाः ॥ १२ ॥ पुलस्त्यो नाम तस्यासीन्मानसो दयितः सुतः । तस्य वैश्रवणो नाम गवि पुत्रोऽभवत् प्रभुः ॥१३॥ पितरं स समुत्सृज्य पितामहमुपस्थितः । तस्य कोपात् पिता राजन् ससर्जात्मानमात्मना ॥१४॥ स यज्ञे विश्रवा नाम तस्यात्मार्द्धेन वै द्विजः । प्रतीकाराय सक्रोधस्ततो वैश्रवणस्य वै ॥ १५ ॥ पितामहस्तु प्रीतात्मा ददौ वैश्रवणस्य ह । अमरत्वं धनेशत्वं लोकपालत्वमेव च ॥ १६ ॥ ईशानेन तथा सख्यं पुत्रञ्च नलकूवरम् । राजधानीनिवेशञ्च लङ्कां रक्षोगणान्विताम् ॥ १७ ॥ विमानं पुष्पकं नाम कामगञ्च ददौ प्रभुः । यक्षाणामाधिपत्यञ्च राजराजत्वमेव च ॥ १८ ॥

इति आरण्यपर्वणि रामोपाख्यानापर्वणि वैश्रवणोत्पत्तौ
त्रिसप्तत्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २७३ ॥

मार्कण्डेय उवाच। पुलस्त्यस्य तु यः क्रोधादर्द्धदेहोऽभवन्मुनिः। विश्रवा नाम सक्रोधः स वैश्रवणमैचत॥ १॥ बुबुधे तन्तु सक्रोधं पितरं राक्षसेश्वरः। कुवेरस्तत्प्रसादार्थं यतते स्म सदा नृप॥ २॥ स राजराजो लङ्कायां न्यवसन्नरवाहनः। राक्षसीः प्रददौ तिस्रः पितुर्वै परिचारिकाः॥ ३॥ ताः सदा तं महात्मानं सन्तोषयितुमुद्यताः। ऋषिं भरतशार्दूल नृत्यगीतविशारदाः॥ ४॥ पुष्पोत्कटा च राका च मालिनी च विशाम्पते। अन्योऽन्यस्पर्द्धया राजन् श्रेयस्कामाः सुमध्यमाः॥ ५॥ स तासां भगवांस्तुष्टो महात्मा प्रददौ वरान्। लोकपालोपमान् पुत्रानेकैकस्या यथेप्सितान्॥ ६॥ पुष्पोत्कटायां जज्ञाते द्वौ पुत्रौ राक्षसेश्वरौ। कुम्भकर्णदशग्रीवौ वलेनाप्रतिमौ भुवि॥ ७॥ मालिनी जनयामास पुत्रमेकं विभीषणम्। राकायां मिथुनं जज्ञे खरः शूर्पणखा तथा॥ ८॥ विभीषणस्तु रूपेण सर्व्वेभ्योऽभ्यधिकोऽभवत्। स वभूव महाभागो धर्मगोप्ता क्रियारतिः॥ ९॥ दशग्रीवस्तु सर्व्वेषां श्रेष्ठो राक्षसपुङ्गवः। महोत्साहो महावीर्य्यो महासत्त्वपराक्रमः॥ १०॥ कुम्भकर्णो वलेनासीत् सर्व्वेभ्योऽभ्यधिको युधि। मायावी रणशौण्डश्च रौद्रश्च रजनीचरः॥ ११॥ खरो धनुषि विक्रान्तो ब्रह्मद्विट् पिशिताशनः। सिद्धविघ्नकरी चापि रौद्री शूर्पणखा तदा॥ १२॥ सर्व्वे वेदविदः शूराः सर्व्वे सुचरितव्रताः। ऊषुः पित्रा सह रता गन्धमादनपर्व्वते॥ १३॥ ततो वैश्रवणं तत्र ददृशुर्नरवाहनम्। पित्रा सार्द्धं समासीनमृद्ध्या परमया युतम्॥ १४॥ जातामर्षास्ततस्ते तु तपसे धृतनिश्चयाः। ब्रह्माणं तोषयामासुर्घोरेण तपसा तदा॥ १५॥ अतिष्ठदेकपादेन सहस्रं परिवत्सरान्। वायुभक्षो दशग्रीवः पञ्चाग्निः सुसमाहितः॥ १६॥ अधःशायी कुम्भकर्णो यताहारी यतव्रतः। विभीषणः शीर्णपर्णमेकमभ्यवहारयन्॥ १७॥ उपवासरति-

धीमान् सदा जप्यपरायणः । तमेव कालमातिष्ठत्तीव्रं तप उदा-
रधीः ॥ १८ ॥ खरः शूर्पणखा चैव तेषां वै तप्यतां तपः । परि-
चर्य्याञ्च रक्षाञ्च चक्रतुर्हृष्टमानसौ ॥ १९ ॥ पूर्णे वर्षसहस्रे तु
शिरश्छित्त्वा दशाननः । जुहोत्यग्नौ दुराधर्षस्तेनातुष्यज्जगत्प्रभुः
॥ २० ॥ ततो ब्रह्मा स्वयं गत्वा तपसस्तान्न्यवारयत् । प्रलोभ्य
वरदानेन सर्व्वानेव पृथक् पृथक् ॥ २१ ॥

श्रीब्रह्मोवाच । प्रीतोऽस्मि वो निवर्त्तध्वं वरान् वृणुत पुत्रकाः ।
यद्यदिष्टमृते त्वेकममरत्वं तथास्तु तत् ॥ २२ ॥ यद्यदग्नौ हुतं
सर्व्वं शिरस्ते महदीप्सया । तथैव तानि ते देहे भविष्यन्ति यथे-
प्सया ॥ २३ ॥ वैरूप्यञ्च न ते देहे कामरूपधरस्तथा । भवि-
ष्यसि रणेऽरीणां विजेता न च संशयः ॥ २४ ॥

रावण उवाच । गन्धर्व्वदेवासुरतो यक्षराक्षसतस्तथा । सर्प-
किन्नरभूतेभ्यो न मे भूयात् पराभवः ॥ २५ ॥

श्रीब्रह्मोवाच । य एते कीर्त्तिताः सर्व्वे न तेभ्योऽस्ति भयन्तव ।
ऋते मनुष्याद्भद्रन्ते तथा तद्विहितं मया ॥ २६ ॥

मार्कण्डेय उवाच । एवमुक्तो दशग्रीवस्तुष्टः समभवत्तदा ।
अवमेने हि दुर्बुद्धिर्मनुष्यान् पुरुषादकः ॥ २७ ॥ कुम्भकर्णमथो-
वाच तथैव प्रपितामहः । स वव्रे महतीं निद्रां तमसा ग्रस्तचेतनः
॥ २८ ॥ तथा भविष्यतीत्युक्त्वा विभीषणमुवाच ह । वरं वृणीष्व
पुत्र त्वं प्रीतोऽस्मीति पुनः पुनः ॥ २९ ॥

विभीषण उवाच । परमापद्गतस्यापि नाधर्म्मे मतिर्भवेत् ।
अशिक्षितञ्च भगवन् ब्रह्मास्त्रं प्रतिभातु मे ॥ ३० ॥

ब्रह्मोवाच । यस्माद्राक्षसयोनौ ते जातस्यामित्रकर्षण । ना-
धर्म्मे धीयते बुद्धिरमरत्वं ददानि ते ॥ ३१ ॥

मार्कण्डेय उवाच । राक्षसस्तु वरं लब्ध्वा दशग्रीवो विशा-
म्पते । लङ्कायाश्च्यावयामास युधि जित्वा धनेश्वरम् ॥ ३२ ॥

हित्वा स भगवान् लङ्कामाविशद्गन्धमादनम्। गन्धर्वयक्षानुगतो रक्षःकिंपुरुषैः सह ॥ ३३ ॥ विमानं पुष्पकं तस्य जहाराक्रम्य रावणः। शशाप तं वैश्रवणो न त्वामेतद्वहिष्यति ॥ ३४ ॥ यस्तु त्वां समरे हन्ता तमेवैतद्वहिष्यति। अवमन्य गुरुं माञ्च क्षिप्रं त्वं न भविष्यसि ॥ ३५ ॥ विभीषणस्तु धर्मात्मा सतां मार्गमनुस्मरन्। अन्वगच्छन्महाराज श्रिया परमया युतः ॥ ३६ ॥ तस्मै स भगवांस्तुष्टो भ्राता भ्रात्रे धनेश्वरः। सेनापत्यं ददौ धीमान् यक्षराक्षससेनयोः ॥ ३७ ॥ राक्षसा पुरुषादाश्च पिशाचाश्च महाबलाः। सर्वे समेत्य राजानमभ्यषिञ्चन्दशाननम् ॥ ३८ ॥ दशग्रीवश्च दैत्यानां देवानाञ्च बलोत्कटः। आक्रम्य रत्नान्यहरत् कामरूपी विहङ्गमः ॥ ३९ ॥ रावयामास लोकान् यत् तस्माद्रावण उच्यते। दशग्रीवः कामबलो देवानां भयमादधत् ॥ ४० ॥

इति आरण्यपर्वणि रामोपाख्यानपर्वणि रावणादिवर-
प्राप्तौ चतुःसप्तत्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २७४ ॥

मार्कण्डेय उवाच। ततो ब्रह्मर्षयः सर्वे सिद्धा देवर्षयस्तथा। हव्यवाहं पुरस्कृत्य ब्रह्माणं शरणं गताः ॥ १ ॥

अग्निरुवाच। योऽसौ विश्रवसः पुत्रो दशग्रीवो महाबलः। अवध्यो वरदानेन कृतो भगवता पुरा ॥ २ ॥ स बाधते प्रजाः सर्वा विप्रकारैर्महाबलः। ततो नस्त्रातु भगवान्नान्यस्त्राता हि विद्यते ॥ ३ ॥

ब्रह्मोवाच। न स देवासुरैः शक्यो युद्धे जेतुं विभावसो। विहितं तत्र यत् कार्य्यमभितस्तस्य निग्रहः ॥ ४ ॥ तदर्थमवतीर्णोऽसौ मन्नियोगाच्चतुर्भुज। विष्णुः प्रहरतां श्रेष्ठः स तत् कर्म करिष्यति ॥ ५ ॥

मार्कण्डेय उवाच। पितामहस्ततस्तेषां सन्निधौ शक्रमब्रवीत्। सर्व्वैर्द्देवगणैः सार्द्धं सम्भव त्वं महीतले॥ ६॥ विष्णोः सहायानृक्षीषु वानरीषु च सर्व्वशः। जनयध्वं सुतान् वीरान् कामरूपबलान्वितान्॥ ७॥ ततो भागानुभागेन देवगन्धर्व्वदानवाः। अवतर्त्तुं महीं सर्व्वे मन्त्रयामासुरञ्जसा॥ ८॥ तेषां समक्षं गन्धर्व्वीं दुन्दुभीं नाम नामतः। शशास वरदो देवी गच्छ कार्य्यार्थसिद्धये॥ ९॥ पितामहवचः श्रुत्वा गन्धर्व्वी दुन्दुभी ततः। मन्थरा मानुषे लोके कुब्जा समभवत्तदा॥ १०॥ शक्रप्रभृतयश्चैव सर्व्वे ते सुरसत्तमाः। वानरर्क्षवरस्त्रीषु जनयामासुरात्मजान्॥११॥ तेऽन्ववर्त्तन् पितॄन् सर्व्वे यशसा च बलेन च। भेत्तारो गिरिशृङ्गाणां शालतालशिलायुधाः॥ १२॥ वज्रसंहननाः सर्व्वे सर्व्वे चौघबलास्तथा। कामवीर्य्यबलाश्चैव सर्व्वे युद्धविशारदाः॥ १३॥ नागायुतसमप्राणा वायुवेगसमा जवे। यत्रेच्छकनिवासाश्च केचिदत्र वनौकसः॥ १४॥ एवं विधाय तत् सर्व्वं भगवान् लोकभावनः। मन्थरां बोधयामास यद्यत् कार्य्यं यथा यथा॥ १५॥ सा तद्वचः समाज्ञाय तथा चक्रे मनोजवा। इतश्चेतश्च गच्छन्ती वैरसन्धुक्षणे रता॥ १६॥

इति आरण्यपर्व्वणि रामोपाख्यानपर्व्वणि वानराद्युत्पत्तौ पञ्चसप्तत्यधिकद्विशततोऽध्यायः॥ २७५॥

युधिष्ठिर उवाच। उक्तं भगवता जन्म रामादीनां पृथक् पृथक्। प्रस्थानकारणं ब्रह्मन् श्रोतुमिच्छामि कथ्यताम्॥ १॥ कथं दाशरथी वीरौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ। संप्रस्थितौ वने ब्रह्मन् मैथिली च यशस्विनी॥ २॥

मार्कण्डेय उवाच। जातपुत्रो दशरथः प्रीतिमानभवन्नृप।

क्रियारतिर्धर्मरतः सततं वृद्धसेविता ॥ ३ ॥ क्रमेण चास्य ते पुत्रा व्यवर्द्धन्त महौजसः। वेदेषु सरहस्येषु धनुर्वेदेषु पारगाः ॥ ४ ॥ चरितब्रह्मचर्य्यास्ते कृतदाराश्च पार्थिव। यदा तदा दशरथः प्रीतिमानभवत् सुखी ॥ ५ ॥ ज्येष्ठो रामोऽभवत्तेषां रमयामास हि प्रजाः। मनोहरतया धीमान् पितुर्हृदयनन्दनः ॥ ६ ॥ ततः स राजा मतिमान् मत्वात्मानं वयोऽधिकम्। मन्त्रयामास सचिवैर्धर्मज्ञैश्च पुरोहितैः ॥ ७ ॥ अभिषेकाय रामस्य यौवराज्येन भारत। प्राप्तकालञ्च ते सर्वे मेनिरे मन्त्रिसत्तमाः ॥ ८ ॥ लोहिताक्षं महाबाहुं मत्तमातङ्गगामिनम्। दीर्घबाहुं महोरस्कं नीलकुञ्चितमूर्द्धजम् ॥९॥ दीप्यमानं श्रिया वीरं शक्रादनवरं रणे। पारगं सर्वधर्माणां बृहस्पतिसमं मतौ ॥ १० ॥ सर्वानुरक्तप्रकृतिं सर्वविद्याविशारदम्। जितेन्द्रियममित्राणामपि दृष्टिमनोहरम् ॥ ११ ॥ नियन्तारमसाधूनां गोप्तारं धर्मचारिणाम्। धृतिमन्तमनाधृष्यं जेतारमपराजितम् ॥ १२ ॥ पुत्रं राजा दशरथः कौशल्यानन्दवर्द्धनम्। सन्दृश्य परमां प्रीतिमगच्छत् कुरुनन्दन ॥ १३ ॥ चिन्तयंश्च महातेजा गुणान् रामस्य वीर्य्यवान्। अभ्यभाषत भद्रन्ते प्रीयमाणः पुरोहितम् ॥१४॥ अद्य पुष्यो निशि ब्रह्मन् पुण्यं योगमुपैष्यति। सम्भाराः संभ्रियन्तां वै रामश्चोपनिमन्त्र्यताम् ॥ १५ ॥ श्व एष पुष्यो भविता यत्र रामः सुतो मया। यौवराज्येभिषेक्तव्यः पौरेषु सहमन्त्रिभिः ॥ १६ ॥ इति तद्राजवचनं प्रतिश्रुत्याथ मन्थरा। कैकेयीमभिगम्येदं काले वचनमब्रवीत् ॥ १७ ॥ अद्य कैकेयि दौर्भाग्यं राज्ञा ते ख्यापितं महत्। आशीविषस्त्वां संक्रुद्धश्चण्डो दशतु दुर्भगे ॥१८॥ सुभगा खलु कौशल्या यस्याः पुत्रोऽभिषेक्ष्यते। कुतो हि तव सौभाग्यं यस्याः पुत्रो न राज्यभाक् ॥ १९ ॥ सा तद्वचनमाज्ञाय सर्वाभरणभूषिता। वेदिविलग्नमध्येव बिभ्रती रूपमुत्तमम् ॥ २० ॥

विविक्ते पतिमासाद्य हसन्तीव शुचिस्मिता । प्रयार्थं व्यञ्जयन्तीव मधुरं वाक्यमब्रवीत् ॥ २१ ॥ सत्यप्रतिज्ञ यन्मे त्वं काममेकं निसृष्ट-वान् । उपाकुरुष्व तद्राजंस्तस्मान्मुच्यस्व सङ्कटात् ॥ २२ ॥

राजोवाच । वरं ददामि ते हन्त तद्गृहाण यदिच्छसि । अवध्यो वध्यतां कोऽद्य वध्यः कोऽद्य विमुच्यताम् ॥ २३ ॥ धनं ददानि कस्याद्य ह्रियतां कस्य वा पुनः । ब्राह्मणस्वादिहान्यत्र यत् किञ्चिद्वित्तमस्ति मे ॥ २४ ॥ पृथिव्यां राजराजोऽस्मि चातु-र्वर्ण्यस्य रक्षिता । यस्तेऽभिलषितः कामो ब्रूहि कल्याणि मा चिरम् ॥ २५ ॥ सा तद्वचनमाज्ञाय परिगृह्य नराधिपम् । आत्मनो बलमाज्ञाय तत एनमुवाच ह ॥ २६ ॥ आभिषेचनिकं यत्ते रामार्थमुपकल्पितम् । भरतस्तदवाप्नोतु वनं गच्छतु राघवः ॥ २७ ॥ नवपञ्च च वर्षाणि दण्डकारण्यमाश्रितः । जटा-चीराजिनधरो रामो वसतु तापसः ॥ २८ ॥ स तद्राजा वचः श्रुत्वा विप्रियं दारुणोदयम् । दुःखार्त्तो भरतश्रेष्ठ न किञ्चि-द्व्याजहार ह ॥ २९ ॥ ततस्तथोक्तं पितरं रामो विज्ञाय वीर्य्यवान् । वनं प्रतस्थे धर्मात्मा राजा सत्योभवत्विति ॥ ३० ॥ तमन्वगच्छल्लक्ष्मीवान् धनुष्माल्लँक्ष्मणस्तदा । सीता च भार्य्या भद्रन्ते वैदेही जनकात्मजा ॥ ३१ ॥ ततो वनगते रामे राजा दशरथस्तदा । समयुज्यत देहस्य कालपर्य्यायधर्म्मणा ॥ ३२ ॥ रामन्तु गतमाज्ञाय राजानञ्च तथागतम् । आनाय्य भरतं देवी कैकेयी वाक्यमब्रवीत् ॥ ३३ ॥ गतो दशरथः स्वर्गं वनस्थौ राम-लक्ष्मणौ । गृहाण राज्यं विपुलं क्षेमं निहतकण्टकम् ॥ ३४ ॥ तामुवाच स धर्मात्मा नृशंसं वत ते कृतम् । पतिं हत्वा कुलञ्चेदं-मुत्साद्य धनलुब्धया ॥ ३५ ॥ अयशः पातयित्वा मे मूर्द्ध्नि त्वं कुलपांसने । सकामा भव मे मातरित्युक्त्वा प्ररुरोद ह ॥ ३६ ॥ स चारित्रं विशोध्याथ सर्वप्रकृतिसन्निधौ । अन्वयाद्भ्रातरं रामं

विनिवर्त्तनलालसः ॥ ३७ ॥ कौशल्याञ्च सुमित्राञ्च कैकेयीञ्च सदुः-
खितः । अग्रे प्रस्थाप्य यानैः स शत्रुघ्नसहितो ययौ ॥ ३८ ॥
वशिष्ठवामदेवाभ्यां विप्रैश्चान्यैः सहस्रशः । पौरजानपदैः सार्द्धं
रामानयनकाङ्क्षया ॥ ३९ ॥ ददर्श चित्रकूटस्थं स रामं सह-
लक्ष्मणम् । तापसानामलङ्कारं धारयन्तं धनुर्द्धरम् ॥ ४० ॥ विस-
र्ज्जितः स रामेण पितुर्वचनकारिणा । नन्दिग्रामेऽकरोद्राज्यं
पुरस्कृत्यास्य पादुके ॥ ४१ ॥ रामस्तु पुनराशङ्क्य पौरजान-
पदागमम् । प्रविवेश महारण्यं शरभङ्गाश्रमं प्रति ॥ ४२ ॥ सत्-
कृत्य शरभङ्गं स दण्डकारण्यमाश्रितः । नदीं गोदावरीं रम्या-
माश्रित्य न्यवसत्तदा ॥ ४३ ॥ वसतस्तस्य रामस्य ततः शूर्पणखा-
कृतम् । खरेणासीन्महद्वैरं जनस्थाननिवासिना ॥ ४४ ॥ रक्षार्थं
तापसानान्तु राघवो धर्मवत्सलः । चतुर्दश सहस्राणि जघान भुवि
राक्षसान् ॥ ४५ ॥ दूषणञ्च खरञ्चैव निहत्य सुमहाबलौ । चक्रे
क्षेमं पुनर्धीमान् धर्मारण्यं स राघवः ॥ ४६ ॥ हतेषु तेषु रक्षःसु
ततः शूर्पणखा पुनः । ययौ निकृत्तनासौष्ठी लङ्कां भ्रातुर्निवेशनम्
॥ ४७ ॥ ततो रावणमभ्येत्य राक्षसी दुःखमूर्च्छिता । पपात
पादयोर्भ्रातुः संशुष्करुधिरानना ॥ ४८ ॥ तान्तथा विकृतां दृष्ट्वा
रावणः क्रोधमूर्च्छितः । उत्पपातासनात् क्रुद्धो दन्तैर्दन्तानुप-
स्पृशन् ॥ ४९ ॥ स्वानमात्यान् विसृज्याथ विविक्ते तामुवाच सः ।
केनास्येवं कृता भद्रे मामचिन्त्यावमन्य च ॥ ५० ॥ कः शूलं
तीक्ष्णमासाद्य सर्वगात्रैर्निषेवते । कः शिरस्यग्निमाधाय विश्वस्तः
स्वपति सुखम् ॥ ५१ ॥ आशीविषं घोरतरं पादेन स्पृशतीह कः ।
सिंहं केशरिणं कश्च दंष्ट्रायां स्पृश्य तिष्ठति ॥ ५२ ॥ इत्येवं
ब्रुवतस्तस्य स्रोतोभ्यस्तेजसोऽर्चिषः । निश्चेरुर्दह्यतो रात्रौ वृक्षस्येव
स्वरन्ध्रतः ॥ ५३ ॥ तस्य तत्सर्वमाचख्यौ भगिनी रामविक्रमम् ।
खरदूषणसंयुक्तं राक्षसानां पराभवम् ॥ ५४ ॥ ततो ज्ञातिवधं

त्वा रावणः कालचोदितः । रामस्य वधमाकाङ्क्षन् मारीचं
मनसागमत् ॥ ५५ ॥ स निश्चित्य ततः कृत्यं श्मशारमुपसान्त्व्य
च । ऊर्द्ध्वमाचक्रमे राजा विधाय नगरे विधिम् ॥ ५६ ॥ त्रिकूटं
समतिक्रम्य कालपर्वतमेव च । ददर्श मकरावासं गम्भीरोदं
महोदधिम् ॥ ५७ ॥ तमतीत्याथ गोकर्णमभ्यगच्छद्दशाननः ।
दयितं स्थानमव्यग्रं शूलपाणेर्महात्मनः ॥ ५८ ॥ तत्राभ्यगच्छ-
न्मारीचं पूर्वामात्यं दशाननः । पुरा रामभयादेव तापस्यं समुपा-
श्रितम् ॥ ५९ ॥

इति आरण्यपर्वणि रामोपाख्यानपर्वणि रावणगमने
षट्सप्तत्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २७६ ॥

मार्कण्डेय उवाच । मारीचस्त्वथ संभ्रान्तो दृष्ट्वा रावण-
मागतम् । पूजयामास सत्कारैः फलमूलादिभिस्ततः ॥ १ ॥
विश्रान्तञ्चैनमासीनं मत्वासीनः स राक्षसः । उवाच प्रश्रितं वाक्यं
वाक्यज्ञो वाक्यकोविदम् ॥ २ ॥ न ते प्रकृतिमान् वर्णः कच्चित्
क्षेमं पुरे तव । कच्चित् प्रकृतयः सर्वा भजन्ते त्वां यथा पुरा ॥३॥
किमिहागमने चापि कार्य्यन्ते राक्षसेश्वर । कृतमित्येव तद्विद्धि
यद्यपि स्यात् सुदुष्करम् ॥ ४ ॥ शशंस रावणस्तस्मै तत् सर्वं
रामचेष्टितम् । समासेनैव कार्य्याणि क्रोधामर्षसमन्वितः ॥ ५ ॥
मारीचस्त्वब्रवीच्छ्रुत्वा समासेनैव रावणम् । अलन्ते राममासाद्य
वीर्य्यज्ञो ह्यस्मि तस्य वै ॥ ६ ॥ वाणवेगं हि कस्तस्य शक्तः सोढुं
महात्मनः । प्रव्रज्यायां हि मे हेतुः स एव पुरुषर्षभ ॥ ७ ॥
विनाशमुखमेतत्ते केनाख्यातं दुरात्मना । तमुवाचाथ सक्रोधो
रावणः परिभर्त्सयन् ॥ ८ ॥ अकुर्वतोऽस्मद्वचनं स्यान्मृत्युरपि ते

ध्रुवम्। मारीचश्चिन्तयामास विशिष्टान्मरणं वरम्॥ ९॥ अहत्वं मरणे प्राप्ते करिष्याम्यस्य यन्मतम् ततस्तं प्रत्युवाचाथ मारीचो राक्षसेश्वरम्॥ १०॥ किन्ते साह्यं मया कार्य्यं करिष्याम्यवशोऽपि तत्। तमब्रवीद्दशग्रीवो गच्छ सीतां प्रलोभय॥ ११॥ रत्नशृङ्गो मृगो भूत्वा रत्नचित्रतनूरुहः। ध्रुवं सीता समालक्ष्य त्वां रामञ्चोदयिष्यति॥ १२॥ अपक्रान्ते च काकुत्स्थे सीता वश्या भविष्यति। तामादायापनेष्यामि ततः स न भविष्यति॥ १३॥ भार्य्यावियोगाद्दुर्बुद्धिरेतत् साह्यं कुरुष्व मे। इत्येवमुक्तो मारीचः कृत्वोदकमथात्मनः॥ १४॥ रावणं पुरतो यान्तमन्वगच्छत् सुदुःखितः। ततस्तस्याश्रमं गत्वा रामस्याक्लिष्टकर्मणः॥ १५॥ चक्रातुस्तयथा सर्वमुभौ यत् पूर्वमन्त्रितम्। रावणस्तु यतिर्भूत्वा मुण्डः कुण्डी त्रिदण्डधृक्॥ १६॥ मृगश्च भूत्वा मारीचस्तं देशमुपजग्मतुः। दर्शयामास मारीचो वैदेहीं मृगरूपधृक्॥ १७॥ चोदयामास तस्यार्थे सा रामं विधिचोदिता। रामस्तस्याः प्रियं कुर्वन् धनुरादाय सत्वरः॥ १८॥ रक्षार्थे लक्ष्मणं न्यस्य प्रययौ मृगलिप्सया। स धन्वी बद्धतूणीरः खड्‌गगोधाङ्गुलित्रवान् ॥ १९॥ अन्वधावन्मृगं रामो पुरस्तारामृगं यथा। सोऽन्तर्हितः पुनस्तस्य दर्शनं राक्षसो व्रजन्॥ २०॥ चकर्ष महदध्वानं रामस्तं बुबुधे ततः। निशाचरं विदित्वा तं राघवः प्रतिभानवान्॥ २१॥ अमोघं शरमादाय जघान मृगरूपिणम्। स रामबाणाभिहतः कृत्वा रामस्वरं तदा॥ २२॥ हा सीते लक्ष्मणेत्येवं चुक्रोशार्त्तस्वरेण ह। शुश्राव तस्य वैदेही ततस्तां करुणाङ्गिरम्॥ २३॥ सा प्राद्रवद्यतः शब्दस्तामुवाचाथ लक्ष्मणः। अलन्ते शङ्कया भीरु को रामं प्रहरिष्यति॥ २४॥ मुहूर्त्ताद्रक्ष्यसे रामं भर्त्तारं त्वं शुचिस्मिते। इत्युक्ता सा प्ररुदती पर्य्यशङ्कत लक्ष्मणम्॥ २५॥ हता वै स्त्रीस्वभावेन शुक्लचारित्रभूषणा। सा तं परुषमारब्धा

वर्त्तां साध्वी पतिव्रता ॥ २६ ॥ नैष कामो भवेन्मूढ़ यं त्वं प्रार्थ-
यसि हृदा अप्यहं शस्त्रमादाय हन्यामात्मानमात्मना ॥ २७ ॥
पतेयं गिरिशृङ्गाद्वा विशेयं वा हुताशनम् । रामं भर्त्तारमुत्सृज्य
न त्वहं त्वां कथञ्चन ॥ २८ ॥ निहीनमुपतिष्ठेयं शार्दूली क्रोष्टुकं
यथा । एतादृशं वचः श्रुत्वा लक्ष्मणः प्रियराघवः ॥ २९ ॥ पिधाय
कर्णौ सद्वृत्तः प्रस्थितो येन राघवः । स रामस्य पदं गृह्य प्रससार
धनुर्द्धरः ॥ ३० ॥ अवीक्षमाणो बिम्बोष्ठीं प्रययौ लक्ष्मणस्तथा ।
एतस्मिन्नन्तरे रक्षो रावणः प्रत्यदृश्यत ॥ ३१ ॥ अभव्यो भव्यरूपेण
भस्मच्छन्न इवानलः । यतिवेशप्रतिच्छन्नो जिहीर्षुस्तामनिन्दिताम्
॥ ३२ ॥ सा तमालक्ष्य संप्राप्तं धर्मज्ञा जनकात्मजा । निमन्त्रया-
मास तदा फलमूलाशनादिभिः ॥ ३३ ॥ अवमन्य ततः सर्वं स्वरूपं
प्रतिपद्य च । सान्त्वयामास वैदेहीमिति राक्षसपुङ्गवः ॥ ३४ ॥
सीते राक्षसराजोऽहं रावणो नाम विश्रुतः । मम लङ्का पुरी
नाम्ना रम्या पारे महोदधेः ॥ ३५ ॥ तत्र त्वं वरनारीषु शोभि-
ष्यसि मया सह । भार्य्या मे भव सुश्रोणि तापसं त्यज राघवम्
॥ ३६ ॥ एवमादीनि वाक्यानि श्रुत्वा तस्याथ जानकी । पिधाय
कर्णौ सुश्रोणी मैवमित्यब्रवीद्वचः ॥ ३७ ॥ प्रपतेद्द्यौः सनक्षत्रा
पृथिवी शकली भवेत् । शैत्यमग्निरियान्नाहं त्यजेयं रघुनन्दनम्
॥ ३८ ॥ कथं हि भिन्नकरटं हस्तिनं वनगोचरम् । उपस्थाय
महाभागं करेणुः शूकरं स्पृशेत् ॥ ३९ ॥ कथं हि पीत्वा माध्वीकं
पीत्वा च मधुमाधवीम् । लोभं सौवीरके कुर्य्यान्नारी काचिदिति
स्मरे ॥ ४० ॥ इति सा तं समाभाष्य प्रविवेशाश्रमं ततः ।
क्रोधात् प्रस्फुरमाणोष्टी विधुन्वाना करौ मुहुः ॥ ४१ ॥ तामभि-
द्रुत्य सुश्रोणीं रावणः प्रत्यषेधयत् । भर्त्सयित्वा तु रूक्षेण स्वरेण
गतचेतनाम् ॥ ४२ ॥ मूर्द्धजेषु निजग्राह ऊर्द्ध्वमाचक्रमे ततः ।

तां ददर्श ततो गृध्रो जटायुर्गिरिगोचरः । रुदतीं रामरामेति ह्रियमाणां तपस्विनीम् ॥ ४३ ॥

इति आरण्यपर्वणि रामोपाख्यानपर्वणि सीताहरणे सप्तसप्तत्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २७७ ॥

मार्कण्डेय उवाच । सखा दशरथस्यासीज्जटायुररुणात्मजः । गृध्रराजो महावीरः सम्पातिर्यस्य सोदरः ॥ १ ॥ स ददर्श तदा सीतां रावणाङ्कगतां स्नुषाम् । सक्रोधोऽभ्यद्रवत् पक्षी रावणं राक्षसेश्वरम् ॥ २ ॥ अथैनमब्रवीद्गृध्रो मुञ्च मुञ्चस्व मैथिलीम् । ध्रियमाणे मयि कथं हरिष्यसि निशाचर ॥ ३ ॥ न हि मे मोक्ष्यसे जीवन् यदि नोत्सृजसे वधूम् । उक्त्वैवं राक्षसेन्द्रं तं चकर्त्त नखरैर्भृशम् ॥ ४ ॥ पक्षतुण्डप्रहारैश्च शतशो जर्ज्जरीकृतम् । चक्षार रुधिरं भूरि गिरिप्रस्रवणैरिव ॥ ५ ॥ स वध्यमानो गृध्रेण रामप्रियहितैषिणा । खड्गमादाय चिच्छेद भुजौ तस्य पतत्त्रिणः ॥ ६ ॥ निहत्य गृध्रराजं स भिन्नाभ्रशिखरोपमम् । ऊर्द्ध्वमाचक्रमे सीतां गृहीत्वाङ्केन राक्षसः ॥ ७ ॥ यत्र यत्र तु वैदेही पश्यत्याश्रममण्डलम् । सरो वा सरितो वापि तत्र मुञ्चति भूषणम् ॥ ८ ॥ सा ददर्श गिरिप्रस्थे पञ्च वानरपुङ्गवान् । तत्र वासो महद्दिव्यमुत्ससर्ज्ज मनस्विनी ॥ ९ ॥ तत्तेषां वानरेन्द्राणां पपात पवनोद्धतम् । मध्ये सुपीतं पञ्चानां विद्युन्मेघान्तरे यथा ॥ १० ॥ अचिरेणातिचक्राम खेचरः खे चरन्निव । ददर्शाथ पुरीं रम्यां बहुद्वारां मनोरमाम् ॥ ११ ॥ प्राकारवप्रसम्बाधां निर्मितां विश्वकर्मणा । प्रविवेश पुरीं लङ्कां ससीतो राक्षसेश्वरः ॥ १२ ॥ एवं हृतायां वैदेह्यां रामो हत्वा महामृगम् । निवृत्तो ददृशे धीमान्

भ्रातरं लक्ष्मणन्तथा ॥ १३ ॥ कथमुत्सृज्य वैदेहीं वने राक्षस-
सेविते । इति तं भ्रातरं दृष्ट्वा प्राप्तोऽसीति व्यगर्हयत् ॥ १४ ॥
मृगरूपधरेणाथ रक्षसा सोपकर्षणम् । भ्रातुरागमनञ्चैव चिन्त-
यन् पर्य्यतप्यत ॥ १५ ॥ गर्हयन्नेव रामस्तु त्वरितस्तं समासदत् ।
अपि जीवति वैदेही नेति पश्यामि लक्ष्मण ॥ १६ ॥ तस्य तत्
सर्वमाचख्यौ सीताया लक्ष्मणो वचः । यदुक्तवत्यसदृशं वैदेही
पश्चिमं वचः ॥ १७ ॥ दह्यमानेन तु हृदा रामोऽभ्यपतदाश्रमम् ।
स ददर्श तदा गृध्रं निहतं पर्वतोपमम् ॥ १८ ॥ राक्षसं शङ्क-
मानस्तं विकृष्य बलवद्धनुः । अभ्यधावत काकुत्स्थस्ततस्तं सह-
लक्ष्मणः ॥ १९ ॥ स तावुवाच तेजस्वी सहितौ रामलक्ष्मणौ ।
गृध्रराजोऽस्मि भद्रं वो सखा दशरथस्य वै ॥ २० ॥ तस्य तद्वचनं
श्रुत्वा संगृह्य धनुषी शुभे । कोऽयं पितरमस्माकं नाम्नाहेत्यूचतुश्च
तौ ॥ २१ ॥ ततो ददृशतुस्तौ तं छिन्नपक्षद्वयं खगम् । तयोः
शशंस गृध्रस्तु सीतार्थे रावणाद्वधम् ॥ २२ ॥ अपृच्छद्राघवो गृध्रं
रावणं कान्दिशं गतः । तस्य गृध्रः शिरःकम्पै राचचक्षे ममार च
॥ २३ ॥ दक्षिणामिति काकुत्स्थो विदित्वास्य तदिङ्गितम् । सत्-
कारं लम्भयामास सखायं पूजयन् पितुः ॥ २४ ॥ ततो दृष्ट्वा-
श्रमपदं व्यपविद्धवृषीमठम् । विध्वस्तकलसं शून्यं गोमायुशत-
सङ्कुलम् ॥ २५ ॥ दुःखशोकसमाविष्टौ वैदेहीहरणार्द्दितौ ।
जग्मतुर्द्दण्डकारण्यं दक्षिणेन परन्तपौ ॥ २६ ॥ वने महति
तस्मिंस्तु रामः सौमित्रिणा सह । ददर्श मृगयूथानि द्रवमाणानि
सर्व्वशः ॥ २७ ॥ शब्दञ्च घोरं सत्त्वानां दावाग्नेरिव वर्द्धतः ।
अपश्यतां मुहूर्त्ताच्च कवन्धं घोरदर्शनम् ॥ २८ ॥ मेघपर्वतसङ्काशं
शालस्कन्धं महाभुजम् । उरोगतविशालाक्षं महोदरमहामुखम्
॥ २९ ॥ यदृच्छयाथ तुद्रक्षः करे जग्राह लक्ष्मणम् । विषाद-
मगमत् सद्यः सौमित्रिरथ भारत ॥ ३० ॥ स राममभिसंप्रेक्ष्य

कृष्यते येन तन्मुखम्। विषण्णश्चाब्रवीद्रामं पश्यावस्थामिमां मम ॥ २१ ॥ हरणञ्चैव वैदेह्या मम चायमुपप्लवः। राज्यभ्रंशश्च भवतस्तातस्य मरणन्तथा ॥ २२ ॥ नाहं त्वां सह वैदेह्या समेतं कोशलागतम्। द्रक्ष्यामि पृथिवीराज्ये पितृपैतामहे स्थितम् ॥ २३ ॥ द्रक्ष्यन्त्यार्य्यस्य धन्या ये कुशलाजशमीजलैः। अभिषिक्तस्य वदनं सोमं शान्तघनं यथा ॥ ३४ ॥ एवं बहुविधं धीमान् विललाप स लक्ष्मणः। तमुवाचाथ काकुत्स्थः सम्भ्रमेऽप्यसंभ्रमः ॥ ३५ ॥ मा विषीद नरव्याघ्र नैष कश्चिन्मयि स्थिते। छिन्ध्यस्य दक्षिणं बाहुं छिन्नः सव्यो मया भुजः ॥ ३६ ॥ इत्येवं वदता तस्य भुजो रामेण पातितः। खड्गेन भृशतीक्ष्णेन निकृत्तस्तिलकाण्डवत् ॥ ३७ ॥ ततोऽस्य दक्षिणं बाहुं खड्गेनाजघ्निवान् बली। सौमित्रिरपि संप्रेक्ष्य भ्रातरं राघवं स्थितम् ॥ ३८ ॥ पुनर्जघान पार्श्वे वै तद्रक्षो लक्ष्मणो भृशम्। गतासुरपतद्भूमौ कवन्धः सुमहांस्ततः ॥ ३९ ॥ तस्य देहाद्विनिःसृत्य पुरुषो दिव्यदर्शनः। ददृशे दिवमास्थाय दिवि सूर्य्य इव ज्वलन् ॥ ४० ॥ पप्रच्छ रामस्तं वाग्मी कस्त्वं प्रब्रूहि पृच्छतः। कामया किमिदश्चित्रमाश्चर्य्यं प्रतिभाति मे ॥ ४१ ॥ तस्याचचक्षे गन्धर्वो विश्वावसुरहं नृप। प्राप्तो ब्राह्मणशापेन योनिं राक्षससेविताम् ॥ ४२ ॥ रावणेन हृता सीता राज्ञा लङ्काधिवासिना। सुग्रीवमभिगच्छस्व स ते सख्यं करिष्यति ॥ ४३ ॥ एषा पम्पा शिवजला हंसकारण्डवायुता। ऋष्यमूकस्य शैलस्य सन्निकर्षे तड़ागिनी ॥ ४४ ॥ वसति तत्र सुग्रीवश्चतुर्भिः सचिवैः सह। भ्राता वानरराजस्य बालिनो हेममालिनः ॥ ४५ ॥ तेन त्वं सह सङ्गम्य दुःखमूलं निवेदय। समानशीलो भवतः साहाय्यं स करिष्यति ॥ ४६ ॥ एतावच्छक्यमस्माभिर्वक्तुं द्रष्टासि जानकीम्। ध्रुवं वानरराजस्य विदिता रावणादयः ॥ ४७ ॥ इत्युक्त्वान्तर्हितो

दिव्यः पुरुषः स महाप्रभः । विस्मयं जग्मतुश्चोभौ प्रवीरौ राम-
लक्ष्मणौ ॥ ४८ ॥

इति आरण्यपर्वणि रामोपाख्यानपर्वणि विश्वावसुमोचने
अष्टसप्तत्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २७८ ॥

मार्कण्डेय उवाच । ततोऽविदूरे नलिनीं प्रभूतकमलोत्पलाम् ।
सीताहरणदुःखार्त्तः पम्पां रामः समासदत् ॥ १ ॥ मारुतेन
सुशीतेन सुखिनामृतगन्धिना । सेव्यमानो वने तस्मिन् जगाम
मनसा प्रियाम् ॥ २ ॥ विललाप स राजेन्द्रस्तत्र कान्तामनुस्मरन् ।
कामबाणाभिसन्तप्तं सौमित्रिस्तमथाब्रवीत् ॥ ३ ॥ न त्वामेवंविधो
भावः स्प्रष्टुमर्हति मानद । आत्मवन्तमिव व्याधिः पुरुषं वृद्ध-
शीलिनम् ॥ ४ ॥ प्रवृत्तिरुपलब्धा ते वैदेह्या रावणस्य च । तां
त्वं पुरुषकारेण बुद्ध्या चैवोपपादय ॥ ५ ॥ अभिगच्छाव सुग्रीवं
शैलस्थं हरिपुङ्गवम् । मयि शिष्ये च भृत्ये च सहाये च समा-
श्वस ॥ ६ ॥ एवं बहुविधैर्वाक्यैर्लक्ष्मणेन स राघवः । उक्तः
प्रकृतिमापेदे कार्य्ये चानन्तरोऽभवत् ॥ ७ ॥ निषेव्य वारि पम्पा-
यास्तर्पयित्वा पितॄनपि । प्रतस्थतुरुभौ वीरौ भ्रातरौ राम-
लक्ष्मणौ ॥ ८ ॥ तावृष्यमूकमभ्येत्य बहुमूलफलद्रुमम् । गिर्य्यग्रे
वानरान् पञ्च वीरौ ददृशतुस्तदा ॥ ९ ॥ सुग्रीवः प्रेषयामास
सचिवं वानरं तयोः । बुद्धिमन्तं हनूमन्तं हिमवन्तमिव स्थितम्
॥ १० ॥ तेन सम्भाष्य पूर्व्वन्तौ सुग्रीवमभिजग्मतुः । सख्यं वानर-
राजेन चक्रे रामस्तदा नृप ॥ ११ ॥ तद्वासो दर्शयामासुस्तस्य
कार्य्ये निवेदिते । वानराणान्तु यत् सीता ह्रियमाणा व्यपा-
सृजत् ॥ १२ ॥ तत् प्रत्ययकरं लब्ध्वा सुग्रीवं प्लवगाधिपम् ।
पृथिव्यां वानरैश्वर्य्ये स्वयं रामोऽभ्यषेचयत् ॥ १३ ॥ प्रतिजज्ञे च

काकुत्स्थः समरे वालिनो वधम् । सुग्रीवस्यापि वैदेह्याः पुनरानयनं नृप ॥ १४ ॥ इत्युक्त्वा समयं कृत्वा विश्वास्य च परस्परम् । अभ्येत्य सर्वे किष्किन्धां तस्थुर्युद्धाभिकाङ्क्षिणः ॥ १५ ॥ सुग्रीवः प्राप्य किष्किन्धां ननादौघनिभस्वनः । नास्य तं ममृषे वाली तारा तं प्रत्यषेधयत् ॥ १६ ॥ यथा नदति सुग्रीवो वलवानेष वानरः । मन्ये चाश्रयवान् प्राप्तो न त्वं निष्क्रान्तुमर्हसि ॥ १७ ॥ हेममाली ततो वाली तारां ताराधिपाननाम् । प्रोवाच वचनं वाग्मी तां वानरपतिः पतिः ॥ १८ ॥ सर्वभूतरुतज्ञा त्वं पश्य बुद्ध्या समन्विता । केनापाश्रयवान् प्राप्तो ममैष भ्रातृगन्धिकः ॥ १९ ॥ चिन्तयित्वा मुहूर्त्तन्तु तारा ताराधिपप्रभा । पतिमित्यब्रवीत् प्राज्ञा शृणु सर्वकपीश्वर ॥ २० ॥ हृतदारो महासत्त्वो रामो दशरथात्मजः । तुल्यारिमित्रतां प्राप्तः सुग्रीवेण धनुर्द्धरः ॥ २१ ॥ भ्राता चास्य महाबाहुः सौमित्रिरपराजितः । लक्ष्मणो नाम मेधावी स्थितः कार्य्यार्थसिद्धये ॥ २२ ॥ मैन्दश्च द्विविदश्चापि हनूमांश्चानिलात्मजः । जाम्बवानृक्षराजश्च सुग्रीवसचिवाः स्थिताः ॥ २३ ॥ सर्वे एते महात्मानो बुद्धिमन्तो महाबलाः । अलन्तव विनाशाय रामवीर्य्यबलाश्रयात् ॥ २४ ॥ तस्यास्तदाक्षिप्य वचो हितमुक्तं कपीश्वरः । पर्य्यशङ्कत तामीर्षुः सुग्रीवगतमानसाम् ॥ २५ ॥ तारां परुषमुक्त्वा तु निर्ज्जगाम गुहामुखात् । स्थितं माल्यवतोऽभ्यासे सुग्रीवं सोऽभ्यभाषत ॥ २६ ॥ असकृत्त्वं मया पूर्वं निर्ज्जितो जीवितप्रियः । मुक्तो ज्ञातिरिति ज्ञात्वा का त्वरा मरणे पुनः ॥ २७ ॥ इत्युक्तः प्राह सुग्रीवो भ्रातरं हेतुमद्वचः । प्राप्तकालममित्रघ्नो रामं सम्बोधयन्निव ॥ २८ ॥ हृतदारस्य मे राजन् हृतराज्यस्य च त्वया । किं मे जीवितसामर्थ्यमिति विद्धि समागतम् ॥ २९ ॥ एवमुक्त्वा बहुविधं ततस्तौ सन्निपेततुः । समरे वालिसुग्रीवौ शालतालशिलायुधौ ॥ ३० ॥ उभौ जघ्नतु-

रन्योन्यमुभौ भूमौ निपेततुः। उभौ ववल्गतुश्चित्रं मुष्टिभिश्च निजघ्नतुः ॥ ३१ ॥ उभौ रुधिरसंसिक्तौ नखदन्तपरिक्षतौ। शुशुभाते तदा वीरौ पुष्पिताविव किंशुकौ ॥ ३२ ॥ न विशेषस्तयोर्युद्धे यदा कश्चन दृश्यते। सुग्रीवस्य तदा मालां हनूमान् कण्ठ आसजत् ॥ ३३ ॥ स मालया तदा वीरः शुशुभे कण्ठसक्तया। श्रीमानिव महाशैलो मलयो मेघमालया ॥ ३४ ॥ कृतचिह्नन्तु सुग्रीवं रामो दृष्ट्वा महाधनुः। विचकर्ष धनुःश्रेष्ठं वालिमुद्दिश्य लक्ष्यवत् ॥ ३५ ॥ विस्फारस्तस्य धनुषो यन्त्रस्येव तदा बभौ। वितत्रास तदा वाली शरेणाभिहतो हृदि ॥ ३६ ॥ स भिन्नहृदयो वाली वक्त्राच्छोणितमुद्वहन्। ददर्शावस्थितं रामं ततः सौमित्रिणा सह ॥ ३७ ॥ गर्हयित्वा स काकुत्स्थं पपात भुवि मूर्च्छितः। तारा ददर्श तं भूमौ तारापतिसमौजसम् ॥३८॥ हते वालिनि सुग्रीवः किष्किन्ध्यां प्रत्यपद्यत। ताञ्च तारापतिमुखीं तारां निपतितेश्वराम् ॥ ३९ ॥ रामस्तु चतुरो मासान् पृष्ठे माल्यवतः शुभे। निवासमकरोद्धीमान् सुग्रीवेणाभ्युपस्थितः ॥ ४० ॥ रावणोऽपि पुरीं गत्वा लङ्कां कामबलात् कृतः। सीतां निवेशयामास भवने नन्दनोपमे ॥ ४१ ॥ अशोकवनिकाभ्याशे तापसाश्रमसन्निभे। भर्त्तृस्मरणतन्वङ्गी तापसीवेशधारिणी ॥४२॥ उपवासतपःशीला तत्र सा पृथुलेक्षणा। उवास दुःखवसतिं फलमूलकृताशना ॥ ४३ ॥ दिदेश राक्षसींस्तत्र रक्षणे राक्षसाधिपः प्रासासिशूलपरशुमुद्गरालातधारिणीः ॥ ४४ ॥ द्व्यक्षीं त्र्यक्षीं ललाटाक्षीं दीर्घजिह्वामजिह्वकाम्। त्रिस्तनीमेकपादाञ्च त्रिजटामेकलोचनाम् ॥ ४५ ॥ एताश्चान्याश्च दीप्ताक्ष्यः करभोत्कटमूर्द्धजाः। परिवार्य्यासते सीतां दिवारात्रमतन्द्रिताः ॥ ४६ ॥ तास्तु तामायतापाङ्गीं पिशाच्यो दारुणस्वराः। तर्ज्जयन्ति सदा रौद्राः परुषव्यञ्जनस्वराः ॥ ४७ ॥ खादाम पाटयामैनां तिलशः

प्रविभज्यताम् । येयं भर्त्तारमस्माकमवमन्येह जीवति ॥ ४८ ॥ इत्येवं परिभर्त्सन्तीस्त्रास्यमाना पुनः पुनः । भर्त्तृशोकसमाविष्टा निःश्वस्येदमुवाच ताः ॥ ४९ ॥ आर्य्याः खादत मां शीघ्रं न मे लोभोऽस्ति जीविते । विना तं पुण्डरीकाक्षं नीलकुञ्चितमूर्द्धजम् ॥ ५० ॥ अप्येवाहं निराहारा जीवितप्रियवर्ज्जिता । शोषयिष्यामि गात्राणि व्याली तालगता यथा ॥ ५१ ॥ न त्वन्यमभिगच्छेयं पुमांसं राघवादृते । इति जानीत सत्यं मे क्रियतां यदनन्तरम् ॥ ५२ ॥ तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा राक्षस्यस्ताः खरस्वनाः । आख्यातुं राक्षसेन्द्राय जग्मुस्तत् सर्वमादितः ॥ ५३ ॥ गतासु तासु सर्वासु त्रिजटा नाम राक्षसी । सान्त्वयामास वैदेहीं धर्मज्ञा प्रियवादिनी ॥ ५४ ॥ सीते वक्ष्यामि ते किञ्चिद्विश्वासं कुरु मे सखि । भयं त्वं त्यज वामोरु शृणु चेदं वचो मम ॥ ५५ ॥ अविन्ध्यो नाम मेधावी वृद्धो राक्षसपुङ्गवः । स रामस्य हितान्वेषी त्वदर्थे हि समावदत् ॥ ५६ ॥ सीता मद्वचनाद्वाच्या समाश्वास्य प्रसाद्य च । भर्त्ता ते कुशली रामो लक्ष्मणानुगतो बली ॥ ५७ ॥ सख्यं वानरराजेन शक्रप्रतिमतेजसा । कृतवान्राघवः श्रीमान् त्वदर्थे च समुद्यतः ॥ ५८ ॥ मा च तेऽस्तु भयं भीरु रावणाल्लोकगर्हितात् । नलकूवरशापेन रक्षिता ह्यसि नन्दिनि ॥ ५९ ॥ शप्तो ह्येष पुरा पापो वधूं रम्भां परामृशन् । न शक्तो व्यवशां नारीमुपैतुमजितेन्द्रियः ॥ ६० ॥ क्षिप्रमेष्यति ते भर्त्ता सुग्रीवेणाभिरक्षितः । सौमित्रिसहितो धीमांस्त्वाञ्चेतो मोक्षयिष्यति ॥ ६१ ॥ स्वप्ना हि सुमहाघोरा दृष्टा मेऽनिष्टदर्शनाः । विनाशायास्य दुर्बुद्धेः पौलस्त्यकुलघातिनः ॥ ६२ ॥ दारुणो ह्येष दुष्टात्मा क्षुद्रकर्मा निशाचरः । स्वभावात् शीलदोषेण सर्वेषां भयवर्द्धनः ॥ ६३ ॥ स्पर्द्धते सर्वदेवैर्यः कालोपहतचेतनः । मया विनाशलिङ्गानि स्वप्ने दृष्टानि तस्य वै ॥ ६४ ॥ तैलाभिषिक्तो

विकचो मज्जन् पङ्के दग्धाननः। असकृत् खरयुक्ते तु रथे नृत्यन्निव स्थितः ॥ ६५ ॥ कुम्भकर्णादयश्चेमे नग्नाः पतित-मूर्द्धजाः। गच्छन्ति दक्षिणामाशां रक्तमाल्यानुलेपना ॥ ६६ ॥ श्वेतातपत्रः सोष्णीषः शुक्लमाल्यानुलेपनः। श्वेतपर्व्वतमारूढ़ एक एव विभीषणः ॥ ६७ ॥ सचिवास्तस्य चत्वारः शुक्लमाल्यानु-लेपनाः। श्वेतपर्व्वतमारूढ़ा मोक्ष्यन्तेऽस्मान्महाभयात् ॥ ६८ ॥ रामस्यास्त्रेण पृथिवी परिक्षिप्ता ससागरा। यशसा पृथिवीं कृत्स्नां पूरयिष्यति ते पतिः ॥ ६९ ॥ अस्थिसञ्चयमारूढ़ो भुञ्जानो मधुपायसम्। लक्ष्मणश्च मया दृष्टो दिधक्षुः सर्व्वतो दिशम् ॥ ७० ॥ रुदती रुधिरार्द्राङ्गी व्याघ्रेण परिरक्षिता। असकृत् त्वं मया दृष्टा गच्छन्ती दिशमुत्तमम् ॥ ७१ ॥ हर्षमेष्यसि वैदेहि क्षिप्रं भर्त्रा समन्विता। राघवेण सह भ्रात्रा सीते त्वमचिरादिव ॥ ७२ ॥ इत्येतन्मृगशावाक्षी तच्छ्रुत्वा त्रिजटावचः। बभूवाशावती बाला पुनर्भर्त्तृसमागमे ॥ ७३ ॥ यावदभ्यागता रौद्राः पिशाच्यस्ताः सुदारुणाः। ददृशुस्तां त्रिजटया सहासीनां यथा पुरा ॥ ७४ ॥

इति आरण्यपर्व्वणि रामोपाख्यानपर्व्वणि सीतासान्त्वने
एकानाशीत्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २७९ ॥

मार्कण्डेय उवाच। ततस्तां भर्त्तृशोकार्त्तां दीनां मलिन-वाससम्। मणिशेषाभ्यलङ्कारां रुदतीञ्च पतिव्रताम् ॥ १ ॥ राक्षसीभिरुपास्यन्तीं समासीनां शिलातले। रावणः काम-वाणार्त्तो ददर्शोपससर्प च ॥ २ ॥ देवदानवगन्धर्व्वयक्षकिम्पुरुषै-र्युधि। अजितोऽशोकवनिकां ययौ कन्दर्पपीड़ितः ॥ ३ ॥ दिव्या-म्बरधरः श्रीमान् सुमृष्टमणिकुण्डलः। विचित्रमाल्यमुकुटी वसन्त इव मूर्त्तिमान् ॥ ४ ॥ स कल्पवृक्षसदृशो यत्नादपि विभूषितः।

श्मशानचैत्यद्रुमवद्भूषितोऽपि भयङ्करः ॥५॥ स तस्यास्तनुमध्यायाः समीपे रजनीचरः । ददृशे रोहिणीमेत्य शनैश्चर इव ग्रहः ॥६॥ स तामामन्त्र्य सुश्रोणीं पुष्पकेतुशराहतः । इदमित्यब्रवीद्बालां वस्तां रौहीमिवाबलाम् ॥ ७ ॥ सीते पर्य्याप्तमेतावत् कृतो भर्त्तुरनुग्रहः । प्रसादं कुरु तन्वङ्गि क्रियतां परिकर्म ते ॥ ८ ॥ भजस्व मां वरारोहे महार्हाभरणाम्बरा । भव मे सर्वनारीणामुत्तमा वरवर्णिनी ॥ ९ ॥ सन्ति मे देवकन्याश्च गन्धर्वाणाञ्च योषितः । सन्ति दानवकन्याश्च दैत्यानाञ्चापि योषितः ॥ १० ॥ चतुर्दश पिशाचानां कोट्यो मे वचने स्थिताः । द्विस्तावत् पुरुषादानां रक्षसां भीमकर्मणाम् ॥ ११ ॥ ततो मे त्रिगुणा यक्षा ये मद्वचनचारिणः । केचिदेव धनाध्यक्षं भ्रातरं मे समाश्रिताः ॥१२॥ गन्धर्वाप्सरसो भद्रे मामापानगतं सदा । उपातिष्ठन्ति वामोरु यथैव भ्रातरं मम ॥ १३ ॥ पुत्रोऽहमपि विप्रर्षेः साक्षाद्विश्रवसो मुनेः । पञ्चमो लोकपालानामिति मे प्रथितं यशः ॥१४॥ दिव्यानि भक्ष्यभोज्यानि पानानि विविधानि च । यथैव त्रिदशेशस्य तथैव मम भाविनि ॥ १५ ॥ क्षीयतां दुष्कृतं कर्म बनवासकृतं तव । भार्य्या मे भव सुश्रोणि यथा मन्दोदरी तथा ॥ १६ ॥ इत्युक्ता तेन वैदेही परिवृत्य शुभाननम् । तृणमन्तरितं कृत्वा तमुवाच निशाचरम् ॥ १७ ॥ अशिवेनाति वामोरुरजस्रं नेत्रवारिणा । स्तनावपतितौ बाला संहतावभिवर्षति ॥ १८ ॥ उवाच वाक्यं तं क्षुद्रं वैदेही पतिदेवता । असकृद्वदतो वाक्यमीदृशं राक्षसेश्वर ॥ १९ ॥ विषादयुक्तमेतत्ते मया श्रुतमभाग्यया । तद्भद्रमुख भद्रन्ते मानसं विनिवर्त्त्यताम् ॥ २० ॥ परदारास्म्यलभ्या च सततञ्च पतिव्रता । न चैवौपयिकी भार्य्या मानुषी कृपणा तव ॥ २१ ॥ विवशां धर्षयित्वा च कां त्वं प्रीतिमवाप्स्यसि । प्रजापतिसमो विप्रो ब्रह्मयोनिः पिता तव ॥ २२ ॥ न च पालयसे

धर्मं लोकपालसमः कथम्। भ्रातरं राजराजानं महेश्वरसखं प्रभुम् ॥ २३ ॥ धनेश्वरं व्यपदिशन् कथन्त्विह न लज्जसे। इत्युक्त्वा प्रारुदत् सीता कम्पयन्ती पयोधरौ ॥ २४ ॥ शिरोधराञ्च तन्वङ्गी मुखं प्रच्छाद्य वाससा। तस्या रुदत्या भामिन्या दीर्घवेणी सुसंयता ॥ २५ ॥ ददृशे स्वसिता स्निग्धा काली व्यालीव मूर्द्धनि। श्रुत्वा तद्रावणो वाक्यं सीतयोक्तं सुनिष्ठुरम् ॥ २६ ॥ प्रत्याख्यातोऽपि दुर्मेधाः पुनरेवाब्रवीद्वचः। काममङ्गानि मे सीते दुनोतु मकरध्वजः ॥ २७ ॥ न त्वामकामां सुश्रोणि समेष्ये चारुहासिनीम्। किन्तु शक्यं मया कर्त्तुं यत्त्वमद्यापि मानुषम् ॥ २८ ॥ आहारभूतमस्माकं राममेवानुरुध्यसे। इत्युक्त्वा तामनिन्द्याङ्गीं स राक्षसमहेश्वरः ॥ २९ ॥ तत्रैवान्तर्हितो भूत्वा जगामाभिमतां दिशम्। राक्षसीभिः परिवृता वैदेही शोककर्षिता। सेव्यमाना त्रिजटया तत्रैव न्यवसत्तदा ॥ ३० ॥

इति आरण्यपर्व्वणि रामोपाख्यानपर्व्वणि सीतारावणसंवादे अशीत्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २८० ॥

मार्कण्डेय उवाच। राघवः सहसौमित्रिः सुग्रीवेणाभिपालितः। वसन् माल्यवतः पृष्ठे ददर्श विमलं नभः ॥ १ ॥ स दृष्ट्वा विमले व्योम्नि निर्मलं शशलक्षणम्। ग्रहनक्षत्रताराभिरनुयातममित्रहा ॥ २ ॥ कुमुदोत्पलपद्मानां गन्धमादाय वायुना। महीधरस्थः शीतेन सहसा प्रतिबोधितः ॥ ३ ॥ प्रभाते लक्ष्मणं वीरमभ्यभाषत दुर्मनाः। सीतां संस्मृत्य धर्मात्मा रुद्धां राक्षसवेश्मनि ॥ ४ ॥ गच्छ लक्ष्मण जानीहि किष्किन्धायां कपीश्वरम्। प्रमत्तं ग्राम्यधर्मेषु कृतघ्नं स्वार्थपण्डितम् ॥ ५ ॥ योऽसौ कुलाधमो मूढो

मया राज्येऽभिषेचितः। सर्ववानरगोपुच्छा यमृक्षाश्च भजन्ति वै ॥६॥ यदर्थं निहतो वाली मया रघुकुलोद्वह। त्वया सह महावाहो किष्किन्धोपवने तदा ॥७॥ कृतघ्नं तमहं मन्ये वानरापसदं भुवि। यो मामेवं गतं मूढ़ो न जानीतेऽद्य लक्ष्मण ॥८॥ असौ मन्ये न जानीते समयप्रतिपालनम्। कृतोपकारं मां नूनमवमन्याल्पया धिया ॥९॥ यदि तावदनुद्युक्तः शेते कामसुखात्मकः। नेतव्यो वालिमार्गेण सर्वभूतगतिं त्वया ॥१०॥ अथापि घटतेऽस्माकमर्थे वानरपुङ्गवः। तामादायैव काकुत्स्थ त्वरावान् भव मा चिरम् ॥११॥ इत्युक्तो लक्ष्मणो भ्राता गुरुवाक्यहिते रतः। प्रतस्थे रुचिरं गृह्य समार्गणगुणं धनुः ॥१२॥ किष्किन्धाद्वारमासाद्य प्रविवेशानिवारितः। सक्रोध इति तं मत्वा राजा प्रत्युद्ययौ हरिः ॥१३॥ तं सदारो विनीतात्मा सुग्रीवः प्लवगाधिपः। पूजया प्रतिजग्राह प्रीयमाणस्तदर्हया ॥१४॥ तमब्रवीद्रामवचः सौमित्रिरकुतोभयः। स तत् सर्वमशेषेण श्रुत्वा प्रह्वः कृताञ्जलिः ॥१५॥ सभृत्यदारो राजेन्द्रः सुग्रीवो वानराधिपः। इदमाह वचः प्रीतो लक्ष्मणं नरकुञ्जरम् ॥१६॥ नास्मि लक्ष्मण दुर्मेधा नाकृतज्ञो न निर्घृणः। श्रूयतां यः प्रयत्नो मे सीतापर्य्यषणे कृतः ॥१७॥ दिशः प्रस्थापिताः सर्वे विनीता हरयो मया। सर्वेषाञ्च कृतः कालो मासेनागमनं पुनः ॥१८॥ यैरियं सवना साद्रिः सपुरा सागराम्बरा। विचेतव्या मही वीर सग्रामनगराकरा ॥१९॥ स मासः पञ्चरात्रेण पूर्णो भवितुमर्हति। ततः श्रोष्यसि रामेण सहितः सुमहत् प्रियम् ॥२०॥ इत्युक्तो लक्ष्मणस्तेन वानरेन्द्रेण धीमता। त्यक्त्वा रोषमदीनात्मा सुग्रीवं प्रत्यपूजयत् ॥२१॥ स रामं सहसुग्रीवो माल्यवत्पृष्ठमास्थितम्। अभिगम्योदयं तस्य कार्य्यस्य प्रत्यवेदयत् ॥२२॥ इत्येवं वानरेन्द्रास्तु सर्वा जग्मुः सहस्रशः। दिशस्तिस्रो विचित्याथ न तु ये

दक्षिणाङ्गताः ॥ २३ ॥ आचख्युस्तत्र रामाय महीं सागरमेख-
लाम् । विचितां न तु वैदेह्या दर्शनं रावणस्य वै ॥ २४ ॥ गतास्तु
दक्षिणामाशां ये वै वानरपुङ्गवाः । आशावांस्तेषु काकुत्स्थः
प्राणानार्त्तोऽभ्यधापयत् ॥ २५ ॥ द्विमासोपरमे काले व्यतीते
प्लवगास्ततः । सुग्रीवमभिगम्येदं त्वरिता वाक्यमब्रुवन् ॥ २६ ॥
रक्षितं वालिना यत्तु स्फीतं मधुवनं महत् । त्वया च प्लवगश्रेष्ठ-
स्तद्भुक्तं पवनात्मजः ॥ २७ ॥ वालिपुत्रोऽङ्गदश्चैव ये चान्ये प्लवग-
र्षभाः । विचेतुं दक्षिणामाशां राजन् प्रस्थापितास्त्वया ॥ २८ ॥
तेषां तत् प्रणयं श्रुत्वा मेने स कृतकृत्यताम् । कृतार्थानां हि
भृत्यानामेतद्भवति चेष्टितम् ॥ २९ ॥ स तद्रामाय मेधावी शशंस
प्लवगर्षभः । रामश्चाप्यनुमानेन मेने दृष्टान्तु मैथिलीम् ॥ ३० ॥
हनूमत्प्रमुखाश्चापि विश्रान्तास्ते प्लवङ्गमाः । अभिजग्मुर्हरीन्द्रं तं
रामलक्ष्मणसन्निधौ ॥ ३१ ॥ गतिञ्च मुखवर्णञ्च दृष्ट्वा रामो हनू-
मतः । अगमत् प्रत्ययं भूयो दृष्टा सीतेति भारत ॥ ३२ ॥ हनू-
मत्प्रमुखास्ते तु वानराः पूर्णमानसाः । प्रणेमुर्विधिवद्रामं सुग्रीवं
लक्ष्मणन्तथा ॥ ३३ ॥ तानुवाचागतान्रामः प्रगृह्य सशरं धनुः ।
अपि मां जीवयिष्यध्वमपि वः कृतकृत्यता ॥ ३४ ॥ अपि राज्य-
मयोध्यायां कारयिष्याम्यहं पुनः । निहत्य समरे शत्रूनाहृत्य
जनकात्मजाम् ॥३५॥ अमोचयित्वा वैदेहीमहत्वा च रणे रिपून् ।
हृतदारोऽवधूतश्च नाहं जीवितुमुत्सहे ॥ ३६ ॥ इत्युक्तवचनं रामं
प्रत्युवाचानिलात्मजः । प्रियमाख्यामि ते राम दृष्टा सा जानकी
मया ॥ ३७ ॥ विचित्य दक्षिणामाशां सपर्वतवनाकराम् । श्रान्ताः
काले व्यतीते स्म दृष्टवन्तो महागुहाम् ॥ ३८ ॥ प्रविशामो वयं
तान्तु बहुयोजनमायताम् । अन्धकारां सुविपिनां गहनां कीट-
सेविताम् ॥ ३९ ॥ गत्वा सुमहदध्वानमादित्यस्य प्रभान्ततः । दृष्ट-
वन्तः स्म तत्रैव भवनं दिव्यमन्तरा ॥ ४० ॥ मयस्य किल दैत्यस्य

तदासीद्देव राघव। तत्र प्रभावती नाम तपोऽतप्यत तापसी ॥४१
तया दत्तानि भोज्यानि पानानि विविधानि च। भुक्त्वा लब्धबलाः
सन्तस्तयोक्तेन पथा ततः ॥ ४२ ॥ निर्याय तस्मादुद्देशात् पश्यामो
लवणाम्भसः। समीपे सह्यमलयौ दर्दुरञ्च महागिरिम् ॥ ४३ ॥
ततो मलयमारुह्य पश्यन्तो वरुणालयम्। विषण्णा व्यथिताः
खिन्ना निराशा जीविते भृशम् ॥ ४४ ॥ अनेकशतविस्तीर्णं योज-
नानां महोदधिम्। तिमिनक्रझषावासं चिन्तयन्तः सुदुःखिताः
॥ ४५ ॥ तत्रानशनसङ्कल्पं कृत्वासीना वयं तदा। ततः कथान्ते
गृध्रस्य जटायोरभवत् कथा ॥ ४६ ॥ ततः पर्वतशृङ्गाभं घोररूपं
भयावहम्। पक्षिणं दृष्टवन्तः स्म वैनतेयमिवापरम् ॥ ४७ ॥
सोऽस्मानतर्कयत् भोक्तुमथाभ्येत्य वचोऽब्रवीत्। भोः क एष मम
भ्रातुर्जटायोः कुरुते कथाम् ॥ ४८ ॥ सम्पातिर्नाम तस्याहं ज्येष्ठो
भ्राता खगाधिपः। अन्योऽन्यस्पर्द्धयारूढावावामादित्यसंसदम् ॥४९
ततो दग्धाविमौ पक्षौ न दग्धौ तु जटायुषः। तदा मे चिरदृष्टः
स भ्राता गृध्रपतिः प्रियः ॥ ५० ॥ निर्दग्धपक्षः पतितो ह्यह-
मस्मिन् महागिरौ। तस्यैवं वदतोऽस्माभिर्हतो भ्राता निवेदितः
॥ ५१ ॥ व्यसनं भवतश्चेदं संक्षेपाद्वै निवेदितम्। स सम्पातिस्तदा
राजन् श्रुत्वा सुमहदप्रियम् ॥ ५२ ॥ विषण्णचेताः पप्रच्छ पुनर-
स्मानरिन्दम। कः स रामः कथं सीता जटायुश्च कथं हतः ॥५३॥
इच्छामि सर्वमेवैतत् श्रोतुं प्लवगसत्तमाः। तस्याहं सर्वमेवैत-
द्भवतो व्यसनागमम् ॥ ५४ ॥ प्रायोपवेशने चैव हेतुं विस्तरशो-
ऽब्रुवम्। सोऽस्मानुत्थापयामास वाक्येनानेन पक्षिराट् ॥ ५५ ॥
रावणो विदितो मह्यं लङ्का चास्य महापुरी। दृष्टा पारे समु-
द्रस्य त्रिकूटगिरिकन्दरे ॥ ५६ ॥ भवित्री तत्र वैदेही न मेऽस्त्यत्र
विचारणा। इति तस्य वचः श्रुत्वा वयमुत्थाय सत्वराः ॥ ५७ ॥
सागरक्रमणे मन्त्रं मन्त्रयामः परन्तप। नाध्यवास्यद्यदा कश्चित्

सागरस्य विलङ्घनम् ॥ ५८ ॥ ततः पितरमाविश्य पुप्लुवेऽहं महार्णवम्। शतयोजनविस्तीर्णं निहत्य जलराक्षसीम् ॥ ५९ ॥ तत्र सीता मया दृष्टा रावणान्तःपुरे सती। उपवासतपःशीला भर्त्तृदर्शनलालसा ॥ ६० ॥ जटिला मलदिग्धाङ्गी कृशा दीना तपस्विनी। निमित्तैस्तामहं सीतामुपलभ्य पृथग्विधैः ॥ ६१ ॥ उपसृत्याब्रुवन्त्वार्य्यामभिगम्य रहोगताम्। सीते रामस्य दूतोऽहं वानरो मारुतात्मजः ॥ ६२ ॥ त्वद्दर्शनमभिप्रेप्सुरिह प्राप्तो विहायसा। राजपुत्रौ कुशलिनौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ ॥ ६३ ॥ सर्वशाखामृगेन्द्रेण सुग्रीवेणाभिपालितौ। कुशलं त्वाब्रवीद्रामः सीते सौमित्रिणा सह ॥ ६४ ॥ सखिभावाच्च सुग्रीवः कुशलं त्वानुपृच्छति। क्षिप्रमेष्यति ते भर्त्ता सर्व्वशाखामृगैः सह ॥ ६५ ॥ प्रत्ययं कुरु मे देवि वानरोऽस्मि न राक्षसः। मुहूर्त्तमिव च ध्यात्वा सीता मां प्रत्युवाच ह ॥ ६६ ॥ अवैमि त्वां हनूमन्तमविन्ध्यवचनादहम्। अविन्ध्यो हि महाबाहो राक्षसो वृद्धसम्मतः ॥ ६७ ॥ कथितस्तेन सुग्रीवस्त्वद्विधैः सचिवैर्वृतः। गम्यतामिति चोक्त्वा मां सीता प्रादादिदं मणिम् ॥ ६८ ॥ धारिता येन वैदेही कालमेतमनिन्दिता। प्रत्ययार्थं कथाञ्चेमां कथयामास जानकी ॥ ६९ ॥ क्षिप्तामिषीकां काकाय चित्रकूटे महागिरौ। भवता पुरुषव्याघ्र प्रत्यभिज्ञानकारणात् ॥ ७० ॥ श्रावयित्वाहमात्मानं ततो दग्ध्वा च तां पुरीम्। सम्प्राप्त इति तं रामः प्रियवादिनमार्च्चयत् ॥ ७१ ॥

इति आरण्यपर्वणि रामोपाख्यानपर्वणि हनूमत्प्रत्यागमने एकाशीत्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २८१ ॥

मार्कण्डेय उवाच । ततस्तत्रैव रामस्य समासीनस्य तैः सह ।
समाजग्मुः कपिश्रेष्ठाः सुग्रीववचनात्तदा ॥ १ ॥ ततः कोटिसह-
स्रेण वानराणां तरस्विनाम् । श्वशुरो वालिनः श्रीमान् सुषेणो
राममभ्ययात् ॥ २ ॥ कोटीशतवृतौ वापि गयो गवय एव च ।
वानरेन्द्रौ महावीर्य्यौ पृथक् पृथगदृश्यताम् ॥ ३ ॥ षष्टिकोटि-
सहस्राणि प्रकर्षन् प्रत्यदृश्यत । गोलाङ्गुलो महाराजा गवाक्षो
भीमदर्शनः ॥ ४ ॥ गन्धमादनवासी तु प्रथितो गन्धमादनः ।
कोटीशतसहस्राणि हरीणां समकर्षत ॥ ५ ॥ पनसो नाम मेधावी
वानरः सुमहाबलः । कोटीर्दश द्वादश च त्रिंशतञ्च प्रकर्षति ॥६॥
श्रीमान् दधिमुखो नाम हरिवृद्धोऽतिवीर्य्यवान् । प्रचकर्ष महा-
सैन्यं हरीणां भीमतेजसाम् ॥ ७ ॥ कृष्णानां मुखपाण्डूनामृक्षाणां
भीमकर्मणाम् । कोटीशतसहस्रेण जाम्ववान् प्रत्यदृश्यत ॥ ८ ॥
एते चान्ये च बहवो हरियूथपयूथपाः । असंख्येया महाराज
समीयू रामकारणात् ॥ ९ ॥ गिरिकूटनिभाङ्गानां सिंहानामिव
गर्ज्जताम् । श्रूयते तुमुलः शब्दस्तत्र तत्र प्रधावताम् ॥ १० ॥
गिरिकूटनिभाः केचित् केचिन्महिषसन्निभाः । शरदभ्रप्रतीकाशाः
केचिद्धिङ्गुलकाननाः ॥ ११ ॥ उत्पतन्तः पतन्तश्च प्लवमानाश्च
वानराः । उद्धुन्वन्तोऽपरे रेणून् समाजग्मुः समन्ततः ॥ १२ ॥
स वानरमहासैन्यः पूर्णसागरसन्निभः । निवेशमकरोत्तत्र सुग्री-
वानुमते तदा ॥ १३ ॥ ततस्तेषु हरीन्द्रेषु समावृत्तेषु सर्वशः ।
तिथौ प्रशस्ते नक्षत्रे मुहूर्त्ते चाभिपूजिते ॥ १४ ॥ तेन व्यूढ़ेन
सैन्येन लोकानुद्वर्त्तयन्निव । प्रययौ राघवः श्रीमान् सुग्रीवसहित-
स्तदा ॥ १५ ॥ मुखमासीत्तु सैन्यस्य हनूमान्मारुतात्मजः । जघनं
पालयामास सौमित्रिरकुतोभयः ॥ १६ ॥ बद्धगोधाङ्गुलित्राणौ
राघवौ तत्र जग्मतुः । वृतौ हरिमहामात्यैश्चन्द्रसूर्य्यौ ग्रहैरिव
॥१७॥ प्रबभौ हरिसैन्यन्तत् शालतालशिलायुधम् । सुमह

ख्यातिभवनं यथासूर्य्योदयं प्रति ॥ १८ ॥ नलनीलाङ्गदक्राथ-
मैन्दद्विविदपालिता। ययौ सुमहती सेना राघवस्यार्थसिद्धये
॥ १९ ॥ विविधेषु वनेष्वेव बहुमूलफलेषु च। प्रभूतमधुमांसेषु
वारिमत्सु शिवेषु च ॥ २० ॥ निवसन्ती निराबाधा तथैव गिरि-
सानुषु। उपायाद्धरिसेना सा क्षीरोदमथ सागरम् ॥ २१ ॥
द्वितीयसागरनिभं तद्बलं बहुलध्वजम्। वेलावनं समासाद्य निवास-
मकरोत्तदा ॥ २२ ॥ ततो दाशरथिः श्रीमान् सुग्रीवं प्रत्यभाषत।
मध्ये वानरमुख्यानां प्राप्तकालमिदं वचः ॥ २३ ॥ उपायः कोनु
भवतां मतः सागरलङ्घने। इयं हि महती सेना सागरश्चाति-
दुस्तरः ॥ २४ ॥ तत्रान्ये व्याहरन्ति स्म वानरा बहुमानिनः।
समर्था लङ्घने सिन्धोर्न तु तत्कृत्स्नकारकम् ॥ २५ ॥ केचिन्नौभि
र्व्यवस्यन्ति केचिच्च विविधैः प्लवैः। नेति रामस्तु तान् सर्वान्
सान्त्वयन् प्रत्यभाषत ॥ २६ ॥ शतयोजनविस्तारं न शक्ताः सर्व-
वानराः। क्रान्तुं तोयनिधिं वीरा नैषा वो नैष्ठिकी मतिः ॥२७॥
नावो न सन्ति सेनाया बह्व्यस्तारयितुं तथा। वणिजामुपघातञ्च
कथमस्मविधश्चरेत् ॥ २८ ॥ विस्तीर्णञ्चैव नः सैन्यं हन्याच्छिद्रे ण
वै परः प्लवोडुपप्रतारश्च नैवात्र मम रोचते ॥ २९ ॥ अहं त्विमं
जलनिधिं समारप्स्याम्युपायतः। प्रतिशेष्याम्युपवसन् दर्शयि-
ष्यति मान्ततः ॥ ३० ॥ न चेद्दर्शयिता मार्गं धक्ष्याम्येनमहं ततः।
महास्त्रैरप्रतिहतैरत्यग्निज्वलनोज्ज्वलैः ॥ ३१ ॥ इत्युक्त्वा सहसौ-
मित्रिरुपस्पृश्याथ राघवः। प्रतिशिश्ये जलनिधिं विधिवत् कुश-
संस्तरे ॥ ३२ ॥ सागरस्तु ततः स्वप्ने दर्शयामास राघवम्।
देवो नदनदीभर्त्ता श्रीमान् यादोगणैर्वृतः ॥ ३३ ॥ कौशल्या-
मातरित्येवमाभाष्य मधुरं वचः। इदमित्याह रत्नानामाकरैः
शतशोवृतः ॥ ३४ ॥ ब्रूहि किन्ते करोम्यत्र साहाय्यं पुरुषर्षभ।
ऐक्ष्वाकुर्ह्यस्मि ते ज्ञातिरिति रामस्तमब्रवीत् ॥ ३५ ॥ मार्ग-

मिच्छामि सैन्यस्य दत्तं नदनदीपते । येन गत्वा दशग्रीवं हन्यां पौलस्त्यपांसनम् ॥ ३६ ॥ यद्येवं याचतो मार्गं न प्रदास्यति मे भवान् । शरैस्त्वां शोषयिष्यामि दिव्यास्त्रप्रतिमन्त्रितैः ॥ ३७ ॥ इत्येवं ब्रुवतः श्रुत्वा रामस्य वरुणालयः । उवाच व्यथितो वाक्यमिति बद्धाञ्जलिं स्थितः ॥ ३८ ॥ नेच्छामि प्रतिघातन्ते नास्मि विघ्नकरस्तव । शृणु चेदं वचो राम श्रुत्वा कर्त्तव्यमाचर ॥ ३९ ॥ यदि दास्यामि ते मार्गं सैन्यस्य व्रजतो त्वया । अन्येऽप्याज्ञापयिष्यन्ति मामेवं धनुषोबलात् ॥ ४० ॥ अस्ति तव नलो नाम वानरः शिल्पिसम्मतः । त्वष्टुर्देवस्य तनयो बलवान् विश्वकर्मणः ॥ ४१ ॥ स यत् काष्ठं तृणं वापि शिलाम्वा क्षेप्स्यते मयि । सर्वं तद्धारयिष्यामि स ते सेतुर्भविष्यति ॥ ४२ ॥ इत्युक्त्वान्तर्हिते तस्मिन् रामो नलमुवाच ह । कुरु सेतुं समुद्रे त्वं शक्तो ह्यसि मतो मम ॥ ४३ ॥ तेनोपायेन काकुत्स्थः सेतुबन्धमकारयत् । दशयोजनविस्तारमायतं शतयोजनम् ॥ ४४ ॥ नलसेतुरिति ख्यातो योऽद्यापि प्रथितो भुवि । रामस्याज्ञां पुरस्कृत्य निर्य्यातो गिरिसन्निभः ॥ ४५ ॥ तत्रस्थं च तु धर्मात्मा समागच्छद्विभीषणः । भ्राता वै राक्षसेन्द्रस्य चतुर्भिः सचिवैः सह ॥ ४६ ॥ प्रतिजग्राह रामस्तं स्वागतेन महामनाः । सुग्रीवस्य तु शङ्काभूत् प्रणिधिः स्यादिति स्म ह ॥ ४७ ॥ राघवः सत्यचेष्टाभिः सम्यक् सुचरितेङ्गितैः । यदा तत्त्वेन तुष्टोऽभूत् तत एनमपूजयत् ॥ ४८ ॥ सर्वराक्षसराज्ये चाप्यभ्यषिञ्चद्विभीषणम् । चक्रे च मन्त्रावरजं सुहृदं लक्ष्मणस्य च ॥ ४९ ॥ विभीषणमते चैव सोऽत्यक्रामन्महार्णवम् । ससैन्यः सेतुना तेन मासेनैव नराधिप ॥ ५० ॥ ततो गत्वा समासाद्य लङ्कोद्यानान्यनेकशः । भेदयामास कपिभिर्महान्ति च बहूनि च ॥ ५१ ॥ तत्रस्थौ रावणामात्यौ मन्त्रिणौ शुकसारणौ । चरौ वानररूपेण तौ जग्राह विभीषणः ॥ ५२ ॥ प्रतिपन्नौ

यदा रूपं राक्षसं तौ निशाचरौ। दर्शयित्वा ततः सैन्यं रामः पश्चादवासृजत् ॥ ५३ ॥ निवेश्योपवने सैन्यं तत्पुरः प्राज्ञ-वानरम्। प्रेषयामास दौत्येन रावणस्य ततोऽङ्गदम् ॥ ५४ ॥

इति आरण्यपर्वणि रामोपाख्यानपर्व्वणि सेतुबन्धने द्व्यशीत्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २८२ ॥

मार्कण्डेय उवाच। प्रभूतान्नोदके तस्मिन् बहुमूलफले वने। सेनां निवेश्य काकुत्स्थो विधिवत् पर्य्यरक्षत ॥ १ ॥ रावणः संविधिञ्चक्रे लङ्कायां शास्त्रनिर्म्मितम्। प्रकृत्यैव दुराधर्षा दृढ़-प्राकारतोरणा ॥ २ ॥ अगाधतोयाः परिखा मीननक्रसमाकुलाः। बभूवुः सप्तदुर्द्धर्षाः खादिरैः शङ्कुभिश्चिताः ॥ ३ ॥ कपाटयन्त्र-दुर्द्धर्षाः बभूवुः सहुडोपलाः। साशीविषघटा योधाः ससर्ज्जरस-पांशवः ॥ ४ ॥ मुषलालातनाराचतोमरासिपरश्वधैः। अन्विताश्च शतघ्नीभिः समधूच्छिष्टमुद्गराः ॥ ५ ॥ पुरद्वारेषु सर्व्वेषु गुल्माः स्थावरजङ्गमाः। बभूवुः पत्तिबहुलाः प्रभूतगजवाजिनः ॥ ६ ॥ अङ्गदस्त्वथ लङ्काया द्वारदेशमुपागतः। विदितो राक्षसेन्द्रस्य प्रविवेश गतव्यथः ॥ ७ ॥ मध्ये राक्षसकोटीनां बह्वीनां सुमहा-बलः। शुशुभे मेघमालाभिरादित्य इव संवृतः ॥ ८ ॥ स समा-साद्य पौलस्त्यममात्यैरभिसम्वृतम्। रामसन्देशमामन्त्र्य वाग्मी वक्तुं प्रचक्रमे ॥ ९ ॥ आह त्वां राघवो राजन् कोशलेन्द्रो महा-यशाः। प्राप्तकालमिदं वाक्यं तदादत्स्व कुरुष्व च ॥ १० ॥ अकृतात्मानमासाद्य राजानमनये रतम्। विनश्यन्त्यनयाविष्टा देशाश्च नगराणि च ॥ ११ ॥ त्वयैकेनापराद्धं मे सीतामाहरता बलात्। वधायानपराद्धानामन्येषां तद्भविष्यति ॥ १२ ॥ ये त्वया बलदर्पाभ्यामाविष्टेन वनेचराः। ऋषयो हिंसिताः पूर्व्वं देवाश्चा-

प्यवमानिताः॥ १३॥ राजर्षयश्च निहताः हृद्यश्च हृताः स्त्रियः।
तदिदं समनुप्राप्तं फलं तस्यानयस्य ते॥ १४॥ हन्तास्मि त्वां
सहामात्यं युध्यस्व पुरुषो भव। पश्य मे धनुषो वीर्य्यं मानुषस्य
निशाचर॥ १५॥ मुच्यतां जानकी सीता न मे मोच्यसि कर्हि-
चित्। अराक्षसमिमं लोकं कर्त्तास्मि निशितैः शरैः॥ १६॥ इति
तस्य ब्रुवाणस्य दूतस्य परुषं वचः। श्रुत्वा न ममृषे राजा रावणः
क्रोधमूर्च्छितः॥ १७॥ इङ्गितज्ञास्ततो भर्त्तुश्चत्वारो रजनीचराः।
चतुर्ष्वङ्गेषु जगृहुः शार्दूलमिव पक्षिणः॥ १८॥ तांस्तथाङ्गेषु
संसक्तानङ्गदो रजनीचरान्। आदायैव खमुत्पत्य प्रासादतल-
माविशत्॥ १९॥ वेगेनोत्पततस्तस्य पेतुस्ते रजनीचराः। भुवि
सम्भिन्नहृदयाः प्रहारवरपीड़िताः॥ २०॥ संसक्तो हर्म्यशिखरा-
त्तस्मात् पुनरवापतत्। लङ्घयित्वा पुरीं लङ्कां स्वबलस्य समीपतः
॥ २१॥ कौशलेन्द्रमथागम्य सर्वमावेद्य वानरः। विशश्राम स
तेजस्वी राघवेणाभिनन्दितः॥ २२॥ ततः सर्वाभिसारेण हरीणां
वातरंहसाम्। भेदयामास लङ्कायाः प्राकारं रघुनन्दनः॥२३॥
विभीषणर्क्षाधिपती पुरस्कृत्याथ लक्ष्मणः। दक्षिणं नगरद्वार-
मवामृद्नाद्दुरासदम्॥ २४॥ करभारुणगात्राणां हरीणां युद्ध-
शालिनाम्। कोटीशतसहस्रेण लङ्कामभ्यपतत्तदा॥२५॥ प्रलम्ब-
बाहूरुकरजङ्घान्तरविलम्बिनाम्। ऋक्षाणां धूम्रवर्णानां तिस्रः
कोट्यो व्यवस्थिताः॥ २६॥ उत्पतद्भिः पतद्भिश्च निपतद्भिश्च
वानरैः। नादृश्यत तदा सूर्य्यो रजसा नाशितप्रभः॥ २७॥
शालिप्रसूनसदृशैः शिरीषकुसुमप्रभैः। तरुणादित्यसदृशैः शण-
गौरैश्च वानरैः॥ २८॥ प्राकारं ददृशुस्ते तु समन्तात् कपिलो-
कृतम्। राक्षसा विस्मिता राजन् सस्त्रीवृद्धाः समन्ततः॥ २९॥
बिभिदुस्ते मणिस्तम्भान् कर्णाटशिखराणि च। भग्नोन्मथित-
शृङ्गाणि यन्त्राणि च विचिक्षिपुः॥ ३०॥ परिगृह्य शतघ्नीश्च

यचक्राः सगुड़ोपलाः । चिचिपुर्भुजवेगेन लङ्कामध्ये महास्वनाः ॥ ३१ ॥ प्राकारस्थाश्च ये केचिन्निशाचरगणास्तथा । प्रदुद्रुवुस्ते शतशः कपिभिः समभिद्रुताः ॥ ३२ ॥ ततस्तु राजवचनाद्राक्षसाः कामरूपिणः । निर्ययुर्विकृताकाराः सहस्रशतसङ्घशः ॥ ३३ ॥ शस्त्रवर्षाणि वर्षन्तो द्रावयित्वा वनौकसः । प्राकारं शोभयन्तस्ते परं विक्रममास्थिताः ॥ ३४ ॥ स माषराशिसदृशैर्बभूव क्षणदाचरैः । कृतो निर्वानरो भूयः प्राकारो भीमदर्शनैः ॥ ३५ ॥ पेतुः शूलविभिन्नाङ्गा बहवो वानरर्षभाः । स्तम्भतोरणभग्नाश्च पेतुस्तत्र निशाचराः ॥ ३६ ॥ केशाकेश्यभवद्युद्धं रक्षसां वानरैः सह । नखैर्दन्तैश्च वीराणां खादतां वै परस्परम् ॥ ३७ ॥ निष्टनन्तो ह्युभयतस्तत्र वानरराक्षसाः । हता निपतिता भूमौ न मुञ्चन्ति परस्परम् ॥ ३८ ॥ रामस्तु शरजालानि ववर्ष जलदो यथा । तानि लङ्कां समासाद्य जघ्नुस्तान् रजनीचरान् ॥ ३९ ॥ सौमित्रिरपि नाराचैर्दृढधन्वा जितक्लमः । आदिश्यादिश्य दुर्गस्थान् पातयामास राक्षसान् ॥ ४० ॥ ततः प्रत्यवहारोऽभूत् सैन्यानां राघवाज्ञया । कृते विमर्दे लङ्कायां लब्धलक्ष्यो जयोत्तरः ॥ ४१ ॥

इति आरण्यपर्वणि रामोपाख्यानपर्वणि लङ्काप्रवेशे त्र्यशीत्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २८३ ॥

मार्कण्डेय उवाच । ततो निविशमानांस्तान् सैनिकान्रावणानुगाः । अभिजग्मुर्गणानेके पिशाचक्षुद्ररक्षसाम् ॥ १ ॥ पर्वणः पतनो जम्भः खरः क्रोधवशो हरिः । प्ररुजश्चारुजश्चैव प्रघसश्चैवमादयः ॥ २ ॥ ततोऽभिपततां तेषामदृश्यानां दुरात्मनाम् । अन्तर्धानवधं तज्ज्ञश्चकार स विभीषणः ॥ ३ ॥ ते दृश्यमाना हरिभिर्बलिभिर्दूरपातिभिः । निहताः सर्वशो राजन् महीं जग्मुर्गता-

सवः॥ ४॥ अमृष्यमाणः सवलो रावणो निर्ययावथ। राक्ष-सानां वलैर्घोरैः पिशाचानाञ्च संवृतः॥ ५॥ युद्धशास्त्रविधानज्ञ उशना इव चापरः। व्यूह्य चौशनसं व्यूहं हरीनभ्यवहारयत्॥ ६॥ राघवस्तु विनिर्यान्तं व्यूढ़ानीकं दशाननम्। वार्हस्पत्यं विधिं कृत्वा प्रत्यव्यूहन्निशाचरम्॥ ७॥ समेत्य युयुधे तत्र ततो रामेण रावणः। युयुधे लक्ष्मणश्चापि तथैवेन्द्रजिता सह॥ ८॥ विरूपाक्षेण सुग्रीवस्तारेण च निखर्वटः। तुण्डेन च नलस्तत्र पटुशः पनसेन च॥ ९॥ विमर्द्दं यं हि यो मेने सह तेन समेयिवान्। युयुधे युद्धवेलायां स्ववाहुबलमाश्रितः॥ १०॥ स संप्रहारो ववृधे भीरूणां भयवर्द्धनः। लोमसंहर्षणो घोरः पुरा देवासुरे यथा॥ ११॥ रावणो राममानर्च्छच्छक्तिशूलासि-वृष्टिभिः। निशितैरायसैस्तीक्ष्णै रावणश्चापि राघवः॥ १२॥ तथैवेन्द्रजितं यत्तं लक्ष्मणो मर्मभेदिभिः। इन्द्रजिच्चापि सौमित्रिं विभेद वहुभिः शरैः॥ १३॥ विभीषणः प्रहस्तञ्च प्रहस्तश्च विभीषणम्। खगपत्रैः शरैस्तीक्ष्णै रभ्यवर्षद्गतव्यथः॥ १४॥ तेषां वलवतामासीन्महास्त्राणां समागमः। विव्यथुः सकला येन त्रयो-लोकाश्चराचराः॥ १५॥

इति आरण्यपर्वणि रामोपाख्यानपर्वणि रामरावणयुद्धे चतुरशीत्यधिकद्विशततोऽध्यायः॥ २८४॥

मार्कण्डेय उवाच। ततः प्रहस्तः सहसा समभ्येत्य विभीषणम्। गदया ताड़यामास विनद्य रणकर्कशः॥ १॥ स तयाभिहतो धीमान् गदया भीमवेगया। नाकम्पत महावाहु-र्हिमवानिव सुस्थिरः॥ २॥ ततः प्रगृह्य विपुलां शतघण्टां विभीषणः। अनुमन्त्र्य महाशक्तिं चिक्षेपास्य शिरः प्रति॥ ३॥

पतन्त्या स तया वेगाद्राक्षसोऽग्निवेगया । हतोत्तमाङ्गो दहशे वातरुग्ण इव द्रुमः ॥ ४ ॥ तं दृष्ट्वा निहतं संख्ये प्रहस्तं क्षणदाचरम् । अभिदुद्राव धूम्राक्षो वेगेन महता कपीन् ॥ ५ ॥ तस्य मेघोपमं सैन्यमापतद्भीमदर्शनम् । दृष्ट्वैव सहसा दीर्णा रणे वानरपुङ्गवाः ॥६॥ ततस्तान् सहसा दीर्णान् दृष्ट्वा वानरपुङ्गवान् । निर्ययौ कपिशार्दूलो हनूमान्मारुतात्मजः ॥ ७ ॥ तं दृष्ट्वावस्थितं संख्ये हरयः पवनात्मजम् । महत्या त्वरया राजन् संन्यवर्त्तन्त सर्व्वशः ॥ ८ ॥ ततः शब्दो महानासीत्तुमुलो लोमहर्षणः । रामरावणसैन्यानामन्योऽन्यमभिधावताम् ॥ ९ ॥ तस्मिन् प्रवृत्ते संग्रामे घोरे रुधिरकर्द्दमे । धूम्राक्षः कपिसैन्यन्तत् द्रावयामास पत्रिभिः ॥ १० ॥ तं राक्षसमहामात्रमापतन्तं सपत्नजित् । प्रतिजग्राह हनुमांस्तरसा पवनात्मजः ॥ ११ ॥ तयोर्युद्धमभूद्घोरं हरिराक्षसवीरयोः । जिगीषतोर्युधान्योन्यमिन्द्रप्रह्लादयोरिव ॥ १२ ॥ गदाभिः परिघैश्चैव राक्षसो जघ्निवान् कपिम् । कपिश्च जघ्निवान् रक्षः सस्कन्धविटपैर्द्रुमैः ॥ १३ ॥ ततस्तमतिकोपेन साश्वं स रथसारथिम् । धूम्राक्षमवधीत् क्रुद्धो हनूमान् मारुतात्मजः ॥१४॥ ततस्तं निहतं दृष्ट्वा धूम्राक्षं राक्षसोत्तमम् । हरयो जातविस्रम्भा जग्मुरभ्येत्य सैनिकान् ॥ १५ ॥ ते वध्यमाना हरिभिर्बलिभिर्जितकाशिभिः । राक्षसा भग्नसङ्कल्पा लङ्कामभ्यपतन् भयात् ॥ १६ ॥ तेऽभिपत्य पुरं भग्ना हतशेषा निशाचराः । सर्वं राज्ञे यथावृत्तं रावणाय न्यवेदयन् ॥ १७ ॥ श्रुत्वा तु रावणस्तेभ्यः प्रहस्तं निहतं युधि । धूम्राक्षञ्च महेष्वासं ससैन्यं वानरर्षभैः ॥ १८ ॥ सुदीर्घमिव निश्वस्य समुत्पपात वरासनात् । उवाच कुम्भकर्णस्य कर्मकालोऽयमागतः ॥ १९ ॥ इत्येवमुक्त्वा विविधैर्वादित्रैः सुमहास्वनैः । शयानमतिनिद्रालुं कुम्भकर्णमबोधयत् ॥ २० ॥ प्रबोध्य महता चैनं यत्नेनागतसाध्वसः । स्वस्थमासीनमव्यग्रं विनिद्रं

राक्षसाधिपः ॥ २१ ॥ ततोऽब्रवीद्दशग्रीवः कुम्भकर्णं महाबलम् । धन्योऽसि यस्य ते निद्रा कुम्भकर्णेयमीदृशी ॥ २२ ॥ य इमं दारुणाकारं न जानीषे महाभयम् । एष तीर्त्वार्णवं रामः सेतुना हरिभिः सह ॥ २३ ॥ अवमन्येह नः सर्वान् करोति कदनं महत् । मया ह्यपहृता भार्या सीता नामास्य जानकी ॥ २४ ॥ तां नेतुं स इहायातो बद्ध्वा सेतुं महार्णवे । तेन चैव प्रहस्तादिर्महान्नः स्वजनो हतः ॥ २५ ॥ तस्य नान्यो निहन्तास्ति त्वामृते शत्रुकर्षण । सदंशितो विनिर्याय बलेन बलिनाम्वर ॥ २६ ॥ रामादीन् समरे सर्वान् जहि शत्रूनरिन्दम । दूषणावरजौ चैव वज्रवेगप्रमाथिनौ ॥ २७ ॥ तौ त्वां बलेन महता सहितावनुयास्यतः । इत्युक्त्वा राक्षसपतिः कुम्भकर्णं तरस्विनम् ॥ २८ ॥ सन्दिदेशेतिकर्त्तव्यं वज्रवेगप्रमाथिनौ । तथेत्युक्त्वा तु तौ वीरौ रावणं दूषणानुजौ । कुम्भकर्णं पुरस्कृत्य तूर्णं निर्ययतुः पुरात् ॥ २९ ॥

इति आरण्यपर्वणि रामोपाख्यानपर्वणि कुम्भकर्णरणगमने पञ्चाशीत्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २८५ ॥

मार्कण्डेय उवाच । ततो निर्याय स्वपुरात् कुम्भकर्णः सहानुगः । अपश्यत् कपिसैन्यन्तत् जितकाश्यग्रतः स्थितम् ॥ १ ॥ स वीक्षमाणस्तत् सैन्यं रामदर्शनकाङ्क्षया । अपश्यच्चापि सौमित्रिं धनुष्पाणिं व्यवस्थितम् ॥ २ ॥ तमभ्येत्याशु हरयः परिवव्रुः समन्ततः । अभ्यघ्नंश्च महाकायैर्बहुभिर्जगतीरुहैः ॥ ३ ॥ करजैरतुदंश्चान्ये विहाय भयमुत्तमम् । बहुधा युद्ध्यमानास्ते युद्धमार्गैः प्लवङ्गमाः ॥ ४ ॥ नानाप्रहरणैर्भीमै राक्षसेन्द्रमताड़यन् । स ताड्यमानः प्रहसन् भक्षयामास वानरान् ॥ ५ ॥ बलं चण्डबलाख्यञ्च वज्रबाहुञ्च वानरम् । तद्दृष्ट्वा व्यथनं कर्म कुम्भकर्णस्य

रक्षसः ॥ ६ ॥ उदक्रोशन् परित्रस्तास्तारप्रभृतयस्तदा । तानुच्चैः
क्रोशतः सैन्यान् श्रुत्वा स हरियूथपान् ॥ ७ ॥ अभिदुद्राव सुग्रीवः
कुम्भकर्णमपेतभीः । ततो निपत्य वेगेन कुम्भकर्णं महामनाः ॥८॥
शालेनाजघ्निवान् मूर्द्ध्नि बलेन कपिकुञ्जरः । स महात्मा महा-
वेगः कुम्भकर्णस्य मूर्द्धनि ॥ ९ ॥ बिभेद शालं सुग्रीवो न चैवा-
व्यथयत् कपिः । ततो विनद्य सहसा शालस्पर्शविबोधितः ॥१०॥
दोर्भ्यामादाय सुग्रीवं कुम्भकर्णोऽहरद्बलात् । ह्रियमाणन्तु सुग्रीवं
कुम्भकर्णेन रक्षसा ॥ ११ ॥ अवेक्ष्याभ्यद्रवद्वीरः सौमित्रिर्मित्र-
नन्दनः । सोऽभिपत्य महावेगं रुक्मपुङ्खं महाशरम् ॥ १२ ॥
प्राहिणोत् कुम्भकर्णाय लक्ष्मणः परवीरहा । स तस्य देहावरणं
भित्त्वा देहञ्च सायकः ॥ १३ ॥ जगाम दारयन् भूमिं रुधिरेण
समुक्षितः । तथा स भिन्नहृदयः समुत्सृज्य कपीश्वरम् ॥ १४ ॥
कुम्भकर्णो महेष्वासः प्रगृहीतशिलायुधः । अभिदुद्राव सौमित्रि-
मुद्यम्य महतीं शिलाम् ॥ १५ ॥ तस्याभिपततस्तूर्णं क्षुराभ्या-
मुच्छ्रितौ करौ । चिच्छेद निशिताग्राभ्यां स बभूव चतुर्भुजः ॥१६॥
तानप्यस्य भुजान् सर्व्वान् प्रगृहीतशिलायुधान् । क्षुरैश्चिच्छेद
लघ्वस्त्रं सौमित्रिः प्रतिदर्शयन् ॥ १७ ॥ स बभूवातिकायश्च बहु-
पादशिरोभुजः । तं ब्रह्मास्त्रेण सौमित्रिर्ददाराद्रिचयोपमम् ॥१८॥
स पपात महावीर्य्यो दिव्यास्त्राभिहतो रणे । महाशनिविनि-
र्दग्धः पादपोऽङ्कुरवानिव ॥ १९ ॥ तं दृष्ट्वा वृत्रसङ्काशं कुम्भकर्णं
तरस्विनम् । गतासुं पतितं भूमौ राक्षसा प्राद्रवन् भयात् ॥२०॥
तथा तान् द्रवतो योधान् दृष्ट्वा तौ दूषणानुजौ । अवस्थाप्याथ
सौमित्रिं संक्रुद्धावभ्यधावताम् ॥ २१ ॥ तावाद्रवन्तौ संक्रुद्धौ
वज्रवेगप्रमाथिनौ । अभिजग्राह सौमित्रिर्विनद्योभौ पतत्रिभिः
॥ २२ ॥ ततः सुतुमुलं युद्धमभवल्लोमहर्षणम् । दूषणानुजयोः
पार्थ लक्ष्मणस्य च धीमतः ॥ २३ ॥ महता शरवर्षेण राक्षसौ

सोऽभ्यवर्षत। तौ चापि वीरौ संक्रुद्धावुभौ तं समवर्षताम् ॥२४॥ मुहूर्त्तमेवमभवत् वज्रवेगप्रमाथिनोः। सौमित्रेश्च महाबाहोः संप्रहारः सुदारुणः ॥ २५ ॥ अथाद्रिशृङ्गमादाय हनूमान्मारुतात्मजः। अभिद्रुत्याददे प्राणान् वज्रवेगस्य रक्षसः ॥ २६ ॥ नीलश्च महता ग्राव्णा दूषणावरजं हरिः। प्रमाथिनमभिद्रुत्य प्रममाथ महाबलः ॥ २७ ॥ ततः प्रावर्त्तत पुनः संग्रामकटुकोदयः। रामरावणसैन्यानामन्योन्यमभिधावताम् ॥ २८ ॥ शतशो नैर्ऋतान् वन्या जघ्नुर्वन्यांश्च नैर्ऋताः। नैर्ऋतास्तत्र बध्यन्ते प्रायेण न तु वानराः ॥ २९ ॥

इति आरण्यपर्वणि रामोपाख्यानपर्वणि कुम्भकर्णादिवध षड़शीत्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २८६ ॥

मार्कण्डेय उवाच। ततः श्रुत्वा हतं संख्ये कुम्भकर्णं सहानुगम्। प्रहस्तञ्च महेष्वासं धूम्राक्षञ्चातितेजसम् ॥ १ ॥ पुत्रमिन्द्रजितं वीरं रावणः प्रत्यभाषत। जहि रामममित्रघ्नं सुग्रीवञ्च सलक्ष्मणम् ॥ २ ॥ त्वया हि मम सत्पुत्र यशोदीप्तमुपार्ज्जितम्। जित्वा वज्रधरं संख्ये सहस्राक्षं शचीपतिम् ॥ ३ ॥ अन्तर्हितः प्रकाशो वा दिव्यैर्द्दत्तवरैः शरैः। जहि शत्रूनमित्रघ्न मम शस्त्रभृताम्वर ॥४॥ रामलक्ष्मणसुग्रीवाः शरस्पर्शं न तेऽनघ। समर्थाः प्रतिसोढुञ्च कुतस्तदनुयायिनः ॥ ५ ॥ न गता या प्रहस्तेन कुम्भकर्णेन चानघ। वैरस्यापचितिः सङ्ख्ये तां गच्छ त्वं महाभुज ॥ ६ ॥ त्वमद्य निशितैर्वाणैर्हत्वा शत्रून् ससैनिकान्। प्रतिनन्दय मां पुत्र पुराजित्वेव वासवम् ॥ ७ ॥ इत्युक्तः स तथेत्युक्त्वा रथमास्थाय दंशितः। प्रययाविन्द्रजिद्राजंस्तूर्णमायोधनं

प्रति ॥ ८ ॥ ततो विश्राव्य विघ्नष्टं नाम राक्षसपुङ्गवः । आह्वया-
मास समरे लक्ष्मणं शुभलक्षणम् ॥ ९ ॥ तं लक्ष्मणोऽभ्यधावच्च
प्रगृह्य सशरं धनुः । त्रासयंस्तलघोषेण सिंहः क्षुद्रमृगान् यथा
॥ १० ॥ तयोः समभवद्युद्धं सुमहज्जयकाङ्क्षिणोः । दिव्यास्त्र-
विदुषोस्तीव्रमन्योन्यस्पर्द्धिनोस्तदा ॥ ११ ॥ रावणिस्तु यदा नैनं
विशेषयति सायकैः । ततो गुरुतरं यत्नमातिष्ठद्बलिनाम्वरः ॥१२॥
तत एनं महावेगैरर्द्दयामास तोमरैः । तानागतान् स चिच्छेद
सौमित्रिर्निशितैः शरैः ॥ १३ ॥ ते निकृत्ताः शरैस्तीक्ष्णैर्न्यपतन्
धरणीतले । तमङ्गदो बालिसुतः श्रीमानुद्यम्य पादपम् ॥ १४ ॥
अभिद्रुत्य महावेगस्ताड़यामास मूर्द्धनि । तस्येन्द्रजिदसंभ्रान्तः
प्रासेनोरसि वीर्य्यवान् ॥ १५ ॥ प्रहर्त्तुमैच्छत्तच्चास्य प्रासं चिच्छेद
लक्ष्मणः । तमभ्यासगतं वीरमङ्गदं रावणात्मजः ॥ १६ ॥ गदया-
ताड़यत् सव्ये पार्श्वे वानरपुङ्गवम् । तमचिन्त्यप्रहारं स बल-
वान् बालिनः सुतः ॥ १७ ॥ ससर्ज्जेन्द्रजितः क्रोधात शालस्कन्धं
तथाङ्गदः । सोऽङ्गदेन रुषोत्सृष्टो वधायेन्द्रजितस्तरुः ॥ १८ ॥
जघानेन्द्रजितः पार्थ रथं साश्वं ससारथिम् । ततो हताश्वात्
प्रस्कन्द्य रथात् स हतसारथिः ॥ १९ ॥ तत्रैवान्तर्दधे राजन्
मायया रावणात्मजः । अन्तर्हितं विदित्वा तं बहुमायञ्च राक्ष-
सम् ॥ २० ॥ रामस्तं देशमागम्य तत् सैन्यं पर्य्यरक्षत । स
राममुद्दिश्य शरैस्ततो दत्तवरैस्तदा ॥ २१ ॥ विव्याध सर्वगात्रेषु
लक्ष्मणञ्च महाबलम् । तमदृश्यं शरैः शूरौ माययान्तर्हितं तदा
॥ २२ ॥ योधयामासतुरुभौ रावणिं रामलक्ष्मणौ । स रुषा
सर्वगात्रेषु तयोः पुरुषसिंहयोः ॥ २३ ॥ असृजत् सायकान् भूयः
शतशोऽथ सहस्रशः । तमदृश्यं विचिन्वन्तः सृजन्तमनिशं शरान्
॥ २४ ॥ हरयो विविशुर्व्योम प्रगृह्य महतीः शिलाः । तांश्च तौ
चाप्यदृश्यः स शरैर्विव्याध राक्षसः ॥ २५ ॥ स भृशं ताड़यन्

वीरौ रावणिर्मायया वृतः। तौ शरैराचितौ वीरौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ। पेततुर्गगनाद्भूमिं सूर्य्याचन्द्रमसाविव ॥ २६ ॥

इति आरण्यपर्वणि रामोपाख्यानपर्वणि इन्द्रजिद्युद्धे सप्ताशीत्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २८७ ॥

मार्कण्डेय उवाच। तावुभौ पतितौ दृष्ट्वा भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ। ववन्ध रावणिर्भूयः शरैर्दत्तवरैस्तदा ॥ १ ॥ तौ वीरौ शरवन्धेन बद्धाविन्द्रजिता रणे। रेजतुः पुरुषव्याघ्रौ शकुन्ताविव पञ्जरे ॥ २ ॥ तौ दृष्ट्वा पतितौ भूमौ शतशः सायकैश्चितौ। सुग्रीवः कपिभिः सार्द्धं परिवार्य्य ततः स्थितः ॥ ३ ॥ सुषेणमैन्द-द्विविदैः कुमुदेनाङ्गदेन च। हनुमन्नीलतारैश्च नलेन च कपीश्वरः ॥ ४ ॥ ततस्तं देशमागम्य कृतकर्म्मा विभीषणः। बोधयामास तौ वीरौ प्रज्ञास्त्रेण प्रबोधितौ ॥ ५ ॥ विशल्यौ चापि सुग्रीवः क्षणेनैतौ चकार ह। विशल्यया महौषध्या दिव्यमन्त्रप्रयुक्तया ॥ ६ ॥ तौ लब्धसंज्ञौ नृवरौ विशल्यावुदतिष्ठताम्। गततन्द्रीक्लमौ चापि क्षणेनैतौ महारथौ ॥ ७ ॥ ततो विभीषणः पार्थ राम-मिक्ष्वाकुनन्दनम्। उवाच विज्वरं दृष्ट्वा कृताञ्जलिरिदं वचः ॥८॥ इदमम्भो गृहीत्वा तु राजराजस्य शासनात्। गुह्यकोऽभ्यागतः श्वेतात्त्वत्सकाशमरिन्दम ॥ ९ ॥ इदमम्भः कुवेरस्ते महाराजः प्रयच्छति। अन्तर्हितानां भूतानां दर्शनार्थं परन्तप ॥ १० ॥ अनेन मृष्टनयनो भूतान्यन्तर्हितान्युत। भवान् द्रक्ष्यति यस्मै च प्रदास्यति नरः स तु ॥ ११ ॥ तथेति रामस्तद्वारि प्रतिगृह्याभि-संस्कृतम्। चकार नेत्रयोः शौचं लक्ष्मणश्च महामनाः ॥ १२ ॥ सुग्रीवजाम्बवन्तौ च हनूमानङ्गदस्तथा। मैन्दद्विविदनीलाश्च प्रायः प्लवगसत्तमाः ॥ १३ ॥ तथा समभवच्चापि यदुवाच विभीषणः।

ह्यणेनातीन्द्रियास्त्वेषां चक्षूंष्यासन् युधिष्ठिर ॥ १४ ॥ इन्द्रजित्
कृतकर्मा च पित्रे कर्म तदात्मनः । निवेद्य पुनरागच्छत् त्वरया-
जिशिरः प्रति ॥ १५ ॥ तमापतन्तं संक्रुद्धं पुनरेव युयुत्सया ।
अभिदुद्राव सौमित्रिर्विभीषणमते स्थितः ॥ १६ ॥ अकृताह्निक-
मेवैनं जिघांसुर्जितकाशिनम् । शरैर्जघान संक्रुद्धः कृतसंज्ञोऽथ
लक्ष्मणः ॥१७॥ तयोः समभवद्युद्धं अन्योन्यं विजिगीषतोः । अतीव
चित्रमाश्चर्य्यं शक्रप्रह्लादयोरिव ॥ १८ ॥ अविध्यदिन्द्रजित्तीक्ष्णैः
सौमित्रिं मर्म्मभेदिभिः । सौमित्रिश्चानलस्पर्शैरविध्यद्रावणिं शरैः
॥ १९ ॥ सौमित्रिशरसंस्पर्शाद्रावणिः क्रोधमूर्च्छितः । असृज-
ल्लक्ष्मणायाष्टौ शरानाशीविषोपमान् ॥ २० ॥ तस्यासून् पावक-
स्पर्शैः सौमित्रिः पत्रिभिस्त्रिभिः । यथा निरहरद्वीरस्तन्मे निगदतः
शृणु ॥ २१ ॥ एकेनास्य धनुष्मन्तं बाहुं देहादपातयत् । द्विती-
येन सनाराचं भुजं भूमौ न्यपातयत् ॥ २२ ॥ तृतीयेन तु बाणेन
पृथुधारेण भास्वता । जहार सुनसञ्चापि शिरो भ्राजिष्णुकुण्ड-
लम् ॥ १३ ॥ विनिकृत्तभुजस्कन्धं कबन्धं भीमदर्शनम् । तं हत्वा
सूतमप्यस्त्रैर्जघान बलिनाम्वरः ॥ २४ ॥ लङ्कां प्रवेशयामासुस्तं
रथं वाजिनस्तदा । ददर्श रावणस्तत्र रथं पुत्रविनाकृतम् ॥२५॥
स पुत्रं निहतं दृष्ट्वा त्रासात् संभ्रान्तमानसः । रावणः शोक-
मोहार्त्तो वैदेहीं हन्तुमुद्यतः ॥ २६ ॥ अशोकवनिकास्थां तां
रामदर्शनलालसाम् । खड्गमादाय दुष्टात्मा जवेनाभिपपात ह
॥ २७ ॥ तं दृष्ट्वा तस्य दुर्बुद्धेरविन्ध्यः पापनिश्चयम् । शमयामास
संक्रुद्धं श्रूयतां येन हेतुना ॥२८॥ महाराज्ये स्थितो दीप्ते न स्त्रियं
हन्तुमर्हसि । हतैवैषा यदा स्त्री च बन्धनस्था च ते वशे ॥२९॥
न चैषा देहभेदेन हता स्यादिति मे मतिः । जहि भर्त्तारमेवास्या
हते तस्मिन् हता भवेत् ॥ ३० ॥ न हि ते विक्रमे तुल्यः साक्षादपि
शतक्रतुः । असकृद्धि त्वया सेन्द्रास्त्रासिता त्रिदशा युधि ॥३१॥ एवं

बहुविधैर्वाक्यैरविन्ध्यो रावणं तदा । क्रुद्धं स शमयामास जग्राहे स च तद्वचः ॥३२॥ निर्याणे स मतिं कृत्वा निधायासिं क्षपाचरः । आज्ञापयामास तदा रथो वै कल्प्यतामिति ॥ ३३ ॥

इति आरण्यपर्वणि रामोपाख्यानपर्वणि इन्द्रजिद्वधे अष्टाशीत्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २८८ ॥

मार्कण्डेय उवाच । ततः क्रुद्धो दशग्रीवः प्रिये पुत्रे निपातिते । निर्ययौ रथमास्थाय हेमरत्नविभूषितम् ॥ १ ॥ संवृतो राक्षसैर्घोरैर्विविधायुधपाणिभिः । अभिदुद्राव रामं स योधयन् हरियूथपान् ॥ २ ॥ तमाद्रवन्तं संक्रुद्धं मैन्दनीलनलाङ्गदाः । हनूमान् जाम्बवांश्चैव ससैन्याः पर्य्यवारयन् ॥ ३ ॥ ते दशग्रीवसैन्यं तदृक्षवानरपुङ्गवाः । द्रुमैर्विध्वंसयाञ्चक्रुर्दशग्रीवस्य पश्यतः ॥ ४ ॥ ततः स सैन्यमालोक्य वध्यमानमरातिभिः । मायावी व्यदधन्मायां रावणो राक्षसाधिपः ॥ ५ ॥ तस्य देहाद्विनिष्क्रान्ताः शतशोऽथ सहस्रशः । राक्षसाः प्रत्यदृश्यन्त शरशक्त्यृष्टिपाणयः ॥ ६ ॥ तान् रामो जघ्निवान् सर्वान् दिव्येनास्त्रेण राक्षसान् । अथ भूयोऽपि मायां स व्यदधाद्राक्षसाधिपः ॥ ७ ॥ कृत्वा रामस्य रूपाणि लक्ष्मणस्य च भारत । अभिदुद्राव रामञ्च लक्ष्मणञ्च दशाननः ॥ ८ ॥ ततस्ते राममर्च्छन्तो लक्ष्मणञ्च क्षपाचराः । अभिपेतुस्तदा रामं प्रगृहीतशरासनाः ॥ ९ ॥ तां दृष्ट्वा राक्षसेन्द्रस्य मायामिक्ष्वाकुनन्दनः । उवाच रामं सौमित्रिरसंभ्रान्तो बृहद्वचः ॥ १० ॥ जहीमान् राक्षसान् पापानात्मनः प्रतिरूपकान् । जघान रामस्तांश्चान्यानात्मनः प्रतिरूपकान् ॥ ११ ॥ ततो हर्य्यश्वयुक्तेन रथेनादित्यवर्चसा । उपतस्थे रणे रामं मातलिः शक्रसारथिः ॥ १२ ॥

मातलिरुवाच। अयं हर्य्यश्वयुग्‌जैत्रो मघोनः स्यन्दनोत्तमः। अनेन शक्रः काकुत्स्थ समरे दैत्यदानवान्॥ १३॥ शतशः पुरुषव्याघ्र रथोदारेण जघ्निवान्। तदनेन नरव्याघ्र मया यत्तेन संयुगे॥ १४॥ स्यन्दनेन जहि क्षिप्रं रावणं मा चिरं कृथाः। इत्युक्तो राघवस्तथ्यं वचोऽशङ्कत मातलेः॥ १५॥ मायैषा राक्षसस्येति तमुवाच विभीषणः। नेयं माया नरव्याघ्र रावणस्य दुरात्मनः॥ १६॥ तदातिष्ठ रथं शीघ्रमिममैन्द्रं महाद्युते। ततः प्रहृष्ट काकुत्स्थस्तथेत्युक्त्वा विभीषणम्॥ १७॥ रथेनाभिपपाताथ दशग्रीवं रुषान्वितः। हाहा कृतानि भूतानि रावणे समभिद्रुते॥ १८॥ सिंहनादाः सपटहा दिवि दिव्यास्तथानदन्। दशकन्धरराजस्न्वोस्तथा युद्धमभून्महत्॥ १९॥ अलब्धोपममन्यत्र तयोरेव तथाभवत्। स रामाय महाघोरं विससर्ज्ज निशाचरः॥ २०॥ शूलमिन्द्राशनिप्रख्यं ब्रह्मदण्डमिवोद्यतम्। तच्छूलं सत्वरं रामश्चिच्छेद निशितैः शरैः॥ २१॥ तद्दृष्ट्वा दुष्करं कर्म रावणं भयमाविशत्। ततः क्रुद्धः ससर्ज्जाशु दशग्रीवः शिताङ्कुरान्॥ २२॥ सहस्रायुतशो रामे शस्त्राणि विविधानि च। ततो भुशुण्डीः शूलानि मुषलानि परश्वधान्॥ २३॥ शक्तीश्च विविधाकाराः शतघ्नीश्च शिताङ्कुरान्। तां मायां विकृतां दृष्ट्वा दशग्रीवस्य रक्षसः॥ २४॥ भयात् प्रदुद्रुवुः सर्व्वे वानराः सर्व्वतो दिशम्। ततः सुपत्रं सुमुखं हेमपुङ्खं शरोत्तमम्॥ २५॥ तूणादादाय काकुत्स्थो ब्रह्मास्त्रेण युयोज ह। तं वाणवर्य्यं रामेण ब्रह्मास्त्रेणानुमन्त्रितम्॥ २६॥ जहृषुर्द्देवगन्धर्व्वा दृष्ट्वा शक्रपुरोगमाः। अल्पावशेषमायुश्च ततोऽमन्यन्त रक्षसः॥ २७॥ ब्रह्मास्त्रोदीरणाच्चक्रुर्द्देवदानवकिन्नराः। ततः ससर्ज्ज तं रामः शरमप्रतिमौजसम्॥ २८॥ रावणान्तकरं घोरं ब्रह्मदण्डमिवोद्यतम्। मुक्तमात्रेण रामेण दूराकृष्टेन भारत॥ २९॥ स तेन राक्षस-

श्रेष्ठः सरथः साश्वसारथिः। प्रजज्वाल महाज्वालेनास्त्रेणाभिपरिप्लुतः॥ ३०॥ ततः प्रहृष्टास्त्रिदशाः सहगन्धर्वचारणाः। निहतं रावणं दृष्ट्वा रामेणाक्लिष्टकर्मणा॥ ३१॥ तत्यजुस्तं महाभागं पञ्चभूतानि रावणम्। भ्रंशितः सर्वलोकेषु स हि ब्रह्मास्त्रतेजसा॥ ३२॥ शरीरधातवो ह्यस्य मांसं रुधिरमेव च। नेशुर्ब्रह्मास्त्रनिर्दग्धा न च भस्माप्यदृश्यत॥ ३३॥

इति आरण्यपर्वणि रामोपाख्यानपर्वणि रावणवधे एकोननवत्यधिकद्विशतोऽध्यायः॥ २८९॥

मार्कण्डेय उवाच। स हत्वा रावणं क्षुद्रं राक्षसेन्द्रं सुरद्विषम्। बभूव हृष्टः ससुहृद्रामः सौमित्रिणा सह॥ १॥ ततो हते दशग्रीवे देवाः सर्षिपुरोगमाः। आशीर्भिर्जययुक्ताभिरानर्चुस्तं महाभुजम्॥ २॥ रामं कमलपत्राक्षं तुष्टुवुः सर्वदेवताः। गन्धर्वाः पुष्पवर्षैश्च वाग्भिश्च त्रिदशालयाः॥ ३॥ पूजयित्वा तथा रामं प्रतिजग्मुर्यथागतम्। तन्महोत्सवसङ्काशमासीदाकाशमच्युत॥४॥ ततो हत्वा दशग्रीवं लङ्कां रामो महायशाः। विभीषणाय प्रददौ प्रभुः परपुरञ्जयः॥ ५॥ ततः सीतां पुरस्कृत्य विभीषणपुरस्कृताम्। अविन्ध्यो नाम सुप्रज्ञो वृद्धामात्यो विनिर्ययौ॥ ६॥ उवाच च महात्मानं काकुत्स्थं दैन्यमास्थितः। प्रतीच्छ देवीं सद्वृत्तां महात्मन् जानकीमिति॥ ७॥ एतच्छ्रुत्वा वचस्तस्मादवतीर्य्य रथोत्तमात्। वाष्पेणापिहितां सीतां ददर्शेक्ष्वाकुनन्दनः॥ ८॥ तां दृष्ट्वा चारुसर्वाङ्गीं यानस्थां शोककर्षिताम्। मलोपचितसर्वाङ्गीं जटिलां कृष्णवाससम्॥ ९॥ उवाच रामो वैदेहीं परामर्शविशङ्कितः। गच्छ वैदेहि मुक्ता त्वं यत्कार्य्यं तन्मया कृतम्॥ १०॥ मामासाद्य पतिं भद्रे न त्वं राक्षसवेश्मनि। जरां

ञ्जेया इति मे निहतोऽसौ निशाचरः ॥ ११ ॥ कथं ह्यस्मद्विधो जातु जानन् धर्मविनिश्चयम्। परहस्तगतां नारीं मुहूर्त्तमपि धारयेत् ॥ १२ ॥ सुवृत्तामसुवृत्तां वाप्यहं त्वामद्य मैथिलि। नोत्सहे परिभोगाय श्वावलीढ़ं हविर्यथा ॥ १३ ॥ ततः सा सहसा बाला तच्छ्रुत्वा दारुणं वचः। पपात देवी व्यथिता निकृत्ता कदली यथा ॥ १४ ॥ योऽप्यस्या हर्षसम्भूतो मुखरागस्तदाभवत्। क्षणेन स पुनर्नष्टो निश्वास इव दर्पणे ॥ १५ ॥ ततस्ते हरयः सर्व्वे तच्छ्रुत्वा रामभाषितम्। गतासुकल्पा निश्चेष्टा बभूवुः सहलक्ष्मणाः ॥ १६ ॥ ततो देवो विशुद्धात्मा विमानेन चतुर्मुखः। पद्मयोनिर्जगत्स्रष्टा दर्शयामास राघवम् ॥ १७ ॥ शक्रश्चाग्निश्च वायुश्च यमो वरुण एव च। यक्षाधिपश्च भगवांस्तथा सप्तर्षयोऽमलाः ॥ १८ ॥ राजा दशरथश्चैव दिव्यभास्वरमूर्त्तिमान्। विमानेन महार्हेण हंसयुक्तेन भास्वता ॥ १९ ॥ ततोऽन्तरीक्षं तत्सर्व्वं देवगन्धर्व्वसङ्कुलम्। शुशुभे तारकाचित्रं शरदीव नभस्तलम् ॥ २० ॥ तत उत्थाय वैदेही तेषां मध्ये यशस्विनी। उवाच वाक्यं कल्याणी रामं पृथुलवक्षसम् ॥ २१ ॥ राजपुत्र न ते दोषं करोमि विदिता हि ते। गतिः स्त्रीणां नराणाञ्च शृणु चेदं वचो मम ॥२२॥ अन्तश्चरति भूतानां मातरिश्वा सदागतिः। स मे विमुञ्चतु प्राणान् यदि पापं चराम्यहम् ॥ २३ ॥ अग्निरापस्तथाकाशं पृथिवी वायुरेव च। विमुञ्चन्तु मम प्राणान् यदि पापं चराम्यहम् ॥ २४ ॥ यथाहं त्वदृते वीर नान्यं स्वप्नेऽप्यचिन्तयम्। तथा मे देवनिर्दिष्टस्त्वमेव हि पतिर्भव ॥ २५ ॥ ततोऽन्तरीक्षे वागासीत् सर्व्वा विश्रावयन् दिशः। पुण्या संहर्षणी तेषां वानराणां महात्मनाम् ॥ २६ ॥

वायुरुवाच। भो भो राघव सत्यं वै वायुरस्मि सदागतिः। अपापा मैथिली राजन् सङ्गच्छ सह भार्य्यया ॥ २७ ॥

अग्निरुवाच। अहमन्तः शरीरस्थो भूतानां रघुनन्दन। तेसूक्ष्ममपि काकुत्स्थ मैथिली नापराध्यति ॥ २८ ॥

वरुण उवाच। रसा वै मत्प्रसूताहि भूतदेहेषु राघव। अहं वै त्वां प्रब्रवीमि मैथिली प्रतिगृह्यताम् ॥ २९ ॥

ब्रह्मोवाच। पुत्र नैतदिहाश्चर्य्यं त्वयि राजर्षिधर्मिणि। साधो सद्वृत्त काकुत्स्थ शृणु चेदं वचो मम ॥ ३० ॥ शत्रुरेष त्वया वीर देवगन्धर्वभोगिनाम्। यक्षाणां दानवानाञ्च महर्षीणाञ्च पातितः ॥ ३१ ॥ अवध्यः सर्वभूतानां मत्प्रसादात् पुराभवत्। कस्माच्चित् कारणात् पापः कञ्चित् कालमुपेक्षितः ॥३२॥ वधार्थमात्मनस्तेन हृता सीता दुरात्मना। नलकूवरशापेन रक्षा चास्याः कृता मया ॥ ३३ ॥ यदि ह्यकामामासेवेत् स्त्रियमन्यामपि ध्रुवम्। शतधास्य फलेन्मूर्द्धा इत्युक्तः सोऽभवत् पुरा ॥३४॥ नात्र शङ्का त्वया कार्य्या प्रतीच्छेमां महाद्युते। कृतं त्वया महत् कार्य्यं देवानाममरप्रभ ॥ ३५ ॥

दशरथ उवाच। प्रीतोऽस्मि वत्स भद्रन्ते पिता दशरथोऽस्मि ते। अनुजानामि राज्यञ्च प्रशाधि पुरुषोत्तम ॥ ३६ ॥

राम उवाच। अभिवादये त्वां राजेन्द्र यदि त्वं जनको मम। गमिष्यामि पुरीं रम्यामयोध्यां शासनात्तव ॥ ३७ ॥

मार्कण्डेय उवाच। तमुवाच पिता भूयः प्रहृष्टो भरतर्षभ। गच्छायोध्यां प्रशाधीति रामं रक्तान्तलोचनम् ॥ ३८ ॥ सम्पूर्णानीह वर्षाणि चतुर्द्दश महाद्युते। ततो देवान्नमस्कृत्य सुहृद्भिरभिनन्दितः ॥ ३९ ॥ महेन्द्र इव पौलोम्या भार्य्यया स समेयिवान्। ततो वरं ददौ तस्मै ह्यविन्ध्याय परन्तप ॥ ४० ॥ त्रिजटाञ्चार्थमानाभ्यां योजयामास राक्षसीम्। तमुवाच ततो ब्रह्मा देवैः शक्रपुरोगमैः ॥ ४१ ॥ कौशल्यामातरिष्टांस्ते वरानद्य ददानि कान्। वव्रे रामः स्थितिं धर्मे शत्रुभिश्चापराजयम् ॥४२॥

राक्षसैर्निहतानाञ्च वानराणां समुद्भवम् । ततस्ते ब्रह्मणा प्रोक्ते तथेतिवचने तदा ॥ ४३ ॥ समुत्तस्थुर्महाराज वानरा लब्धचेतसः । सीता चापि महाभागा वरं हनुमते ददौ ॥ ४४ ॥ रामकीर्त्त्या समं पुत्र जीवितं ते भविष्यति । दिव्यास्त्वामुपभोगाश्च मत्प्रसादकृताः सदा ॥ ४५ ॥ उपस्थास्यन्ति हनुमन्निति स्म हरिलोचन । ततस्ते प्रेक्षमाणानां तेषामक्लिष्टकर्म्मणाम् ॥ ४६ ॥ अन्तर्द्धानं ययुर्द्देवाः सर्व्वे शक्रपुरोगमाः । दृष्ट्वा रामन्तु जानक्या सङ्गतं शक्रसारथिः ॥ ४७ ॥ उवाच परमप्रीतः सुहृन्मध्य इदं वचः । देवगन्धर्व्वयक्षाणां मानुषासुरभोगिनाम् ॥४८॥ अपनीतं त्वया दुःखमिदं सत्यपराक्रम । सदेवासुरगन्धर्व्वा यक्षराक्षसपन्नगाः ॥४९॥ कथयिष्यन्ति लोकास्त्वां यावद्भूमिर्द्धरिष्यति । इत्येवमुक्त्वानुज्ञाप्य रामं शस्त्रभृताम्वरम् ॥ ५० ॥ सम्पूज्यापाक्रमत्तेन रथेनादित्यवर्च्चसा । ततः सीतां पुरस्कृत्य रामः सौमित्रिणा सह ॥ ५१ ॥ सुग्रीवप्रमुखैश्चैव सहितः सर्व्ववानरैः । विधाय रक्षां लङ्कायां विभीषणपुरस्कृतः ॥ ५२ ॥ सन्ततार पुनस्तेन सेतुना मकरालयम् । पुष्पकेण विमानेन खेचरेण विराजता ॥ ५३ ॥ कामगेन यथामुख्यैरमात्यैः संवृतो वशी । ततस्तीरे समुद्रस्य यत्र शिश्ये स पार्थिवः ॥ ५४ ॥ तत्रैवोवास धर्म्मात्मा सहितः सर्व्ववानरैः । अथैनान् राघवः काले समानीयाभिपूज्य च ॥ ५५ ॥ विसर्ज्जयामास तदा रत्नैः सन्तोष्य सर्व्वशः । गतेषु तेषु सर्व्वेषु गोपुच्छर्क्षेषु तेषु च ॥ ५६ ॥ सुग्रीवसहितो रामः किष्किन्धां पुनराविशत् । विभीषणेनानुगतः सुग्रीवसहितस्तदा ॥ ५७ ॥ पुष्पकेण विमानेन वैदेह्या दर्शयन् वनम् । किष्किन्धान्तु समासाद्य रामः प्रहरताम्वरः ॥ ५८ ॥ अङ्गदं कृतकर्म्माणं यौवराज्येऽभ्यषेचयत् । ततस्तैरेव सहितो रामः सौमित्रिणा सह ॥ ५९ ॥ यथागतेन मार्गेण प्रययौ स्वपुरं प्रति । अयोध्यां स समासाद्य

पुरीं राष्ट्रपतिस्ततः ॥ ६० ॥ भरताय हनूमन्तं दूतं प्रस्थापयत्तदा । लक्षयित्वेङ्गितं सर्वं प्रियं तस्मै निवेद्य वै ॥ ६१ ॥ वायुपुत्रे पुनः प्राप्ते नन्दिग्राममुपागमत् । स तत्र मलदिग्धाङ्गं भरतञ्चीरवाससम् ॥ ६२ ॥ अग्रतः पादुके कृत्वा ददर्शासीनमासने । सङ्गतो भरतेनाथ शत्रुघ्नेन च वीर्य्यवान् ॥ ६३ ॥ राघवः सह सौमित्रिर्मुमुदे भरतर्षभ । ततो भरतशत्रुघ्नौ समेतौ गुरुणा तदा ॥ ६४ ॥ वैदेह्या दर्शनेनोभौ प्रहर्षं समवापतुः । तस्मै तद्भरतो राज्यमागतायातिसत्कृतम् ॥ ६५ ॥ न्यासं निर्यातयामास युक्तः परमया मुदा । ततस्तं वैष्णवे शूरं नक्षत्रेऽभिमतेऽहनि ॥ ६६ ॥ वशिष्ठो वामदेवश्च सहितावभ्यषिञ्चताम् । सोऽभिषिक्तः कपिश्रेष्ठं सुग्रीवं ससुहृज्जनम् ॥ ६७ ॥ विभीषणञ्च पौलस्त्यमन्वजानाद्गृहान् प्रति । अभ्यर्च्य विविधैर्भोगैः प्रीतियुक्तौ मुदा युतौ ॥ ६८ ॥ समाधायेतिकर्त्तव्यं दुःखेन विससर्ज्ज ह । पुष्पकञ्च विमानं तत् पूजयित्वा स राघवः ॥ ६९ ॥ प्रादाद्वैश्रवणायैव प्रीत्या स रघुनन्दनः । ततो देवर्षिसहितः सरितं गोमतीमनु । दशाश्वमेधानाजह्रे जारूथ्यान् स निरर्गलान् ॥ ७० ॥

इति आरण्यपर्व्वणि रामोपाख्यानपर्व्वणि रामराज्याभिषेके नवत्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २९० ॥

मार्कण्डेय उवाच । एवमेतन्महाबाहो रामेणामिततेजसा । प्राप्तं व्यसनमत्युग्रं वनवासकृतं पुरा ॥ १ ॥ मा शुचः पुरुषव्याघ्र क्षत्रियोऽसि परन्तप । बाहुवीर्य्याश्रिते मार्गे वर्त्तसे दीप्तनिर्णये ॥ २ ॥ न हि ते वृजिनं किञ्चिद्दृश्यते परमण्वपि । अस्मिन्मार्गे निषीदेयुः सेन्द्रा अपि सुरासुराः ॥ ३ ॥ संहत्य निहतो वृत्रो मरुद्भिर्वज्रपाणिना । नमुचिश्चैव दुर्द्धर्षो दीर्घजिह्वा च राक्षसी ॥४

सहायवति सर्व्वार्थाः सन्तिष्ठन्तीह सर्व्वशः । किन्नु तस्याजितं संख्ये यस्य भ्राता धनञ्जयः ॥ ५ ॥ अयञ्च बलिनां श्रेष्ठो भीमो भीमपराक्रमः । युवानौ च महेष्वासौ वीरौ माद्रवतीसुतौ ॥ ६ ॥ एभिः सहायैः कस्मात्त्वं विषीदसि परन्तप । य इमे वज्रिणः सेनां जयेयुः समरुद्गणाम् ॥ ७ ॥ त्वमप्येभिर्महेष्वासैः सहायैर्देवरूपिभिः । विजेष्यसि रणे सर्व्वानमित्रान् भरतर्षभः ॥ ८ ॥ इतश्च त्वमिमां पश्य सैन्धवेन दुरात्मना । बलिना वीर्य्यमत्तेन हृतामेभिर्महात्मभिः ॥ ९ ॥ आनीतां द्रौपदीं कृष्णां कृत्वा कर्म सुदुष्करम् । जयद्रथञ्च राजानं विजितं वशमागतम् ॥ १० ॥ असहायेन रामेण वैदेही पुनराहृता । हत्वा संख्ये दशग्रीवं राक्षसं भीमविक्रमम् ॥११॥ यस्य शाखामृगा मित्राण्यृक्षाः कालमुखास्तथा । जात्यन्तरगता राजन्नेतत् बुद्ध्यानुचिन्तय ॥ १२ ॥ तस्मात् सर्व्वं कुरुश्रेष्ठ मा शुचो भरतर्षभ । त्वद्विधा हि महात्मानो न शोचन्ति परन्तप ॥ १३ ॥

वैशम्पायन उवाच । एवमाश्वासितो राजा मार्कण्डेयेन धीमता । त्यक्त्वा दुःखमदीनात्मा पुनरप्येनमब्रवीत् ॥ १४ ॥

इति आरण्यपर्व्वणि रामोपाख्यानपर्व्वणि युधिष्ठिराश्वासे एकनवत्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २९१ ॥

समाप्तञ्च रामोपाख्यानपर्व्व ।

अथ पतिव्रतामाहात्म्यपर्व्व ।

युधिष्ठिर उवाच । नात्मानमनुशोचामि नेमान् भ्रातॄन् महामुने । हरणञ्चापि राज्यस्य यथेमां द्रुपदात्मजाम् ॥ १ ॥ द्यूते दुरात्मभिः क्लिष्टाः कृष्णया तारिता वयम् । जयद्रथेन च पुन-

वनाच्चापि हृता बलात्॥ २॥ अस्ति सीमन्तिनी काचिद्दृष्टपूर्वापि वा श्रुता। पतिव्रता महाभागा यथेयं द्रुपदात्मजा॥ ३॥

मार्कण्डेय उवाच। शृणु राजन् कुलस्त्रीणां महाभाग्यं युधिष्ठिर। सर्वमेतद्यथा प्राप्तं सावित्र्या राजकन्यया॥ ४॥ आसीन्मद्रेषु धर्मात्मा राजा परमधार्मिकः। ब्रह्मण्यश्च महात्मा च सत्यसन्धो जितेन्द्रियः॥ ५॥ यज्वा दानपतिर्दक्षः पौरजानपदप्रियः। पार्थिवोऽश्वपतिर्नाम सर्वभूतहिते रतः॥ ६॥ क्षमावाननपत्यश्च सत्यवाग्विजितेन्द्रियः। अतिक्रान्तेन वयसा सन्तापमुपजग्मिवान्॥ ७॥ अपत्योत्पादनार्थञ्च तीव्रं नियममास्थितः। काले नियमिताहारो ब्रह्मचारी जितेन्द्रियः॥ ८॥ हुत्वा शतसहस्रं स सावित्र्या राजसत्तम। षष्ठे षष्ठे तदा काले बभूव मितभोजनः॥ ९॥ एतेन नियमेनासीद्वर्षाण्यष्टादशैव तु। पूर्णे त्वष्टादशे वर्षे सावित्री तुष्टिमभ्यगात्॥ १०॥ रूपिणी तु तदा राजन् दर्शयामास तं नृपम्। अग्निहोत्रात् समुत्थाय हर्षेण महतान्विता। उवाच चैनं वरदा वचनं पार्थिवं तदा॥ ११॥

सावित्र्युवाच। ब्रह्मचर्य्येण शुद्धेन दमेन नियमेन च। सर्वात्मना च भक्त्या च तुष्टास्मि तव पार्थिव॥ १२॥ वरं वृणीष्वाश्वपते मद्रराज यदीप्सितम्। न प्रमादश्च धर्मेषु कर्त्तव्यस्ते कथञ्चन॥ १३॥

अश्वपतिरुवाच। अपत्यार्थः समारम्भः कृतो धर्मेप्सया मया। पुत्रा मे बहवो देवि भवेयुः कुलभाजनाः॥ १४॥ तुष्टासि यदि मे देवि वरमेतं वृणोम्यहम्। सन्तानं परमो धर्म इत्याहुर्मां द्विजातयः॥ १५॥

सावित्र्युवाच। पूर्वमेव मया राजन्नभिप्रायमिमं तव। ज्ञात्वा पुत्रार्थमुक्तो वै भगवांस्ते पितामहः॥ १६॥ प्रसादाच्चैव तस्मात्ते स्वयम्भुविहिताद्भुवि। कन्या तेजस्विनी सौम्य क्षिप्रमेव भवि-

ष्यति ॥ १७ ॥ उत्तरञ्च न ते किञ्चिद्व्याहर्त्तव्यं कथञ्चन । पिता-
महनिसर्गेण तुष्टा ह्येतद्ब्रवीमि ते ॥ १८ ॥

मार्कण्डेय उवाच । स तथेति प्रतिज्ञाय सावित्र्या वचनं
नृपः । प्रसादयामास पुनः चिप्रमेतद्भविष्यति । अन्तर्हितायां
सावित्र्यां जगाम स्वपुरं नृपः ॥ १९ ॥ स्वराज्ये चावसद्वीरः प्रजा
धर्मेण पालयन् । कस्मिंश्चित्तु गते काले स राजा नियतव्रतः ॥२०॥
ज्येष्ठायां धर्मचारिण्यां महिष्यां गर्भमादधे । राजपुत्र्यास्तु
गर्भः स मालव्या भरतर्षभ ॥ २१ ॥ व्यवर्द्धत तदा शुक्ले तारा-
पतिरिवाम्बरे । प्राप्ते काले तु सुषुवे कन्यां राजीवलोचनाम्
॥ २२ ॥ क्रियाश्च तस्या मुदितश्चक्रे स नृपसत्तमः । सावित्र्या
प्रीतया दत्ता सावित्र्या हुतया ह्यपि ॥ २३ ॥ सावित्रीत्येव
नामास्याश्चक्रुर्विप्रास्तथा पिता । सा विग्रहवतीव श्रीर्व्यवर्द्धत
नृपात्मजा ॥ २४ ॥ कालेन चापि सा कन्या यौवनस्था बभूव ह ।
तां सुमध्यां पृथुश्रोणीं प्रतिमां काञ्चनीमिव ॥ २५ ॥ प्राप्तेयं देव-
कन्येति दृष्ट्वा संमेनिरे जनाः । तान्तु पद्मपलाशाक्षीं ज्वलन्ती-
मिव तेजसा ॥ २६ ॥ न कश्चिद्वरयामास तेजसा प्रतिवारितः ।
अथोपोष्य शिरःस्नाता देवतामभिगम्य सा ॥ २७ ॥ हुत्वाग्निं
विधिवद्विप्रान् वाचयामास पर्वणि । ततः सुमनसः शेषाः प्रति-
गृह्य महात्मनः ॥ २८ ॥ पितुः समीपमगमद्देवी श्रीरिव रूपिणी ।
साभिवाद्य पितुः पादौ शेषाः पूर्वं निवेद्य च ॥ २९ ॥ कृताञ्जलि-
र्वरारोहा नृपतेः पार्श्वमास्थिता । यौवनस्थान्तु तां दृष्ट्वा स्वां
सुतां देवरूपिणीम् । अयाच्यमानाञ्च वरैर्नृपतिर्दुःखितोऽभ-
वत् ॥ ३० ॥

राजोवाच । पुत्रि प्रदानकालस्ते न च कश्चिद्वृणोति माम् ।
स्वयमन्विच्छ भर्त्तारं गुणैः सदृशमात्मनः ॥ ३१ ॥ प्रार्थितः पुरुषो
यश्च स निवेद्यस्त्वया मम । विमृश्याहं प्रदास्यामि वरय त्वं यथेप्-

सितम् ॥ ३२ ॥ श्रुतं हि धर्मशास्त्रेषु पठ्यमानं द्विजातिभिः। तथा त्वमपि कल्याणि गदतो मे वचः शृणु ॥ ३३ ॥ अप्रदाता पिता वाच्यो वाच्यश्चानुपयन् पतिः। मृते भर्त्तरि पुत्रश्च वाच्यो मातुररचिता ॥ ३४ ॥ इदं मे वचनं श्रुत्वा भर्त्तुरन्वेषणे त्वर। देवतानां यथा वाच्यो न भवेयं तथा कुरु ॥ ३५ ॥

मार्कण्डेय उवाच। एवमुक्ता दुहितरं तथा वृद्धांश्च मन्त्रिणः। व्यादिदेशानुयात्रञ्च गम्यतामित्यचोदयत् ॥ ३६ ॥ साभिवाद्य पितुः पादौ व्रीडितेव तपस्विनी। पितुर्वचनमाज्ञाय निर्जगामाविचारितम् ॥ ३७ ॥ सा हैमं रथमास्थाय स्थविरैः सचिवैर्वृता। तपोवनानि रम्याणि राजर्षीणां जगाम ह ॥ ३८ ॥ मान्यानां तत्र वृद्धानां कृत्वा पादाभिवादनम्। वनानि क्रमशस्तात सर्वाण्येवाभ्यगच्छत ॥ ३९ ॥ एवं तीर्थेषु सर्वेषु धनोत्सर्गं नृपात्मजा। कुर्वती द्विजमुख्यानान्तं तं देशं जगाम ह ॥ ४० ॥

इति आरण्यपर्वणि पतिव्रतामाहात्म्यपर्वणि सावित्रीस्वयम्वरे द्विनवत्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २९२ ॥

मार्कण्डेय उवाच। अथ मद्राधिपो राजा नारदेन समागतः। उपविष्टः सभामध्ये कथायोगेन भारत ॥ १ ॥ ततोऽभिगम्य तीर्थानि सर्वाण्येवाश्रमांस्तथा। आजगाम पितुर्वेश्म सावित्री सह मन्त्रिभिः ॥ २ ॥ नारदेन सहासीनं सा दृष्ट्वा पितरं तदा। उभयोरेव शिरसा चक्रे पादाभिवादनम् ॥ ३ ॥

नारद उवाच। क्व गताभूत् सुतेयन्ते कुतश्चैवागता नृप। किमर्थं युवतीं भर्त्रे न चैनां संप्रयच्छसि ॥ ४ ॥

अश्वपतिरुवाच। कार्य्येण खलुनेनैव प्रेषिताद्यैव चागता। एतस्याः शृणु देवर्षे भर्त्तारं योऽनया वृतः ॥ ५ ॥

मार्कण्डेय उवाच। सा ब्रूहि विस्तरेणेति पित्रा सञ्चोदिता शुभा। दैवतस्येव वचनं प्रतिगृह्येदमब्रवीत् ॥ ६ ॥

सावित्र्युवाच। आसीच्छाल्वेषु धर्मात्मा क्षत्रियः पृथिवीपतिः। द्युमत्सेन इति ख्यातः पश्चाच्चान्धो बभूव ह ॥ ७ ॥ विनष्टचक्षुषस्तस्य बालपुत्रस्य धीमतः। सामीप्येन हृतं राज्यं छिद्रेऽस्मिन् पूर्ववैरिणा ॥ ८ ॥ स बालवत्सया सार्द्धं भार्य्यया प्रस्थितो वनम्। महारण्यं गतश्चापि तपस्तेपे महाव्रतः ॥ ९ ॥ तस्य पुत्रः पुरे जातः संवृद्धश्च तपोवने। सत्यवाननुरूपो मे भर्त्तेति मनसा वृतः ॥ १० ॥

नारद उवाच। अहो बत महत्पापं सावित्र्या नृपते कृतम्। अजानन्त्या यदनया गुणवान् सत्यवान् वृतः ॥ ११ ॥ सत्यं वदत्यस्य पिता सत्यं माता प्रभाषते। तथास्य ब्राह्मणाश्चक्रुर्नामैतत् सत्यवानिति ॥ १२ ॥ बालस्याश्वाः प्रियाश्चास्य करोत्यश्वांश्च मृण्मयान्। चित्रेऽपि विलिखत्यश्वांश्चित्राश्व इति चोच्यते ॥१३॥

राजोवाच। अपीदानीं स तेजस्वी बुद्धिमान् वा नृपात्मजः। क्षमावानपि वा शूरः सत्यवान् पितृवत्सलः ॥ १४ ॥

नारद उवाच। विवस्वानिव तेजस्वी बृहस्पतिसमो मतौ। महेन्द्र इव वीरश्च वसुधेव क्षमान्वितः ॥ १५ ॥

अश्वपतिरुवाच। अपि राजात्मजो दाता ब्रह्मण्यश्चापि सत्यवान्। रूपवानप्युदारो वाप्यथवा प्रियदर्शनः ॥ १६ ॥

नारद उवाच। सांकृते रन्तिदेवस्य स्वशक्त्या दानतः समः। ब्रह्मण्यः सत्यवादी च शिबिरौशीनरो यथा ॥ १७ ॥ ययातिरिव चोदारः सोमवत् प्रियदर्शनः। रूपेणान्यतमोऽश्विभ्यां द्युमत्सेनसुतो बली ॥ १८ ॥ स दान्तः स मृदुः शूरः स सत्यः संयतेन्द्रियः। स मैत्रः सोऽनसूयश्च स ह्रीमान् धृतिमांश्च सः ॥ १९ ॥

नित्यशश्चार्जवं तस्मिन् स्थितिस्तस्यैव च ध्रुवा । सङ्क्षेपतस्तपोवृद्धैः शीलवृद्धैश्च कथ्यते ॥ २० ॥

अश्वपतिरुवाच । गुणैरुपेतं सर्वैस्तं भगवन् प्रब्रवीषि मे । दोषानप्यस्य मे ब्रूहि यदि सन्तीह केचन ॥ २१ ॥

नारद उवाच । एक एवास्य दोषो हि गुणानाक्रम्य तिष्ठति । स च दोषः प्रयत्नेन न शक्यश्चातिवर्त्तितुम् ॥२२॥ एको दोषोऽस्ति नान्योऽस्य सोऽद्यप्रभृति सत्यवान् । सम्वत्सरेण क्षीणायुर्देहन्यासं करिष्यति ॥ २३ ॥

राजोवाच । एहि सावित्रि गच्छस्व अन्यं वरय शोभने । तस्य दोषो महानेको गुणानाक्रम्य च स्थितः ॥ २४ ॥ यथा मे भगवानाह नारदो देवसत्कृतः । सम्वत्सरेण सोऽल्पायुर्देहन्यासं करिष्यति ॥ २५ ॥

सावित्र्युवाच । सकृदंशो निपतति सकृत् कन्या प्रदीयते । सकृदाह ददानीति त्रीण्येतानि सकृत् सकृत् ॥ २६ ॥ दीर्घायुरथवाल्पायुः सगुणो निर्गुणोऽपि वा । सकृद्वृतो मया भर्त्ता न द्वितीयं वृणोम्यहम् ॥ २७ ॥ मनसा निश्चयं कृत्वा ततो वाचाभिधीयते । क्रियते कर्मणा पश्चात् प्रमाणं मे मनस्ततः ॥ २८ ॥

नारद उवाच । स्थिरा बुद्धिर्नरश्रेष्ठ सावित्र्या दुहितुस्तव । नैषा वारयितुं शक्या धर्मादस्मात् कथञ्चन ॥ २९ ॥ नान्यस्मिन् पुरुषे सन्ति ये सत्यवति वै गुणाः । प्रदानमेव तस्मान्मे रोचते दुहितुस्तव ॥ ३० ॥

राजोवाच । अविचाल्यमेतदुक्तं तथ्यञ्च भवता वचः । करिष्याम्येतदेवञ्च गुरुर्हि भगवान्मम ॥ ३१ ॥

नारद उवाच । अविघ्नमस्तु सावित्र्याः प्रदाने दुहितुस्तव । साधयिष्याम्यहं तावत् सर्वेषां भद्रमस्तु वः ॥ ३२ ॥

मार्कण्डेय उवाच। एवमुक्त्वा खमुत्पत्य नारदस्त्रिदिवं गतः।
राजापि दुहितुः सर्व्वं वैवाहिकमकारयत् ॥ ३२ ॥

इति आरण्यपर्वणि पतिव्रतामाहात्म्यपर्वणि सावित्र्युपाख्याने
नारदानुमतौ त्रिनवत्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २९३ ॥

मार्कण्डेय उवाच। अथ कन्याप्रदाने स तमेवार्थं विचिन्तयन्। समानिन्ये च तत्सर्वं भाण्डं वैवाहिकं नृपः ॥ १ ॥ ततो वृद्धान् द्विजान् सर्व्वानृत्विजः सपुरोहितान्। समाहूय दिने पुण्ये प्रययौ सह कन्यया ॥ २ ॥ मेध्यारण्यं स गत्वा च द्युमत्सेनाश्रमं नृपः। पद्भ्यामेव द्विजैः सार्द्धं राजर्षिन्तमुपागमत् ॥ ३ ॥ तत्रापश्यन्महाभागं शालवृक्षमुपाश्रितम्। कौश्यां वृष्यां समासीनं चक्षुर्हीनं नृपं तदा ॥ ४ ॥ स राजा तस्य राजर्षेः कृत्वा पूजां यथार्हतः। वाचा सुनियतो भूत्वा चकारात्मनिवेदनम् ॥ ५ ॥ तस्यार्घ्यमासनञ्चैव गाञ्चावेद्य स धर्मवित्। किमागमनमित्येवं राजा राजानमब्रवीत् ॥ ६ ॥ तस्य सर्वमभिप्रायमितिकर्त्तव्यताञ्च ताम्। सत्यवन्तं समुद्दिश्य सर्वमेव न्यवेदयत् ॥ ७ ॥

अश्वपतिरुवाच। सावित्री नाम राजर्षे कन्येयं मम शोभना। तां स्वधर्मेण धर्मज्ञ स्नुषार्थे त्वं गृहाण मे ॥ ८ ॥

द्युमत्सेन उवाच। च्युताः स्म राज्याद्वनवासमाश्रितास्चराम धर्मं नियतास्तपस्विनः। कथं त्वनर्हा वनवासमाश्रमे निवत्स्यते क्लेशमिमं सुता तव ॥ ९ ॥

अश्वपतिरुवाच। सुखञ्च दुःखञ्च भवाभवात्मकं यदा विजानाति सुताहमेव च। न मद्विधे युज्यति वाक्यमीदृशं विनिश्चयेनाभिगतोऽस्मि ते नृप ॥ १० ॥ आशां नार्हसि मे हन्तुं सौहृदात् प्रणतस्य च। अभितश्चागतं प्रेम्णा प्रत्याख्यातुं न मार्हसि ॥ ११ ॥

अनुरूपो हि युक्तश्च त्वं ममाहं तवापि च। स्नुषां प्रतीच्छ मे कन्यां भार्य्यां सत्यवतः सतः॥ १२॥

द्युमत्सेन उवाच। पूर्वमेवाभिलषितः सम्बन्धो मे त्वया सह। भ्रष्टराज्यस्त्वहमिति तत एतद्विचारितम्॥ १३॥ अभिप्रायस्त्वयं यो मे पूर्वमेवाभिकाङ्क्षितः। स निर्वर्त्ततु मेऽद्यैव काङ्क्षितो ह्यसि मेऽतिथिः॥ १४॥ ततः सर्वान् समानाय्य द्विजानाश्रमवासिनः। यथाविधि समुद्वाहं कारयामासतुर्नृपौ॥ १५॥ दत्त्वा चाश्वपति कन्यां यथार्हं च परिच्छदम्। ययौ स्वमेव भवनं युक्तः परमया मुदा॥ १६॥ सत्यवानपि तां भार्य्यां लब्ध्वा सर्वगुणान्विताम्। मुमुदे सा च तं लब्ध्वा भर्त्तारं मनसेप्सितम्॥ १७॥ गते पितरि सर्वाणि सन्न्यस्याभरणानि सा। जगृहे वल्कलान्येव वस्त्रं काषायमेव च॥१८॥ परिचारैर्गुणैश्चैव प्रश्रयेण दमेन च। सर्वकामक्रियाभिश्च सर्वेषां तुष्टिमावहे॥१९॥ श्वश्रूं शरीरसत्कारैः सर्वैराच्छादनादिभिः। श्वशुरं देवसत्कारैर्वाचः संयमनेन च॥ २०॥ तथैव प्रियवादेन नैपुण्येन शमेन च। रहश्चैवोपचारेण भर्त्तारं पर्य्यतोषयत्॥२१॥ एवं तत्राश्रमे तेषां तदा निवसतां सताम्। कालस्तपस्यतां कश्चिदपाक्रामत भारत॥२२॥ सावित्र्या ग्लायमानायास्तिष्ठन्त्यास्तु दिवानिशम्। नारदेन यदुक्तं तद्वाक्यं मनसि वर्त्तते॥२३॥

इति आरण्यपर्वणि पतिव्रतामाहात्म्यपर्वणि सावित्र्युपाख्याने चतुर्नवत्यधिकद्विशततोऽध्यायः॥ २९४॥

मार्कण्डेय उवाच। ततः काले बहुतिथे व्यतिक्रान्ते कदाचन। प्राप्तः स कालो मर्त्तव्यं यत्र सत्यवता नृप॥ १॥ गणयन्त्याश्च सावित्र्या दिवसे दिवसे गते। यद्वाक्यं नारदेनोक्तं वर्त्तते हृदि नित्यशः॥ २॥ चतुर्थेऽहनि मर्त्तव्यमिति सञ्चिन्त्य भाविनी।

व्रतं त्रिरात्रमुद्दिश्य दिवारात्रं स्थिताभवत् ॥ ३ ॥ तं श्रुत्वा नियमं तस्या भृशं दुःखान्वितो नृपः । उत्थाय वाक्यं सावित्रीमब्रवीत् परिसान्त्वयन् ॥ ४ ॥

द्युमत्सेन उवाच । अतितीव्रोऽयमारम्भस्त्वयारब्धो नृपात्मजे । तिसृणां वसतीनां हि स्थानं परमदुष्करम् ॥ ५ ॥

सावित्र्युवाच । न कार्य्यस्तात सन्तापः पारयिष्याम्यहं व्रतम् । व्यवसायकृतं हीदं व्यवसायश्च कारणम् ॥ ६ ॥

द्युमत्सेन उवाच । व्रतं भिन्धीति वक्तुं त्वां नास्मि शक्तः कथञ्चन । पारयस्वेति वचनं युक्तमस्मद्विधो वदेत् ॥ ७ ॥

मार्कण्डेय उवाच । एवमुक्त्वा द्युमत्सेनो विरराम महामनाः । तिष्ठन्ती चैव सावित्री काष्ठभूतेव लक्ष्यते ॥ ८ ॥ श्वोभूते भर्त्तृमरणे सावित्र्या भरतर्षभ । दुःखान्वितायास्तिष्ठन्त्याः सा रात्रिर्व्यत्यवर्त्तत ॥ ९ ॥ अद्य तद्दिवसञ्चेति हुत्वा दीप्तं हुताशनम् । युगमात्रोदिते सूर्य्ये कृत्वा पौर्वाह्णिकीः क्रियाः ॥ १० ॥ ततः सर्वान् द्विजान् वृद्धान् श्वश्रूं श्वशुरमेव च । अभिवाद्यानुपूर्व्व्येण प्राञ्जलिर्नियता स्थिता ॥ ११ ॥ अवैधव्याशिषस्ते तु सावित्र्यर्थं हिताः शुभाः । ऊचुस्तपस्विनः सर्व्वे तपोवननिवासिनः ॥ १२ ॥ एवमस्त्विति सावित्री ध्यानयोगपरायणा । मनसा ता गिरः सर्वाः प्रत्यगृह्णात्तपस्विनाम् ॥ १३ ॥ तं कालं तं मुहूर्त्तञ्च प्रतीक्षन्ती नृपात्मजा । यथोक्तं नारदवचश्चिन्तयन्ती सुदुःखिता ॥ १४ ॥ ततस्तु श्वश्रूश्वशुरावूचतुस्तां नृपात्मजाम् । एकान्तमास्थितां वाक्यं प्रीत्या भरतसत्तम ॥ १५ ॥

श्वशुरावूचतुः । व्रतं यथोपदिष्टं तत्तथा तत् पारितं त्वया । आहारकालः संप्राप्तः क्रियतां यदनन्तरम् ॥ १६ ॥

सावित्र्युवाच । अस्तं गते मयादित्ये भोक्तव्यं कृतकामया । एष मे हृदि सङ्कल्पः समयश्च कृतो मया ॥ १७ ॥

मार्कण्डेय उवाच। एवं सम्भाषमाणायाः सावित्र्या भोजनं प्रति। स्कन्धे परशुमादाय सत्यवान् प्रस्थितो वनम् ॥ १८ ॥ सावित्री त्वाह भर्त्तारं नैकस्त्वं गन्तुमर्हसि। सह त्वया गमिष्यामि न हि त्वां हातुमुत्सहे ॥ १९ ॥

सत्यवानुवाच। वनं न गतपूर्वं ते दुःखं पन्थाश्च भाविनि। व्रतोपवासक्षामा च कथं पद्भ्यां गमिष्यसि ॥ २० ॥

सावित्र्युवाच। उपवासान्न मे ग्लानिर्नास्ति चापि परिश्रमः। गमने च कृतोत्साहां प्रतिषेद्धुं न मार्हसि ॥ २१ ॥

सत्यवानुवाच। यदि ते गमनोत्साहः करिष्यामि तव प्रियम्। मम त्वामन्त्रय गुरून् न मां दोषः स्पृशेदयम् ॥ २२ ॥

मार्कण्डेय उवाच। साभिवाद्याब्रवीच्छ्वश्रूं श्वशुरञ्च महाव्रता। अयं गच्छति मे भर्त्ता फलाहारो महावनम् ॥२३॥ इच्छेयमभ्यनुज्ञाता आर्य्यया श्वशुरेण ह। अनेन सह निर्गन्तुं न मेऽद्य विरहः क्षमः ॥ २४ ॥ गुर्व्वग्निहोत्रार्थकृते प्रस्थितश्च सुतस्तव। न निवार्य्यो निवार्य्यः स्यादन्यथा प्रस्थितो वनम् ॥ २५ ॥ युवाभ्यां न निवार्य्याहं सह यास्याम्यहं वनम्। सम्वत्सरः किञ्चिदूनो न निष्क्रान्ताहमाश्रमात्। वनं कुसुमितं द्रष्टुं परं कौतूहलं हि मे ॥ २६ ॥

द्युमत्सेन उवाच। यतः प्रभृति सावित्री पित्रा दत्ता स्नुषा मम। नानयाभ्यर्थनायुक्तमुक्तपूर्वं स्मराम्यहम् ॥ २७ ॥ तदेषा लभतां कामं यथाभिलषितं वधूः। अप्रमादश्च कर्त्तव्यः पुत्रि सत्यवतः पथि ॥ २८ ॥

मार्कण्डेय उवाच। उभाभ्यामभ्यनुज्ञाता सा जगाम यशस्विनी। सह भर्त्रा हसन्तीव हृदयेन विदूयता ॥ २९ ॥ सा वनानि विचित्राणि रमणीयानि सर्व्वशः। मयूरगणजुष्टानि ददर्श विपुलेक्षणा ॥ ३० ॥ नदीः पुण्यवहाश्चैव पुष्पितांश्च नगोत्तमान्। सत्यवानाह पश्येति सावित्रीं मधुरं वचः ॥ ३१ ॥ निरीक्षमाणा

भर्त्तारं सर्व्वावस्थमनिन्दिता । मृतमेव हि भर्त्तारं काले मुनिवचः स्मरन् ॥ ३२ ॥ अनुव्रजन्ती भर्त्तारं जगाम मृदुगामिनी । द्विधेव हृदयं कृत्वा तच्च कालमवेक्षती ॥ ३३ ॥

इति आरण्यपर्व्वणि पतिव्रतामाहात्म्यपर्व्वणि सावित्र्या वनगमने पञ्चनवत्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २९५ ॥

मार्कण्डेय उवाच । अथ भार्य्यासहायः स फलान्यादाय वीर्य्यवान् । कठिनं पूरयामास ततः काष्ठान्यपातयत् ॥ १ ॥ तस्य पातयतः काष्ठं स्वेदो वै समजायत । व्यायामेन च तेनास्य जज्ञे शिरसि वेदना । सोऽभिगम्य प्रियां भार्य्यामुवाच श्रमपीड़ितः ॥२॥

सत्यवानुवाच । व्यायामेन ममानेन जाता शिरसि वेदना । अङ्गानि चैव सावित्रि हृदयं दूयतीव च । अस्वस्थमिव चात्मानं लक्षये मितभाषिणि ॥ ३ ॥ शूलैरिव शिरो विद्धमिदं संलक्षयाम्यहम् । तत् स्वप्तुमिच्छे कल्याणि न स्थातुं शक्तिरस्ति मे ॥४॥ सा समासाद्य सावित्री भर्त्तारमुपगम्य च । उत्सङ्गेऽस्य शिरः कृत्वा निषसाद महीतले ॥ ५ ॥ ततः सा नारदवचो विमृशन्ती तपस्विनी । तं मुहूर्त्तं क्षणं वेलां दिवसञ्च युयोज ह ॥ ६ ॥ मुहूर्त्तादेव चापश्यत् पुरुषं रक्तवाससम् । बद्धमौलिं वपुष्मन्तमादित्यसमतेजसम् ॥ ७ ॥ श्यामावदातं रक्ताक्षं पाशहस्तं भयावहम् । स्थितं सत्यवतः पार्श्वे निरीक्षन्तं तमेव च ॥ ८ ॥ तं दृष्ट्वा सहसोत्थाय भर्त्तुर्न्यस्य शनैः शिरः । कृताञ्जलिरुवाचार्त्ता हृदयेन प्रवेपती ॥ ९ ॥

साविव्युवाच । दैवतं त्वाभिजानामि वपुरेतद्ध्यमानुषम् । कामया ब्रूहि देवेश कस्त्वं किञ्च चिकीर्षसि ॥ १० ॥

यम उवाच । पतिव्रतासि सावित्रि तथैव च तपोऽन्विता ।

अतस्त्वामभिभाषामि विद्धि मां त्वं शुभे यमम् ॥ ११ ॥ अयं ते सत्यवान् भर्त्ता क्षीणायुः पार्थिवात्मजः। नेष्यामि तमहं बद्ध्वा विद्ध्येतन्मे चिकीर्षितम् ॥ १२ ॥

सावित्र्युवाच। श्रूयते भगवन् दूतास्तवागच्छन्ति मानवान्। नेतुं किल भवान् कस्मादिहागतोऽसि स्वयं प्रभो ॥ १३ ॥

मार्कण्डेय उवाच। इत्युक्तः पितृराजस्तां भगवान् स्वचिकीर्षितम्। यथावत् सर्वमाख्यातुं तत्प्रियार्थं प्रचक्रमे ॥ १४ ॥ अयञ्च धर्मसंयुक्तो रूपवान् गुणसागरः। नार्हो मत्पुरुषैर्नेतुमतोऽस्मि स्वयमागतः ॥ १५ ॥ ततः सत्यवतः कायात् पाशबद्धं वशङ्गतम्। अङ्गुष्ठमात्रं पुरुषं निश्चकर्ष यमो बलात् ॥ १६ ॥ ततः समुद्धृतप्राणं गतश्वासं हतप्रभम्। निर्विचेष्टं शरीरं तद्बभूवाप्रियदर्शनम् ॥ १७ ॥ यमस्तु तं ततो बद्ध्वा प्रयातो दक्षिणामुखः। सावित्री चैव दुःखार्त्ता यममेवान्वगच्छत। नियमव्रतसंसिद्धा महाभागा पतिव्रता ॥ १८ ॥

यम उवाच। निवर्त्त गच्छ सावित्रि कुरुष्वास्यौर्द्ध्वदेहिकम्। कृतं भर्त्तुस्त्वयानृण्यं यावद्गम्यं गतं त्वया ॥ १९ ॥

सावित्र्युवाच। यत्र मे नियतं भर्त्ता स्वयं वा यत्र गच्छति। मया च तत्र गन्तव्यमेष धर्मः सनातनः ॥ २० ॥ तपसा गुरुभक्त्या च भर्त्तुः स्नेहाद्व्रतेन च। तव चैव प्रसादेन न मे प्रतिहता गतिः ॥ २१ ॥ प्राहुः साप्तपदं मैत्रं बुधास्तत्त्वार्थदर्शिनः। मित्रताञ्च पुरस्कृत्य किञ्चिद्वक्ष्यामि तच्छृणु ॥ २२ ॥ नानात्मवन्तस्तु वने चरन्ति धर्मञ्च वासञ्च परिश्रमञ्च। विज्ञानतो धर्ममुदाहरन्ति तस्मात् सन्तो धर्ममाहुः प्रधानम् ॥ २३ ॥ एकस्य धर्मेण सतां मतेन सर्वे स्म तं मार्गमनुप्रपन्नाः। मा वै द्वितीयं मा तृतीयञ्च वाञ्छे तस्मात् सन्तो धर्ममाहुः प्रधानम् ॥ २४ ॥

यम उवाच। निवर्त्त तुष्टोऽस्मि तवानया गिरा स्वराक्षर-

श्च्छ्रनहेतुयुक्तया। वरं वृणीष्वेह विनास्य जीवितं ददानि ते सर्व्वमनिन्दिते वरम् ॥ २५ ॥

सावित्र्युवाच। च्युतः स राज्यादनवासमाश्रितो विनष्टचक्षुः श्वशुरो ममाश्रमे। स लब्धचक्षुर्व्वलवान् भवेन्नृपस्तव प्रसादा-ज्ज्वलनार्कसन्निभः ॥ २६ ॥

यम उवाच। ददानि तेऽहं तमनिन्दिते वरं यथा त्वयोक्तं भविता च तत्तथा। तवाध्वना ग्लानिमिवोपलक्षये निवर्त्त गच्छस्व न ते श्रमो भवेत् ॥ २७ ॥

सावित्र्युवाच। श्रमः कुतो भर्त्तृसमीपतो हि मे यतो हि भर्त्ता मम सा गतिर्ध्रुवा। यतः पतिं नेष्यसि तत्र मे गतिः सुरेश भूयश्च वचो निबोध मे ॥ २८ ॥ सतां सकृत् सङ्गतमीप्सितं परं ततः परं मित्रमिति प्रचक्षते। न चाफलं सत्पुरुषेण सङ्गतं ततः सतां सन्निवसेत् समागमे ॥ २९ ॥

यम उवाच। मनोऽनुकूलं बुधबुद्धिवर्द्धनं त्वया यदुक्तं वचनं हिताश्रयम्। विना पुनः सत्यवतोऽस्य जीवितं वरं द्वितीयं वर-यस्व साविनि ॥ ३० ॥

सावित्र्युवाच। हृतं पुरा मे श्वशुरस्य धीमतः स्वमेव राज्यं लभतां स पार्थिवः। जह्यात् स्वधर्म्मान्न च मे गुरुर्यथा द्वितीय-मेतद्वरयामि ते वरम् ॥ ३१ ॥

यम उवाच। स्वमेव राज्यं प्रतिपत्स्यतेऽचिरान्न च स्वध-र्म्मात् परिहास्यते नृपः। कृतेन कामेन मया नृपात्मजे निवर्त्त गच्छस्व न ते श्रमो भवेत् ॥ ३२ ॥

सावित्र्युवाच। प्रजास्त्वयैता नियमेन संयता नियम्य चैता नयसे निकामया। ततो यमत्वं तव देव विश्रुतं निबोध चेमां गिरमीरितां मया ॥ ३३ ॥ अद्रोहः सर्व्वभूतेषु कर्म्मणा मनसा गिरा। अनुग्रहश्च दानञ्च सतां धर्म्मः सनातनः ॥ ३४ ॥ एव-

प्रायश्च लोकोऽयं मनुष्या भक्तिपेशलाः। सन्तस्ते चाप्यमित्रेषु दयां प्राप्तेषु कुर्वते ॥ ३५ ॥

यम उवाच । पिपासितस्येव भवेद्यथा पयस्तथा त्वया वाक्यमिदं समीरितम्। विना पुनः सत्यवतोऽस्य जीवितं वरं वृणीष्वेह शुभे यदिच्छसि ॥ ३६ ॥

सावित्र्युवाच । ममानपत्यः पृथिवीपतिः पिता भवेत् पितुः पुत्रशतं तथौरसम्। कुलस्य सन्तानकरञ्च यद्भवेत्तृतीयमेतद्दरयामि ते वरम् ॥ ३७ ॥

यम उवाच । कुलस्य सन्तानकरं सुवर्चसं शतं सुतानां पितुरस्तु ते शुभे। कृतेन कामेन नराधिपात्मजे निवर्त्त दूरं हि पथस्त्वमागता ॥ ३८ ॥

सावित्र्युवाच । न दूरमेतन्मम भर्त्तृसन्निधौ मनो हि मे दूरतरं प्रधावति। अथ व्रजन्नेव गिरं समुद्यतां मयोच्यमानां शृणु भूय एव च ॥ ३९ ॥ विवस्वतस्त्वं तनयः प्रतापवांस्ततो हि वैवस्वत उच्यसे बुधैः। शमेन धर्म्मेण चरन्ति ताः प्रजास्ततस्तवेहेश्वर धर्मराजता ॥ ४० ॥ आत्मन्यपि न विश्वासस्तथा भवति सत्सु यः। तस्मात् सत्सु विशेषेण सर्वः प्रणयमिच्छति ॥ ४१ ॥ सौहृदात् सर्वभूतानां विश्वासो नाम जायते। तस्मात् सत्सु विशेषेण विश्वासं कुरुते जनः ॥ ४२ ॥

यम उवाच । उदाहृतं ते वचनं यदङ्गने शुभे न तादृक् त्वदृते श्रुतं मया। अनेन तुष्टोऽस्मि विनास्य जीवितं वरं चतुर्थं वरयस्व गच्छ च ॥ ४३ ॥

सावित्र्युवाच । ममात्मजं सत्यवतस्तथौरसं भवेदुभाभ्यामिह यत् कुलोद्वहम्। शतं सुतानां बलवीर्य्यशालिनामिदं चतुर्थं वरयामि ते वरम् ॥ ४४ ॥

यम उवाच । शतं सुतानां बलवीर्य्यशालिनां भविष्यति प्रीति-

करं तवावले । परिश्रमस्ते न भवेन्नृपात्मजे निवर्त्त दूरं हि पथ-स्त्वमागता ॥ ४५ ॥

सावित्र्युवाच । सतां सदा शाश्वतधर्मवृत्तिः सन्तो न सीदन्ति न च व्यथन्ति । सतां सद्भिर्नाफलः सङ्गमोऽस्ति सद्भ्यो भयं नानुवर्त्तन्ति सन्तः ॥ ४६ ॥ सन्तो हि सत्येन नयन्ति सूर्य्यं सन्तो भूमिं तपसा धारयन्ति । सन्तो गतिर्भूतभव्यस्य राजन् सतां मध्ये नावसीदन्ति सन्तः ॥ ४७ ॥ आर्य्यजुष्टमिदं वृत्तमिति विज्ञाय शाश्वतम् । सन्तः परार्थं कुर्वाणा नावेक्षन्ति परस्परम् ॥ ४८ ॥ न च प्रसादः सत्पुरुषेषु मोघो न चाप्यर्थो नश्यति नापि मानः । यस्मादेतन्नियतं सत्सु नित्यं तस्मात् सन्तो रक्षितारो भवन्ति ॥४९

यम उवाच । यथा यथा भाषसि धर्मसंहितं मनोऽनुकूलं सुपदं महार्थवत् । तथा तथा मे त्वयि भक्तिरुत्तमा वरं वृणी-ष्वाप्रतिमं पतिव्रते ॥ ५० ॥

सावित्र्युवाच । न तेऽपवर्गः सुकृताद्विनाकृतस्तथा यथान्येषु वरेषु मानद । वरं वृणे जीवतु सत्यवानयं यथा मृता ह्येवमहं पतिं विना ॥ ५१ ॥ न कामये भर्त्तृविनाकृता सुखं न कामये भर्त्तृविनाकृता दिवम् । न कामये भर्त्तृविनाकृता श्रियं न भर्त्तृ-हीना व्यवसामि जीवितुम् ॥ ५२ ॥ वरातिसर्गः शतपुत्रता मम त्वयैव दत्तो ह्रियते च मे पतिः । वरं वृणे जीवतु सत्यवानयं तवैव सत्यं वचनं भविष्यति ॥ ५३ ॥

मार्कण्डेय उवाच । तथेत्युक्त्वा तु तं पाशं मुक्त्वा वैवस्वतो यमः । धर्मराजः प्रहृष्टात्मा सावित्रीमिदमब्रवीत् ॥ ५४ ॥ एष भद्रे मया मुक्तो भर्त्ता ते कुलनन्दिनि । अरोगस्तव नेयश्च सिद्धार्थः स भविष्यति ॥ ५५ ॥ चतुर्वर्षशतायुश्च त्वया सार्द्धमवाप्स्यति । इष्ट्वा यज्ञैश्च धर्म्मेण ख्यातिं लोके गमिष्यति ॥ ५६ ॥ त्वयि पुत्र-शतञ्चैव सत्यवान् जनयिष्यति । ते चापि सर्व्वे राजानः क्षत्रियाः

पुत्रपौत्रिणः ॥५७॥ ख्यातास्त्वन्नामधेयाश्च भविष्यन्तीह शाश्वताः । पितुश्च ते पुत्रशतं भविता तव मातरि ॥ ५८ ॥ मालव्यां मालवा नाम शाश्वताः पुत्रपौत्रिणः । भ्रातरस्ते भविष्यन्ति क्षत्रियास्त्रिदशोपमाः ॥ ५९ ॥ एवं तस्यै वरं दत्त्वा धर्मराजः प्रतापवान् । निवर्त्तयित्वा सावित्रीं स्वमेव भवनं ययौ ॥ ६० ॥ सावित्र्यपि यमे याते भर्त्तारं प्रतिलभ्य च । जगाम तत्र यत्रास्य भर्त्तुः श्यावं कलेवरम् ॥ ६१ ॥ सा भूमौ प्रेक्ष्य भर्त्तारमुपसृत्योपगृह्य च । उत्सङ्गे शिर आरोप्य भूमावुपविवेश ह ॥ ६२ ॥ संज्ञाञ्च स पुनर्लब्ध्वा सावित्रीमभ्यभाषत । प्रोष्यागत इव प्रेम्णा पुनः पुनरुदीक्ष्य वै ॥६३॥

सत्यवानुवाच । सुचिरं तव सुप्तोऽस्मि किमर्थं नावबोधितः । क्व चासौ पुरुषः श्यामो योऽसौ मां सञ्चकर्ष ह ॥ ६४ ॥

सावित्र्युवाच । सुचिरं त्वं प्रसुप्तोऽसि ममाङ्के पुरुषर्षभ । गतः स भगवान् देवः प्रजासंयमनो यमः ॥ ६५ ॥ विश्रान्तोऽसि महाभाग विनिद्रश्च नृपात्मज । यदि शक्यं समुत्तिष्ठ विगाढ़ां पश्य शर्वरीम् ॥ ६६ ॥

मार्कण्डेय उवाच । उपलभ्य ततः संज्ञां सुखसुप्त इवोत्थितः । दिशः सर्वा वनान्तांश्च निरीक्ष्योवाच सत्यवान् ॥ ६७ ॥ फलाहारोऽस्मि निष्क्रान्तस्त्वया सह सुमध्यमे । ततः पाटयतः काष्ठं शिरसो मे रुजाभवत् ॥ ६८ ॥ शिरोभितापसन्तप्तः स्थातुं चिरमशक्नुवन् । ततोत्सङ्गे प्रसुप्तोऽस्मि इति सर्वं स्मरे शुभे ॥ ६९ ॥ त्वयोपगूढ़स्य च मे निद्रयोपहृतं मनः । ततोऽपश्यन्तमो घोरं पुरुषञ्च महौजसम् ॥ ७० ॥ तद्यदि त्वं विजानासि किं तद्ब्रूहि सुमध्यमे । स्वप्नेन यदि वा दृष्टो मयि वा सत्यमेव तत् ॥ ७१ ॥ तमुवाचाथ सावित्री रजनी व्यवगाहते । श्वस्ते सर्वं यथावृत्तमाख्यास्यामि नृपात्मज ॥ ७२ ॥ उत्तिष्ठोत्तिष्ठ भद्रन्ते पितरौ पश्य सुव्रत । विगाढ़ा रजनी चेयं निवृत्तश्च दिवाकरः ॥ ७३ ॥

नक्तञ्चराश्चरन्त्येते हृष्टाः क्रूराभिभाषिणः । श्रूयन्ते पर्णशब्दाश्च मृगाणाञ्चरतां वने ॥ ७४ ॥ एतान् घोराञ्छिवानादान् दिशं दक्षिणपश्चिमाम् । आस्थाय विरुवन्त्युग्राः कम्पयन्त्यो मनो मम ॥७५

सत्यवानुवाच । वनं प्रतिभयाकारं घनेन तमसा वृतम् । न विज्ञास्यसि पन्थानं गन्तुञ्चैव न शक्ष्यसि ॥ ७६ ॥

सावित्र्युवाच । अस्मिन्नद्य वने दग्धे शुष्कवृक्षः स्थितो ज्वलन् । वायुना धम्यमानोऽत्र दृश्यतेऽग्निः क्वचित् क्वचित् ॥ ७७ ॥ ततोऽग्निमानयित्वेह ज्वालयिष्यामि सर्वतः । काष्ठानीमानि सन्तीह जहि सन्तापमात्मनः ॥ ७८ ॥ यदि नोत्सहसे गन्तुं सरुजं त्वां हि लक्षये । न च ज्ञास्यसि पन्थानं तमसा संवृते वने ॥ ७९ ॥ श्वः प्रभाते वने दृश्ये यास्यावोऽनुमते तव । वसावेह क्षपामेकां रुचितं यदि तेऽनघ ॥ ८० ॥

सत्यवानुवाच । शिरोरुजा निवृत्ता मे स्वस्थान्यङ्गानि लक्षये । मातापितृभ्यामिच्छामि सङ्गमं त्वत्प्रसादजम् ॥ ८१ ॥ न कदाचिद्विकाले हि गतपूर्व्वो मयाश्रमः । अनागतायां सन्ध्यायां माता मे प्ररुणद्धि माम् ॥ ८२ ॥ दिवापि मयि निष्क्रान्ते सन्तप्येते गुरू मम । विचिनोति हि मां तातः सहैवाश्रमवासिभिः ॥ ८३ ॥ माता पिता च सुभृशं दुःखिताभ्यामहं पुरा । उपालब्धश्च बहुशश्चिरेणागच्छसीति हि ॥ ८४ ॥ का त्ववस्था तयोरद्य मदर्थमिति चिन्तये । तयोरदृश्ये मयि च महद्दुःखं भविष्यति ॥ ८५ ॥ पुरा मामूचतुश्चैव रात्रावस्रायमाणकौ । भृशं सुदुःखितौ वृद्धौ बहुशः प्रीतिसंयुतौ ॥ ८६ ॥ त्वया हीनौ न जीवाव मुहूर्त्तमपि पुत्रक । यावद्धरिष्यसे पुत्र तावन्नौ जीवितं ध्रुवम् ॥ ८७ ॥ वृद्धयोरन्धयोर्यष्टिस्त्वयि वंशः प्रतिष्ठितः । त्वयि पिण्डश्च कीर्त्तिश्च सन्तानश्चावयोरिति ॥ ८८ ॥ माता च संशयं प्राप्ता मत्कृतेऽनपकारिणी । अहञ्च संशयं प्राप्तः कृच्छ्रमापदमास्थितः ॥८९॥

मातापितृभ्यां हि विना नाहं जीवितुमुत्सहे। व्यक्तमाकुलया बुद्ध्या प्रज्ञाचक्षुः पिता मम॥ ९०॥ एकैकमस्यां वेलायां पृच्छत्याश्रमवासिनाम्। नात्मानमनुशोचामि यथाहं पितरं शुभे॥९१॥ भर्त्तारञ्चाप्यनुगतां मातरं परिदुर्बलाम्। मत्कृतेन हि तावद्य सन्तापं परमेष्यतः॥ ९२॥ जीवन्तावनुजीवामि भर्त्तव्यौ तौ मयेति च। तयोः प्रियं मे कर्त्तव्यमिति जानामि चाप्यहम्॥९३॥

मार्कण्डेय उवाच। एवमुक्त्वा स धर्मात्मा गुरुभक्तो गुरुप्रियः। उच्छ्रित्य बाहू दुःखार्त्तः सुस्वरं प्ररुरोद ह॥ ९४॥ ततोऽब्रवीत्तथा दृष्ट्वा भर्त्तारं शोककर्षितम्। प्रमृज्याश्रूणि नेत्राभ्यां सावित्री धर्मचारिणी॥ ९५॥ यदि मेऽस्ति तपस्तप्तं यदि दत्तं हुतं यदि। श्वश्रूश्वशुरभर्तॄणां मम पुण्यास्तु शर्वरी॥ ९६॥ न स्मराम्युक्तपूर्वां वै स्वैरेष्वप्यनृतां गिरम्। तेन सत्येन तावद्य ध्रियेतां श्वशुरौ मम॥ ९७॥

सत्यवानुवाच। कामये दर्शनं पित्रोर्याहि सावित्रि मा चिरम्। पुरा मातुः पितुर्वापि यदि पश्यामि विप्रियम्॥९८॥ न जीविष्ये वरारोहे सत्येनात्मानमालभे। यदि धर्मे च ते बुद्धिर्मां चेज्जीवन्तमिच्छसि। मम प्रियं वा कर्त्तव्यं गच्छावाश्रमन्तिकात्॥ ९९॥

मार्कण्डेय उवाच। सावित्री तत उत्थाय केशान् संयम्य भामिनी। पतिमुत्थापयामास बाहुभ्यां परिगृह्य वै॥ १००॥ उत्थाय सत्यवांश्चापि विमृज्याङ्गानि पाणिना। सर्वा दिशः समालोक्य कठिने दृष्टिमादधे॥ १०१॥ तमुवाचाथ सावित्री श्वः फलानि हरिष्यसि। योगक्षेमार्थमेतन्ते नेष्यामि परशुन्त्वहम्॥ १०२॥ कृत्वा कठिनभारं सा वृक्षशाखावलम्बिनम्। गृहीत्वा परशुं भर्त्तुः सकाशे पुनरागमत्॥ १०३॥ वामे स्कन्धे तु वामोरुर्भर्त्तुर्बाहुं निवेश्य च। दक्षिणेन परिष्वज्य जगाम गजगामिनी॥ १०४॥

सत्यवानुवाच । अभ्यासगमनाद्भीरु पन्थानो विदिता मम ।
वृक्षान्तरालोकितया ज्योत्स्नया चापि लक्षये ॥ १०५ ॥ आगतौ
स्वः पथा येन फलान्यवचितानि च । यथागतं शुभे गच्छ पन्थानं
मा विचारय ॥ १०६ ॥ पलाशखण्डे चैतस्मिन् पन्था व्यावर्त्तते
द्विधा । तस्योत्तरेण यः पन्थास्तेन गच्छ तरस्व च ॥ १०७ ॥
स्वस्थोऽस्मि बलवानस्मि दिदृक्षुः पितरावुभौ । ब्रुवन्नेव त्वरायुक्तः
संप्राद्रायाश्रमं प्रति ॥ १०८ ॥

इति आरण्यपर्वणि पतिव्रतामाहात्म्यपर्वणि सत्यवदाश्रमगमने षण्णवत्यधिकद्विशतोऽध्यायः ॥ २९६ ॥

मार्कण्डेय उवाच । एतस्मिन्नेव काले तु द्युमत्सेनो महा-
बलः । लब्धचक्षुः प्रसन्नायां दृष्टां सर्वं ददर्श ह ॥ १ ॥ स सर्वा-
नाश्रमान् गत्वा शैव्यया सह भार्य्यया । पुत्रहेतोः परामार्त्तिं
जगाम भरतर्षभ ॥ २ ॥ तावाश्रमान्नदीश्चैव वनानि च सरांसि
च । तस्यां निशि विचिन्वन्तौ दम्पती परिजग्मतुः ॥ ३ ॥ श्रुत्वा
शब्दन्तु यं कञ्चिदुन्मुखौ सुतशङ्कया । सावित्र्या सहितोऽभ्येति
सत्यवानित्यभाषताम् ॥ ४ ॥ भिन्नैश्च परुषैः पादैः सव्रणैः शोणि-
तोक्षितैः । कुशकण्टकविद्धाङ्गावुन्मत्ताविव धावतः ॥ ५ ॥ ततो-
ऽभिसृत्य तैर्विप्रैः सर्व्वैराश्रमवासिभिः । परिवार्य्य समाश्वास्य
तावानीतौ स्वमाश्रमम् ॥ ६ ॥ तत्र भार्य्यासहायः स वृतो वृद्धै-
स्तपोधनैः । आश्वासितो विचित्रार्थैः पूर्व्वराज्ञां कथाश्रयैः ॥ ७ ॥
ततस्तौ पुनराश्वस्तौ वृद्धौ पुत्रदिदृक्षया । बाल्ये वृत्तानि पुत्रस्य
स्मरन्तौ भृशदुःखितौ ॥ ८ ॥ पुनरुक्त्वा च करुणां वाचं तौ शोक-
कर्षितौ । हा पुत्र हा साध्वि वधु क्वासि क्वासीत्यरोदताम् ।
ब्राह्मणः सत्यवाक् तेषामुवाचेदं तयोर्वचः ॥ ९ ॥

सुवर्चा उवाच । यथास्य भार्य्या सावित्री तपसा च दमेन च । आचारेण च संयुक्ता तथा जीवति सत्यवान् ॥ १० ॥

गौतम उवाच । वेदाः साङ्गा मयाधीतास्तपो मे सञ्चितं महत् । कौमारं ब्रह्मचर्य्यञ्च गुरवोऽग्निश्च तोषिता. ॥ ११ ॥ समाहितेन चीर्णानि सर्वाण्येव व्रतानि मे । वायुभक्षोपवासश्च कृतो मे विधिवत् सदा ॥ १२ ॥ अनेन तपसा वेद्मि सर्वं परचिकीर्षितम् । सत्यमेतन्निबोधध्वं ध्रियते सत्यवानिति ॥ १३ ॥

शिष्य उवाच । उपाध्यायस्य मे वक्त्रात् यथा वाक्यं विनिःसृतम् । नैव जातु भवेन्मिथ्या तथा जीवति सत्यवान् ॥ १४ ॥

ऋषय ऊचुः । यथास्य भार्य्या सावित्री सर्वैरेव सुलक्षणैः । अवैधव्यकरैर्युक्ता तथा जीवति सत्यवान् ॥ १५ ॥

भरद्वाज उवाच । यथास्य भार्य्या सावित्री तपसा च दमेन च । आचारेण च संयुक्ता तथा जीवति सत्यवान् ॥ १६ ॥

दाल्भ्य उवाच । यथा दृष्टिः प्रवृत्ता ते सावित्र्याश्च यथा व्रतम् । गताहारमकृत्वा च तथा जीवति सत्यवान् ॥ १७ ॥

आपस्तम्ब उवाच । यथा वदन्ति शान्तायां दिशि वै मृगपक्षिणः । पार्थिवी च प्रवृत्तिस्ते तथा जीवति सत्यवान् ॥ १८ ॥

धौम्य उवाच । सर्वैर्गुणैरुपेतस्ते यथा पुत्रो जनप्रियः । दीर्घायुर्लक्षणोपेतस्तथा जीवति सत्यवान् ॥ १९ ॥

मार्कण्डेय उवाच । एवमाश्वासितस्तैस्तु सत्यवाग्भिस्तपस्विभिः । तांस्तान् विगणयन् सर्वांस्ततः स्थिर इवाभवत् ॥ २० ॥ ततो मुहूर्त्तात् सावित्री भर्त्रा सत्यवता सह । आजगामाश्रमं रात्रौ प्रहृष्टा प्रविवेश ह ॥ २१ ॥

ब्राह्मणा ऊचुः । पुत्रेण सङ्गतं त्वान्तु चक्षुष्मन्तं निरीक्ष्य च । सर्वे वयं वै पृच्छामो वृद्धिं वै पृथिवीपते ॥ २२ ॥ समागमेन पुत्रस्य सावित्र्या दर्शनेन च । चक्षुषश्चात्मनो लाभात्त्रिभिर्दिष्ट्या

विवर्द्धसे ॥ २३ ॥ स्वरस्त्राभिरक्तं यत् तथा तन्नात्र संशयः । भूयो भूयः समृद्धिस्ते क्षिप्रमेव भविष्यति ॥ २४ ॥ ततोऽग्निं तत्र संज्वाल्य द्विजास्ते सर्व्व एव हि । उपासाञ्चक्रिरे पार्थ द्युमत्सेनं महीपतिम् ॥ २५ ॥ शैव्या च सत्यवांश्चैव सावित्री चैकतः स्थिता । सर्व्वैस्तैरभ्यनुज्ञाता विशोकाः समुपाविशन् ॥ २६ ॥ ततो राज्ञा सहासीनाः सर्व्वे ते वनवासिनः । जातकौतूहलाः पार्थ पप्रच्छु-र्नृपतेः सुतम् ॥ २७ ॥

ऋषय ऊचुः । प्रागेव नागतं कस्मात् सभार्य्येण त्वया विभो । विरात्रे चागतं कस्मात् कोऽनुबन्धस्तवाभवत् ॥ २८ ॥ सन्तापितः पिता माता वयञ्चैव नृपात्मज । कस्मादिति न जानीमस्तत् सर्व्वं वक्तुमर्हसि ॥ २९ ॥

सत्यवानुवाच । पित्राहमभ्यनुज्ञातः सावित्रीसहितो गतः । अथ मेऽभूच्छिरोदुःखं वने काष्ठानि भिन्दतः ॥ ३० ॥ सुप्तश्चाहं वेदनया चिरमित्युपलक्षये । तावत्कालं न च मया सुप्तपूर्व्वं कदाचन ॥ ३१ ॥ सर्व्वेषामेव भवता सन्तापो मा भवेदिति । अतो विरा-त्रागमनं नान्यदस्तीह कारणम् ॥ ३२ ॥

गौतम उवाच । अकस्माच्चक्षुषः प्राप्तिर्द्युमत्सेनस्य ते पितुः । नास्य त्वं कारणं वेत्सि सावित्री वक्तुमर्हति ॥ ३३ ॥ श्रोतु-मिच्छामि सावित्रि त्वं हि वेत्थ परावरम् । त्वां हि जानामि सावित्रि सावित्रीमिव तेजसा ॥ ३४ ॥ त्वमत्र हेतुं जानीषे तस्मात् सत्यं निरुच्यताम् । रहस्यं यदि ते नास्ति किञ्चिदत्र वदस्व नः ॥ ३५ ॥

सावित्र्युवाच । एवमेतद्यथा वेत्थ सङ्कल्पो नान्यथा हि वः । न हि किञ्चिद्रहस्यं मे श्रूयतां तथ्यमेव तत् ॥ ३६ ॥ मृत्युर्मे प्रत्युराख्यातो नारदेन महात्मना । स चाद्य दिवसः प्राप्तस्ततो नैनं जहाम्यहम् ॥३७॥ सुप्तञ्चैनं यमः साक्षादुपागच्छत्सकिङ्करः ।

स एनमनयद्दृष्ट्वा दिशं पितृनिषेविताम् ॥ ३८ ॥ अस्तौषं तमहं देवं सत्येन वचसा विभुम्। पञ्च वै तेन मे दत्ता वराः शृणुत तान्मम ॥ ३९ ॥ चक्षुषी च स्वराज्यञ्च द्वौ वरौ श्वशुरस्य मे। लब्धं पितुः पुत्रशतं पुत्राणाञ्चात्मनः शतम् ॥ ४० ॥ चतुर्वर्षशतायुर्मे भर्त्ता लब्धश्च सत्यवान्। भर्त्तुर्हि जीवितार्थन्तु मया चीर्णन्त्विदं व्रतम् ॥ ४१ ॥ एतत् सर्वं मयाख्यातं कारणं विस्तरेण वः। यथावृत्तं सुखोदर्कमिदं दुःखं महन्मम ॥ ४२ ॥

ऋषय ऊचुः। निमज्जमानं व्यसनैरभिद्रुतं कुलं नरेन्द्रस्य तमोमये ह्रदे। त्वया सुशीलव्रतपुण्यया कुलं समुद्धृतं साध्वि पुनः कुलीनया ॥ ४३ ॥

मार्कण्डेय उवाच। तथा प्रशस्य ह्यभिपूज्य चैव वरस्त्रियं तामृषयः समागताः। नरेन्द्रमामन्त्र्य सपुत्रमञ्जसा शिवेन जग्मुर्मुदिताः स्वमालयम् ॥ ४४ ॥

इति आरण्यपर्वणि पतिव्रतामाहात्म्यपर्वणि सावित्रीकथायां सप्तनवत्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २९७ ॥

मार्कण्डेय उवाच। तस्यां रात्र्यां व्यतीतायामुदिते सूर्यमण्डले। कृतपूर्वाह्णिकाः सर्वे समयुस्ते तपोधनाः ॥ १ ॥ तदेव सर्वं सावित्र्या महाभाग्यं महर्षयः। द्युमत्सेनाय नातृप्यन् कथयन्तः पुनः पुनः ॥ २ ॥ ततः प्रकृतयः सर्वाः शाल्वेभ्योऽभ्यागता नृप। आचख्युर्निहतञ्चैव स्वेनामात्येन तं द्विषम् ॥ ३ ॥ तं मन्त्रिणा हतं श्रुत्वा ससहायं सबान्धवम्। न्यवेदयन् तथावृत्तं विद्रुतञ्च द्विषद्बलम् ॥ ४ ॥ ऐकमत्यञ्च सर्वस्य जनस्याथ नृपं प्रति। सचक्षुर्वाप्यचक्षुर्वा स नो राजा भवत्विति ॥ ५ ॥ अनेन निश्चयेनेह वयं प्रस्थापिता नृप। प्राप्तानीमानि यानानि चतुरङ्गञ्च

ते बलम् ॥ ६ ॥ प्रयाहि राजन् भद्रन्ते घुष्टस्ते नगरे जयः । अध्यास्व चिररात्राय पितृपैतामहं पदम् ॥ ७ ॥ चक्षुष्मन्तञ्च तं दृष्ट्वा राजानं वपुषान्वितम् । मूर्द्ध्ना निपातिताः सर्व्वे विस्मयोत्फुल्ललोचनाः ॥ ८ ॥ ततोऽभिवाद्य तान् वृद्धान् द्विजानाश्रमवासिनः । तैश्चाभिपूजितः सर्व्वैः प्रययौ नगरं प्रति ॥ ९ ॥ शैव्या च सह सावित्र्या स्वास्तीर्णेन सुवर्च्चसा । नरयुक्तेन यानेन प्रययौ सेनया वृता ॥ १० ॥ ततोऽभिषिषिचुः प्रीत्या द्युमत्सेनं पुरोहिताः । पुत्रञ्चास्य महात्मानं यौवराज्येऽभ्यषेचयन् ॥ ११ ॥ ततः कालेन महता सावित्र्याः कीर्त्तिवर्द्धनम् । तद्वै पुत्रशतं जज्ञे शूराणामनिवर्त्तिनाम् ॥ १२ ॥ भ्रातॄणां सोदराणाञ्च तथैवास्याभवत् शतम् । मद्राधिपस्याश्वपतेर्मालव्यां सुमहद्बलम् ॥१३॥ एवमात्मा पिता माता श्वश्रूः श्वशुर एव च । भर्त्तुः कुलञ्च सावित्र्या सर्व्वं कृच्छ्रात् समुद्धृतम् ॥ १४ ॥ तथैवैषापि कल्याणी द्रौपदी शीलसम्मता । तारयिष्यति वः सर्व्वान् सावित्रीव कुलाङ्गना ॥ १५ ॥

वैशम्पायन उवाच । एवं स पाण्डवस्तेन अनुनीतो महात्मना । विशोको विज्वरो राजन् काम्यके न्यवसत्तदा ॥ १६ ॥ यश्चेदं शृणुयाद्भक्त्या सावित्र्याख्यानमुत्तमम् । स सुखी सर्व्वसिद्धार्थो न दुःखं प्राप्नुयान्नरः ॥ १७ ॥

इति आरण्यपर्व्वणि पतिव्रतामाहात्म्यपर्व्वणि द्युमत्सेनराज्यलाभे अष्टनवत्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २९८ ॥

समाप्तञ्च पतिव्रतामाहात्म्यपर्व्व ।

अथ कुण्डलाहरणपर्व ।

जनमेजय उवाच । यत्तत्तदा महत् ब्रह्मन् लोमशो वाक्यमब्रवीत् । इन्द्रस्य वचनादेव पाण्डुपुत्रं युधिष्ठिरम् ॥ १ ॥ यच्चापि ते भयं तीव्रं न च कीर्त्तयसे क्वचित् । तच्चाप्यहरिष्यामि धनञ्जय इतो गते ॥ २ ॥ किन्तु तज्जपतां श्रेष्ठ कर्णं प्रति महद्भयम् । आसीन्न च स धर्मात्मा कथयामास कस्यचित् ॥ ३ ॥

वैशम्पायन उवाच । अथ ते राजशार्दूल कथयामि कथामिमाम् । पृच्छतो भरतश्रेष्ठ शुश्रूषस्व गिरं मम ॥ ४ ॥ द्वादशे समतिक्रान्ते वर्षे प्राप्ते त्रयोदशे । पाण्डूनां हितकृच्छक्रः कर्णं भिक्षितुमुद्यतः ॥ ५ ॥ अभिप्रायमथो ज्ञात्वा महेन्द्रस्य विभावसुः । कुण्डलार्थे महाराज सूर्य्यः कर्णमुपागतः ॥ ६ ॥ महार्हे शयने वीरं स्पर्द्ध्यास्तरणसंवृते । शयानमतिविश्वस्तं ब्रह्मण्यं सत्यवादिनम् ॥ ७ ॥ स्वप्नान्ते निशि राजेन्द्र दर्शयामास रश्मिवान् । कृपया परयाविष्टः पुत्रस्नेहाच्च भारत ॥ ८ ॥ ब्राह्मणो वेदविद्भूत्वा सूर्य्यो योगर्द्धिरूपवान् । हितार्थमब्रवीत् कर्णं सान्त्वपूर्वमिदं वचः ॥ ९ ॥ कर्ण मद्वचनं तात शृणु सत्यभृतांवर । ब्रुवतोऽद्य महाबाहो सौहृदात् परमं हितम् ॥ १० ॥ उपायास्यति शक्रस्त्वां पाण्डवानां हितेप्सया । ब्राह्मणच्छद्मना कर्ण कुण्डलोपजिहीर्षया ॥ ११ ॥ विदितं तेन शीलन्ते सर्वस्य जगतस्तथा । यथा त्वं भिक्षितः सद्भिर्ददास्येव न याचसे ॥ १२ ॥ त्वं हि तात ददास्येव ब्राह्मणेभ्यः प्रयाचितम् । वित्तं यच्चान्यदप्याहुर्न प्रत्याख्यासि कस्यचित् ॥ १३ ॥ त्वान्तु चैवंविधं ज्ञात्वा स्वयं वै पाकशासनः । आगन्ता कुण्डलार्थाय कवचञ्चैव भिक्षितुम् ॥१४॥ तस्मै प्रयाचमानाय न देये कुण्डले त्वया । अनुनेयः परं शक्त्या श्रेय एतद्धि ते परम् ॥ १५ ॥ कुण्डलार्थे ब्रुवंस्तात कारणैर्बहुभिस्त्वया । अन्यैर्बहुविधैर्वित्तैः स निवार्य्यः पुनः पुनः ॥ १६ ॥

रत्नैः स्त्रीभिस्तथा गोभिर्धनैर्बहुविधैरपि। निदर्शनैश्च बहुभिः
कुण्डलेप्सुः पुरन्दरः॥ १७॥ यदि दास्यसि कर्ण त्वं सहजे
कुण्डले शुभे। आयुषः प्रक्षयं गत्वा मृत्योर्वशमुपैष्यसि॥ १८॥
कवचेन समायुक्तः कुण्डलाभ्याञ्च मानद। अवध्यस्त्वं रणेऽरीणा-
मिति विद्धि वचो मम॥ १९॥ अमृतादुत्थितं ह्येतदुभयं रत्न-
सम्भवम्। तस्माद्रक्ष्यं त्वया कर्ण जीवितञ्चेत् प्रियं तव॥ २०॥

कर्ण उवाच। को मामेवं भवान् प्राह दर्शयन् सौहृदं परम्।
कामया भगवन् ब्रूहि को भवान् द्विजवेशधृक्॥ २१॥

ब्राह्मण उवाच। अहं तात सहस्रांशुः सौहृदात्त्वां निदर्शये।
कुरुष्वैतद्वचो मे त्वमेतच्छ्रेयः परं हि ते॥ २२॥

कर्ण उवाच। श्रेय एव ममात्यन्तं यस्य मे गोपतिः प्रभुः।
प्रवक्ताद्य हितान्वेषी शृणु चेदं वचो मम॥ २३॥ प्रसादये त्वां
वरद प्रणयाच्च ब्रवीम्यहम्। न निवार्य्यो व्रतादस्मादहं यद्यस्मि
ते प्रियः॥ २४॥ व्रतं वै मम लोकोऽयं वेत्ति कृत्स्नं विभावसो।
यथाहं द्विजमुख्येभ्यो दद्यां प्राणानपि ध्रुवम्॥ २५॥ यद्या-
गच्छति मां शक्रो ब्राह्मणच्छद्मनावृतः। हितार्थं पाण्डुपुत्राणां
खेचरोत्तम भिक्षितुम्॥ २६॥ दास्यामि विबुधश्रेष्ठ कुण्डले वर्म
चोत्तमम्। न मे कीर्त्तिः प्रणश्येत त्रिषु लोकेषु विश्रुता॥ २७॥
मद्विधस्यायशस्यं हि न युक्तं प्राणरक्षणम्। युक्तं हि यशसा
युक्तं मरणं लोकसम्मतम्॥२८॥ सोऽहमिन्द्राय दास्यामि कुण्डले
सह वर्म्मणा। यदि मां बलवृत्रघ्नो भिक्षार्थमुपयास्यति॥ २९॥
हितार्थं पाण्डुपुत्राणां कुण्डले मे प्रयाचितुम्। तन्मे कीर्त्तिकरं
लोके तस्याकीर्त्तिर्भविष्यति॥ ३०॥ वृणोमि कीर्त्तिं लोके हि
जीवितेनापि भानुमन्। कीर्त्तिमानश्नुते स्वर्गं हीनकीर्त्तिस्तु
नश्यति॥ ३१॥ कीर्त्तिर्हि पुरुषं लोके सञ्जीवयति मातृवत्।
अकीर्त्तिर्जीवितं हन्ति जीवतोऽपि शरीरिणः॥३२॥ अयं पुराणः

श्लोको हि स्वयं गीतो विभावसो । धात्रा लोकेश्वर यथा कीर्त्ति-रायुर्नरस्य ह ॥ ३३ ॥ पुरुषस्य परे लोके कीर्त्तिरेव परायणम् । इह लोके विशुद्धा च कीर्त्तिरायुर्विवर्द्धिनी ॥ ३४ ॥ सोऽहं शरीरजे दत्त्वा कीर्त्तिं प्राप्स्यामि शाश्वतीम् । दत्त्वा च विधिवद्दानं ब्राह्मणेभ्यो यथाविधि ॥ ३५ ॥ हुत्वा शरीरं संग्रामे कृत्वा कर्म सुदुष्करम् । विजित्य च परानाजौ यशः प्राप्स्यामि केवलम् ॥ ३६ भीतानामभयं दत्त्वा संग्रामे जीवितार्थिनाम् । वृद्धान् बालान् द्विजातींश्च मोक्षयित्वा महभयात् ॥ ३७ ॥ प्राप्स्यामि परमं लोके यशः स्वर्गमनुत्तमम् । जीवितेनापि मे रक्ष्या कीर्त्तिस्तद्विद्धि मे व्रतम् ॥ ३८ ॥ सोऽहं दत्त्वा मघवते भिक्षामेतामनुत्तमाम् । ब्राह्मणच्छद्मिने देव लोके गत्वा परां गतिम् ॥ ३९ ॥

इति आरण्यपर्वणि कुण्डलाहरणपर्वणि सूर्य्यकर्णसंवादे एकोनशताधिकद्विशतोऽध्यायः ॥ २९९ ॥

सूर्य्य उवाच । माहितं कर्ण कार्षीस्त्वमात्मनः सुहृदां तथा । पुत्राणामथ भार्य्याणामथो मातुरथो पितुः ॥ १ ॥ शरीरस्याविरोधेन प्राणिभिः प्राणभृद्वर । इष्यते यशसः प्राप्तिः कीर्त्तिश्च त्रिदिवे स्थिरा ॥ २ ॥ यस्त्वं प्राणविरोधेन कीर्त्तिमिच्छसि शाश्वतीम् । सा ते प्राणान् समादाय गमिष्यति न संशयः ॥ ३ ॥ जीवतां कुरुते कार्य्यं पिता माता सुतस्तथा । ये चान्ये बान्धवाः केचिल्लोकेऽस्मिन् पुरुषर्षभ ॥ ४ ॥ राजानश्च नरव्याघ्र पौरुषेण निबोध तत् । कीर्त्तिश्च जीवतः साध्वी पुरुषस्य महाद्युते ॥ ५ ॥ मृतस्य कीर्त्त्या किं कार्य्यं भस्मीभूतस्य देहिनः । मृतः कीर्त्तिं न जानीते जीवन् कीर्त्तिं समश्नुते ॥ ६ ॥ मृतस्य कीर्त्तिर्मर्त्यस्य यथा माला गतायुषः । अहन्तु त्वां ब्रवीम्येतद्भक्तोऽसीति हितेप्-

ष्वया ॥ ७ ॥ भक्तिमन्तो हि मे रक्ष्या इत्येतेनापि हेतुना । भक्तो-
ऽयं परया भक्त्या मामित्येव महाभुज ॥ ८ ॥ ममापि भक्तिरुत्-
पन्ना स त्वं कुरु वचो मम । अस्ति चात्र परं किञ्चिदध्यात्मं
देवनिर्मितम् ॥ ९ ॥ अतश्च त्वां ब्रवीम्येतत् क्रियतामविशङ्कया ।
देवगुह्यं त्वया ज्ञातुं न शक्यं पुरुषर्षभ ॥ १० ॥ तस्मान्नाख्यामि
ते गुह्यं काले वेत्स्यति तद्भवान् । पुनरुक्तञ्च वक्ष्यामि त्वं राधेय
निबोध तत् ॥ ११ ॥ मास्मै ते कुण्डलेऽदास्त्वं भिक्षिते वज्र-
पाणिना । शोभसे कुण्डलाभ्याञ्च रुचिराभ्यां महाद्युते ॥ १२ ॥
विशाखयोर्मध्यगतः शशीव विमले दिवि । कीर्त्तिश्च जीवतः साध्वी
पुरुषस्येति विद्धि तत् ॥ १३ ॥ प्रत्याख्येयस्त्वया तात कुण्डलार्थी
सुरेश्वरः । शक्या बहुविधैर्वाक्यैः कुण्डलेप्सा त्वयानघ ॥ १४ ॥
विहन्तुं देवराजस्य हेतुयुक्तैः पुनः पुनः । हेतुमदुपपन्नार्थैर्माधुर्य्य-
कृतभूषणैः ॥ १५ ॥ पुरन्दरस्य कर्ण त्वं बुद्धिमेतामपानुद । त्वं
हि नित्यं नरव्याघ्र स्पर्द्धसे सव्यसाचिना ॥ १६ ॥ सव्यसाची त्वया
चेह युधि शूरः समेष्यति । न तु त्वामर्जुनः शक्तः कुण्डलाभ्यां
समन्वितम् ॥ १७ ॥ विजेतुं युधि यद्यस्य स्वयमिन्द्रः सखा भवेत् ।
तस्मान्न देये शक्राय त्वयैते कुण्डले शुभे । संग्रामे यदि निर्जेतुं
कर्ण कामयसेऽर्जुनम् ॥ १८ ॥

इति आरण्यपर्वणि कुण्डलाहरणपर्वणि सूर्य्यकर्णसंवादे
त्रिशतोऽध्यायः ॥ ३०० ॥

कर्ण उवाच । भगवन्तमहं भक्तो यथा मां वेत्थ गोपते ।
तथा परमतिग्मांशो नान्यद्देवं कथञ्चन ॥ १ ॥ न मे दारा न मे
पुत्रा न चात्मा सुहृदो न च । तथेष्टा वै सदा भक्त्या यथा त्वं
गोपते मम ॥ २ ॥ इष्टानाञ्च महात्मानो भक्तानाञ्च न संशयः ।

कुर्वन्ति भक्तिमिष्टाञ्च जानीषि त्वञ्च भास्कर ॥ ३ ॥ इष्टो भक्तश्च मे कर्णो न चान्यद्दैवतं दिवि। जानीत इति वै कृत्वा भगवानाह मद्धितम् ॥ ४ ॥ भूयश्च शिरसा याचे प्रसाद्य च पुनः पुनः। इति ब्रवीमि तिग्मांशो त्वन्तु मे क्षन्तुमर्हसि ॥ ५ ॥ बिभेमि न तथा मृत्योर्यथा बिभ्येऽनृतादहम्। विशेषेण द्विजातीनां सर्वेषां सर्वदा सताम् ॥ ६ ॥ प्रदाने जीवितस्यापि न मेऽत्रास्ति विचारणा। यच्च मामात्थ देव त्वं पाण्डवं फाल्गुनं प्रति ॥ ७ ॥ व्येतु सन्तापजं दुःखं तव भास्कर मानसम्। अर्जुनं प्रति माञ्चैव विजेष्यामि रणेऽर्जुनम् ॥ ८ ॥ तवापि विदितं देव ममाप्यस्त्रबलं महत्। जामदग्न्यादुपात्तं यत् तथा द्रोणान्महात्मनः ॥ ९ ॥ इदं त्वमनुजानीहि सुरश्रेष्ठ व्रतं मम। भिक्षते वज्रिणे दद्यामपि जीवितमात्मनः ॥ १० ॥

सूर्य्य उवाच। यदि तात ददास्येते वज्रिणे कुण्डले शुभे। त्वमप्येनमथो ब्रूया विजयार्थं महाबल ॥ ११ ॥ नियमेन प्रदद्यास्ते कुण्डले वै शतक्रतो। अवध्यो ह्यसि भूतानां कुण्डलाभ्यां समन्वितः ॥ १२ ॥ अर्जुनेन विनाशं हि तव दानवसूदनः। प्रार्थयानो रणे वत्स कुण्डले ते जिहीर्षति ॥ १३ ॥ स त्वमप्येनमाराध्य सूनृताभिः पुनः पुनः। अभ्यर्थयेथा देवेशममोघार्थं पुरन्दरम् ॥ १४ ॥ अमोघां देहि मे शक्तिममित्रविनिबर्हिणीम्। दास्यामि ते सहस्राक्ष कुण्डले वर्म चोत्तमम् ॥ १५ ॥ इत्येव नियमेन त्वं दद्याः शक्राय कुण्डले। तया त्वं कर्ण संग्रामे हनिष्यसि रणे रिपून् ॥ १६ ॥ नाहत्वा हि महाबाहो शत्रूनेति करं पुनः। सा शक्तिर्देवराजस्य शतशोऽथ सहस्रशः ॥ १७ ॥

वैशम्पायन उवाच। एवमुक्त्वा सहस्रांशुः सहसान्तरधीयत। ततः सूर्याय जप्यान्ते कर्णः स्वप्नं न्यवेदयत् ॥ १८ ॥ यथादृष्टं यथातत्त्वं यथोक्तमुभयोर्निशि। तत्सर्वमानुपूर्व्येण शशंसास्मै वृष-

स्तदा ॥ १९ ॥ तच्छ्रुत्वा भगवान् देवो भानुः स्वर्भानुसूदनः ।
उवाच तं तथेत्येव कर्णं सूर्य्यः स्मयन्निव ॥ २० ॥ ततस्तथ्यमिति
ज्ञात्वा राधेयः परवीरहा । शक्तिमेवाभिकाङ्क्षन् वै वासवं प्रत्य-
पालयन् ॥ २१ ॥

इति आरण्यपर्व्वणि कुण्डलाहरणपर्व्वणि सूर्य्यकर्णसंवादे
एकाधिकत्रिशततोऽध्यायः ॥ ३०१ ॥

जनमेजय उवाच । किन्तद्गुह्यं न चाख्यातं कर्णायेहोष्ण-
रश्मिना । कीदृशे कुण्डले ते च कवचञ्चैव कीदृशम् ॥ १ ॥ कुतश्च
कवचन्तस्य कुण्डले चैव सत्तम । एतदिच्छाम्यहं श्रोतुं तन्मे ब्रूहि
तपोधन ॥ २ ॥

वैशम्पायन उवाच । अथ राजन् ब्रवीम्येतत्तस्य गुह्यं विभा-
वसोः । यादृशे कुण्डले ते च कवचञ्चैव यादृशम् ॥ ३ ॥ कुन्ति-
भोजं पुरा राजन् ब्राह्मणः पर्य्युपस्थितः । तिग्मतेजा महाप्रांशुः
श्मश्रुदण्डजटाधरः ॥ ४ ॥ दर्शनीयोऽनवद्याङ्गस्तेजसा प्रज्वल-
न्निव । मधुपिङ्गो मधुरवाक् तपःस्वाध्यायभूषणः ॥ ५ ॥ स
राजानं कुन्तिभोजमब्रवीत् सुमहातपाः । भिक्षामिच्छामि वै
भोक्तुं तव गेहे विमत्सर ॥ ६ ॥ न मे व्यलीकं कर्त्तव्यं त्वया वा
तव चानुगैः । एवं वत्स्यामि ते गेहे यदि ते रोचतेऽनघ ॥ ७ ॥
यथाकामञ्च गच्छेयमागच्छेयं तथैव च । शय्यासने च मे राज-
न्नापराध्येत कश्चन ॥ ८ ॥ तमब्रवीत् कुन्तिभोजः प्रीतियुक्तमिदं
वचः । एवमस्तु परञ्चेति पुनश्चैनमथाब्रवीत् ॥ ९ ॥ मम कन्या
महाप्राज्ञ पृथा नाम यशस्विनी । शीलवृत्तान्विता साध्वी नियता
चैव भाविनी ॥ १० ॥ उपस्थास्यति सा त्वां वै पूजयानवमन्य च ।
तस्याश्च शीलवृत्तेन तुष्टिं समुपयास्यसि ॥ ११ ॥ एवमुक्त्वा तु तं

विप्रमभिपूज्य यथाविधि। उवाच कन्यामभ्येत्य पृथां पृथुल-
लोचनाम ॥ १२ ॥ अयं वत्से महाभागो ब्राह्मणो वस्तुमिच्छति।
मम गेहे मया चास्य तथेत्येवं प्रतिश्रुतम् ॥ १३ ॥ त्वयि वत्से
पराध्यस्य ब्राह्मणस्याभिराधनम्। तन्मे वाक्यममिथ्या त्वं कर्त्तु-
मर्हसि कर्हिचित् ॥ १४ ॥ अयं तपस्वी भगवान् स्वाध्यायनियतो
द्विजः। यद्यद्ब्रूयान्महातेजास्तत्तद्देयममत्सरात् ॥ १५ ॥ ब्राह्मणो
हि परं तेजो ब्राह्मणो हि परन्तपः। ब्राह्मणानां नमस्कारैः
सूर्य्यो दिवि विराजते ॥ १६ ॥ अमानयन् हि मानार्हान् वाता-
पिश्च महासुरः। निहतो ब्रह्मदण्डेन तालजङ्घस्तथैव च ॥१७॥
सोऽयं वत्से महाभाग आहितस्त्वयि साम्प्रतम्। त्वं सदा नियता
कुर्य्या ब्राह्मणस्याभिराधनम् ॥ १८ ॥ जानामि प्रणिधानन्ते
बाल्यात् प्रभृति नन्दिनि। ब्राह्मणेष्विह सर्वेषु गुरुबन्धुषु चैव ह
॥ १९ ॥ तथा प्रेष्येषु सर्वेषु मित्रसम्बन्धिमातृषु। मयि चैव
यथातत्त्वं सर्वनावृत्य वर्त्तसे ॥ २० ॥ न ह्यतुष्टो जनोऽस्तीह पुरे
चान्तःपुरे च ते। सम्यग्वृत्त्यानवद्याङ्गि तव भृत्यजनेष्वपि ॥२१॥
सन्दे ष्टव्यान्तु मन्ये त्वां द्विजाति कोपनं प्रति। पृथे बालेति कृत्वा
वै सुता चासि ममेति च ॥ २२ ॥ वृष्णीनाञ्च कुले जाता शूरस्य
दयिता सुता। दत्ता प्रीतिमता मह्यं पित्रा बाला पुरा स्वयम्
॥ २३ ॥ वसुदेवस्य भगिनी सुतानां प्रवरा मम। अग्र्यमग्रे
प्रतिज्ञाय तेनासि दुहिता मम ॥ २४ ॥ तादृशे हि कुले जाता
कुले चैव विवर्द्धिता। सुखात् सुखमनुप्राप्ता ह्रदात् ह्रदमिवा-
गता ॥ २५ ॥ दौष्कुलेया विशेषेण कथञ्चित् प्रग्रहं गताः।
बालभावाद्विकुर्वन्ति प्रायशः प्रमदाः शुभे ॥ २६ ॥ पृथे राजकुले
जन्म रूपञ्चापि तवाद्भुतम्। तेन तेनासि सम्पन्ना समुपेता च
भाविनी ॥ २७ ॥ सा त्वं दर्पं परित्यज्य दम्भं मानञ्च भाविनि।
आराध्य वरदं विप्रं श्रेयसा योक्ष्यसे पृथे ॥ २८ ॥ एवं प्राप्स्यसि

कल्याणि कल्याणमनघे ध्रुवम्। कोपिते च द्विजश्रेष्ठे कृत्स्नं दह्येत मे कुलम्॥ २९॥

इति आरण्यपर्व्वणि कुण्डलाहरणपर्व्वणि पृथोपदेशे द्व्यधिकत्रिशतोऽध्यायः॥ ३०२॥

कुन्त्युवाच। ब्राह्मणं यन्त्रिता राजन्नुपस्थास्यामि पूजया। यथाप्रतिज्ञं राजेन्द्र न च मिथ्या ब्रवीम्यहम्॥ १॥ एष चैव स्वभावो मे पूजयेयं द्विजानिति। तव चैव प्रियङ्कार्य्यं श्रेयश्च परमं मम॥ २॥ यद्येवैष्यति सायाह्ने यदि प्रातरथो निशि। यद्यर्द्ध-रात्रे भगवान्न मे कोपं करिष्यति॥ ३॥ लाभो ममैष राजेन्द्र यद्वै पूजयती द्विजान्। आदेशे तव तिष्ठन्ती हितं कुर्य्यान्नरोत्तम॥ ४॥ विस्रब्धो भव राजेन्द्र न व्यलीकं द्विजोत्तमः। वसन् प्राप्स्यति ते गेहे सत्यमेतद्ब्रवीमि ते॥ ५॥ यत् प्रियञ्च द्विजस्यास्य हितञ्चैव तवानघ। यतिष्यामि तथा राजन् व्येतु ते मानसो ज्वरः॥ ६॥ ब्राह्मणा हि महाभागाः पूजिताः पृथिवीपते। तारणाय समर्थाः स्युर्विपरीते वधाय च॥ ७॥ साहमेतद्विजानन्ती तोषयिष्ये द्विजोत्तमम्। न मत्कृते व्यथां राजन् प्राप्स्यसि द्विजसत्तमात्॥ ८॥ अपराधेऽपि राजेन्द्र राज्ञामश्रेयसे द्विजाः। भवन्ति च्यवनो यद्वत् सुकन्यायाः कृते पुरा॥ ९॥ नियमेन परेणाहमुपस्थास्ये द्विजोत्तमम्। यथा त्वया नरेन्द्रेदं भाषितं ब्राह्मणं प्रति॥ १०॥ एवं ब्रुवन्तीं बहुशः परिष्वज्य समर्थ्य च। इति चेति च कर्त्तव्यं राजा सर्व्वमथादिशत्॥ ११॥

राजोवाच। एवमेतत्त्वया भद्रे कर्त्तव्यमविशङ्कया। मद्धितार्थं तथात्मार्थं कुलार्थञ्चाप्यनिन्दिते॥ १२॥ एवमुक्त्वा तु तां कन्यां कुन्तिभोजो महायशाः। पृथां परिददौ तस्मै द्विजाय द्विजवत्सलः॥ १३॥ इयं ब्रह्मन् मम सुता बाला सुखविवर्द्धिता।

अपराध्येत यत् किञ्चिन्न कार्य्यं हृदि तत्त्वया ॥ १४ ॥ द्विजातयो महाभागा वृद्धव लतपस्विषु । भवन्त्यक्रोधनाः प्रायो ह्यपराधेषु नित्यदा ॥ १५ ॥ सुमहत्यपराधेऽपि क्षान्तिः कार्य्या द्विजातिभिः । यथाशक्ति यथोत्साहं पूजा ग्राह्या द्विजोत्तम ॥ १६ ॥ तथेति ब्राह्मणेनोक्ते स राजा प्रीतमानसः । हंसचन्द्रांशुसङ्काशं गृहमस्मै न्यवेदयत् ॥ १७ ॥ तत्राग्निशरणे क्लृप्तमासनं तस्य भानुमत् । आहारादि च सर्वं तत् तथैव प्रत्यवेदयत् ॥ १८ ॥ निक्षिप्य राजपुत्री तु तन्द्रीं मानं तथैव च । आतस्थे परमं यत्नं ब्राह्मणस्याभिराधने ॥ १९ ॥ तत्र सा ब्राह्मणं गत्वा पृथा शौचपरा सती । विधिवत् परिचाराहं देववत् पर्य्यतोषयत् ॥ २० ॥

इति आरण्यपर्वणि कुण्डलाहरणपर्वणि पृथाद्विजपरिचर्य्यायां त्र्यधिकत्रिशततोऽध्यायः ॥ ३०३ ॥

वैशम्पायन उवाच । सा तु कन्या महाराज ब्राह्मणं संशितव्रतम् । तोषयामास शुद्धेन मनसा संशितव्रता ॥ १ ॥ प्रातरेष्याम्यथेत्युक्त्वा कदाचिद्द्विजसत्तमः । तत आयाति राजेन्द्र सायं रात्रावथो पुनः ॥ २ ॥ तञ्च सर्वासु वेलासु भोज्यभोज्यप्रतिश्रयैः । पूजयामास सा कन्या वर्द्धमानैस्तु सर्वदा ॥ ३ ॥ अन्नादिसमुदाचारः शय्यासनकृतस्तथा । दिवसे दिवसे तस्य वर्द्धते न तु हीयते ॥ ४ ॥ निर्भर्त्सनापवादैश्च तथैवाप्रियया गिरा । ब्राह्मणस्य पृथा राजन्न चकाराप्रियन्तदा ॥ ५ ॥ व्यस्ते काले पुनश्चैति न चैति बहुशो द्विजः । सुदुर्लभमपि ह्यन्नं दीयतामिति सोऽब्रवीत् ॥ ६ ॥ कृतमेव च तत्सर्वं पृथा तस्मै न्यवेदयत् । शिष्यवत् पुत्रवच्चैव स्वसृवच्च सुसंयता ॥ ७ ॥ यथोपजोषं राजेन्द्र द्विजातिप्रवरस्य सा । प्रीतिमुत्पादयामास कन्या रत्नमनिन्दिता ॥ ८ ॥ तस्यास्तु

शीलवृत्तेन तुतोष द्विजसत्तमः। अवधाने च भूयोऽस्याः परं यत्न-
मथाकरोत्॥ ९॥ तां प्रभाते च सायञ्च पिता पप्रच्छ भारत।
अपि तुष्यति ते पुत्रि ब्राह्मणः परिचर्य्यया॥ १०॥ तं सा परम-
मित्येव प्रत्युवाच यशस्विनी। ततः प्रीतिमवापाग्र्यां कुन्तिभोजो
महामनाः॥ ११॥ ततः सम्वत्सरे पूर्णे यदासौ जपतांवरः।
नापश्यद्दुष्कृतं किञ्चित् पृथायाः सौहृदे रतः॥ १२॥ ततः प्रीत-
मना भूत्वा स एनां ब्राह्मणोऽब्रवीत्। प्रीतोऽस्मि परमं भद्रे
परिचारेण ते शुभे॥ १३॥ वरान् वृणीष्व कल्याणि दुरापां
मानुषैरिह। यैस्त्वं सीमन्तिनीः सर्वा यशसाभिभविष्यसि॥ १४॥

कुन्त्युवाच। कृतानि मम सर्वाणि यस्या मे वेदवित्तम। त्वं
प्रसन्नः पिता चैव कृतं विप्र वरैर्मम॥ १५॥

ब्राह्मण उवाच। यदि नेच्छसि मत्तस्त्वं वरं भद्रे शुचि-
स्मिते। इमं मन्त्रं गृहाण त्वमाह्वानाय दिवौकसाम्॥ १६॥ यं
यं देवं त्वमेतेन मन्त्रेणावाहयिष्यसि। तेन तेन वशे भद्रे स्थात-
व्यन्ते भविष्यति॥ १७॥ अकामो वा सकामो वा स समेष्यति ते
वशम्। विबुधो मन्त्रसंशान्तो भवेद्भृत्य इवानतः॥ १८॥

वैशम्पायन उवाच। न शशाक द्वितीयं सा प्रत्याख्यातुमनि-
न्दिता। तं वै द्विजातिप्रवरं तदा शापभयान्नृप॥ १९॥ तत-
स्तामनवद्याङ्गीं ग्राहयामास स द्विजः। मन्त्रग्रामं तदा राज-
न्नथर्वशिरसि श्रुतम्॥ २०॥ तं प्रदाय तु राजेन्द्र कुन्तिभोज-
मुवाच ह। उषितोऽस्मि सुखं राजन् कन्यया परितोषितः॥२१॥
तव गेहेषु विहितं सदा सुप्रतिपूजितः। साधयिष्यामहे ताव-
दित्युक्तान्तरधीयत॥ २२॥ स तु राजा द्विजं दृष्ट्वा तत्रैवान्त-
र्हितं तदा। बभूव विस्मयाविष्टः पृथाञ्च समपूजयत्॥ २३॥

इति आरण्यपर्व्वणि कुण्डलाहरणपर्व्वणि पृथामन्त्रप्राप्तौ
चतुरधिकत्रिशततोऽध्यायः॥ ३०४॥

वैशम्पायन उवाच। गते तस्मिन् द्विजश्रेष्ठे कस्मिंश्चित्कारणान्तरे। चिन्तयामास सा कन्या मन्त्रग्रामबलाबलम् ॥ १॥ अयं वै कीदृशस्तेन मम दत्तो महात्मना। मन्त्रग्रामो बलं तस्य ज्ञास्ये नातिचिरादिति ॥ २॥ एवं सञ्चिन्तयन्ती सा ददर्शर्त्तुं यदृच्छया। व्रीड़िता साभवद्बाला कन्याभावे रजस्वला ॥ ३॥ ततो हर्म्यतलस्था सा महार्हशयनोचिता। प्राच्यां दिशि समुद्यन्तं ददर्शादित्यमण्डलम् ॥ ४॥ तत्र बद्धमनोदृष्टिरभवत् सा सुमध्यमा। न चातप्यत रूपेण भानोः सन्ध्यागतस्य सा ॥ ५॥ तस्या दृष्टिरभूद्दिव्या सापश्यद्दिव्यदर्शनम्। आमुक्तकवचं देवं कुण्डलाभ्यां विभूषितम् ॥ ६॥ तस्याः कौतूहलं त्वासीन्मन्त्रं प्रति नराधिप। आह्वानमकरोत् साथ तस्य देवस्य भाविनी ॥ ७॥ प्राणानुपस्पृश्य तदा ह्याजुहाव दिवाकरम्। आजगाम ततो राजंस्त्वरमाणो दिवाकरः ॥ ८॥ मधुपिङ्गो महाबाहुः कम्बुग्रीवो हसन्निव। अङ्गदी बद्धमुकुटो दिशः प्रज्वालयन्निव ॥ ९॥ योगात् कृत्वा द्विधात्मानमाजगाम तताप च। आबभाषे ततः कुन्तीं साम्ना परमवल्गुना ॥ १०॥ आगतोऽस्मि वशं भद्रे तव मन्त्रबलात्कृतः। किङ्करोम्यवशो राज्ञि ब्रूहि कर्त्ता तदस्मि ते ॥११॥

कुन्त्युवाच। गम्यतां भगवंस्तत्र यत एवागतो ह्यसि। कौतूहलात् समाहूतः प्रसीद भगवन्निति ॥ १२॥

सूर्य्य उवाच। गमिष्येऽहं यथा मां त्वं ब्रवीषि तनुमध्यमे। न तु देवं समाहूय न्याय्यं प्रेषयितुं वृथा ॥ १३॥ तवाभिसन्धिः सुभगे सूर्य्यात् पुत्रो भवेदिति। वीर्य्येणाप्रतिमो लोके कवची कुण्डलीति च ॥ १४॥ सा त्वमात्मप्रदानं वै कुरुष्व गजगामिनि। उत्पत्स्यति हि पुत्रस्ते यथासङ्कल्पमङ्गने ॥ १५॥ अथ गच्छाम्यहं भद्रे त्वया सङ्गम्य सुस्मिते। यदि त्वं वचनं नाद्य करिष्यसि मम प्रियम् ॥ १६॥ शपिष्ये त्वामहं क्रुद्धो ब्राह्मणं पितरञ्च ते।

त्वत्कृते तान् प्रधक्ष्यामि सर्वानपि न संशयः ॥ १७ ॥ पितरश्चैव ते मूढ़ं यो न वेत्ति तवानयम्। तस्य च ब्राह्मणस्याद्य योऽसौ मन्त्रमदात्तव ॥१८॥ शीलवृत्तमविज्ञाय धास्यामि विनयं परम्। एते हि विबुधाः सर्वे पुरन्दरमुखा दिवि ॥ १९ ॥ त्वया प्रलब्धं पश्यन्ति स्मयन्त इव भाविनि। पश्य चैनान् सुरगणान् दिव्य-चक्षुरिदं हि ते। पूर्वमेव मया दत्तं दृष्टवत्यसि येन माम् ॥ २० ॥

वैशम्पायन उवाच। ततोऽपश्यत्त्रिदशान् राजपुत्री सर्वानेव स्वेषु धिष्ण्येषु खस्थान्। प्रभासन्तं भानुमन्तं महान्तं यथादित्यं रोचमानांस्तथैव ॥ २१ ॥ सा तान् दृष्ट्वा व्रीड़मानेव बाला सूर्य्यं देवी वचनं प्राह भीता। गच्छ त्वं वै गोपते स्वं विमानं कन्या-भावाद्दुःखं एषोऽपचारः ॥ २२ ॥ पिता माता गुरवश्चैव येऽन्ये देहस्यास्य प्रभवन्ति प्रदाने। नाहं धर्मं लोपयिष्यामि लोके स्त्रीणां वृत्तं पूज्यते देहरक्षा ॥ २३ ॥ मया मन्त्रबलं ज्ञातुमाहूत-स्त्वं विभावसो। बाल्याद्बालेति तत् कृत्वा क्षन्तुमर्हसि मे विभो ॥२४

सूर्य्य उवाच। बालेति कृत्वानुनयं तवाहं ददानि नान्यानु-नयं लभेत। आत्मप्रदानं कुरु कुन्ति कन्ये शान्तिस्तवैव हि भवेच्च भीरु ॥ २५ ॥ न चापि गन्तुं युक्तं हि मया मिथ्याकृतेन वै। असमेत्य त्वया भीरु मन्त्राहूतेन भाविनि ॥ २६ ॥ गमिष्याम्यन-वद्याङ्गि लोके समवहास्यताम्। सर्वेषां विबुधानाञ्च वक्तव्यः स्यां तथा शुभे ॥ २७ ॥ सा त्वं मया समागच्छ पुत्रं लप्स्यसि मादृ-शम्। विशिष्टा सर्वलोकेषु भविष्यसि न संशयः ॥ २८ ॥

इति आरण्यपर्वणि कुण्डलाहरणपर्वणि पृथासूर्य्याह्वाने पञ्चाधिकत्रिशततोऽध्यायः ॥ ३०५ ॥

वैशम्पायन उवाच। सा तु कन्या बहुविधं ब्रुवन्ती मधुरं वचः। अनुनेतुं सहस्रांशुं न शशाक मनस्विनी॥ १॥ न शशाक यदा बाला प्रत्याख्यातुं तमोनुदम्। भीता शापात्ततो राजन् दध्यौ दीर्घमथान्तरम्॥ २॥ अनागसः पितुः शापो ब्राह्मणस्य तथैव च। मन्निमित्तः कथं न स्यात् क्रुद्धादस्माद्विभावसोः॥ ३॥ बालेनापि सता मोहाद्भृशं पापकृतान्यपि। नाभ्यासादयितव्यानि तेजांसि च तपांसि च॥ ४॥ साहमद्य भृशं भीता गृहीता च करे भृशम्। कथन्त्वकार्य्यं कुर्य्यां वै प्रदानं ह्यात्मनः स्वयम्॥ ५॥

वैशम्पायन उवाच। सा वै शापपरित्रस्ता बहु चिन्तयती हृदा। मोहेनापि परीताङ्गी स्मयमाना पुनः पुनः॥ ६॥ तं देवमब्रवीद्भीता बन्धूनां राजसत्तम। व्रीड़ाविह्वलया वाचा शापत्रस्ता विशाम्पते॥ ७॥

कुन्त्युवाच। पिता मे ध्रियते देव माता चान्ये च बान्धवाः। न तेषु ध्रियमाणेषु विधिलोपो भवेदयम्॥ ८॥ त्वया तु सङ्गमो देव यदि स्याद्विधिवर्ज्जितः। मन्निमित्तं कुलस्यास्य लोके कीर्त्ति-र्नशेत्ततः॥९॥ अथवा धर्ममेतं त्वं मन्यसे तपताम्वर। ऋते प्रदा-नाद्बन्धुभ्यस्तव कामं करोम्यहम्॥१०॥ आत्मप्रदानं दुर्द्धर्ष तव कृत्वा सती त्वहम्। त्वयि धर्मो यशश्चैव कीर्त्तिरायुश्च देहिनाम्॥११॥

सूर्य्य उवाच। न ते पिता न ते माता गुरवो वा शुचिस्मिते। प्रभवन्ति वरारोहे भद्रन्ते शृणु मे वचः॥ १२॥ सर्व्वान् कामयते यस्मान् कमेर्धातोश्च भाविनि। तस्मात् कन्येह सुश्रोणि स्वतन्त्रा वरवर्णिनि॥ १३॥ नाधर्मश्चरितः कश्चित्त्वया भवति भाविनि। अधर्मं कुत एवाहं चरेयं लोककाम्यया॥१४॥ अनावृताः स्त्रियः सर्वा नराश्च वरवर्णिनि। स्वभाव एष लोकानां विकारोऽन्य इति स्मृतः॥ १५॥ सा मया सह सङ्गम्य पुनः कन्या भविष्यसि। पुत्रश्च ते महाबाहुर्भविष्यति महायशाः॥ १६॥

कुन्त्युवाच। यदि पुत्रो मम भवेत्त्वत्तः सर्व्वतमोनुद। कुण्डली कवची शूरो महाबाहुर्महाबलः॥ १७॥

सूर्य्य उवाच। भविष्यति महाबाहुः कुण्डली दिव्यवर्म्मभृत्। उभेयञ्चामृतमयं तस्य भद्रे भविष्यति॥ १८॥

कुन्त्युवाच। यद्येतदमृतादस्ति कुण्डले वर्म चोत्तमम्। मम पुत्रस्य यं वै त्वं मत्त उत्पादयिष्यसि॥ १९॥ अस्तु मे सङ्गमो देव यथोक्तं भगवंस्त्वया। तद्वीर्य्यरूपसत्त्वौजा धर्मयुक्तो भवेत् स च॥ २०॥

सूर्य्य उवाच। अदित्या कुण्डले राज्ञि दत्ते मे मत्तकाशिनि। तेऽस्य दास्यामि वै भीरु वर्म चैवेदमुत्तमम्॥ २१॥

कुन्त्युवाच। परमं भगवन्नेवं सङ्गमिष्ये त्वया सह। यदि पुत्रो भवेदेवं यथा वदसि गोपते॥ २२॥

वैशम्पायन उवाच। तथेत्युक्त्वा तु तां कुन्तीमाविवेश विहङ्गमः। स्वर्भानुशत्रुर्योगात्मा नाभ्यां पस्पर्श चैव ताम्॥ २३॥ ततः सा विह्वलेवासीत् कन्या सूर्य्यस्य तेजसा। पपात चाथ सा देवी शयने मूढ़चेतना॥ २४॥

सूर्य्य उवाच। साधयिष्यामि सुश्रोणि पुत्रं वै जनयिष्यसि। सर्व्वशस्त्रभृतां श्रेष्ठं कन्या चैव भविष्यसि॥ २५॥

वैशम्पायन उवाच। ततः सा व्रीड़िता बाला तदा सूर्य्यमथाब्रवीत्। एवमस्त्विति राजेन्द्र प्रस्थितं भूरिवर्चसम्॥ २६॥ इति स्मोक्ता कुन्तिराजात्मजा सा विवस्वन्तं याचमाना सलज्जा। तस्मिन् पुण्ये शयनीये पपात मोहाविष्टा भज्यमाना लतेव॥२७॥ तिग्मांशुस्तां तेजसा मोहयित्वा योगेनाविश्यात्मसंस्थाञ्चकार। न चैवैनां दूषयामास भानुः संज्ञां लेभे भूय एवाथ बाला॥ २८॥

इति आरण्यपर्व्वणि कुण्डलाहरणपर्व्वणि पृथासूर्य्यसङ्गमे षड़धिकत्रिशततोऽध्यायः॥ ३०६॥

वैशम्पायन उवाच । ततो गर्भः समभवत् पृथायाः पृथिवी-
पते । शुक्ले दशोत्तरे पक्षे तारापतिरिवाम्बरे ॥ १ ॥ सा बान्धव-
भयाद्बाला गर्भं तं विनिगूहती । धारयामास सुश्रोणी न चैनां
बुबुधे जनः ॥ २ ॥ न हि तां वेद नाप्यन्या काचिद्धात्रेयिकामृते ।
कन्यापुरगतां बालां निपुणां परिरक्षणे ॥ ३ ॥ ततः कालेन सा
गर्भं सुषुवे वरवर्णिनी । कन्यैव तस्य देवस्य प्रसादादमरप्रभम्
॥ ४ ॥ तथैवाबद्धकवचं कनकोज्ज्वलकुण्डलम् । हर्य्यक्षं वृषभ-
स्कन्धं यथास्य पितरं तथा ॥ ५ ॥ जातमात्रञ्च तं गर्भं धात्र्या
सम्मन्त्र्य भाविनी । मञ्जूषायां समाधाय स्वास्तीर्णायां समन्ततः
॥ ६ ॥ मधूच्छिष्टस्थितायां सा सुखायां रुदती तथा । श्लक्ष्णायां
सुपिधानायामश्वनद्यामवासृजत् ॥ ७ ॥ जानती चाप्यकर्त्तव्यं
कन्याया गर्भधारणम् । पुत्रस्नेहेन राजेन्द्र करुणं पर्य्यदेवयत्
॥ ८ ॥ समुत्सृजन्ती मञ्जूषामश्वनद्यास्तदा जले । उवाच रुदती
कुन्ती यानि वाक्यानि तच्छृणु ॥ ९ ॥ स्वस्ति ते चान्तरीक्षेभ्यः
पार्थिवेभ्यश्च पुत्रक । दिव्येभ्यश्चैव भूतेभ्यस्तथा तोयचराश्च ये ॥१०॥
शिवास्ते सन्तु पन्थानो मा च ते परिपन्थिनः । आगताश्च तथा
पुत्र भवन्त्वद्रोहचेतसः ॥ ११ ॥ पातु त्वां वरुणो राजा सलिले
सलिलेश्वरः । अन्तरीक्षेऽन्तरीक्षस्थः पवनः सर्वगस्तथा ॥ १२ ॥
पिता त्वां पातु सर्वत्र तपनस्तपताम्वरः । येन दत्तोऽसि मे पुत्र
दिव्येन विधिना किल ॥ १३ ॥ आदित्या वसवो रुद्राः साध्या
विश्वे च देवताः । मरुतश्च महेन्द्रेण दिशश्च सदिगीश्वराः ॥१४॥
रक्षन्तु त्वां सुराः सर्वे समेषु विषमेषु च । वेत्स्यामि त्वां विदेशेऽपि
कवचेनाभिसूचितम् ॥ १५ ॥ धन्यस्ते पुत्र जनको देवो भानु-
र्विभावसुः । यस्त्वां द्रक्ष्यति दिव्येन चक्षुषा वाहिनीगतम् ॥१६॥
धन्या सा प्रमदा या त्वां पुत्रत्वे कल्पयिष्यति । यस्यांस्त्वं तृषितः
पुत्र स्तनं पास्यसि देवज ॥ १७ ॥ को नु स्वप्नस्तया दृष्टो या

त्वामादित्यवर्च्चसम् । दिव्यवर्म्मसमायुक्तं दिव्यकुण्डलभूषितम् ॥१८॥
पद्मायतविशालाक्षं पद्मताम्रदलोज्ज्वलम् । सुललाटं सुकेशान्तं
पुत्रत्वे कल्पयिष्यति ॥ १९ ॥ धन्या द्रक्ष्यन्ति पुत्र त्वां भूमौ संसर्प-
माणकम् । अव्यक्तकलवाक्यानि वदन्तं रेणुगुण्ठितम् ॥ २० ॥
धन्या द्रक्ष्यन्ति पुत्र त्वां पुनर्यौवनगोचरम् । हिमवद्वनसम्भूतं सिंहं
केशरिणं यथा ॥२१॥ एवं बहुविधं राजन् विलप्य करुणं पृथा ।
अवासृजत मञ्जूषामश्वनद्यास्तदा जले ॥ २२ ॥ रुदती पुत्र-
शोकार्त्ता निशीथे कमलेक्षणा । धात्र्या सह पृथा राजन् पुत्र-
दर्शनलालसा ॥ २३ ॥ विसर्जयित्वा मञ्जूषां सम्बोधनभयात्
पितुः । विवेश राजभवनं पुनः शोकातुरा ततः ॥ २४ ॥ मञ्जूषा
त्वश्वनद्याः सा ययौ चर्म्मण्वतीं नदीम् । चर्म्मण्वत्याश्च यमुनां ततो
गङ्गां जगाम ह ॥ २५ ॥ गङ्गायाः सूतविषयं चम्पामनु ययौ
पुरीम् । स मञ्जूषागतो गर्भस्तरङ्गैरुह्यमानकः ॥ २६ ॥ अमृ-
तादुत्थितं दिव्यं तत्तु वर्म्म सकुण्डलम् । धारयामास तं गर्भं दैवञ्च
विधिनिर्म्मितम् ॥ २७ ॥

इति आरण्यपर्व्वणि कुण्डलाहरणपर्व्वणि पृथामञ्जूषाक्षेपणे
सप्ताधिकत्रिशततोऽध्यायः ॥ ३०७ ॥

वैशम्पायन उवाच । एतस्मिन्नेव काले तु धृतराष्ट्रस्य वै
सखा । सूतोऽधिरथ इत्येव सदारो जाह्नवीं ययौ ॥ १ ॥ तस्य
भार्य्याभवद्राजन् रूपेणासदृशी भुवि । राधा नाम महाभागा न
सा पुत्रमविन्दत ॥ २ ॥ अपत्यार्थं परं यत्नमकरोच्च विशेषतः ।
सा ददर्शाथ मञ्जूषामुह्यमानां यदृच्छया ॥ ३ ॥ दत्तरक्षाप्रति-
सरामन्वालभनशोभिताम् । ऊर्म्मीतरङ्गैर्जाह्नव्याः समानीतामुप-
ह्वरम् ॥ ४ ॥ सा तां कौतूहलात् प्राप्तां ग्राहयामास भामिनी ।

ततो निवेदयामास सूतस्याधिरथस्य वै ॥ ५ ॥ स तामुद्धृत्य मञ्जूषामुत्साद्य जलमन्तिकात्। यन्त्रैरुद्घाटयामास सोऽपश्य-त्तत्र बालकम् ॥ ६ ॥ तरुणादित्यसङ्काशं हेमवर्मधरं तथा। मृष्टकुण्डलयुक्तेन वदनेन विराजता ॥ ७ ॥ स सूतो भार्य्यया सार्द्धं विस्मयोत्फुल्ललोचनः। अङ्कमारोप्य तं बालं भार्य्यां वचन-मब्रवीत् ॥ ८ ॥ इदमत्यद्भुतं भीरु यतो जातोऽस्मि भाविनि। दृष्टवान् देवगर्भोऽयं मन्येऽस्मानकमुपागतः ॥ ९ ॥ अनपत्यस्य पुत्रोऽयं देवैर्दत्तो ध्रुवं मम। इत्युक्त्वा तं ददौ पुत्रं राधायै स महीपते ॥ १० ॥ प्रतिजग्राह तं राधा विधिवद्दिव्यरूपिणम्। पुत्रं कमलगर्भाभं देवगर्भं श्रियावृतम् ॥ ११ ॥ पुपोष चैनं विधि-वद्ववृधे स च वीर्य्यवान्। ततः प्रभृति चाप्यन्ये प्राभवन्नौरसाः सुताः ॥ १२ ॥ वसुवर्मधरं दृष्ट्वा तं बालं हेमकुण्डलम्। नामास्य वसुषेणेति ततश्चक्रुर्द्विजातयः ॥ १३ ॥ एवं स सूतपुत्रत्वं जगा-मामितविक्रमः। वसुषेण इति ख्यातो वृष इत्येव च प्रभु ॥१४॥ सूतस्य ववृधेऽङ्गेषु ज्येष्ठः पुत्रः स वीर्य्यवान्। चारेण विदित-श्चासीत् पृथाया दिव्यवर्मभृत् ॥ १५ ॥ सूतस्त्वधिरथः पुत्रं विवृद्धं समयेन तम्। दृष्ट्वा प्रस्थापयामास पुरं वारणसाह्वयम ॥ १६ ॥ तत्रोपसदनञ्चक्रे द्रोणस्येष्वस्त्रकर्मणि। सख्यं दुर्य्योधनेनैवमगमत् स च वीर्य्यवान् ॥ १७ ॥ द्रोणात् कृपाच्च रामाच्च सोऽस्त्रग्राम-ञ्चतुर्विधम्। लब्ध्वा लोकेऽभवत् ख्यातः परमेष्वासतां गतः ॥१८॥ सन्धाय धार्त्तराष्ट्रेण पार्थानां विप्रिये रतः। योद्धुमाशंसते नित्यं फाल्गुनेन महात्मना ॥ १९ ॥ सदा हि तस्य स्पर्द्धासीदर्जुनेन विशाम्पते। अर्जुनस्य च कर्णेन यतो दृष्टो बभूव सः ॥ २० ॥ एतद्गुह्यं महाराज सूर्य्यस्यासीन्न संशयः। यः सूर्य्यसम्भवः कर्णः कुन्त्यां सूतकुले तदा ॥ २१ ॥ तन्तु कुण्डलिनं दृष्ट्वा वर्मणा च समन्वितम्। अवध्यं समरे मत्वा पर्य्यतप्यद्युधिष्ठिरः ॥ २२ ॥

यदा च कर्णो राजेन्द्र भानुमन्तं दिवाकरम् । स्तौति मध्यन्दिने प्राप्ते प्राञ्जलिः सलिलोत्थितः ॥ २३ ॥ तत्रैनमुपतिष्ठन्ति ब्राह्मणा धनहेतुना । नादेयं तस्य तत्काले किञ्चिदस्ति द्विजातिषु ॥२४॥ तमिन्द्रो ब्राह्मणो भूत्वा भिक्षां देहीत्युपस्थितः । स्वागतञ्चेति राधेयस्तमथ प्रत्यभाषत ॥ २५ ॥

इति आरण्यपर्व्वणि कुण्डलाहरणपर्व्वणि राधाकर्णप्राप्तौ अष्टाधिकत्रिशततोऽध्यायः ॥ ३०८ ॥

वैशम्पायन उवाच । देवराजमनुप्राप्तं ब्राह्मणच्छद्मना वृतम् । दृष्ट्वा स्वागतमित्याह न बुबोधास्य मानसम् ॥ १ ॥ हिरण्यकण्ठीः प्रमदा ग्रामान् वा बहुगोकुलान् । किं ददानीति तं विप्रमुवाचाधिरथिस्ततः ॥ २ ॥

ब्राह्मण उवाच । हिरण्यकण्ठ्यः प्रमदा यच्चान्यत् प्रीतिवर्द्धनम् । नाहं दत्तमिहेच्छामि तदर्थिभ्यः प्रदीयताम् ॥ ३ ॥ यदेतत् सहजं वर्म कुण्डले च तवानघ । एतदुत्कृत्य मे देहि यदि सत्यव्रतो भवान् ॥ ४ ॥ एतदिच्छाम्यहं क्षिप्रं त्वया दत्तं परन्तप । एष मे सर्व्वलाभानां लाभः परमको मतः ॥ ५ ॥

कर्ण उवाच । अवनिं प्रमदा गाश्च निवापं बहुवार्षिकम् । तत्ते विप्र प्रदास्यामि न तु वर्म सकुण्डलम् ॥ ६ ॥

वैशम्पायन उवाच । एवं बहुविधैर्वाक्यैर्याच्यमानः स तु द्विजः । कर्णेन भरतश्रेष्ठ नान्यं वरमयाचत ॥ ७ ॥ सान्त्वितश्च यथाशक्ति पूजितश्च यथाविधि । न चान्यं स द्विजश्रेष्ठः कामयामास वै वरम् ॥ ८ ॥ यदा नान्यं प्रवृणुते वरं वै द्विजसत्तमः । तदैनमब्रवीद्भूयो राधेयः प्रहसन्निव ॥ ९ ॥ सहजं वर्म मे विप्र कुण्डले चामृतोद्भवे । तेनावध्योऽस्मि लोकेषु ततो नैतज्जहाम्यहम्

॥ १० ॥ विशालं पृथिवीराज्यं क्षेमं निहतकण्टकम् । प्रति-
गृह्णीष्व मत्तस्त्वं साधु ब्राह्मणपुङ्गव ॥ ११ ॥ कुण्डलाभ्यां विमु-
क्तोऽहं वर्मणा सहजेन च । गमनीयो भविष्यामि शत्रूणां द्विज-
सत्तम ॥ १२ ॥

वैशम्पायन उवाच । यदान्यं न वरं वव्रे भगवान् पाक-
शासनः । ततः प्रहस्य कर्णस्तं पुनरित्यब्रवीद्वचः ॥ १३ ॥ विदितो
देवदेवेश प्रागेवासि मम प्रभो । न तु न्याय्यं मया दातुं तव
शक्र वृथा वरम् ॥ १४ ॥ त्वं हि देवेश्वरः साक्षात् त्वया देयो
वरो मम । अन्येषाञ्चैव भूतानामीश्वरो ह्यसि भूतकृत् ॥ १५ ॥
यदि दास्यामि ते देव कुण्डले कवचन्तथा । वध्यतामुपयास्यामि
त्वञ्च शक्रावहास्यताम् ॥ १६ ॥ तस्माद्विनिमयं कृत्वा कुण्डले वर्म
चोत्तमम् । हरस्व शक्र कामं मे न दद्यामहमन्यथा ॥ १७ ॥

शक्र उवाच । विदितोऽहं रवेः पूर्वमायानेव तवान्तिकम् ।
तेन ते सर्वमाख्यातमेवमेतन्न संशयः ॥ १८ ॥ काममस्तु तथा
तात तव कर्ण यथेच्छसि । वर्जयित्वा तु मे वज्रं प्रवृणीष्व यथे-
च्छसि ॥ १९ ॥

वैशम्पायन उवाच । ततः कर्णः प्रहृष्टस्तु उपसङ्गम्य वास-
वम् । अमोघां शक्तिमभ्येत्य वव्रे संपूर्णमानसः ॥ २० ॥

कर्ण उवाच । वर्मणा कुण्डलाभ्याञ्च शक्तिं मे देहि वासव ।
अमोघां शत्रुसङ्घानां घातिनीं पृथनामुखे ॥ २१ ॥ ततः सञ्चिन्त्य
मनसा मुहूर्त्तमिव वासवः । शक्त्यर्थं पृथिवीपाल कर्णं वाक्यमथा-
ब्रवीत् ॥ २२ ॥ कुण्डले मे प्रयच्छस्व वर्म चैव शरीरजम् ।
गृहाण कर्ण शक्तिन्त्वमनेन समयेन च ॥ २३ ॥ अमोघा हन्ति
शतशः शत्रून् मम करच्युता । पुनश्च पाणिमभ्येति मम दैत्यान्
विनिघ्नतः ॥ २४ ॥ सेयं तव करप्राप्ता हत्वैकं रिपुमूर्ज्जितम् ।
गर्ज्जन्तं प्रतपन्तञ्च मामेवैष्यति सूतज ॥ २५ ॥

कर्ण उवाच। एकमेवाहमिच्छामि रिपुं हन्तुं महाहवे। गर्ज्जन्तं प्रतपन्तञ्च यतो मम भयं भवेत् ॥ २६ ॥

इन्द्र उवाच। एवं हनिष्यसि रिपुं गर्ज्जन्तं बलिनं रणे। त्वन्तु यं प्रार्थयस्येकं रक्षते स महात्मना ॥ २७ ॥ यमाहुर्वेद-विद्वांसो वाराहमपराजितम्। नारायणमचिन्त्यञ्च तेन कृष्णेन रक्ष्यते ॥ २८ ॥

कर्ण उवाच। एवमप्यस्तु भगवन्नेकवीरवधे मम। अमोघां देहि मे शक्तिं यया हन्यां प्रतापिनम् ॥ २९ ॥ उत्कृत्य तु प्रदास्यामि कुण्डले कवचञ्च ते। निकृत्तेषु तु गात्रेषु न मे बीभत्सता भवेत् ॥ ३० ॥

इन्द्र उवाच। न ते बीभत्सता कर्ण भविष्यति कथञ्चन। व्रणश्चैव न गात्रेषु यस्त्वं नानृतमिच्छसि ॥ ३१ ॥ यादृशस्ते पितुर्वर्णस्तेजश्च वदताम्वर। तादृशेनैव वर्णेन त्वं कर्ण भविता पुनः ॥ ३२ ॥ विद्यमानेषु शस्त्रेषु यद्यमोघामसंशये। प्रमत्तो मोक्ष्यसे चापि त्वय्येवैषा पतिष्यति ॥ ३३ ॥

कर्ण उवाच। संशयं परमं प्राप्य विमोक्ष्ये वासवीमिमाम्। यथा मामात्थ शक्र त्वं सत्यमेतद्ब्रवीमि ते ॥ ३४ ॥

वैशम्पायन उवाच। ततः शक्तिं प्रज्वलितां प्रतिगृह्य विशाम्पते। शस्त्रं गृहीत्वा निशितं सर्वगात्राण्यकृन्तत ॥ ३५ ॥ ततो देवा मानवा दानवाश्च निकृन्तन्तं कर्णमात्मानमेवम्। दृष्ट्वा सर्वे सिंहनादान् प्रणेदुर्न ह्यस्यासीन्मुखजो वै विकारः ॥ ३६ ॥ ततो दिव्या दुन्दुभयः प्रणेदुः पपातोच्चैः पुष्पवर्षञ्च दिव्यम्। दृष्ट्वा कर्णं शस्त्रसङ्कृत्तगात्रं मुहुश्चापि स्मयमानं नृवीरम् ॥ ३७ ॥ ततश्छित्त्वा कवचं दिव्यमङ्गात्तथैवार्द्रं प्रददौ वासवाय। तथोत्कृत्य प्रददौ कुण्डले ते कर्णात्तस्मात् कर्मणा तेन कर्णः ॥ ३८ ॥ ततः शक्रः प्रहसन् वञ्चयित्वा कर्णं लोके यशसा योजयित्वा। कृतं कार्य्यं

पाण्डवानां हि मेने ततः पश्चाद्दिवमेवोत्पपात ॥ ३९ ॥ श्रुत्वा कर्णं मुषितं धार्त्तराष्ट्रा दीनाः सर्व्वे भग्नदर्पा इवासन्। तांश्चावस्थां गमितं सूतपुत्रं श्रुत्वा पार्था जहृषुः काननेषु ॥ ४० ॥

जनमेजय उवाच। क्वस्था वीराः पाण्डवास्ते बभूवुः कुतश्चैते श्रुतवन्तः प्रियं तत्। किं वाकार्षुर्द्वादशाब्दे व्यतीते तन्मे सर्वं भगवान् व्याकरोतु ॥ ४१ ॥

वैशम्पायन उवाच। लब्ध्वा कृष्णां सैन्धवं द्रावयित्वा विप्रैः सार्द्धं काम्यकादाश्रमात्ते। मार्कण्डेयात् श्रुतवन्तः पुराणं देवर्षीणाञ्चरितं विस्तरेण ॥ ४२ ॥ प्रत्याजग्मुः सरथाः सानुयात्राः सर्वैः सार्द्धं सूतपौरोगवैश्च। ततः पुण्यं द्वैतवनं नृवीरा निस्तीर्य्योग्रं वनवासं समग्रम् ॥ ४३ ॥

इति आरण्यपर्वणि कुण्डलाहरणपर्वणि कर्णस्य वर्मकुण्डलदाने नवाधिकत्रिशततोऽध्यायः ॥ ३०९ ॥

समाप्तञ्च कुण्डलाहरणपर्व।

अथ आरणेयपर्व।

जनमेजय उवाच। एवं हृतायां कृष्णायां प्राप्य क्लेशमनुत्तमम्। प्रतिपद्य ततः कृष्णां किमकुर्वत पाण्डवाः ॥ १ ॥

वैशम्पायन उवाच। एवं हृतायां कृष्णायां प्राप्य क्लेशमनुत्तमम्। विहाय काम्यकं राजा सह भ्रातृभिरच्युत ॥ २ ॥ पुनर्द्वैतवनं रम्यमाजगाम युधिष्ठिरः। स्वादुमूलफलं रम्यं विचित्रबहुपादपम् ॥ ३ ॥ अनुभुक्तफलाहाराः सर्व्व एव मितामनाः। न्यवसन् पाण्डवास्तत्र कृष्णाया सह भार्य्यया ॥ ४ ॥ वसन् द्वैतवने राजा कुन्तीपुत्रो युधिष्ठिरः। भीमसेनोऽर्जुनश्चैव माद्रीपुत्रौ च पाण्डवौ ॥ ५ ॥ ब्राह्मणार्थे पराक्रान्ता धर्म्मात्मानो यतव्रताः।

स्वयमार्च्छन्ति विपुलं सुखोदर्कं परन्तपाः ॥ ६ ॥ तस्मिन् प्रतिवसन्तस्ते यत् प्रापुः कुरुसत्तमाः । वने क्लेशं सुखोदर्कं तत् प्रवक्ष्यामि ते शृणु ॥ ७ ॥ अरणीसहितं मन्थं ब्राह्मणस्य तपस्विनः । मृगस्य घर्षमाणस्य विषाणे समसज्जत ॥ ८ ॥ तदादाय गतो राजंस्त्वरमाणो महामृगः । आश्रमान्तरितः शीघ्रं प्लवमानो महाजवः ॥ ९ ॥ ह्रियमाणन्तु तं दृष्ट्वा स विप्रः कुरुसत्तम । त्वरितोऽभ्यागमत्तत्र अग्निहोत्रपरीप्सया ॥ १० ॥ अजातशत्रुमासीनं भ्रातृभिः सहितं वने । आगम्य ब्राह्मणस्तूर्णं सन्तप्तश्चेदमब्रवीत् ॥ ११ ॥ अरणीसहितं मन्थं समासक्तं वनस्पतौ । मृगस्य घर्षमाणस्य विषाणे समसज्जत ॥ १२ ॥ तमादाय गतो राजंस्त्वरमाणो महामृगः । आश्रमान्तरितः शीघ्रं प्लवमानो महाजवः ॥ १३ ॥ तस्य गत्वा पदं राजन्नासाद्य च महामृगम् । अग्निहोत्रं न लुप्येत तदानयत पाण्डवाः ॥ १४ ॥ ब्राह्मणस्य वचः श्रुत्वा सन्तप्तोऽथ युधिष्ठिरः । धनुरादाय कौन्तेयः प्राद्रवद्भ्रातृभिः सह ॥ १५ ॥ सन्नद्धा धन्विनः सर्व्वे प्राद्रवन्नरपुङ्गवाः । ब्राह्मणार्थं यतन्तस्ते शीघ्रमन्वगमन्मृगम् ॥ १६ ॥ कर्णिनालीकनाराचानुत्सृजन्तो महारथाः । नाविध्यन् पाण्डवास्तत्र पश्यन्तो मृगमन्तिकात् ॥ १७ ॥ तेषां प्रयतमानानां नादृश्यत महामृगः । अपश्यन्तो मृगं श्रान्ता दुःखं प्राप्ता मनस्विनः ॥ १८ ॥ शीतलच्छायमागम्य न्यग्रोधं गहने वने । क्षुत्पिपासापरीताङ्गाः पाण्डवाः समुपाविशन् ॥ १९ ॥ तेषां समुपविष्टानां नकुलो दुःखितस्तदा । अब्रवीत् भ्रातरं ज्येष्ठममर्षात् कुरुनन्दनम् ॥ २० ॥ नास्मिन् कुले जातु ममज्ज धर्मो न चालस्यादर्थलोपो बभूव । अनुत्तराः सर्व्वभूतेषु भूयः सम्प्राप्ताः स्मः संशयं किन्नु राजन् ॥ २१ ॥

इति आरण्यपर्व्वणि आरणेयपर्व्वणि पाण्डवमृगान्वेषणे द्वाधिकत्रिशततोऽध्यायः ॥ ३१० ॥

युधिष्ठिर उवाच। नापदामस्ति मर्य्यादा न निमित्तं न कारणम्। धर्मस्तु विभजत्यर्थ मुभयोः पुण्यपापयोः॥ १॥

भीम उवाच। प्रातिकाम्यनयत् कृष्णां सभायां प्रेष्यवत्तदा। न मया निहतस्तत्र तेन प्राप्ताः स्म संशयम्॥ २॥

अर्जुन उवाच। वाचस्तीक्ष्णास्थिभेदिन्यः सूतपुत्रेण भाषिताः। अतितीव्रा मया क्षान्तास्तेन प्राप्ताः स्म संशयम्॥ ३॥

सहदेव उवाच। शकुनिस्त्वां यदाजैषीदक्षद्यूतेन भारत। न मया न हतस्तत्र तेन प्राप्ताः स्म संशयम्॥ ४॥

वैशम्पायन उवाच। ततो युधिष्ठिरो राजा नकुलं वाक्यमब्रवीत्। आरुह्य वृक्षं माद्रेय निरीक्षस्व दिशो दश॥ ५॥ पानीयमन्तिके पश्य वृक्षांश्चाप्युदकाश्रितान्। एते हि भ्रातरः श्रान्तास्तव तात पिपासिताः॥ ६॥ नकुलस्तं तथेत्युक्त्वा शीघ्रमारुह्य पादपम्। अब्रवीद्भ्रातरं ज्येष्ठमभिवीक्ष्य समन्ततः॥ ७॥ पश्यामि बहुलान् राजन् वृक्षानुदकसंश्रयान्। सारसानाञ्च निर्ह्रादमत्रोदकसंशयम॥८॥ ततोऽब्रवीत् सत्यधृतिः कुन्तीपुत्रो युधिष्ठिरः। गच्छ सौम्य ततः शीघ्रं तूर्णं पानीयमानय॥ ९॥ नकुलस्तु तथेत्युक्त्वा भ्रातुर्ज्येष्ठस्य शासनात्। प्राद्रवद्यत्र पानीयं शीघ्रञ्चैवान्वपद्यत॥ १०॥ स दृष्ट्वा विमलं तोयं सारसैः परिवारितम्। पातुकामस्ततो वाचमन्तरीक्षात् स शुश्रुवे॥ ११॥

यक्ष उवाच। मा तात साहसं कार्षीर्मम पूर्वपरिग्रहः। प्रश्नानुक्त्वा तु माद्रेय ततः पिब हरस्व च॥ १२॥ अनादृत्य तु तद्वाक्यं नकुलः सुपिपासितः। अपिबत् शीतलं तोयं पीत्वा च निपपात ह॥ १३॥ चिरायमाणे नकुले कुन्तीपुत्रो युधिष्ठिरः। अब्रवीत् भ्रातरं वीरं सहदेवमरिन्दम॥ १४॥ भ्राता हि चिरयातो नः सहदेव तवाग्रजः। तथैवानय सोदर्य्यं पानीयञ्च त्वमानय॥ १५॥ सहदेवस्तथेत्युक्त्वा तां दिशं प्रत्यपद्यत। ददर्श च

हतं भूमौ भ्रातरं नकुलं तदा ॥ १६ ॥ भ्रातृशोकाभिसन्तप्तस्तृषया च प्रपीड़ितः । अभिदुद्राव पानीयं तदा वागभ्यभाषत ॥ १७ ॥ मा तात साहसं कार्षीर्मम पूर्व्वपरिग्रहः । प्रश्नानुक्त्वा यथाकामं पिबस्व च हरस्व च ॥ १८ ॥ अनादृत्य तु तद्वाक्यं सहदेवः पिपासितः । अपिबत् शीतलं तोयं पीत्वा च निपपात ह ॥ १९ ॥ अथाब्रवीत् स विजयं कुन्तीपुत्रो युधिष्ठिरः । भ्रातरौ ते चिरगतौ बीभत्सो शत्रुकर्षण ॥ २० ॥ तौ चैवानय भद्रन्ते पानीयञ्च त्वमानय । त्वं हि नस्तात सर्व्वेषां दुःखितानामुपाश्रयः ॥ २१ ॥ एवमुक्तो गुड़ाकेशः प्रगृह्य सशरं धनुः । आमुक्तखड़्गो मेधावी तत्सरः प्रत्यपद्यत ॥ २२ ॥ ततः पुरुषशार्दूलौ पानीयहरणे गतौ । तौ ददर्श हतौ तत्र भ्रातरौ श्वेतवाहनः ॥ २३ ॥ प्रसुप्ताविव तौ दृष्ट्वा नरसिंहः सुदुःखितः । धनुरुद्यम्य कौन्तेयो व्यलोकयत तद्वनम् ॥ २४ ॥ नापश्यत्तत्र किञ्चित् स भूतमस्मिन्महावने । सव्यसाची ततः श्रान्तः पानीयं सोऽभ्यधावत ॥ २५ ॥ अभिधावंस्ततो वाक्यमन्तरीक्षात् स शुश्रुवे । किमासीदसि पानीयं नैतच्छक्यं बलात्त्वया ॥ २६ ॥ कौन्तेय यदि प्रश्नांस्तान्मयोक्तान् प्रतिपत्स्यसे । ततः पास्यसि पानीयं हरिष्यसि च भारत ॥२७॥ वारितस्त्वब्रवीत् पार्थो दृश्यमानो निवारय । यावद्वाणैर्व्विनिर्भिन्नः पुनर्नैवं वदिष्यसि ॥ २८ ॥ एवमुक्त्वा ततः पार्थः शरैरस्त्रानुमन्त्रितैः । प्रववर्ष दिशः कृत्स्नाः शब्दविद्यञ्च दर्शयन् ॥ २९ ॥ कर्णिनालीकनाराचानुत्सृजन् भरतर्षभ । स त्वमोघानिषून्मुक्त्वा तृष्णयाभिप्रपीड़ितः । अनेकैरिषुसङ्घातैरन्तरीक्षे ववर्ष ह ॥३०॥

यक्ष उवाच । किं विघातेन ते पार्थ प्रश्नानुक्त्वा ततः पिब । अनुक्त्वा च पिबन् प्रश्नान् पीत्वैव न भविष्यसि ॥ ३१ ॥ एवमुक्तस्ततः पार्थः सव्यसाची धनञ्जयः । अवज्ञायैव तां वाचं पीत्वैव निपपात ह ॥ ३२ ॥ अथाब्रवीद्भीमसेनं कुन्तीपुत्रो युधिष्ठिरः । नकुलः

सहदेवस्य बीभत्सुश्च परन्तप ॥ ३३ ॥ चिरङ्गतास्तोयहेतोर्न चागच्छन्ति भारत। तांश्चैवानय भद्रन्ते पानीयञ्च त्वमानय ॥ ३४ ॥ भीमसेनस्तथेत्युक्त्वा तं देशं प्रत्यपद्यत। यत्र ते पुरुषव्याघ्रा भ्रातरोऽस्य निपातिताः ॥ ३५ ॥ तान् दृष्ट्वा दुःखितो भीमस्तृषया च प्रपीड़ितः। अमन्यत महाबाहुः कर्म तद्यक्षरक्षसाम् ॥ ३६ ॥ स चिन्तयामास तदा योद्धव्यं ध्रुवमद्य वै। पास्यामि तावत् पानीयमिति पार्थो वृकोदरः। ततोऽभ्यधावत् पानीयं पिपासुर्भरतर्षभः ॥ ३७ ॥

यक्ष उवाच। मा तात साहसं कार्षीर्मम पूर्वपरिग्रहः। प्रश्नानुक्त्वा तु कौन्तेय ततः पिब हरस्व च ॥ ३८ ॥

वैशम्पायन उवाच। एवमुक्तस्तदा भीमो यक्षेणामिततेजसा। अनुक्त्वैव तु तान् प्रश्नान् पीत्वैव निपपात ह ॥ ३९ ॥ ततश्चिरगतान् भ्रातॄनथ ज्ञात्वा युधिष्ठिरः। चिरायमाणो बहुशः पुनः पुनरुवाच ह ॥ ४० ॥ माद्रेयौ किं चिरायेते गाण्डीवी किं चिरायते। महाबलधरस्तत्र किं नु भीमश्चिरायते ॥ ४१ ॥ गच्छाम्येषां पदं द्रष्टुमिति कृत्वा युधिष्ठिरः। समुत्तस्थौ महाबाहुर्दह्यमानेन चेतसा ॥ ४२ ॥ ततः कुन्तीसुतो राजा प्रचिन्त्य पुरुषर्षभः। आत्मनात्मानमेतच्च चिन्तयन्निदमब्रवीत् ॥ ४३ ॥ किं स्विद्वनमिदं दुष्टं किंस्विद्दुष्टो मृगो भवेत्। प्राहसन् वा महाभूतं प्रमत्तास्तेनाथ वापतन् ॥ ४४ ॥ न पश्यन्त्यथ वा वीराः पानीयं यत्र ते गताः। अन्विच्छद्भिर्वने तोयं कालोऽयमभिपातितः। किं नु तत् कारणं येन नायान्ति पुरुषर्षभाः ॥ ४५ ॥ एवमादीनि वाक्यानि विमृष्य नृपसत्तमः। व्यपेतजननिर्घोषं प्रविवेश महावनम् ॥ ४६ ॥ रुरुभिश्च वराहैश्च पक्षिभिश्च निषेवितम्। नीलभास्वरवर्णैश्च पादपैरुपशोभितम्। भ्रमरैरुपगीतञ्च पक्षिभिश्च महायशाः ॥४७॥ स गच्छन् कानने तस्मिन् हेमजालपरिष्कृतम्।

ददर्श तत् सरः श्रीमान् विश्वकर्मकृतं यथा ॥ ४८ ॥ उपेतं नलिनीजालैः सिन्धुवारैः सुवेतसैः । केतकैः करवीरैश्च पिप्पलैश्चैव संवृतम् । श्रमार्त्तस्तदुपागम्य सरो दृष्ट्वाथ विस्मितः ॥ ४९ ॥

इति आरण्यपर्व्वणि आरणेयपर्व्वणि युधिष्ठिरसरोदर्शने एकादशाधिकत्रिशततोऽध्यायः ॥ ३११ ॥

वैशम्पायन उवाच । स ददर्श हतान् भ्रातॄन् लोकपालानिव च्युतान् । युगान्ते समनुप्राप्ते शक्रप्रतिमगौरवान् ॥ १ ॥ विनिकीर्णधनुर्वाणं दृष्ट्वा निहतमर्जुनम् । भीमसेनं यमौ चैव निर्विचेष्टान् गतायुषः ॥ २ ॥ स दीर्घमुष्णं निश्वस्य शोकवाष्पपरिप्लुतः । तान् दृष्ट्वा पतितान् भ्रातॄन् सर्वांश्चिन्तासमन्वितः ॥ ३ ॥ धर्मपुत्रो महाबाहुर्विललाप सुविस्तरम् । ननु त्वया महाबाहो प्रतिज्ञातं वृकोदर ॥ ४ ॥ सुयोधनस्य भेत्स्यामि गदया सक्थिनी रणे । व्यर्थं तदद्य मे सर्वं त्वयि वीरे निपातिते ॥ ५ ॥ महात्मनि महाबाहो कुरूणां कीर्त्तिवर्द्धन । मनुष्यसम्भवा वाचो विधर्मिण्यः प्रतिश्रुताः ॥ ६ ॥ भवता दिव्यवाचस्तु ता भवन्ति कथं मृषा । देवाश्चापि यदावोचन् सूतके त्वां धनञ्जय ॥ ७ ॥ सहस्राक्षादनवरः कुन्ति पुत्रस्तवेति वै । उत्तरे पारिपात्रे च जगुर्भूतानि सर्वशः ॥ ८ ॥ विप्रनष्टां श्रियञ्चैषामाहर्त्ता पुनरञ्जसा । नास्य जेता रणे कश्चिदजेता नैष कस्यचित् ॥ ९ ॥ सोऽयं मृत्युवशं यातः कथं जिष्णुर्महाबलः । अयं ममाशां संहत्य शेते भूमौ धनञ्जयः ॥ १० ॥ आश्रित्य यं वयं नाथं दुःखान्येतानि सेहिम । रणे प्रमत्तौ वीरौ च सदा शत्रुनिवर्हणौ ॥ ११ ॥ कथं रिपुवशं यातौ कुन्तीपुत्रौ महाबलौ । यौ सर्वास्त्राप्रतिहतौ भीमसेनधनञ्जयौ ॥ १२ ॥ अश्मसारमयं नूनं हृदयं मम दुर्हृदः ।

यमौ यदेतौ दृष्ट्वाद्य पतितौ नावदीर्य्यते ॥ १३ ॥ शास्त्रज्ञा देश-कालज्ञास्तपोयुक्ताः क्रियान्विताः। अकृत्वा सदृशं कर्म किं शेध्वं पुरुषर्षभाः ॥ १४ ॥ अविच्चतशरीराश्चाप्यप्रमृष्टशरासनाः। असंज्ञा भुवि सङ्गम्य किं शेध्वमपराजिताः ॥ १५ ॥ सानूनिवाद्रेः संसुप्तान् दृष्ट्वा भ्रातृन्महामतिः। सुखं प्रसुप्तान् प्रखिन्नः खिन्नः कष्टां दशा-ङ्गतः ॥ १६ ॥ एवमेवेदमित्युक्त्वा धर्मात्मा स नरेश्वरः। शोक-सागरमध्यस्थो दध्यौ कारणमाकुलः ॥ १७ ॥ इति कर्त्तव्यताञ्चेति देशकालविभागवित्। नाभिपेदे महाबाहुश्चिन्तयानो महामतिः ॥ १८ ॥ अथ संस्तभ्य धर्मात्मा तदात्मानं तपःसुतः। एवं विलप्य बहुधा धर्मपुत्रो युधिष्ठिरः ॥ १९ ॥ बुद्ध्या विचिन्तयामास वीराः केन निपातिताः। नैषां शस्त्रप्रहारोऽस्ति पदं नेहास्ति कस्यचित् ॥ २० ॥ भूतं महदिदं मन्ये भ्रातरौ येन मे हताः। एकाग्रं चिन्तयिष्यामि पीत्वा वेत्स्यामि वा जलम् ॥ २१ ॥ स्यात्तु दुर्य्यो-धनेनेदमुपांशुविहितं कृतम्। गान्धारराजरचितं सततं जिह्मबुद्धिना ॥ २२ ॥ यस्य कार्य्यमकार्य्यं वा सममेव भवत्युत। कस्तस्य विश्वसे-द्वीरो दुष्कृतेरकृतात्मनः ॥ २३ ॥ अथ वा पुरुषैर्गूढ़ैः प्रयोगोऽय-न्दुरात्मनः। भवेदिति महाबुद्धिर्बहुधा तदचिन्तयत् ॥ २४ ॥ तस्यासीन्न विषेणेदमुदकं दूषितं यथा। मृतानामपि चैतेषां विकृतं नैव जायते ॥ २५ ॥ मुखवर्णाः प्रसन्ना मे भ्रातृणामित्यचिन्त-यत्। एकैकशश्चौघबलानिमान् पुरुषसत्तमान् ॥ २६ ॥ कोऽन्यः प्रतिसमासीत कालान्तकयमादृते। एतेन व्यवसायेन तत्तोयं व्यव-गाढ़वान्। गाहमानश्च तत्तोयमन्तरिक्षात् स शुश्रुवे ॥ २७ ॥

यक्ष उवाच। अहं वकः शैवलमत्स्यभक्षो नीता मया प्रेत-वशं तवानुजाः। त्वं पञ्चमो भविता राजपुत्र न चेत् प्रश्नान् पृच्छतो व्याकरोषि ॥ २८ ॥ मा तात साहसं कार्षीर्मम पूर्वपरि-ग्रहः। प्रश्नानुक्त्वा तु कौन्तेय ततः पिब हरस्व च ॥ २९ ॥

युधिष्ठिर उवाच । रुद्राणां वा वसूनां वा मरुतां वा प्रधान-
भाक् । पृच्छामि को भवान् देवो नैतच्छकुनिना कृतम् ॥ ३० ॥
हिमवान् पारिपात्रश्च विन्ध्यो मलय एव च । चत्वारः पर्वताः
केन पातिता भूरितेजसः । अतीव ते महत् कर्म कृतञ्च वलिना-
म्वरः ॥ ३१ ॥ यान्न देवा न गन्धर्वा नासुराश्च न राक्षसाः ।
विषहेरन् महायुद्धे कृतं ते तन्महाद्भुतम् ॥ ३२ ॥ न ते जानामि
यत् कार्य्यं नाभिजानामि काङ्क्षितम् । कौतूहलं महज्जातं
साध्वसञ्चागतं मम ॥ ३३ ॥ येनास्म्युद्विग्नहृदयः समुत्पन्नशिरो-
ज्वरः । पृच्छामि भगवंस्तस्मात् को भवानिह तिष्ठति ॥ ३४ ॥

यक्ष उवाच । यक्षोऽहमस्मि भद्रन्ते नास्मि पक्षी जलेचरः ।
मयैते निहताः सर्व्वे भ्रातरस्ते महौजसः ॥ ३५ ॥

वैशम्पायन उवाच । ततस्तामशिवां श्रुत्वा वाचं स परुषा-
क्षराम् । यक्षस्य ब्रुवतो राजन्नुपक्रम्य तदा स्थितः ॥ ३६ ॥
विरूपाक्षं महाकायं यक्षं तालसमुच्छ्रयम् । ज्वलनार्कप्रतीकाश-
मधृष्यं पर्व्वतोपमम् ॥३७॥ वृक्षमाश्रित्य तिष्ठन्तं ददर्श भरतर्षभः ।
मेघगम्भीरनादेन तर्ज्जयन्तं महास्वनम् ॥ ३८ ॥

यक्ष उवाच । इमे ते भ्रातरो राजन् वार्य्यमाणा मयासकृत् ।
वलात्तोयं जिहीर्षन्तस्ततो वै सूदिता मया ॥ ३९ ॥ न पेय-
मुदकं राजन् प्राणानिह परीप्सता । पार्थ मा साहसं कार्षी-
र्मम पूर्व्वपरिग्रहः । प्रश्नानुक्त्वा तु कौन्तेय ततः पिव हरस्व च ॥४०

युधिष्ठिर उवाच । न चाहं कामये यक्ष तव पूर्व्वपरिग्रहम् ।
कामं नैतत् प्रशंसन्ति सन्तो हि पुरुषाः सदा ॥ ४१ ॥ यदात्मना
स्वमात्मानं प्रशंसेत् पुरुषर्षभ । यथाप्रज्ञन्तु ते प्रश्नान् प्रतिवक्ष्यामि
पृच्छ माम् ॥ ४२ ॥

यक्ष उवाच । किंस्विदादित्यमुन्नयति के च तस्याभितश्चराः ।
कश्चैनमस्तं नयति कस्मिंश्च प्रतितिष्ठति ॥ ४३ ॥

युधिष्ठिर उवाच । ब्रह्मादित्यमुन्नयति देवास्तस्याभितश्चराः ।
धर्मश्चास्तं नयति च सत्ये च प्रतितिष्ठति ॥ ४४ ॥

यक्ष उवाच । केन स्वित् श्रोत्रियो भवति केन स्विद्विन्दते महत् । केन स्विद्द्वितीयवान् भवति राजन् केन च बुद्धिमान् ॥४५॥

युधिष्ठिर उवाच । श्रुतेन श्रोत्रियो भवति तपसा विन्दते महत् । धृत्या द्वितीयवान् भवति बुद्धिमान् वृद्धसेवया ॥ ४६ ॥

यक्ष उवाच । किं ब्राह्मणानां देवत्वं कश्च धर्मः सतामिव । कश्चैषां मानुषो भावः किमेषामसतामिव ॥ ४७ ॥

युधिष्ठिर उवाच । स्वाध्याय एषां देवत्वं तप एषां सतामिव । मरणं मानुषो भावः परीवादोऽसतामिव ॥ ४८ ॥

यक्ष उवाच । किं क्षत्रियाणां देवत्वं कश्च धर्मः सतामिव । कश्चैषां मानुषो भावः किमेषामसतामिव ॥ ४९ ॥

युधिष्ठिर उवाच । इष्वस्त्रमेषां देवत्वं यज्ञ एषां सतामिव । भयं वै मानुषो भावः परित्यागोऽसतामिव ॥ ५० ॥

यक्ष उवाच । किमेकं यज्ञियं साम किमेकं यज्ञियं यजुः । का चैका वृणुते यज्ञं कां यज्ञो नातिवर्त्तते ॥ ५५१ ॥

युधिष्ठिर उवाच । प्राणो वै यज्ञियं साम मनो वै यज्ञियं यजुः । ऋगेका वृणुते यज्ञं तां यज्ञो नातिवर्त्तते ॥ ५२ ॥

यक्ष उवाच । किं स्विदापततां श्रेष्ठं किं स्विन्निवपतां वरम् । किं स्वित् प्रतिष्ठमानानां किं स्वित् प्रसवतां वरम् ॥ ५३ ॥

युधिष्ठिर उवाच । वर्षमापततां श्रेष्ठं बीजन्निवपतां वरम् । गावः प्रतिष्ठमानानां पुत्रः प्रसवतां वरम् ॥ ५४ ॥

यक्ष उवाच । इन्द्रियार्थाननुभवन् बुद्धिमान् लोकपूजितः । सम्मतः सर्वभूतानामुच्छ्वसन् को न जीवति ॥ ५५ ॥

युधिष्ठिर उवाच । देवतातिथिभृत्यानां पितॄणामात्मनश्च यः । न निर्वपति पञ्चानामुच्छ्वसन्न स जीवति ॥ ५६ ॥

यक्ष उवाच। किं स्विद्गुरुतरं भूमेः किं स्विदुच्चतरञ्च खात्।
किं स्विच्छीघ्रतरं वायोः किं स्विद्बहुतरं तृणात्॥ ५७॥

युधिष्ठिर उवाच। माता गुरुतरा भूमेः खात् पितोच्चतरस्तथा। मनः शीघ्रतरं वाताच्चिन्ता बहुतरा तृणात्॥ ५८॥

यक्ष उवाच। किं स्वित् सुप्तं न निमिषति किं स्विज्जातं न चोपति। कस्य स्विद्धृदयं नास्ति किं स्विद्वेगेन वर्द्धते॥ ५९॥

युधिष्ठिर उवाच। मत्स्यः सुप्तो न निमिषत्यण्डं जातं न चोपति। अश्मनो हृदयं नास्ति नदी वेगेन वर्द्धते॥ ६०॥

यक्ष उवाच। किं स्वित् प्रवसतो मित्रं किं स्विन्मित्रं गृहे सतः। आतुरस्य च किं मित्रं किं स्विन्मित्रं मरिष्यतः॥ ६१॥

युधिष्ठिर उवाच। सार्थः प्रवसतो मित्रं भार्य्या मित्रं गृहे सतः। आतुरस्य भिषङ्मित्रं दानं मित्रं मरिष्यतः॥ ६२॥

यक्ष उवाच। कोऽतिथिः सर्वभूतानां किं स्विद्धर्मः सनातनः। अमृतं किं स्विद्राजेन्द्र किं स्वित् सर्वमिदं जगत्॥ ६३॥

युधिष्ठिर उवाच। अतिथिः सर्वभूतानामग्निः सोमो गवामृतम्। सनातनोऽमृतो धर्मो वायुः सर्वमिदं जगत्॥ ६४॥

यक्ष उवाच। किं स्विदेको विचरते जातः को जायते पुनः। किंस्विद्धिमस्य भैषज्यं किं स्विदावपनं महत्॥ ६५॥

युधिष्ठिर उवाच। सूर्य्य एको विचरते चन्द्रमा जायते पुनः। अग्निर्हिमस्य भैषज्यं भूमिरावपनं महत्॥ ६६॥

यक्ष उवाच। किं स्विदेकपदं धर्म्यं किं स्विदेकपदं यशः। किं स्विदेकपदं स्वर्ग्यं किं स्विदेकपदं सुखम्॥ ६७॥

युधिष्ठिर उवाच। दाक्ष्यमेकपदं धर्म्यं दानमेकपदं यशः। सत्यमेकपदं स्वर्ग्यं शीलमेकपदं सुखम्॥ ६८॥

यक्ष उवाच। किं स्विदात्मा मनुष्यस्य किं स्विद्दैवकृतः सखा। उपजीवनं किं स्विदस्य किंस्विदस्य परायणम्॥ ६९॥

युधिष्ठिर उवाच। पुत्र आत्मा मनुष्यस्य भार्य्या दैवकृतः सखा। उपजीवनञ्च पर्ज्जन्यो दानमस्य परायणम्॥ ७०॥

यक्ष उवाच। धान्यानामुत्तमं किं स्विद्धनानां स्यात् किमुत्तमम्। लाभानामुत्तमं किं स्यात् सुखानां स्यात् किमुत्तमम्॥७१॥

युधिष्ठिर उवाच। धान्यानामुत्तमं दाक्ष्यं धनानामुत्तमं श्रुतम्। लाभानां श्रेष्ठमारोग्यं सुखानां तुष्टिरुत्तमा॥ ७२॥

यक्ष उवाच। कश्च धर्मः परो लोके कश्च धर्मः सदाफलः। किं नियम्य न शोचन्ति कैश्च सन्धिर्न जीर्य्यते॥ ७३॥

युधिष्ठिर उवाच। आनृशंस्यं परो धर्मस्त्रयीधर्मः सदाफलः। मनो यस्य न शोचन्ति सन्धिः सद्भिर्न जीर्य्यते॥ ७४॥

यक्ष उवाच। किन्नु हित्वा प्रियो भवति किन्नु हित्वा न शोचति। किन्नु हित्वार्थवान् भवति किन्नु हित्वा सुखी भवेत्॥७५

युधिष्ठिर उवाच। मानं हित्वा प्रियो भवति क्रोधं हित्वा न शोचति। कामं हित्वार्थवान् भवति लोभं हित्वा सुखी भवेत्॥७६

यक्ष उवाच। किमर्थं ब्राह्मणे दानं किमर्थं नटनर्त्तके। किमर्थं चैव भृत्येषु किमर्थं चैव राजसु॥ ७७॥

युधिष्ठिर उवाच। धर्मार्थं ब्राह्मणे दानं यशोऽर्थं नटनर्त्तके। भृत्येषु भरणार्थं वै भयार्थञ्चैव राजसु॥ ७८॥

यक्ष उवाच। केन स्विदावृतो लोकः केन स्विन्न प्रकाशते। केन त्यजति मित्राणि केन स्वर्गं न गच्छति॥ ७९॥

युधिष्ठिर उवाच। अज्ञानेनावृतो लोकस्तमसा न प्रकाशते। लोभात्त्यजति मित्राणि सङ्गात् स्वर्गं न गच्छति॥ ८०॥

यक्ष उवाच। मृतः कथं स्यात् पुरुषः कथं राष्ट्रं मृतं भवेत्। श्राद्धं मृतं कथं वा स्यात् कथं यज्ञो मृतो भवेत्॥ ८१॥

युधिष्ठिर उवाच। मृतो दरिद्रः पुरुषो मृतं राष्ट्रमराजकम्। मृतमश्रोत्रियं श्राद्धं मृतो यज्ञस्त्वदक्षिणः॥ ८२॥

यक्ष उवाच। का दिक् किमुदकं प्रोक्तं किमन्नं किञ्च वै विषम्। श्राद्धस्य कालमाख्याहि ततः पिब हरस्व च ॥ ८३ ॥

युधिष्ठिर उवाच। सन्तो दिग्जलमाकाशं गौरन्नं प्रार्थना विषम्। श्राद्धस्य ब्राह्मणः कालः कथं वा यक्ष मन्यसे ॥ ८४ ॥

यक्ष उवाच। तपः किं लक्षणं प्रोक्तं को दमश्च प्रकीर्त्तितः। क्षमा च का परा प्रोक्ता का च ह्रीः परिकीर्त्तिता ॥ ८५ ॥

युधिष्ठिर उवाच। तपः स्वधर्मवर्त्तित्वं मनसो दमनं दमः। क्षमा द्वन्द्वसहिष्णुत्वं ह्रीरकार्य्यनिवर्त्तनम् ॥ ८६ ॥

यक्ष उवाच। किं ज्ञानं प्रोच्यते राजन् कः शमश्च प्रकीर्त्तितः। दया च का परा प्रोक्ता किञ्चार्ज्जवमुदाहृतम् ॥ ८७ ॥

युधिष्ठिर उवाच। ज्ञानं तत्त्वार्थसम्बोधः शमश्चित्तप्रशान्तता। दया सर्व्वसुखैषित्वमार्ज्जवं समचित्तता ॥ ८८ ॥

यक्ष उवाच। कः शत्रुर्दुर्ज्जयः पुंसां कश्च व्याधिरनन्तकः। कीदृशश्च स्मृतः साधुरसाधुः कीदृशः स्मृतः ॥ ८९ ॥

युधिष्ठिर उवाच। क्रोधः सुदुर्ज्जयः शत्रुर्लोभो व्याधिरनन्तकः। सर्व्वभूतहितः साधुरसाधुर्निर्दयः स्मृतः ॥ ९० ॥

यक्ष उवाच। को मोहः प्रोच्यते राजन् कश्च मानः प्रकीर्त्तितः। किमालस्यञ्च विज्ञेयं कश्च शोकः प्रकीर्त्तितः ॥ ९१ ॥

युधिष्ठिर उवाच। मोहो हि धर्म्ममूढ़त्वं मानस्त्वात्माभिमानिता। धर्म्मनिष्क्रियतालस्यं शोकस्त्वज्ञानमुच्यते ॥ ९२ ॥

यक्ष उवाच। किं स्थैर्य्यमृषिभिः प्रोक्तं किं च धैर्य्यमुदाहृतम्। स्नानञ्च किं परं प्रोक्तं दानञ्च किमिहोच्यते ॥ ९३ ॥

युधिष्ठिर उवाच। स्वधर्म्मे स्थिरता स्थैर्य्यं धैर्य्यमिन्द्रियनिग्रहः। स्नानं मनोमलत्यागो दानं वै भूतरक्षणम् ॥ ९४ ॥

यक्ष उवाच। कः पण्डितः पुमान् ज्ञेयो नास्तिकः कश्च उच्यते। को मूर्खः कश्च कामः स्यात् को मत्सर इति स्मृतः ॥ ९५ ॥

युधिष्ठिर उवाच। धर्मज्ञः पण्डितो ज्ञेयो नास्तिको मूर्ख उच्यते। कामः संसारहेतुश्च हृत्तापो मत्सरः स्मृतः॥ ९६॥

यक्ष उवाच। कोऽहङ्कार इति प्रोक्तः कश्च दम्भः प्रकीर्त्तितः। किन्तद्दैवं परं प्रोक्तं किन्तत् पैशुन्यमुच्यते॥ ९७॥

युधिष्ठिर उवाच। महाज्ञानमहङ्कारो दम्भो धर्मध्वजोच्छ्रयः। दैवं दानफलं प्रोक्तं पैशुन्यं परदूषणम्॥ ९८॥

यक्ष उवाच। धर्मश्चार्थश्च कामश्च परस्परविरोधिनः। एषां नित्यविरुद्धानां कथमेकत्र सङ्गमः॥ ९९॥

युधिष्ठिर उवाच। यदा धर्मश्च भार्य्या च परस्परवशानुगौ। तदा धर्मार्थकामानां त्रयाणामपि सङ्गम ॥ १००॥

यक्ष उवाच। अक्षय्यो नरकः केन प्राप्यते भरतर्षभ। एतन्मे पृच्छतः प्रश्नं शीघ्रं वक्तुमिहार्हसि॥ १०१॥

युधिष्ठिर उवाच। ब्राह्मणं स्वयमाहूय याचमानमकिञ्चनम्। पश्चान्नास्तीति यो ब्रूयात् सोऽक्षयं नरकं व्रजेत्॥ १०२॥ वेदेषु धर्मशास्त्रेषु मिथ्या यो वै द्विजातिषु। देवेषु पितृधर्मेषु सोऽक्षयं नरकं व्रजेत्॥ १०३॥ विद्यमाने धने लोभाद्दानभोगविवर्जितः। पश्चान्नास्तीति यो ब्रूयात् सोऽक्षयं नरकं व्रजेत्॥ १०४॥

यक्ष उवाच। राजन् कुलेन वृत्तेन स्वाध्यायेन श्रुतेन वा। ब्राह्मण्यं केन भवति प्रब्रूह्येतत् सुनिश्चितम्॥ १०५॥

युधिष्ठिर उवाच। शृणु यक्ष कुलं तात न स्वाध्यायो न च श्रुतम्। कारणं हि द्विजत्वे च वृत्तमेव न संशयः॥ १०६॥ वृत्तं यत्नेन संरक्ष्यं ब्राह्मणेन विशेषतः। अक्षीणवृत्तो न क्षीणो वृत्ततस्तु हतो हत॥ १०७॥ पठकाः पाठकाश्चैव ये चान्ये शास्त्रचिन्तकाः। सर्वे व्यसनिनो मूर्खा यः क्रियावान् स पण्डितः॥१०८॥ चतुर्वेदोऽपि दुर्वृत्तः न शूद्रादतिरिच्यते। योऽग्निहोत्रपरो दान्तः स ब्राह्मण इति स्मृतः॥ १०९॥

यक्ष उवाच । प्रियवचनवादी किं लभते विमृषितकार्य्यकरः किं लभते । बहुमित्रकरः किं लभते धर्मे रतः किं लभते कथय ॥ ११० ॥

युधिष्ठिर उवाच । प्रियवचनवादी प्रियो भवति विमृषितकार्य्यकरोऽधिकं जयति । बहुमित्रकरः सुखं वसते यश्च धर्मरतः स गतिं लभते ॥ १११ ॥

यक्ष उवाच । को मोदते किमाश्चर्य्यं कः पन्थाः का च वार्त्तिका । वद मे चतुरः प्रश्नान् मृता जीवन्तु बान्धवा ॥ ११२ ॥

युधिष्ठिर उवाच । पञ्चमेऽहनि षष्ठे वा शाकं पचति स्वे गृहे । अनृणी चाप्रवासी च स वारिचर मोदते ॥ ११३ ॥ अहन्यहनि भूतानि गच्छन्तीह यमालये । शेषाः स्थिरत्वमिच्छन्ति किमाश्चर्य्यमतः परम् ॥ ११४ ॥ तर्कोऽप्रतिष्ठः श्रुतयो विभिन्ना नैको ऋषिर्यस्य मतं प्रमाणम् । धर्मस्य तत्त्वं निहितं गुहायां महाजनो येन गतः स पन्थाः ॥ ११५ ॥ अस्मिन्महामोहमये कटाहे सूर्य्याग्निना रात्रिदिनेन्धनेन । मासर्त्तुदर्वी परिघट्टनेन भूतानि कालः पचतीति वार्त्ता ॥ १६ ॥

यक्ष उवाच । व्याख्याता मे त्वया प्रश्ना यायातथ्यं परन्तप । पुरुषन्त्विदानीं व्याख्याहि यश्च सर्वधनी नरः ॥ ११७ ॥

युधिष्ठिर उवाच । दिवं स्पृशति भूमिञ्च शब्दः पुण्येन कर्मणा । यावत् स शब्दो भवति तावत् पुरुष उच्यते ॥ ११८ ॥ तुल्ये प्रियाप्रिये यस्य सुखदुःखे तथैव च । अतीतानागते चोभे स वै सर्वधनी नरः ॥ ११९ ॥

यक्ष उवाच । व्याख्यातः पुरुषो राजन् यश्च सर्वधनी नरः । तस्मात्त्वमेकं भ्रातॄणां यमिच्छसि स जीवतु ॥ १२० ॥

युधिष्ठिर उवाच । श्यामो य एष रक्ताक्षो बृहच्छाल इवोत्थितः । व्यूढोरस्को महाबाहुर्नकुलो यक्ष जीवतु ॥ १२१ ॥

यक्ष उवाच । प्रियस्ते भीमसेनोऽयमर्जुनो वः परायणम् । स कस्मान्नकुलं राजन् सापत्नं जीवमिच्छसि ॥ १२२ ॥ यस्य नागसहस्रेण दशसंख्येन वै बलम् । तुल्यं तं भीममुत्सृज्य नकुलं जीवमिच्छसि ॥ १२३ ॥ अथैनं मनुजाः प्राहुर्भीमसेनं प्रियं तव । अथ केनानुभावेन सापत्नं जीवमिच्छसि ॥ १२४ ॥ यस्य बाहुबलं सर्वे पाण्डवाः समुपासते । अर्जुनं तमपाहाय नकुलं जीवमिच्छसि ॥ १२५ ॥

युधिष्ठिर उवाच । धर्म एव हतो हन्ति धर्मो रक्षति रक्षितः । तस्माद्धर्मं न त्यजामि मा नो धर्मो हतोऽवधीत् ॥१२६॥ आनृशंस्यं परो धर्मः परमार्थाच्च मे मतम् । आनृशंस्यं चिकीर्षामि नकुलो यक्ष जीवतु ॥ १२७ ॥ धर्मशीलः सदा राजा इति मां मानवा विदुः । स्वधर्मान्न चलिष्यामि नकुलो यक्ष जीवतु ॥१२८॥ कुन्ती चैव तु माद्री च द्वे भार्ये तु पितुर्मम । उभे सपुत्रे स्यातां वै इति मे धीयते मतिः ॥ १२९ ॥ यथा कुन्ती तथा माद्री विशेषो नास्ति मे तयोः । मातृभ्यां सममिच्छामि नकुलो यक्ष जीवतु ॥ १३० ॥

यक्ष उवाच । यस्य तेऽर्थाच्च कामाच्च आनृशंस्यं परं मतम् । तस्मात्ते भ्रातरः सर्वे जीवन्तु भरतर्षभ ॥ १३१ ॥

इति आरण्यपर्वणि आरणेयपर्वणि यक्षयुधिष्ठिरप्रश्नोत्तरे द्वादशाधिकत्रिशतोऽध्यायः ॥ ३१२ ॥

वैशम्पायन उवाच । ततस्ते यक्षवचनादुदतिष्ठन्त पाण्डवाः । क्षुत्पिपासे च सर्वेषां क्षणेन व्यपगच्छताम् ॥ १ ॥

युधिष्ठिर उवाच । सरस्येकेन पादेन तिष्ठन्तमपराजितम् । पृच्छामि को भवान् देवो न मे यक्षो मतो भवान् ॥ २ ॥ वसूनां

वा भवानेको रुद्राणामथ वा भवान्। अथ वा मरुतां श्रेष्ठो वज्री वा त्रिदशेश्वरः ॥ ३ ॥ मम हि भ्रातर इमे सहस्रशतयोधिनः। तं योधं न प्रपश्यामि येन सर्व्वे निपातिताः ॥ ४ ॥ सुखं प्रतिप्रबुद्धानामिन्द्रियाण्युपलक्षये। स भवान् सुहृदस्माकमथ वा नः पिता भवान् ॥ ५ ॥

यक्ष उवाच। अहन्ते जनकस्तात धर्म्मोऽमृदुपराक्रमः। त्वां दिदृक्षुरनुप्राप्तो विद्धि मां भरतर्षभ ॥ ६ ॥ यशः सत्यं दमः शौचमार्ज्जवं ह्रीरचापलम्। दानं तपो ब्रह्मचर्य्यमित्येतास्तनवो मम ॥ ७ ॥ अहिंसा समता शान्तिस्तपः शौचममत्सरः। द्वाराण्येतानि मे विद्धि प्रियो ह्यसि सदा मम ॥ ८ ॥ दिष्ट्या पञ्चसु रक्तोऽसि दिष्ट्या ते षट्पदी जिता। द्वे पूर्व्वे मध्यमे द्वे च द्वे चान्ते साम्परायिके ॥ ९ ॥ धर्म्मोऽहमस्मि भद्रन्ते जिज्ञासुस्त्वामिहागतः। आनृशंस्येन तुष्टोऽस्मि वरं दास्यामि तेऽनघ ॥ १० ॥ वरं वृणीष्व राजेन्द्र दाता ह्यस्मि तवानघ। ये हि मे पुरुषा भक्ता न तेषामस्ति दुर्गतिः ॥ ११ ॥

युधिष्ठिर उवाच। अरणीसहितं यस्य मृगो ह्यादाय गच्छति। तस्याग्नयो न लुप्येरन् प्रथमस्तु वरो मम ॥ १२ ॥

यक्ष उवाच। अरणीसहितं यस्य ब्राह्मणस्य हृतं मया। मृगवेशेन कौन्तेय जिज्ञासार्थं तव प्रभो ॥ १३ ॥

वैशम्पायन उवाच। ददानीत्येव भगवानुत्तरं प्रत्यपद्यत। अन्यं वरय भद्रन्ते वरं त्वममरोपम ॥ २४ ॥

युधिष्ठिर उवाच। वर्षाणि द्वादशारण्ये त्रयोदशमुपस्थितम्। तत्र नो नाभिजानीयुर्वसतो मनुजाः क्वचित् ॥ १५ ॥

वैशम्पायन उवाच। ददानीत्येव भगवानुत्तरं प्रत्यपद्यत। भूयश्चाश्वासयामास कौन्तेयं सत्यविक्रमम् ॥ १६ ॥ यद्यपि स्वेन रूपेण चरिष्यथ महीमिमाम्। न वो विज्ञास्यते कश्चित्त्रिषु

लोकेषु भारत ॥१७॥ वर्षं त्रयोदशमिदं मत्प्रसादात् कुरुद्वहाः। विराटनगरे गूढ़ा अविज्ञातासरिष्यथ ॥ १८ ॥ यद्वः सङ्कल्पितं रूपं मनसा यस्य यादृशम्। तादृशं तादृशं सर्वं छन्दतो धारयिष्यथ ॥ १९ ॥ अरणीसहितं चेदं ब्राह्मणाय प्रयच्छत। जिज्ञासार्थं मया ह्येतदाहृतं मृगरूपिणा ॥ २० ॥ प्रवृणीष्वापरं सौम्य वरमिष्टं ददानि ते। न तृप्यामि नरश्रेष्ठ प्रयच्छन् वै वरांस्तव ॥ २१ ॥ तृतीयं गृह्यतां पुत्र वरमप्रतिमं महत्। त्वं हि मत्प्रभवो राजन् विदुरश्च ममांशजः ॥ २२ ॥

युधिष्ठिर उवाच। देवदेव मया दृष्टो भवान् साक्षात् सनातनः। यं ददासि वरं तुष्टस्तं ग्रहीष्याम्यहं पितः ॥ २३ ॥ जयेयं लोभमोहौ च क्रोधञ्चाहं सदा विभो। दाने तपसि सत्ये च मनो मे सततं भवेत् ॥ २४ ॥

धर्म उवाच। उपपन्नोगुणैरेतैः स्वभावेनापि पाण्डव। भवान् धर्मः पुनश्चैव यथोक्तं ते भविष्यति ॥ २५ ॥

वैशम्पायन उवाच। इत्युक्त्वान्तर्दधे धर्मो भगवान् लोकभावनः। समेताः पाण्डवाश्चैव सुखसुप्ता मनस्विनः ॥ २६ ॥ उपेत्य चाश्रमं वीराः सर्व एव गतक्लमाः। आरणेयं ददुस्तस्मै ब्राह्मणाय तपस्विने ॥ २७ ॥ इदं समुत्थानसमागतं महत् पितुश्च पुत्रस्य च कीर्त्तिवर्द्धनम्। पठन्नरः स्याद्विजितेन्द्रियो वशी सपुत्रपौत्रः शतवर्षभाग्भवेत् ॥ २८ ॥ न चाप्यधर्मेण सुहृद्विभेदने परस्वहारे परदारमर्षणे। कदर्य्यभावे च रमेन्मनः सदा नृणां सदाख्यानमिदं विजानताम् ॥ २९ ॥

इति आरण्यपर्वणि आरणेयपर्वणि नकुलादिजीवने त्रयोदशाधिकत्रिशततोऽध्यायः ॥ ३१३ ॥

वैशम्पायन उवाच। धर्म्मेण तेऽभ्यनुज्ञाताः पाण्डवाः सत्यविक्रमाः। अज्ञातवासं वत्स्यन्तश्छन्ना वर्षं त्रयोदशम् ॥ १ ॥ उपोपविश्य विद्वांसः सहिताः संशितव्रताः। ये तद्भक्ता वसन्ति स्म वनवासे तपस्विनः ॥ २ ॥ तानब्रुवन्महात्मानः स्थिताः प्राञ्जलयस्तदा। अभ्यनुज्ञापयिष्यन्तस्तं निवासं धृतव्रताः ॥ ३ ॥ विदितं भवतां सर्व्वं धार्त्तराष्ट्रैर्यथा वयम्। छद्मना हृतराज्याश्चानयाश्च बहुशः कृताः ॥ ४ ॥ उषिताश्च वने कृच्छ्रं वर्षं द्वादश वत्सरान्। अज्ञातवाससमयं शेषं वर्षं त्रयोदशम्। तद्वत्स्यामो वयं छन्नास्तदनुज्ञातुमर्हथ ॥ ५ ॥ सुयोधनश्च दुष्टात्मा कर्णश्च सह सौबलः। जानन्तो विषमं कुर्य्युरस्मास्वत्यन्तवैरिणः। युक्तचाराश्च युक्ताश्च पौरस्य स्वजनस्य च ॥ ६ ॥ अपि नस्तद्भवेद्भूयो यद्वयं ब्राह्मणैः सह। समस्ताः स्वेषु राष्ट्रेषु स्वराज्यस्था भवेम हि ॥७॥ इत्युक्त्वा दुःखशोकार्त्तः शुचिर्धर्मसुतस्तदा। संमूर्च्छितोऽभवद्राजा साश्रुकण्ठो युधिष्ठिरः ॥ ८ ॥ तमथाश्वासयन् सर्व्वे ब्राह्मणा भ्रातृभिः सह। अथ धौम्योऽब्रवीद्वाक्यं महार्थं नृपतिं तदा ॥९॥ राजन् विद्वान् भवान् दान्तः सत्यसन्धो जितेन्द्रियः। नैवंविधाः प्रमुह्यन्ते नराः कस्याञ्चिदापदि ॥ १० ॥ देवैरप्यापदः प्राप्ताश्छन्नैश्च बहुशस्तथा। तत्र तत्र सपत्नानां निग्रहार्थं महात्मभिः ॥ ११ ॥ इन्द्रेण निषधं प्राप्य गिरिप्रस्थाश्रमे तदा। छन्नेनोष्य कृतं कर्म द्विषताञ्च विनिग्रहे ॥ १२ ॥ विष्णुनाश्वशिरः प्राप्य तथादित्यां निवत्स्यता। गर्भे वधार्थं दैत्यानामज्ञातेनोषितं चिरम् ॥ १३ ॥ प्राप्य वामनरूपेण प्रच्छन्नं ब्रह्मरूपिणा। बलेर्यथा हृतं राज्यं विक्रमैस्तच्च ते श्रुतम् ॥ १४ ॥ हुताशनेन यच्चापः प्रविश्य छन्नमासता। विबुधानां कृतं कर्म तच्च सर्व्वं श्रुतं त्वया ॥ १५ ॥ प्रच्छन्नञ्चापि धर्मज्ञ हरिणारिविनिग्रहे। वज्रं प्रविश्य शक्रस्य यत् कृतं तच्च ते श्रुतम् ॥ १६ ॥ और्व्वेण वसता छन्नमुरौ

ब्रह्मर्षिणा तदा। यत् कृतं तात देवेषु कर्म तत्तेऽनघ श्रुतम् ॥१७
एवं विवस्वता तात छन्नेनोत्तमतेजसा। निर्दग्धाः शत्रवः सर्वे
वसता भुवि सर्वशः ॥ १८ ॥ विष्णुना वसता चापि गृहे दशरथस्य
वै। दशग्रीवो हतश्छन्नं संयुगे भीमकर्मणा ॥१९॥ एवमेव महा-
त्मानः प्रच्छन्नास्तत्र तत्र ह। अजयञ्छात्रवान् युद्धे तथा त्वमपि
जेष्यसि ॥ २० ॥ तथा धौम्येन धर्मज्ञो वाक्यैः संपरितोषितः।
शास्त्रबुद्ध्या स्वबुद्ध्या च न चचाल युधिष्ठिरः ॥ २१ ॥ अथाब्रवी-
न्महाबाहुर्भीमसेनो महाबलः। राजानं बलिनां श्रेष्ठो गिरा
संपरिहर्षयन् ॥ २२ ॥ अवेक्षया महाराज तव गाण्डीवधन्वना।
धर्मानुगतया बुद्ध्या न किञ्चित् साहसं कृतम् ॥ २३ ॥ सहदेवो
मया नित्यं नकुलश्च निवारितौ। शक्तौ विध्वंसने तेषां शत्रूणां
भीमविक्रमौ ॥ २४ ॥ न वयं तत् प्रहास्यामो यस्मिन् योक्ष्यति नो
भवान्। भवान् विधत्तां तत्सर्वं क्षिप्रं जेष्यामहे रिपून् ॥ २५ ॥
इत्युक्ते भीमसेनेन ब्राह्मणाः परमाशिषः। प्रयुज्यापृच्छ्य भरतान्
यथा स्वान् स्वान् ययुर्गृहान् ॥ २६ ॥ सर्वे वेदविदो मुख्या
यतयो मुनयस्तथा। आशिषुस्ते यथान्यायं पुनर्दर्शनकाङ्क्षया ॥२७
सह धौम्येन विद्वांसस्तथा पञ्च च पाण्डवाः। उत्थाय प्रययुर्वीराः
कृष्णामादाय धन्विनः ॥ २८ ॥ क्रोशमात्रमुपागम्य तस्माद्देशान्निमि-
त्ततः। श्वोभूते मनुजव्याघ्राश्छन्नवासार्थमुद्यताः ॥ २९ ॥ पृथक्
शास्त्रविदः सर्वे सर्वे मन्त्रविशारदाः। सन्धिविग्रहकालज्ञा मन्त्राय
समुपाविशन् ॥ ३० ॥

इति आरण्यपर्वणि आरणेयपर्वणि अज्ञातवासीयोगे
चतुर्दशाधिकत्रिशततोऽध्यायः ॥ ३१४ ॥

समाप्तञ्च आरणेयपर्व।

समाप्तञ्च वनपर्व।

श्रीमहाभारतम्।

विराटपर्व्व।

पाण्डवप्रवेशपर्व।

नारायणं नमस्कृत्य नरञ्चैव नरोत्तमम्।
देवीं सरस्वतीञ्चैव ततो जयमुदीरयेत्॥

जनमेजय उवाच। कथं विराटनगरे मम पूर्वपितामहाः। अज्ञातवासमुषिता दुर्य्योधनभयार्द्दिताः॥ १॥ पतिव्रता महाभागा सततं ब्रह्मवादिनी। द्रौपदी च कथं ब्रह्मन्नज्ञाता दुःखिताऽवसत्॥ २॥

वैशम्पायन उवाच। यथा विराटनगरे तव पूर्वपितामहाः। अज्ञातवासमुषितास्तच्छृणुष्व नराधिप॥ ३॥ तथा तु स वरांलब्ध्वा धर्माद्धर्मभृतां वरः। गत्वाश्रमं ब्राह्मणेभ्य आचख्यौ सर्वमेव तत्॥ ४॥ कथयित्वा तु तत्सर्वं ब्राह्मणेभ्यो युधिष्ठिरः। अरणीसहितं तस्मै ब्राह्मणाय न्यवेदयत्॥ ५॥ ततो युधिष्ठिरो राजा धर्मपुत्रो महामनाः। सन्निवर्त्त्यानुजान् सर्वानिति होवाच भारत॥ ६॥ द्वादशेमानि वर्षाणि राज्यविप्रोषिता वयम्। त्रयोदशोऽयं सम्प्राप्तः कृच्छ्रात् परमदुर्वसः॥ ७॥ स साधु कौन्तेय इतो वासमर्जुन रोचय। संवत्सरमिमं यत्र वसेमाविदिताः परैः॥ ८॥

अर्जुन उवाच। तस्यैव वरदानेन धर्मस्य मनुजाधिप।

अज्ञाता विचरिष्यामो नराणां नात्र संशयः ॥ ९ ॥ किन्तु वासाय राष्ट्राणि कीर्त्तयिष्यामि कानिचित् । रमणीयानि गुप्तानि तेषां किञ्चित् स्म रोचय ॥ १० ॥ सन्ति रम्या जनपदा बह्वन्नाः परितः कुरून् । पाञ्चालाश्चेदिमत्स्याश्च शूरसेनाः पटच्चराः ॥११॥ दशार्णा नवराष्ट्राश्च मल्लाः शाल्वा युगन्धराः । कुन्तिराष्ट्रञ्च विपुलं सुराष्ट्रा-वन्तयस्तथा ॥ १२ ॥ एतेषां कतमो राजन्निवासस्तव रोचते । यत्र वत्स्यामहे राजन् सम्वत्सरमिमं वयम् ॥ १३ ॥

युधिष्ठिर उवाच । श्रुतमेतन्महाबाहो यथा स भगवान् प्रभुः । अब्रवीत् सर्वभूतेशस्तत्तथा न तदन्यथा ॥१४॥ अवश्यन्त्वेव वासार्थं रमणीयं शिवं सुखम् । सम्मन्त्र्य सहितैः सर्वैर्वस्तव्यमकुतोभयैः ॥ १५ ॥ मत्स्यो विराटो बलवानभिरक्षोऽथ पाण्डवान् । धर्म-शीलो वदान्यश्च वृद्धश्च सततं प्रियः ॥ १६ ॥ विराटनगरे तात सम्वत्सरमिमं वयम् । कुर्वन्तस्तस्य कर्माणि विहरिष्याम भारत ॥ १७ ॥ यानि यानि च कर्माणि तस्य वक्ष्यामहे वयम् । आसाद्य मत्स्यं तत् कर्म प्रब्रूत कुरुनन्दनाः ॥ १८ ॥

अर्जुन उवाच । नरदेव कथं तस्य राष्ट्रे कर्म करिष्यसि । विराटनगरे साधो वत्स्यसे केन कर्मणा ॥ १९ ॥ मृदुर्वदान्यो ह्रीमांश्च धार्मिकः सत्यसङ्गर । राजंस्त्वमापदाक्रष्टः किङ्करिष्यसि पाण्डव ॥ २० ॥ न दुःखमुचितं किञ्चिद्राजा वेद यथा जनः । स इमामापदं प्राप्य कथं घोरान्तरिष्यसि ॥ २१ ॥

युधिष्ठिर उवाच । शृणुध्वं यत् करिष्यामि कर्म वै कुरु-नन्दनाः । विराटमनुसम्प्राप्य राजानं पुरुषर्षभाः ॥ २२ ॥ सभा-स्तारो भविष्यामि तस्य राज्ञो महात्मनः । कङ्को नाम द्विजो भूत्वा मताक्षः प्रियदेवनः ॥ २३ ॥ वैदूर्य्यान् काञ्चनान् दान्तान् फलैर्ज्योतीरसैः सह । कृष्णाक्षाल्लोहिताक्षांश्च निर्वत्स्यामि मनो-रमान् ॥ २४ ॥ विराटराजं रमयन् सामात्यं सहबान्धवम् । न

च मां वेत्स्यति कश्चित्तोषयिष्ये च तं नृपम् ॥ २५ ॥ आसं युधि-
ष्ठिरस्याहं पुरा प्राणसमः सखा । इति वक्ष्यामि राजानं यदि
मां सोऽनुयोक्ष्यते ॥ २६ ॥ इत्येतद्वो मया ख्यातं विहरिष्याम्यहं
यथा । वृकोदर विराटे त्वं वत्स्यसे केन हेतुना ॥ २७ ॥

इति विराटपर्व्वणि पाण्डवप्रवेशपर्व्वणि युधिष्ठिरादिमन्त्रणे
प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

भीमसेन उवाच । पौरोगवो ब्रुवाणोऽहं वल्लवो नाम भारत ।
उपस्थास्यामि राजानं विराटमिति मे मतिः ॥ १ ॥ सूपानस्य
करिष्यामि कुशलोऽस्मि महानसे । कृतपूर्वाणि यैरस्य व्यञ्जनानि
सुशिक्षितैः ॥ २ ॥ तानप्यभिभविष्यामि प्रीतिं सञ्जनयन्नहम् ।
आहरिष्यामि दारूणां निचयान्महतोऽपि च ॥ ३ ॥ यत् प्रेक्ष्य
विपुलं कर्म राजा संयोक्ष्यते स माम् । अमानुषाणि कुर्वाणस्तानि
कर्माणि भारत ॥ ४ ॥ राज्ञस्तस्य परिप्रेष्या मंस्यन्ते मां यथा
नृपम् । भक्ष्यान्नरसपानानां भविष्यामि तथेश्वरः ॥ ५ ॥ द्विपा
वा बलिनो राजन् वृषभा वा महाबलाः । विनिग्राह्या यदि मया
निग्रहीष्यामि तानपि ॥ ६ ॥ ये च केचिन्नियोत्स्यन्ति समाजेषु
नियोधकाः । तानहं निहनिष्यामि रतिं तस्य विवर्द्धयन् ॥ ७ ॥
न त्वेतान् युध्यमानान् वै हनिष्यामि कथञ्चन । अथ तान् पातयि-
ष्यामि यथा यास्यन्ति न क्षयम् ॥ ८ ॥ आरालिको गोविकर्त्ता
सूपकर्त्ता नियोधकः । आसं युधिष्ठिरस्याहमिति वक्ष्यामि पृच्छतः
॥ ९ ॥ आत्मानमात्मना रक्षंश्चरिष्यामि विशाम्पते । इत्येतत्
प्रतिजानामि विहरिष्याम्यहं यथा ॥ १० ॥

युधिष्ठिर उवाच । यमग्निर्ब्राह्मणो भूत्वा समागच्छन्नृणां
वरम् । दिधक्षुः खाण्डवं दावं दाशार्हसहितं पुरा ॥ ११ ॥

महाबलं महाबाहुमजितं कुरुनन्दनम् । सोऽयं किङ्करं कौन्तेय-
करिष्यति धनञ्जयः ॥ १२ ॥ योऽयमासाद्य तं दावं तर्पयामास
पावकम् । विजित्यैकरथेनैव हत्वा पन्नगराक्षसान् ॥१३॥ वासुकेः
सर्पराजस्य स्वसारं हृतवांश्च यः । श्रेष्ठो यः प्रतियोधानां सोऽ-
र्जुनः किङ्करिष्यति ॥ १४ ॥ सूर्य्यः प्रतपतां श्रेष्ठो द्विपदां ब्राह्मणो
वरः । आशीविषश्च सर्पाणामग्निस्तेजस्विनां वरः ॥ १५ ॥ आयु-
धानां वरं वज्रं ककुद्मी च गवां वरः । ह्रदानामुदधिः श्रेष्ठः
पर्ज्जन्यो वर्षतां वरः ॥ १६ ॥ धृतराष्ट्रश्च नागानां हस्तिष्वैरा-
वणो वरः । पुत्रः प्रियाणामधिको भार्य्या च सुहृदां वरा ॥१७॥
यथैतानि विशिष्टानि जात्यां जात्यां वृकोदर । एवं युवा गुडा-
केशः श्रेष्ठः सर्वधनुष्मताम् ॥ १८ ॥ सोऽयमिन्द्रादनवरो वासु-
देवान्महाद्युतिः । गाण्डीवधन्वा वीभत्सुः श्वेताश्वः किङ्करिष्यति
॥ १९ ॥ उषित्वा पञ्च वर्षाणि सहस्राक्षस्य वेश्मनि । अस्त्रयोगं
समासाद्य स्ववीर्य्यान्मानुषाद्भुतम् ॥२०॥ दिव्यान्यस्त्राणि चाप्तानि
देवरूपेण भास्वता । यं मन्ये द्वादशं रुद्रमादित्यानां त्रयोदशम् ।
वसूनां नवमं मन्ये ग्रहाणां दशमं तथा ॥ २१ ॥ यस्य बाहू समौ
दीर्घौ ज्याघातकठिनत्वचौ । दक्षिणे चैव सव्ये च गवामिव वहः
कृतः ॥ २२ ॥ हिमवानिव शैलानां समुद्रः सरितामिव । त्रिद-
शानां यथा शक्रो वसूनामिव हव्यवाट् ॥ २३ ॥ मृगाणामिव
शार्दूलो गरुड़ः पततामिव । वरः सन्नह्यमानानां सोऽर्जुनः
किङ्करिष्यति ॥ २४ ॥

अर्जुन उवाच । प्रतिज्ञां षण्ढकोऽस्मीति करिष्यामि मही-
पते । ज्याघातौ हि महान्तौ मे संवर्त्तुं नृप दुष्करौ ॥ २५ ॥
वलयैश्छादयिष्यामि बाहू कृतकिणाविमौ । कर्णयोः प्रतिमुच्याहं
कुण्डले ज्वलनप्रभे ॥ २६ ॥ पिनद्धकम्बुः पाणिभ्यां तृतीयां प्रकृतिं
गतः । वेणीकृतशिरा राजन्नाम्ना चैव वृहन्नला ॥ २७ ॥ पठः

न्याख्यायिकाश्चैव स्त्रीभावेन पुनः पुनः । रमयिष्ये महीपालमन्यांश्चान्तःपुरे जनान् ॥ २८ ॥ गीतं नृत्यं विचित्रञ्च वादित्रं विविधं तथा । शिक्षयिष्याम्यहं राजन् विराटस्य पुरस्त्रियः ॥ २९ ॥ प्रजानां समुदाचारं बहुकर्म्म कृतं वदन् । छादयिष्यामि कौन्तेय माययात्मानमात्मना ॥ ३० ॥ युधिष्ठिरस्य गेहे वै द्रौपद्याः परिचारिका । उषितास्मीति वक्ष्यामि पृष्टो राज्ञा च पाण्डव ॥३१॥ एतेन विधिना छन्नः कृतकेन यथानलः । विहरिष्यामि राजेन्द्र विराटभवने सुखम् ॥ ३२ ॥

वैशम्पायन उवाच । इत्येवमुक्त्वा पुरुषप्रवीरस्तथार्जुनो धर्मभृतां वरिष्ठः । वाक्यं तथासौ विरराम भूयो नृपोऽपरं भ्रातरमावभाषे ॥ ३३ ॥

इति विराटपर्व्वणि पाण्डवप्रवेशपर्व्वणि युधिष्ठिरादिमन्त्रणे द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

युधिष्ठिर उवाच । किं त्वं नकुल कुर्व्वाणस्तत्र तात चरिष्यसि । कर्म्म तत् त्वं समाचक्ष्व राज्ये तस्य महीपतेः । सुकुमारश्च शूरश्च दर्शनीयः सुखोचितः ॥ १ ॥

नकुल उवाच । अश्वबन्धो भविष्यामि विराटनृपतेरहम् । सर्व्वथा ज्ञानसम्पन्नः कुशलः परिरक्षणे ॥ २ ॥ ग्रन्थिको नाम नाम्नाहं कर्म्मैतत् सुप्रियं मम । कुशलोऽस्म्यश्वशिक्षायां तथैवाश्वचिकित्सने ॥ ३ ॥ प्रियाश्च सततं मेऽश्वाः कुरुराज यथा तव । ये मामामन्त्रयिष्यन्ति विराटनगरे जनाः ॥ ४ ॥ तेभ्य एवं प्रवक्ष्यामि विहरिष्याम्यहं यथा । पाण्डवेन ह्यहं तात अश्वेष्वधिकृतः पुरा । विराटनगरे छन्नश्चरिष्यामि महीपते ॥ ५ ॥

युधिष्ठिर उवाच । सहदेव कथं तस्य समीपे विहरिष्यसि । किं वा त्वं कर्म्म कुर्व्वाणः प्रच्छन्नो विहरिष्यसि ॥ ६ ॥

सहदेव उवाच। गोसङ्ख्याता भविष्यामि विराटस्य महीपतेः। प्रतिषेद्धा च दोग्धा च सङ्ख्याने कुशलो गवाम् ॥ ७ ॥ तन्तिपाल इति ख्यातो नाम्नाहं विदितस्त्वथ। निपुणञ्च चरिष्यामि व्येतु ते मानसो ज्वरः ॥ ८ ॥ अहं हि सततं गोषु भवता प्रहितः पुरा। तत्र मे कौशलं सर्वमवबुद्धं विशाम्पते ॥ ९ ॥ लक्षणञ्चरितं चापि गवां यच्चापि मङ्गलम्। तत्सर्वं मे सुविदितमन्यच्चापि महीपते ॥ १० ॥ वृषभानपि जानामि राजन् पूजितलक्षणान्। येषां मूत्रमुपाघ्राय अपि बन्ध्या प्रसूयते ॥ ११ ॥ सोऽहमेवं चरिष्यामि प्रीतिरत्र हि मे सदा। न च मां वेत्स्यते कश्चित्तोषयिष्ये च पार्थिवम् ॥ १२ ॥

युधिष्ठिर उवाच। इयं हि नः प्रिया भार्य्या प्राणेभ्योऽपि गरीयसी। मातेव परिपाल्या च पूज्या ज्येष्ठेव च स्वसा ॥ १३ ॥ केन स्म द्रौपदी कृष्णा कर्मणा विचरिष्यति। न हि किञ्चिद्विजानाति कर्म कर्त्तुं यथा स्त्रियः ॥ १४ ॥ सुकुमारी च बाला च राजपुत्री यशस्विनी। पतिव्रता महाभागा कथन्तु विचरिष्यति ॥ १५ ॥ माल्यगन्धानलङ्कारान् वस्त्राणि विविधानि च। एतान्येवाभिजानाति यतो जाता हि भाविनी ॥ १६ ॥

द्रौपद्युवाच। सैरिन्ध्र्यो रक्षिता लोके भुजिष्याः सन्ति भारत। नैवमन्याः स्त्रियो यान्ति इति लोकस्य निश्चयः ॥१७॥ साहं ब्रुवाणा सैरिन्ध्री कुशला केशकर्मणि। युधिष्ठिरस्य गेहे वै द्रौपद्याः परिचारिका ॥ १८ ॥ उषितास्मीति वक्ष्यामि पृष्टा राज्ञा च भारत। आत्मगुप्ता चरिष्यामि यन्मां त्वं परिपृच्छसि ॥ १९ ॥ सुदेष्णां प्रत्युपस्थास्ये राजभार्य्यां यशस्विनीम्। सा रक्षिष्यति मां प्राप्तां माभूत्ते दुःखमीदृशम् ॥ २० ॥

युधिष्ठिर उवाच। कल्याणं भाषसे कृष्णे कुले जातासि भाविनि। न पापमभिजानासि साध्वी साधुव्रते स्थिता ॥ २१ ॥

यथा न दुःखं दुःखं पापा भवन्ति सुखिनः पुनः । कुर्य्यांस्तथा त्वं कल्याणि लक्षयेयुर्न ते यथा ॥ २२ ॥

इति विराटपर्व्वणि पाण्डवप्रवेशपर्व्वणि युधिष्ठिरादिमन्त्रणे तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

युधिष्ठिर उवाच । कर्म्माण्युक्तानि युष्माभिर्यानि यानि करिष्यथ । मम चापि यथा बुद्धिरुचिता विधिनिश्चयात् ॥ १ ॥ पुरोहितोऽयमस्माकमग्निहोत्राणि रक्षतु । सूतपौरोगवैः सार्द्धं द्रुपदस्य निवेशने ॥ २ ॥ इन्द्रसेनमुखाश्चेमे रथानादाय केवलान् । यान्तु द्वारवतीं शीघ्रमिति मे वर्त्तते मतिः ॥ ३ ॥ इमाश्च नार्य्यो द्रौपद्याः सर्व्वाश्च परिचारिकाः । पञ्चालानेव गच्छन्तु सूतपौरोगवैः सह ॥ ४ ॥ सर्व्वैरपि च वक्तव्यं न प्राज्ञायन्त पाण्डवाः । गता ह्यस्मानपाकीर्य्य सर्व्वे द्वैतवनादिति ॥ ५ ॥

वैशम्पायन उवाच । एवं तेऽन्योऽन्यमामन्त्र्य कर्म्माण्युक्ता पृथक् पृथक् । धौम्यमामन्त्रयामासुः स च तान्मन्त्रमब्रवीत् ॥ ६ ॥

धौम्य उवाच । विहितं पाण्डवाः सर्व्वं ब्राह्मणेषु सुहृत्सु च । याने प्रहरणे चैव तथैवाग्निषु भारत ॥ ७ ॥ त्वया रक्षा विधातव्या कृष्णायाः फाल्गुणेन च । विदितं वो यथान्यायं लोकवृत्तमिदं नृप ॥ ८ ॥ विदिते चापि वक्तव्यं सुहृद्भिरनुरागतः । एष धर्म्मश्च कामश्च अर्थश्चैव सनातनः ॥ ९ ॥ अतोऽहमपि वक्ष्यामि हेतुमत्र निबोधत । हन्तेमां राजवसतिं राजपुत्रा ब्रवीम्यहम् ॥ १० यथा राजकुलं प्राप्य सर्व्वान् दोषांस्तरिष्यथ । दुर्व्वसन्त्वेव कौरव्या जानता राजवेश्मनि ॥ ११ ॥ अमानितैर्म्मानितैर्वा अज्ञातैः परिवत्सरम् । ततश्चतुर्द्दशे वर्षे चरिष्यथ यथासुखम् ॥ १२ ॥ पाण्डवाग्निरयं लोके सर्व्वशस्त्रमयो महान् । भर्त्ता गोप्ताय भूतानां राजा

पुरुषविग्रहः ॥ १३ ॥ दिष्टद्वारो लभेत् द्रष्टुं रहस्येषु न विश्वसेत् । तदेवासनमन्विच्छेद् यत्र नाभिषजेत् परः ॥ १४ ॥ यो न यानं न पर्य्यङ्कं न पीठं न गजं रथम् । आरोहेत् सम्मतोऽस्मीति स राजवसतिं वसेत् ॥ १५ ॥ अथ यत्रैनमासीनं शङ्केरन् दुष्टचारिणः । न तत्रोपविशेद्यो वै स राजवसतिं वसेत् ॥१६॥ न चानुशिष्याद्राजानमपृच्छन्तं कदाचन । तूष्णीन्त्वेनमुपासीत काले समभिपूजयेत् ॥१७॥ असूयन्ति हि राजानो जनाननृतवादिनः । तथैव चावमन्यन्ते मन्त्रिणं वादिनं मृषा ॥१८॥ नैषां दारेषु कुर्वीत मैत्रीं प्राज्ञः कदाचन । अन्तःपुरचरा ये च द्वेष्टि यानहिताश्च ये ॥१९॥ विदिते चास्य कुर्वीत कार्य्याणि सुलघून्यपि । एवं विचरतो राज्ञो न क्षतिर्जायते क्वचित् ॥२०॥ गच्छन्नपि परां भूमिमपृष्टो ह्यनियोजितः । जात्यन्ध इव मन्येत मर्य्यादामनुचिन्तयन् ॥ २१ ॥ न हि पुत्रं न नप्तारं न भ्रातरमरिन्दमाः । समतिक्रान्तमर्य्यादं पूजयन्ति नराधिपाः ॥ २२ ॥ यत्नाच्चोपचरेदेनमग्निवद्देववच्चिह । अनृतेनोपचीर्णो हि हन्यादेव न संशयः ॥ २३ ॥ यद्यद्भर्त्तानुयुञ्जीत तत्तदेवानुवर्त्तयेत् । प्रमादमवलेपञ्च कोपञ्च परिवर्ज्जयेत् ॥ २४ ॥ समर्थनासु सर्व्वासु हितञ्च प्रियमेव च । संवर्णयेत्तदेवास्य प्रियादपि हितं वदेत् ॥ २५ ॥ अनुकूलो भवेच्चास्य सर्व्वार्थेषु कथासु च । अप्रियं चाहितं यत्स्यात्तदस्मै नानुवर्णयेत् ॥ २६ ॥ नाहमस्य प्रियोऽस्मीति मत्वा सेवेत पण्डितः । अप्रमत्तश्च सततं हितं कुर्य्यात् प्रियञ्च यत् ॥ २७ ॥ नास्यानिष्टानि सेवेत नाहितैः सह संवसेत् । स्वस्थानान्न विकम्पेत स राजवसतिं वसेत् ॥ २८ ॥ दक्षिणं वाथ वामं वा पार्श्वमासीत पण्डितः । रक्षिणां ह्यात्तशस्त्राणां स्थानं पश्चाद्विधीयते ॥ २९ ॥ नित्यं हि प्रतिषिद्धन्तु पुरस्तादासनं मतम् । न च सन्दर्शने किञ्चित् प्रवृत्तमपि संजपेत् ॥ ३० ॥ अपि ह्येतद्दरिद्राणां व्यलीकं स्थानमुत्तमम् । न मृषाभिहितं राज्ञां मनु-

र्थेषु प्रकाशयेत् ॥३१॥ असूयन्ति हि राजानो नराननृतवादिनः । तथैव चावमन्यन्ते नरान् पण्डितमानिनः ॥ ३२ ॥ शूरोऽस्मीति न दृप्तः स्याद्बुद्धिमानिति वा पुनः । प्रियमेवाचरन् राज्ञः प्रियो भवति भोगवान् ॥ ३३ ॥ ऐश्वर्य्यं प्राप्य दुष्प्रापं प्रियं प्राप्य च राजतः । अप्रमत्तो भवेद्राज्ञः प्रियेषु च हितेषु च ॥ ३४ ॥ यस्य कोपो महाबाधः प्रसादश्च महाफलः । कस्तस्य मनसापीच्छेदनर्थं प्राज्ञसम्मतः ॥ ३५ ॥ न चोष्ठौ न भुजौ जानू न च वाक्यं समाक्षिपेत् । सदा वातञ्च वाचञ्च ष्ठीवनञ्चाचरेच्छनैः ॥ ३६ ॥ हास्यवस्तुषु चाप्यस्य वर्त्तमानेषु केषु चित् । नातिगाढ़ं प्रहृष्येत न चाप्युन्मत्तवद्धसेत् ॥ ३७ ॥ न चातिधैर्य्येण चरेद्गुरुतां हि व्रजेत्तथा । स्मितन्तु मृदुपूर्व्वेण दर्शयेदप्रमादजम् ॥ ३८ ॥ लाभे न हर्षयेद्यस्तु न व्यथेद्योऽवमानितः । असंमूढ़श्च यो नित्यं स राजवसतिं वसेत् ॥ ३९ ॥ राजानं राजपुत्रं वा संवर्षयति यः सदा । अमात्यः पण्डितो भूत्वा स चिरं तिष्ठते प्रियः ॥ ४० ॥ प्रगृहीतश्च योऽमात्यो निगृहीतश्च कारणैः । न निर्व्वदति राजानं लभते सम्पदं पुनः ॥ ४१ ॥ प्रत्यक्षञ्च परोक्षञ्च गुणवादी विचक्षणः । उपजीवी भवेद्राज्ञो विषये योऽपि वा भवेत् ॥ ४२ ॥ अमात्यो हि बलाद्भोक्तुं राजानं प्रार्थयेत्तु यः । न स तिष्ठेच्चिरं स्थाने गच्छेच्च प्राणसंशयम् ॥ ४३ ॥ श्रेयः सदात्मनो दृष्ट्वा परं राज्ञा न संवदेत् । विशेषयेन्न राजानं योग्यभूमिषु सर्व्वदा ॥ ४४ ॥ अम्लानो बलवाञ्छूरश्छायेवानुगतः सदा । सत्यवादी मृदुर्दान्तः स राजवसतिं वसेत् ॥ ३५ ॥ अन्यस्मिन् प्रेष्यमाणे तु पुरस्ताद्यः समुत्पतेत् । अहं किं करवाणीति स राजवसतिं वसेत् ॥ ४६ ॥ आन्तरे चैव बाह्ये च राज्ञा यश्चैव सर्व्वदा । आदिष्टो नैव कम्पेत स राजवसतिं वसेत् ॥ ४७ ॥ यो वै गृहेभ्यः प्रवसन् प्रियाणां नानुसंस्मरेत् । दुःखेन सुखमन्विच्छेत् स राजवसतिं वसेत् ॥४८॥

चमवेशं न कुर्वीत नोच्चैः सन्निहितो हसेत् । न मन्त्रं वहुधा कुर्य्यादेवं राज्ञः प्रियो भवेत् ॥ ४९ ॥ न कर्मणि नियुक्तः सन् धनं किञ्चिदुपस्पृशेत् । प्राप्नोति हि हरन् द्रव्यं बन्धनं यदि वा वधम् ॥ ५० ॥ यानं वस्त्रमलङ्कारं यच्चान्यत् सम्प्रयच्छति । तदेव धारयेन्नित्यमेवं प्रियतरो भवेत् ॥ ५१ ॥ एवं संयम्य चित्तानि यत्नतः पाण्डुनन्दनाः । सम्वत्सरमिमं तातास्तथाशीला बुभूषवः । अथ स्वविषयं प्राप्य यथाकामं चरिष्यथ ॥ ५२ ॥

युधिष्ठिर उवाच । अनुशिष्टाः स्म भद्रन्ते नैतद्वक्तास्ति कश्चन । कुन्तीमृते मातरं नो विदुरं वा महामतिम् ॥ ५३ ॥ यदेवानन्तरं कार्य्यं तद्भवान् कर्त्तुमर्हति । तारणायास्य दुःखस्य प्रस्थानाय जयाय च ॥ ५४ ॥

वैशम्पायन उवाच । एवमुक्तस्ततो राज्ञा धौम्योऽथ द्विजसत्तमः । अकरोद्विधिवत्सर्वं प्रस्थाने यद्विधीयते ॥ ५५ ॥ तेषां समिध्य तानग्नीन्मन्त्रवच्च जुहाव सः । समृद्धिवृद्धिलाभाय पृथिवीविजयाय च ॥ ५६ ॥ अग्नीन् प्रदक्षिणीकृत्य ब्राह्मणांश्च तपोधनान् । याज्ञसेनीं पुरस्कृत्य षड़ेवाथ प्रवव्रजुः ॥ ५७ ॥ गतेषु तेषु वीरेषु धौम्योऽथ जपताम्बरः । अग्निहोत्राण्युपादाय पाञ्चालानभ्यगच्छत ॥ ५८ ॥ इन्द्रसेनादयश्चैव यथोक्ताः प्राप्य यादवान् । रथानश्वांश्च रक्षन्तः सुखमूषुः सुसंवृताः ॥ ५९ ॥

इति विराटपर्वणि पाण्डवप्रवेशपर्वणि धौम्योपदेशे
चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

वैशम्पायन उवाच । ते वीरा बद्धनिस्त्रिंशास्तथायुधकलापिनः । बद्धगोधाङ्गुलित्राणाः कालिन्दीमभितो ययुः ॥१॥ ततस्ते दक्षिणं तीरमन्वगच्छन् पदातयः । निवृत्ता वनवासाद्धि स्वराष्ट्रं

मेष्ठवस्तदा ॥ २ ॥ वसन्तो गिरिदुर्गेषु वनदुर्गेषु धन्विनः । विध्यन्तो मृगजातानि महेष्वासा महाबलाः ॥ ३ ॥ उत्तरेण दशार्णांस्ते पाञ्चालान् दक्षिणेन च । अन्तरेण यकृल्लोमाञ्छूरसेनांश्च पाण्डवाः ॥ ४ ॥ लुब्धा ब्रुवाणा मत्स्यस्य विषयं प्राविशन् वनात् । धन्विनो बद्धनिस्त्रिंशा विवर्णाः श्मश्रुधारिणः ॥ ५ ॥ ततो जनपदं प्राप्य कृष्णा राजानमब्रवीत् । पश्यैकपद्यो दृश्यन्ते क्षेत्राणि विविधानि च ॥ ६ ॥ व्यक्तं दूरे विराटस्य राजधानी भविष्यति । वसामेहापरां रात्रिं बलवान् मे परिश्रमः ॥ ७ ॥

युधिष्ठिर उवाच । धनञ्जय समुद्यम्य पाञ्चालीं वह भारत । राजधान्यां निवत्स्यामो विमुक्ताश्च वनादितः ॥ ८ ॥

वैशम्पायन उवाच । तामादायार्जुनस्तूर्णं द्रौपदीं गजराड़िव । संप्राप्य नगराभ्यासमवातारयदर्जुनः ॥ ९ ॥ स राजधानीं संप्राप्य कौन्तेयोऽर्जुनमब्रवीत् । क्वायुधानि समासज्य प्रवेच्यामः पुरं वयम् ॥ १० ॥ सायुधाश्च प्रवेच्यामो वयं तात पुरं यदि । समुद्वेगं जनस्यास्य करिष्यामो न संशयः ॥ ११ ॥ गाण्डीवञ्च महद्गाढ़ं लोके च विदितं नृणाम् । तच्चेदायुधमादाय गच्छामो नगरं वयम् ॥ १२ ॥ क्षिप्रमस्मान् विजानीयुर्मनुष्या नात्र संशयः । ततो द्वादश वर्षाणि प्रवेष्टव्यं वने पुनः । एकस्मिन्नपि विज्ञाते प्रतिज्ञातं हि नस्तथा ॥ १३ ॥

अर्जुन उवाच । इयं कूटे मनुष्येन्द्र गहना महती शमी । भीमशाखा दुरारोहा श्मशानस्य समीपतः ॥ १४ ॥ न चापि विद्यते कश्चित् मनुष्य इति मे मतिः । योऽस्मान्विदधतो द्रष्टा भवेच्छस्त्राणि पाण्डवाः ॥ १५ ॥ उत्पथे हि वने जाता मृगव्यालनिषेविते । समीपे च श्मशानस्य गहनस्य विशेषतः ॥ १६ ॥ समाधायायुधं शम्यां गच्छामो नगरं प्रति । एवमत्र यथायोगं विहरिष्याम भारत ॥ १७ ॥

वैशम्पायन उवाच। एवमुक्त्वा स राजानं धर्मराजं युधिष्ठिरम्। प्रचक्रमे निधानाय शस्त्राणां भरतर्षभ॥ १८॥ येन देवान्मनुष्यांश्च सर्वांश्चैकरथोऽजयत्। स्फीतान् जनपदांश्चान्यानजयत् कुरुपुङ्गव॥ १९॥ तदुदारं महाघोषं सपत्नबलसूदनम्। अपज्यमकरोत् पार्थो गाण्डीवं सुभयङ्करम्॥ २०॥ येन वीरः कुरुक्षेत्रमभ्यरक्षत् परन्तपः। अमुञ्चद्धनुषस्तस्य ज्यामक्षय्यां युधिष्ठिरः॥ २१॥ पाञ्चालान् येन संग्रामे भीमसेनोऽजयत् प्रभुः। प्रत्यषेधद्बहूनेकः सपत्नांश्चैव दिग्जये॥ २२॥ निशम्य यस्य विस्फारं व्यद्रवन्त रणात् परे। पर्वतस्येव दीर्णस्य विस्फोटमशनेरिव॥ २३॥ सैन्धवं येन राजानं पर्य्यामृषत चानघः। ज्यापाशं धनुषस्तस्य भीमसेनोऽवतारयत्॥ २४॥ अजयत्पश्चिमामाशां धनुषा येन पाण्डवः। माद्रीपुत्त्रो महाबाहुस्ताम्रास्यो मितभाषिता॥ २५॥ तस्य मौर्वीमपाकर्षच्छूरः संक्रन्दनो युधि। कुले नास्ति समो रूपे यस्येति नकुलः स्मृतः॥ २६॥ दक्षिणां दक्षिणाचारो दिशं येनाजयत् प्रभुः। अपज्यमकरोद्वीरः सहदेवस्तदायुधम्॥ २७॥ खड्गांश्च दीप्तान् दीर्घांश्च कलापांश्च महाधनान्। विपाठान् क्षुरधारांश्च धनुर्भिर्न्निदधुः सह॥ २८॥

वैशम्पायन उवाच। अथान्वशासन्नकुलं कुन्तीपुत्त्रो युधिष्ठिरः। आरुह्येमां शमीं वीर धनूंष्येतानि निक्षिप॥ २९॥ तामुपारुह्य नकुलो धनूंषि निदधे स्वयम्। यानि तस्यावकाशानि दिव्यरूपाण्यमन्यत॥ ३०॥ यत्र चापश्यत स वै तिरोवर्षाणि वर्षति। तत्र तानि दृढैः पाशैः सुगाढं पर्य्यबन्धत॥ ३१॥ शरीरञ्च मृतस्यैकं समबध्नन्त पाण्डवाः। विवर्ज्जयिष्यन्ति नरा दूरादेव शमीमिमाम्॥३२॥ आबद्धं शवमत्रेति गन्धमाघ्राय पूतिकम्। अशीतिशतवर्षीयं माता न इति वादिनः॥ ३३॥ कुलधर्मोऽयमस्माकं पूर्वैराचरितोऽपि वा। समासज्याथ वृक्षेऽस्मिन्निति वै

व्याहरन्ति ते ॥ ३४ ॥ आगोपालाविपालेभ्य आचक्षाणाः परन्तप । आजग्मुर्नगराभ्याशं पार्थाः शत्रुनिवर्हणाः ॥ ३५ ॥ जयो जयन्तो विजयो जयत्सेनो जयद्बलः । इति गुह्यानि नामानि चक्रे तेषां युधिष्ठिरः ॥ ३६ ॥ ततो यथाप्रतिज्ञाभिः प्राविशन्नगरं महत् । अज्ञातचर्य्यां वत्स्यन्तो राष्ट्रे वर्षं त्रयोदशम् ॥ ३७ ॥

इति विराटपर्वणि पाण्डवप्रवेशपर्वणि अस्त्रसंस्थापने
पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

वैशम्पायन उवाच । विराटनगरं रम्यं गच्छमानो युधिष्ठिरः । अस्तुवन्मनसा देवीं दुर्गां त्रिभुवनेश्वरीम् ॥ १ ॥ यशोदागर्भसम्भूतां नारायणवरप्रियम् । नन्दगोपकुले जातां मङ्गल्यां कुलवर्द्धनीम् ॥ २ ॥ कंसविद्रावणकरीमसुराणां क्षयङ्करीम् । शिलातटविनिक्षिप्तामाकाशं प्रति गामिनीम् ॥ ३ ॥ वासुदेवस्य भगिनीं दिव्यमाल्यविभूषिताम् । दिव्याम्बरधरां देवीं खड्गखेटकधारिणीम् ॥ ४ ॥ भारावतरणे पुण्ये ये स्मरन्ति सदा शिवाम । तान् वै तारयते पापात् पङ्के गामिव दुर्वलाम् ॥ ५ ॥ स्तोतुं प्रचक्रमे भूयो विविधैः स्तोत्रसम्भवैः । आमन्त्र्य दर्शनाकाङ्क्षी राजा देवीं सहानुजः ॥ ६ ॥ नमोऽस्तु वरदे कृष्णे कुमारि ब्रह्मचारिणि । बालार्कसदृशाकारे पूर्णचन्द्रनिभानने ॥७॥ चतुर्भुजे चतुर्वक्त्रे पीनश्रोणिपयोधरे । मयूरपिच्छवलये केयूराङ्गदधारिणि ॥ ८ ॥ भासि देवि यथा पद्मा नारायणपरिग्रहः । स्वरूपं ब्रह्मचर्य्यञ्च विशदं तव खेचरि ॥ ९ ॥ कृष्णच्छविसमा कृष्णा सङ्कर्षणसमानना । बिभ्रती विपुलौ बाहू शक्रध्वजसमुच्छ्रयौ ॥ १० ॥ पात्री च पङ्कजी घण्टी स्त्री विशुद्धा च या भुवि । पाशन्धनुर्महाचक्रं विविधान्यायुधानि च ॥ ११ ॥ कुण्डलाभ्यां

सुपूर्णाभ्यां कर्णाभ्याञ्च विभूषिता । चन्द्रविस्पर्द्धिना देवि मुखेन त्वं विराजसे ॥ १२ ॥ मुकुटेन विचित्रेण केशबन्धेन शोभिना । भुजङ्गाभोगवासेन श्रोणिसूत्रेण राजता ॥ १३ ॥ विभ्राजसे चावबद्ध भोगेनेवेह मन्दरः । ध्वजेन शिखिपिच्छानामुच्छ्रितेन विराजसे ॥ १४ ॥ कौमारं व्रतमास्थाय त्रिदिवं पावितं त्वया । तेन त्वं स्तूयसे देवि त्रिदशैः पूज्यसेऽपि च ॥ १५ ॥ त्रैलोक्यरक्षणार्थाय महिषासुरनाशिनि । प्रसन्ना मे सुरश्रेष्ठे दयां कुरु शिवा भव ॥ १६ ॥ जया त्वं विजया चैव संग्रामे च जयप्रदा । ममापि विजयं देहि वरदा त्वञ्च साम्प्रतम् ॥ १७ ॥ विन्ध्ये चैव नगश्रेष्ठे तव स्थानं हि शाश्वतम् । कालि कालि महाकालि सीधुमांसपशुप्रिये ॥ १८ ॥ कृतानुयात्रा भूतैस्त्वं वरदा कामचारिणि । भारावतारे ये च त्वां संस्मरिष्यन्ति मानवाः ॥ १९ ॥ प्रणमन्ति च ये त्वां हि प्रभाते तु नरा भुवि । न तेषां दुर्लभं किञ्चित् पुत्रतो धनतोऽपि वा ॥ २० ॥ दुर्गात्तारयसे दुर्गे तत्त्वं दुर्गा स्मृता जनैः । कान्तारेष्ववसन्नानां मग्नानाञ्च महार्णवे ॥ २१ ॥ दस्युभिर्वा निरुद्धानां त्वं गतिः परमा नृणाम् । जलप्रतरणे चैव कान्तारेष्वटवीषु च ॥ २२ ॥ ये स्मरन्ति महादेवि न च सीदन्ति ते नराः । त्वं कीर्त्तिः श्रीर्धृतिः सिद्धिर्ह्रीर्विद्या सन्ततिर्मतिः ॥ २३ ॥ सन्ध्या रात्रिः प्रभा निद्रा ज्योत्स्ना कान्तिः क्षमा दया । नृणाञ्च बन्धनं मोहं पुत्रनाशं धनक्षयम् । व्याधिं मृत्युं भयञ्चैव पूजिता नाशयिष्यसि ॥ २४ ॥ सोऽहं राज्यात् परिभ्रष्टः शरणं त्वां प्रपन्नवान् । प्रणतश्च यथा मूर्द्ध्ना तव देवि सुरेश्वरि ॥ २५ ॥ त्राहि मां पद्मपत्राक्षि सत्ये सत्या भवस्व नः । शरणं भव मे दुर्गे शरण्ये भक्तवत्सले ॥ २६ ॥ एवं स्तुता हि सा देवी दर्शयामास पाण्डवम् । उपगम्य तु राजानमिदं वचनमब्रवीत् ॥ २७ ॥

देव्युवाच । शृणु राजन्महाबाहो मदीयं वचनं प्रभो ।

भविष्यत्यचिरादेव संग्रामे विजयस्तव ॥ २८ ॥ मम प्रसादा-
न्निर्ज्जित्य हत्वा कौरववाहिनीम्। राज्यं निष्कण्टकं कृत्वा भोक्ष्यसे
मेदिनीं पुनः ॥ २९ ॥ भ्रातृभिः सहितो राजन् प्रीतिं प्राप्स्यसि
पुष्कलाम्। मत्प्रसादाच्च ते सौख्यमारोग्यञ्च भविष्यति ॥ ३० ॥
ये च सङ्कीर्त्तयिष्यन्ति लोके विगतकल्मषाः। तेषां तुष्टा प्रदा-
स्यामि राज्यमायुर्वपुः सुतम् ॥ ३१ ॥ प्रवासे नगरे वापि संग्रामे
शत्रुसङ्कटे। अटव्यां दुर्गकान्तारे सागरे गहने गिरौ ॥ ३२ ॥
ये स्मरिष्यन्ति मां राजन् यथाहं भवता स्मृता। न तेषां दुर्लभं
किञ्चिदस्मिँल्लोके भविष्यति ॥ ३३ ॥ इदं स्तोत्रवरं भक्त्या शृणु-
याद्वा पठेत वा। तस्य सर्व्वाणि कार्य्याणि सिद्धिं यास्यन्ति
पाण्डवाः ॥ ३४ ॥ मत्प्रसादाच्च वः सर्वान् विराटनगरे स्थितान्।
न प्रज्ञास्यन्ति कुरवो नरा वा तन्निवासिनः ॥ ३५ ॥ इत्युक्त्वा
वरदा देवी युधिष्ठिरमरिन्दमम्। रक्षां कृत्वा च पाण्डूनां
तत्रैवान्तरधीयत ॥ ३६ ॥

इति विराटपर्व्वणि पाण्डवप्रवेशपर्व्वणि श्रीदुर्गास्तवे
षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥

वैशम्पायन उवाच। ततो विराटं प्रथमं युधिष्ठिरो राजा
सभायामुपविष्टमाव्रजत्। वैदूर्य्यरूपान् प्रतिमुच्य काञ्चनानक्षान्
स कक्षे परिगृह्य वाससा ॥ १ ॥ नराधिपो राष्ट्रपतिं यशस्विनं
महायशाः कौरववंशवर्द्धनः। महानुभावो नरराजसत्कृतो दुरा-
सदस्तीक्ष्णविषो यथोरगः ॥ २ ॥ बलेन रूपेण नरर्षभो महा-
नपूर्वरूपेण यथामरस्तथा। महाभ्रजालैरिव संवृतो रविर्यथा-
नलो भस्मवृतश्च वीर्य्यवान् ॥ ३ ॥ तमापतन्तं प्रसमीक्ष्य पाण्डवं
विराटराडिन्दुमिवाभ्रसंवृतम्। समागतं पूर्णशशिप्रभाननं महा-

नुभावं न चिरेण दृष्टवान् ॥ ४ ॥ मन्त्रिद्विजान् सूतमुखान् विश-स्तथा ये चापि केचित् परितः समासते। पप्रच्छ कोऽयं प्रथमं समीयिवान् नृपोपमोऽयं समवेक्षते सभाम् ॥ ५ ॥ न तु द्विजोऽयं भविता नरोत्तमः पतिः पृथिव्या इति मे मनोगतम्। न चास्य दासो न रथो न कुञ्जरः समीपतो भ्राजति चायमिन्द्रवत् ॥ ६ ॥ शरीरलिङ्गैरुपसूचितो ह्ययं मूर्द्धाभिषिक्तस्त्विति मे मनोगतम्। समीपमायाति च मे गतव्यथो यथा गजस्तामरसीं मदोत्कटः ॥७॥ वितर्कयन्तन्तु नरर्षभस्तथा युधिष्ठिरोऽभ्येत्य विराटमब्रवीत्। सम्राड् विजानात्विह जीवनार्थिनं विनष्टसर्वस्वमुपागतं द्विजम् ॥८ इहाहमिच्छामि तवानघान्तिके वस्तुं यथा कामचरस्तथा विभो। तमब्रवीत् स्वागतमित्यनन्तरं राजा प्रहृष्टः प्रतिसंगृहाण च ॥९॥ तं राजसिंहं प्रतिगृह्य राजा प्रीत्यात्मना चैवमिदं बभाषे। कामेन ताताभिवदाम्यहं त्वां कस्यासि राज्ञो विषयादिहागतः। गोत्रञ्च नामापि च शंस तत्त्वतः किं चापि शिल्पं तव विद्यते कृतम् ॥१०॥

युधिष्ठिर उवाच। युधिष्ठिरस्यासमहं पुरा सखा वैयाघ्र-पद्यः पुनरस्मि विप्रः। अक्षान् प्रयोक्तुं कुशलोऽस्मि देविता कङ्केति नाम्नास्मि विराट विश्रुतः ॥ ११ ॥

विराट उवाच। ददानि ते हन्त वरं यमिच्छसि प्रशाधि मत्स्यान्वशगो ह्यहं तव। प्रियाश्च धूर्त्ता मम देविनः सदा भवांश्च देवोपम राज्यमर्हति ॥ १२॥

युधिष्ठिर उवाच। प्राप्तो विवादः प्रथमं विशाम्पते न विद्यते कश्चन मत्स्य हीनतः। न मे जितः कश्चन धारयेद्धनं वरो ममैषोऽस्तु तव प्रसादजः ॥ १३ ॥

विराट उवाच। हन्यामवध्यं यदि तेऽप्रियञ्चरेत् प्रव्राजयेयं विषयाद्द्विजांस्तथा। शृण्वन्तु मे जानपदाः समागताः कङ्को यथाहं विषये प्रभुस्तथा ॥ १४ ॥ समानयानो भवितासि मे सखा प्रभूत-

वत्सो बहुपानभोजनः । पश्चेत्स्वमन्तश्च बहिश्च सर्व्वदा कृतञ्च ते द्वारमपावृतं मया ॥१५॥ ये त्वानुवादेयुरवृत्तिकर्षिता ब्रूयाश्च तेषां वचनेन मां सदा । दास्यामि सर्व्वं तदहं न संशयो न ते भयं विद्यति सन्निधौ मम ॥ १६ ॥

वैशम्पायन उवाच । एवं स लब्ध्वा तु वरं समागमं विराटराजेन नरर्षभस्तदा । उवास धीरः परमार्च्चितः सुखी न चापि कश्चिच्चरितं बुबोध तत् ॥ १७ ॥

इति विराटपर्व्वणि पाण्डवप्रवेशपर्व्वणि युधिष्ठिरप्रवेशे सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

वैशम्पायन उवाच । अथापरो भीमबलः श्रिया ज्वलन्नुपाययौ सिंहविलासविक्रमः । खजाञ्च दर्व्वीञ्च करेण धारयन्नसिञ्च कालाङ्गमकोषमव्रणम् ॥ १ ॥ स सूदरूपः परमेण वर्च्चसा रविर्यथा लोकमिमं प्रकाशयन् । सुकृष्णवासा गिरिराजसारवांस्तं मत्स्यराजं समुपेत्य तस्थिवान् ॥ २ ॥ तं प्रेक्ष्य राजानमिवान्तिकागतं ततोऽब्रवीज्जानपदान् समागतान् । सिंहोन्नतांसोऽयमतीव रूपवान् प्रदृश्यते को नु नरर्षभो युवा ॥ ३ ॥ अदृष्टपूर्व्वः पुरुषो रविर्यथा वितर्कयन्नास्य लभामि निश्चयम् । तथास्य चित्तं ह्यपि संवितर्कयन्नरर्षभस्यास्य नयामि तत्त्वतः ॥ ४ ॥ दृष्ट्वैव चैनं न विचारयाम्यहं गन्धर्व्वराजो यदि वा पुरन्दरः । जानीत कोऽयं मम दर्शने स्थितो यदीप्सितं तल्लभताञ्च मा चिरम् ॥ ५ ॥ विराटवाक्येन च तेन चोदिता नरा विराटस्य सुशीघ्रगामिनः । उपेत्य कौन्तेयमथाब्रुवंस्तदा यथा स राजावददच्युतानुजम् ॥ ६ ॥ ततो विराटं समुपेत्य पाण्डवस्त्वदीनरूपं वचनं महामनाः । उवाच सूदोऽस्मि नरेन्द्र बल्लवो भजस्व मां व्यञ्जनकारमुत्तमम् ॥ ७ ॥

विराट उवाच। न सूदतां वल्लव श्रद्दधामि ते सहस्रनेत्रप्रतिमो विराजसे। श्रिया च रूपेण च विक्रमेण च प्रभासि त्वं नृवरो नरेष्विव ॥ ८ ॥

भीम उवाच। नरेन्द्र सूदः परिचारकोऽस्मि ते जानामि सूपान् प्रथमं न केवलान्। आस्वादिता ये नृपते पुराभवन् युधिष्ठिरेणापि नृपेण सर्वशः ॥ ९ ॥ बलेन तुल्यश्च न विद्यते मया नियुद्धशीलश्च सदैव पार्थिव। गजैश्च सिंहैश्च समेयिवानहं सदा करिष्यामि तवानघ प्रियम् ॥ १० ॥

विराट उवाच। ददानि ते हन्त वरान्महानसे तथाधिकुर्य्याः कुशलं प्रभाषसे। न चैव मन्ये तव कर्म यत्समं समुद्रनेमिं पृथिवीं त्वमर्हसि ॥ ११ ॥ यथा हि कामो भवतस्तथा कृतं महानसे त्वं भव मे पुरस्कृतः। नराश्च ये तत्र समाहिताः पुरा भवांश्च तेषामधिपो मया कृतः ॥ १२ ॥

वैशम्पायन उवाच। तथा स भीमो विहितो महानसे विराटराज्ञो दयितोऽभवद्दृढम्। उवास राजन्न च तं पृथग्जनो बुबोध तत्रानुचराश्च केचन ॥ १३ ॥

इति विराटपर्वणि पाण्डवप्रवेशपर्वणि भीमप्रवेशे अष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

वैशम्पायन उवाच। ततः केशान् समुत्क्षिप्य वेल्लिताग्रान् निन्दितान्। कृष्णान् सूक्ष्मान् मृदून् दीर्घान् समुद्ग्रथ्य शुचिस्मिता ॥ १ ॥ जुगूहे दक्षिणे पार्श्वे मृदूनसितलोचना। वासश्च परिधायैकं कृष्णा सुमलिनं महत् ॥ २ ॥ कृत्वा वेशञ्च सैरिन्ध्र्यास्ततो व्यचरदार्त्तवत्। तां नराः परिधावन्तः स्त्रियश्च समुपाद्रवन् ॥ ३ ॥ अपृच्छंश्चैव तां दृष्ट्वा का त्वं किञ्च चिकीर्षसि। सा

तामुवाच राजेन्द्र सैरिन्ध्र्यहमिहागता ॥ ४ ॥ कर्म चेच्छामि वै कर्त्तुं तस्य यो मां युयुक्षति। तस्या रूपेण वेशेन श्लक्ष्णया च तथा गिरा ॥ ५ ॥ नाश्रद्दधत तां दासीमन्नहेतोरुपस्थिताम्। विराटस्य तु कैकेयी भार्य्या परमसम्मता ॥ ६ ॥ आलोकयन्ती ददृशे प्रासादाद्द्रुपदात्मजाम्। सा समीक्ष्य तथारूपामनाथामेकवाससम् ॥ ७ ॥ समाहूयाब्रवीद्भद्रे का त्वं किञ्च चिकीर्षसि। सा तामुवाच राजेन्द्र सैरिन्ध्र्यहमुपागता। कर्म चेच्छाम्यहं कर्त्तुं तस्य यो मां युयुक्षति ॥ ८ ॥

सुदेष्णोवाच। नैवंरूपा भवन्त्येव यथा वदसि भाविनि। प्रेषयन्ती च वै दासीर्दासांश्च विविधान् बहून् ॥ ९ ॥ नीचगुल्फा संहतोरुस्त्रिगम्भीरा षडुन्नता। रक्ता पञ्चसु रक्तेषु हंसगद्गदभाषिणी ॥ १० ॥ सुकेशी सुस्तनी श्यामा पीनश्रोणिपयोधरा। तेन तेनैव सम्पन्ना काश्मीरीव तुरङ्गमी ॥ ११ ॥ अरालपक्ष्मनयना बिम्बोष्ठी तनुमध्यमा। कम्बुग्रीवा गूढ़शिरा पूर्णचन्द्रनिभानना ॥ १२ ॥ शारदोत्पलपत्राक्ष्या शारदोत्पलगन्धया। शारदोत्पलसेविन्या रूपेण सदृशी श्रिया ॥ १३ ॥ का त्वं ब्रूहि यथा भद्रे नासि दासी कथञ्चन। यक्षी वा यदि वा देवी गन्धर्वी यदि वाप्सराः ॥ १४ ॥ देवकन्या भुजङ्गी वा नगरस्याथ देवता। विद्याधरी किन्नरी वा यदि वा रोहिणी स्वयम् ॥ १५ ॥ अलम्बुषा मिश्रकेशी पुण्डरीकाथ मालिनी। इन्द्राणी वारुणी वा त्वं त्वष्टुर्धातुः प्रजापतेः। देव्यो देवेषु विख्यातास्तासां त्वं कतमा शुभे ॥ १६ ॥

द्रौपद्युवाच। नास्मि देवी न गन्धर्वी नासुरी न च राक्षसी। सैरिन्ध्री तु भुजिष्यास्मि सत्यमेतद्ब्रवीमि ते ॥ १७ ॥ केशान् जानाम्यहं कर्त्तुं पिंषे साधु विलेपनम्। मल्लिकोत्पलपद्मानां चम्पकानां तथा शुभे ॥ १८ ॥ ग्रथयिष्ये विचित्राश्च स्रजः परमशोभनाः। आराधयं सत्यभामां कृष्णस्य महिषीं प्रियाम् ॥ १९ ॥

कृष्णाञ्च भार्य्यां पाण्डूनां कुरूणामेकसुन्दरीम् । तत्र तत्र चराम्यका लभमाना सुभोजनम् ॥ १० ॥ वासांसि यावन्ति लभे तावत्ताव-द्रमे तथा । मालिनीत्येव मे नाम स्वयं देवी चकार सा । साह-मद्यागता देवि सुदेष्णे त्वन्निवेशनम् ॥ २१ ॥

सुदेष्णोवाच । मूर्द्ध्नि त्वां वासयेयं वै संशयो मे न विद्यते । न चेदिच्छति राजा त्वां गच्छेत् सर्व्वेण चेतसा ॥ २२ ॥ स्त्रियो राजकुले याश्च याश्चेमा मम वेश्मनि । प्रसक्तास्त्वां निरीचन्ते पुमांसं कं न मोहयेः ॥ २३ ॥ वृक्षांश्चावस्थितान् पश्य य इमे मम वेश्मनि । तेऽपि त्वां सन्नमन्तीव पुमांसं कं न मोहये ॥२४॥ राजा विराटः सुश्रोणि दृष्ट्वा वपुरमानुषम् । विहाय मां वरा-रोहे गच्छेत् सर्व्वेण चेतसा ॥ २५ ॥ यं हि त्वमनवद्याङ्गी तर-लायतलोचने । प्रसक्तमभिवीचेथाः स कामवशगो भवेत् ॥ २६ ॥ यश्च त्वां सततं पश्येत् पुरुषश्चारुहासिनि । एवं सर्व्वानवद्याङ्गि स चानङ्गवशो भवेत् ॥ २७ ॥ अध्यारोहेद्यथा वृक्षान् वधायैवात्मनो नरः । राजवेश्मनि ते सुभ्रु रोहितं स्यात्तथा मम ॥ २८ ॥ यथा च कर्कटी गर्भमाधत्ते मृत्युमात्मनः । तथाविधमहं मन्ये वासं तव शुचिस्मिते ॥ २९ ॥

द्रौपद्युवाच । नास्मि लभ्या विराटेन न चान्येन कदाचन । गन्धर्व्वाः पतयो मह्यं युवानः पञ्च भाविनि ॥ ३० ॥ पुत्रा गन्धर्व-राजस्य महासत्त्वस्य कस्यचित् । रचन्ति ते च मां नित्यं दुःखा-चारा तथा ह्यहम् ॥ ३१ ॥ यो मे न दद्यादुच्छिष्टं न च पादौ प्रधावयेत् । प्रीयेरंस्तेन वासेन गन्धर्व्वाः पतयो मम ॥ ३२ ॥ यो हि मां पुरुषो गृध्येद्यथान्याः प्राकृताः स्त्रियः । तामेव निवसेद्रात्रिं प्रविश्य च परां तनुम् ॥ ३३ ॥ न चाप्यहं चालयितुं शक्या केनचिदङ्गने । दुःखशीला हि गन्धर्व्वास्ते च बलवत्प्रियाः । प्रच्छन्नाश्चापि रचन्ति ते मां नित्यं शुचिस्मिते ॥ ३४ ॥

सुदेष्णोवाच। एवं त्वां वासयिष्यामि यथा त्वं नन्दिनीच्छसि। न च पादौ न चोच्छिष्टं स्प्रक्ष्यसि त्वं कथञ्चन ॥ ३५ ॥

वैशम्पायन उवाच। एवं कृष्णा विराटस्य भार्य्यया परिसान्त्विता। उवास नगरे तस्मिन् पतिधर्मवती सती। न चैनां विद तत्रान्यस्तत्त्वेन जनमेजय ॥ ३६ ॥

इति विराटपर्वणि पाण्डवप्रवेशपर्वणि द्रौपदीप्रवेशे नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

वैशम्पायन उवाच। सहदेवोऽपि गोपानां कृत्वा वेशमनुत्तमम्। भाषाञ्चैषां समास्थाय विराटं समुपाययौ ॥ १ ॥ गोष्ठमासाद्य तिष्ठन्तं भवनस्य समीपतः। राजाथ दृष्ट्वा पुरुषान् प्राहिणोज्जातविस्मयः ॥ २ ॥ तमायान्तमभिप्रेक्ष्य भ्राजमानं नरर्षभम्। समुपस्थाय वै राजा पप्रच्छ कुरुनन्दनम् ॥ ३ ॥ कस्य वा त्वं कुतो वा त्वं किं वा तात चिकीर्षसि। न हि मे दृष्टपूर्वस्त्वं तत्त्वं ब्रूहि नरर्षभ ॥ ४ ॥ सम्प्राप्य राजानममित्रतापनं ततोऽब्रवीन्मेघमहौघनिस्वनः। वैश्योऽस्मि नाम्नाहमरिष्टनेमिर्गोसङ्ख्य आसं कुरुपुङ्गवानाम् ॥ ५ ॥ वस्तुं त्वयीच्छामि विशां वरिष्ठ तान्राजसिंहान्न हि वेद्मि पार्थान्। न शक्यते जीवितुमप्यकर्मणा न च त्वदन्यो मम रोचते नृपः ॥ ६ ॥

विराट उवाच। त्वं ब्राह्मणो यदि वा क्षत्रियोऽसि समुद्रनेमीश्वररूपवानसि। आचक्ष्व मे तत्त्वममित्रकर्षण न वैश्यकर्म त्वयि विद्यते क्षमम् ॥ ७ ॥ कस्यासि राज्ञो विषयादिहागतः किं वापि शिल्पं तव विद्यते कृतम्। कथं त्वमस्मासु निवत्स्यसे सदा वदस्व किञ्चापि तवेह वेतनम् ॥ ८ ॥

सहदेव उवाच। पञ्चानां पाण्डुपुत्राणां ज्येष्ठो भ्राता युधि-

ष्ठिरः। तस्याष्टशतसाहस्रा गवां वर्गाः शतंशतम् ॥ ९ ॥ अपरे दशसाहस्रा द्विस्तावन्तस्तथापरे। तेषां गोसङ्ख्य आसं वै तन्तिपालेति मां विदुः ॥ १० ॥ भूतं भव्यं भविष्यच्च यच्च सङ्ख्यागतं गवाम्। न मेऽस्त्यविदितं किञ्चित् समन्ताद्दशयोजनम् ॥११॥ गुणाः सुविदिता ह्यासन्मम तस्य महात्मनः। आसीच्च स मया तुष्टः कुरुराजो युधिष्ठिरः ॥ १२ ॥ क्षिप्रञ्च गावो बहुला भवन्ति न तासु रोगो भवतीह कश्चन। तैस्तैरुपायैर्विदितं ममैतद्देतानि शिल्पानि मयि स्थितानि ॥ १३ ॥ ऋषभांश्चापि जानामि राजन् पूजितलक्षणान्। येषां मूत्रमुपाघ्राय अपि वन्ध्या प्रसूयते ॥१४॥

विराट उवाच। शतं सहस्राणि समाहितानि सवर्णवर्णस्य विमिश्रितान् गुणैः। पशून् सपालान् भवते ददाम्यहं त्वदाश्रया मे पशवो भवन्त्विह ॥ १५ ॥

वैशम्पायन उवाच। तथा स राज्ञोविदितो विशाम्पते-रुवास तत्रैव सुखं नरोत्तमः। न चैनमन्येऽपि विदुः कथञ्चन प्रादाच्च तस्मै भरणं यथेप्सितम् ॥ १६ ॥

इति विराटपर्वणि पाण्डवप्रवेशपर्वणि सहदेवप्रवेशे दशमोऽध्यायः ॥ १० ॥

वैशम्पायन उवाच। अथापरोऽदृश्यत रूपसम्पदा स्त्रीणामलङ्कारधरो बृहत्पुमान्। प्राकारवप्रे प्रतिमुच्य कुण्डले दीर्घे च कम्बूपरि हाटके शुभे ॥ १ ॥ बहूंश्च दीर्घान् प्रविकीर्य्य मूर्द्धजान्महाभुजो वारणतुल्यविक्रमः। गतेन भूमिं प्रतिकम्पयंस्तदा विराटमासाद्य सभासमीपतः ॥ २ ॥ तं प्रेक्ष्य राजोपगतं सभातले व्याजात् प्रतिच्छन्नमरिप्रमाथिनम्। विराजमानं परमेण वर्चसा सुतं महेन्द्रस्य गजेन्द्रविक्रमम् ॥ ३ ॥ सर्वानपृच्छच्च

स्त्रभानुचारिणः कुतोऽयमायाति पुरा न मे श्रुतः। न चैनमूचु-
र्विदितं तदा नराः सविस्मयं वाक्यमिदं नृपोऽब्रवीत् ॥ ४ ॥ सत्त्वो-
पपन्नः पुरुषोऽमरोपमः श्यामो युवा वारणयूथपोपमः। आमुच्य
कम्बूपरि हाटके शुभे विमुच्य वेणीमपिनह्य कुण्डले ॥ ५ ॥ स्त्रग्वी
सुकेशः परिधाय चान्यथा शुशोभ धन्वी कवची शरी तथा। आरुह्य
यानं परिधावतां भवान् सुतैः समो मे भव वा मया समः ॥ ६ ॥
वृद्धो ह्यहं वै परिहातुकामः सर्वान् मत्स्यांस्तरसा पालयस्व।
नैवंविधाः क्लीवरूपा भवन्ति कथञ्चनेति प्रतिभाति मे मनः ॥ ७ ॥

अर्जुन उवाच। गायामि नृत्याम्यथ वादयामि भद्रोऽस्मि
नृत्ये कुशलोऽस्मि गीते। त्वमुत्तरायै प्रदिशस्व मां स्वयं भवामि
देव्या नरदेव नर्त्तकः ॥ ८ ॥ इदन्तु रूपं मम येन किन्तव प्रकी-
र्त्तयित्वा भृशशोकवर्द्धनम्। बृहन्नलां मां नरदेव विद्धि सुतं सुतां
वा पितृमातृवर्ज्जिताम् ॥ ९ ॥

विराट उवाच। ददामि ते हन्त वरं बृहन्नले सुताञ्च मे
नर्त्तय याश्च तादृशीः। इदन्तु ते कर्म समं न मे मतं समुद्रनेमिं
पृथिवीं त्वमर्हसि ॥ १० ॥

वैशम्पायन उवाच। बृहन्नलां तामभिवीक्ष्य मत्स्यराट् कलासु
नृत्येषु तथैव वादिते। सम्मन्त्र्य राजा विविधैः स्वमन्त्रिभिः
परीक्ष्य चैनं प्रमदाभिराशु वै ॥ ११ ॥ अपुंस्त्वमप्यस्य निशम्य च
स्थिरं ततः कुमारीपुरमुत्ससर्ज्ज ताम्। स शिक्षयामास च गीत-
वादितं सुतां विराटस्य धनञ्जयः प्रभुः ॥ १२ ॥ सखीश्च तस्याः
परिचारिकास्तथा प्रियश्च तासां स बभूव पाण्डवः। तथा स
सत्रेण धनञ्जयो वसन् प्रियाणि कुर्वन् सह ताभिरात्मवान्। तथा
च तं तत्र न जज्ञिरे जना बहिश्चरा वाप्यथ वान्तरेचराः ॥ १३ ॥

इति विराटपर्वणि पाण्डवप्रवेशपर्वणि अर्जुनप्रवेशे
एकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

वैशम्पायन उवाच। अथापरोऽदृश्यत पाण्डवः प्रभुर्विराट-राजं तरसा समेयिवान्। तमापतन्तं ददृशे पृथग्जनो विमुक्त-मभ्रादिव सूर्य्यमण्डलम् ॥ १॥ स वै हयानैक्षत तांस्ततस्ततः समीक्षमाणं स ददर्श मत्स्यराट्। ततोऽब्रवीत्ताननुगान्नरेश्वरः कुतोऽयमायाति नरोऽमरप्रभः ॥ २॥ अयं हयानीक्षति माम-कान् दृढ़ं ध्रुवं हयज्ञो भविता विचक्षणः। प्रवेश्यतामेष समीप-माशु मे विभाति वीरो हि यथामरस्तथा ॥ ३॥ अभ्येत्य राजान-ममित्रहाब्रवीज्जयोऽस्तु ते पार्थिव भद्रमस्तु वः। हयेषु युक्तो नृपसम्मतः सदा तवाश्वसूतो निपुणो भवाम्यहम् ॥ ४॥

विराट उवाच। ददामि यानानि धन निवेशनं ममाश्वसूतो भवितुं त्वमर्हसि। कुतोऽसि कस्यासि कथं त्वमागतः प्रब्रूहि शिल्पं तव विद्यते च यत् ॥ ५॥

नकुल उवाच। पञ्चानां पाण्डुपुत्राणां ज्येष्ठो भ्राता युधि-ष्ठिरः। तेनाहमश्वेषु पुरा नियुक्तः शत्रुकर्षण ॥ ६॥ अश्वानां प्रकृतिं वेद्मि विनयञ्चापि सर्वशः। दुष्टानां प्रतिपत्तिञ्च कृतस्नञ्चैव चिकित्सितम् ॥ ७॥ न कातरं स्यान्मम जातु वाहनं न मेऽस्ति दुष्टा बड़वाः कुतो हयाः। जनस्तु मामाह स चापि पाण्डवो युधिष्ठिरो ग्रन्थिकमेव नामतः ॥ ८॥

विराट उवाच। यदस्ति किञ्चिन्मम वाजिवाहनं तदस्तु सर्वं त्वदधीनमद्य वै। ये चापि केचिन्मम वाजियोजकास्त्वदाश्रयाः सारथयश्च सन्तु मे ॥ ९॥ इदं तवेष्टं यदि वै सुरोपम ब्रवीहि यत्ते प्रसमीक्षितं वसु। न तेऽनुरूपं हयकर्म विद्यते प्रभासि राजेव हि सम्मतो मम ॥ १०॥ युधिष्ठिरस्येव हि दर्शनेन मे समन्तवेदं प्रियमत्र दर्शनम्। कथन्तु भृत्यैः स विनाकृतो वने वसत्यनिन्द्यो रमते च पाण्डवः ॥ ११॥

वैशम्पायन उवाच। तथा स गन्धर्ववरोपमो युवा विराट-

राज्ञा मुदितेन पूजितः । न चैनमन्येऽपि विदुः कथञ्चन प्रियाभि-
रामं विचरन्तमन्तरा ॥ १२ ॥ एवं हि मत्स्ये न्यवसन्त पाण्डवा
यथाप्रतिज्ञाभिरमोघदर्शनाः । अज्ञातचर्य्यां व्यचरन् समाहिताः
समुद्रनेमीपतयोऽतिदुःखिताः ॥ १३ ॥

इति विराटपर्वणि पाण्डवप्रवेशपर्वणि नकुलप्रवेशे
द्वादशोऽध्यायः समाप्तञ्च पाण्डवप्रवेशपर्व ॥ १२ ॥

अथ समयपालनपर्व ।

जनमेजय उवाच। एवं ते मत्स्यनगरे प्रच्छन्नाः कुरुनन्दनाः ।
अत ऊर्द्धं महावीर्य्याः किमकुर्वत वै द्विज ॥ १ ॥

वैशम्पायन उवाच । एवं मत्स्यस्य नगरे प्रच्छन्नाः कुरु-
नन्दनाः । आराधयन्तो राजानं यदकुर्वत तच्छृणु ॥ २ ॥ तृण-
विन्दुप्रसादाच्च धर्मस्य च महात्मनः । अज्ञातवासमेवन्तु विराट-
नगरेवसन् ॥ ३ ॥ युधिष्ठिरः सभास्तारो मत्स्यानामभवत् प्रियः ।
तथैव च विराटस्य सपुत्रस्य विशाम्पते ॥ ४ ॥ स चाक्षहृदयज्ञस्तां
क्रीड़यामास पाण्डवः । अक्षवत्यां यथाकामं सूत्रबद्धानिव द्विजान्
॥ ५ ॥ अज्ञातञ्च विराटस्य विजित्य वसु धर्मराट् । भ्रातृभ्यः
पुरुषव्याघ्रो यथार्हं संप्रयच्छति ॥ ६ ॥ भीमसेनोऽपि मांसानि
भक्ष्याणि विविधानि च । अतिसृष्टानि मत्स्येन विक्रीणीते युधि-
ष्ठिरे ॥ ७ ॥ वासांसि परिजीर्णानि लब्धान्यन्तःपुरेऽर्जुनः । विक्री-
णानश्च सर्वेभ्यः पाण्डवेभ्यः प्रयच्छति ॥ ८ ॥ सहदेवोऽपि गोपानां
वेशमास्थाय पाण्डवः । दधि क्षीरं घृतञ्चैव पाण्डवेभ्यः प्रय-
च्छति ॥ ९ ॥ नकुलोऽपि धनं लब्ध्वा कृते कर्माणि वाजिनाम् ।
तुष्टे तस्मिन्नरपतौ पाण्डवेभ्यः प्रयच्छति ॥ १० ॥ कृष्णा तु सर्वान्

भ्रातृंस्तान्निरीक्षन्ती तपस्विनी । यथा पुनरविज्ञाता तथा चरति भाविनी ॥ ११ ॥ एवं सम्पादयन्तस्ते तदान्योऽन्यं महारथाः । विराटनगरे चेरुः पुनर्गर्भधृता इव ॥ १२ ॥ सशङ्का धार्त्तराष्ट्रस्य भयात् पाण्डुसुतास्तदा । प्रेक्षमाणास्तदा कृष्णामूषुश्छन्ना नराधिपाः ॥ १३ ॥ अथ मासे चतुर्थे तु ब्रह्मणः सुमहोत्सवः । आसीत् समृद्धो मत्स्येषु पुरुषाणां सुसम्मतः ॥ १४ ॥ तत्र मल्लाः समापेतुर्दिग्भ्यो राजन् सहस्रशः । समाजे ब्रह्मणो राजन् यथा पशुपतेरिव ॥ १५ ॥ महाकाया महावीर्य्याः कालखञ्जा इवासुराः । वीर्य्योन्नता बलोदग्रा राज्ञा समभिपूजिताः ॥ १६ ॥ सिंहस्कन्धकटिग्रीवाः स्ववदाता मनस्विनः । असकृल्लब्धलक्ष्यास्ते रङ्गे पार्थिवसन्निधौ ॥ १७ ॥ तेषामेको महानासीत् सर्वमल्लान्याह्वयत् । आवल्गमानं तं रङ्गे नोपतिष्ठति कश्चन ॥ १८ ॥ यदा सर्वे विमनसस्ते मल्ला हतचेतसः । अथ सूदेन तं मल्लं योधयामास मत्स्यराट् ॥ १९ ॥ चोद्यमानस्तदा भीमो दुःखेनैवाकरोन्मतिम् । न हि शक्नोति विवृतं प्रत्याख्यातुं नराधिपम् ॥ २० ॥ ततः स पुरुषव्याघ्रः शार्दूलशिथिलश्चरन् । प्रविवेश महारङ्गं विराटमभिपूजयन् ॥ २१ ॥ बबन्ध कक्षां कौन्तेयस्ततः संहर्षयन् जनम् । ततस्तु वृत्रसङ्काशं भीमो मल्लं समाह्वयत् ॥२२॥ जीमूतं नाम तं तत्र मल्लं प्रख्यातविक्रमम् । तावुभौ सुमहोत्साहावुभौ भीमपराक्रमौ ॥ २३ ॥ मत्ताविव महाकायौ वारणौ षष्टिहायनौ । ततस्तौ नरशार्दूलौ बाहुयुद्धं समीयतुः ॥ २४ ॥ वीरौ परमसंहृष्टावन्योऽन्यजयकाङ्क्षिणौ । आसीत् सुभीमः सम्पातो वज्रपर्वतयोरिव ॥ २५ ॥ उभौ परमसंहृष्टौ बलेनातिबलावुभौ । अन्योऽन्यस्यान्तरं प्रेप्सू परस्परजयैषिणौ ॥ २६ ॥ उभौ परमसंहृष्टौ मत्ताविव महागजौ । कृतप्रतिकृतैश्चित्रैर्बाहुभिश्च सुसङ्कटैः ॥ २७ ॥ सन्निपातावधूतैश्च प्रमाथोन्मथनैस्तथा ।

क्षेपणैर्मुष्टिभिश्चैव वराहोद्धूतनिस्वनैः ॥ २८ ॥ तलैर्वज्रनिपातैश्च
प्रसृष्टाभिस्तथैव च । शलाकानखपातैश्च पादोद्धूतैश्च दारुणैः ॥२९॥
जानुभिश्चाश्मनिर्घोषैः शिरोभिश्चावघट्टनैः । तद्युद्धमभवद्घोरमशस्त्रं
बाहुतेजसा ॥ ३० ॥ बलप्राणेन शूराणां समाजोत्सवसन्निधौ ।
अरज्यत जनः सर्वः सोत्क्रुष्टनिनदोत्थितः ॥ ३१ ॥ बलिनौ संयुगे
राजन् वृत्रवासवयोरिव । प्रकर्षणाकर्षणयोरभ्याकर्षविकर्षणैः
॥ ३२ ॥ आकर्षतुरथान्योऽन्यं जानुभिश्चापि जघ्नतुः । ततः शब्देन
महता भर्त्सयन्तौ परस्परम् ॥ ३३ ॥ व्यूढोरस्कौ दीर्घभुजौ
नियुद्धकुशलावुभौ । बाहुभिः समसज्जेतामायसैः परिघैरिव ॥३४॥
चकर्ष दोर्भ्यामुत्पाट्य भीमो मल्लममित्रहा । निनदन्तमभिक्रोशन्
शार्दूल इव वारणम् ॥ ३५ ॥ समुद्यम्य महाबाहुर्भ्रामयामास
वीर्यवान् । ततो मल्लाश्च मत्स्याश्च विस्मयं चक्रिरे परम् ॥ ३६ ॥
भ्रामयित्वा शतगुणं गतसत्त्वमचेतनम् । प्रत्यपिंषन्महाबाहुर्मल्लं
भुवि वृकोदरः ॥ ३७ ॥ तस्मिन् विनिहते वीरे जीमूते लोक-
विश्रुते । विराटः परमं हर्षमगच्छद्बान्धवैः सह ॥ ३८ ॥ प्रह-
र्षात् प्रददौ वित्तं बहु राजा महामनाः । बल्लवाय महारङ्गे यथा
वैश्रवणस्तथा ॥ ३९ ॥ एवं स सुबहून् मल्लान् पुरुषांश्च महा-
बलान् । विनिघ्नन् मत्स्यराजस्य प्रीतिमाहरदुत्तमाम् ॥ ४० ॥
यदास्य तुल्यः पुरुषो न कश्चित्तत्र विद्यते । ततो व्याघ्रैश्च सिंहैश्च
द्विरदैश्चाप्ययोधयत् ॥ ४१ ॥ पुनरन्तःपुरगतः स्त्रीणां मध्ये वृको-
दरः । योध्यते स विराटेन सिंहैर्मत्तैर्महाबलैः ॥ ४२ ॥ बीभत्-
सुरपि गीतेन सुनृत्येन च पाण्डवः । विराटं तोषयामास सर्वा-
श्चान्तःपुरस्त्रियः ॥ ४३ ॥ अश्वैर्विनीतैर्जवनैस्तत्र तत्र समागतैः ।
तोषयामास राजानं नकुलो नृपसत्तमम् ॥ ४४ ॥ तस्मै प्रदेयं
प्रायच्छत् प्रीतो राजा धनं बहु । विनीतान् वृषभान् दृष्ट्वा सह-
देवस्य चाभितः ॥ ४५ ॥ धनं ददौ बहुविधं विराटः पुरुषर्षभः ।

द्रौपदी प्रेक्ष्य तान् सर्वान् क्लिश्यमानान्महारथान् ॥ ४६ ॥ नातिप्रीतमना राजन्निश्वासपरमाभवत् । एवं ते न्यवसंस्तत्र प्रच्छन्नाः पुरुषर्षभाः । कर्माणि तस्य कुर्वाणा विराटनृपतेस्तदा ॥ ४७ ॥

इति विराटपर्वणि समयपालनपर्वणि जीमूतवधे त्रयोदशोऽध्यायः समाप्तञ्च समयपालनपर्व ॥ १३ ॥

अथ कीचकवधपर्व ।

वैशम्पायन उवाच । वसमानेषु पार्थेषु मत्स्यस्य नगरे तदा । महारथेषु छन्नेषु मासा दश समाययुः ॥ १ ॥ याज्ञसेनी सुदेष्णान्तु शुश्रूषन्ती विशाम्पते । अवसत् परिचारार्हा सुदुःखं जनमेजय ॥ २ ॥ तथा चरन्ती पाञ्चाली सुदेष्णाया निवेशने । तां देवीं तोषयामास तथा चान्तःपुरे स्त्रियः ॥ ३ ॥ तस्मिन् वर्षे गतप्राये कीचकस्तु महाबलः । सेनापतिर्विराटस्य ददर्श द्रुपदात्मजाम् ॥ ४ ॥ तां दृष्ट्वा देवगर्भाभां चरन्तीं देवतामिव । कीचकः कामयामास कामबाणप्रपीड़ितः ॥ ५ ॥ स तु कामाग्निसन्तप्तः सुदेष्णामभिगम्य वै । प्रहसन्निव सेनानीरिदं वचनमब्रवीत् ॥ ६ ॥ नेयं मया जातु पुरेह दृष्टा राज्ञो विराटस्य निवेशने शुभा । रूपेण चोन्मादयतीव मां भृशं गन्धेन जाता मदिरेव भाविनी ॥ ७ का देवरूपा हृदयङ्गमा शुभा ह्याचक्ष्व मे कस्य कुतोऽत्र शोभने । चित्तं हि निर्मथ्य करोति मां वशे न चान्यदत्रौषधमस्ति मे मतम् ॥ ८ ॥ अहो तवेयं परिचारिका शुभा प्रत्यग्ररूपा प्रतिभाति मामियम् । अयुक्तरूपं हि करोति कर्म ते प्रशास्तु मां यच्च ममास्ति किञ्चन ॥ ९ ॥ प्रभूतनागाश्व रथं सभाजनं समृद्धियुक्तं बहुपानभोजनम् । मनोहरं काञ्चनचित्रभूषणं गृहं महच्छोभयता-

नियं मम ॥ १० ॥ ततः सुदेष्णामनुमन्त्र्य कीचकस्ततः समभ्येत्य नराधिपात्मजाम् । उवाच कृष्णामभिसान्त्वयंस्तदा मृगेन्द्रकन्यामिव जम्बुको वने ॥ ११ ॥

कीचक उवाच । का त्वं कस्यासि कल्याणि कुतो वा त्वं वरानने । प्राप्ता विराटनगरं तत्त्वमाचक्ष्व शोभने ॥ १२ ॥ रूपमग्र्यं तथा कान्तिः सौकुमार्य्यमनुत्तमम् । कान्त्या विभाति वक्त्रं ते शशाङ्क इव निर्मलम् ॥ १३ ॥ नेत्रे सुविपुले सुभ्रु पद्मपत्रनिभे शुभे । वाक्यन्ते चारुसर्वाङ्गि परपुष्टरुतोपमम् ॥ १४ ॥ एवंरूपा मया नारी काचिन्या महीतले । न दृष्टपूर्वा सुश्रोणि यादृशी त्वमनिन्दिते ॥ १५ ॥ लक्ष्मीः पद्मालया का त्वमथ भूतिः सुमध्यमे । ह्रीः श्रीः कीर्त्तिरथो कान्तिरासां का त्वं वरानने ॥ १६ ॥ अतीव रूपिणी किन्त्वमनङ्गाङ्गविहारिणी । अतीव भ्राजसे सुभ्रु प्रभेवेन्दोरनुत्तमा ॥ १७ ॥ अपि वेक्षणपक्ष्माढ्यं स्मितज्योत्स्नोपमं शुभम् । दिव्यांशुरश्मिभिर्वृत्तं दिव्यकान्तिमनोरमम् ॥ १८ ॥ निरीक्ष्य वक्त्रचन्द्रन्ते लक्ष्म्यानुपमया युतम् । कृत्स्ने जगति को नेह कामस्य वशगो भवेत् ॥ १९ ॥ हारालङ्कारयोग्यौ ते स्तनौ चोभौ सुशोभनौ । सुजातौ सहितौ लक्ष्म्या पीनौ वृत्तौ निरन्तरौ ॥ २० ॥ कुट्मलाम्बुरुहाकारौ तव सुभ्रु पयोधरौ । कामप्रतोदाविव मां तुदतश्चारुहासिनि ॥ २१ ॥ वलीविभङ्गचतुरं स्तनभारविनामितम् । कराग्रसम्मितं मध्यं तवेदं तनुमध्यमे ॥ २२ ॥ दृष्ट्वैव चारुजघनं सरित्पुलिनसन्निभम् । कामव्याधिरसाध्यो मामप्याक्रामति भाविनि ॥ २३ ॥ जज्वाल चाग्निमदनो दावाग्निरिव निर्द्दयः । त्वत्सङ्गमाभिसङ्कल्पविवृद्धो मां दहत्ययम् ॥ २४ ॥ आत्मप्रदानवर्षेण सङ्गमाम्भोधरेण च । शमयस्व वरारोहे ज्वलन्तं मन्मथानलम् ॥ २५ ॥ मच्चित्तोन्मादनकरा मन्मथस्य शरोत्कटाः । त्वत्सङ्गमाशानिशिताः स्तीव्राः शशिनिभानने ॥ २६ ॥ मह्यं विदार्य्य

हृदयमिदं निर्दयवेगिताः । प्रविष्टा ह्यसितापाङ्गि प्रचण्डाश्चण्ड-दारुणाः ॥ २७ ॥ अत्युन्मादसमारम्भाः प्रीत्युन्मादकरा मम । आत्मप्रदानसम्भोगैर्मामुद्धर्तुमिहार्हसि ॥ २८ ॥ चित्रमाल्याम्बरधरा सर्वाभरणभूषिता । कामं प्रकामं सेव त्वं मया सह विलासिनि ॥ २९ ॥ नार्हसीहासुखं वस्तुं सुखार्हा सुखवर्जिता । प्राप्नुह्यनुत्तमं सौख्यं मत्तस्त्वं मत्तगामिनि ॥ ३० ॥ स्वादून्यमृतकल्पानि पेयानि विविधानि च । पिबमाना मनोज्ञानि रममाणा यथासुखम् ॥ ३१ ॥ भोगोपचारान् विविधान् सौभाग्यं चाप्यनुत्तमम् । पानं पिब महाभागे भोगैश्चानुत्तमैः शुभैः ॥ ३२ ॥ इदं हि रूपं प्रथमं नवं वयो निरर्थकं केवलमद्य भाविनि । अधार्यमाणा स्रगिवोत्तमा शुभा न शोभसे सुन्दरि शोभना सती ॥ ३३ ॥ त्यजामि दारान्मम ये पुरातना भवन्तु दास्यस्तव चारुहासिनि । अहञ्च ते सुन्दरि दासवत् स्थितः सदा भविष्ये वशगो वरानने॥३४

द्रौपद्युवाच । अप्रार्थनीयामिह मां सूतपुत्राभिमन्यसे । निहीनवर्णां सैरिन्ध्रीं बीभत्सां केशकारिणीम् ॥ ३५ ॥ परदारास्मि भद्रन्ते न युक्तं तव साम्प्रतम् । दयिताः प्राणिनां दारा धर्मं समनुचिन्तय ॥ ३६ ॥ परदारे न ते बुद्धिर्जातु कार्या कथञ्चन । विवर्जनं ह्यकार्याणामेतत् सत्पुरुषव्रतम् ॥ ३७ ॥ मिथ्याभिगृध्नो हि नरः पापात्मा मोहमास्थितः । अयशः प्राप्नुयाद्घोरं महद्वा प्राप्नुयाद्भयम् ॥ ३८ ॥

वैशम्पायन उवाच । एवमुक्तस्तु सैरिन्ध्र्या कीचकः काममोहितः । जानन्नपि सुदुर्बुद्धिः परदाराभिमर्शने ॥ ३९ ॥ दोषान् बहून् प्राणहरान् सर्वलोकविगर्हितान् । प्रोवाचेदं सुदुर्बुद्धिर्द्रौपदीमजितेन्द्रियः ॥ ४० ॥ नार्हस्येवं वरारोहे प्रत्याख्यातुं वरानने । मां मन्मथसमाविष्टं त्वत्कृते चारुहासिनि ॥ ४१ ॥ प्रत्याख्याय च मां भीरु वशगं प्रियवादिनम् । नूनं त्वमसितापाङ्गि

पश्चात्तापं करिष्यसि ॥ ४२ ॥ अहं हि सुभ्रु राज्यस्य कृत्स्नस्यास्य सुमध्यमे। प्रभुर्वासयिता चैव वीर्य्ये चाप्रतिमः क्षितौ ॥ ४३ ॥ पृथिव्यां मत्समो नास्ति कश्चिदन्यः पुमानिह। रूपयौवनसौभाग्यै-र्भोगैश्चानुत्तमैः शुभैः ॥ ४४ ॥ सर्व्वकामसमृद्धेषु भोगेष्वनुपमेष्विह। भोक्तव्येषु च कल्याणि कस्माद्दास्ये रता ह्यसि ॥ ४५ ॥ मया दत्तमिदं राज्यं स्वामिन्यस्मिन् शुभानने। भजस्व मां वरारोहे भुङ्क्ष्व भोगाननुत्तमान् ॥ ४६ ॥ एवमुक्ता तु सा साध्वी कीचकेनाशुभं वचः। कीचकं प्रत्युवाचेदं गर्हयन्त्यस्य तद्वचः ॥ ४७ ॥

सैरिन्ध्र्युवाच। मा सूतपुत्र मुह्यस्व माद्यात्याक्षीः स्वजीवितम्। जानीहि पञ्चभिर्घोरैर्न्नित्यं मामभिरक्षिताम् ॥ ४८ ॥ न चाप्यहं त्वया लभ्या गन्धर्वाः पतयो मम। ते त्वां निहन्युः कुपिताः साध्वलं मा व्यनीनशः ॥ ४९ ॥ अशक्यरूपं पुरुषैरध्वानं गन्तुमिच्छसि। यथा निश्चेतनो बालः कूलस्थः कूलमुत्तरम्। तर्त्तुमिच्छति मन्दात्मा तथा त्वं कर्त्तुमिच्छसि ॥ ५० ॥ अन्तर्महीं वा यदि वोर्द्ध्वमुत्पतेः समुद्रपारं यदि वा प्रधावसि। तथापि तेभ्यो न विमोक्षमर्हसि प्रमाथिनो देवसुता हि खेचराः ॥ ५१ ॥ त्वं कालरात्रीमिव कश्चिदातुरः किं मां दृढ़ं प्रार्थयसेऽद्य कीचक। किं मातुरङ्के शयितो यथा शिशुश्चन्द्रं जिघृक्षुरिव मन्यसे हि माम् ॥ ५२ ॥ तेषां प्रियां प्रार्थयतो न ते भुवि गत्वा दिवं वा शरणं भविष्यति। न वर्त्तते कीचक ते दृशा शुभं या तेन सञ्जीवनमर्थयीत ॥ ५३ ॥

इति विराटपर्व्वणि कीचकवधपर्व्वणि कीचककृष्णासंवादे चतुर्द्दशोऽध्यायः ॥ १४ ॥

वैशम्पायन उवाच । प्रत्याख्यातो राजपुत्र्या सुदेष्णां कीचकोऽब्रवीत् । अमर्य्यादेन कामेन घोरेणाभिपरिप्लुतः ॥ १ ॥

कीचक उवाच । यथा कैकेयि सैरिन्ध्री समेयात्तद्विधीयताम् । येनोपायेन सैरिन्ध्री भजेन्मां गजगामिनी । तां सुदेष्णे परीप्सस्व मोहात् प्राणान् प्रहासिषम् ॥ २ ॥

वैशम्पायन उवाच । तस्य सा बहुशः श्रुत्वा वाचं विलपतस्तदा । विराटमहिषी देवी कृपाञ्चक्रे मनस्विनी ॥ ३ ॥ स्वमर्थमभिसन्धाय तस्यार्थमनुचिन्त्य च । उद्योगञ्चैव कृष्णायाः सुदेष्णा सूतमब्रवीत् ॥ ४ ॥

सुदेष्णोवाच । पर्वणि त्वं समुद्दिश्य सुरामन्नञ्च कारय । तत्रैनां प्रेषयिष्यामि सुराहारीं तवान्तिकम् ॥ ५ ॥ तत्र सम्प्रेषितामेनां विजने निरवग्रहे । सान्त्वयेथा यथाकामं सान्त्वमाना रमेद्यदि ॥ ६ ॥

वैशम्पायन उवाच । इत्युक्तः सः विनिष्क्रम्य भगिन्या वचनात्तदा । सुरामाहारयामास राजार्हां सुपरिष्कृताम् ॥ ७ ॥ मद्यांश्च विविधाकारान् बहूंश्चोच्चावचांस्तदा । कारयामास कुशलैरन्नपानं च शोभनम् ॥ ८ ॥ तस्मिन् कृते तदा देवी कीचकेनोपमन्त्रिता । सुदेष्णा प्रेषयामास सैरिन्ध्रीं कीचकालयम् ॥ ९ ॥

सुदेष्णोवाच । उत्तिष्ठ गच्छ सैरिन्ध्रि कीचकस्य निवेशनम् । पानमानय कल्याणि पिपासा मां प्रबाधते ॥ १० ॥

सैरिन्ध्र्युवाच । न गच्छेयमहं तस्य राजपुत्रि निवेशनम् । त्वमेव राज्ञि जानासि यथा स निरपत्रपः ॥ ११ ॥ न चाहमनवद्याङ्गि तव वेश्मनि भाविनि । कामवृत्ता भविष्यामि पतीनां व्यभिचारिणी ॥ १२ ॥ त्वं चैव देवि जानासि यथा स समयः कृतः । प्रविशन्त्या मया पूर्वं तव वेश्मनि भाविनि ॥ १३ ॥ कीचकस्तु सुकेशान्ते मूढो मदनदर्पितः । सोऽवमंस्यति मां दृष्ट्वा न

यास्ये तत्र शोभने ॥ १४ ॥ सन्ति बह्व्यस्तव प्रेष्या राजपुत्रि वशानुगाः । अन्यां प्रेषय भद्रन्ते स हि मामवमंस्यते ॥ १५ ॥

सुदेष्णोवाच । नैवं त्वां जातु हिंस्यात्स इतः संप्रेषिता मया । इत्युक्त्वा प्रददौ पात्रं चपिधानं हिरण्मयम् ॥ १६ ॥ सा शङ्कमाना रुदती दैवं शरणमीयुषी । प्रातिष्ठत सुराहारी कीचकस्य निवेशनम् ॥ १७ ॥

सैरिन्ध्र्युवाच । यथाहमन्यं भर्त्तृभ्यो नाभिजानामि कञ्चन । तेन सत्येन मां प्राप्तां मा कुर्य्यात् कीचको वशे ॥ १८ ॥

वैशम्पायन उवाच । उपातिष्ठत सा सूर्य्यं मुहूर्त्तमबला ततः । स तस्यास्तनुमध्यायाः सर्वं सूर्य्योऽवबुद्धवान् ॥ १९ ॥ अन्तर्हितं ततस्तस्या रक्षो रक्षार्थमादिशत् । तच्चैनां नाजहात्तत्र सर्वावस्थास्वनिन्दिताम् ॥ २० ॥ तां मृगीमिव संत्रस्तां दृष्ट्वा कृष्णां समीपगाम् । उदतिष्ठन्मुदा सूतो नावं लब्ध्वेव पारगः ॥ २१ ॥

इति विराटपर्वणि कीचकवधपर्वणि द्रौपदीसुराहरणे पञ्चदशोऽध्यायः ॥ १५ ॥

कीचक उवाच । स्वागतं ते सुकेशान्ते सुव्युष्टा रजनी मम । स्वामिनी त्वमनुप्राप्ता प्रकुरुष्व मम प्रियम् ॥ १ ॥ सुवर्णमालाः कम्बूश्च कुण्डले परिहाटके । नानापत्तनजे शुभ्रे मणिरत्नञ्च शोभनम् ॥ २ ॥ आहरन्तु च वस्त्राणि कौशिकान्यजिनानि च । अस्ति मे शयनं दिव्यं त्वदर्थमुपकल्पितम् । एहि तत्र मया सार्द्धं पिबस्व मधुमाधवीम् ॥ ३ ॥

द्रौपद्युवाच । अप्रैषीद्राजपुत्री मां सुराहारीं तवान्तिकम् । पानमाहर मे क्षिप्रं पिपासा मयि चाब्रवीत् ॥ ४ ॥

कीचक उवाच। अन्या भद्रे नयिष्यन्ति राजपुत्रग्राः प्रति-
श्रुतम्। इत्येनां दक्षिणे पाणौ सूतपुत्रः परामृषत ॥ ५ ॥

द्रौपद्युवाच। यथैवाहं नाभिचरे कदाचित् पतीन्मदाद्वैमन-
सापि जातु। तेनैव सत्येन वशीकृतं त्वां द्रष्टास्मि पाप परि-
कृष्यमाणम् ॥ ६ ॥

वैशम्पायन उवाच। स तामभिप्रेक्ष्य विशालनेत्रां जिघृच-
माणः परिभर्त्सयन्तीम्। जग्राह तामुत्तरवस्त्रदेशे स कीचकस्तां
सहसाक्षिपन्तीम् ॥ ७ ॥ प्रगृह्यमाणा तु महाजवेन मुहुर्विनि-
श्वस्य च राजपुत्री। चिक्षेप तं गाढममृष्यमाणा प्रवेपमानाति-
रुषा शुभाङ्गी। तया समाक्षिप्ततनुः स पापः पपात शाखीव
निकृत्तमूलः ॥ ८ ॥ सा गृह्यीता विधमाना भूमावाक्षिप्य कीच-
कम्। सभां शरणमागच्छद्यत्र राजा युधिष्ठिरः ॥ ९ ॥ तां
कीचकः प्रधावन्तीं केशपाशे परामृशत्। अथैनां पश्यतो राज्ञः
पातयित्वा पदावधीत् ॥ १० ॥ तस्या योऽसौ तदार्केण राक्षसः
सन्नियोजितः। स कीचकमपोवाह वातवेगेन भारत ॥ ११ ॥
स पपात तदा भूमौ रक्षोबलसमाहतः। विघूर्णमानो निश्चेष्ट-
श्छिन्नमूल इव द्रुमः ॥ १२ ॥ तां चासीनौ ददृशतुर्भीमसेनयुधि-
ष्ठिरौ। अमृष्यमाणौ कृष्णायाः कीचकेन पराभवम् ॥ १३ ॥
तस्य भीमो वधं प्रेप्सुः कीचकस्य दुरात्मनः। दन्तैर्दन्तांस्तदा
रोषान्निष्पिपेष महामनाः ॥ १४ ॥ धूमच्छायामभजतां नेत्रे
चोच्छ्रितपक्ष्मणी। सस्वेदा भ्रुकुटी चोग्रा ललाटे समवर्त्तत ॥१५॥
हस्तेन ममृदे चैव ललाटं परवीरहा। भूयश्च त्वरितः क्रुद्धः
सहसोत्थातुमैच्छत ॥ १६ ॥ अथावमृद्नादङ्गुष्ठमङ्गुष्ठेन युधिष्ठिरः।
प्रबोधनभयाद्राजा भीमं तं प्रत्यषेधयत् ॥ १७ ॥ तं मत्तमिव
मातङ्गं वीक्ष्यमाणं वनस्पतिम्। स तमावारयामास भीमसेनं युधि-
ष्ठिरः ॥ १८ ॥ आलोकयसि किं वृक्षं सूद दारुकृते वै। यदि

ते दारुभिः कृत्यं वहिर्हयान्निरुद्धताम् ॥ १९ ॥ सा सभाद्वार-
मासाद्य रुदती मत्स्यमब्रवीत्। अवेक्षमाणा सुश्रोणी पतीं-
स्तान्दीनचेतसः ॥ २० ॥ आकारमभिरक्षन्ती प्रतिज्ञां धर्मसंहि-
ताम्। दह्यमानेव रौद्रेण चक्षुषा द्रुपदात्मजा ॥ २१ ॥

द्रौपद्युवाच। येषां वैरी न स्वपिति षष्ठेऽपि विषये वसन्।
तेषां मां मानिनीं भार्य्यां सूतपुत्रः पदावधीत् ॥ २२ ॥ ये दद्युर्न
च याचेयुर्ब्रह्मण्याः सत्यवादिनः। तेषां मां मानिनीं भार्य्यां
सूतपुत्रः पदावधीत् ॥ २३ ॥ येषां दुन्दुभिनिर्घोषो ज्याघोषः
श्रूयतेऽनिशम्। तेषां मां मानिनीं भार्य्यां सूतपुत्रः पदावधीत्
॥ २४ ॥ ये च तेजस्विनो दान्ता बलवन्तोऽतिमानिनः। तेषां मां
मानिनीं भार्य्यां सूतपुत्रः पदावधीत् ॥ २५ ॥ सर्व्वलोकमिमं हन्यु-
र्धर्मपाशासितास्तु ये। तेषां मां मानिनीं भार्य्यां सूतपुत्रः पदा-
वधीत् ॥ २६ ॥ शरणं ये प्रपन्नानां भवन्ति शरणार्थिनाम्।
चरन्ति लोके प्रच्छन्नाः क्व नु तेऽद्य महारथाः ॥ १७ ॥ कथन्ते
सूतपुत्रेण वध्यमानां प्रियां सतीम्। मर्षयन्ति यथा क्लीवा बल-
वन्तोऽमितौजसः ॥ २८ ॥ क्व नु तेषाममर्षश्च वीर्य्यन्तेजश्च वर्त्तते।
न परीप्सन्ति ये भार्य्यां वध्यमानां दुरात्मना ॥ २९ ॥ मया तु
शक्यं किङ्कर्त्तुं विराटे धर्मदूषके। यः पश्यन्मां मर्षयति वध्य-
मानामनागसम् ॥ ३० ॥ न राजा राजवत्किञ्चित् समाचरति
कीचके। दस्यूनामिव धर्मस्ते न हि संसदि शोभते ॥ ३१ ॥
नाहमेतेन युक्ता वै हन्तुं मत्स्य तवान्तिके। सभासदश्च पश्यन्तु
कीचकस्य व्यतिक्रमम् ॥ ३२ ॥ कीचको न च धर्मज्ञो न च मत्स्यः
कथञ्चन। सभासदोऽप्यधर्मज्ञा य एनं पर्य्युपासते ॥ ३३ ॥

वैशम्पायन उवाच। एवंविधैर्वचोभिः सा तदा कृष्णाश्रु-
लोचना। उपालभत राजानं मात्स्यानां वरवर्णिनी ॥ ३४ ॥

विराट उवाच । परोक्षं नाभिजानामि विग्रहं युवयोरहम् । अर्थतत्त्वमविज्ञाय किन्नु स्यात् कौशलं मम ॥ ३५ ॥

वैशम्पायन उवाच । ततस्तु सभ्या विज्ञाय कृष्णां भूयोऽभ्यपूजयन् । साधुसाध्विति चाप्याहुः कीचकं च व्यगर्हयन् ॥ ३६ ॥

सभ्या ऊचुः । यस्येयं चारुसर्वाङ्गी भार्य्या स्यादायतेक्षणा । परो लाभस्तु तस्य स्यान्न च शोचेत् कथञ्चन ॥ ३७ ॥ न हीदृशी मनुष्येषु सुलभा वरवर्णिनी । नारी सर्वानवद्याङ्गी देवीं मन्यामहे वयम् ॥ ३८ ॥

वैशम्पायन उवाच । एवं संपूजयन्तस्ते कृष्णां प्रेक्ष्य सभासदः । युधिष्ठिरस्य कोपात्तु ललाटे स्वेद आगमत् ॥ ३९ ॥ अथाब्रवीद्राजपुत्रीं कौरव्यो महिषीं प्रियाम् । गच्छ सैरिन्ध्रि मात्रस्थाः सुदेष्णाया निवेशनम् ॥ ४० ॥ भर्त्तारमनुरुध्यन्त्यः क्लिश्यन्ते वीरपत्नयः । शुश्रूषया क्लिश्यमानाः पतिलोकं जयन्त्युत ॥ ४१ ॥ मन्ये न कालं क्रोधस्य पश्यन्ति पतयस्तव । तेन त्वां नाभिधावन्ति गन्धर्वाः सूर्य्यवर्चसः ॥ ४२ ॥ अकालज्ञासि सैरिन्ध्रि शैलूषीव विरोदिषि । विघ्नं करोषि मत्स्यानां दीव्यतां राजसंसदि ॥ ४३ ॥ गच्छ सैरिन्ध्रि गन्धर्वाः करिष्यन्ति तव प्रियम् । व्यपनेष्यन्ति ते दुःखं येन ते विप्रियं कृतम् ॥ ४४ ॥

सैरिन्ध्र्युवाच । अतीव तेषां घृणिनामर्थेऽहं धर्मचारिणी । तस्य तस्यैव ते वध्या येषां ज्येष्ठोऽक्षदेविता ॥ ४५ ॥

वैशम्पायन उवाच । इत्युक्त्वा प्राद्रवत् कृष्णा सुदेष्णाया निवेशनम् । केशान्मुक्त्वा च सुश्रोणी संरम्भाल्लोहितेक्षणा ॥ ४६ ॥ शुशुभे वदनं तस्या रुदन्त्याः सुचिरं तदा । मेघलेखाविनिर्मुक्तं दिवीव शशिमण्डलम् ॥ ४७ ॥

सुदेष्णोवाच । कस्त्वावधीद्वरारोहे कस्माद्रोदिषि शोभने । कस्याद्य न सुखं भद्रे केन ते विप्रियं कृतम् ॥ ४८ ॥

द्रौपद्युवाच । कीचको मावधीत्तत्र सुराहारीं गतान्तव । सभायां पश्यतो राज्ञो यथैव विजने वने ॥ ४९ ॥

सुदेष्णोवाच । घातयामि सुकेशान्ते कीचकं यदि मन्यसे । योऽसौ त्वां कामसम्मत्तो दुर्लभामवमन्यते ॥ ५० ॥

सैरिन्ध्र्युवाच । अन्ये चैव वधिष्यन्ति येषामागः करोति सः । मन्ये चैवाद्य सुव्यक्तं यमलोकं गमिष्यति ॥ ५१ ॥

इति विराटपर्व्वणि कीचकवधपर्व्वणि द्रौपदीपरिभवे षोड़शोऽध्यायः ॥ १६ ॥

वैशम्पायन उवाच । सा हता सूतपुत्रेण राजपत्नी यशस्विनी । वधं कृष्णा परीप्सन्ती सेनावाहस्य भामिनी ॥ १ ॥ जगामावासमेवाथ तदा सा द्रुपदात्मजा । कृत्वा शौचं यथान्यायं कृष्णा सा तनुमध्यमा ॥ २ ॥ गात्राणि वाससी चैव प्रक्षाल्य सलिलेन सा । चिन्तयामास रुदती तस्य दुःखस्य निर्णयम् ॥ ३ ॥ किङ्करोमि क्व गच्छामि कथं कार्य्यं भवेन्मम । इत्येवं चिन्तयित्वा सा भीमं वै मनसागमत् ॥ ४ ॥ नान्यः कर्त्ता ऋते भीमान्ममाद्य मनस प्रियम् । तत उत्थाय रात्रौ सा विहाय शयनं स्वकम् ॥५॥ प्राद्रवन्नाथमिच्छन्ती कृष्णा नाथवती सती । भवनं भीमसेनस्य क्षिप्रमायतलोचना । दुःखेन महता युक्ता मानसेन मनस्विनी ॥६॥

सैरिन्ध्र्युवाच । तस्मिन् जीवति पापिष्ठे सेनावाहे मम द्विषि । तत्कर्म्म कृतवत्यद्य कथं निद्रान्निषेवसे ॥ ७ ॥

वैशम्पायन उवाच । एवमुक्त्वाथ तां शालां प्रविवेश मनस्विनी । यस्यां भीमस्तथा शेते मृगराज इव श्वसन् ॥८॥ तस्या रूपेण सा शाला भीमस्य च महात्मनः । सम्मूर्च्छितेव कौरव्य प्रजज्वाल च तेजसा । सा वै महानसं प्राप्य भीमसेनं शुचिस्मिता

॥ ९ ॥ सर्वश्वेतेव माहेयी वने जाता त्रिहायनी। उपातिष्ठत पाञ्चाली वासितेव नरर्षभम् ॥ १० ॥ सा लतेव महाशालं फुल्लं गोमतितीरजम्। परिष्वजति पाञ्चाली मध्यमं पाण्डुनन्दनम् ॥ ११ ॥ बाहुभ्यां परिरभ्यैनं प्राबोधयदनिन्दिता। सिंहं सुप्तं वने दुर्गे मृगराजवधूरिव ॥ १२ ॥ भीमसेनमुपाश्लिष्यद्धस्तिनीव महागजम्। वीणेव मधुरालापा गान्धारं साधु मूर्च्छती। अभ्यभाषत पाञ्चाली भीमसेनमनिन्दिता॥ १३ ॥ उत्तिष्ठोत्तिष्ठ किं शेषे भीमसेन यथा मृतः। नामृतस्य हि पापीयान् भार्य्यामालभ्य जीवति ॥ १४ ॥ स सम्प्रहाय शयनं राजपुत्रा प्रबोधितः। उपातिष्ठत मेघाभः पर्य्यङ्के सोपसंग्रहे ॥१५॥ अथाब्रवीद्राजपुत्रीं कौन्तेयो महिषीं प्रियाम्। केनास्यर्थेन संप्राप्ता त्वरितेव ममान्तिकम् ॥ १६ ॥ न ते प्रकृतिमान् वर्णः कृशा पाण्डुश्च लक्ष्यसे। आचक्ष्व परिशेषेण सर्वं विद्यामहं यथा ॥ १७ ॥ सुखं वा यदि वा दुःखं द्वेष्यं वा यदि वा प्रियम्। यथावत् सर्वमाचक्ष्व श्रुत्वा ज्ञास्यामि यत् क्षमम् ॥ १८ ॥ अहमेव हि ते कृष्णे विश्वास्यः सर्वकर्मसु। अहमापत्सु चापि त्वां मोक्षयामि पुनः पुनः ॥ १९ ॥ शीघ्रमुक्त्वा यथाकामं यत्ते कार्य्यं विवक्षितम्। गच्छ वै शयनायैव पुरा नान्येव बुध्यते ॥ २० ॥

इति विराटपर्वणि कीचकवधपर्वणि द्रौपदीभीमसंवादे सप्तदशोऽध्यायः ॥ १७ ॥

द्रौपद्युवाच। अशोच्यत्वं कुतस्तस्या यस्या भर्त्ता युधिष्ठिरः। जानन् सर्वाणि दुःखानि किं मां त्वं परिपृच्छसि ॥ १ ॥ यन्मां दासीप्रवादेन प्रातिकामी तदानयत्। सभापरिषदो मध्ये तन्मां दहति भारत ॥२॥ पार्थिवस्य सुता नाम का नु जीवति मादृशी।

अनुभूयेदृशं दुःखमन्यत्र द्रौपदीं प्रभो ॥ ३ ॥ वनवासगतायाश्च सैन्धवेन दुरात्मना । परामर्षो द्वितीयो वै सोढुमुत्सहते तु का ॥४॥ मत्स्यराज्ञः समक्षन्तु तस्य धूर्त्तस्य पश्यतः । कीचकेन पदास्पृष्टा का नु जीवति मादृशी ॥ ५ ॥ एवं बहुविधैः क्लेशैः क्लिश्यमानाञ्च भारत । न मां जानासि कौन्तेय किं फलं जीवितेन मे ॥ ६ ॥ योऽयं राज्ञो विराटस्य कीचको नाम भारत । सेनानीः पुरुषव्याघ्र स्यालः परमदुर्मतिः ॥ ७ ॥ स मां सैरिन्ध्रिवेशेन वसन्तीं राजवेश्मनि । नित्यमेवाह दुष्टात्मा भार्य्या मम भवेति वै ॥ ८ ॥ तेनोपमन्त्र्यमाणाया वधार्हेण सपत्नहन् । कालेनेव फलं पक्वं हृदयं मे विदीर्य्यते ॥ ९ ॥ भ्रातरञ्च विगर्हस्व ज्येष्ठं दुर्द्यूतदेविनम् । यस्यास्मि कर्म्मणा प्राप्ता दुःखमेतदनन्तकम् ॥ १० ॥ को हि राज्यं परित्यज्य सर्व्वस्वं चात्मना सह । प्रव्रज्यायैव दीव्येत विना दुर्द्यूतदेविनम् ॥ ११ ॥ यदि निष्कसहस्रेण यच्चान्यत्सारवद्धनम् । सायं प्रातरदेविष्यदपि सम्वत्सरान् बहून् ॥१२॥ रुक्मं हिरण्यं वासांसि यानं युग्यमजाविकम् । अश्वाश्वतरसङ्घांश्च न जातुक्षयमावहेत् ॥ १३ ॥ सोऽयं द्यूतप्रवादेन श्रिया प्रत्यवरोपितः । तूष्णीमास्ते यथा मूढ़ः स्वानि कर्म्माणि चिन्तयन् ॥ १४ ॥ दशनागसहस्राणि हयानां हेममालिनाम् । यं यान्तमनुयान्तीह सोऽयं द्यूतेन जीवति ॥ १५ ॥ रथाः शतसहस्राणि नृपाणाममितौजसाम् । उपासन्त महाराजमिन्द्रप्रस्थे युधिष्ठिरम् ॥ १६ ॥ शतं दासीसहस्राणां यस्य नित्यं महानसे । पात्रीहस्तं दिवारात्रमतिथीन् भोजयत्युत ॥ १७ ॥ एष निष्कसहस्राणि प्रदाय ददतांवरः । द्यूतजेन ह्यनर्थेन महता समुपाश्रितः ॥ १८ ॥ एनं हि स्वरसम्पन्ना बहवः सूतमागधाः । सायम्प्रातरुपातिष्ठन् सुमृष्टमणिकुण्डलाः ॥ १९ ॥ सहस्रमृषयो यस्य नित्यमासन् सभासदः । तपःश्रुतोपसम्पन्नाः सर्व्वकामैरुपस्थिताः

॥ २० ॥ अष्टाशीतिसहस्राणि स्नातका गृहमेधिनः। त्रिंश-
द्दासीक एकैको यान् बिभर्त्ति युधिष्ठिरः ॥ २१ ॥ अप्रतिग्राहिणा-
ञ्चैव यतीनामूर्द्ध्वरेतसाम्। दश चापि सहस्राणि सोऽयमास्ते
नरेश्वरः ॥ २२ ॥ आनृशंस्यमनुक्रोशः संविभागस्तथैव च। यस्मि-
न्नेतानि सर्वाणि सोऽतमास्ते नरेश्वरः ॥२३॥ अन्धान् वृद्धांस्तथा-
नाथान् बालान् राष्ट्रेषु दुर्गतान्। बिभर्त्ति विविधान्राजा धृति-
मान् सत्यविक्रमः ॥ २४ ॥ सम्विभागमना नित्यमानृशंस्याद्युधि-
ष्ठिरः। स एष निरयं प्राप्तो मत्स्यस्य परिचारकः ॥ २५ ॥
सभायां देविता राज्ञः कङ्को ब्रूते युधिष्ठिरः। इन्द्रप्रस्थे निवसतः
समयी यस्य पार्थिवाः ॥ २६ ॥ आसन् बलिभृतः सर्वे सोऽद्यान्यै-
र्भृतिमिच्छति। पार्थिवाः पृथिवीपाला यस्यासन्वशवर्त्तिनः ॥२७॥
स्ववशे विवशो राजा परेषामद्य वर्त्तते। प्रताप्य पृथिवीं सर्वां
रश्मिवानिव तेजसा ॥ २८ ॥ सोऽयं राज्ञो विराटस्य सभास्तारो
युधिष्ठिरः। यमुपासन्त राजानः सभायामृषिभिः सह ॥ २९ ॥
तमुपासीनमद्यान्यं पश्य पाण्डव पाण्डवम्। सदस्यं समुपासीनं
परस्य प्रियवादिनम् ॥ ३० ॥ दृष्ट्वा युधिष्ठिरं कोपो वर्द्धते माम-
संशयम्। अतदर्हं महाप्राज्ञं जीवितार्थेऽभिसंस्थितम् ॥ ३१ ॥
दृष्ट्वा कस्य न दुःखं स्याद्धर्मात्मानं युधिष्ठिरम्। उपास्ते स्म
सभायां यं कृत्स्ना वीरा वसुन्धरा ॥ ३२ ॥ तमुपासीनमप्यन्य पश्य
भारत भारतम्। एवं बहुविधैर्दुःखैः पीड्यमानामनाथवत्।
शोकसागरमध्यस्थां किं मां भीम न पश्यसि ॥ ३३ ॥

इति विराटपर्व्वणि कीचकवधपर्व्वणि द्रौपदीभीमसंवादे
अष्टादशोऽध्यायः ॥ १८ ॥

द्रौपद्युवाच। इदन्तु मे महद्दुःखं यत् प्रवक्ष्यामि भारत।
न मेऽभ्यसूया कर्त्तव्या दुःखादेतद्ब्रवीम्यहम् ॥ १ ॥ सूदकर्म्मणि
हीने त्वमसमे भरतर्षभ। ब्रुवन् वल्लवजातीयः कस्य शोकं न
वर्द्धयेः ॥ २ ॥ सूपकारं विराटस्य वल्लवं त्वां विदुर्जनाः। प्रेष्यत्वं
समनुप्राप्तं ततो दुःखतरं नु किम् ॥ ३ ॥ यदा महानसे सिद्धे
विराटमुपतिष्ठसे। ब्रुवाणो वल्लवः सूदस्तदा सीदति मे मनः
॥ ४ ॥ यदा प्रहृष्टः सम्राट् त्वां संयोधयति कुञ्जरैः। हस-
न्त्यन्तःपुरे नार्य्यो मम तूद्विजते मनः ॥ ५ ॥ शार्द्दूलैर्महिषैः सिंहै-
रागारे योध्यसे यदा। कैकेय्याः क्लिश्यमानायास्तदा मे कश्मलो-
भवेत् ॥ ६ ॥ तत उत्थाय कैकेयी सर्व्वास्ताः प्रत्यभाषत। प्रेष्याः
समुत्थिताश्चापि कैकेयीन्ताः स्त्रियोऽब्रुवन् ॥ ७ ॥ प्रेक्ष्य मामनव-
द्याङ्गीं कश्मलोपहतामिव। स्नेहात् संवासजाद्धर्म्मात् सूदमेषा
शुचिस्मिता ॥ ८ ॥ योध्यमानं महावीर्य्यैरिमं समनुशोचति।
कल्याणरूपा सैरिन्ध्री वल्लवश्चापि सुन्दरः ॥ ९ ॥ स्त्रीणां चित्तं
च दुर्ज्ञेयं युक्तरूपौ च मे मतौ। सैरिन्ध्री प्रियसंवासान्नित्यं
करुणवादिनी ॥ १० ॥ अस्मिन् राजकुले चेमौ तुल्यकालनिवा-
सिनौ। इति ब्रुवाणा वाक्यानि सा मां नित्यमतर्ज्जयत् ॥ ११ ॥
क्रुध्यन्तीं माञ्च सम्प्रेक्ष्य समशङ्कत मां त्वयि। तस्यां तथा ब्रुव-
न्त्यान्तु दुःखं मां महदाविशत् ॥ १२ ॥ त्वय्येवं निरयम्प्राप्ते भीमे
भीमपराक्रमे। शोके यौधिष्ठिरे मग्ना नाहं जीवितुमुत्सहे ॥१३॥
यः सदेवान्मनुष्यांश्च सर्व्वांश्चैकरथोऽजयत्। सोऽयं राज्ञो विरा-
टस्य कन्यानां नर्त्तको युवा ॥ १४ ॥ योऽतर्पयदमेयात्मा खाण्डवे
जातवेदसम्। सोऽन्तःपुरगतः पार्थः कूपेऽग्निरिव संवृतः ॥ १५ ॥
यस्माद्भयममित्राणां सदैव पुरुषर्षभात्। स लोकपरिभूतेन वेशे-
नास्ते धनञ्जयः ॥ १६ ॥ यस्य ज्याक्षेपकठिनौ बाहू परिघ-
सन्निभौ। स शङ्खपरिपूर्णाभ्यां शोचन्नास्ते धनञ्जयः ॥ १७ ॥

यस्य ज्यातलनिर्घोषात् समकम्पन्त शत्रवः । स्त्रियो गीतस्वनन्तस्य मुदिताः पर्य्युपासते ॥ १८ ॥ किरीटं सूर्य्यसङ्काशं यस्य मूर्द्धन्यशोभत । वेणीविकृतकेशान्तः सोऽयमद्य धनञ्जयः ॥ १९ ॥ तं वेणीकृतकेशान्तं भीमधन्वानमर्जुनम् । कन्यापरिवृतं दृष्ट्वा भीम सीदति मे मनः ॥ २० ॥ यस्मिन्नस्त्राणि दिव्यानि समस्तानि महात्मनि । आधारः सर्वविद्यानां स धारयति कुण्डले ॥ २१ ॥ यस्य राजसहस्राणि तेजसाप्रतिमानि वै । समरे नाभ्यवर्त्तन्त वेलामिव महार्णवः ॥ २२ ॥ सोऽयं राज्ञो विराटस्य कन्यानां नर्त्तको युवा । आस्ते वेशप्रतिच्छन्नः कन्यानां परिचारकः ॥२३॥ यस्य स्म रथघोषेण समकम्पत मेदिनी । सपर्वतवना भीमा सहस्थावरजङ्गमा ॥ २४ ॥ यस्मिन् जाते महाभागे कुन्त्याः शोको व्यनश्यत । स शोचयति मामद्य भीमसेन तवानुजः ॥ २५ ॥ भूषितं तमलङ्कारैः कुण्डलैः परिहाटकैः । कम्बुपाणिनमायान्तं दृष्ट्वा सीदति मे मनः ॥ २६ ॥ यस्य नास्ति समो वीर्य्ये कश्चिदुर्व्यांधनुर्द्धरः । सोऽद्य कन्यापरिवृतो गायन्नास्ते धनञ्जयः ॥२७॥ धर्मे शौर्य्ये च सत्ये च जीवलोकस्य सम्मतम् । स्त्रीवेशविकृतं पार्थं दृष्ट्वा सीदति मे मनः ॥ २८ ॥ यदा ह्येनं परिवृतं कन्याभिर्देवरूपिणम् । प्रभिन्नमिव मातङ्गं परिकीर्णं करेणुभिः ॥ २९ ॥ मत्स्यमर्थपतिं पार्थं विराटं समुपस्थितम् । पश्यामि तूर्य्यमध्यस्थं दिशो नश्यन्ति मे तदा ॥ ३० ॥ नूनमार्य्या न जानाति कृच्छ्रं प्राप्तं धनञ्जयम् । अजातशत्रुं कौरव्यं मग्नं दुर्द्यूतदेविनम् ॥३१॥ तथा दृष्ट्वा यवीयांसं सहदेवं गवाम्पतिम् । गोषु गोवेशमायान्तं पाण्डुभूतास्मि भारत ॥ ३२ ॥ सहदेवस्य वृत्तानि चिन्तयन्ती पुनः पुनः । न निद्रामभिगच्छामि भीमसेन कुतो रतिम् ॥ ३३ ॥ न विन्दामि महाबाहो सहदेवस्य दुष्कृतम् । यस्मिन्नेवंविधं दुःखं प्राप्नुयात् सत्यविक्रमः ॥ ३४ ॥ दूयामि भरतश्रेष्ठ दृष्ट्वा ते भ्रातर-

श्रियम् । गोषु गोवृषसङ्काशं मत्स्येनाभिनिवेशितम् ॥ ३५ ॥ संरब्धं रक्तनेपथ्यं गोपालानां पुरोगमम् । विराटमभिनन्दन्तमथ मे भवति ज्वरः ॥ ३६ ॥ सहदेवं हि मे वीरं नित्यमार्य्या प्रशंसति । महाभिजनसम्पन्नः शीलवान् वृत्तवानिति ॥ ३७ ॥ ह्रीनिषेवी मधुरवाक् धार्मिकश्च प्रियश्च मे । स तेऽरण्येषु वोढ़व्यो याज्ञसेनि क्षपास्वपि ॥ ३८ ॥ सुकुमारश्च शूरश्च राजानं चाप्यनुव्रतः । ज्येष्ठोपचायिनं वीरं स्वयं पाञ्चालि भोजयेः ॥ ३९ ॥ इत्युवाच हि मां कुन्ती रुदती पुत्रगृद्धिनी । प्रव्रजन्तं महारण्यं तं परिष्वज्य तिष्ठती ॥ ४० ॥ तं दृष्ट्वा व्यापृतङ्गोषु वत्सचर्मक्षपाशयम् । सहदेवं युधां श्रेष्ठं किन्नु जीवामि पाण्डव ॥ ४१ ॥ यस्त्रिभिर्न्नित्यसम्पन्नो रूपेणास्त्रेण मेधया । सोऽश्वबन्धो विराटस्य पश्य कालस्य पर्य्ययम् ॥ ४२ ॥ अभ्यकीर्य्यन्त वृन्दानि दामग्रन्थिमुदीक्ष्य तम् । विनयन्तञ्जवेनाश्वान् महाराजस्य पश्यतः॥४३ अपश्यमेनं श्रीमन्तं मत्स्यं भ्राजिष्णुमुत्तमम् । विराटमुपतिष्ठन्तं दर्शयन्तञ्च वाजिनः ॥ ४४ ॥ किन्नु मां मन्यसे पार्थ सुखिनीति परन्तप । एवं दुःखशताविष्टा युधिष्ठिरनिमित्ततः ॥ ४५ ॥ अतः प्रतिविशिष्टानि दुःखान्यन्यानि भारत । वर्त्तन्ते मयि कौन्तेय वक्ष्यामि शृणु तान्यपि ॥ ४६ ॥ युष्मासु ध्रियमाणेषु दुःखानि विविधान्युत । शोषयन्ति शरीरं मे किं नु दुःखमतः परम् ॥४७॥

इति विराटपर्व्वणि कीचकवधपर्व्वणि द्रौपदीभीमसंवादे एकोनविंशोऽध्यायः ॥ १९ ॥

द्रौपद्युवाच । अहं सैरिन्ध्रिवेशेन चरन्ती राजवेश्मनि । शौचदास्मि सुदेष्णाया अक्षधूर्त्तस्य कारणात् ॥ १ ॥ विक्रियां पश्य मे तीव्रां राजपुत्र्यां परन्तप । आसकालमुदीक्षन्ती सर्वं

दुःखं किलान्तवत् ॥ २ ॥ अनित्या किल मर्त्यानामर्थसिद्धिर्जयाजयौ। इति कृत्वा प्रतीक्षामि भर्तॄणामुदयं पुनः ॥ ३ ॥ चक्रवत् परिवर्त्तन्ते ह्यर्थाश्च व्यसनानि च। इति कृत्वा प्रतीक्षामि भर्तॄणामुदयं पुनः ॥ ४ ॥ य एव हेतुर्भवति पुरुषस्य जयावहः। पराजये च हेतुश्च स इति प्रतिपालये ॥ ५ ॥ किं मां न प्रतिजानीषे भीमसेन मृतामिव। दत्त्वा याचन्ति पुरुषा हत्वा वध्यन्ति चापरे ॥ ६ ॥ पातयित्वा च पात्यन्ते परैरिति च मे श्रुतम्। न दैवस्यातिभारोऽस्ति न चैवास्यातिवर्त्तनम् ॥ ७ ॥ इति चाप्यागमं भूयो दैवस्य प्रतिपालये। स्थितं पूर्वं जलं यत्र पुनस्तत्रैव गच्छति ॥ ८ ॥ इति पर्य्यायमिच्छन्ती प्रतीक्षे उदयं पुनः। दैवेन किल यस्यार्थः सुनीतोऽपि विपद्यते ॥ ९ ॥ दैवस्य चागमे यत्नस्तेन कार्य्यो विजानता। यत्तु मे वचनस्यास्य कथितस्य प्रयोजनम्॥१०॥ पृच्छ मां दुःखितां तत्त्वं पृष्टा चात्र ब्रवीमि ते। महिषी पाण्डुपुत्राणां दुहिता द्रुपदस्य च ॥ ११ ॥ इमामवस्थां सम्प्राप्ता मदन्या का जिजीविषेत्। कुरून् परिभवेत् सर्वान् पाञ्चालानपि भारत ॥ १२ ॥ पाण्डवेयांश्च सम्प्राप्तो मम क्लेशो ह्यरिन्दम। भ्रातृभिः श्वशुरैः पुत्रैर्बहुभिः परिवारिता ॥ १३ ॥ एवं समुदिता नारी कात्वन्या दुःखिता भवेत्। नूनं हि बालया धातुर्मया वै विप्रियं कृतम् ॥ १४ ॥ यस्य प्रसादाद्दुर्नीतं प्राप्तास्मि भरतर्षभ। वर्णावकाशमपि मे पश्य पाण्डव तादृशम् ॥ १५ ॥ यादृशो मे न तत्रासीत् दुःखे परमके तदा। त्वमेव भीम जानीषे यन्मे पार्थ सुखं पुरा ॥ १६ ॥ साहन्दासीत्वमापन्ना न शान्तिमवशा लभे। नादैविकमहं मन्ये यत्र पार्थो धनञ्जयः ॥ १७ ॥ भीमधन्वा महाबाहुरास्ते छन्न इवानलः। अशक्या वेदितुं पार्थ प्राणिनां वै गतिर्नरैः ॥ १८ ॥ विनिपातमिमं मन्ये युष्माकं ह्यविचिन्तितम्। यस्या मम मुखप्रेक्ष्या यूयमिन्द्रसमाः सदा ॥ १९ ॥ सा

प्रेष्ये सुखमन्यासामवराणां वरा सती । पश्य पाण्डव मेऽवस्थां यथा नार्हामि वै तथा ॥ २० ॥ युष्मासु म्रियमाणेषु पश्य कालस्य पर्य्ययम् । यस्याः सागरपर्य्यन्ता पृथिवी वशवर्त्तिनी ॥ २१ ॥ आसीत्साद्य सुदेष्णाया भीताहं वशवर्त्तिनी । यस्याः पुरःसरा आसन् पृष्ठतश्चानुगामिनः ॥ २२ ॥ साहमद्य सुदेष्णायाः पुरः पश्चाच्च गामिनी । इदन्तु दुःखं कौन्तेय ममासह्यं निबोध तत् ॥ २३ ॥ या न जातु स्वयं पिंषे गात्रोद्वर्त्तनमात्मनः । अन्यत्र कुन्त्या भद्रन्ते सा पिनष्म्यद्य चन्दनम् ॥ २४ ॥ पश्य कौन्तेय पाणी मे नैवाभूतां हि यौ पुरा । इत्यस्य दर्शयामास किणवन्तौ करावुभौ ॥ २५ ॥ बिभेमि कुन्त्या या नाहं युष्माकं वा कदाचन । साद्याग्रतो विराटस्य भीता तिष्ठामि किङ्करी ॥ २६ ॥ किं नु वक्ष्यति सम्राण्मां वर्णकः सुकृतो न वा । नान्यपिष्टं हि मत्स्यस्य चन्दनं किल रोचते ॥ २७ ॥

वैशम्पायन उवाच । सा कीर्त्तयन्ती दुःखानि भीमसेनस्य भामिनी । रुरोद शनकैः कृष्णा भीमसेनमुदीक्षती ॥ २८ ॥ सा वाष्पकलया वाचा निःश्वसन्ती पुनः पुनः । हृदयं भीमसेनस्य घट्टयन्तीदमब्रवीत् ॥ २९ ॥

द्रौपद्युवाच । नाल्पं कृतं मया भीम देवानां किल्बिषं पुरा । अभाग्या यत्र जीवामि मर्त्तव्ये सति पाण्डव ॥ ३० ॥

वैशम्पायन उवाच । ततस्तस्याः करौ सूक्ष्मौ किणवन्तौ वृकोदरः । मुखमानीय वै पत्न्या रुरोद परवीरहा ॥ ३१ ॥ तौ गृहीत्वा च कौन्तेयो वाष्पमुत्सृज्य वीर्य्यवान् । ततः परमदुःखार्त्त इदं वचनमब्रवीत् ॥ ३२ ॥

इति विराटपर्व्वणि कीचकवधपर्व्वणि द्रौपदीभीमसंवादे विंशोऽध्यायः ॥ २० ॥

भीमसेन उवाच। धिगस्तु मे बाहुबलं गाण्डीवं फाल्गुनस्य च। यत्ते रक्तौ पुरा भूत्वा पाणी कृतकिणाविमौ ॥ १ ॥ सभायान्तु विराटस्य करोमि कदनं महत्। तत्र मे कारणं भाति कौन्तेयो यत् प्रतीक्षते ॥ २ ॥ अथ वा कीचकस्याहं पोथयामि पदा शिरः। ऐश्वर्य्यमदमत्तस्य क्रीड़न्निव महाद्विपः ॥ ३ ॥ अपश्यन्त्वां यदा कृष्णे कीचकेन पदाहताम्। तदैवाहं चिकीर्षामि मत्स्यानां कदनं महत् ॥ ४ ॥ तत्र मां धर्मराजस्तु कटाक्षेण न्यवारयत्। तदहन्तस्य विज्ञाय स्थित एवास्मि भामिनि ॥ ५ ॥ यच्च राष्ट्रात् प्रच्यवनं कुरूणामवधश्च यः। सुयोधनस्य कर्णस्य शकुनेः सौबलस्य च ॥ ६ ॥ दुःशासनस्य पापस्य यन्मया न हृतं शिरः। तन्मे दहति गात्राणि हृदि शल्यमिवार्पितम् ॥ ७ ॥ मा धर्मं जहि सुश्रोणि क्रोधं जहि महामते। इदन्तु समुपालम्भं त्वत्तो राजा युधिष्ठिरः ॥ ८ ॥ शृणुयाद्यदि कल्याणि कृत्स्नं जह्यात् स जीवितम्। धनञ्जयो वा सुश्रोणि यमौ वा तनुमध्यमे ॥९॥ लोकान्तरगतेष्वेषु नाहं शक्ष्यामि जीवितुम्। पुरा सुकन्या भार्य्या च भार्गवं च्यवनं वने ॥१०॥ वल्मीकभूतं शाम्यन्तमन्वपद्यत भामिनी। नारायणी चेन्द्रसेना रूपेण यदि ते श्रुता ॥११॥ पतिमन्वचरद्‌वृद्धं पुरा वर्षसहस्रिणम्। दुहिता जनकस्यापि वैदेही यदि ते श्रुता ॥ १२ ॥ पतिमन्वचरत्सीता महारण्यनिवासिनम्। रक्षसा निग्रहं प्राप्य रामस्य महिषी प्रिया ॥ १३ ॥ क्लिश्यमानापि सुश्रोणी राममेवान्वपद्यत। लोपामुद्रा तथा भीरु वयोरूपसमन्विता ॥ १४ ॥ अगस्त्यमन्वयाद्धित्वा कामान् सर्वानमानुषान्। द्युमत्सेनसुतं वीरं सत्यवन्तमनिन्दिता ॥१५॥ सावित्र्यनुचचारैका यमलोकं मनस्विनी। यथैताः कीर्त्तिता नार्य्यो रूपवत्यः पतिव्रताः ॥ १६ ॥ तथा त्वमपि कल्याणि सर्वैः समुदिता गुणैः। सा दीर्घं क्षम कालन्त्वं मासमर्द्धञ्च सम्मितम्। पूर्णे त्रयोदशे वर्षे राज्ञां राज्ञी भविष्यसि ॥ १७॥

द्रौपद्युवाच । आर्त्तयैतन्मया भीम कृतं वाष्पप्रमोचनम् । अपारयन्त्या दुःखानि न राजानमुपालभे ॥ १८ ॥ किमुक्तेन व्यतीतेन भीमसेन महाबल । प्रत्युपस्थितकालस्य कार्य्यस्यानन्तरो भव ॥ १९ ॥ ममेह भीम कैकेयी रूपाभिभवशङ्कया । नित्यमुद्विजते राजा कथं नेयादिमामिति ॥ २० ॥ तस्या विदित्वा तं भावं स्वयं चानृतदर्शनः । कीचकोऽयं तु दुष्टात्मा सदा प्रार्थयते हि माम् ॥ २१ ॥ तमहं कुपिता भीम पुनः कोपं नियम्य च । अब्रुवं कामसंमूढ़मात्मानं रक्ष कीचक ॥ २२ ॥ गन्धर्वाणामहं भार्य्या पञ्चानां महिषी प्रिया । ते त्वां निहन्युः कुपिताः शूराः साहसकारिणः ॥ २३ ॥ एवमुक्तः सुदुष्टात्मा कीचकः प्रत्युवाच ह । नाहं बिभेमि सैरिन्ध्रि गन्धर्वाणां शुचिस्मिते ॥ २४ ॥ शतं शतसहस्राणि गन्धर्वाणामहं रणे । समागतं हनिष्यामि त्वम्भीरु कुरु मे क्षणम् ॥ २५ ॥ इत्युक्ते चाब्रुवं मत्तं कामातुरमहं पुनः । न त्वम्प्रतिबलश्चैषां गन्धर्वाणां यशस्विनाम् ॥ २६ ॥ धर्म्मे स्थितास्मि सततं कुलशीलसमन्विता । नेच्छामि कश्चिद्वध्यन्तं तेन जीवसि कीचक ॥ २७ ॥ एवमुक्तः स दुष्टात्मा प्राहसत् स्वनवत्तदा । अथ मां तत्र कैकेयी प्रैषयत् प्रणयेन तु ॥ २८ ॥ तेनैव देशिता पूर्वं भ्रातृप्रियचिकीर्षया । सुरामानय कल्याणि कीचकस्य निवेशनात् ॥ २९ ॥ सूतपुत्रस्तु मां दृष्ट्वा महत् सान्त्वमवर्त्तयत् । सान्त्वे प्रतिहते क्रुद्धः परामर्षमनोभवत् ॥ ३० ॥ विदित्वा तस्य सङ्कल्पं कीचकस्य दुरात्मनः । तथाहं राजशरणं जवेनैव प्रधाविता ॥ ३१ ॥ सन्दर्शने तु मां राज्ञः सूतपुत्रः परामृषत् । पातयित्वा तु दुष्टात्मा पदाहन्तेन ताड़िता ॥ ३२ ॥ प्रेक्षते स्म विराटस्तु कङ्कस्तु बहवो जनाः । रथिनः पीठमर्द्दाश्च हस्त्यारोहाश्च नैगमाः ॥ ३३ ॥ उपालब्धो मया राजा कङ्कश्चापि पुनः पुनः । ततो न वारितो राज्ञा न तस्य विनयः कृतः ॥ ३४ ॥ योऽयं राज्ञो विराटस्य कीचको

नाम सारथिः । त्यक्तधर्मा नृशंसश्च नरस्त्रीसम्मतः प्रियः ॥३५॥
शूरोऽभिमानी पापात्मा सर्वार्थेषु च मुग्धवान् । दारामर्षी महा-
भाग लभतेऽर्थान् बहूनपि ॥ ३६ ॥ आहरेदपि वित्तानि परेषां
क्रोशतामपि । न तिष्ठति स्म सन्मार्गे न च धर्मं बुभूषति ॥ ३७ ॥
पापात्मा पापभावश्च कामवाणवशानुगः । अविनीतश्च दुष्टात्मा
प्रत्याख्यातः पुनः पुनः ॥ ३८ ॥ दर्शने दर्शने हन्याद्यदि जह्याञ्च
जीवितम् । तद्धर्मे यतमानानां महान् धर्मो नशिष्यति ॥ ३९ ॥
समयं रक्षमाणानां भार्य्या वो न भविष्यति । भार्य्यायां रक्ष्य-
माणायां प्रजा भवति रक्षिता ॥ ४० ॥ प्रजायां रक्ष्यमाणाया-
मात्मा भवति रक्षितः । आत्मा हि जायते तस्यां तेन जायां
विदुर्बुधाः ॥ ४१ ॥ भर्त्ता तु भार्य्यया रक्ष्यः कथञ्जायान्ममोदरे ।
वदतां वर्णधर्मांश्च ब्राह्मणानामिति श्रुतम् ॥ ४२ ॥ क्षत्रियस्य
सदा धर्मो नान्यः शत्रुनिवर्हणात् । पश्यतो धर्मराजस्य कीचको
माम्पदावधीत् ॥ ४३ ॥ तव चैव समक्षं वै भीमसेन महाबल ।
त्वया ह्यहं परित्राता तस्माद्घोराज्जटासुरात् ॥ ४४ ॥ जयद्रथ-
न्तथैव त्वमजैषीर्भ्रातृभिः सह । जहीममपि पापिष्ठं योऽयं मामव-
मन्यते ॥ ४५ ॥ कीचको राजवाल्लभ्याच्छोककृन्मम भारत । तमेवं
कामसंमत्तं भिन्धि कुम्भमिवाश्मनि ॥ ४६ ॥ यो निमित्तमनर्थानां
बहूनां मम भारत । तञ्चेज्जीवन्तमादित्यः प्रातरभ्युदयिष्यति ॥४७
विषमालोड्य पास्यामि मा कीचकवशङ्गमम् । श्रेयो हि मरणं
मह्यम्भीमसेन तवाग्रतः ॥ ४८ ॥

वैशम्पायन उवाच । इत्युक्त्वा प्रारुदत् कृष्णा भीमस्योरः-
समाश्रिता । भीमश्च ताम्परिष्वज्य महत् सान्त्वं प्रयुज्य च
॥ ४९ ॥ आश्वासयित्वा बहुशो भृशमार्त्तां सुमध्यमाम् । हेतु-
तत्त्वार्थसंयुक्तैर्वचोभिर्द्रुपदात्मजाम् ॥ ५० ॥ प्रमृज्य वदनं
तस्याः पाणिनाश्रुसमाकुलम् । कीचकं मनसागच्छत् सृक्कणी

परिसंलिहन्। उवाच चैनां दुःखार्त्तां भीमः क्रोधसमन्वितः ॥ ५१ ॥

इति विराटपर्व्वणि कीचकवधपर्व्वणि द्रौपदीसान्त्वने एकविंशोऽध्यायः ॥ २१ ॥

भीमसेन उवाच। तथा भद्रे करिष्यामि यथा त्वम्भीरु भाषसे। अद्य तं सूदयिष्यामि कीचकं सहबान्धवम् ॥ १ ॥ अस्याः प्रदोषे शर्व्वर्य्याः कुरुष्वानेन सङ्गमम्। दुःखं शोकञ्च निर्द्धूय याज्ञसेनि शुचिस्मिते ॥ २ ॥ येषा नर्त्तनशालेह मत्स्यराजेन कारिता। दिवात्र कन्या नृत्यन्ति रात्रौ यान्ति यथागृहम् ॥ ३ ॥ तत्रास्ति शयनं दिव्यं दृढ़ाङ्गं सुप्रतिष्ठितम्। तत्रास्य दर्शयिष्यामि पूर्व्वप्रेतान् पितामहान् ॥ ४ ॥ यथा च त्वां न पश्येयुः कुर्व्वाणां तेन संविदम्। कुर्य्यास्तथा त्वं कल्याणि यथा सन्निहितो भवेत् ॥ ५ ॥

वैशम्पायन उवाच। तथा तौ कथयित्वा तु वाष्पमुत्सृज्य दुःखितौ। रात्रिशेषं तमत्युग्रं धारयामासतुर्हृदि ॥ ६ ॥ तस्यां रात्र्यां व्यतीतायां प्रातरुत्थाय कीचकः। गत्वा राजकुलायैव द्रौपदीमिदमब्रवीत् ॥ ७ ॥ सभायां पश्यतो राज्ञः पातयित्वा पदाहनम्। न चैवालभसे त्राणमभिपन्ना बलीयसा ॥ ८ ॥ प्रवादेनेह मत्स्यानां राजा नाम्नायमुच्यते। अहमेव हि मत्स्यानां राजा वै वाहिनीपतिः ॥ ९ ॥ मां सुखं प्रतिपद्यस्व दासो भीरु भवामि ते। अह्नाय तव सुश्रोणि शतं निष्कं ददाम्यहम् ॥ १० ॥ दासीशतञ्च ते दद्यां दासानामपि चापरम्। रथं चाश्वतरीयुक्तमस्तु नौ भीरु सङ्गमः ॥ ११ ॥

द्रौपद्युवाच। एवं मे समयं त्वद्य प्रतिपद्यस्व कीचक। न त्वां सखा वा भ्राता वा जानीयात्सङ्गतं मया ॥ १२ ॥ अनुप्रवा-

ह्यङ्गीतास्मि गन्धर्वाणां यशस्विनाम् । एवं मे प्रतिजानीहि ततो ऽहं वशगा तव ॥ १३ ॥

कीचक उवाच । एवमेतत् करिष्यामि यथा सुश्रोणि भाषसे । एको भद्रे गमिष्यामि शून्यमावसथं तव ॥ १४ ॥ समागमार्थं रम्भोरु त्वया मदनमोहितः । यथा त्वां नैव पश्येयुर्गन्धर्वाः सूर्य-वर्चसः ॥ १५ ॥

द्रौपद्युवाच । यदेतन्नर्त्तनागारं मत्स्यराजेन कारितम् । दिवात्र कन्या नृत्यन्ति रात्रौ यान्ति यथागृहम् ॥ १६ ॥ तमिस्रे तत्र गच्छेथा गन्धर्वास्तन्न जानते । तत्र दोषः परिहृतो भवि-ष्यति न संशयः ॥ १७ ॥

वैशम्पायन उवाच । तमर्थमभिजल्पन्त्याः कृष्णायाः कीचकेन ह । दिवसार्द्धं समभवन्मासेनैव समं नृप ॥ १८ ॥ ततः सा भीमसेनस्य तमर्थं प्रत्यवेदयत् । कीचको ऽथ गृहं गत्वा भृशं हर्ष-परिप्लुतः ॥ १९ ॥ सैरिन्ध्रीरूपिणं मूढो मृत्युं तन्नावबुद्धवान् । गन्धाभरणमाल्येषु व्यासक्तः स विशेषतः ॥ २० ॥ अलञ्चक्रे तदा-त्मानं सत्वरं काममोहितः । तस्य तत् कुर्वतः कर्म्म कालो दीर्घ इवाभवत् ॥ २१ ॥ अनुचिन्तयतश्चापि तामेवायतलोचनाम् । आसीदभ्यधिका चापि श्रीः श्रियं प्रमुमुक्षतः ॥ २२ ॥ निर्वाणकाले दीपस्य वर्त्तीमिव दिधक्षतः । कृतसम्प्रत्ययस्तस्याः कीचकः काम-मोहितः ॥ २३ ॥ नाजानाद्दिवसं यान्तं चिन्तयानः समागमम् । ततस्तु द्रौपदी गत्वा तदा भीमं महानसे ॥ २४ ॥ उपातिष्ठत कल्याणी कौरव्यं पतिमन्तिकम । तमुवाच सुकेशान्ता कीचकस्य मया कृतः ॥ २५ ॥ सङ्गमो नर्त्तनागारे यथावोचः परन्तप । शून्यं स नर्त्तनागारमागमिष्यति कीचकः ॥ २६ ॥ एको निशि महाबाहो कीचकं तं निसूदय । तं सूतपुत्रं कौन्तेय कीचकं मद-दर्पितम् ॥ २७ ॥ गत्वा त्वं नर्त्तनागारं निर्ज्जीवं कुरु पाण्डव ।

दर्पाच्च सूतपुत्रोऽसौ गन्धर्वानवमन्यते ॥ २८ ॥ तं त्वं प्रहरतां श्रेष्ठ
कुद्दानागमिवोद्धर । अश्रुदुःखाभिभूताया मम मार्ज्जस्व भारत ।
आत्मनश्चैव भद्रन्ते कुरु मानं कुलस्य च ॥ २९ ॥

भीमसेन उवाच । एवं करोम्यहं भद्रे यथा त्वं भीरु भाषसे ।
स्वागतं ते वरारोहे यन्मां वेदयसे प्रियम् ॥ ३० ॥ न ह्यन्यं
कञ्चिदिच्छामि सहायं वरवर्णिनि । या मे प्रीतिस्त्वयाख्याता
कीचकस्य समागमे ॥ ३१ ॥ हत्वा हिड़िम्वं सा प्रीतिर्ममासीद्वर-
वर्णिनि । सत्यं भ्रातृंश्च धर्मञ्च पुरस्कृत्य ब्रवीमि ते ॥ ३२ ॥
कीचकं निहनिष्यामि वृत्रं देवपतिर्यथा । तं गह्वरे प्रकाशे वा
पोथयिष्यामि कीचकम् ॥ ३३ ॥ अथ चेदपि योत्स्यन्ति हिंस्से
मत्स्यानपि ध्रुवम् । ततो दुर्य्योधनं हत्वा प्रतिपत्स्ये च वसुन्धराम् ।
कामं मत्स्यमुपास्तां हि कुन्तीपुत्रो युधिष्ठिरः ॥ ३४ ॥

द्रौपद्युवाच । यथा न संत्यजेथास्त्वं सत्यं वै मत्कृते विभो ।
निगूढ़स्त्वं तथा पार्थ कीचकं तं निसूदय ॥ ३५ ॥

भीमसेन उवाच । एवमेतत् करिष्यामि यथा त्वं भीरु भाषसे ।
अद्य तं सूदयिष्यामि कीचकं सह बान्धवैः ॥ ३६ ॥ अदृश्यमान-
स्तस्याद्य तमस्विन्यामनिन्दिते । नागो विल्वमिवाक्रम्य पोथयि-
ष्याम्यहं शिरः । चलभ्यामिच्छतस्तस्य कीचकस्य दुरात्मनः ॥३७॥

वैशम्पायन उवाच । भीमोऽथ प्रथमं गत्वा रात्रौ छन्न उपा-
विशत् । मृगं हरिरिवादृश्यः प्रत्याकाङ्क्षत कीचकम् ॥ ३८ ॥
कीचकश्चाप्यलङ्कृत्य यथाकाममुपागमत् । तां वेलां नर्त्तनागारं
पाञ्चालीसङ्गमाशया ॥ ३९ ॥ मन्यमानः स सङ्केतमागारं प्राविश-
त्ततः । प्रविश्य च स तद्वेश्म तमसा संवृतं महत् ॥ ४० ॥ पूर्वा-
गतं गतस्तत्र भीममप्रतिमौजसम् । एकान्तावस्थितं चैनमाससाद
सुदुर्मतिः ॥ ४१ ॥ शयानं शयने तत्र सूतपुत्रः परामृषत् ।
जाज्वल्यमानं कोपेन कृष्णाधर्षणजेन ह ॥ ४२ ॥ उपसङ्क्रम्य

चैवैनं कीचकः काममोहितः । हर्षोन्मथितचित्तात्मा स्मयमानो-ऽभ्यभाषत ॥ ४३ ॥ प्रापितन्ते मया वित्तं बहुरूपमनन्तकम् । तत्कृते धनरत्नाढ्यं दासीशतपरिच्छदम् ॥ ४४ ॥ रूपलावण्य-युक्ताभिर्युवतीभिरलङ्कृतम् । गृहं चान्तःपुरं सुभ्रु क्रीड़ारति-विराजितम् ॥ ४५ ॥ तत्सर्वं त्वां समुद्दिश्य सहसाहमुपागतः । अकस्मात् मां प्रशंसन्ति सदा गृहगताः स्त्रियः । सुवासा दर्श-नीयश्च नान्योऽस्ति त्वादृशः पुमान् ॥ ४६ ॥

भीमसेन उवाच । दिष्ट्या त्वं दर्शनीयोऽद्य दिष्ट्यात्मानं प्रशं-ससि । ईदृशस्तु त्वया स्पर्शः स्पृष्टपूर्वो न कर्हिचित् ॥ ४७ ॥ स्पर्शं वेत्सि विदग्धस्त्वं कामधर्मविचक्षणः । स्त्रीणां प्रीतिकरो नान्य-स्त्वत्समः पुरुषस्त्विह ॥ ४८ ॥

वैशम्पायन उवाच । इत्युक्त्वा तं महाबाहुर्भीमो भीमपरा-क्रमः । सहसोत्पत्य कौन्तेयः प्रहस्येदमुवाच ह ॥ ४९ ॥ अद्य त्वां भगिनी पापं कृष्यमाणं मया भुवि । द्रक्ष्यतेऽद्रिप्रतीकाशं सिंहे-नेव महागजम् ॥ ५० ॥ निराबाधा त्वयि हते सैरिन्ध्री विचरि-ष्यति । सुखमेव चरिष्यन्ति सैरिन्ध्र्याः पतयः सदा ॥ ५१ ॥ ततो जग्राह केशेषु माल्यवत्सु महाबलः । स केशेषु परामृष्टो बलेन बलिनाम्वरः ॥ ५२ ॥ आक्षिप्य केशान्वेगेन बाह्वोर्जग्राह पाण्ड-वम् । बाहुयुद्धं तयोरासीत् क्रुद्धयोर्नरसिंहयोः ॥ ५३ ॥ वसन्ते वासिताहेतोर्बलवद्गजयोरिव । कीचकानान्तु मुख्यस्य नराणा-मुत्तमस्य च ॥ ५४ ॥ वालिसुग्रीवयोर्भ्रात्रोः पुरेव कपिसिंहयोः । अन्योऽन्यमभिसंरब्धौ परस्परजयैषिणौ ॥ ५५ ॥ ततः समुद्यम्य भुजौ पञ्चशीर्षाविवोरगौ । नखदंष्ट्राभिरन्योऽन्यं घ्नतः क्रोधविषो-द्धतौ ॥ ५६ ॥ वेगेनाभिहतो भीमः कीचकेन बलीयसा । स्थिर-प्रतिज्ञः स रणे पदान्न चलितः पदम् ॥ ५७ ॥ तावन्योऽन्यं समा-श्लिष्य प्रकर्षन्तौ परस्परम् । उभावपि प्रकाशेते प्रवृद्धौ वृषभा-

विव ॥ ५८ ॥ तयोश्चासीत् सुतुमुलः सम्प्रहारः सुदारुणः । नखदन्तायुधवतोर्व्याघ्रयोरिव दृप्तयोः ॥५९॥ अभिपत्याथ बाहुभ्यां प्रत्यगृह्णादमर्षितः । मातङ्ग इव मातङ्गं प्रभिन्नकरटामुखम् ॥६०॥ स चाप्येनं तदा भीमः प्रतिजग्राह वीर्य्यवान् । तमाक्षिपत् कीचकोऽथ बलेन बलिनां वरः ॥ ६१ ॥ तयोर्भुजविनिष्पेषादुभयोर्बलिनोस्तदा । शब्दः समभवद्घोरो वेणुस्फोटसमो युधि ॥ ६२ ॥ अथैनमाक्षिप्य बलाद्गृहमध्ये वृकोदरः । धूनयामास वेगेन वायुश्चण्ड इव द्रुमम् ॥ ६३ ॥ भीमेन च परामृष्टो दुर्बलो बलिना रणे । व्यस्पन्दत यथाप्राणं विचकर्ष च पाण्डवम् ॥ ६४ ॥ ईषदाकलितं चापि क्रोधात् द्रुतपदं स्थितम् । कीचको बलवान् भीमं जानुभ्यामाक्षिपद्भुवि ॥ ६५ ॥ पातितो भुवि भीमस्तु कीचकेन बलीयसा । उत्पपाताथ वेगेन दण्डपाणिरिवान्तकः ॥६६॥ स्पर्द्धया च बलोन्मत्तौ तावुभौ सूतपाण्डवौ । निशीथे पर्य्यकर्षेतां बलिनौ निर्जने स्थले ॥ ६७ ॥ ततस्तद्भवनश्रेष्ठं प्राकम्पत मुहुर्मुहुः बलवच्चापि संक्रुद्धावन्योऽन्यं प्रतिगर्ज्जताम् ॥ ६८ ॥ तलाभ्यां स तु भीमेन वक्षस्यभिहतो बली । कीचको रोषसन्तप्तः पदान्न चलितः परम् ॥ ६९ ॥ मुहूर्त्तं तु स तं वेगं सहित्वा भुवि दुःसहम् । बलादहीयत तदा सूतो भीमबलार्दितः ॥ ७० ॥ तं हीयमानं विज्ञाय भीमसेनो महाबलः । वक्षस्यानीय वेगेन ममर्द्द विचेतसम् ॥ ७१ ॥ क्रोधाविष्टो विनिःश्वस्य पुनश्चैनं वृकोदरः । जग्राह जयतां श्रेष्ठः केशेष्वेव तदा भृशम् ॥ ७२ ॥ गृहीत्वा कीचकं भीमो विरुराव महाबलः । शार्दूलः पिशिताकाङ्क्षी गृहीत्वेव महामृगम् ॥ ७३ ॥ तत एनं परिश्रान्तमुपलभ्य वृकोदरः । योजयामास बाहुभ्यां पशुं रशनया यथा ॥ ७४ ॥ नदन्तञ्च महानादं भिन्नभेरीसमस्वनम् । भ्रामयामास सुचिरं विस्फुरन्तमचेतसम् ॥ ७५ ॥ प्रगृह्य तरसा दोर्भ्यां कण्ठं तस्य

वृकोदरः। अपीड़यत कृष्णायास्तदा कोपोपशान्तये ॥ ७६ ॥ अथ तम्भग्नसर्वाङ्गं व्यविद्धनयनाम्बरम्। आक्रम्य च कटीदेशे जानुना कीचकाधमम् ॥ ७७ ॥ अपीड़यत बाहुभ्यां पशुमारममारयत्। तं विषीदन्तमाघ्राय कीचकं पाण्डुनन्दनः ॥ ७८ ॥ भूतले भ्रामयामास वाक्यं चेदमुवाच ह। अद्याहमनृणो भूत्वा भ्रातुर्भार्य्यापहारिणम्। शान्तिं लब्धास्मि परमां हत्वा सैरिन्ध्रिकण्टकम् ॥ ७९ ॥ इत्येवमुक्त्वा पुरुषप्रवीरस्तं कीचकं क्रोधसरागनेत्रः। आस्रस्तवस्त्राभरणं स्फुरन्तमुद्भ्रान्तनेत्रं व्यसुमुत्ससर्ज ॥ ८० ॥ निष्पिष्य पाणिना पाणिं सन्दष्टौष्ठपुटं बली। समाक्रम्य च संक्रुद्धो बलेन बलिनां वरः ॥ ८१ ॥ तस्य पादौ च पाणी च शिरो ग्रीवाञ्च सर्वशः। काये प्रवेशयामास पशोरिव पिनाकधृक् ॥ ८२ ॥ तं संमथितसर्वाङ्गं मांसपिण्डोपमं कृतम्। कृष्णाया दर्शयामास भीमसेनो महाबलः ॥ ८३ ॥ उवाच च महातेजा द्रौपदीं योषितां वराम्। पश्यैनमेहि पाञ्चालि कामुकोऽयं यथाकृतः ॥ ८४ ॥ एवमुक्त्वा महाराज भीमो भीमपराक्रमः। पादेन पीड़यामास तस्य कायं दुरात्मनः ॥ ८५ ॥ ततोऽग्निं तत्र प्रज्वाल्य दर्शयित्वा तु कीचकम्। पाञ्चालीं स तदा वीर इदं वचनमब्रवीत् ॥ ८६ ॥ प्रार्थयन्ति सुकेशान्ते ये त्वां शीलगुणान्विताम्। एवन्ते भीरु बध्यन्ते कीचक शोभते यथा ॥ ८७ ॥ तत् कृत्वा दुष्करं कर्म कृष्णायाः प्रियमुत्तमम्। तथा स कीचकं हत्वा गत्वा रोषस्य वै शमम् ॥ ८८ ॥ आमन्त्र्य द्रौपदीं कृष्णां क्षिप्रमायामहानसम्। कीचकं घातयित्वा तु द्रौपदी योषितां वरा ॥ ८९ ॥ प्रहृष्टा गतसन्तापा सभापालानुवाच ह। कीचकोऽयं हतः शेते गन्धर्वैः पतिभिर्मम ॥ ९० ॥ परस्त्रीकामसंमत्तस्तत्रागच्छत पश्यत। तच्छ्रुत्वा भाषितं तस्या नर्त्तनागाररक्षिणः ॥ ९१ ॥ सहसैव समाजग्मुरादायोल्काः सहस्रशः। ततो गत्वाथ तद्वेश्म कीचकं

विनिपातितम् ॥ ९२ ॥ गतासुं ददृशुर्भूमौ रुधिरेण समुक्षितम् । पाणिपादविहीनन्तु दृष्ट्वा च व्यथिताभवन् ॥ ९३ ॥ निरीक्षन्ति ततः सर्व्वे परं विस्मयमागताः । अमानुषकृतं कर्म तं दृष्ट्वा विनिपातितम् ॥ ९४ ॥ क्वास्य ग्रीवा क्व चरणौ क्व पाणी क्व शिरस्तथा । इति स्म तं परीक्षन्ते गन्धर्व्वेण हतं तदा ॥ ९५ ॥

इति विराटपर्व्वणि कीचकवधपर्व्वणि कीचकवधे द्वाविंशोऽध्यायः ॥ २२ ॥

वैशम्पायन उवाच । तस्मिन् काले समागम्य सर्व्वे तत्रास्य बान्धवाः । रुरुदुः कीचकं दृष्ट्वा परिवार्य्य समन्ततः ॥ १ ॥ सर्व्वे संहृष्टरोमाणः सन्त्रस्ताः प्रेक्ष्य कीचकम् । तथा सम्भिन्नसर्व्वाङ्गं कूर्म्मं स्थल इवोद्धृतम् ॥ २ ॥ पोथितं भीमसेनेन तमिन्द्रेणेव दानवम् । संस्कारयितुमिच्छन्तो वहिर्नेतुं प्रचक्रमुः ॥ ३ ॥ ददृशुस्ते ततः कृष्णां सूतपुत्राः समागताः । अदूराच्चानवद्याङ्गीं स्तम्भमालिङ्ग्य तिष्ठतीम् ॥ ४ ॥ समवेतेषु सर्व्वेषु तामूचुरुपकीचकाः । हन्यतां शीघ्रमसतीं यत्कृते कीचको हतः ॥ ५ ॥ अथ वा नैव हन्तव्या दह्यतां कामिना सह । मृतस्यापि प्रियं कार्य्यं सूतपुत्रस्य सर्व्वथा ॥ ६ ॥ ततो विराटमूचुस्ते कीचकोऽस्याः कृते हतः । सहानयाद्य दह्येम तदनुज्ञातुमर्हसि ॥ ७ ॥ पराक्रमन्तु सूतानां मत्वा राजान्वमोदत । सैरिन्ध्र्याः सूतपुत्रेण सह दाहं विशाम्पतिः ॥ ८ ॥ तां समासाद्य वित्रस्तां कृष्णां कमललोचनाम् । मोमुह्यमानां ते तत्र जगृहुः कीचका भृशम् ॥ ९ ॥ ततस्तु तां समारोप्य निबध्य च सुमध्यमाम् । जग्मुरुद्यम्य ते सर्व्वे श्मशानाभिमुखास्तदा ॥ १० ॥ ह्रियमाणा तु सा राजन् सूतपुत्रैरनिन्दिता । प्राक्रोशन्नाथमिच्छन्ती कृष्णा नाथवती सती ॥ ११ ॥

द्रौपद्युवाच। जयो जयन्तो विजयो जयत्सेनो जयद्बलः। ते मे वाचं विजानन्तु सूतपुत्रा नयन्ति माम्॥ १२॥ येषां ज्यातलनिर्घोषो विस्फूर्जितमिवाशनेः। व्यश्रूयत महायुद्धे भीमघोषस्तरस्विनाम्॥ १३॥ रथघोषश्च बलवान् गन्धर्वाणां तरस्विनाम्। ते मे वाचं विजानन्तु सूतपुत्रा नयन्ति माम्॥ १४॥

वैशम्पायन उवाच। तस्यास्ताः कृपणा वाचः कृष्णायाः परिदेविताः। श्रुत्वैवाभ्यापतद्भीमः शयनादविचारयन्॥ १५॥

भीमसेन उवाच। अहं शृणोमि ते वाचं त्वया सैरिन्ध्रि भाषिताम्। तस्मात्ते सूतपुत्रेभ्यो भयं भीरु न विद्यते॥ १६॥

वैशम्पायन उवाच। इत्युक्त्वा स महाबाहुर्विजजृम्भे जिघांसया। ततः स व्यायतं कृत्वा वेषं विपरिवर्त्त्य च॥ १७॥ अद्वारेणाभ्यवस्कन्द्य निर्जगाम बहिस्तदा। स भीमसेनः प्राकारमारुह्य तरसा द्रुमम्॥ १८॥ श्मशानाभिमुखः प्रायाद्यत्र ते कीचका गताः। स लङ्घयित्वा प्राकारं निःसृत्य च पुरोत्तमात्॥ १९॥ जवेन पतितो भीमः सूतानामग्रतस्तदा। चितासमीपे गत्वा स तत्रापश्यद्वनस्पतिम्॥ २०॥ तालमात्रं महास्कन्धमूर्द्ध्वशुष्कं विशाम्पते। तं नागवदुपक्रम्य बाहुभ्यां परिरभ्य च॥ २१॥ स्कन्धमारोपयामास दशव्यामं परन्तप। स तं वृक्षं दशव्यामं सस्कन्धविटपं बली॥ २२॥ प्रगृह्याभ्यद्रवत् सूतान् दण्डपाणिरिवान्तकः। ऊरुवेगेन तस्याथ न्यग्रोधाश्वत्थकिंशुकाः॥ २३॥ भूमौ निपातिता वृक्षाः सङ्घशस्तत्र शेरते। तं सिंहमिव संक्रुद्धं दृष्ट्वा गन्धर्वमागतम्॥ २४॥ वित्रेसुः सर्वशः सूता विषादभयकम्पिताः। तमन्तकमिवायान्तं गन्धर्वं प्रेक्ष्य ते तदा॥ २५॥ दिधक्षन्तस्तदा ज्येष्ठं भ्रातरं ह्युपकीचकाः। परस्परमथोचुस्ते विषादभयकम्पिता॥ २६॥ गन्धर्वो बलवानेति क्रुद्ध उद्यम्य पादपम्। सैरिन्ध्री मुच्यतां शीघ्रं यतो नो भयमागतम्॥ २७॥ ते तु दृष्ट्वा तदा-

विद्ध भीमसेनेन पादपम्। विमुच्य द्रौपदीं तत्र प्राद्रवन्नगरं प्रति ॥ २८ ॥ द्रवतस्तांस्तु सम्प्रेक्ष्य स वज्री दानवानिव। शतं पञ्चाधिकं भीमः प्राहिणोद्यमसादनम् ॥ २९ ॥ वृक्षेण तेन राजेन्द्र प्रभञ्जनसुतो बली। तत आश्वासयत् कृष्णां स विमुच्य विशाम्पते ॥ ३० ॥ उवाच च महाबाहुः पाञ्चालीं तत्र द्रौपदीम्। अश्रुपूर्णमुखीन्दीनां दुर्द्धर्षः स वृकोदरः ॥ ३१ ॥ एवन्ते भीरु वध्यन्ते ये त्वां क्लिश्यन्त्यनागसम्। प्रैहि त्वं नगरं कृष्णे न भयं विद्यते तव। अन्येनाहं गमिष्यामि विराटस्य महानसम् ॥ ३२ ॥

वैशम्पायन उवाच। पञ्चाधिकं शतं तच्च निहतं तत्र भारत। महावनमिव छिन्नं शिश्ये विगलितद्रुमम् ॥ ३३ ॥ एवन्ते निहता राजन् शतं पञ्च च कीचकाः। स च सेनापतिः पूर्वमित्येतत् सूतषट्शतम् ॥ ३४ ॥ तद्दृष्ट्वा महदाश्चर्य्यं नरा नार्य्यश्च सङ्गताः। विस्मयं परमं गत्वा नोचुः किञ्चन भारत ॥ ३५ ॥

इति विराटपर्वणि कीचकवधपर्वणि उपकीचकवधे त्रयोविंशोऽध्यायः ॥ २३ ॥

वैशम्पायन उवाच। ते दृष्ट्वा निहतान् सूतान्राज्ञे गत्वा न्यवेदयन्। गन्धर्वैर्निहता राजन् सूतपुत्रा महाबलाः ॥ १ ॥ यथा वज्रेण वै दीर्णं पर्वतस्य महच्छिरः। व्यतिकीर्णाः प्रदृश्यन्ते तथा सूता महीतले ॥ २ ॥ सैरिन्ध्री च विमुक्तासौ पुनरायाति ते गृहम्। सर्वं संशयितं राजन् नगरन्ते भविष्यति ॥३॥ यथारूपा च सैरिन्ध्री गन्धर्वाश्च महाबलाः। पुंसामिष्टश्च विषयो मैथुनाय न संशयः ॥ ४ ॥ यथा सैरिन्ध्रिदोषेण न ते राजन्निदं पुरम्। विनाशमेति वै क्षिप्रं तथा नीतिर्विधीयताम् ॥ ५ ॥ तेषां तद्वचनं श्रुत्वा विराटो वाहिनीपतिः। अब्रवीत् क्रियतामेषां

सूतानां परमा क्रिया ॥ ६ ॥ एकस्मिन्नेव ते सर्वे सुसमिद्धे हुता-
शने । दह्यन्तां कीचकाः शीघ्रं रत्नैर्गन्धैश्च सर्वशः ॥ ७ ॥ सुदे-
ष्णामब्रवीद्राजा महिषीं जातसाध्वसः । सैरिन्ध्रीमागतां ब्रूया
ममैव वचनादिदम् ॥ ८ ॥ गच्छ सैरिन्ध्रि भद्रन्ते यथाकामं
वरानने । बिभेति राजा सुश्रोणि गन्धर्वेभ्यः पराभवात् ॥ ९ ॥
न हि त्वामुत्सहे वक्तुं स्वयं गन्धर्वरक्षिताम् । स्त्रियास्त्वदोषस्त्वां
वक्तुमतस्त्वां प्रब्रवीम्यहम् ॥ १० ॥

वैशम्पायन उवाच । अथ मुक्ता भयात् कृष्णा सूतपुत्रा-
न्निरस्य च । मोक्षिता भीमसेनेन जगाम नगरं प्रति ॥ ११ ॥
त्रासितेव मृगी बाला शार्दूलेन मनस्विनी । गात्राणि वाससी
चैव प्रक्षाल्य सलिलेन सा ॥ १२ ॥ तां दृष्ट्वा पुरुषा राजन् प्राद्र-
वन्त दिशो दश । गन्धर्वाणां भयत्रस्ताः केचिद्दृष्ट्वा न्यमीलयन्
॥ १३ ॥ ततो महानसद्वारि भीमसेनमवस्थितम् । ददर्श राजन्
पाञ्चाली यथा मत्तं महाद्विपम् ॥ १४ ॥ तं विस्मयन्ती शनकैः
संज्ञाभिरिदमब्रवीत् । गन्धर्वराजाय नमो येनास्मि परिमोचिता१५

भीम उवाच । ये पुरा विचरन्तीह पुरुषा वशवर्त्तिनः ।
तस्यास्ते वचनं श्रुत्वा त्वनृणा विहरन्त्युत ॥ १६ ॥

वैशम्पायन उवाच । ततः सा नर्त्तनागारे धनञ्जयमपश्यत ।
राज्ञः कन्या विराटस्य नर्त्तयानं महाभुजम् ॥ १७ ॥ ततस्ता
नर्त्तनागाराद्विनिष्क्रम्य सहार्जुनाः । कन्या ददृशुरायान्तीं क्लिष्टां
कृष्णामनागसम् । दृष्ट्वा तामेत्य सर्वास्ता इदमूचुः सहर्षिताः ॥१८॥

कन्या ऊचुः । दिष्ट्या सैरिन्ध्रि मुक्तासि दिष्ट्यासि पुनरा-
गता । दिष्ट्या विनिहताः सूता ये त्वां क्लिश्यन्त्यनागसम् ॥ १९ ॥

बृहन्नलोवाच । कथं सैरिन्ध्रि मुक्तासि कथं पापाश्च ते
हताः । इच्छामि वै तव श्रोतुं सर्वमेव यथातथम् ॥ २० ॥

सैरिन्ध्र्युवाच । बृहन्नले किन्नु तव सैरिन्ध्र्या कार्य्यमद्य वै ।

या त्वं वससि कल्याणि सदा कन्यापुरे सुखम् ॥ २१ ॥ न हि दुःखमवाप्नोषि सैरिन्ध्री यदुपाश्नुते । तेन मां दुःखितामेवं पृच्छसि प्रहसन्निव ॥ २२ ॥

बृहन्नलोवाच । बृहन्नलापि कल्याणि दुःखमाप्नोत्यनुत्तमम् । तिर्य्यग्योनिगता बाले न चैनमवबुध्यसे ॥ २३ ॥ त्वया सहोषिता चास्मि त्वं च सर्वैः सहोषिता । क्लिश्यन्त्यां त्वयि सुश्रोणि को नु दुःखं न चिन्तयेत् ॥ २४ ॥ न तु केनचिदत्यन्तं कस्यचिद्धृदयं क्वचित् । वेदितुं शक्यते नूनं तेन मां नावबुध्यसे ॥ २५ ॥

वैशम्पायन उवाच । ततः सहैव कन्याभिर्द्रौपदी राजवेश्म तत् । प्रविवेश सुदेष्णायाः समीपमुपगामिनी ॥ २६ ॥ तामब्रवीद्राजपत्नी विराटवचनादिदम् । सैरिन्ध्रि गम्यतां शीघ्रं यत्र कामयसे गतिम् ॥ २७ ॥ राजा बिभेति ते भद्रे गन्धर्व्वेभ्यः पराभवात् । त्वञ्चापि तरुणी सुभ्रु रूपेणाप्रतिमा भुवि । पुंसामिष्टश्च विषयो गन्धर्वाश्चातिकोपनाः ॥ २८ ॥

सैरिन्ध्र्युवाच । त्रयोदशाहमात्रं मे राजा क्षाम्यतु भामिनि । कृतकृत्या भविष्यन्ति गन्धर्वास्ते न संशयः ॥ २९ ॥ ततो मामुपनेष्यन्ति करिष्यन्ति च ते प्रियम् । ध्रुवञ्च श्रेयसा राजा योक्ष्यते सह बान्धवैः ॥ ३० ॥

इति विराटपर्व्वणि कीचकवधपर्व्वणि कीचकदाहे चतुर्विंशोऽध्यायः समाप्तञ्च कीचकवधपर्व्व ॥ २४ ॥

अथ गोहरणपर्व्व ।

वैशम्पायन उवाच । कीचकस्य तु घातेन सानुजस्य विशाम्पते । अत्याहितं चिन्तयित्वा व्यस्मयन्त पृथग्जनाः ॥ १ ॥ तस्मिन् पुरे जनपदे सञ्जल्पोऽभूच्च सर्वशः । शौर्य्याद्धि वल्लभो राज्ञो

महासत्त्वश्च कीचकः ॥ २ ॥ आसीत् प्रहर्त्ता सैन्यानां दारामर्षी च दुर्मतिः। स हतः खलु पापात्मा गन्धर्वैर्दुष्टपूरुषः ॥ ३ ॥ इत्यजल्पन्महाराज परानीकविनाशनम्। देशे देशे मनुष्याश्च कीचकं दुष्प्रधर्षणम् ॥ ४ ॥ अथ वै धार्त्तराष्ट्रेण प्रयुक्ता ये वहिश्चराः। मृगयित्वा वहून् ग्रामान् राष्ट्राणि नगराणि च ॥ ५ ॥ संविधाय यथादृष्टं यथादेशप्रदर्शनम्। कृतकृत्या न्यवर्त्तन्त ते चरा नगरं प्रति ॥ ६ ॥ तत्र दृष्ट्वा तु राजानं कौरव्यं धृतराष्ट्रजम्। द्रोणकर्णकृपैः सार्द्धं भीष्मेण च महात्मना ॥ ७ ॥ सङ्गतं भ्रातृभिश्चापि त्रिगर्त्तैश्च महारथैः। दुर्य्योधनं सभामध्ये आसीनमिदमब्रुवन् ॥ ८ ॥

चरा ऊचुः। कृतोऽस्माभिः परो यत्नस्तेषामन्वेषणे सदा। पाण्डवानां मनुष्येन्द्र तस्मिन्महति कानने ॥ ९ ॥ निर्जने मृगसङ्कीर्णे नानाद्रुमलताकुले। लताप्रतानबहुले नानागुल्मसमावृते ॥ १० ॥ न च विद्मो गता येन पार्थाः सुदृढविक्रमाः। मार्गमाणाः पदन्यासं तेषु तेषु तथा तथा ॥ ११ ॥ गिरिकूटेषु दुर्गेषु नानाजनपदेषु च। जनाकीर्णेषु देशेषु कटकेषु पुरेषु च ॥ १२ ॥ नरेन्द्र बहुशोऽन्विष्टा नैव विद्मश्च पाण्डवान्। अत्यन्तं वा विनष्टास्ते भद्रन्तुभ्यं नरर्षभ ॥ १३ ॥ वर्त्मन्यन्वेष्यमाणा वै रथिनां रथिसत्तम। न हि विद्मो गतिं तेषां वासं हि नरसत्तम ॥ १४ ॥ कञ्चित् कालं मनुष्येन्द्र सूतानामनुगा वयम्। मृगयित्वा यथान्यायं विदितार्थाः स्म तत्त्वतः ॥ १५ ॥ प्राप्ता द्वारवतीं सूता विना पार्थैः परन्तप। न तत्र कृष्णा राजेन्द्र पाण्डवाश्च महाव्रताः ॥ १६ ॥ सर्वथा विप्रनष्टास्ते नमस्ते भरतर्षभ। न हि विद्मो गतिं तेषां वासं वापि महात्मनाम् ॥ १७ ॥ पाण्डवानां प्रवृत्तिश्च विद्मः कर्मापि वा कृतम्। स नः शाधि मनुष्येन्द्र अत ऊर्द्ध्वं विशाम्पते ॥ १८ ॥ अन्वेषणे पाण्डवानां भूयः किं करवामहे। इमाश्च नः प्रियां वीर वाचं भद्रवतीं शृणु ॥ १९ ॥ येन

त्रिगर्त्ता निहता बलेन महता नृप। सूतेन राज्ञो मत्स्यस्य कीचकेन पुनः पुनः ॥ २० ॥ स हतः पतितः शेते गन्धर्वैर्निशि भारत। अदृश्यमानैर्दुष्टात्मा भ्रातृभिः सह सोदरैः ॥ २१ ॥ प्रियमेतदुपश्रुत्य शत्रूणाञ्च पराभवम्। कृतकृत्यश्च कौरव्य विधत्स्व यदनन्तरम् ॥ २२ ॥

इति विराटपर्वणि गोहरणपर्वणि चारप्रत्यागमने
पञ्चविंशोऽध्यायः ॥ २५ ॥

वैशम्पायन उवाच। ततो दुर्य्योधनो राजा श्रुत्वा तेषां वचस्तदा। चिरमन्तर्मना भूत्वा प्रत्युवाच सभासदः ॥१॥ सुदुःखा खलु कार्य्याणां गतिर्विज्ञातुमन्ततः। तस्मात् सर्वे निरीक्षध्वं क्व नु ते पाण्डवा गताः ॥ २ ॥ अल्पावशिष्टं कालस्य गतभूयिष्ठ-मन्ततः। तेषामज्ञातचर्य्याणामस्मिन्वर्षे त्रयोदशे ॥ ३ ॥ अस्य वर्षस्य शेषञ्चेत् व्यतीयुरिह पाण्डवाः। निवृत्तसमयास्ते हि सत्य-व्रतपरायणाः ॥ ४ ॥ क्षरन्त इव नागेन्द्राः सर्वे ह्याशीविषोपमाः। दुःखा भवेयुः संरब्धाः कौरवान् प्रति ते ध्रुवम् ॥ ५ ॥ सर्वे कालस्य वेत्तारः कृच्छ्ररूपधराः स्थिताः। प्रविशेयुर्जितक्रोधास्तावदेव पुनर्वनम् ॥ ६ ॥ तस्मात् क्षिप्रं बुभूत्सध्वं प्रतिकर्त्तव्यमस्य यत्। राज्यं निर्द्वन्द्वमव्यग्रं निःसपत्नं चिरम्भवेत् ॥ ७ ॥ अथाब्रवीत्ततः कर्णः क्षिप्रं गच्छन्तु भारत। अन्ये धूर्त्ता नरा दक्षा निभृताः साधुकारिणः ॥ ८ ॥ चरन्तु देशान् संवीताः स्फीतान् जनपदा-कुलान्। तत्र गोष्ठीषु रम्यासु सिद्धप्रव्रजितेषु च ॥ ९ ॥ परि-चारेषु तीर्थेषु विविधेष्वाकरेषु च। विज्ञातव्या मनुष्यैस्तैस्तर्कया सुविनीतया ॥ १० ॥ विविधैस्तत्परैः सम्यक् तज्ज्ञैर्निपुणसंवृतैः। अन्वेष्टव्याः सुनिपुणैः पाण्डवाश्छन्नवासिनः ॥ ११ ॥ नदीकुञ्जेषु

तीर्थेषु ग्रामेषु नगरेषु च। आश्रमेषु च रम्येषु पर्वतेषु गुहासु च॥ १२॥ अथाग्रजानन्तरजः पापभावानुरागवान्। ज्येष्ठं दुःशासनस्तत्र भ्राता भ्रातरमब्रवीत्॥ १३॥ येषु नः प्रत्ययो राजंश्चारेषु मनुजाधिप। ते यान्तु दत्तदेया वै भूयस्तान् परिमार्गितुम्॥ १४॥ एतच्च कर्णो यत् प्राह सर्वमीहामहे तथा। यथोद्दिष्टं चराः सर्वे मृगयन्तु ततस्ततः॥ १५॥ एते चान्ये च भूयांसो देशाद्देशं यथाविधि। न तु तेषां गतिर्वासः प्रवृत्तिश्चोपलभ्यते॥ १६॥ अत्यन्तं वा निगूढ़ास्ते पारं वोर्म्मिमतो गताः। व्यालैश्चापि महारण्ये भक्षिताः शूरमानिनः॥ १७॥ अथ वा विषमं प्राप्य विनष्टाः शाश्वतीः समाः। तस्मान्मानसमव्यग्रं कृत्वा त्वं कुरुनन्दन। कुरु कार्य्यं महोत्साहं मन्यसे यन्नराधिप॥ १८॥

इति विराटपर्वणि गोहरणपर्वणि कर्णदुःशासनवाक्ये षड्‌विंशोऽध्यायः॥ २६॥

वैशम्पायन उवाच। अथाब्रवीन्महावीर्य्यो द्रोणस्तत्त्वार्थदर्शिवान्। न तादृशा विनश्यन्ति न प्रयान्ति पराभवम्॥ १॥ शूराश्च कृतविद्याश्च बुद्धिमन्तो जितेन्द्रियाः। धर्मज्ञाश्च कृतज्ञाश्च धर्मराजमनुव्रताः॥ २॥ नीतिधर्मार्थतत्त्वज्ञं पितृवच्च समाहिताः। धर्मे स्थितं सत्यधृतिं ज्येष्ठं ज्येष्ठानुयायिनः॥ ३॥ अनुव्रता महात्मानं भ्रातरो भ्रातरं नृप। अजातशत्रुं श्रीमन्तं सर्वभ्रातॄननुव्रतम्॥ ४॥ तेषां तथाविधेयानां निभृतानां महात्मनाम्। किमर्थं नीतिमान् पार्थः श्रेयो नैषां करिष्यति॥ ५॥ तस्माद्यत्नात् प्रतीक्षन्ते कालस्योदयमागतम्। न हि ते नाशमृच्छेयुरिति पश्याम्यहं धिया॥ ६॥ साम्प्रतं चैव यत्कार्य्यं तच्च क्षिप्रमकालिकम्। क्रियतां साधु सञ्चिन्त्य वासश्चैषां प्रचिन्त्यताम्॥ ७

यथावत् पाण्डुपुत्राणां सर्व्वार्थेषु धृतात्मनाम्। दुर्ज्ञेयाः खलु शूरास्ते दुरापास्तपसावृताः ॥ ८ ॥ शुद्धात्मा गुणवान् पार्थः सत्यवान्नीतिमान् शुचिः। तेजोराशिरसंख्येयो गृह्णीयादपि चक्षुषा ॥ ९ ॥ विज्ञाय क्रियतां तस्माद्भूयश्च मृगयामहे। ब्राह्मणैश्चारकैः सिद्धैर्ये चान्ये तद्विदो जनाः ॥ १० ॥

इति विराटपर्व्वणि गोहरणपर्व्वणि चारप्रत्याचारे द्रोणवाक्ये सप्तविंशोऽध्यायः ॥ २७ ॥

वैशम्पायन उवाच। ततः शान्तनवो भीष्मो भरतानां पितामहः। श्रुतवान् देशकालज्ञस्तत्त्वज्ञः सर्व्वधर्म्मवित् ॥ १ ॥ आचार्य्यवाक्योपरमे तद्वाक्यमभिसन्दधत्। हितार्थं समुवाचेमां भारतीं भरतान् प्रति ॥ २ ॥ युधिष्ठिरे समासक्तां धर्म्मज्ञे धर्म्मसंवृताम्। असत्सु दुर्ल्लभां नित्यं सतां चाभिमतां सदा ॥ ३ ॥ भीष्मः समवदत्तत्र गिरं साधुभिरर्च्चिताम्। यथैष ब्राह्मणः प्राह द्रोणः सर्व्वार्थतत्त्ववित्। तद्वाक्यमभिनन्दामि न मे तत्र विचारणा ॥ ४ ॥ सर्व्वलक्षणसम्पन्नाः साधुव्रतसमन्विताः। श्रुतव्रतोपपन्नाश्च नानाश्रुतिसमन्विताः ॥ ५ ॥ वृद्धानुशासने युक्ताः सत्यव्रतपरायणाः। समयं समयज्ञास्ते पालयन्तः शुचिव्रताः ॥ ६ ॥ क्षत्रधर्म्मरता नित्यं केशवानुगताः सदा। प्रवीरपुरुषास्ते वै महात्मानो महाबलाः ॥ ७ ॥ नावसीदितुमर्हन्ति उद्वहन्तः सतां धुरम्। धर्म्मतश्चैव गुप्तास्ते सुवीर्य्येण च पाण्डवाः ॥ ८ ॥ न नाशमधिगच्छेयुरिति मे धीयते मतिः। तत्र बुद्धिं प्रवक्ष्यामि पाण्डवान् प्रति भारत ॥ ९ ॥ न तु नीतिः सुनीतस्य शक्यतेऽन्वेषितुं परैः। यत्तु शक्यमिहास्माभिस्तान्वै सञ्चिन्त्य पाण्डवान् ॥ १० ॥ बुद्ध्या प्रयुक्तं न द्रोहात् प्रवक्ष्यामि निबोध तत्। न

त्वियं मातृमैर्नीतिस्तस्य वाच्या कदाचन ॥ ११ ॥ सा त्वियं साधु वक्तव्या न त्वनीतिः कथञ्चन । वृद्धानुशासने तात तिष्ठता सत्यशीलिना ॥ १२ ॥ अवश्यं त्विह धीरेण सभामध्ये विवक्षता । यथार्थमिह वक्तव्यं सर्वथा धर्मलिप्सया ॥ १३ ॥ तत्र नाहं तथा मन्ये यथायमितरो जनः । निवासं धर्मराजस्य वर्षेऽस्मिन् वै त्रयोदशे ॥ १४ ॥ तत्र तात न तेषां हि राज्ञां भाव्यमसाम्प्रतम् । पुरे जनपदे चापि यत्र राजा युधिष्ठिरः ॥ १५ ॥ दानशीलो वदान्यश्च निभृतो ह्रीनिषेवकः । जनैर्जनपदे भाव्यो यत्र राजा युधिष्ठिरः ॥ १६ ॥ प्रियवादी सदा दान्तो भाव्यः सत्यपरो जनः । हृष्टः पुष्टः शुचिर्दक्षो यत्र राजा युधिष्ठिरः ॥ १७ ॥ नासूयको न चापीर्षुर्नाभिमानी न मत्सरी । भविष्यति जनस्तत्र स्वयं धर्ममनुव्रतः ॥ १८ ॥ ब्रह्मघोषाश्च भूयांसः पूर्णाहुत्यस्तथैव च । क्रतवश्च भविष्यन्ति भूयांसो भूरिदक्षिणाः ॥ १९ ॥ सदा च तत्र पर्जन्यः सम्यग्वर्षी न संशयः । सम्पन्नसस्या च मही निरातङ्का भविष्यति ॥ २० ॥ फलवन्ति च धान्यानि रसवन्ति फलानि च । गन्धवन्ति च माल्यानि शुभशब्दा च भारती ॥ २१ ॥ वायुश्च सुखसंस्पर्शो निष्प्रतीपञ्च दर्शनम् । भयं नाभ्याविशत्तत्र यत्र राजा युधिष्ठिरः ॥ २२ ॥ गावश्च बहुलास्तत्र न कृशा न च दुर्बलाः । पयांसि दधि सर्पींषि रसवन्ति हितानि च ॥ २३ ॥ गुणवन्ति च पेयानि भोज्यानि रसवन्ति च । तत्र देशे भविष्यन्ति यत्र राजा युधिष्ठिरः ॥ २४ ॥ रसाः स्पर्शाश्च गन्धाश्च शब्दाश्चापि गुणान्विताः । दृश्यानि च प्रसन्नानि यत्र राजा युधिष्ठिरः ॥ २५ ॥ धर्माश्च तत्र सर्वैस्तु सेविताश्च द्विजातिभिः । स्वैः स्वैर्गुणैश्च संयुक्ता अस्मिन्वर्षे त्रयोदशे ॥ २६ ॥ देशे तस्मिन् भविष्यन्ति तात पाण्डवसंयुते । सम्प्रीतिमान् जनस्तत्र सन्तुष्टः शुचिरव्ययः ॥ २७ ॥ देवतातिथिपूजासु सर्वभावानुरागवान् । इष्टदानो महोत्साहः स्व

विशेषविज्ञप्तिरियम् ।

द्वितीयसंस्करणे मुद्रितस्य भारतग्रन्थस्य क्षयमुपगतायां संख्यायामारब्धमस्माभिस्तृतीयसंस्करणमस्य । अधुना च प्रथम-संस्करणग्राहका द्वितीयसंस्करणग्राहकाश्च तुल्यमेव भारतखण्डं प्राप्नुवन्ति । तृतीयसंस्करणे मुद्रितानां भारतस्य खण्डितखण्डानां मुद्रणात् परं द्वितीयसंस्करणमुद्रितानि सर्वाण्येव भारतस्य साम्प्रतं विद्यमानान्युत्तरखण्डानि दातव्यानि युगपदेव ग्राहकेभ्यः । प्रावृड़न्ते शरदि त्रीण्येव संस्करणानि युगपत् परिसमाप्तिमागमिष्यन्तीति आशास्महे । कतिपयसंख्याश्च भारतस्याधुनापि वितरणीयाः सन्ति । पुनः संस्करणमस्य च नो भावि स्थिरमेतत् । विज्ञापयामोऽतः प्रेप्सवः कृपयाविदयन्त्वाशु । प्रेषण-व्ययादिकञ्चयथावत् ।

दातव्य भारत कार्य्यालयः
कलिकाता ।

श्रीप्रतापचन्द्र रायः ।

Printed by Kālī Dāss Sen, at the Bhārata Press,
No. 1, Rājā Gooroo Dāss' Street, Calcutta.